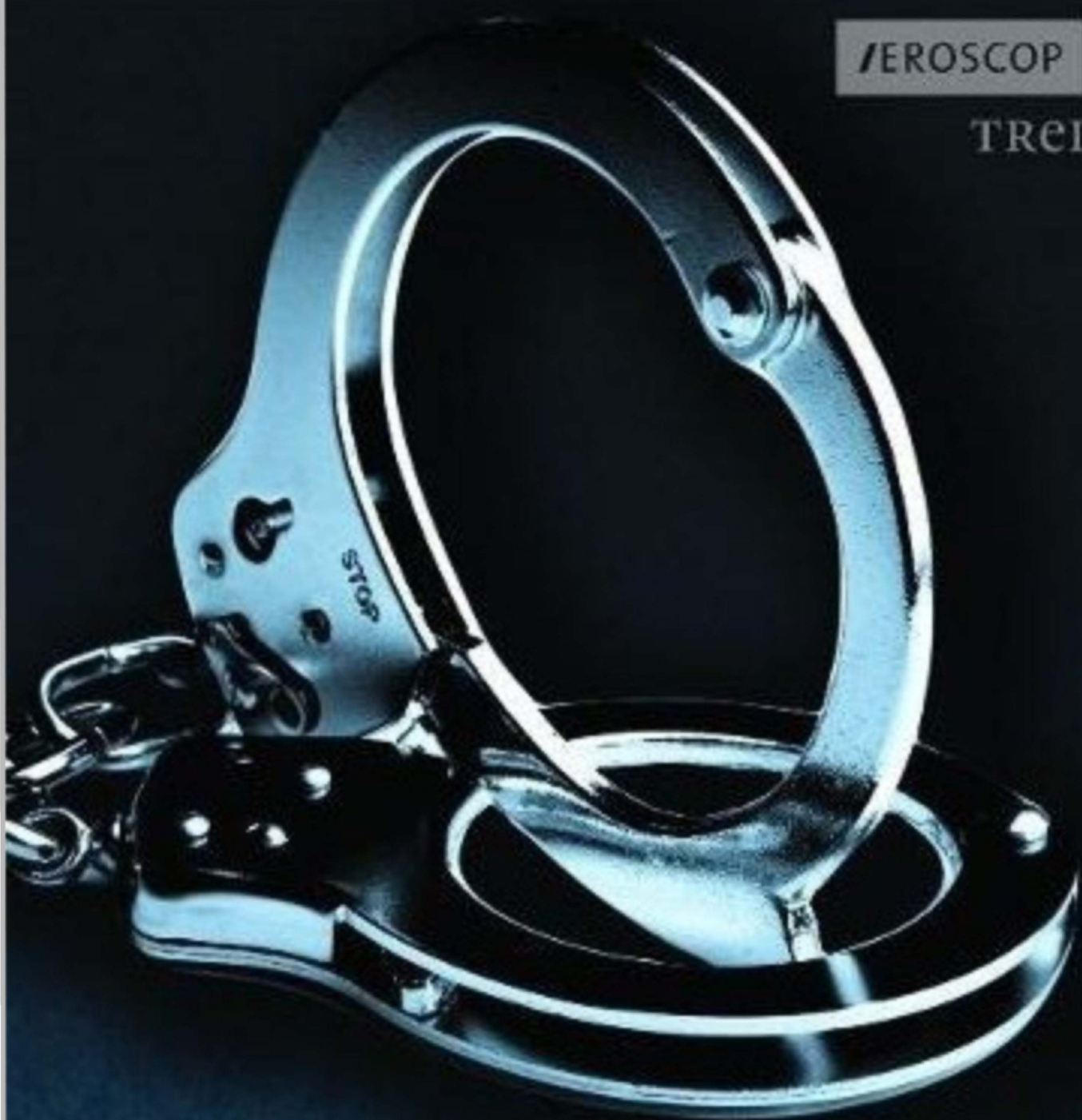

Cincizeci de umbre descătușate

EROS COP

TREI

E L James

Volumul III din trilogia *Fifty Shades*

Cincizeci de umbre descătuseate

E L James

Volumul III din trilogia *Fifty Shades*

EROS COP

TREI

Traducere din engleză de
Laurențiu Dulman

Mulțumirile mele se îndreaptă către:

Niall, sprijinul meu solid;

Kathleen, pentru că îmi este prietenă, confidentă și consilier pe probleme tehnice — o adevărată cutie de rezonanță a sufletului meu;

Bee, pentru sprijin sufletesc;

Taylor (și el e consilier pe probleme tehnice), Susi, Pam și Nora, pentru că m-au ajutat să mă distrez de minune.

Pentru sfaturile și tactul lor, țin să le mulțumesc:

Doctoriței Raina Sluder, pentru ajutorul acordat în toate chestiunile medicale;

Annei Forlines, pentru consilierea cu privire la problemele financiare;

Lui Elizabeth de Vos, pentru informațiile cu privire la sistemul american de adopții.

Îi mulțumesc lui Maddie Blandino, pentru arta ei rafinată — o adevărată sursă de inspirație.

Le mulțumesc lui Pam și Gillian pentru cafeaua de sâmbătă dimineața și pentru că m-au readus cu picioarele pe pământ.

De asemenea, mulțumirile mele se îndreaptă spre echipa mea de redactori, Andrea, Shay și Janine: au fost mereu încântătoare, mi-au tolerat enervările cu răbdare, tărie sufletească și un puternic simț al umorului.

Și, nu în ultimul rând, Amandei și Editurii The Writer's Coffee Shop — mulțumesc!

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud¹
Și pentru iubitul meu tată
Tati, îmi e dor de tine în fiecare zi.

1 În spaniolă, în original: „Pentru mama, cu toată dragostea și recunoștința”. (N.t.)

Prolog

.

Mami! Mami! Mami doarme pe podea. Doarme de mult timp. O pieptăn, întrucât știu că-i place. Dar nu se trezește. O scutur. Mami! Mă doare burtica. Mi-e foame. El nu e aici. Mi-e sete. În bucătărie, trag un scaun lângă chiuvetă și beau direct de la robinet. Apa îmi împroașcă puloverul albastru. Mami încă doarme. Mami, trezește-te! Stă nemișcată. E rece. Îmi aduc pătura și o învelesc pe mami, apoi mă întind pe covorul verde și lipicios de lângă ea. Mami încă doarme. Am două mașinuțe de jucărie. Sunt pe podea, alături de mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. Găsesc niște mazăre în frigider. Mănânc boabele pe îndelete. Îmi dau dureri de stomac. Dorm lângă mami. Mazărea s-a terminat. Mai e ceva în frigider. Miroase ciudat. O ling și mi se lipește limba de ea. O mănânc încet. Are un gust neplăcut. Beau niște apă. Mă joc cu mașinuțele, apoi mă culc lângă mami. Mami e atât de rece și nu se mai trezește. Ușa se trânteste de perete. O acopăr pe mami cu pătura. A venit. *Căcat!* strigă el. *Ce pula mea s-a întâmplat? Ah, curvă nenorocită. Căcat! Pizda mă-sii! Piei din ochii mei, căcat cu ochi.* Îmi dă un picior, și mă

lovesc cu capul de podea. Mă doare capul. A venit o doamnă polițistă. Nu, nu, nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Stau lângă mami. Nu. Nu te apropia de mine. Doamna polițistă dă pătura la o parte. Apoi mă ridică de jos. Țip. Mami! Mami! Vreau la mami! Cuvintele au dispărut. Nu mai pot pronunța cuvintele. Mami nu mă poate auzi. Nu mai am cuvinte.

— Christian! Christian! îl smulge vocea ei speriată din adâncul coșmarului, din adâncul disperării. Sunt aici. Sunt aici.

Christian se trezește, iar ea se apleacă deasupra lui, apucându-l de umeri și scuturându-l, cu chipul chinuit de neliniște, cu ochii albaștri măriți și plini de lacrimi.

— Ana — vocea lui e o șoaptă, iar gura desfigurată de panică —, ești aici.

— Bineînțeles că sunt aici.

— Am avut un vis...

— Știu. Sunt aici. Sunt aici.

— Ana, îi murmură el numele — un talisman împotriva spaimei negre și sufocante care îi străbate trupul.

— Șșș... sunt aici, îl liniștește ea, apoi se ghemuiește în jurul lui, cuprinzându-l cu mâinile și picioarele ca într-un cocon, căldura ei pătrunzându-i trupul, alungând umbrele, alungând frica.

Ea e soarele, ea e lumina... ea e a lui.

— Te rog, să nu ne certăm, îi cere el cu glas răgușit, luând-o în brațe.

— Bine.

— Jurămintele. Fără supunere. Pot să fac asta. O să găsim o cale.

Vorbele i se desprind în grabă de pe buze, într-un amestec de ardoare, confuzie și neliniște.

— Da, o să găsim. Întotdeauna vom găsi o cale, șoptește ea, iar buzele i se lipesc de ale lui, aducându-l înapoi în prezent.

Capitolul 1

Mă uit prin găurile umbrelei din iarbă-de-mare la cel mai albastru cer — un albastru de vară, un albastru mediteranean — și scot un oftat de mulțumire. Soțul meu — soțul meu frumos și sexy, cu bustul gol și pantaloni scurți făcuți dintr-o pereche de blugi — citește o carte care prezice prăbușirea sistemului bancar occidental. Din câte îmi pot da seama, se citește pe nerăsuflăte. Nu l-am văzut niciodată stând atât de liniștit. Seamănă mai mult cu un student decât cu un CEO al uneia dintre cele mai mari companii private din Statele Unite.

Suntem în ultima parte a lunii de miere și lenevim sub soarele de după-amiază pe plaja Beach Plaza Monte Carlo din Monaco, deși nu stăm în acest hotel. Deschid ochii și mă uit la iahtul *Fair Lady*, care e ancorat în port. Bineînțeles că suntem cazați la bordul unui iaht de lux. Construit în 1928, plutește maiestuos pe mare, regina tuturor iahturilor din port. Seamănă cu o jucărie cu motor. Christian îl adoră — cred că e tentat să-l cumpere. Băieții și jucăriile lor...

Stau întinsă pe spate și ascult pe iPod mix-ul pe care mi l-a pregătit Christian și moțai în soarele după-amiezii târzii, amintindu-mi de cererea lui în căsătorie. Cererea de vis din adăpostul pentru bărci... Aproape că simt în nări mirosul florilor de câmp...

*

— Putem să ne căsătorim mâine? îmi murmură Christian la ureche.

Sunt întinsă pe pieptul lui, sub baldachinul de flori din adăpostul pentru bărci, copleșită de plăcere — tocmai am făcut dragoste.

— Hm.

— Asta e un da? întreabă el surprins, plin de speranță.

— Hm.

— Un nu?

— Hm.

Îi simt zâmbetul.

— Domnișoară Steele, ești incoerentă.

Zâmbesc și eu.

— Hm.

Izbucnește în râs și mă strânge în brațe cu putere, sărutându-mă pe creștet.

— Atunci mâine, în Las Vegas.

Ridic capul cu un aer somnoros.

— Nu cred că părinții mei or să fie foarte încântați.

Își plimbă degetele pe spatele meu gol, mângâindu-mă tandru.

— Ce vrei, Anastasia? Las Vegas? O nuntă mare, cu tot dichisul? Spune-mi.

— Nu mare... Doar familia și prietenii.

Mă uit la el, emoționată de rugămintea mută care i se citește în ochii cenușii și scânteietori. *Ce vrea?*

— Bine, încuviințează el din cap. Unde?

Ridic din umeri.

— Am putea s-o facem aici? întreabă el ezitant.

— Acasă la părinții tăi? Nu i-ar deranja?

Pufnește.

— Mama ar fi în al nouălea cer.

— Bine, atunci o facem aici. Sunt sigur că mamei și tatei o să le convină.

Mă mângâie pe păr. Oare aş putea fi mai fericită de-atât?

— Deci am stabilit locul. Acum, data.

— Cred că ar fi bine s-o întrebi pe mama ta mai întâi.

— Hm, zâmbește el. Dar n-o să fie mai târziu de o lună. Te vreau prea mult ca să mai aștept.

— Christian, mă ai deja. Mă ai de ceva vreme. Dar bine — o facem peste o lună.

Îl sărut pe piept — un sărut delicat și cast —, apoi îi zâmbesc.

*

— Ai să te arzi, îmi șoptește Christian la ureche, trezindu-mă din moțăială.

— Ard doar pentru tine, răspund eu cu cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare.

Soarele după-amiezii târzii și-a schimbat poziția, iar acum sunt scăldată în razele sale. Surâde și, cu o singură mișcare rapidă, mă trage sub umbrelă.

— Pleacă din soarele mediteranean, doamnă Grey.

— Mulțumesc pentru altruism, domnule Grey.

— Cu plăcere, doamnă Grey. Și nu sunt deloc altruist. Dacă te arzi, n-am să te mai pot atinge.

Ridică o sprânceană, cu bucurie în ochi, și simt că-mi crește inima.

— Dar presupun că știi asta și doar îți râzi de mine.

— Aș face eu una ca asta? pufnesc, mimând un aer inocent.

— Da, ai face una ca asta și chiar o faci. Deseori. E unul dintre multele lucruri care îmi plac la tine.

Se apleacă și mă sărută, mușcându-mi jucăuș buza de jos.

— Speram că o să mă mai ungi cu loțiune de bronzat, îmi ȱugi eu buzele.

— Doamnă Grey, e o muncă murdară... dar e o ofertă pe care n-o pot refuza. Ridică-te în capul oaselor, îmi poruncește el cu glas răgușit.

Fac ce-mi cere, iar el începe să mă ungă cu mișcări lente și meticuloase ale degetelor sale suple și puternice.

— Chiar ești foarte frumoasă. Sunt un bărbat norocos, murmură, în timp ce degetele lui mi se plimbă pe deasupra sânilor, întinzând loțiunea.

— Da, ești norocos, domnule Grey, îi răspund, uitându-mă la el sfios, pe sub gene.

— Ești întruchiparea modestiei, doamnă Grey. Întoarce-te, vreau să te ung pe spate.

Zâmbind, mă întorc cu spatele, iar el îmi desface sutienul de la exorbitantul meu costum de baie.

— Cum te-ai simți dacă aș face plajă fără sutien, la fel ca alte femei din jurul nostru? îl întreb.

— Aș fi nemulțumit, spune el fără ezitare. Nu-mi place nici că acum ești îmbrăcată atât de sumar, adaugă, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche: Nu-ți forța norocul.

— E o provocare, domnule Grey?

— Nu. E o afirmație, doamnă Grey.

Oftez și clatin din cap. *Oh, Christian... iubitul meu posesiv, gelos și maniac al controlului.*

După ce termină, îmi dă o palmă peste fund.

— Gata, domnișorică.

BlackBerry-ul lui omniprezent și hiperactiv bâzâie. Mă încrunt, iar el zâmbește superior.

— Ești doar pentru ochii mei, doamnă Grey, ridică jucăuș dintr-o sprânceană, în chip de avertisment, apoi îmi dă încă o palmă peste fund și se întinde pe șezlong să vorbească la telefon.

Zeița mea intimă începe să toarcă. Poate că în seara asta o să facem un număr de striptease doar pentru ochii lui. Zeița zâmbește cu un aer superior, ridicând o sprânceană. Surâd în sinea mea și mă cufund iarăși în moțăiala de după-amiază.

— *Mam'selle? Un Perrier pour moi, un coca-cola light pour ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte.*²

Hm... Vorbirea fluentă a lui Christian în franceză mă trezește. Genele îmi flutură în lumina soarelui și îl văd pe Christian uitându-se la mine, în timp ce o tânără în uniformă se îndepărtează de noi, cu tava în dreptul umărului și cu coada ei blondă legănându-se provocator.

— Ți-e sete? mă întreabă el.

— Da, băigui eu somnoroasă.

— Aș putea să mă uit la tine o zi întreagă. Obosită?

Mă înroșesc.

— N-am dormit suficient noaptea trecută.

— Nici eu, surâde el.

Pune BlackBerry-ul pe șezlong și se ridică în picioare. Șortul îi atârnă pe coapse, dându-i la iveală slipul. Își dă jos șortul și șlapii, iar eu îmi pierd șirul gândurilor.

— Hai să înotăm, îmi întinde el mâna, iar eu mă uit la el cu un aer dezorientat. Vrei să înoți? mă întreabă, înclinând capul într-o parte cu un aer amuzat.

Văzând că nu-i răspund, clatină ușor din cap.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te trezească.

Brusc, sare lângă mine și mă ia în brațe, iar eu scot un țipăt, fiind mai mult surprinsă decât alarmată.

— Christian, lasă-mă jos! strig.

2 În franceză, în original: „Domnișoară! Un Perrier pentru mine și o coca-cola light pentru soția mea, vă rog. Și ceva de mâncare... aduceți-mi meniul”. (N.t.)

— Doar în mare, iubito, râde el.

Câțiva turiști de pe plajă ne urmăresc cu acel dezinteres surprins care, acum îmi dau seama, e atât de tipic franțuzesc, în timp ce Christian mă duce râzând în mare.

Mă agăț de gâtul lui.

— N-ai să faci asta! spun cu sufletul la gură, încercând să-mi înăbuș chicotitul.

Zâmbește superior.

— Oh, Ana, iubita mea, n-ai învățat nimic în scurta perioadă de când ne cunoaștem?

Mă sărută, iar eu profit de ocazie și îmi înfig mâinile în părul lui, sărutându-l și invadându-i gura cu limba. Inspiră adânc și se dă în spate, cu ochi împăienjeniți, dar precauți.

— Îți cunosc jocul, șoptește, apoi se scufundă ușor în apa rece și limpede, luându-mă cu el în timp ce buzele i se lipesc încă o dată de ale mele.

Mă înfășor în jurul soțului meu și uit imediat de răceala Mediteranei.

— Am crezut că vrei să înoți, îi șoptesc eu pe buze.

— Ai reușit să mă distragi, îmi răspunde, mușcându-mi ușor buza de jos. Dar nu cred că vreau ca oamenii decenti din Monte Carlo să-mi vadă soția în chinurile pasiunii.

Îmi plimb dinții pe mandibula lui, simțindu-i pe limbă perii gădilicioși, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de oamenii decenti din Monte Carlo.

— Ana, geme el.

Își înfășoară coada mea în jurul încheieturii mâinii și trage ușor, dându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul, apoi îmi presară sărutări de la ureche până la claviculă.

— Să te duc mai departe în mare? șoptește el.

— Da, murmur eu.

Christian merge mai departe, uitându-se la mine cu ochi calzi, jinduitori și, în același timp, amuzați.

— Doamnă Grey, ești nesățioasă și atât de nerușinată. Ce fel de monstru am creat?

— Un monstru potrivit pentru tine. Ai vrea să fiu altfel?

— Te vreau oricum, știi bine. Dar nu acum. Nu în public, adaugă el, făcând semn cu capul spre plajă.

Cum?

Într-adevăr, câțiva oameni de pe plajă și-au abandonat indifeerența, iar acum ne urmăresc cu interes. Dintr-odată, Christian mă ia de după mijloc și mă aruncă în aer, lăsându-mă să cad în apă și să mă scufund sub valuri, până la nisipul moale. Ies la suprafață tușind, scuipând și chicotind.

— Christian! îl dojenesc eu cu un aer încruntat.

Credeam că o să facem dragoste în mare... și o să bifăm încă o premieră. Christian își mușcă buza de jos, încercând să-și înăbușe amuzamentul. Îl stropesc, și mă stropește și el imediat.

— Avem toată noaptea la dispoziție, spune el, rânjind prosteste. Pe curând, iubito.

Se scufundă și iese la suprafață un metru mai încolo, iar apoi, înotând un craul cursiv și grațios, se îndepărtează de țărm și de mine.

Of! Jucăușul și provocatorul Cincizeci de Umbre! Duc mâna streășină la ochi și îl urmăresc îndepărtându-se. Ce mult îi place să mă ațâțe... ce-aș putea face să-l aduc înapoi? În timp ce înot spre țărm, mă gândesc ce soluții am. Când ajung la șezlonguri, băuturile sunt deja acolo, și iau o gură de cola. Christian e o mică pată în larg.

Hm... Mă întind pe burtă, duc mâinile la spate, îmi desfac sutienul și îl arunc nonșalant pe șezlongul lui Christian. Așa... să vezi cât de nerușinată pot fi, domnule Grey. Să vedem ce o să faci. Închid ochii și las soarele să-mi încălzească pielea... să-mi încălzească oasele, și simt cum mă moleșesc sub razele sale, în timp ce gândurile îmi zboară la ziua nunții.

*

— Poți să săruți mireasa, spune reverendul Walsh.

Îi zâmbesc radios soțului meu.

— În sfârșit, ești a mea, șoptește el, apoi mă ia în brațe și mă sărută cast pe gură.

Sunt căsătorită. Sunt doamna Christian Grey. Sunt copleșită de bucurie.

— Arăți minunat, Ana, murmură el cu un zâmbet, iar în ochii săi licărește iubirea... și ceva mai întunecat, ceva sexy. Să nu lași pe nimeni să-ți dea jos rochia, ai înțeles?

Zâmbetul i se încinge cu o sută de grade, iar degetele lui îmi mângâie obrazul, aprinzându-mi sângele.

Dumnezeule mare... Cum reușește să facă asta, chiar și aici, cu toți oamenii ăștia uitându-se la noi?

Încuviințez din cap. Doamne, sper că nu l-a auzit nimeni. Din fericire, reverendul Walsh a făcut discret un pas în spate. Mă uit la musafirii în haine de gală... Mama, Ray, Bob și familia Grey aplaudă cu toții — chiar și Kate, domnișoara de onoare, care arată superb în rochia ei roz pal, alături de cavalerul de onoare al lui Christian, fratele său Elliot. Cine ar fi crezut că până și Elliot se poate îmbrăca la patru ace? Cu toții au zâmbete radioase — cu excepția lui Grace, care plânge elegant într-o batistă fină, de culoare albă.

— Ești pregătită pentru petrecere, doamnă Grey? murmură Christian, afișând zâmbetul său sfios.

Simt că mă topesc. Arată divin în smochingul său simplu, de culoare neagră, cu vestă argintie și cravată. E atât de... *chipeș*.

— Mai pregătită ca oricând, răspund eu cu un zâmbet protestesc.

Mai târziu, petrecerea e în toi... Carrick și Grace au plecat în oraș. Au pus să se ridice iarăși cortul, care e decorat frumos în roz pal, argintiu și culoarea fildeșului, și are ridicate laturile dinspre golf. Am fost binecuvântați cu o vreme frumoasă, iar soarele după-amiezii târzii strălucește deasupra apei. La unul dintre capetele cortului a fost montat un ring de dans, iar la celălalt, un bufet foarte îmbelșugat.

Ray și mama dansează și râd împreună, și am sentimente amestecate, uitându-mă la ei. Sper ca mariajul meu cu Christian să țină mai mult. Nu știu ce m-aș face dacă m-ar părăsi. *Căsătorește-te în pripă, căiește-te pe îndelete* — zicătoarea asta nu-mi dă pace.

Kate stă lângă mine și e atât de frumoasă în rochia ei lungă de mătase. Îmi aruncă o privire și se încruntă.

— Hei, asta ar trebui să fie cea mai fericită zi din viața ta, mă dojenește ea.

— Este, șoptesc eu.

— Oh, Ana, ce s-a întâmplat? Te uiți la mama ta și la Ray?

Încuviințez din cap cu un aer trist.

— Sunt fericiți.

— Sunt mai fericiți despărțiți.

— Ai îndoieli? mă întreabă ea pe un ton alarmat.

— Nu, nicidecum. Atâta că... îl iubesc atât de mult...

Mă opresc, nefiind capabilă sau nedorind să-mi formulez temerile.

— Ana, e limpede că te adoră. Știu că relația voastră a avut un început mai puțin obișnuit, dar am văzut cât de fericiți ați fost în ultima lună, spune Kate, strângându-mi mâinile. În plus, acum e prea târziu, adaugă ea cu un zâmbet.

Chicotesc. Kate întotdeauna se pricepe să sublinieze lucrurile evidente. Prietena mea îmi oferă o Îmbrățișare Specială Katherine Kavanagh.

— Ana, o să fie bine. Și dacă o să-ți facă fie și cel mai mic rău, mie o să trebuiască să-mi dea socoteală.

Dându-mi drumul, îi zâmbește persoanei care se apropie de mine pe la spate.

— Bună, iubito.

Christian mă ia în brațe, făcându-mă să tresar, și mă sărută pe tâmplă.

— Kate, o salută el pe prietena mea.

Se poartă rece cu ea chiar și acum, după șase săptămâni.

— Bună încă o dată, Christian. Mă duc să-l caut pe cavalerul tău de onoare, care se întâmplă să fie și iubitul meu.

Zâmbindu-ne amândurora, Kate pornește spre Elliot, care bea cu Ethan, fratele ei, și cu José, prietenul nostru.

— E timpul să mergem, murmură Christian.

— Deja? E prima petrecere la care nu mă deranjează că sunt în centrul atenției, îi spun și mă răsucesc în brațele lui, privindu-l în ochi.

— Meriți să fii în centrul atenției. Arăți superb, Anastasia.

— Și tu.

Îmi zâmbește, cu o privire plină de pasiune.

— Ai o rochie minunată. Îți vine de minune.

— Chestia asta demodată? mă înroșesc eu sfios, trăgând de marginea de dantelă fină a rochiei simple și mulate pe care mi-a croit-o mama lui Kate.

Îmi place că dantela îmi lasă umerii descoperiți, dându-mi un aer decent și, în același timp, atrăgător — cel puțin, așa sper.

Christian se apleacă și mă sărută.

— Să mergem. Nu mai vreau să te împart cu toți oamenii ăștia.

— Putem pleca de la propria noastră nuntă?

— Iubito, e petrecerea noastră, așa că putem face tot ce dorim. Deja am tăiat tortul. Iar acum, vreau să te iau de aici și să te am numai pentru mine.

Chicotesc.

— Mă ai pentru toată viața, domnule Grey.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, doamnă Grey.

— Ah, aici erați, porumbeilor!

Oftez în sinea mea... Ne-a găsit mama lui Grace.

— Christian, dragul meu, mai dansezi o dată cu bunica ta?

Christian își țuguie buzele.

— Bineînțeles, bunico.

— Iar tu, frumoasă Anastasia, mergi și fă fericit un bătrân — dansează cu Theo.

— Cu Theo, doamnă Trevelyan?

— Cu bunicul Trevelyan. Și mie poți să-mi spui „bunică“. Iar acum, va trebui să vă puneți serios pe treabă și să-mi faceți străne-poți. N-am s-o mai duc mult.

Ne zâmbește șagalnic amândurora, iar Christian clipește cu un aer îngrozit.

— Haide, bunico, îi spune el, luând-o în grabă de mână și conducând-o spre ringul de dans.

Îmi aruncă o privire peste umăr, ținându-și buzele și dându-și ochii peste cap.

— Pe curând, iubito.

Pornesc spre bunicul Trevelyan, dar mă acostează José.

— N-am să-ți cer încă un dans. Deja ți-am răpit mult timp pe ring... Mă bucur să te văd fericită, dar vorbesc serios, Ana. Am să-ți fiu alături... dacă vei avea nevoie de mine.

— Mulțumesc, José. Ești un prieten de nădejde.

— Vorbesc serios, repetă el, iar în ochii lui negri licărește sinceritatea.

— Știu. Mulțumesc, José. Iar acum, te rog să mă scuzi — am întâlnire cu un bătrân.

Se încruntă cu un aer confuz.

— Bunicul lui Christian, îl lămuiesc eu.

— Succes, Annie, îmi zâmbește el. Succes în toate.

— Mersi, José.

După dansul cu șarmantul bunic al lui Christian, mă apropii de ușile de sticlă, urmărind coborâșul lent al soarelui, ce aruncă deasupra golfului umbre portocalii și albastru-verzui.

— Să mergem, mă îndeamnă Christian.

— Trebuie să mă schimb.

Îl iau de mână, cu gândul să ieșim pe ușile de sticlă și să mergem împreună la etaj, dar Christian se încruntă, neînțelegând ce vreau să fac, și mă trage ușor de mână, oprindu-mă.

— Am crezut că vrei să-mi scoți tu rochia, îi explic eu.

Ochii i se luminează.

— Exact, zâmbește el lasciv. Dar n-am să te dezbrac în casa părinților mei. Altminteri, o să plecăm de aici peste... nu știu...

Face un semn cu mâna, lăsând fraza neterminată, dar sensul ei e cât se poate de limpede.

Mă înroșesc și îi dau drumul la mână.

— Și nici să nu-ți desfaci părul, murmură el cu ochi întunecați.

— Dar...

— Fără dar, Anastasia. Arăți minunat. Și vreau să fiu eu cel care te dezbracă.

Oh. Mă încrunt.

— Ia cu tine niște haine de drum, îmi poruncește el. Taylor ți-a pregătit deja valiza cea mare.

— Bine.

Ce plan și-o fi făcut? Nu mi-a spus unde mergem. De fapt, cred că nu știe nimeni unde mergem. Nici Mia, nici Kate nu au reușit să smulgă de la el informația asta. Mă întorc spre locul unde se află mama și Kate.

— Nu mă schimb.

— Poftim? mă întreabă mama.

— Christian nu vrea să mă schimb, ridic eu din umeri, ca și cum asta ar explica totul.

Fruntea ei se încruntă.

— N-ai promis să i te supui, îmi amintește ea cu tact.

Kate tușește și încearcă să-și mascheze pufnetul, iar eu mă uit la ea cu ochii mijiți. Nici ea, nici mama nu știu ce dispută am avut cu Christian pe tema asta — și n-am niciun chef s-o reiau. *Of, și Domnul meu Învechit în Rele se bosumflă... și are coșmaruri.* E o amintire care mă face să redevin serioasă.

— Știu, mamă, dar îi place rochia asta, și vreau să-i fac pe plac.

Expresia mamei se îndulcește, iar Kate își dă ochii peste cap și se îndepărtează cu tact, lăsându-ne singure.

— Arăți superb, draga mea.

Mama îmi dă pe după ureche o şuviță rebelă și mă mângâie ușor pe bărbie.

— Sunt atât de mândră de tine, scumpa mea. Ai să-l faci foarte fericit pe Christian, adaugă ea, strângându-mă în brațe.

Oh, mamă!

— Nu-mi vine să cred cât de matură arăți acum. Începi o nouă viață... Numai să nu uiți că bărbații sunt de pe altă planetă — și totul o să fie bine.

Chicotesc. Christian e din alt univers... de-ar ști ea cum e.

— Mulțumesc, mamă.

Ray se apropie de noi, zâmbindu-ne amândurora.

— Ai făcut o fată frumoasă, Carla, spune el cu mândrie în glas.

Are un aer atât de elegant în smochingul său negru, cu vestă roz pal. Simt că mi se umezesc ochii. Oh, nu... până acum, am reușit să nu plâng.

— Iar tu ai avut grijă de ea și ai ajutat-o să se maturizeze, Ray, spune Carla cu un aer nostalgic.

— Și mi-a plăcut fiecare clipă pe care am petrecut-o cu ea. Ești o mireasă pe cinste, Annie, adaugă Ray, dându-mi pe după ureche aceeași şuviță rebelă.

— Oh, tată...

Îmi înăbuș lacrimile, iar el mă îmbrățișează scurt și stângaci, ca de obicei.

— Și o să fii o nevastă pe cinste, șoptește el cu glas răgușit.

Când îmi dă drumul, Christian e lângă mine. Ray îi strânge mâna călduros.

— Să ai grijă de fata mea, Christian.

— Exact asta am de gând, Ray, spune el și îl salută din cap pe tatăl meu vitreg. Carla, adaugă și își ia la revedere de la mama, sărutând-o pe obraz.

Restul invitaților s-au așezat într-o lungă galerie umană, ce duce spre partea din față a casei.

— Ești gata? întreabă Christian.

— Da.

Luându-mă de mână, mă conduce pe sub mâinile întinse ale musafirilor, care ne felicită, ne urează noroc și ne împroașcă cu orez. La capătul tunelului, ne așteaptă cu zâmbete și îmbrățișări Grace și Carrick, care ne sărută cu drag pe amândoi. Grace se emoționează iarăși când ne luăm rămas-bun în grabă de la ei.

Taylor ne așteaptă în SUV-ul Audi. Christian îmi deschide portiera, iar eu mă întorc și arunc buchetul de trandafiri roz și albi înspre mulțimea de tinere care s-a strâns în spatele meu. Mia îl ridică în aer cu un zâmbet până la urechi.

Mă așez pe bancheta din spate, râzând de saltul îndrăzneț al Miei, iar Christian se apleacă să-mi ridice trena rochiei, după care își ia rămas-bun de la musafiri.

Taylor îi deschide portiera.

— Felicitări, domnule Grey.

— Mulțumesc, Taylor, îi răspunde Christian, așezându-se lângă mine.

Taylor demarează, iar invitații împroașcă mașina cu orez. Christian mă ia de mână și îmi sărută încheieturile degetelor.

— Până aici, totul e bine, doamnă Grey?

— Până aici, totul e minunat, domnule Grey. Unde mergem?

— La aeroportul Sea-Tac, spune el simplu, cu un zâmbet ca de sfinx.

Hm... Ce o fi având în minte?

Taylor nu se îndreaptă spre terminalul de plecări, așa cum mă așteptam, ci se apropie de o poartă securizată, intrând direct pe pistă. Cum? Și apoi îl văd... avionul lui Christian.... Pe fuzelajul său e scris cu litere mari, de culoare albastră: *Grey Enterprises Holdings Inc.*

— Să nu-mi spui că iarăși abuzezi de proprietățile companiei!

— Oh, exact asta am de gând să fac, Anastasia, surâde el.

Taylor oprește lângă rampa de acces și sare din Audi să-i deschidă portiera lui Christian. Schimbă între ei câteva replici, apoi Christian

îmi deschide portiera și, în loc să facă un pas în spate, să am loc să cobor, se apleacă și mă ia în brațe.

Uau!

— Ce faci? Țip eu.

— Te trec pragul, spune el.

— Oh.

Dar nu cumva trebuia să facă asta acasă?

Mă poartă fără niciun efort pe trepte, iar Taylor vine în urma noastră cu valiza mea. O lasă lângă ușa avionului, apoi se întoarce la Audi. În cabină, îl recunosc pe Stephan, pilotul lui Christian, care ne întâmpină îmbrăcat în uniformă.

— Bine ați venit la bord, domnule Grey. Doamnă Grey, mă salută el cu un zâmbet.

Christian mă lasă jos și dă mâna cu el. Alături de Stephan se află o femeie brunetă, care are vreo treizeci de ani — și ea poartă uniformă.

— Felicitări amândurora, adaugă Stephan.

— Mulțumesc, Stephan. Anastasia, îl cunoști pe Stephan. El ne va fi căpitan astăzi, iar ea este pilotul secund Beighley.

Tânăra se înroșește și clipește rapid de câteva ori, iar mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap — încă o femeie fascinată de soțul meu, care e mult prea chipeș pentru binele său.

— Încântată de cunoștință, îngaimă Beighley.

Iar eu îi zâmbesc cordial — la urma urmelor, Christian e al meu.

— Suntem pregătiți? îi întreabă el pe cei doi piloți, în timp ce eu mă uit prin cabină.

Interiorul este căptușit cu lemn de arțar și piele crem. E foarte elegant. La celălalt capăt al avionului se află o altă tânără în uniformă — o brunetă extrem de *frumoasă*.

— Avem undă verde. Vremea e bună de aici și până la Boston.

Boston?

— Turbulențe?

— Nu înainte de Boston. E un front atmosferic deasupra Shannonului care ar putea să ne zgâlțâie un pic.

Shannon? Irlanda?

— Înțeleg. Ei bine, sper să dorm când o să-l traversăm, spune Christian calm.

Să doarmă?

— Iar acum, o să ne pregătim de decolare, spune Stephan. Vă lăsăm în grija priceputei Natalia, stewardesa dumneavoastră.

Christian se întoarce spre ea și se încruntă, dar când se uită iarăși la Stephan, afișează un zâmbet.

— Excelent!

Mă ia de mână și mă conduce la unul dintre fotoliile somptuoase de piele. Cred că sunt douăsprezece în total.

— Ia loc, spune, apoi își dă jos smochingul și vesta din brocart fin, de culoare argintie.

Stăm unul în fața celuilalt pe câte un fotoliu de o singură persoană, despărțiți de o masuță foarte lustruită.

— Bine ați venit la bord, domnule și doamnă Grey. Și felicitări!

Natalia a venit lângă noi și ne oferă câte un pahar de șampanie roz.

— Mulțumesc, spune Christian.

Stewardesa ne zâmbește politicos și se retrage în bucătăria avionului.

— Pentru o căsnicie fericită, Anastasia, ridică el paharul spre mine, și dăm noroc.

Șampania e delicioasă.

— Bollinger? întreb eu.

— Exact.

— Am băut Bollinger pentru prima oară din cești de ceai, zâmbesc eu.

— Țin bine minte ziua aia. Era ziua absolvirii.

— Unde mergem? întreb eu, fără să mai pot să-mi stăpânesc curiozitatea.

— La Shannon, spune Christian cu o privire încântată — are aerul unui băiețel.

— În Irlanda?

Mergem în Irlanda!

— Ca să realimentăm, adaugă el, tachinându-mă.

— Și apoi?

Zâmbetul i se lărgeste și clatină din cap.

— Christian!

— La Londra! spune el, uitându-se țintă la mine, atent la reacția mea.

Rămân cu gura căscată. *Sfinte Sisoie!* Am crezut că mergem la New York, la Aspen sau poate în Caraibe. Nu-mi vine să cred. Dorința mea de o viață a fost să vizitez Anglia. Simt că mă luminez pe dinăuntru — sunt copleșită de o fericire incandescentă.

— Apoi la Paris?

Cum?

— Apoi în sudul Franței.

Uau!

— Știu că întotdeauna ți-ai dorit să vizitezi Europa, spune el cu tandrețe în glas. Vreau ca visele tale să devină realitate, Anastasia.

— Tu ești visul meu devenit realitate, Christian.

— Să revenim la tine, doamnă Grey, șoptește el.

Vai de mine...

— Pune-ți centura.

Surâd și fac ce-mi spune.

În timp ce avionul pornește spre pista de decolare, sorbim din șampanie, zâmbindu-ne ca niște caraghioși. Nu-mi vine să cred. La douăzeci și doi de ani, în sfârșit plec din Statele Unite și merg în Europa — și chiar la *Londra*.

După ce decolăm, Natalia ne aduce din nou șampanie și ne pregătește festinul de nuntă. Și ce festin! Somon afumat, urmat de potârniche friptă cu salată de fasole verde și cartofi gratinați — toate servite de foarte eficienta Natalia.

— Desert, domnule Grey? spune ea.

Christian clatină din cap și își trece un deget peste buza de jos, uitându-se întrebător la mine, cu o mină întunecată și indescifrabilă.

— Nu, mulțumesc, murmur eu, incapabilă să-mi iau privirea din ochii lui.

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret, iar Natalia se retrage.

— Bine, murmură el. Am de gând să te servesc pe tine la desert.

Oh... aici?

— Vino, spune el, ridicându-se de pe fotoliu și întinzându-mi mâna.

Mă conduce spre partea din spate a cabinei.

— Aici e o baie.

Îmi face semn cu mâna spre o ușă mică, apoi mă conduce pe un coridor scurt, iar în cele din urmă intrăm pe o ușă aflată la capătul său.

Doamne... un dormitor. Pereții sunt căptușiți cu lemn de arțar, iar micul pat dublu e acoperit cu o cuvertură aurie pe care sunt așezate perne cenușii. Pare foarte confortabil.

Christian se întoarce și mă ia în brațe, privindu-mă în ochi.

— M-am gândit să ne petrecem noaptea nunții la o mie de metri înălțime. E un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată.

Dumnezeule mare... Încă o premieră. Rămân cu gura căscată, iar inima începe să-mi bată cu putere... Clubul celor care fac dragoste la o mie de metri înălțime — am auzit de asta.

— Dar mai întâi trebuie să-ți dau jos această rochie fabuloasă.

În ochi îi licărește iubirea și ceva mai întunecat, un lucru pe care îl ador... ceva care îmi trezește la viață zeița intimă. Mi se taie respirația.

— Întoarce-te.

Vocea lui e scăzută, autoritară și al naibii de sexy. Cum încap atâtea promisiuni în doar două cuvinte? Mă supun cu dragă inimă,

iar mâinile lui se apropie de părul meu. Cu mișcări blânde, îmi scoate pe rând fiecare agrafă, degetele lui experte achitându-se de sarcină fără niciun efort. Părul îmi cade pe umeri șuviță cu șuviță, acope-rindu-mi spatele până în dreptul sânilor. Încerc să rămân nemișcată, dar jinduiesc după trupul său. După această zi lungă, obositoare și, în același timp, încântătoare, îl doresc din tot sufletul — îl vreau cu totul.

— Ai un păr atât de frumos, Ana.

Gura lui e aproape de urechea mea, și îi simt respirația pe piele, cu toate că nu mă atinge. După ce îmi scoate toate agrafele, își trece mâinile prin părul meu, masându-mi ușor pielea capului... *Vai de mine...* Închid ochii și savurez senzația. Degetele sale coboară și trag, dându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul.

— Ești a mea, șoptește el, mușcându-mi lobul urechii.

Gem.

— Sst, mă dojenește el.

Îmi dă părul pe după umăr și își plimbă un deget pe spatele meu, de la un umăr la altul, urmând marginea de dantelă a rochiei. Mă trec fiori de nerăbdare. Îmi așterne o sărutare tandră pe spate, chiar deasupra primului nasture al rochiei.

— Atât de frumoasă, spune, desfăcând cu îndemânare primul nasture. Astăzi, ai făcut din mine cel mai fericit om din lume.

Cu o lentoare infinită, îmi desface fiecare nasture, până deasupra fundului.

— Te iubesc atât de mult.

Își plimbă buzele pe spatele meu, de la ceafă până la umăr, șoptindu-mi între sărutări:

— Te... vreau... atât... de... mult... Vreau... să... fiu... în... tine...
Ești... a... mea...

Fiecare cuvânt e amețitor. Închid ochii și înclin capul, astfel încât să-mi poată ajunge mai ușor la gât, și mă las cuprinsă și mai mult de fascinația lui Christian Grey — soțul meu.

— A mea, șoptește el încă o dată.

Îmi trage rochia de pe mâini, lăsând-o să-mi cadă la picioare sub forma unui nor de mătase și dantelă de culoarea fildeșului.

— Întoarce-te, șoptește el, cu vocea brusc răgușită.

Mă supun, iar el geme.

Port un corset strâmt din satin roz, cu jartiere, chiloți fini din dantelă de aceeași culoare și ciorapi de mătase albă. Privirea lui Christian mi se plimbă lacom pe trup, dar nu spune nimic. Doar se uită la mine, cu ochii măriți de dorință.

— Ți plac? șoptesc eu, conștientă de roșeața discretă care îmi colorează obraji.

— Te ador! Arăți senzational. Poftim.

Îmi întinde mâna, iar eu o iau și fac un pas spre el, ieșind din rochie.

— Stai nemișcată, murmură el și, fără să-și ia de la mine ochii în ce în ce mai întunecați, își plimbă degetul mijlociu pe deasupra sânilor mei, urmărind marginea corsetului.

Respirația mi se precipită, iar el repetă călătoria pe deasupra sânilor, degetul său atâțător trimițându-mi fiori pe șira spinării. Se oprește și susține degetul în aer, dându-mi de înțeles că vrea să mă întorc.

În clipa asta, aș face orice pentru el.

— Oprește-te, îmi spune.

Sunt cu fața spre pat. Brațele sale îmi înconjoară talia, lipindu-mă de el, apoi îmi mângâie ceafa cu nasul. Cu mișcări tandre, mi cuprinde sânii în palme, jucându-se cu ei, în timp ce cu degetele mari de la mâini îmi încercuiește sfârcurile, care se întăresc pe sub materialul corsetului.

— A mea, șoptește el.

— A ta, murmur eu.

Dându-mi drumul la sâni, își coboară mâinile spre pânțe, apoi înăuntru la coapse, atingându-mi ușor vulva. Îmi înăbuș un geamăt. Degetele lui coboară de-a lungul jartierelor și, cu obișnuita lui dextertate, Christian le desface simultan pe amândouă, după care mâinile îi se îndreaptă spre fundul meu.

— A mea, șoptește el, iar degetele sale îmi depărtează fesele, atingându-mi vulva.

— Ah!

— Sst!

Mâinile lui îmi coboară pe partea din spate a coapselor, desfăcându-mi jartierele. Apoi se apleacă și dă cuvertura la o parte.

— Așază-te.

Fac ce-mi cere, subjugată de vraja lui, iar el îngenunchează la picioarele mele și, cu mișcări blânde, îmi scoate pantofii albi de nuntă, marca Jimmy Choos. Apucă marginea ciorapului stâng și îl trage ușor în jos, plimbându-și degetele pe piciorul meu... *Vai de mine...* Face la fel și cu celălalt ciorap.

— E ca și cum mi-aș desface cadourile de Crăciun, îmi zâmbește el pe sub genele lungi și negre.

— Un cadou pe care îl aveai deja...

Se încruntă cu un aer dojenitor.

— Oh, nu, iubito. De data asta, chiar e al meu.

— Christian, sunt a ta de când am zis da, murmur eu, aplecându-mă în față și luându-i în mâini chipul minunat. Sunt a ta. Iubitul meu soț, am să fiu întotdeauna a ta... Și să știi că ai prea multe haine pe tine.

Mă aplec să-l sărut, iar el se ridică brusc, mă sărută pe gură și îmi cuprinde capul în mâini, degetele sale adâncindu-mi-se în păr.

— Ana, murmură el. Ana mea.

Buzele lui se năpustesc încă o dată asupra mea, limba sa convingătoare invadându-mi gura.

— Hainele, șoptesc eu, împletindu-mi respirația cu a lui.

Îi trag vesta de pe umeri, iar el se smulge din ea, dezlipindu-și preț de o clipă gura de buzele mele. Face o pauză, uitându-se țintă la mine, cu ochi mari și plini de dorință.

— Lasă-mă pe mine, te rog.

Vocea mea e șoptită și ispititoare. Vreau să-l dezbrac pe soțul meu, pe Domnul meu Învechit în Rele.

Se sprijină pe călcâie, iar eu mă aplec în față și îl apuc de cravată — preferata mea: cea îngustă și cenușie —, i-o desfac și i-o scot ușor. Ridică bărbia, oferindu-mi acces la nasturele de sus al cămășii sale albe. După ce i-l desfac, trec direct la mâneci. Poartă butoni de platină, gravați cu un „A” și un „C” împlețiți unul cu celălalt — cadoul meu pentru el. După ce îi scot, mi-i ia din mână și îi strânge în pumn. Își sărută pumnul și pune butonii în buzunarul pantalonilor.

— Ce romantic ești, domnule Grey.

— Pentru tine, doamnă Grey — flori și inimioare. Întotdeauna.

Îl iau de mână și, uitându-mă la el pe sub gene, îi sărut verigheta simplă de platină. Geme și închide ochii.

— Ana, șoptește el, iar numele meu e o rugăciune pe buzele sale.

Întinzând mâna spre al doilea nasture de la cămașă și, imitând ce a făcut el mai devreme, îi desfac nasturii, plimbându-mi buzele pe pieptul său, și îi șoptesc printre sărutări:

— Mă... faci... atât... de... fericită... Te... iubesc...

Geme și, cu o mișcare bruscă, mă apucă de talie și mă ridică pe pat, așezându-se și el deasupra mea. Gura lui o găsește pe a mea, iar limbile ni se delectează una cu cealaltă. Dintr-odată, Christian se ridică în genunchi, lăsându-mă cu respirația tăiată și plină de dorință.

— Ești atât de frumoasă... soție.

Își plimbă mâinile pe picioarele mele, apoi mă apucă de glezna stângă.

— Ai picioare atât de frumoase. Vreau să sărut fiecare centimetru din ele. Începând de aici.

Își lipește buzele de degetul meu mare, apoi îl strânge ușor între dinți. Simt că mi se încordează toți mușchii din pânțe. Limba îi alunecă spre partea opusă tălpii, apoi îmi mușcă ușor călcâiul, înaintând spre gleznă. Îmi presară sărutări pe partea interioară a gambei — sărutări tandre și umede.

Mă zvârcolesc sub el.

— Nu te mișca, doamnă Grey, mă previne el, și brusc mă răsu-
cește pe burtă, apoi buzele sale își continuă călătoria molcomă pe
partea din spate a gambelor, până la coapse și, mai sus, până la fese.

Se oprește, iar eu gem.

— Te rog...

— Te vreau goală, murmură el.

Îmi desface ușor corsetul, apoi își trece limba de-a lungul șirei
spinării.

— Christian, te rog.

— Ce vrei, doamnă Grey?

Christian își revarsă vorbele tandre chiar lângă urechea mea.
Aproape că stă întins pe mine... Îi simt erecția pe fund.

— Pe tine.

— Și eu pe tine, iubirea mea... viața mea..., șoptește el și, în
clipa următoare, mă întoarce pe spate.

Se ridică brusc și, cu o singură mișcare, își scoate pantalonii și
boxerii, rămânând în splendoarea goliciunii sale, cu mădularul erect
deasupra mea. Micul dormitor este eclipsat de frumusețea lui orbi-
toare, de nevoia și dorința lui de a mă avea. Se apleacă și îmi scoate
chiloții, apoi se uită în ochii mei.

— A mea, șoptește el.

— Te rog, îl implor eu, iar el zâmbește — un zâmbet senzual,
pervers, ațățător, tipic pentru Domnul meu Învechit în Rele.

Urcă iarăși în pat și continuă să mă sărute, pe piciorul drept de data
asta... până ajunge la încheietura coapsei. Îmi depărtează picioarele.

— Ah... soția mea, murmură, apoi gura lui coboară pe mine.

Închid ochii și mă las în voia limbii lui atât de experimentate.
Măinile mi se înfig în părul său, iar șoldurile mi se leagănă și se răsu-
cesc, înrobite de ritmul său și, în cele din urmă, se ridică de pe micul
pat. Mă apucă de șolduri să mă imobilizeze... dar își continuă tortura
delicioasă. Sunt aproape, atât de aproape.

— Christian!

— Nu încă, șoptește el, ridicând capul și adâncindu-și limba în aricul meu.

— Nu!

La naiba! Îi simt zâmbetul pe pânțele, iar călătoria gurii lui continuă în sus.

— Atât de nerăbdătoare, doamnă Grey. Mai avem mult până la isula de Smarald³.

Îmi sărută sânii cu venerație și îmi prinde sfârcul stâng între urechi. Se uită la mine, iar ochii lui ațâțători sunt întunecați ca o noaptea tropicală.

Doamne... Uitasem. Europa.

— Soțul meu, te vreau. Te rog.

Se întinde deasupra mea, sprijinindu-și greutatea în coate. Își reacă nasul de al meu, iar eu îmi plimb mâinile pe spatele său suplu și puternic, până ajung la fundul lui minunat.

— Doamnă Grey... soția mea. Țelul nostru e să oferim plăcere, murmură el. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Ochii deschiși. Vreau să te văd.

— Christian... ah..., strig eu în timp ce el se adâncește ușor în mine.

— Ana, oh, Ana, șoptește el și începe să se miște.

*

— Ce naiba îți închipui că faci? strigă Christian, trezindu-mă din visul meu frumos.

Stă în picioare — frumos și ud — la capătul șezlongului meu și se uită la mine cu un aer încruntat.

Ce am făcut? *Oh, nu... sunt întinsă pe spate...* La naiba! La naiba! La naiba! Și e furios. Mama mă-sii! Chiar e furios.

³ Numele poetic al Irlandei. (N.t.)

Capitolul 2

Mă trezesc de-a binelea, uitând complet de visul meu erotic.

— Eram întinsă pe burtă. Probabil m-am răsucit în somn, șoptesc eu firav în chip de scuză.

În ochi îi scapără furia. Se apleacă, îmi ia sutienul de pe șezlongul său și mi-l aruncă.

— Pune-l pe tine! îmi poruncește el printre dinți.

— Christian, nu se uită nimeni.

— Crede-mă. Se uită. Sunt sigur că Taylor și echipa lui se bucură de spectacol! pufnește el.

Dumnezeule mare! Cum de uit mereu de ei? Brusc panicată, îmi cuprind sânii cu mâinile. De la prăbușirea lui Charlie Tango ca urmare a unui act de sabotaj, suntem întotdeauna însoțiți de echipa de securitate.

— Da, adaugă el iritat. Unde mai pui că ar putea să te fotografieze un bădăran de paparazzo. Vrei să apari în *Star*, pe prima copertă? Goală, de data asta?

Mama mă-sii! Paparazzii! La dracu'! Cu gesturi stângace și pripite, îmi pun sutienul, iar sângele mi se scurge din obraji. Mă trec fiorii. Îmi vine în minte ziua neplăcută în care, după ce presa a aflat de logodna noastră, paparazzii au tăbărit pe mine la ieșirea din sediul SIP — una dintre consecințele traiului alături de Christian Grey.

— *L'addition!*⁴ pufnește Christian, văzând-o pe chelneriță. Plecăm, îmi spune el.

— Acum?

— Da, acum.

Of, e limpede că n-are rost să mă opun.

Își ia șortul pe el, deși are slipul ud, apoi își pune și tricoul gri. Chelnerița se întoarce într-o clipă cu chitanța și cardul lui de credit.

Fără tragere de inimă, mă îmbrac cu rochia de plajă turcoaz și îmi încalț șlapii. După ce chelnerița pleacă, Christian își ia cartea și BlackBerry-ul, mascându-și furia în spatele unor ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Mustește de tensiune și furie. Mi se strânge inima. Toate femeile din jur fac plajă fără sutien — nu e o crimă. Ba chiar arăt ciudat cu sutienul pe mine. Oftez în sinea mea, devenind melancolică. Am crezut că o să vadă partea amuzantă din chestia asta... mă rog... poate dacă aș fi stat pe burtă... Dar așa, simțul umorului i s-a evaporat.

— Te rog să nu te superi pe mine, șoptesc, luându-i din mână cartea și BlackBerry-ul și punându-le în rucsacul meu.

— Prea târziu, spune el calm — prea calm. Vino.

Mă ia de mână și le face un semn lui Taylor și celor două ajutoare ale sale — agenții de securitate Philippe și Gaston, care — ce ciudățenie — sunt gemeni identici. Tustrei ne-au urmărit cu răbdare pe noi și pe toți cei de pe plajă de la înălțimea verandei. De ce uit tot timpul de ei? Cum? Chipul lui Taylor e împietrit în spatele ochelarilor fumurii. La dracu', și el e supărat pe mine. Încă nu m-am obișnuit să-l văd îmbrăcat atât de neprotocolar, cu șort și un tricou negru.

4 În franceză, în original: „Nota!”. (N.t.)

Christian mă conduce în hotel, traversăm holul de primire și ieșim în stradă. Nu spune nimic. E prost dispus și îngândurat — numai din cauza mea. Taylor și echipa lui se țin după noi.

— Unde mergem? întreb eu sfios, uitându-mă la el.

— Înapoi la navă, răspunde el fără să mă privească.

Habar n-am cât e ceasul. Cred că e cinci sau șase după-amiaza. Când ajungem la port, Christian mă conduce la cheiul unde sunt legate barca cu motor și jetski-ul iahtului *Fair Lady*. În timp ce Christian dezleagă jetski-ul, îi dau rucsacul lui Taylor. Mă uit la el cu un aer neliniștit, dar, la fel ca în cazul lui Christian, expresia lui nu trădează nimic. Mă înroșesc, gândindu-mă la ce a văzut pe plajă.

— Poftim, doamnă Grey.

Taylor îmi întinde o vestă de salvare din barca cu motor, iar eu mi-o pun cu un aer docil. De ce sunt singura care trebuie să poarte vestă? Christian și Taylor schimbă o privire. Doamne, oare e supărat și pe Taylor? Apoi Christian verifică atent curelușele vestei, strângând-o cu putere pe cea de la mijloc.

— Gata, bombăne el bosumflat, tot fără să se uite la mine.

La dracu'!

Se urcă grațios pe jet ski și îmi întinde mâna. Apucând-o cu putere, reușesc să-mi petrec piciorul peste banchetă fără să cad în apă, în timp ce Taylor și gemenii urcă în barca cu motor. Christian își sprijină piciorul de platformă și împinge jet ski-ul, care pornește ușor spre larg.

— Ține-te bine, îmi poruncește el, iar eu îl cuprind de mijloc.

Asta e partea mea preferată din plimbarea cu jet ski-ul. Îl strâng cu putere, frecându-mi nasul de spatele său, minunându-mă că a existat o vreme când n-ar fi suportat să-l ating în acest fel. Miroase frumos... a Christian și a mare. *Iartă-mă, Christian. Te rog.*

Mușchii i se încordează.

— Ține-te bine, spune el pe un ton mai blând.

Îl sărut pe spate și îmi lipesc obrazul de el, uitându-mă la cei câțiva turiști care s-au adunat pe chei să urmărească spectacolul.

Christian întoarce cheia în contact și motorul pornește. Cu o răsucire a acceleratorului, jet ski-ul demarează în viteză, tășnind peste apa rece și întunecată spre centrul portului, unde este ancorat *Fair Lady*. Îmi place — e palpitant. Îl strâng mai tare și simt încordându-se fiecare mușchi al trupului său zvelt.

Taylor vine alături de el în barca cu motor. Christian îi aruncă o privire, apoi accelerează și mai mult, iar jet ski-ul țâșnește, sărind ca o piatră aruncată de o mână pricepută. Taylor clatină din cap cu o exasperare resemnată și se îndreaptă direct spre iaht, în timp ce Christian trece pe lângă *Fair Lady*, îndreptându-se spre largul mării.

Valurile ne împroașcă cu stropi fini, iar vântul cald îmi biciuiește fața, răvășindu-mi părul. E atât de *distractiv*! Poate că adrenalina plimbării îi va risipi lui Christian proasta dispoziție. Nu-i văd chipul, dar știu că se simte bine — e degajat și se poartă ca un tânăr de vârsta lui.

Virează într-un semicerc enorm, iar eu mă uit cu atenție la țărm: vasele din port, mozaicul de case și birouri galbene, albe și crem, iar dincolo de ele, munții abrupti. Totul pare foarte dezordonat — nimic din aspectul cartierelor cu care sunt obișnuită —, dar e atât de pitoresc. Christian se uită la mine peste umăr, iar pe buzele sale se distinge umbra unui zâmbet.

— Încă o dată? strigă el, acoperind zgomotul motorului.

Încuviințez din cap cu entuziasm, iar el îmi răspunde cu un zâmbet orbitor, accelerează și ocolește iahtul în viteză, pornind din nou spre larg... Cred că m-a iertat.

— Te-ai bronzat, îmi spune el blând, desfăcându-mi vesta, iar eu mă străduiesc să-i evaluez starea de spirit.

Suntem pe puntea iahtului, iar unul dintre stewarzi stă tăcut în apropiere, așteptând să ia vesta de la Christian.

— Mai doriți ceva, domnule Grey? întreabă tânărul după ce Christian îi întinde vesta.

Îmi place grozav accentul lui franțuzesc. Christian se uită la mine, își scoate ochelarii și îi atârnă de gulerul tricoului.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă el.

— Crezi că am nevoie?

Înclină capul într-o parte și mă întreabă cu glas blând:

— De ce spui asta?

— Știi de ce.

Se încruntă, ca și cum ar cumpăni ceva în minte.

Oh, oare la ce se gândește?

— Două pahare de gin tonic, te rog. Și niște alune și măslin, îi spune el stewardului, care încuviințează din cap și se retrage imediat.

— Crezi că o să te pedepsesc? întreabă el cu glas mătăsos.

— Vrei?

— Da.

— Cum?

— O să mă gândesc la ceva. Poate după ce-ți bei ginul.

E o amenințare senzuală. Înghit în sec, iar zeița mea intimă mijește ochii în șezlongul ei, unde încearcă să se bronzeze pe față cu o folie de aluminiu pliată în jurul gâtului.

Christian se încruntă încă o dată.

— Vrei să fii pedepsită?

Cum și-a dat seama?

— Depinde, bâigui eu, îmbujorându-mă.

— De ce anume? întreabă el, ascunzându-și zâmbetul.

— Depinde dacă vrei să-mi faci rău sau nu.

Buzele i se strâng într-o linie aspră, iar pe chip i se așterne o mină sobră. Se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Anastasia, ești soția, nu supusa mea. Nu vreau să-ți fac rău niciodată. Ar fi trebuit să știi asta deja. Dar... să nu te mai dezbraci în public. Nu vreau să apari goală în tabloide. Nici tu nu vrei, și sunt sigură că mama ta și Ray sunt de aceeași părere.

Oh! Ray. Dumnezeu mare, ar face un atac de cord. Ce o fi fost în mintea mea? mă dojenesc eu în gând.

Stewardul se apropie de noi cu băuturile, alunele și măslinile și le așază pe masa din lemn de tec.

— Ia loc, îmi poruncește Christian.

Mă supun, așezându-mă pe un scaun de pânză. Christian ia loc lângă mine și îmi întinde un pahar.

— Noroc, doamnă Grey.

— Noroc, domnule Grey, spun eu, luând o bine-venită gură de gin rece și delicios.

Ridic privirea și văd că se uită la mine cu atenție, dar nu-i pot descifra starea de spirit. E foarte frustrant... Nu știu dacă mai e supărat pe mine, așa că hotărâsc să apelez la o tehnică de distragere a atenției.

— Cine e proprietarul iahtului? întreb eu.

— Un cavaler britanic — Sir cutărică. Străbunicul lui a pornit o afacere cu articole de băcănie. Fiica lui e căsătorită cu un prinț moștenitor din Europa.

Oh.

— Superbogat?

Christian devine brusc precaut.

— Da.

— Ca tine, murmur eu.

— Da.

Oh.

— Și ca tine, șoptește Christian, aruncându-și o mălină în gură.

Clipesc repede... îmi vine în minte o imagine cu el în smoching și vestă argintie... ochii lui scăpărători și sinceri privindu-mă în timpul ceremoniei.

— *Tot ce e al meu e acum al tău*, spune el, recitând din memorie jurământul depus în timpul ceremoniei.

Al meu? Dumnezeu mare!

— Ce ciudat. Am trecut de la a nu avea nimic la a avea totul, spun eu, făcând semn cu mâna spre luxul din jur.

— O să te obișnuiești.

— Nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată.

Taylor își face apariția pe punte.

— Domnule Grey, v-a sunat cineva.

Christian se încruntă, dar ia BlackBerry-ul din mâna lui.

— Grey la telefon, spune el rece și se ridică de pe scaun, apropiindu-se de prora iahtului.

Mă uit la mare, fără să fiu atentă la conversația lui — cred că discută cu Ros, adjuncta lui. Sunt bogată... putred de bogată. N-am făcut nimic ca să am atâția bani... doar m-am căsătorit cu un bărbat bogat. Mă trec fiorii, amintindu-mi discuția noastră despre contractul prenuptțial. Am avut-o în duminica de după ziua lui, și eram cu toții așezați la masa din bucătărie, savurând pe îndelete micul dejun — cu toții. Elliot, Kate, Grace și cu mine dezbăteam avantajele bachelului față de cârnați, în timp ce Carrick și Christian citeau ziarul de duminică...

*

— Ia uite, Christian! strigă Mia, așezându-și micul laptop pe masă, în fața noastră. Pe site-ul Seattle Nooz a apărut un articol în care scrie că te-ai logodit.

— Deja? spune Grace cu un aer surprins, ȧuguindu-ȧi buzele din pricina unui gând evident neplăcut care îi trece prin minte.

Christian se încruntă, iar Mia citește articolul cu glas tare.

— „Ne-a ajuns la urechi zvonul că cel mai râvnit burlac din Seattle, nimeni altul decât Christian Grey, tocmai a fost arondat și că deja se fac pregătiri de nuntă. Dar cine este foarte norocoasa doamnă? Nooz se străduiește din răspuțeri să afle. Suntem siguri că doamna va trebui să citească un contract prenuptțial beton.“

Mia chicotește, dar se oprește brusc, văzând privirea încruntată a lui Christian. Se lasă tăcerea, iar atmosfera din bucătăria familiei Grey se răcește dintr-odată.

Oh, nu! Un contract prenuptțial? Nu m-am gândit nicio clipă la asta. Înghit în sec, simțind că mi se scurge sângele din obraji.

Pământule, înghite-mă în clipa asta! Christian se răsucesce stânjenit pe scaun, în timp ce eu mă uit temător la el.

— Nu, îmi șoptește el.

— Christian, spune Carrick pe un ton blând.

— N-am să discut iarăși problema asta, îi răspunde tăios lui Carrick, iar acesta se uită neliniștit la mine și dă să spună ceva.

— Fără contract prenupțial! aproape că îi strigă Christian, după care se adâncește în ziarul său cu un aer îngândurat, ignorându-i pe toți cei de la masă.

Cu toții se uită pe rând la mine, apoi la el... apoi oriunde, numai la noi nu.

— Christian, murmur eu. Am să semnez tot ce vreți tu și domnul Grey.

Doamne, doar n-ar fi prima oară când m-ar pune să semnez ceva.

Christian ridică privirea și se încruntă la mine.

— Nu! pufnește el, iar eu mă albesc încă o dată.

— E pentru binele tău.

— Christian, Ana, cred că ar trebui să discutați problema asta între patru ochi, ne dojenește Grace, apoi se încruntă la Carrick și Mia.

Vai de mine, se pare că și ei au dat de naiba.

— Ana, nu e vorba despre tine, murmură Carrick pe un ton liniștitor. Și te rog, spune-mi Carrick.

Christian îi aruncă o privire glacială tatălui său, mijind ochii, și simt că mi se strânge inima. *La naiba... E foarte supărat.*

Toată lumea de la masă începe să discute cu însuflețire despre altceva, iar Mia și Kate se ridică să strângă masa.

— Eu prefer cârnații, exclamă Elliot.

Cobor privirea spre degetele mele împreunate. La dracu'! Sper că domnul și doamna Grey nu-și închipuie că vânez milionari. Christian se apleacă spre mine și îmi cuprinde mâinile.

— Încetează.

De unde știe la ce mă gândesc?

— Nu-l lua în seamă pe tata, îmi spune el, astfel încât să nu aud decât eu. E foarte supărat din cauza Elenei. Discuția asta mă privea doar pe mine. Mi-aș fi dorit ca mama să-și țină gura.

Știu că încă suferă din pricina „discuției” pe care a avut-o aseară cu Carrick despre Elena.

— Are dreptate, Christian. Ești foarte bogat, iar eu nu aduc în căsnicia noastră nimic în afară de împrumuturile mele pentru studii.

Christian se uită țintă la mine cu o privire sumbră.

— Anastasia, dacă mă părăsești, poți să-mi iei totul. M-ai părăsit o dată și știu cum e.

Sfinte Sisoe!

— Atunci a fost altceva, șoptesc eu, emoționată de intensitatea din glasul său. Dar... poate vei vrea tu să mă părăsești.

E un gând care îmi dă fiori.

Christian pufnește și clatină din cap, prefăcându-se dezgustat.

— Christian, știi foarte bine că aș putea să fac ceva teribil de prostesc... iar tu...

Mă uit la degetele mele împreunate, copleșită de durere, și nu sunt în stare să-mi termin fraza. Să-l pierd pe Christian... *Dumnezeule mare!*

— Încetează. Acum. E un subiect închis, Ana. N-o să mai discutăm despre asta. Fără contract prenuptial. Nici acum, nici altă dată.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, prin care îmi dă de înțeles să renunț, și mă reduce la tăcere. Apoi se întoarce spre Grace.

— Mamă, spune el. Putem face nunta aici?

*

Și de atunci n-a mai adus vorba de contractul prenuptial. Ba chiar s-a străduit să mă asigură cu fiecare ocazie că averea lui e și a mea. Mă trec fiorii când îmi aduc aminte de campania nebunească de cumpărături pe care Christian mi-a cerut s-o întreprind alături

de Caroline Acton — cumpărătoarea lui personală de la Niemans —, înainte să plecăm în luna de miere. Numai costumul meu de baie costă cinci sute cincizeci de dolari. Mă rog, e frumos, dar zău așa, e o sumă colosală pentru patru bucățele triumphiulare de material.

— Ai să te obișnuiești, îmi întrerupe Christian reveria, revenind la masă.

— Cu ce?

— Cu banii, spune el, dându-și ochii peste cap.

Oh, Cincizeci de Vicii, poate cu timpul. Împing spre el farfurioara cu migdale sărate și caju.

— Alunele dumneavoastră, Sire, spun eu cu o mină cât se poate de serioasă, încercând să aduc un pic de umor în conversația noastră după gândurile negre care mi-au dat târcoale și după ce am făcut acel *faux pas*⁵ cu sutienul.

Zâmbește superior.

— Aș da toate alunele din lume pentru tine.

Ia o migdală, cu un licăr amuzat și lasciv în ochi, savurându-mi glumița, apoi își linge buzele.

— Bea. O să mergem la culcare.

Cum?

— Bea, îmi șoptește el, iar ochii i se întunecă.

Dumnezeule mare, felul în care mă privește ar putea fi singura cauză a încălzirii globale. Ridic paharul și îl beau până la fund, fără să-mi iau ochii de la el. Rămâne cu gura căscată, și îi văd vârful limbii printre dinți. Îmi zâmbește lasciv și, cu o singură mișcare fluidă, se apleacă deasupra mea, sprijinindu-se de brațele scaunului meu.

— Am să te învăț minte. Vino. Să nu te piși, îmi șoptește el la ureche.

Rămân cu gura căscată. „Să nu te piși“? *Ce grosolan.* Cu un aer alarmat, vocea mea interioară ridică privirea din cartea pe care o citește — *Opere complete de Charles Dickens*, vol. 1.

5 În franceză, în original: „pas greșit“. (N.t.)

Nu e ce crezi, rânjește Christian, întinzându-mi mâna. Ai încredere în mine.

Are un aer atât de sexy și tandru. Cum aş putea să-i rezist?

Bine.

Îmi pun mâna în a lui cu toată încrederea — pentru că, pur și simplu, i-am încredințat viața mea. Dar oare ce are în minte? Surprinsă de nerăbdare, inima începe să-mi bată cu putere.

Mă conduce în salonul principal al iahtului — o încăpere somptuoasă decorată —, apoi străbatem un culoar îngust și sufrageria, iar în cele din urmă coborâm în cabina noastră.

Cabina a fost curățată, iar patul este proaspăt făcut. E o cameră încântătoare. Are un hublou la tribord și unul la babord, pereții sunt vopsiți în crem, mobila e din lemn negru de nuc, iar draperiile și pernele sunt colorate în auriu și roșu.

Christian îmi dă drumul la mână, își scoate tricoul și îl aruncă pe un scaun. Iese din șlapi și, cu o singură mișcare grațioasă, își dă jos șortul și slipul. *Doamne, oare am să mă satur vreodată să-l privesc gol?* E minunat. Și e al meu. Pielea îi strălucește — și el s-a bronzat —, iar părul, care e un pic mai lung acum, îi atârnă pe frunte. Sunt o fată foarte norocoasă.

Mă apucă de bărbie, trăgând-o ușor, ca să nu-mi mai mușc buza de jos, apoi o mângâie cu degetul mare.

— Așa e mai bine.

Se întoarce și se apropie de șifonierul impresionant care îi adăpostește garderoba. Scoate din sertarul de jos două perechi de cătușe metalice și o mască de somn luată din avion.

Cătușe! N-am folosit niciodată cătușe. Arunc o privire neliniștită spre pat. De ce naiba o să le prindă? Se întoarce și mă fixează cu ochii săi întunecați și scăpărători.

— Astea pot fi foarte dureroase. Îți pot intra în carne dacă tragi prea tare de ele, îmi explică el, ridicând în aer o pereche. Dar chiar vreau să le folosesc cu tine acum.

Sfinte Sisoie! Simt că mi se usucă gura.

— Poftim, spune el, apoi pășește cu grație spre mine și îmi întinde o pereche. Vrei să le încerci mai întâi?

Sunt solide, iar metalul e rece. Îmi spun într-o doară că n-aș vrea să port niciodată cătușe de-adevăratelea.

Christian se uită la mine cu atenție.

— Unde sunt cheile? întreb eu cu glas tremurător.

Întinde mâna, dând la iveală o cheiță metalică.

— Cu asta poți desface ambele perechi. De fapt, cu ea se desfac toate perechile.

Oare câte perechi are? Nu-mi amintesc să fi văzut vreuna în scrinul din Camera Roșie a Durerii.

Mă mângâie pe obraz cu arătătorul, coborând până la colțul gurii. Se apleacă spre mine, ca și cum ar vrea să mă sărute.

— Vrei să ne jucăm? întreabă el cu glas scăzut, și dorința îmi cuprinde pânțele.

— Da, șoptesc eu.

Zâmbește.

— Bine.

Îmi așterne pe frunte o sărutare ca un fulg.

— O să avem nevoie de un cuvânt de siguranță, adaugă el.

Ce?

— „Stop“ n-o să fie de ajuns, pentru că probabil o să spui asta, deși n-o să-ți dorești cu adevărat să mă opresc.

Îmi mângâie nasul cu al său — singurul contact dintre noi, iar inima începe să-mi bată cu putere. *La dracu'...* Cum poate să-mi facă asta doar din vorbe?

— N-o să te doară. Dar o să fie intens. Foarte intens, pentru că n-am să te las să te miști. Ai înțeles?

Vai de mine! Sună atât de sexy. Respir prea zgomotos. *Mama mă-sii, deja gâfâi.* Zeița mea intimă și-a pus deja rochia de paiete și se pregătește să danseze rumba. Slavă Domnului că sunt căsătorită cu acest bărbat, altminteri m-aș fi simțit stânjenită. Arunc o privire spre mädularul său erect.

— Am înțeles, spun eu.

Glasul îmi e atât de firav, încât abia se aude.

— Alege un cuvânt, Ana.

Oh...

— Un cuvânt de siguranță, adaugă el blând.

— Înghețată, spun eu gâfâind.

— Înghețată? se miră el amuzat.

— Da.

Zâmbește și se apleacă, uitându-se țintă în ochii mei.

— Interesantă alegere. Ridică mâinile.

Mă supun, iar Christian mă apucă de marginea rochiei de plajă, mi-o trage peste cap și o aruncă pe podea. Întinde mâna, iar eu îi inapoiez cătușele. Așază ambele perechi pe noptieră, alături de ochelarii pentru somn, apoi trage pătura de pe pat, dându-i drumul pe podea.

— Întoarce-te.

Mă întorc, iar el îmi desface sutienul, lăsându-l să-mi cadă la picioare.

— Măine, am să ți-l prind cu capse, bombăne el și îmi desface părul.

Îl strânge cu o mână și trage ușor, astfel încât fac un pas în spate, apropiindu-mă de el. De pieptul lui. De erecția lui. Îmi trage capul într-o parte și mă sărută pe gât, smulgându-mi un geamăt ușor.

— Ai fost foarte neascultătoare, îmi murmură el la ureche, trimițându-mi fiori delicioși în tot trupul.

— Da, șoptesc eu.

— Hm. Și ce-i de făcut?

— O să învățăm să trăim cu asta, murmur eu.

Sărutările sale catifelate și senzuale mă înnebunesc.

— Ah, doamnă Grey, îmi șoptește el pe pielea gâtului. Ești foarte optimistă.

Se îndreaptă de spate, apoi îmi împarte părul în trei, îl împletește pe îndelete și îl leagă la capăt cu ariciul. Mă trage ușor de coadă și se apleacă la urechea mea.

— Am să-ți dau o lecție, murmură.

Mișcându-se brusc, mă apucă de mijloc, se așază pe pat și mă trage pe genunchii lui, iar mădularul său erect mi se lipește de pânțele. Îmi trage o palmă peste fund — tare. Scâncesc, iar el mă întinde pe spate pe pat și se uită la mine cu ochi incandescenti. Simt că iau foc.

— Știi cât de frumoasă ești?

Își plimbă buricele degetelor pe coapsa mea, trimițându-mi furnicături în tot trupul. Fără să-și ia ochii de la mine, se ridică din pat și ia cele două perechi de cătușe. Îmi înhață piciorul stâng și îmi pune o cătușă la gleznă.

Oh!

Ridicându-mi piciorul drept, îmi prinde cealaltă pereche de cătușe de gleznă, astfel încât am câte o pereche la fiecare picior. Nici acum nu-mi dau seama de ce o să le prindă.

— Ridică-te, îmi poruncește el, iar eu mă supun imediat. Ia-ți genunchii în brațe.

Clipesc și îmi ridic genunchii la gură, cuprinzându-mi gambele cu brațele. Se apleacă, îmi ridică bărbia și îmi așterne o sărutare tandră și umedă pe buze, după care îmi acoperă ochii cu ochelarii pentru somn. Nu mai văd nimic, iar tot ce aud e respirația mea precipitată și zgomotul valurilor izbindu-se de carena iahtului ce se leagănă ușor pe mare.

Dumnezeule mare! Sunt atât de excitată... deja.

— Care e cuvântul de siguranță, Anastasia?

— Înghețată.

— Bine.

Luându-mă de mâna stângă, îmi prinde o cătușă de încheietură, și face la fel cu mâna dreaptă. Mâna dreaptă e legată de glezna dreaptă, iar stânga de glezna stângă. Nu-mi pot întinde picioarele.
Sfinte Sisoe!

— Iar acum, șoptește Christian, am să te fut până ai să țipi.

Cum? Mi se taie respirația.

Mă apucă de călcâie și mă ridică în așa fel, încât mă sprijin pe spate, fiind nevoită să-mi țin picioarele îndoite — dacă încerc să le îndrept, mi se strâng cătușele. Are dreptate... mi se înfig în carne aproape până la durere... Am o senzație ciudată: sunt legată și neajutorată pe un iaht. Îmi depărtează gleznele, iar eu scot un geamăt.

Mă sărută pe interiorul coapsei, și aș vrea să mă zvârcolesc, dar nu pot. N-am cum să-mi mișc șoldurile. Picioarele îmi sunt suspendate. Nu pot să mă mișc. *Dumnezeule mare!*

— Va trebui să absorbi toată plăcerea, Anastasia. Fără să te miști, murmură el, sărutându-mă pe marginea chilotului minuscul.

Desface șireturile de pe ambele părți, iar peticele de material cad pe pat. Acum, sunt goală și la dispoziția lui. Mă sărută pe pânțele, mușcându-mi ușor buricul.

— Ah! gem eu.

O să fie greu... habar n-aveam. Îmi presară sărutări tandre și mușcături blânde până la sâni.

— Sst..., mă liniștește el. Ești atât de frumoasă, Ana.

Gem de nemulțumire. În mod normal, în clipa asta mi-aș fi unduit șoldurile, răspunzând atingerilor sale cu propriul meu ritm, dar nu pot face nicio mișcare. Gem iarăși, trăgând de cătușe, iar metalul îmi mușcă pielea.

— Au! strig eu, dar chiar că nu-mi pasă.

— Mă înnebunești, șoptește el. Așa că am să te înnebunesc și eu.

Acum stă întins pe mine, sprijinindu-și greutatea în coate, și își îndreaptă atenția spre sâni. Îi mușcă și îi suge, strângând sfârcurile între degete. E înnebunitor, dar nu se oprește. *Oh. Te rog.* Îi simt mădularul erect.

— Christian, îl implor eu, simțindu-i zâmbetul triumfător pe piele.

— Vrei să te fac să-ți dai drumul în felul ăsta? îmi murmură el pe sfârc, făcându-l să se întărească și mai mult. Știi că pot.

Îl suge cu putere, iar eu scot un strigăt, plăcerea săgetându-mă de la piept până în pânțe. Trag cu disperare de cătușe, copleșită de senzația delicioasă.

— Da, scâncesc eu.

— Oh, iubito, ar fi prea ușor.

— Oh... te rog.

— Sst...

Își apropie buzele de gura mea, zgâriindu-mi ușor bărbia cu dinții, și mă sărută apăsător. Limba lui iscusită îmi invadează gura, gustând, explorând, dominând, iar limba mea acceptă provocarea, împletindu-se cu a lui. Are gust de gin și de Christian Grey, și miroase a mare. Mă apucă de bărbie, imobilizându-mi capul.

— Stai nemișcată, iubito. Vreau să nu te miști, îmi șoptește el pe buze.

— Vreau să te văd.

— Oh, nu, Ana. Legată la ochi, ai să simți mai mult.

Chinuitor de lent, își îndoaie soldurile și intră pe jumătate în mine. În mod normal, mi-aș ridica bazinul să-l întâmpin, dar nu mă pot mișca. Iese din mine.

— Ah! Christian, te rog!

— Iarăși? mă tachinează el cu glas răgușit.

— Christian!

Intră puțin în mine, apoi se retrage, sărutându-mă și trăgându-mă de sfârc. Sunt copleșită de plăcere.

— Nu!

— Mă vrei, Anastasia?

— Da! îl implor eu.

— Spune-mi, murmură el cu respirația aspră, ațâțându-mă încă o dată — înăuntru... și afară.

— Te vreau, scâncesc eu. Te rog.

Îi aud geamătul discret lângă ureche.

— Și o să mă ai, Anastasia.

Se îndreaptă de spate și se opintește în mine, iar eu țip, dând capul pe spate și trăgând de cătușe, în timp ce el îmi atinge punctul turbinte. Sunt un mănunchi de senzații — o agonie dulce —, și nu mă pot mișca. Rămâne adânc înfipt în mine și începe să-și rotească căklurile, iar mișcarea îmi radiază în pânțece.

De ce mă sfidezi, Ana?

— Christian, oprește-te...

Se răsuțește iarăși în adâncul meu, fără să-mi ia în seamă rugămintea, apoi iese ușor din mine și se opintește încă o dată.

Spune-mi! De ce? șuieră el, și îmi dau seama vag că are dinții strânși.

Scot un geamăt prelung... e prea mult.

-- Spune-mi!

-- Christian...

— Ana, trebuie să știi.

Se adâncește iarăși în mine, intrând foarte adânc, și simt cum îmi crește tensiunea din pânțece... e o senzație atât de puternică... mă copleșește, izvorând din adâncul meu și împrăștiindu-se în membre, până la fiecare cătușă mușcătoare.

— Nu știu! strig eu. Pentru că pot! Pentru că te iubesc! Te rog, Christian.

Geme puternic și se opintește în mine, iar și iar, iar eu mă simt pierdută și încerc să absorb toată plăcerea. E înnebunitor... pentru minte și pentru trup... aș vrea să-mi întind picioarele, să-mi controlez orgasmul iminent, dar nu pot... sunt neputincioasă. Sunt a lui, numai a lui, poate să facă ce vrea cu mine... Ochii mi se umplu de lacrimi... E prea intens. Nu-l pot opri. Nu vreau să-l opresc... vreau... vreau... oh, nu, oh, nu... e prea...

— Așa! geme Christian. Simte-mă, iubito!

Explodez în jurul lui, iar și iar, gemând zgomotos, în timp ce orgasmul mă sfârtecă, pârjolindu-mă ca un incendiu, devastând totul în calea sa. Îmi simt trupul zdrențuit, lacrimile mi se preling pe obraji, iar trupul îmi pulsează și tremură din toate încheieturile.

Simt că se sprijină în genunchi, fără să iasă din mine, și mă ridică în poala lui. Mă apucă de cap cu o mână, iar cu cealaltă, de spate, dându-și drumul violent în mine, în timp ce măruntaiele mele continuă să tremure după șocul orgasmului. E epuizant, e chinuitor... e divin. Hedonism înnebunitor.

Christian îmi dă jos ochelarii și mă sărută. Îmi sărută ochii, nasul, obrazii. Îmi șterge lacrimile cu buzele, cuprinzându-mi fața în mâini.

— Te iubesc, doamnă Grey, șoptește el. Deși mă superi atât de tare — mă simt atât de viu cu tine.

Nu mai am energie să deschid nici ochii, nici gura să-i răspund. Foarte lent, mă așază pe pat și iese din mine.

Scot un geamăt slab de protest, iar el îmi desface cătușele, apoi îmi masează ușor încheieturile și se întinde lângă mine, luându-mă în brațe. Îmi întind picioarele. Vai, ce bine e! Mă simt minunat. A fost, fără îndoială, cel mai puternic orgasm pe care l-am îndurat până acum. Hm... un futai de pedeapsă marca Cincizeci de Umbre.

Ar trebui să fiu neascultătoare mai des.

Mă trezește apăsarea din vezică. Când deschid ochii, mă simt dezorientată. Afară e întuneric. *Unde sunt?* La Londra? La Paris? Ah... pe iaht — îi simt legănarea pe valuri și aud zumzetul discret al motoarelor. Am pornit pe mare. *Ce ciudat.* Christian e lângă mine și lucrează la laptop. E îmbrăcat cu un tricou de bumbac și pantaloni de in. E în picioarele goale, iar părul încă îi e ud, și simt parfumul gelului de duș și mirosul lui Christian... *Hm.*

— Bună, murmură el, uitându-se la mine cu ochi calzi.

— Bună, zâmbesc eu, devenind brusc sfioasă. Cât am dormit?

— Cam o oră.

— Am pornit la drum?

— M-am gândit că, din moment ce aseară am mâncat în oraș și am fost la baletul de la cazinou, n-ar fi rău ca azi să luăm cina la bord. O noapte liniștită *à deux*⁶.

Zâmbesc.

— Unde mergem?

— La Cannes.

— Bine.

Mă întind, simțindu-mi încheieturile înțepenite. Oricâte antrenamente aș fi făcut cu Claude, tot n-aș fi fost pregătită pentru după-amiaza asta.

Mă ridic ușor, simțindu-mi vezică plină, și îmi pun repede halatul de mătase. De ce sunt atât de sfioasă? Simt pe trup privirea lui Christian. Când mă uit la el, își mută atenția spre laptop, încruntându-se.

În timp ce mă spăl pe mâini cu un aer absent, gândindu-mă la noaptea pe care am petrecut-o la cazinou, mi se desface halatul. Mă uit în oglindă cu un aer șocat.

Dumnezeule mare! Ce mi-a făcut?

.

⁶ În franceză, în original: „în doi”. (N.t.)

Capitolul 3

Mă uit cu groază la semnele roșii de pe sâni. Mușcături! Sunt plină de urme de mușcături. M-am căsătorit cu unul dintre cei mai respectați oameni de afaceri din Statele Unite — și m-a umplut de mușcături. Cum de n-am simțit nimic? Mă înroșesc. Adevărul e că știu foarte bine de ce — pentru că Domnul Orgasmic își exersa pe mine extraordinarele abilități de amant.

Vocea mea interioară se uită peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună și își țuguie buzele dezaprobat, în timp ce zeita mea intimă doarme dusă pe șezlongul ei. Mă uit în oglindă cu gura căscată. La încheieturile mâinilor am câte o dungă roșie de la cătușe — sigur or să se invinețească. Mă uit și la glezne: alte dungi roșii. Dumnezeuule mare, arăt de parcă aș fi fost victima unui accident. Mă uit cu atenție la mine, încercând să mă obișnuiesc cu înfățișarea mea. Trupul meu arată cu totul altfel acum. S-a schimbat simțitor de când l-am cunoscut pe Christian... Sunt mai suplă și mai musculoasă, iar părul e mai strălucitor și foarte aranjat. Sunt cu manichiura și pedichiura la zi, iar sprâncenele sunt subțiri și bine conturate. Pentru prima oară

în viața mea, am un aer foarte îngrijit — cu excepția acestor mușcături hidoase.

Dar, în clipa asta, nu vreau să mă îngrijesc. Sunt prea supărată. Cum îndrăznește să-mi lase astfel de semne, ca un adolescent? În scurta perioadă de când suntem împreună, nu mi-a lăsat niciodată semne pe piele. Arată ca naiba. Știu de ce a făcut asta. E un maniac al controlului! *Bine!* Vocea mea interioară își încrucișează mâinile pe piept, chiar sub sâinii ei mici — de data asta, Christian a mers prea departe. Ies din baie și intru în șifonierul spațios, fără să-i arunc nicio privire. Îmi dau jos halatul, îmi pun niște pantaloni de trening și o bluză. Îmi scot elasticul de păr, iau o perie de pe măsuța de toaletă și îmi descâlcesc părul.

— Anastasia, mă strigă Christian, și îi simt neliniștea în glas. Te simți bine?

Nu-i răspund. *Dacă mă simt bine? Nu, nu mă simt bine.* După ce mi-a făcut, nu cred că o să mai pot purta un costum de plajă — darămite costumul meu ridicol de scump — tot restul lunii de miere. E un gând care mă înfurie brusc. Cum *îndrăznește?* Îi arăt eu cât de *bine* mă simt. Simt că fierb de mânie. Și eu mă pot purta ca o adolescentă. Întorcându-mă în dormitor, arunc în el cu peria de păr, mă răsucesc pe călcâie și plec — dar nu înainte să-i văd expresia șocată și reacția promptă a mâinii, care se ridică să-i protejeze capul, astfel încât peria îi ricoșează din antebraț și cade pe pat.

Ies valvârtej din cabină, pornesc pe scări și ajung pe punte, îndreptându-mă spre proră. Am nevoie să fiu singură, să mă pot calma. E întuneric, iar aerul e înmiresmat. Briza caldă e impregnată cu mirosul Mediteranei și aduce de pe țărm parfumul de iasomie și de bougainvillea. *Fair Lady* alunecă fără efort pe marea liniștită, de culoarea cobaltului, iar eu îmi sprijin coatele de balustrada de lemn, privind spre coasta îndepărtată, pe care pâlpâie o salbă de luminițe. Inspir adânc și purificator, simțind că încep să mă liniștesc. Îl simt în spatele meu înainte să-l aud.

— Ești supărată pe mine, șoptește el.

— Nu zău, Sherlock!

— Cât de supărată?

— Pe o scară de la unu la zece, cred că am ajuns deja la cincizeci.

Am făcut o glumă bună?

— Atât de supărată? spune el surprins și totodată impresionat.

— Da. Supărată până în pragul violenței, răspund eu printre dinți.

Nu mai spune nimic. Mă întorc și mă uit la el cu un aer încruntat, iar el mă privește cu ochi mari și precauți. După expresia lui și fiindcă n-a încercat să mă atingă, îmi dau seama că nu se simte în largul său.

— Christian, trebuie să încetezi să încerci în mod unilateral să mă supui. Te-ai făcut înțeles pe plajă. Foarte limpede, din câte îmi amintesc.

Ridică ușor din umeri.

— Atunci să nu-ți mai dai jos sutienul niciodată, murmură el bosumflat.

Iar asta justifică ce mi-a făcut? Mă încrunt la el.

— Nu-mi place să-mi lași semne. Mă rog, nu atât de multe. Iar asta e o limită dură! șuier eu cu maxilarele încleștate.

— Nu-mi place să te dezbraci în public. Asta e o limită dură pentru mine, mormăie el.

— Cred că deja am stabilit asta, spun eu printre dinți. Uită-te la mine!

Trag în jos de bluză, dând la iveală partea de sus a sânilor. Christian nu-și ia privirea de la fața mea, iar expresia lui e precaută și nesigură. Nu e obișnuit să mă vadă atât de furioasă. Nu vede ce mi-a făcut? Nu-și dă seama cât de caraghios e? Îmi vine să țip la el, dar mă abțin — nu vreau să sar calul. Cine știe ce-ar fi în stare să facă? În cele din urmă, oftează și își ridică palmele într-un gest resemnat și împăciuitor.

— În regulă, spune el pe un ton blând. Am înțeles.

Aleluia!

— Bine.

Își trece mâna prin păr.

— Îmi pare rău. Te rog să nu fii supărată pe mine.

În sfârșit, are un aer spăsit — și a folosit vorbele cu care încerc eu să-l liniștesc de obicei.

— Uneori, te porți exact ca un adolescent, insist eu pe un ton dojenitor, dar supărarea mi-a dispărut din glas, iar el își dă seama.

Se apropie de mine și ridică precaut o mână, trecându-mi părul pe după ureche.

— Știu, recunoaște el pe un ton blând. Mai am multe de învățat.

Îmi vin în minte vorbele doctorului Flynn... *Din punct de vedere emoțional, Christian e un adolescent, Ana. E blocat în acea fază a dezvoltării. Și-a canalizat toată energia înspre succesul în afaceri — și a avut un succes extraordinar. Dar acum, universul lui emoțional trebuie să se dezvolte.*

Mă îmbunez un pic.

— Amândoi mai avem de învățat.

Oftez și ridic mâna cu grijă, așezând-o pe pieptul său, exact în dreptul inimii. Nu tresare ca pe vremuri, dar simt că se încordează. Își așază mâna pe a mea și afișează zâmbetul său sfios.

— Tocmai am aflat că ai un braț puternic și o țintă foarte bună, doamnă Grey. N-aș fi crezut asta, dar e drept că te subestimez tot timpul. Întotdeauna reușești să mă surprinzi.

Ridic o sprânceană.

— Am exersat cu Ray. Arunc și trag cu precizie, domnule Grey, și ai face bine să ții minte asta.

— Am să încerc, doamnă Grey, sau o să mă asigur că toate potențialele proiectile sunt bătute în cuie și că nu ai acces la o armă, zâmbește el cu superioritate.

Îi întorc zâmbetul superior, mijind ochii.

— Sunt foarte inventivă.

— Așa este, șoptește el, apoi îmi dă drumul la mână și mă cuprinde în brațe.

Își adâncește fața în părul meu, iar eu îl iau în brațe, strângându-l cu putere la piept, și simt cum i se relaxează trupul.

— M-ai iertat?

— Dar tu?

Îi simt buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

— Da, răspunde el.

— *Idem*.

Rămânem îmbrățișați o vreme, iar eu uit complet supărarea de mai înainte. Adolescent sau nu, Christian miroase nemaipomenit. Cum aş putea să-i rezist?

— Ți-e foame? spune el în cele din urmă.

Capul îmi e sprijinit de pieptul său, și am ochii închiși.

— Da. Hămesită. Toată... ăă... activitatea din după-amiaza asta mi-a făcut poftă de mâncare. Dar nu sunt îmbrăcată pentru cină.

Sunt sigură că pantalonii de trening și bluza de pe mine n-ar face o bună impresie în sufrageria iahtului.

— Mie mi se pare că arăți bine, Anastasia. În plus, săptămâna asta, iahtul e al nostru. Putem să ne îmbrăcăm cum vrem. Închipuie-ți că e o zi de marți neprotocolară pe Coasta de Azur. Oricum, mă gândeam să luăm cina pe punte.

— Da, mi-ar plăcea.

Mă sărută — un sărut sincer, care îmi dă de înțeles că îi pare rău —, apoi pornim ținându-ne de mână spre puntea de la proră, unde ne așteaptă o supă *gazpacho*.

Stewardul ne aduce porțiile de *crème brûlée* și se retrage discret.

— De ce îmi legi părul de fiecare dată? îl întreb pe Christian din curiozitate.

Stăm la masă unul lângă altul, iar piciorul meu e petrecut pe după al lui. Se oprește cu lingurița în aer și se încruntă.

— Nu vreau să ți se agațe părul, spune el calm și cade pe gânduri preț de o clipă. Din obișnuință, adaugă.

Brusc, se încruntă iarăși. Ochii i se măresc, pupilele i se dilată, iar pe chip i se așterne o expresie alarmată.

Dumnezeule mare! Ce și-o fi amintit? E ceva dureros, o amintire din copilăria timpurie, cred. Nu vreau să-și aducă aminte astfel de lucruri. Mă aplec și îmi așez arătătorul pe buzele sale.

— Nu contează. Nu țin să știu. Doar eram curioasă, spun și încerc să-i ofer un zâmbet cald și liniștitor.

Are un aer precaut, dar, după o clipă, se relaxează în mod vizibil. Mă aplec și îl sărut la colțul gurii.

— Te iubesc, murmur eu, iar el afișează înduioșătorul său zâmbet sfios, și simt că mă topesc. Am să te iubesc mereu, Christian.

— Și eu pe tine, răspunde el în șoaptă.

— Deși sunt neascultătoare? ridic eu întrebător dintr-o sprânceană.

— Pentru că ești neascultătoare, Anastasia, surâde el.

Înfig lingurița în crusta de zahăr ars a desertului și clatin din cap. Oare am să-l înțeleg vreodată pe acest bărbat? Hm... crema de zahăr ars e delicioasă.

După ce stewardul ia de pe masă farfuriile pentru desert, Christian pune mâna pe sticla de rosé și îmi umple din nou paharul. Mă asigur că suntem singuri și îl întreb:

— De ce mi-ai cerut să nu merg la baie?

— Chiar vrei să știi? zâmbește el reținut, cu o strălucire lascivă în ochi.

— Vreau, spun și îl privesc pe sub gene, luând o gură de vin.

— Cu cât e mai plină vezica, cu atât e mai intens orgasmul, Ana.

Mă înroșesc.

— Oh, înțeleg.

Doamne, asta explică multe lucruri.

Surâde cu un aer mult prea sigur pe sine. Oare o să-l ajung vreodată din urmă pe Domnul Sexpertiză?

— Da. Păi..., răspund eu, încercând cu disperare să schimb subiectul.

În cele din urmă, se îndură de mine.

— Ce vrei să mai facem în seara asta? mă întreabă, înclinând capul într-o parte și zâmbind cu jumătate de gură.

Ce vrei tu, Christian. Vrei să-ți testezi iarăși teoria? Ridic din umeri.

— Știu ce vreau să fac, murmură el.

Luând paharul de vin, se ridică și îmi întinde mâna.

— Vino.

Îl iau de mână, și mă conduce în salonul principal. iPod-ul lui e montat în micul sistem stereo de pe scrin. Îl pornește și alege o melodie.

— Hai să dansăm, îmi spune și mă trage în brațele sale.

— Dacă insiști.

— Insist, doamnă Grey.

Din difuzoare se revarsă niște acorduri sinuoase și dulcele. E o piesă latino? Christian îmi surâde și începe să se miște, ridicându-mă de pe podea și purtându-mă prin salon.

După câteva clipe, se aude și o voce de bărbat caldă și suavă. Recunosc melodia, dar nu-mi dau seama ce e. Christian mă apleacă foarte mult, iar eu scot un strigăt surprins și chicotesc. Surâde cu o expresie amuzată în ochi, apoi mă ridică și mă răsuțește pe sub brațul său.

— Dansezi atât de bine, spun. E ca și cum aș ști și eu să dansez.

Pe buze i se așterne un zâmbet ca de sfinx, dar nu spune nimic, și mă întreb dacă nu cumva se gândește la ea... la doamna Robinson, femeia care l-a învățat să danseze — și să și-o tragă. Nu m-am mai gândit la ea de ceva vreme. De la ziua lui de naștere, n-a mai pomenit-o și, din câte îmi pot da seama, relația lor de afaceri s-a încheiat. Cu inima îndoită, trebuie să recunosc, a fost o profesoară pe cînste.

Iarăși mă apleacă spre podea și îmi așterne o sărutare scurtă pe buze.

— Mi-ar fi dor de iubirea ta, murmur eu, fredonând versurile.
— Mi-ar fi grozav de dor de iubirea ta, spune el răsucindu-mă încă o dată.

Apoi îmi fredonează versurile la ureche, și simt că mă topesc în brațele sale.

Melodia se termină, iar Christian se uită la mine cu ochi întunecați și scânteietori, fără pic de umor, și brusc mi se taie respirația.

— Vii în pat cu mine? șoptește el, și e o rugămintă plină de pasiune, care îmi merge la suflet.

Christian, sunt doar a ta de când am spus da — acum două săptămâni și jumătate. Dar știu că e felul lui de a-și cere scuze și de a se asigura că tensiunea de după ceartă a dispărut cu totul.

Când mă trezesc, soarele se revarsă prin hublouri, iar apa proiectează modele strălucitoare pe tavanul cabinei. Nu-l văd pe Christian nicăieri. Mă întind și zâmbesc. Hm... Aș vrea un futai de pedeapsă și unul de împăcare în fiecare zi. Mă minunez de cât de bine e să faci amor cu doi bărbați diferiți — Christian cel furios și Christian cel care vrea să se revanșeze cu orice chip. Mi-e greu să-mi dau seama care dintre ei îmi place mai mult.

Mă ridic din pat și mă apropiu de baie. Deschizând ușa, dau cu ochii de Christian, care stă în fața oglinzii doar cu un prosop în jurul mijlocului și se bărbierește. Am descoperit că nu încuie niciodată camera în care se află, dacă e singur — motivul e unul serios, și nu vreau să mă gândesc la el.

— Bună dimineața, doamnă Grey, spune el cu un aer bine dispus.

— Bună dimineața și ție, îi răspund eu cu un zâmbet, urmărindu-l cu atenție.

Îmi place să mă uit la el când se bărbierește. Ridică bărbia și se rade cu mișcări lungi și atente, iar eu mă trezesc imitându-i inconștient gesturile: împing în jos buza superioară, așa cum face el ca să

se radă sub nas. Se întoarce spre mine și zâmbește jucăuș, cu o jumătate de față încă acoperită cu spumă.

— Ți place spectacolul? mă întreabă el.

Oh, Christian, aș putea să te urmăresc ore în șir.

— E unul dintre preferatele mele, murmur eu, iar el se apleacă și mă sărută scurt, mângîindu-mă cu spumă pe față.

— Vrei să-ți mai fac asta cândva? șoptește el lasciv, ridicând aparatul de ras.

Țugui buzele.

— Nu, bombăn eu, prefăcându-mă bosumflată. Data viitoare, o să mă epilez cu ceară.

Îmi amintesc bucuria lui Christian când a descoperit că, în timpul unei întâlniri pe care a avut-o la Londra, mi-am ras părul pubian din curiozitate. Și bineînțeles că nu am făcut-o conform standardelor înalte ale Domnului Exigență...

*

— Ce naiba ai făcut? exclamă Christian.

Nu-și poate stăpâni amuzamentul îngrozit. Se ridică în capul oaselor pe patul din camera noastră de la hotelul Browns de lângă Piccadilly, aprinde veioza de pe noptieră și se uită la mine uluit. Cred că e miezul nopții. Obrajii mei capătă culoarea cearșafurilor din Camera Roșie a Durerii, și încerc să trag în jos rochia de noapte din satin, să nu mă vadă, dar Christian mă împiedică, apucându-mă de mână.

— Ana!

— M-am... ăă... ras.

— Văd. De ce? mă întreabă el cu un zâmbet până la urechi.

Îmi acopăr fața cu mâinile. De ce sunt așa de stânjenită?

— Hei, spune el blând, dându-mi mâinile la o parte. Nu te ascunde.

Își mușcă buza să nu izbucnească în râs.

— Spune-mi, de ce?

Ochii lui au o expresie amuzată. De ce i se pare atât de amuzant?

— Nu mai râde de mine.

— Nu râd de tine. Scuză-mă. Sunt... încântat.

— Oh...

— Spune-mi. De ce?

Inspir adânc.

— Azi-dimineață, după ce ai plecat la întâlnire, am intrat să fac duș și mi-am amintit toate regulile tale.

Clipește. Expresia amuzată i-a dispărut de pe chip, și se uită la mine cu un aer curios.

— M-am gândit la fiecare în parte, întrebându-mă ce părere am despre ele, apoi mi-am amintit de salonul de înfrumusețare... și mi-am zis că ți-ar plăcea. N-am fost suficient de curajoasă să mă epilez cu ceară, adaug eu, iar vocea mi se transformă în șoaptă.

Se uită la mine cu ochi scânteietori — de data asta, nu amuzat de nebunia mea, ci cu dragoste.

— Oh, Ana, murmură el, apoi se apleacă și mă sărută tandru. Mă fascinezi, îmi șoptește și mă sărută încă o dată, cuprinzându-mi fața în palme.

După câteva clipe, se retrage, lăsându-mă cu respirația tăiată, și se sprijină într-un cot, iar pe chip i se așterne din nou mina amuzată.

— Cred că ar trebui să fac o inspecție amănunțită a rezultatului, doamnă Grey.

— Ce? Nu!

Glumește! Mă acopăr, protejându-mi zona recent defrișată.

— Ba nu, Anastasia.

Mă înșfacă de mâini și se așază sprinten între picioarele mele, imobilizându-mi mâinile de o parte și de alta a coapselor. Îmi aruncă o privire fierbinte, care ar putea aprinde o mână de iască, dar înainte să iau foc, se apleacă și își coboară buzele pe pântecul meu gol, oprindu-se direct la vulvă. Mă zvârcolesc sub el, resemnându-mă cu soarta mea.

— Ei bine, ce avem noi aici?

Christian așterne o sărutare acolo unde, până azi-dimineață, aveam păr pubian, apoi își trece bărbia țepoasă peste mine.

— Ah! strig eu.

Uau... ce sensibilă e zona acum.

— Oh... La naiba, bombăn eu, sperând că astfel voi pune capăt acestei examinări intruzive.

— Am o idee, spune el, sărind gol din pat și ducându-se în baie.

Ce face? Se întoarce după câteva clipe cu un pahar de apă, o cană, aparatul meu de ras, pământul lui, săpun și un prosop. Le pune pe toate pe noptieră, mai puțin prosopul.

Oh, nu! Vocea mea interioară trăneste volumul *Charles Dickens. Opere complete* și duce mâinile la gură.

— Nu, nu, nu, țin eu.

— Doamnă Grey, dacă faci o treabă, trebuie s-o faci bine. Ridică șoldurile.

Ochii lui cenușii amintesc de cerul unei furtuni de vară.

— Christian! N-o să mă razi!

Înclină capul într-o parte.

— De ce, mă rog?

Mă înroșesc... nu e evident?

— Pentru că... e prea...

— Intim? șoptește el. Ana, doar știi că mă dau în vânt după clipele de intimitate cu tine. În plus, după anumite lucruri pe care le-am făcut împreună, să nu faci mofturi tocmai acum. Și îți cunosc partea asta a trupului mai bine decât tine.

Rămân cu gura căscată. Câtă aroganță... Mă rog, e adevărat, și totuși...

— Pur și simplu nu e bine! spun eu pe un ton sentențios și, în același timp, plângăcios.

— Nu e bine? Ba e sexy!

Sexy? Zău?

— Te excită? îl întreb eu, fără să-mi pot ascunde uimirea din glas.

Pufnește.

— Nu se vede? spune el, uitându-se la mädularul său erect. Vreau să te rad, șoptește.

Of, de ce naiba mă opun? Mă întind pe spate, acoperindu-mi ochii cu brațul, să nu văd ce face.

— Dacă îți face plăcere, Christian, dă-i drumul. Ești așa de pervers... bombăn eu, ridicându-mi șoldurile, iar el vără prosopul sub mine și mă sărută pe interiorul coapsei.

— Oh, iubito, ce frumoasă ești.

Aud plescăitul apei în timp ce înmoaie pământul în pahar, apoi cum îl răsuțește în cană. Mă apucă de glezna stângă și îmi depărtează picioarele, apoi mi se așază între picioare, iar salteaua se lasă ușor.

— Aș vrea să te leg în clipa asta, murmură el.

— Promit să nu mă mișc.

— Bine.

Îcnesc ușor când îmi trece pământul plin de spumă peste osul pubian. Mă învăluie o senzație de căldură. Probabil că apa din pahar e fierbinte. Tresar ușor. Mă gâdilă... dar e plăcut.

— Nu te mișca, mă dojenește Christian, ungându-mă iarăși cu pământul. Altminteri chiar o să te leg, adaugă el sumbru, trimițându-mi un fior delicios pe șira spinării.

— Ai mai făcut asta? întreb eu ezitant când întinde mâna după aparatul de ras.

— Nu.

— Oh. Bine, surâd eu.

— Încă o premieră, doamnă Grey.

— Hm, îmi plac premierele.

— Și mie. Începem.

Și, cu o delicatețe care mă surprinde, îmi trece aparatul peste pielea sensibilă.

— Să nu te miști, repetă el cu un aer distrat, și îmi dau seama că e foarte concentrat.

După doar câteva minute, ia prosopul și șterge surplusul de spumă.

— Gata — așa e mult mai bine, gândește el cu glas tare.

În cele din urmă, ridic brațul de pe ochi și îl privesc, iar el se dă în spate să-și admire opera.

— Mulțumit? întreb cu glas răgușit.

— Foarte, zâmbește el lasciv, vârându-și ușor un deget în mine.

*

— Dar a fost distractiv, spune Christian cu o expresie ironică în ochi.

— Poate pentru tine, încerc eu să par bosumflată — însă are dreptate... a fost... excitant.

— Din câte îmi amintesc, urmarea a fost foarte satisfăcătoare.

Christian se întoarce și continuă să se bărbierească, iar eu îmi plec privirea. Da, așa e. Habar n-aveam că absența părului pubian îmi poate da o senzație atât de diferită.

— Hei, doar te tachinam. Nu asta fac soții care sunt iremediabil îndrăgostiți de soțiile lor?

Christian îmi ridică bărbia și se uită la mine, iar ochii i se umplu de neliniște, încercând să-mi descifreze expresia.

Hm... a venit momentul să plătești.

— Așază-te, îi poruncesc.

Se uită țintă la mine, fără să înțeleagă. Îl împing ușor spre un taburet alb. Cu un aer perplex, se așază pe el, iar eu îi iau aparatul de ras din mână.

— Ana..., mă previne el, dându-și seama ce intenții am.

Mă aplec și îl sărut.

— Capul pe spate, șoptesc eu.

Ezită.

— Trebuie să fim chit, domnule Grey.

Se uită la mine cu o neîncredere precaută și, în același timp, amuzată.

— Știi ce faci? mă întreabă el cu glas scăzut.

Clatin foarte lent din cap, încercând să par cât mai serioasă. Christian închide ochii, apoi clatină și el din cap, iar în cele din urmă îl lasă pe spate, cu un aer dezarmat.

Dumnezeule mare, îmi dă voie să-l bărbieresc. Zeița mea intimă își face încălzirea: îndoiaie brațele, apoi le întinde în față, cu degetele împletite și palmele spre exterior.

Cu un gest ezitant, îmi înfig mâna în părul lui ud de pe frunte și îl strâng cu putere, ca să-l imobilizez. Strânge pleoapele cu putere și inspiră printre buzele întredeschise. Foarte lent, îi plimb aparatul dinspre gât spre bărbie, dând la iveală o fâșie de piele de sub spumă. Christian răsuflă ușurat.

— Ai crezut că am de gând să-ți fac rău?

— Nu știu niciodată ce ai de gând să faci, Ana... Dar nu, n-am crezut că vrei să-mi faci rău — nu intenționat.

Îi plimb iarăși aparatul de ras în susul gâtului, curățând o fâșie mai lată de spumă.

— Nu ți-aș face niciodată rău intenționat, Christian.

Deschide ochii și mă cuprinde în brațe, în timp ce eu îl rad pe obraz, coborând aparatul dinspre marginea perciunelui.

— Știu, spune el, înclinând fața, în așa fel încât să-i pot bărbieri restul obrazului.

Încă două mișcări și termin.

— Gata. Și n-a curs nicio picătură de sânge, surâd eu cu un aer mândru.

Își plimbă mâna pe piciorul meu, ridicându-mi rochia de noapte pe coapsă și mă așază călare în poala lui, iar eu mă agăț de antebrațele lui — e foarte musculos.

— Pot să te duc undeva azi?

— Nu facem plajă? îl întreb pe un ton caustic, ridicând o sprânceană.

Își trece limba peste buze cu un aer neliniștit.

— Nu. Fără plajă azi. M-am gândit că ai vrea altceva.

— Păi, dat fiind că m-ai umplut de mușcături și nici nu se pune problema să mă mai bronzuez... sigur, să încercăm altceva, de ce nu? Hotărăște în mod înțelept să-mi ignore tonul.

— Trebuie să mergem cu mașina, dar, din câte am auzit, merită. E un loc pe care mi l-a recomandat tata să-l vizitez. E un sat aflat pe vârful unui deal, se numește Saint Paul de Vence. Sunt și niște galerii de artă acolo. Mă gândesc că am putea cumpăra niște tablouri sau sculpturi pentru noua noastră casă, dacă găsim ceva care ne place.

Sfinte Sisoe! Mă las pe spate și mă uit în ochii lui. Artă... vrea să cumpere opere de artă. Ce știu eu despre artă?

— Ce este? mă întreabă.

— Nu știu nimic despre artă.

Ridică din umeri și zâmbește cu un aer înțelegător.

— O să cumpărăm doar ce ne place. Nu facem investiții.

Investiții? Doamne!

— Ce este? mă întreabă el din nou.

Clatin din cap.

— Mă rog, știu că abia am primit schițele de la arhitectă, dar nu ne costă nimic să aruncăm o privire — și în plus, e o cetate medievală.

Ah, arhitectura. Trebuia să-mi aducă aminte de ea... de Gia Matteo, o prietenă a lui Elliot care a făcut planurile și pentru casa pe care o are Christian la Aspen. Când s-au întâlnit, a stat foarte aproape de Christian și s-a frecat întruna de el.

— Ce mai e acum? exclamă Christian, iar eu clatin din cap. Spune-mi, insistă el.

Cum să-i spun că nu-mi place Gia? Antipatia mea e irațională. Nu vreau să par o soție geloasă.

— Încă mai ești supărată pe mine după episodul de ieri? oftează el, lipindu-și fața de sâni mei.

— Nu, mi-e foame, băigui, știind foarte bine că asta îi va distra atenția.

— De ce n-ai zis așa?

Mă dă jos din poală și se ridică în picioare.

Saint Paul de Vence este o așezare medievală fortificată, pe vârful unui deal — unul dintre cele mai pitorești locuri din câte am văzut. Ne plimbăm ținându-ne de mână pe străzile înguste cu caldarâm, iar eu mi-am strecurat o mână în buzunarul de la spate al șortului lui Christian. Taylor și Gaston sau Philippe — nu-i pot deosebi — vin în urma noastră. Traversăm o piațetă cu mulți copaci, în care trei bătrâni — unul dintre ei poartă o beretă tradițională, în ciuda căldurii — joacă bile. Orașul e destul de aglomerat, sunt mulți turiști, dar mă simt în siguranță la brațul lui Christian. Sunt atât de multe lucruri de văzut: alei și porți care duc în curți interioare cu fântâni de piatră minuțios sculptate, sculpturi vechi și moderne, precum și o mulțime de buticuri și magazine încântătoare.

În prima galerie în care intrăm, Christian se uită cu un aer distrat la niște fotografii erotice, sugând ușor un braț al ochelarilor de soare. Sunt lucrări semnate de Florence D'elle — nuduri feminine în diferite poziții.

— Nu e tocmai ce aveam în minte, mormăi eu dezaprobator.

Mă trimit cu gândul la fotografiile pe care le-am găsit în șifonierul lui — șifonierul nostru. Mă întreb dacă le-o fi distrus.

— Nici mie nu-mi plac, spune Christian cu un zâmbet.

Mă ia de mână și mergem mai departe. Mă întreb într-o doară dacă ar fi bine să-l las să mă fotografieze, iar zeița mea intimă încuviințează frenetic din cap.

Tablourile la care ne uităm acum sunt ale unei femei specializate în arta figurativă — fructe și legume în plan foarte apropiat, în culori foarte intense.

— Îmi plac, spun eu, arătând spre trei pânze cu ardei grași. Îmi amintesc de ziua în care ai tăiat legume la mine în apartament, chichotești eu.

Christian strânge din buze, încercând fără succes să-și ascundă amuzamentul.

— Am crezut că m-am descurcat de minune, bombăne el. Am fost doar un pic lent. Unde mai pui că — și mă ia în brațe — îmi distrăgeai atenția. Unde ai vrea să le punem?

— Ce?

Christian își freacă nasul de urechea mea.

— Tablourile — unde ai vrea să le punem?

Mă mușcă de lobul urechii, și simt un fior în pânze.

— În bucătărie, murmur eu.

— Hm. Bună idee, doamnă Grey.

Mă uit la preț cu ochii mișiți. Cinci mii de euro fiecare. *Sfinte Sisoe!*

— Sunt foarte scumpe! spun eu cu un aer perplex.

— Și? șoptește el, mângâindu-mă iarăși cu nasul. Obişnuiești-te cu asta, Ana.

Îmi dă drumul și se apropie de biroul de primire, unde o femeie îmbrăcată complet în alb se uită la el cu gura căscată. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar îmi întorc privirea spre tablouri. Cinci mii de euro... Doamne!

Am luat prânzul și ne relaxăm cu o cafea în față, la hotelul Le Saint Paul. Priveliștea asupra împrejurimilor este superbă. Podgoriile și lanurile de floarea-soarelui formează pe câmpie un model minunat, întrerupt din loc în loc de căsuțe tipic franțuzești. E o zi atât de senină și de frumoasă, încât vedem până la marea care strălucește difuz la orizont. Christian îmi întrerupe reveria.

— M-ai întrebat de ce îți leg părul, murmură el, iar tonul lui mă avertizează.

Are un aer... vinovat.

— Da.

Oh, mama mă-sii!

— Prostituata narcomană mă lăsa să mă joc cu părul ei, cred. Nu știu dacă e o amintire sau un vis.

Uau! Mama lui naturală.

Se uită la mine cu o mină indescifrabilă. Mi se pune un nod în gât. Ce pot să spun când îmi povestește astfel de lucruri?

— Îmi place să te joci cu părul meu, spun eu cu glas ezitant.

Se uită la mine cu un aer nesigur.

— Serios?

— Da, răspund eu — și acesta este adevărul —, apoi îl iau de mână. Cred că ai iubit-o pe mama ta naturală, Christian.

Ochii i se măresc și se uită impasibil la mine, fără să spună nimic.

Dumnezeule mare! Oare am mers prea departe? Spune ceva, Domnul meu Învechit în Rele — te rog. Dar tot nu spune nimic, uitându-se la mine cu ochi cenușii și insondabili, iar tăcerea dintre noi se adâncește. Are un aer pierdut.

Pleacă privirea spre mâna mea, care e așezată pe a lui, și se încruntă.

— Spune ceva, șoptesc eu, pentru că nu mai suport liniștea.

Clatin din cap, oftând din rărunchi.

— Să mergem.

Îmi dă drumul la mână și se ridică în picioare. Are o mină precaută. Oare am sărit calul? Habar n-am. Mi se strânge inima și nu știu dacă să spun ceva sau s-o las baltă. Aleg a doua variantă și, cu un aer docil, ies din restaurant în urma lui.

Odată ajunși pe străduța minunată din fața localului, mă ia de mână.

— Unde vrei să mergem?

A vorbit! Și nu e supărat pe mine — slavă Domnului! Răsuflu ușurată și ridic din umeri.

— Deocamdată, mă bucur că încă stai de vorbă cu mine.

— Știi că nu-mi face plăcere să discut despre toate porcăriile alea. Țin de trecut. Am terminat cu ele, spune el cu glas liniștit.

Ba nu, Christian, n-ai terminat. E un gând care mă întristează și, pentru prima oară, mă întreb dacă o să termine vreodată. Întotdeauna o să fie Cincizeci de Vicii... Domnul meu Învechit în Rele. Oare vreau să se schimbe? Nu, nu chiar — doar atât cât trebuie ca să se simtă iubit. Mă uit la el și îi admir preț de câteva clipe frumusețea fascinantă — e al *meu*. Nu sunt vrăjită doar de înfățișarea lui minunată. Mă atrage mai ales ce e dincolo de perfecțiunea chipului și a trupului său... sufletul său fragil și pervertit.

Îmi aruncă o privire pe deasupra nasului, pe jumătate amuzată, pe jumătate precaută, dar foarte sexy, apoi mă ia pe după umăr și ne croim drum printre turiști, spre locul unde Philippe/Gaston a parcat Mercedesul încăpător. Îmi strecor iarăși mâna în buzunarul de la spate al șortului lui Christian, bucuroasă că nu e supărat pe mine. Dar, sincer vorbind, ce copil de patru ani nu-și iubește mama, oricât de rea ar fi? Oftez din rărunchi și îl strâng mai tare. Știu că echipa de securitate se află în spatele nostru și mă întreb într-o doară dacă au mâncat și ei.

Christian se oprește în fața unui mic butic de bijuterii fine și se uită în vitrină, apoi la mine. Mă ia de mâna liberă și își trece degetul mare peste linia roșie lăsată de cătușe, examinând-o cu atenție.

— Nu mă doare, îl asigur eu.

Se răsucesce, iar eu îmi scot cealaltă mână din buzunarul lui, după care Christian se uită cu atenție și la încheietura ei. Ceasul de platină marca Omega pe care mi l-a făcut cadou la micul dejun în prima dimineață petrecută la Londra acoperă semnul. Inscripția de pe el încă mă copleșește.

Anastasia

Ești jumătatea mea

Iubirea mea, viața mea

Christian

În ciuda a tot și a toate, în ciuda celor cincizeci de umbre ale sale, soțul meu poate fi atât de romantic. Cobor privirea spre semnele

discrete de pe mâini. Dar poate fi și sălbatic uneori. Dându-mi drumul la mâna stângă, îmi ridică bărbia cu degetele și, cu ochi neliniștiți, îmi studiază expresia.

— Nu mă dor, repet eu.

Își apropie mâna mea de buze și îmi așterne un sărut plin de căință pe interiorul încheieturii.

— Vino, spune, conducându-mă în butic.

— Uite, îmi arată el superba brățară de platină pe care tocmai a cumpărat-o.

E decorată în filigran cu modele în formă de flori abstracte, cu mici diamante în mijloc. Mi-o prinde cu grijă la mână. E lată și seamănă cu o curea de cătușe, reușind să-mi acopere semnul roșu. *Și costă vreo treizeci de mii de euro*, îmi spun în sinea mea, cu toate că nu am putut urmări conversația pe care a avut-o în franceză cu vânzătoarea. N-am purtat niciodată ceva atât de scump.

— Așa e mai bine, murmură el.

— Mai bine? șoptesc, uitându-mă în ochii săi cenușii și luminoși, conștientă că vânzătoarea slabă ca un băț se uită la noi cu o privire geloasă și dezaprobată.

— Știi de ce, spune Christian cu un aer nesigur.

— N-am nevoie de asta, ripostez, scuturând brățara, iar platina reflectă lumina după-amiezii ce se revarsă prin vitrină, în timp ce diamantele împrăștie pe pereți mici curcubeie strălucitoare.

— Eu am nevoie, spune el cu o sinceritate dezarmantă.

De ce? De ce are nevoie de brățara asta? Se simte vinovat? Pentru ce? Pentru semne? Pentru discuția despre mama lui naturală? Pentru că nu are încredere în mine? *Oh, Domnul meu Învechit în Rele.*

— Nu, Christian. N-ai nevoie. Deja mi-ai oferit atât de multe. O lună de miere minunată... Londra, Paris, Coasta de Azur... și tu. Sunt o fată foarte norocoasă, șoptesc, iar expresia ochilor săi se împlânzește.

— Ba nu, Anastasia, eu sunt un bărbat foarte norocos.

— Mulțumesc.

Ridicându-mă pe vârfuri, îmi petrec brațele în jurul gâtului său și îl sărut... nu pentru că mi-a oferit brățara, ci pentru că e al meu.

Când urcăm în mașină, are un aer meditativ, uitându-se pe geam la pălăriile de floarea-soarelui scăldate în lumină, care urmăresc mișcarea astrului lor tutelar. La volan e unul dintre gemeni — cred că Gaston —, iar Taylor se află în dreapta lui. Christian se gândește la ceva. Îl strâng de mână, încercând să-l liniștesc. Se uită la mine, apoi îmi dă drumul la mână și mă mângâie pe genunchi. Port o fustă scurtă colorată în alb și albastru și o bluză fără mâneci strâmtă, în aceleași culori. Christian ezită și nu știu dacă are de gând să urce spre coapsă sau să coboare spre gambă. Mă încordez de nerăbdare, simțind atingerea tandră a degetelor sale, iar respirația mi se precipită. *Ce are de gând să facă?* Hotărăște s-o ia în jos, îmi înhață brusc glezna și îmi ridică piciorul în poala lui. Mă răsucesc cu fața spre el.

— Îl vreau și pe celălalt, murmură el.

Arunc o privire spre Taylor și Gaston, ai căror ochi sunt ațintiți asupra drumului, apoi ridic și celălalt picior în poala lui. Cu ochi deja mai întunecați, Christian apasă pe un buton de pe portiera lui. În fața noastră se ridică un geam fumuriu, iar zece secunde mai târziu, rămânem singuri. Uau... nu e de mirare că mașina asta are atâta spațiu în spate.

— Vreau să mă uit la gleznele tale, îmi explică el cu glas scăzut.

Are o privire neliniștită. Semnele de la cătușe? *Doamne...* Am crezut că am terminat cu asta. Dacă am semne, sunt acoperite de curelușele sandalelor. Totuși, nu-mi aduc aminte să fi văzut vreunul azi-dimineață. Își plimbă ușor degetul mare pe glezna mea dreaptă, făcându-mă să tresar. Pe buze i se așterne un zâmbet. Îmi desface curelușa cu îndemânare, iar surâsul i se stinge când vede semnele de un roșu-închis.

— Nu mă doare, murmur eu.

Se uită la mine cu o mină tristă și buzele strânse într-o linie subțire. Încuviințează o dată din cap, ca și cum m-ar crede pe cuvânt, iar eu îmi scutur sandaua, care cade pe podeaua mașinii. Dar știu că l-am pierdut. Iarăși se uită pe geam cu un aer distras și îngândurat, mângâindu-mi mecanic piciorul.

— Hei. La ce te așteptai? îl întreb eu blând.

Se uită la mine și ridică din umeri.

— Nu mă așteptam să mă simt așa, uitându-mă la semnele astea, răspunde el.

Oh! Acum e necomunicativ, iar în clipa următoare, prevenitor. Cât de tipic pentru Cincizeci de Vicii! Cum aş putea să țin pasul cu el?

— Cum te simți? îl întreb.

Se uită la mine cu ochi mohorâți.

— Stânjenit, îmi răspunde.

Oh, nu. Îmi desfac centura de siguranță și mă dau mai aproape de el, fără să-mi cobor picioarele. Aș vrea să mă urc în poala lui și să-l strâng în brațe, și chiar aş face-o, dacă nu ar fi decât Taylor în față. Dar prezența lui Gaston mă face să fiu mai reținută, în ciuda geamului fumuriu. Dacă ar fi fost un pic mai închis la culoare... Îl iau de mâini.

— Urmele de mușcături nu-mi plac, îi șoptesc. În rest... ce ai făcut... — cobor și mai mult glasul — cu cătușele... mi-a plăcut. Mă rog, e puțin spus că mi-a plăcut. Mi s-a părut înnebunitor. Poți să-mi mai faci asta oricând.

Se răsuțește pe banchetă.

— Înnebunitor?

Cu un aer surprins, zeița mea intimă ridică privirea dintr-un roman de Jackie Collins.

— Da, surâd eu.

Îmi îndoi degetele de la picioare în poala lui, simțind cum i se întărește mădularul, și mai degrabă îl văd decât îl aud inspirând brusc printre buzele întredeschise.

— Chiar ar trebui să porți centura de siguranță, doamnă Grey, îmi spune el în șoaptă, iar eu îmi îndoi iarăși degetele de la picioare în jurul mădularului său.

Inspiră adânc, ochii i se întunecă, și mă apucă de gleznă în chip de avertisment. Vrea să mă opresc? Să continui? Face o pauză, se încruntă, apoi își scoate din buzunar omniprezentul BlackBerry și, după ce se uită la ceas, răspunde. Fruntea i se încruntă și mai tare.

— Barney, îl salută el rece pe colaboratorul său.

La dracu'! Iarăși e întrerupt de afaceri. Încerc să-mi retrag picioarele, dar mă strânge și mai tare de gleznă.

— În camera serverelor? întreabă el surprins. S-a activat sistemul de stingere a incendiilor?

Incendiu! Îmi trag picioarele din poala lui, iar de data asta îmi dă drumul. Revin pe locul meu, îmi pun centura de siguranță și mă joc nervos cu brățara de treizeci de mii de euro. Christian apasă iarăși pe butonul de pe portieră, iar geamul fumuriu coboară.

— A fost rănit cineva? Pagube? Înțelege... Când?

Christian se uită din nou la ceas și își trece mâna prin păr.

— Nu. Nu suna nici la pompieri, nici la poliție. Oricum, nu deocamdată.

Sfinte Sisoe! Un incendiu? La sediul lui Christian? Mă uit la el cu gura căscată, iar mintea îmi lucrează la viteză maximă. Taylor se răsucesc în scaun, astfel încât să poată auzi conversația.

— Serios? Am înțeles... Bine. Vreau un raport amănunțit al pagubelor. Și o listă completă cu toate persoanele care au avut acces la camera serverelor în ultimele cinci zile, inclusiv personalul de serviciu... Ia legătura cu Andrea și spune-i să mă sune... Mda, se pare că argonul e la fel de eficient — valorează cât greutatea lui în aur.

Raportul pagubelor? Argon? Îmi sună vag cunoscut; am auzit de el la orele de chimie — cred că e un element chimic.

— Îmi dau seama că e devreme... Trimite-mi un e-mail în două ore... Nu, trebuie să știu. Mersi că m-ai sunat.

Christian închide, apoi formează imediat un număr.

— Welch... Bine... Când? întreabă Christian, uitându-se iarăși la ceas. Atunci într-o oră... da... pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru la camera serverelor de rezervă... bine.

Închide.

— Philippe, trebuie să ajung pe iaht într-o oră.

— *Oui, monsieur.*

La dracu', e Philippe, nu Gaston. Mașina accelerează.

— E rănit cineva? întreb eu cu glas scăzut.

Christian clatină din cap.

— Sunt foarte puține pagube, spune el, apoi mă ia de mână, strângându-mă liniștitor. Nu-ți face griji din cauza asta. Echipa mea o să se ocupe de tot.

Și-a recăpătat aerul de CEO — deține controlul asupra situației și nu e deloc tulburat.

— Unde a izbucnit incendiul?

— În camera serverelor.

— La Grey House?

— Da.

După răspunsurile lui scurte și precise îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta.

— Cum de sunt pagube atât de mici?

— Camera serverelor e prevăzută cu un sistem ultramodern de stingere a incendiilor.

Bineînțeles.

— Ana, te rog... nu-ți face griji.

— Nu sunt îngrijorată, mint eu.

— Nu suntem siguri că a fost o mână criminală, spune el, intuind sursa neliniștii mele.

Cuprinsă de spaimă, îmi duc mâna la gură. Mai întâi Charlie Tango, iar acum incendiul ăsta?

Ce urmează?

Capitolul 4

Sunt agitată. Christian e în biroul lui de pe iaht de peste o oră. Am încercat să citesc, să mă uit la televizor, să mă bronzez — complet îmbrăcată —, dar nu mă pot relaxa, nu reușesc să scap de sentimentul de neliniște. Mă schimb în pantaloni scurți și tricou, îmi dau jos brățara ridicol de scumpă și mă duc să-l caut pe Taylor.

— Doamnă Grey, mă întâmpină el surprins, ridicând privirea dintr-un roman de Anthony Burgess.

Stă în micul salon de lângă biroul lui Christian.

— Aș vrea să merg la cumpărături.

— Da, doamnă, se ridică el în picioare.

— Și aș vrea să luăm jet ski-ul.

Rămâne cu gura căscată.

— Ăă..., se încruntă el, rămânând fără cuvinte.

— Nu vreau să-l deranjez pe Christian pentru atâta lucru.

Își suprimă un oftat.

— Doamnă Grey... ăă... nu cred că domnul Grey ar fi încântat de asta... Și aș vrea să-mi păstrez slujba.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, în schimb, îi mijesc, oftând din rărunchi și exprimând, cred, suficient din indignarea mea frustrată că nu sunt stăpâna propriului meu destin. Și totuși, nu vreau ca soțul meu să se supere pe Taylor — sau pe mine. Trecând cu pași fermi pe lângă el, ciocăn la ușa biroului și intru.

Christian vorbește la BlackBerry, sprijinit de biroul de mahon. Ridică privirea.

— Andrea, așteaptă un pic, te rog, mormăie el în telefon cu un aer serios.

Mina lui exprimă o nerăbdare politicoasă. La dracu'! De ce mă simt ca și cum aș fi intrat în biroul directorului? Ieri, acest bărbat m-a legat cu cătușe. Refuz să mă las intimidată — e soțul meu, ce naiba! Ridic din umeri și afișez un zâmbet larg.

— Mă duc la cumpărături. Am să iau cu mine echipa de securitate.

— Sigur, ia pe unul dintre gemeni și pe Taylor, spune el, și îmi dau seama că, orice s-ar fi întâmplat, e ceva foarte serios, pentru că nu-mi pune întrebări suplimentare.

Rămân în picioare, uitându-mă țintă la el și întrebându-mă dacă nu cumva aș putea să-l ajut în vreun fel.

— Altceva? întreabă el.

Își dorește să-l las singur. La naiba.

— Vrei să-ți iau ceva? întreb eu.

Pe buze i se așterne zâmbetul sfios și înduioșător.

— Nu, iubito, nu vreau nimic, spune el. Dacă am nevoie de ceva, apelez la stewarzi.

— Bine.

Vreau să-l sărut. Și pot — ce naiba, e soțul meu. Mă apropiu cu pași siguri de el și îi aștern o sărutare pe buze, luându-l prin surprindere.

— Andrea, te sun eu imediat, mormăie el în telefon.

Pune BlackBerry-ul pe biroul din spatele său, mă ia în brațe și mă sărută cu pasiune. Când îmi dă drumul, simt că nu mai am aer. Ochii îi sunt întunecați și plini de dorință.

— Îmi distragi atenția. Trebuie să rezolv problema asta, pentru ca apoi să mă pot concentra asupra lunii de miere.

Mă mângâie cu arătătorul pe obraz, apoi îmi ridică bărbia.

— Bine, spun eu. Îmi pare rău.

— Te rog să nu-ți ceri scuze, doamnă Grey. Îmi place să fiu distras de tine.

Mă sărută pe colțul gurii.

— Du-te și cheltuie niște bani, spune el, dându-mi drumul.

— Așa am să fac, zâmbesc eu, apoi ies din birou.

Vocea mea interioară clatină din cap și își țuguie buzele. *Nu i-ai spus că o să mergi cu jet ski-ul, mă dojenește ea pe un ton plicticos, dar n-o iau în seamă... Scorpia!*

Taylor mă așteaptă răbdător.

— Am primit aprobarea de la înaltul comandament... Mergem? zâmbesc eu, încercând să nu fiu sarcastică.

Pe chipul lui se așterne un zâmbet admirativ.

— După dumneavoastră, doamnă Grey.

Taylor îmi explică răbdător comenzile jet ski-ului și cum să-l conduc. Degajă o autoritate calmă și blândă — e un profesor bun. Suntem în barca cu motor, legănându-ne ușor pe apa liniștită din port, chiar lângă *Fair Lady*. Gaston se uită la noi, cu ochii ascunși de ochelarii fumurii, iar unul dintre membrii echipajului de pe iaht se află la cârma bărcii. Doamne, trei oameni stau în preajma mea, numai pentru că vreau să merg la cumpărături. Mi se pare ridicol.

Îmi pun vesta de salvare și îi zâmbesc radios lui Taylor. Îmi întinde mâna, ajutându-mă să urc pe jet ski.

— Înfășurați-vă șnurul cheii în jurul încheieturii, doamnă Grey. Dacă se întâmplă să cădeți în apă, motorul se va opri automat, îmi explică el.

— Bine.

— Sunteți gata?

Încuviințez entuziast din cap.

— Apăsați butonul de pornire a motorului când ajungeți la vreo doi metri de iaht. Ne ținem după dumneavoastră.

— Am înțeles.

Împinge jet ski-ul de lângă barcă, și plutesc ușor în portul principal. Când îmi face semn, apăs pe buton, iar motorul începe să huruie.

— Ușor, doamnă Grey! îmi strigă Taylor, iar eu răsucesc acceleratorul.

Jet ski-ul o ia din loc, apoi se oprește. *Fir-ar să fie!* Când îl conduce Christian, pare o treabă atât de ușoară... Încerc încă o dată, dar iarăși mă opresc. *Mama mă-sii!*

— Ușor cu accelerația, doamnă Grey, îmi strigă Taylor.

— Da, da, da, bombăn eu ca pentru mine.

Încerc din nou, răsucind ușor acceleratorul, iar jet ski-ul pornește — și, de data asta, continuă să meargă. *Da!* Și nu se oprește. *Ha-ha! Încă merge!* Vreau să strig de bucurie, dar mă abțin. Mă îndepărtez ușor de *Fair Lady*, înaintând spre larg. În spatele meu, aud huruitul răgușit al bărcii cu motor. Răsucesc încă un pic acceleratorul, iar jet ski-ul o ia înainte, alunecând peste apă. Cu briza în păr și stropi de apă țâșnind de o parte și de alta, mă simt cu adevărat liberă. E supertare! Nu-i de mirare că soțul meu nu mă lasă să-l conduc.

În loc să pornesc spre țărm și să-mi stric plăcerea, virez ca să fac înconjurul iahtului. Uau, e atât de *distractiv!* Nu-i iau în seamă pe Taylor și pe ceilalți doi din barcă și înconjur iahtul încă o dată. După ce termin ocolul, îl zăresc pe Christian pe punte. Cred că mă urmărește cu gura căscată, deși e greu să-mi dau seama. Plină de curaj, ridic o mână de pe ghidon și îi fac entuziast cu mâna. Christian pare cioplit în piatră, dar, în cele din urmă, ridică brațul și îmi face crispat cu mâna. Nu-i pot distinge expresia, și ceva îmi spune că nici n-aș vrea, așa că pornesc spre chei, tăind apa albastră a Mediteranei, care strălucește în lumina soarelui de după-amiază.

Când ajung la câțiva metri de mal, îl aștept pe Taylor și îl las pe el să se apropie primul de chei. Expresia lui e sumbră, iar inima mi se

strânge, cu toate că Gaston are un aer vag amuzat. Mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva care a răcit relațiile franco-americe, dar, în adâncul meu, bănuiesc că problema sunt probabil eu. Gaston sare din barcă și o leagă de chei, în timp ce Taylor îmi cere să mă apropiu de el. Foarte ușor, apropii jet ski-ul de barcă, paralel cu ea. Expresia lui se îndulcește un pic.

— Opreți motorul, doamnă Grey, clipește Taylor cu un aer neliniștit, îmbujorându-se din nou. Domnul Grey nu e într-un totul mulțumit de faptul că mergeți cu jet ski-ul.

Aproape că își frânge mâinile de jenă, și îmi dau seama că a primit un telefon furios de la Christian. *Of, bietul meu soț patologic de protector, ce mă fac eu cu tine?*

Cobor în barcă, zâmbindu-i senin lui Taylor.

— Înțeleg. Ei bine, Taylor, domnul Grey nu e aici și, dacă nu e într-un totul mulțumit, sunt sigură că îmi va face favorul de a-mi spune personal lucrul ăsta când o să mă întorc la bord.

Taylor se crispează.

— Foarte bine, doamnă Grey, spune el calm, întinzându-mi poșeta.

Când urc pe chei, îi zăresc cu coada ochiului zâmbetul reținut, ceea ce mă face să surâd și eu. Îmi e foarte drag Taylor, dar chiar nu-mi place să fiu dojenită de el — nu e nici tatăl, nici soțul meu.

La naiba, Christian s-a supărat. Și deja avea suficiente griji pe cap în clipa asta. Ce o fi fost în capul meu? În timp ce aștept să urc și Taylor pe chei, îmi simt vibrând BlackBerry-ul în buzunar și îl scot imediat. Am setat ca melodie de apel pentru Christian piesa „Iubirea ta e rege” a lui Sadé — numai și numai pentru el.

— Bună, murmur eu.

— Bună, spune el.

— O să mă întorc cu barca. Nu fi supărat.

Aud în difuzor un discret icnet surprins:

— Ăă...

— Dar a fost distractiv, șoptesc eu.

Oftează.

— Departe de mine gândul de a te priva de distracții, doamnă Grey. Dar ai grijă. Te rog.

Vai de mine! Am primit permisiunea să mă distrez! /

— O să am. Vrei ceva din oraș?

— Doar pe tine. Teafără.

— Am să mă străduiesc din răputeri să-ți fac pe plac, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Țelul nostru e să oferim plăcere, răspund eu cu un chicotit.

Îi simt zâmbetul în voce.

— Mai am de dat un telefon. Pe mai târziu, iubito.

— Pe mai târziu, Christian.

Închide. Cred că am evitat criza jet ski-ului. Mașina așteaptă, iar Taylor îmi deschide portiera. Îi fac cu ochiul înainte să urc, iar el clatină din cap cu un aer amuzat.

Apoi deschid aplicația de e-mail de pe BlackBerry.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Mulțumesc

Data: 17 august 2011, 16:55

Către: Christian Grey

Pentru că nu ești foarte supărat.

Soția ta iubitoare

xxx

De la: Christian Grey

Subiect: Încerc să-mi păstrez calmul

Data: 17 august 2011, 16:59

Către: Anastasia Grey

Cu plăcere.

Întoarce-te teafără.

Nu e o rugămintă.

x

Christian Grey

CEO și soț hiperprotector, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să zâmbesc. Dragul meu maniac al controlului.

De ce am vrut să ies la cumpărături? Urăsc să merg la cumpărături. Dar, în adâncul meu, știu de ce, așa că trec cu pas hotărât pe lângă magazinele Chanel, Gucci, Dior și altele asemenea, iar în cele din urmă găsesc antidotul pentru neliniștea mea într-un butic de suvenire înghesuit și ticsit. E o mică brățară de gleznă din argint, cu pandantive în formă de inimioare și clopoței. Scoate clinchete delicate și costă doar cinci euro. Mi-o pun la picior imediat după ce o cumpăr. E o podoabă care mă caracterizează — îmi place. Imediat mă simt mai liniștită. Nu vreau să pierd niciodată contactul cu fata din mine căreia îi plac astfel de bijuterii. În adâncul meu, știu că nu sunt copleșită doar de Christian însuși, ci și de bogăția lui. Oare am să mă obișnuiesc vreodată cu asta?

Taylor și Gaston mă urmăresc cu grijă prin mulțimea de pe străzi, dar în scurtă vreme uit că mă însoțesc. Vreau să cumpăr ceva pentru Christian, ceva care să-i abată gândurile de la ce se întâmplă în Seattle. Dar ce să-i cumpăr unui bărbat care are totul? Mă opresc într-o piațetă modernă, mărginită de buticuri pe toate laturile, și mă uit pe rând la fiecare. Când dau cu ochii de un magazin de produse electronice, îmi vin în minte vizita la Luvru și vizita pe care am făcut-o azi-dimineață la galeria de artă. Îmi aduc aminte ce mi-a spus Christian în timp ce ne uitam la Venus din Milo: „Cu toții apreciem trupul feminin. Ne place să-l admirăm în marmură, pe pânză, în filme sau învăluit în satin“.

Îmi vine o idee — o idee îndrăzneată. Dar am nevoie de ajutor ca să fac o alegere bună, și există o singură persoană care mă poate ajuta. Îmi scot BlackBerry-ul din poșetă și îl sun pe José.

— Cine...? mormăie el somnoros.

— José, sunt eu, Ana.

— Ana! Bună! Unde ești? Te simți bine? întreabă el pe un ton alertat, preocupat.

— Sunt în sudul Franței, la Cannes. Mă simt bine.

— Sudul Franței, zici? Ești cazată într-un hotel de lux?

— Ăă... nu. Stăm pe un vas.

— Un vas?

— Un vas mare, îi explic eu cu un oftat.

— Înțeleg, răspunde el pe un ton mai liniștit.

La dracu', n-ar fi trebuit să-l sun. Nu asta îmi trebuia acum.

— José, așa avea nevoie de sfatul tău.

— Sfatul meu? întreabă el uimit. Sigur, adaugă, iar de data asta are un ton mai prietenos.

Îi explic planul meu.

Două ore mai târziu, Taylor mă ajută să urc din barca cu motor pe puntea iahtului. Gaston îl ajută pe un membru al echipajului să lege jet ski-ul. Christian nu se vede pe nicăieri, așa că dau fuga în cabina noastră să-i împachetez cadoul, stăpânită de o satisfacție copilărească.

— Ai lipsit ceva timp, mă face Christian să tresar în clipa când lipesc ultima bucată de scotch pe pachet.

Mă întorc și îl văd în pragul cabinei, uitându-se țintă la mine. *La naiba! Oare încă e supărat din cauza jet ski-ului? Sau o fi îngândurat din pricina incendiului de la sediu?*

— Situația e sub control la birou? întreb eu ezitant.

— Mai mult sau mai puțin, spune el, iar pe chip îi flutură preț de o clipă o încruntătură iritată.

— Am făcut câteva cumpărături, murmur, sperând să-l înse-
ninez și rugându-mă ca iritarea lui să nu fie pricinuită de mine.

Îmi zâmbește călduros, și îmi dau seama că totul e în regulă între noi.

— Ce ai cumpărat?

— Asta, îi răspund, punând piciorul pe pat și arătându-i brățara de la gleznă.

— Foarte frumoasă, spune el.

Se apropie de mine și scutură ușor clopoștii, făcându-i să zornăie delicat în jurul gleznei. Se încruntă din nou și își plimbă degetele pe semnul roșu, trimițându-mi fiori în tot piciorul.

— Și asta, adaug eu, întinzându-i pachetul în speranța că îi voi distra atenția.

— Pentru mine? întreabă el surprins.

Încuviințez sfios din cap și scutur ușor pachetul. Pe buze i se așterne zâmbetul său strălucitor și copilăros, apoi ia loc pe pat, alături de mine. Aplecându-se, mă apucă de bărbie și mă sărută.

— Mulțumesc, spune cu o încântare sfioasă.

— Încă nu l-ai deschis.

— O să-mi placă grozav, orice ar fi, îmi spune și se uită la mine cu ochi scăpărători. Nu primesc des cadouri.

— E greu să-ți cumpere cineva un cadou. Ai totul.

— Te am pe tine.

— Ai dreptate, surâd eu.

Ai atâta dreptate, Christian.

Desface imediat ambalajul.

— Un Nikon? se uită el la mine cu un aer uluit.

— Știu că ai o cameră foto digitală, dar asta e pentru... ăă... portrete și alte fotografii de genul ăsta. Și are două obiective.

Se uită la mine clipind, fără să înțeleagă.

— Azi, în galeria de artă, ți-au plăcut fotografiile lui Florence D'elle. Și mi-am amintit ce ai spus la Luvru. Și desigur, m-am gândit și la celelalte fotografii, înghit eu în sec, încercând să nu-mi amintesc pozele pe care le-am găsit în șifonier.

I se taie respirația și ochii i se măresc, dându-și seama la ce mă refer, iar eu continui în grabă, înainte să mă pierd cu firea.

— M-am gândit că ai vrea să... mă fotografiezi pe mine.

— Să te fotografiez?

Rămâne cu gura căscată, uitând de cutia din poala sa.

Încuviințez din cap, străduindu-mă cu disperare să-i descifrez reacția. În cele din urmă, coboară privirea spre cutie, plimbându-și degetele pe poza aparatului cu o admirație fascinată.

Oare la ce se gândește? Oh, nu la reacția asta mă așteptam, iar vocea mea interioară se încruntă la mine ca și cum aș fi un animal domestic. Christian nu reacționează niciodată așa cum mă aștept. Ridică iarăși privirea, iar în ochii săi se citește... ce? Suferință?

— De ce crezi că aș vrea asta? mă întreabă el cu un aer nedumerit.

Nu, nu, nu! Ai spus că ți-ar plăcea...

— Nu vrei? spun eu, refuzând să-mi iau în seamă vocea interioară, care mă întreabă de ce ar vrea cineva să aibă fotografii erotice cu mine.

Christian înghite în sec și își trece o mână prin păr cu un aer dezorientat, foarte confuz. Inspiră adânc.

— Pentru mine, fotografiile de genul ăla erau de obicei o poliță de asigurare, Ana. Știu că multă vreme am tratat femeile ca pe niște obiecte, spune el, apoi se oprește cu un aer stânjenit.

— Și crezi că dacă mi-ai face fotografii... ăă... m-ai trata ca pe un obiect?

Aerul îmi fuge din plămâni, iar sângele mi se scurge din obraji. Închide ochii.

— Sunt atât de confuz, șoptește el.

Când îi deschide din nou, sunt mari și precauți, plini de o emoție intensă.

La dracu'! O fi din cauza mea? Din cauza întrebării de mai devreme despre mama lui? Din cauza incendiului de la sediu?

— De ce spui asta? murmur cu glasul sugrumat de panică.

Am crezut că e fericit. Am crezut că suntem fericiți. Am crezut că îl fac fericit. Nu vreau să-l fac să se simtă *confuz*. Oare asta fac? Minte începe să mi se învârtă la turație maximă. Nu s-a mai văzut cu Flynn de aproape trei săptămâni. Oare de aici să i se tragă? Oare acesta e motivul pentru care nu se simte în largul său? La dracu', să-l sun pe Flynn? Și, într-o clipă — poate unică — de extraordinară acuitate mentală, îmi dau seama — incendiul, Charlie Tango, jet ski-ul... Îi e teamă, îi e teamă pentru mine, și probabil că această preocupare i-a revenit în minte în clipa când mi-a văzut semnele de la încheieturi. S-a frământat toată ziua din pricina lor și s-a simțit dezorientat, pentru că nu e obișnuit să se simtă stânjenit că a provocat durere cuiva. E un gând care îmi dă fiori.

Ridică din umeri și se uită iarăși la încheietura mâinii mele pe care am purtat până de curând brățara de platină. *Deci am avut dreptate!*

— Christian, astea nu contează, ridic eu încheietura pe care încă se mai vede urma roșie. Mi-ai pus la dispoziție un cuvânt de siguranță. Ce naiba, ieri m-am simțit de minune! Mi-a plăcut grozav. Nu-ți mai face griji din cauza asta. Îmi place sexul brutal, ți-am mai spus-o.

Mă fac stacojie, încercând să-mi înăbuș panica.

Se uită țintă la mine, și habar n-am la ce se gândește. Poate că îmi cântărește vorbele în minte. Ezit.

— E din pricina incendiului? Crezi că are vreo legătură cu Charlie Tango? De asta ești îngrijorat? Vorbește-mi, Christian — te rog.

Se uită țintă la mine, fără să spună nimic, iar tăcerea se așterne iarăși între noi ca în după-amiaza asta. *Sfinte Sisoe!* N-o să vorbească cu mine — îmi dau seama.

— Nu te gândi prea mult la asta, Christian, îl dojenesc eu blând, iar cuvintele mele îmi trezesc o amintire din trecutul apropiat — ce mi-a spus despre contractul lui stupid. Întind mâna, îi iau cutia din poală și o deschid. Se uită impasibil la mine, ca și cum aş fi o creatură fascinantă de pe altă planetă. Știind că aparatul a fost pregătit de

foarte serviabilul vânzător de la magazinul de electronice, îl scot din cutie și îi dau jos capacul obiectivului. Îndrept aparatul spre el, astfel încât chipul său frumos umple cadrul. Apăs pe buton și îl țin apăsător îndelung, și zece fotografii cu expresia alarmată a lui Christian sunt păstrate digital pentru eternitate.

— Atunci am să te tratez eu ca pe un obiect, murmur, apăsând iarăși pe buton.

În ultimul instantaneu, buzele îi sunt curbate aproape imperceptibil. Apăs din nou pe buton, iar de data asta zâmbește... un zâmbet discret, și totuși, un zâmbet. Apăs iarăși pe buton și îl văd relaxându-se și ținându-și buzele într-o ridicolă expresie bosumflată, care mă face să chicotesc. *Oh, slavă Domnului!* Domnul Nestatornic s-a întors — și n-am fost niciodată atât de încântată să-l revăd.

— Am crezut că e cadoul *meu*, bombăne el posomorât, dar cred că mă tachinează.

— Mă rog, m-am gândit că o să fie ceva distractiv, dar se pare că e un simbol al opresiunii femeii, spun eu și continui să-i fac poze, urmărindu-i zâmbetul din ce în ce mai larg în plan foarte apropiat.

Apoi ochii i se întunecă, iar pe chip i se așterne o expresie de animal prădător.

— Vrei să fii oprimată? murmură el cu glas mătăsos.

— Nu, nu oprimată, îi răspund eu tot în șoaptă, făcând încă o fotografie.

— Aș putea să te oprim în stil mare, doamnă Grey, mă amenință el cu vocea răgușită.

— Știu că poți, domnule Grey. Și o faci — deseori.

Chipul i se înnegurează. *Mama mă-sii!* Cobor aparatul și mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat, Christian? îl întreb pe un ton frustrat.

Spune-mi! Dar nu spune nimic. *Of!* E atât de enervant! Duc iarăși aparatul la ochi.

— Spune-mi, insist eu.

— Nimic, răspunde el, dispărând brusc din cadru.

Cu o singură mișcare rapidă, azvârle cutia pe podeaua cabinei și mă răstoarnă pe pat, așezându-se călare pe mine.

— Hei! strig, continuând să-i fac fotografii, în timp ce el îmi zâmbește cu un aer lasciv.

Apucă aparatul de obiectiv, îl duce la ochi și apasă pe buton, transformând fotografia în subiect.

— Deci vrei să-ți fac fotografii, doamnă Grey? spune pe un ton amuzat.

Nu-i văd decât părul dezordonat și zâmbetul larg de pe buzele frumos conturate.

— Ei bine, pentru început, cred că ar trebui să râzi, continuă el, gâdilându-mă nemilos sub coaste și făcându-mă să țip, să chicotesc și să mă zvârcolesc sub el, până când îl apuc de încheietura mâinii în încercarea vană de a-l face să se oprească.

Zâmbetul i se lărgeste, apoi continuă să mă gâdile, făcându-mi fotografii în același timp.

— Nu! Oprește-te! țip eu.

— Glumești? mormăie el și pune aparatul pe pat, să mă poată gâdila cu ambele mâini.

— Christian! protestez eu printre hohote de râs.

E prima oară când mă gâdilă. *La naiba! Oprește-te!* Clatin capul dintr-o parte în alta și încerc să mă smulg de sub el, chicotind și împingându-i mâinile, dar nu se lasă înduplecat — rânjește și se delectează cu chinul meu.

— Christian, încetează! îl implor eu, iar el se oprește brusc.

Apucându-mă de ambele mâini, mi le imobilizează pe pat, de o parte și de alta a capului, aplecându-se deasupra mea. Gâfâi de la atâta râs, iar respirația lui e la fel de precipitată ca a mea. Se uită la mine cu o expresie... indescifrabilă. Simt că plămânii mi se opresc. Admirație? Iubire? Respect? Dumnezeu mare! *Ce privire!*

— Ești... atât... de... frumoasă, șoptește el.

Mă uit la chipul său minunat învăluit în intensitatea privirii lui, și e ca și cum m-ar vedea pentru prima oară. Aplecându-se, închide

ochii și mă sărută cu pasiune. Gestul lui îmi stârnește dorința... când îl văd așa, fascinat, aplecat deasupra mea... *Doamne!* Îmi dă drumul brațelor și îmi cuprinde capul în mâini, înfigându-și degetele în părul meu, iar trupul meu excitat se arcuiește, răspunzând sărutului său. Și, dintr-odată, sărutul lui se schimbă: nu mai e tandru, plin de respect și admirație, ci pasional, apăsător și devotor — limba lui îmi invadează lacom gura, iar buzele sale exprimă o nevoie disperată. Dorința îmi pulsează în sânge, trezindu-mi la viață fiecare mușchi și tendon, dar, în același timp, simt un fior de spaimă.

Oh, Cincizeci de Umbre, ce s-a întâmplat?

Inspiră adânc și geme.

— Vai, ce-mi faci, murmură el cu un aer dezorientat și feroce.

Se mișcă brusc, întinzându-se pe mine și adâncindu-mă în saltea — cu o mână îmi cuprinde bărbia, iar cu cealaltă îmi mângâie sânul, talia, șoldul și fesele. Mă sărută din nou, vârându-și piciorul între ale mele și frecându-se de mine, iar eu îi simt prin haine mädularul erect pe vulva mea. Gem, lăsându-mă pradă pasiunii lui arzătoare. Îndepărtez semnalele de alarmă care îmi răsună vag în minte, știind că mă dorește, că are nevoie de mine și că, atunci când vine vorba să comunice cu mine, ăsta e modul lui preferat de a se exprima. Îl sărut și mă las în voia lui, înfigându-mi degetele în părul său și încleștându-mi pumnii. Are un gust atât de bun și miroase a Christian — Christian al meu.

Brusc, se oprește, se ridică în picioare, mă ia de pe pat și mă așază în picioare în fața lui. Sunt amețită de dorință. Îmi desface nasturele șortului și ingenunchează repede, dându-mi-i jos, odată cu chiloții și, în clipa următoare, sunt iarăși întinsă pe pat, iar el își desface nasturii de la prohab. Se apleacă peste mine, imobilizându-mi capul cu mâna și, fără niciun preambul, se adâncește în mine, smulgându-mi un strigăt de uimire, dar tot îi aud șuierul respirației strecurate printre dinții strânși.

— Daaaa! îmi șoptește el la ureche.

Rămâne nemișcat preț de o clipă, apoi își retrage șoldurile și se opintește iarăși în mine, mai adânc de data asta, făcându-mă să gem.

— Am nevoie de tine, murmură el cu glas scăzut și răgușit.

Își plimbă dinții pe mandibula mea, mușcând și sugând, apoi mă sărută din nou, apăsător. Îmi înfășor mâinile și picioarele în jurul lui, strângându-l cu putere și lipindu-l de mine, hotărâtă să-i alung din minte gândurile care îl chinuie, iar el începe să se miște... să se miște ca și cum ar încerca să intre cu totul în mine. Iar și iar, frenetic, sălbatic, disperat și, înainte să mă las în voia ritmului său înnebunitor, mă întreb încă o dată preț de o clipă ce îl frământă, ce îl îngrijorează. Dar trupul meu preia controlul, îndepărtând acest gând, și, copleșit de senzații, se lasă în voia pasiunii lui Christian, mișcându-se în ritmul lui. Îi ascult respirația aspră, precipitată și feroce și, simțindu-l fascinat de mine, gâfâi și gem zgomotos. Dorința lui e atât de sexy. Urc și iar urc... iar el mă duce și mai sus, posedându-mă și copleșindu-mă... și îmi doresc asta. Îmi doresc asta atât de mult... pentru el și pentru mine.

— Dă-ți drumul odată cu mine, geme el și se îndreaptă de spate, obligându-mă să-l eliberez din îmbrățișarea mea. Deschide ochii, îmi poruncește. Vreau să te văd.

Vocea lui are un ton imperativ, implacabil. Ridic pleoapele și îl văd deasupra mea cu chipul încordat de pasiune, cu ochii scânteietori și sălbatici. Pasiunea și iubirea lui mă copleșesc și îmi dau drumul, aruncând capul pe spate, în timp ce trupul îmi pulsează în jurul său.

— Oh, Ana! strigă el și se opintește, dându-și drumul, apoi se prăbușește peste mine.

Se răsucesce pe spate, trăgându-mă peste el, fără să iasă din mine. Revenindu-mi după orgasm și simțind că trupul mi s-a liniștit, îmi vine să-i spun pe un ton zeflemitor că mă simt oprimată și transformată într-un obiect, dar îmi țin gura, neștiind care îi e starea de spirit. Ridic privirea și îi cercetez chipul. Mă strânge în brațe cu

putere și are ochii închiși. Îl sărut pe piept prin materialul subțire al cămășii de bumbac.

— Spune-mi, Christian, ce s-a întâmplat? îl întreb eu blând și aștept cu nerăbdare să văd dacă acum, copleșit de plăcere, îmi va spune.

Simt că brațele sale mă strâng și mai tare, însă e singurul răspuns. Nu are de gând să vorbească. Dar îmi vine o idee.

— Jur solemn să-ți fiu parteneră credincioasă și când vei fi sănătos, și când vei fi bolnav, să-ți fiu alături la bine și la greu, să-ți împărtășesc și bucuriile, și necazurile, murmur eu.

Înlemnește. Tot ce poate face e să deschidă larg ochii săi insondabili și să se uite țintă la mine, în timp ce eu îmi continui jurământul de căsătorie.

— Jur să te iubesc necondiționat, să-ți sprijin acțiunile și visele, să te cinstesc și să te respect, să râd și să plâng împreună cu tine, să-mi împărtășesc cu tine visele și speranțele, și să-ți aduc mângâiere când vei fi la ananghie.

Fac o pauză, sperând că îmi va vorbi. Se uită la mine cu buzele întredeschise, dar nu spune nimic.

— Și să te iubesc cât vom trăi, oftez eu.

— Oh, Ana, șoptește el și se mișcă din nou, dezlipindu-mă de pieptul său și așezându-mă alături de el.

Îmi mângâie fața cu dosul palmei.

— Jur solemn că te voi proteja, că voi prețui și voi păstra în adâncul sufletului legământul nostru și pe tine, șoptește el cu glas răgușit. Promit să te iubesc și să-ți fiu fidel, fără să iau în seamă pe nimeni altcineva, să fiu alături de tine când vei fi sănătoasă, dar și când vei fi bolnavă, indiferent de drumurile pe care ne va purta viața. Te voi apăra, voi avea încredere în tine și te voi respecta. Am să-ți împărtășesc bucuriile și necazurile, și am să te sprijin când vei fi la ananghie. Jur să te prețuiesc, să-ți sprijin visele și aspirațiile, și să te păstrez teafără alături de mine. Tot ce este al meu este acum și al tău. Îți dau mâna mea, inima mea și iubirea mea, de acum și cât vom trăi.

Mi se umezesc ochii, iar chipul lui se înseninează.

— Nu plânge, murmură el, ștergându-mi o lacrimă cu degetul mare.

— De ce nu vorbești cu mine? Te rog, Christian.

Închide ochii cu un aer suferind.

— Am jurat că te voi sprijini când vei fi la ananghie. Te rog, nu mă face să-mi încalc jurământul.

Oftează și deschide ochii cu un aer mohorât.

— Incendiul a fost pornit de o mână criminală, spune el simplu, și brusc are un aer foarte tineresc și vulnerabil.

La dracu'!

— Și grija mea cea mai mare este că mă urmărește cineva. Iar dacă mă urmărește pe mine...

Se oprește, incapabil să continue.

— ...Ar putea să-mi facă rău și mie, șoptesc eu.

Se albește la față, și știu că, în sfârșit, am descoperit sursa neliniștii lui. Îi mângâi fața.

— Mulțumesc, murmur eu.

Se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus.

Clatină din cap și pe buze i se așterne umbra unui zâmbet.

— Poți să fii foarte convingătoare, doamnă Grey.

— Iar tu poți să ții în tine toate sentimentele și să te omori cu zile, făcându-ți griji. Probabil că o să mori de un atac de cord înainte să faci patruzeci de ani, iar eu te vreau lângă mine mai mult de atât.

— Doamnă Grey, tu ai să mă bagi în mormânt. Când te-am văzut pe jet ski, chiar am fost în pragul unui atac de cord.

Se întinde pe spate, își acoperă ochii cu brațul și simt că se înfioară.

— Christian, e doar un jet ski. Chiar și copiii merg cu jet ski-ul. Îți închipui cum o să fie când o să mergem la casa ta din Aspen și o să schiez pentru prima oară?

Oftează și se întoarce cu fața spre mine, iar mie îmi vine să râd, văzându-i groaza din ochi.

— Casa noastră din Aspen, spune el în cele din urmă.

Dar nu-l iau în seamă.

— Sunt adultă, Christian, și mult mai puternică decât par. Când o să-ți dai seama de asta?

Ridică din umeri și strânge din buze, iar eu hotărâsc să schimb subiectul.

— Să revenim la incendiu. Poliția știe că a fost o mână criminală?

— Da, răspunde el cu o mină serioasă.

— Bine.

— Paza o să fie mai strictă de acum înainte, adaugă el pe un ton neutru.

— Înțeleg.

Mă uit la trupul lui. Încă e îmbrăcat cu șortul și cămașa, iar eu încă am tricoul pe mine. *Asta înseamnă să faci sex în situație de urgență...* Gândul mă face să chicotesc.

— Ce e? mă întreabă el nedumerit.

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu. Încă ești îmbrăcat.

— Oh.

Se uită la el, apoi la mine, iar pe chip i se așterne un zâmbet larg.

— Mă rog, știi cât de greu îmi e să-ți rezist, doamnă Grey — mai ales atunci când chicotești ca o școlăriță.

Oh, da... Gâdilatul... *Pfui!* Gâdilatul. Mă ridic brusc și îl încalec, dar, înțelegându-mi imediat intențiile malefice, mă apucă de încheieturile mâinilor.

— Nu, spune el — și vorbesc serios.

Îmi ȋugui buzele, dar hotărâsc că încă nu e pregătit pentru asta.

— Nu, te rog, șoptește. N-aș putea suporta. Când eram copil, nu m-a gădilat nimeni.

Face o pauză, iar eu îmi relaxez mâinile, dându-i de înțeles că nu mai trebuie să se apere.

— Îi vedeam pe Carrick, Elliot și Mia gădilându-se între ei și părea foarte distractiv, dar eu... eu...

Îmi așez arătătorul pe buzele sale.

— Sst, înțeleg, murmur, așternându-i o sărutare tandră pe gură, chiar pe locul unde cu o clipă mai înainte s-a aflat degetul meu, apoi mă ghemuiesc la pieptul său.

O durere familiară mi se cuibărește în suflet, iar sentimentul de profundă tristețe pe care mi-l pricinuieste de obicei gândul la copilăria lui Christian mă copleșește încă o dată. Știu că aș face orice pentru acest bărbat, pentru că îl iubesc atât de mult.

Mă ia în brațe și își adâncește fața în părul meu, inspirând adânc în timp ce mă mângâie pe spate. Stăm așa o vreme, iar în cele din urmă rup tăcerea confortabilă care s-a așternut între noi.

— Cât ai stat cel mai mult fără să te vezi cu dr. Flynn?

— Două săptămâni. De ce? Simți imboldul de nestăpânit de a mă gădila?

— Nu, zâmbesc eu. Dar cred că te ajută.

Christian pufnește:

— Ar trebui, îl plătesc o avere.

Mă trage ușor de păr, întorcându-mi fața spre el, iar eu ridic privirea și mă uit în ochii lui.

— Îți faci griji pentru starea mea sufletească, doamnă Grey? mă întreabă.

— Orice soție devotată își face griji pentru starea sufletească a iubitului ei soț, domnule Grey, îl dojenesc eu pe un ton zeflemitor.

— Iubit? șoptește, iar întrebarea lui ironică rămâne suspendată între noi.

— Foarte iubit, răspund eu, ridicând ușor capul să-i întâmpin sărutarea, iar el afișează zâmbetul său sfios.

— Vrei să mergem pe plajă să mâncăm, doamnă Grey?

— Vreau să mănânc unde te simți tu cel mai bine.

— Bine, surâde el. La bord te pot proteja mai bine. Mulțumesc pentru cadou.

Întinde mâna, ia aparatul și, ridicându-l deasupra noastră, fotografiază îmbrățișarea noastră — după gâdilat, sex și confesiuni.

— Plăcerea e de partea mea, zâmbesc eu, iar ochii i se luminează.

*

Ne plimbăm prin splendoarea de secol optsprezece — opulentă și aurită — a Palatului Versailles. Edificiul care la început era o umilă reședință de vânătoare a fost transformat de *Le Roi Soleil*⁷ într-un magnific și luxos sediu al puterii, dar sfârșitul secolului al XVIII-lea a fost martorul ultimului astfel de monarh absolut.

Cea mai impresionantă încăpere este de departe Sala Oglinzilor. Razele soarelui de după-amiază se revarsă prin ferestrele dinspre apus, luminând oglinzile de pe peretele de la răsărit, stucaturile aurii în formă de frunze și enormele candelabre de cristal. E o priveliște care îți taie respirația.

— E interesant să vezi ce s-a ales de un despot megaloman care s-a izolat într-o asemenea splendoare, îi șoptesc eu lui Christian, care stă lângă mine.

Înclină capul într-o parte și se uită la mine cu un aer amuzat.

— Ce vrei să spui, doamnă Grey?

— Ah, a fost o simplă observație, domnule Grey, răspund eu, făcând un gest amplu spre încăperea somptuoasă.

Cu un zâmbet superior, mă urmează în mijlocul încăperii, unde rămân în picioare și admir priveliștea minunată — grădinile spectaculoase reflectate în oglinzile de pe perete și spectaculosul Christian

7 În franceză, în original: „Regele Soare”. (N.t.)

Grey, soțul meu, reflectat și el în oglinzi, cu privirea lui scăpărătoare și îndrăzneată.

— Aș construi așa ceva pentru tine, murmură el. Numai ca să văd soarele reflectându-se în părul tău — ca aici, în clipa asta, adaugă, dându-mi o șuviță pe după ureche. Arăți ca un înger.

Mă sărută chiar sub lobul urechii, mă ia de mână și îmi șoptește:

— Noi, despoții, facem asta pentru femeile pe care le iubim.

Complimentul lui mă face să mă înroșesc și să zâmbesc sfios, apoi îl urmez prin încăperea vastă.

*

— La ce te gândești? mă întreabă el blând, luând o gură din cafeaua de după cină.

— La Versailles.

— Ostentativ, nu-i așa? surâde el.

Mă uit în jur la luxul mult mai discret al sufrageriei de pe *Fair Lady* și îmi țugui buzele.

— Iahtul ăsta nu e deloc ostentativ, continuă el pe un ton un pic defensiv.

— Știu. E încântător. Nu-mi puteam dori o lună de miere mai frumoasă.

— Serios? spune el sincer uimit, afișând zâmbetul său sfios.

— Bineînțeles.

— Nu mai avem decât două zile. E ceva ce ai vrea să vezi sau să faci?

— Doar să fiu cu tine, murmur eu.

Se ridică de la masă, vine lângă mine și mă sărută pe frunte.

— Crezi că te poți descurca fără mine o oră? Trebuie să-mi verific e-mailurile, să aflu ce s-a mai întâmplat acasă.

— Sigur, spun pe un ton relaxat, încercând să-mi ascund dezamăgirea că voi petrece o oră fără el.

O fi ciudat că vreau să-mi petrec tot timpul alături de el? Vocea mea interioară strânge buzele într-o linie subțire și urâtă, încuviințând energic din cap.

— Mulțumesc pentru aparat, murmură el și pornește spre biroul său.

Când mă întorc în cabină, hotărăsc să îmi verific corespondența și îmi deschid laptopul. Am e-mailuri de la mama și de la Kate, care mă pun la curent cu ultimele bârfe de acasă și mă întreabă cum e în luna de miere. Ei bine, minunat, până în clipa când cineva a hotărât să dea foc la GEH Inc... După ce îi răspund mamei, primesc un e-mail de la Kate.

De la: Katherine L. Kavanagh

Subiect: Dumnezeu mare!

Data: 17 august 2011, 11:45

Către: Anastasia Grey

Ana, tocmai am aflat de incendiul de la sediul lui Christian.

Crezi că e o mână criminală?

K xox

Kate e online! Deschid noua mea jucărie — Skype — și văd că e disponibilă. Îi scriu repede un mesaj.

Ana: Bună! Ești?

Kate: DA, Ana! Ce faci? Cum e luna de miere? Mi-ai citit e-mailul? A aflat Christian de incendiu?

Ana: Mă simt bine. Luna de miere e minunată. Da, ți-am citit e-mailul. Și da, Christian știe.

Kate: Mi-am închipuit. Nu se știe multe despre ce s-a întâmplat. Iar Elliot nu vrea să-mi spună nimic.

Ana: Încerci să faci rost de o știre?

Kate: Doar mă știi.

Ana: Christian nu mi-a povestit mare lucru.

Kate: Elliot a aflat de la Grace!

Oh, nu — sunt sigură că soțul meu nu vrea ca știrea să se împrăștie în tot orașul. Așa că apelez la tehnica mea patentată de distragere a lui Kavanagh Cea Tenace.

Ana: Ce mai fac Elliot și Ethan?

Kate: Ethan a fost admis la masterul de psihologie. Iar Elliot e adorabil.

Ana: Mă bucur pentru Ethan.

Kate: Ce mai face ex-dominatorul nostru preferat?

Ana: Kate!

Kate: Ce-i?

Ana: ȘTII BINE CE!

Kate: OK. Scuze.

Ana: Se simte bine. Mai mult decât bine. ☺

Kate: Mă rog, câtă vreme tu ești mulțumită, și eu sunt mulțumită.

Ana: Sunt nemaipomenit de fericită.

Kate: ☺ Trebuie să mă întorc la lucru. Discutăm mai încolo?

Ana: Nu știu sigur. Vezi și tu dacă o să mai fiu online. Fusurile orare sunt nașpa!

Kate: Așa-i. Te iubesc, Ana.

Ana: Și eu te iubesc. Pe mai târziu. x

Kate: Pe mai târziu. <3

Sunt sigură că o să facă săpături în legătură cu incendiul. Dau ochii peste cap și închid Skype înainte ca soțul meu să vadă fereastra de chat. Sigur n-ar aprecia comentariul cu „ex-dominatorul“, și nu-s complet sigură că e ex-dominator...

Oftez zgomotos. Kate știe tot începând din noaptea aceea stropită cu alcool de la vila familiei Grey, când, în cele din urmă, am căzut pradă inchiziției Kavanagh. M-am simțit ușurată să pot vorbi în sfârșit cu cineva.

Mă uit la ceas. A trecut cam o oră de la cină și mi-e dor de soțul meu. Mă întorc pe punte să văd dacă a terminat lucrul.

*

Sunt în Sala Oglinzilor, iar Christian e alături de mine, zâmbindu-mi drăgăstos. *Arăți ca un înger.* Îi zâmbesc și eu, însă când mă uit în oglindă, sunt singură, iar încăperea e cenușie și mohorâtă. *Nu!* Întorc capul spre el și văd că zâmbetul său e trist și posomorât. Îmi dă părul pe după ureche. Apoi se întoarce fără să spună o vorbă și se îndepărtează cu pași lenți — sunetul pantofilor săi pe podea se aude în încăperea vastă, în timp ce se îndreaptă spre enormele uși duble bogat ornamentate de la capătul ei... un bărbat singur, un bărbat fără reflecție în oglindă... iar eu mă trezesc gâfâind, cuprinsă de panică.

— Hei, îmi șoptește el din întuneric.

E lângă mine, iar vocea îi e plină de îngrijorare.

Oh, e aici. E teafăr. Mă cuprinde un sentiment de ușurare.

— Oh, Christian, bâigui eu, încercând să-mi domolesc bătăile inimii.

Mă cuprinde în brațe, și abia acum îmi dau seama că lacrimile mi se preling pe obraji.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Mă mângâie pe obraz, ștergându-mi lacrimile, și îi simt neli-niștea în glas.

— Nimic. Un coșmar caraghios.

Mă sărută pe frunte și pe obrajii umezi, încercând să mă liniștească.

— Doar un vis, iubito, murmură el. Ești lângă mine. O să te apăr.

Inspirându-i parfumul, mă încolăcesc în jurul lui, încercând să uit sfâșietorul sentiment de pierdere pe care l-am trăit în vis, și în clipa aceea, îmi dau seama că cea mai mare și mai întunecată spaimă a mea e că aș putea să rămân fără el.

Capitolul 5

Mă răsucesc în pat, întinzând instinctiv mâna după Christian, dar îi simt doar absența. La dracu'! Mă trezesc instantaneu și mă uit cu neli-niște prin cabină. Christian mă privește din micul fotoliu capitonat de lângă pat. Se apleacă și pune ceva pe podea, apoi se întinde lângă mine. E îmbrăcat cu un tricou gri și pantalonii scurți din blugi tăiați.

— Hei, nu te speria. Totul e în regulă, spune el cu glas blând și liniștitor, ca și cum ar vorbi cu un animal sălbatic înspăimântat.

Cu gesturi tandre, îmi dă la o parte părul de pe față, și mă calmez imediat. Îmi dau seama că încearcă să-și ascundă îngrijorarea, dar nu reușește.

— Ai fost atât de neliniștită în ultimele două zile, murmură el cu ochi mari și serioși.

— Mă simt bine, Christian, răspund eu, afișând un zâmbet radios, pentru că nu vreau să-și dea seama cât de îngrijorată sunt din cauza incendiului.

Îmi revin în minte sentimentele pe care le-am trăit în ziua când Charlie Tango a fost sabotat, iar Christian a fost dat dispărut — golul

interior, durerea indescritibilă; e o amintire care nu-mi dă pace și îmi chinuie sufletul. Încerc s-o îndepărtez, păstrându-mi zâmbetul.

— Mă priveai cum dormeam?

— Da, spune el, uitându-se atent la mine. Vorbeai.

— Oh?

Mama mă-sii! Oare ce spuneam?

— Îți făceai griji, adaugă el cu ochi plini de neliniște.

Oare nu-i pot ascunde nimic? Se apleacă și mă sărută între sprâncene.

— Când te încrunți, se formează aici un mic „V”. E plăcut la sărutat. Nu te teme, iubito, o să am grijă de tine.

— Nu pentru mine mă tem, ci pentru tine, murmur eu. De tine cine are grijă?

Tonul meu îl face să zâmbească indulgent.

— Sunt suficient de mare și de fioros cât să-mi port singur de grijă. Hai, scoală-te. Mai e un lucru pe care aș vrea să-l fac înainte să ne întoarcem acasă.

Afișează un zâmbet tineresc, care vrea să spună: „Da, de fapt, n-am decât douăzeci și opt de ani”, și îmi dă o palmă peste fund. Luată prin surprindere, icnesc ușor și îmi dau seama că astăzi plecăm spre Seattle — brusc, devin melancolică. Nu vreau să plec. Mi-a plăcut grozav să fiu cu el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și nu mă simt pregătită să-l împart cu familia și compania lui. Am avut o lună de miere minunată. Cu câteva mici divergențe, recunosc, dar cred că e ceva normal într-un cuplu proaspăt căsătorit.

Însă Christian nu-și poate stăpâni bucuria adolescentină, care, în ciuda gândurilor mele negre, e molipsitoare. Se ridică elegant de pe pat, iar eu îl urmez cu un aer curios. Oare ce are în minte?

Christian îmi leagă cheia la încheietura mâinii.

— Vrei să conduc eu?

— Da, zâmbește el. E prea strâns?

— E bine. Și de aia porți o vestă de salvare? spun și ridic dintr-o sprânceană.

— Da.

Nu-mi pot înfrâna chicotitul.

— Câtă încredere ai în capacitatea mea de a conduce, domnule Grey.

— Ca de obicei, doamnă Grey.

— Hai, nu-mi ține o prelegere.

Christian ridică mâinile într-un gest defensiv, dar are un zâmbet pe buze.

— Crezi că aş îndrăzni?

— Da, ai îndrăzni, ba chiar o faci, iar în cazul ăsta, nu putem să tragem pe dreapta și să ne certăm pe trotuar.

— Bună observație, doamnă Grey. O să stăm pe platforma asta toată ziua, discutând despre capacitatea ta de a conduce sau o să mergem să ne distrăm?

— Bună observație, domnule Grey.

Apuc ghidonul jet ski-ului cu ambele mâini și mă urc pe banchetă. Christian se urcă în spatele meu și îndepărtează jet ski-ul de iaht, împingând cu piciorul în platformă. Taylor și doi membri ai echipajului se uită la noi cu un aer amuzat. Christian se apleacă în față, mă cuprinde de mijloc și își lipește coapsele de ale mele. *Da, asta îmi place la acest mijloc de transport.* Vâr cheia în contact și apăs pe butonul de pornire, iar motorul începe să huruie.

— Pregătit? îi strig lui Christian, încercând să acopăr zgomotul jet ski-ului.

— Mai pregătit ca oricând, îmi răspunde el la ureche.

Răsucesc ușor acceleratorul, iar jet ski-ul se îndepărtează de *Fair Lady* — mult prea lent pentru gustul meu. Christian mă strânge mai tare. Accelerez mai mult, și țâșnim pe apă, iar eu sunt bucuroasă că nu mi s-a oprit iarăși motorul.

— Uau! strigă Christian din spatele meu, și îi simt bucuria în glas.

Lăsăm iahtul în urmă și pornim spre larg. *Fair Lady* e ancorat lângă Port de Plaisance de Saint-Claude-du-Var, iar în depărtare se zărește aeroportul Nice Côte d'Azur, construit chiar în apele Mediteranei — sau cel puțin așa pare. De seara trecută, când am ajuns aici, am auzit aterizând câteva avioane. Hotărâsc că e cazul să aruncăm o privire mai de aproape.

Pornim în viteză spre el, tăind valurile. Îmi place grozav și sunt încântată că m-a lăsat pe mine să conduc. Toate grijile pe care mi le-am făcut în ultimele două zile dispar ca prin farmec în timp ce ne apropiem de aeroport.

— Data viitoare, o să ne plimbăm cu două jet ski-uri, îmi strigă Christian.

Zâmbesc, pentru că gândul de a mă lua la întrecere cu el mi se pare încântător.

În timp ce tăiem apa albastră a Mediteranei, îndreptându-ne spre ceea ce pare a fi capătul pistei, hurelul asurzitor al unui avion care coboară spre aeroport mă face să tresar. Zgomotul e atât de puternic, încât mă cuprinde panica — virez și accelerez în același timp, confundând acceleratorul cu frâna.

— Ana! strigă Christian, dar e prea târziu.

Sunt catapultată în lateral, cu mâinile și brațele fluturând prin aer, luându-l și pe Christian cu mine și prăbușindu-ne spectaculos în apă. Țip și iau o gură mare de apă sărată. Marea e rece la o distanță atât de mare de țărm, dar ies imediat la suprafață, mulțumită vestei de salvare. Tușind și scuipând, mă șterg la ochi și mă uit în jur după Christian. Deja înoată spre mine. Jet ski-ul plutește inofensiv la câțiva metri de noi, cu motorul oprit.

— Ai pățit ceva? mă întreabă el cu ochii plini de spaimă.

— Nu, bâigui eu, dar nu-mi pot stăpâni încântarea.

Vezi, Christian? Asta e lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla pe un jet ski! Mă ia în brațe, apoi îmi cuprinde capul în palme și îmi cercetează fața cu atenție.

— Vezi, n-a fost chiar atât de rău! surâd eu, în timp ce călcăm apa.

În cele din urmă, zâmbeste și el, evident ușurat.

— Așa se pare. Atâta că sunt ud, bombăne, dar tonul lui e jucăuș.

— Și eu sunt udă.

— Îmi place când ești udă, îmi aruncă el o privire lascivă.

— Christian! îl dojenesc eu, străduindu-mă să mimez indignarea.

Zâmbeste fermecător, apoi se apropie de mine și mă sărută apăsător. Când se retrage, simt că nu mai am aer. Ochii îi sunt mai întunecați și plini de dorință, iar mie mi-e cald, deși apa e rece.

— Hai să ne întoarcem. Trebuie să facem duș. O să conduc eu.

*

Lenevim în sala de așteptare pentru clasa întâi a aeroportului Heathrow din Londra, așteptând zborul de legătură pentru Seattle al companiei British Airways. Christian e adâncit în *Financial Times*. Scot aparatul său foto, vrând să-i fac niște poze. Arată foarte sexy în blugi și în cămașa lui de firmă, cu ochelarii de soare vârați în „V”-ul cămășii sale descheiate. Blițul îi distrage atenția. Se uită la mine clipind, iar pe buze i se așterne zâmbetul său sfios.

— Cum te simți, doamnă Grey? mă întreabă.

— Tristă că ne întoarcem acasă, murmur eu. Îmi place să te am doar pentru mine.

Mă ia de mână și, ducând-o la gură, îmi așterne o sărutare tandră pe încheieturile degetelor.

— Și mie.

— Dar...? întreb eu, presimțind cuvântul nerostit de la sfârșitul răspunsului său simplu.

Se încruntă.

— Dar? repetă el cu prefăcută mirare.

Înclin capul într-o parte, uitându-mă la el cu expresia care se traduce prin „spune-mi!”, perfecționată în ultimele zile. Oțtează, punând ziarul jos.

— Vreau ca incendiatorul ăsta să fie prins și scos din viața noastră.

— Oh.

Ceea ce e de înțeles, dar sunt surprinsă de aerul său dur.

— Dacă se mai întâmplă vreodată așa ceva, Welch o să aibă de furcă cu mine.

Tonul său amenințător îmi dă fiori reci pe șira spinării. Christian se uită impasibil la mine, și nu-mi dau seama ce vrea — mă provoacă să fac o remarcă frivolă sau ce? Fac singurul lucru prin care cred că aş putea să destind atmosfera brusc tensionată — îi fac încă o fotografie.

*

— Hei, somnoroaso, am ajuns acasă, murmură Christian.

— Hm, bâigui eu — nu vreau să-mi părăsesc visul atâțător cu Christian și cu mine pe o pătură de picnic în Kew Gardens.

Mă simt sleită de puteri. Mersul cu avionul este epuizant, chiar și la clasa întâi. Am zburat optsprezece ore, cred — sunt atât de obosită, încât am pierdut noțiunea timpului. Christian îmi deschide portiera, se apleacă și îmi desface centura de siguranță, apoi mă ia în brațe, trezindu-mă de-a binelea.

— Hei, pot să merg și singură, protestez eu somnoroasă.

Pufnește.

— Trebuie să te trec pragul.

Îmi petrec brațele pe după gâtul lui.

— Ai de gând să mă duci în brațe până la etajul treizeci? îi zâmbesc eu cu un aer provocator.

— Doamnă Grey, sunt foarte încântat să te anunț că ai mai luat în greutate.

— Ce?

Surâde.

— Dacă n-ai nimic împotriva, o să luăm liftul, mijește el ochii, deși știu că mă tachinează.

Taylor deschide ușile de la intrare și ne zâmbește.

— Bine ați venit acasă, domnule și doamnă Grey.

— Mersi, Taylor, spune Christian.

Îi răspund lui Taylor cu un zâmbet foarte scurt și îl urmăresc întorcându-se la Audi, la volanul căruia se află Sawyer.

— Cum adică, am mai luat în greutate? mă încrunt eu la Christian.

Zâmbetul i se lărgeste, și mă strânge mai tare la piept, traversând holul de la intrare cu mine în brațe.

— Nu mult, mă asigură el, dar chipul i se întunecă brusc.

— Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să-mi stăpânesc îngrijorarea din glas.

— Ai pus la loc ce ai pierdut când m-ai părăsit, spune el calm, chemând liftul, iar pe chip îi flutură o mină posomorâtă.

Suferința lui bruscă, surprinzătoare, îmi strânge inima.

— Hei, spun eu cuprinzându-i fața în palme și trăgându-l spre mine. Dacă nu te-aș fi părăsit, am mai fi fost împreună acum?

Ochii lui de culoarea unui nor de furtună se îmblânzesc, iar pe buze i se așterne zâmbetul sfios — zâmbetul meu preferat.

— Nu, răspunde el, urcând în lift cu mine în brațe.

Se apleacă și mă sărută tandru.

— Nu, doamnă Grey, n-am mai fi fost aici. Dar aș fi știut că te pot păstra în siguranță, pentru că nu m-ai sfida.

În tonul său se simte un ușor regret... *La naiba!*

— Îmi place să te sfidez, testez eu terenul.

— Știu. Și asta m-a făcut atât de... fericit.

Îmi zâmbește cu un aer surprins. Oh, slavă Domnului!

— Chiar dacă sunt grasă? șoptesc eu.

Izbucnește în râs.

— Chiar dacă ești grasă.

Mă sărută din nou, de data asta mai apăsător, iar eu îmi înfig mâinile în părul lui, ținându-l lipit de mine, în timp ce limbile ni se împletesc într-un dans lent și senzual. Când liftul se oprește cu un clinchet la ultimul etaj, amândoi suntem cu sufletul la gură.

— Foarte fericit, murmură el.

Zâmbetul e mai întunecat acum, iar ochii, mai umbriți și plini de promisiuni senzuale. Clatină din cap ca și cum ar vrea să-și vină în fire și iese cu mine pe hol.

— Bun venit acasă, doamnă Grey.

Mă sărută încă o dată, mai cast de data asta, și afișează zâmbetul de un gigawatt, marca Grey, iar ochii îi strălucesc.

— Bun venit acasă, domnule Grey, zâmbesc eu radios, inima mea răspunzând chemării lui și umplându-mi chipul de bucurie.

Am impresia că o să mă lase jos, dar nu o face. Traversează holul de la intrare cu mine în brațe, apoi coridorul și livingul, așezându-mă pe barul din bucătărie, iar eu stau cuminte acolo, legănându-mi picioarele în aer. Scoate două pahare din bufet și o sticlă de șampanie din frigider — Bollinger, marca noastră preferată. Desface sticla cu îndemânare, fără să verse un strop, toarnă șampania de un roz pal în două pahare, și îmi întinde unul. Luându-l pe celălalt, se apropie de mine, depărtându-mi ușor picioarele.

— Să bem în cinstea noastră, doamnă Grey.

— În cinstea noastră, domnule Grey, șoptesc eu, conștientă de zâmbetul meu sfios.

Ciocnim paharele și luăm câte o gură.

— Știu că ești obosită, șoptește el, frecându-și nasul de al meu. Dar chiar aș vrea să mergem în pat... și să nu dormim, adaugă și mă sărută pe colțul gurii. Acum chiar ești a mea, și e prima noapte pe care o petrecem aici ca soț și soție, murmură, sărutându-mă tandru pe gât.

Orașul e scaldat în lumina amurgului, iar eu sunt frântă de oboseală, dar simt cum îmi înflorește dorința în pânțele, iar zeița mea intimă începe să toarcă.

Christian doarme liniștit lângă mine, în timp ce eu privesc prin ferestrele enorme nuanțele roz și aurii ale zorilor. Brațul său e întins peste sânii mei, iar eu încerc să-mi armonizez respirația cu a lui, în

încercarea de a adormi la loc, dar nu reușesc. Sunt complet trează, ceasul meu biologic fiind setat după meridianul Greenwich, iar mintea îmi lucrează la viteză maximă.

S-au întâmplat atâtea lucruri în ultimele trei săptămâni — *dar ce vorbesc, în ultimele trei luni!* —, încât simt că încă n-am revenit cu picioarele pe pământ. Și iată-mă, sunt doamna Anastasia Grey, căsătorită cu cel mai încântător, mai sexy, mai filantrop și mai înstărit mogul pe care l-ar putea cunoaște o femeie. Cum de s-a întâmplat totul atât de repede?

Mă întorc pe o parte să mă uit la el, admirându-i frumusețea. Știu că se uită la mine în timp ce dorm, dar rareori am ocazia să-i întorc complimentul. Are un aer atât de tineresc și de lipsit de griji când doarme, cu genele sale lungi umbrindu-i ușor pomeții, cu mandibula acoperită de țepi scurți și cu buzele sale sculpturale ușor întredeschise. E relaxat și respiră adânc, iar mie îmi vine să-l sărut și să-i mângâi bărbia catifelată, și totuși înțepătoare. Trebuie să fac un mare efort să-mi înfrâng impulsul, să nu-l trezesc. Hm... Aș putea totuși să-i sug și să-i mușc ușor lobul urechii. Vocea mea interioară ridică privirea din carte — volumul al doilea din *Charles Dickens. Opere complete* — și se încruntă la mine pe deasupra ochelarilor săi cu lentile în formă de semilună. *Ana, lasă bietul om în pace!* mă dojenește ea.

Luni, mă întorc la serviciu. Ziua de azi va fi pentru recuperare, iar apoi vom reveni la rutina noastră zilnică. Va fi ciudat să nu-l văd pe Christian o zi întreagă după ce, în ultimele trei săptămâni, am petrecut împreună fiecare clipă. Mă întind pe spate și îmi ațintesc privirea în tavan. Ai putea crede că e sufocant să petreci atâta timp cu cineva, dar nu e deloc așa. Mi-a plăcut fiecare moment, chiar și cele în care ne-am certat. Mi-a plăcut tot... mai puțin vestea despre incendiul de la Grey House.

Sângele îmi îngheață în vine. Cine ar putea să-i vrea răul lui Christian? Mintea mea e iarăși chinuită de acest mister. Vreun partener de afaceri? O fostă iubită? Un angajat nemulțumit? Habar

n-am, iar Christian nu-mi spune nimic despre toate astea, oferindu-mi informații cu țârâita, în încercarea de a mă proteja. Oftez. Strălucitorul meu cavaler alb-și-negru întotdeauna încearcă să mă protejeze. Cum să-l fac să se deschidă mai mult?

Christian se întoarce, iar eu rămân nemișcată, încercând să nu-l trezesc, dar obțin efectul invers. *Mama mă-sii!* Mă privesc doi ochi luminoși.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Culcă-te la loc, încerc eu să afișez un zâmbet liniștitor.

Se întinde, se freacă la ochi și îmi surâde.

— Probleme cu somnul din cauza fusului orar?

— Asta să fie? Nu pot să dorm.

— Am un panaceu la îndemână, numai pentru tine, iubito.

Zâmbește ca un școlar, făcându-mă să dau ochii peste cap și să chicotesc în același timp. Și astfel, gândurile negre sunt îndepărtate, iar dinții mei îi găsesc lobul urechii.

Christian și cu mine mergem cu Audiul R8 pe autostrada I-5, spre podul 520. Mergem să luăm prânzul la părinții lui — o masă duminicală de bun venit. O să fie prezentă toată familia, plus Kate și Ethan. O să fie ciudat să fim într-o companie atât de numeroasă după ce am stat singuri atâta vreme. În dimineața asta, nu am avut ocazia să stau de vorbă cu Christian. A avut treabă în biroul lui, iar eu am desfăcut bagajele. Mi-a spus că nu e nevoie, că o să se ocupe doamna Jones, dar acesta este un alt lucru cu care va trebui să mă obișnuiesc — să am un ajutor în casă. Îmi plimb degetele cu un aer absent pe tapiseria de piele a portierei ca să-mi distrag atenția de la gândurile care îmi dau târcoale. Nu mă simt în largul meu. O fi din cauza diferenței de fus orar? Sau din cauza incendiului?

— M-ai lăsa să conduc mașina asta? spun eu, surprinsă că pun întrebarea cu voce tare.

— Bineînțeles, răspunde Christian cu un zâmbet. Ce e al meu e și al tău. Dar dacă o zgârii, ai să ajungi în Camera Roșie a Durerii, îmi aruncă el o privire, rânjind malițios.

La dracu'! Mă uit la el cu gura căscată. E o glumă?

— Glumești. M-ai pedepsi pentru că ți-am zgâriat mașina? O iubești mai mult decât pe mine? îl tachinez eu.

— Aproape la fel de mult, îmi răspunde, apoi întinde mâna și mă strânge de genunchi. Dar nu-mi ține de cald noaptea.

— Cred că s-ar putea rezolva și problema asta. Poți să dormi în ea, ripostez eu.

Christian izbucnește în râs.

— Abia ne-am întors și deja mă dai afară din casă?

Are un aer încântat. Îl privesc, iar el afișează un zâmbet larg și, cu toate că aș vrea să fiu supărată pe el, mi-e imposibil când îl văd bine dispus. Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că a fost într-o dispoziție mai bună de când a ieșit din biroul său. Și îmi trece prin minte că s-ar putea să fiu irascibilă pentru că trebuie să ne întoarcem la viața obișnuită, și nu știu dacă o să redevină bărbatul interiorizat care era înainte de luna de miere sau dacă o să rămân cu această versiune îmbunătățită a lui.

— De ce ești atât de încântat? îl întreb.

Îmi zâmbește încă o dată.

— Pentru că această conversație este atât de... normală.

— Normală? pufnesc eu. Nu după trei săptămâni de căsătorie! Cu siguranță!

Zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Glumesc, Christian, adaug eu repede, nevrând să-i stric buna dispoziție.

Îmi dau seama cât de nesigur e uneori. Bănuiesc că întotdeauna a fost așa, dar că și-a ascuns nesiguranța în spatele unei înfățișări intimidante. E foarte ușor de tachinat, probabil pentru că nu e obișnuit cu asta. E o adevărată revelație pentru mine și mă minunez din nou de cât de multe mai avem de învățat unul despre celălalt.

— Nu-ți face griji, am să mă mulțumesc cu Saabul, bombăn eu și mă uit iarăși pe geam, încercând să scap de proasta dispoziție.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Uneori, ești așa de enervantă, Ana. Spune-mi.

Mă întorc și îi zâmbesc superior.

— Așa faci și tu, Grey.

Se încruntă.

— Mă străduiesc, spune el blând.

— Știu. Și eu.

Zâmbesc și mă mai înseninez un pic.

Cu o bonetă caraghioasă de bucătar și cu un șorț pe care scrie: „Împuternicit să frigă”, Carrick stă lângă grătar și, de câte ori mă uit la el, îmi vine să zâmbesc. Starea mea de spirit s-a îmbunătățit considerabil. Cu toții stăm în jurul mesei, pe terasa familiei Grey, bucurându-ne de soarele verii târzii. Grace și Mia pun tot felul de salate pe masă, în timp ce Elliot și Christian se tachinează prietenește și discută planurile noii noastre case, iar Ethan și Kate mă asasinează cu întrebări despre luna de miere. Christian mă ține de mână, degetele lui jucându-se cu inelul de căsătorie și cu cel de logodnă.

— Dacă tu și Gia terminați planurile la timp, am o fereastră de la începutul lui septembrie până la mijlocul lui noiembrie, în care aş putea să-mi aduc acolo toată echipa, spune Elliot întinzându-se, apoi își petrece un braț pe după umerii lui Kate, făcând-o să zâmbească.

— Gia o să vină mâine-seară să stăm de vorbă, răspunde Christian. Sper să punem totul la punct, adaugă el, după care se întoarce și se uită nerăbdător la mine.

Oh... asta da veste!

— Sigur, îi zâmbesc eu, mai ales de dragul familiei lui, dar starea de spirit iarăși mi se schimbă.

De ce ia astfel de hotărâri fără să mă întrebe? Sau oare mă indis-pune gândul de a o vedea iarăși pe Gia — șolduri generoase, sâni

mari, haine scumpe și parfum de firmă —, zâmbindu-i prea provocator soțului meu? Vocea mea interioară se încruntă la mine. *Nu ți-a dat niciun motiv să fii geloasă.* Doamne, ce capricioasă sunt azi. Ce o fi cu mine?

— Ana, exclamă Kate, smulgându-mă din reverie. Încă ești în sudul Franței?

— Da, răspund eu cu un zâmbet.

— Arăți atât de bine, mă complimentează ea, deși se încruntă când o spune.

— Amândoi arătați bine, zâmbește Grace radios, umplându-ne iarăși paharele.

— Pentru fericitul cuplu! surăde Carrick, ridicând paharul, și toată lumea din jurul său îi urmează exemplul.

— Și felicitări lui Ethan pentru că a fost admis la masterul de psihologie! ciripește Mia cu mândrie.

Apoi îi zâmbește adorabil lui Ethan, iar el îi răspunde cu un surâs afectat. Mă întreb într-o doară dacă a făcut vreun progres cu el — greu de spus.

Ascult în tăcere zarva din jurul mesei. Christian povestește itinerarul nostru din ultimele trei săptămâni, înfrumusețând un pic pe ici, pe colo. Are un aer relaxat, de om stăpân pe situație, și pare să fi dat uitării incendiul. În schimb, eu nu par capabilă să-mi schimb starea de spirit. Ciugulesc din mâncare. Christian mi-a spus ieri că sunt grasă. *Glumea!* se încruntă iarăși vocea mea interioară. Elliot își răstoarnă paharul pe podeaua terasei, făcându-ne pe toți să tresărim după care câțiva se reped să strângă cioburile.

— Dacă nu mănânci, am să te duc la adăpostul pentru bărci și am să-ți dau o bătaie la fund, îmi șoptește Christian.

Șocată, mă întorc spre el cu gura căscată. *Ce? Mă tachinează?*

— N-ai face una ca asta! mormăi și, în adâncul meu, simt o excitație familiară și bine-venită.

Ridică o sprânceană. Bineînțeles că ar face-o. Îi arunc o privire lui Kate, care stă de partea cealaltă a mesei. Ne urmărește cu interes. Mă întorc spre Christian, mijind ochii.

— Mai întâi, va trebui să mă prinzi — de data asta nu port tocuri, spun eu printre dinți.

— Va fi distractiv, îmi șoptește el cu un zâmbet lasciv, și acum chiar cred că glumește.

Mă înroșesc și, în mod surprinzător, mă simt mai bine.

După ce ne terminăm desertul cu căpșune și frișcă, se pornește o ploaie torențială. Cu toții ne grăbim să strângem farfuriile și paharele de pe masă, ducându-le în bucătărie.

— Ce bine că vremea s-a îndurat de noi până am terminat, spune Grace cu un aer mulțumit, în timp ce ne retragem în camera de zi.

Christian ia loc în fața pianinei lucioase, apasă pe o pedală și începe să cânte o melodie familiară, dar pe care nu o recunosc imediat.

Grace mă întreabă ce impresie mi-a făcut Saint Paul de Vence. Ea și Carrick au fost acolo cu ani în urmă, în luna de miere, și mă gândesc că este un semn de bun augur, văzând cât de fericiți sunt acum. Kate și Elliot se ghemuiesc unul lângă altul pe una dintre canapelele generos capitonate, iar Ethan, Mia și Carrick sunt adânciți într-o conversație despre psihologie, din câte îmi pot da seama.

Dintr-odată, toată familia Grey se oprește din vorbit și se uită la Christian cu gura căscată.

Ce?

Christian cântă cu glas scăzut. În încăpere se lasă liniștea, și toți ne străduim să-i auzim vocea catifelată și melodioasă. Eu l-am mai auzit cântând, ei nu? Dar Christian se oprește, dându-și brusc seama că toată lumea tace. Kate se uită la mine cu un aer întrebător, iar eu ridic din umeri. Christian se răsuțește pe scaun și se încruntă, stânjenit că e în centrul atenției.

— Continuă, îl îndeamnă Grace cu blândețe. Nu te-am auzit niciodată cântând, Christian. Niciodată, repetă ea cu un aer foarte surprins.

Christian rămâne pe taburetul pianului, uitându-se absent la ea și, după o clipă, ridică din umeri. Se uită stânjenit la mine, apoi își

îndreaptă privirea spre uşile de sticlă. Dintr-odată, toată lumea din cameră începe să discute, iar eu rămân cu privirea aţintită asupra dragului meu soţ.

Grace îmi distrage atenţia, strângându-mi mâinile şi luându-mă brusc în braţe.

— Oh, scumpa mea fată! Mulţumesc, mulţumesc! şopteşte ea, şi n-o aud decât eu.

Mi se pune un nod în gât.

— Ăă...

O strâng şi eu în braţe, fără să-mi dau seama pentru ce îmi mulţumeşte. Grace îmi zâmbeşte cu ochi strălucitori şi mă sărută pe obraz. *Doamne... dar ce am făcut?*

— Mă duc să fac nişte ceai, spune ea cu glas răguşit, înăbuşându-şi lacrimile.

Mă apropii de Christian, care acum stă în picioare şi priveşte prin uşile de sticlă.

— Bună, murmur eu.

— Bună.

Mă cuprinde cu braţul pe după mijloc, trăgându-mă spre el, iar eu îmi vâr mâna în buzunarul lui de la spate. Ne uităm împreună la ploaie

— Te simţi mai bine?

Încuviinţez din cap.

— Bine.

— Te pricepi să reduci la tăcere o cameră întreagă.

— Fac asta tot timpul, spune el cu un zâmbet.

— Da, la serviciu, dar nu şi aici.

— Adevărat, nu şi aici.

— Nu te-a auzit nimeni cântând? Niciodată?

— Se pare că nu, răspunde el simplu. Mergem?

Mă uit la el, încercând să-i ghicesc starea. Ochii îi sunt calzi şi uşor amuzaţi. Hotărăsc să schimb subiectul.

— Ai de gând să mă baţi la fund? şoptesc eu, şi brusc simt fiori în pân-tece.

Poate că de asta am nevoie... poate că asta îmi lipsea.

Se uită la mine, iar ochii i se întunecă.

— Nu vreau să-ți fac rău, dar aş fi foarte încântat să ne jucăm.

Mă uit cu nelinişte în jur, dar îmi dau seama că nu ne aude nimeni.

— Numai dacă ești obraznică, doamnă Grey, îmi murmură el la ureche.

Cum poate transmite o asemenea promisiune senzuală în doar câteva cuvinte?

— Să văd ce pot face, surâd eu.

După ce ne luăm la revedere, pornim spre mașină.

— Poftim! îmi aruncă el cheile de la R8. Să n-o zgârii, adaugă foarte serios, altminteri o să fiu al naibii de supărat.

Mi se usucă gura. Mă lasă să-i conduc mașina? Zeița mea intimă își pune repede mănușile de piele pentru șofat și pantofii fără toc. *Oh, da!* strigă ea.

— Vorbești serios? bâigui eu cu un aer uluit.

— Da. Profită cât nu mă răzgândesc.

Nu cred că am avut vreodată un zâmbet atât de larg. Christian dă ochii peste cap și îmi deschide portiera șoferului. Urc și pornesc motorul înainte ca el să ajungă la ușa pasagerului.

— Nerăbdătoare, doamnă Grey? mă întreabă el cu un zâmbet ironic după ce se urcă în dreapta mea.

— Foarte.

Dau ușor înapoi și întorc pe aleea din fața casei. Reușesc să conduc în așa fel încât să nu mi se oprească motorul, surprinzându-mă chiar și pe mine. Doamne, ce ambreiaj sensibil are! Pornind cu viteză mică pe alee, arunc o privire în retrovizor și îi văd pe Sawyer și Ryan urcând în SUV-ul Audi. Habar n-aveam că au venit cu noi. Fac o pauză înainte să ies în drumul principal.

— Ești sigur? îl întreb eu.

— Da, spune el încordat, dându-mi de înțeles că nu e deloc sigur.

Oh, bietul meu Cincizeci de Vieu. Îmi vine să râd și de el, și de mine, pentru că am emoții și, în același timp, sunt încântată. O mică parte din mine ar vrea să-i lase în urmă pe Sawyer și pe Ryan, doar de dragul amuzamentului.

Mă asigur, apoi intru pe stradă. Christian se crispează și nu mă pot abține. Drumul e liber. Calc strașnic pedala de accelerație și demarăm în viteză.

— Uau! Ana! strigă Christian. Mai încet! O să ne omori pe amândoi.

Iau imediat piciorul de pe accelerație. Ce viteză are mașina asta!

— Scuze! murmur, încercând să-mi iau un ton spăsit, dar eșuez lamentabil.

Christian îmi zâmbește superior, dar numai ca să-și camufleze sentimentul de ușurare, cred.

— Ei bine, asta a fost o obrăznicie, spune el liniștit, iar eu încetinesc.

Mă uit în retrovizor. Nu văd Audiul, ci o singură mașină neagră, cu geamuri fumurii, care merge în urma noastră. Îmi închipui că Sawyer și Ryan sunt neliniștiți și se străduiesc din răspuțeri să ne ajungă din urmă. Dar, întrucât nu vreau ca soțul meu să facă un atac de cord, hotărâsc să fiu cuminte și conduc liniștit, cu o încredere din ce în ce mai mare în mine, spre podul 520.

Dintr-odată, Christian trage o înjurătură și se chinuie să-și scoată BlackBerry-ul din buzunarul blugilor.

— Ce-i? pufnește el nervos la persoana care se află la celălalt capăt al liniei. Nu, spune el și se uită în urmă. Da, ea e la volan.

Arunc o privire în retrovizor, dar nu văd nimic ciudat. SUV-ul e la vreo patru mașini în urma noastră, și cu toții conducem cu o viteză constantă.

— Înțeleg.

Christian oftează din rărunchi și își freacă fruntea cu degetele, părând tensionat. *Ceva nu e în regulă.*

— Da... nu știu.

Se uită la mine și ia telefonul de la ureche.

— Totul e în regulă, mergi mai departe, spune el calm, zâmbindu-mi, dar e un zâmbet care nu-i modifică expresia ochilor.

La dracu'! Adrenalina îmi inundă venele. Duce iarăși telefonul la ureche.

— Da, la podul 520. Imediat ce ajungem la el... Da... Așa am să fac.

Așază telefonul în suportul de pe bord și setează sistemul hands-free.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

— Fii atentă la drum, iubito, spune el blând.

Mă îndrept spre rampa de acces pe podul 520. Îi arunc o privire lui Christian și văd că se uită înainte.

— Nu vreau să intri în panică, îmi spune el calm. Dar când ajungem pe podul 520, vreau să calci cu putere pedala de accelerație. Suntem urmăriți.

Urmăriți! Dumnezeuule mare! Mi se pune un nod în gât, inima începe să-mi bată cu putere și simt mâncărimi pe pielea capului. Urmăriți de cine? Arunc o privire în retrovizor și îmi dau seama că mașina neagră pe care am văzut-o mai devreme încă e în urma noastră. *La naiba! Asta o fi?* Mă uit prin parbrizul fumuriu să văd cine e la volan, dar nu văd nimic.

— Uită-te la drum, iubito, spune Christian blând, nu pe tonul agresiv pe care îl folosește de obicei când vine vorba de felul cum șofez.

Păstrează-ți cumpătul! Îmi dau o palmă în sinea mea, încercând să stăpânesc spaima care amenință să mă copleșească. Dacă urmăritorul nostru e înarmat? Înarmat și dornic să-i facă rău lui Christian? *Mama mă-sii!* Mă cuprinde un val de greață.

— De unde știm că suntem urmăriți? îl întreb, iar vocea mea e o șoaptă pițigăiată.

— În spatele nostru e o mașină Dodge cu numere de înmatriculare false.

De unde știe asta?

Mă apropiu de podul 520 și semnalizez intenția de a urca pe rampa de acces. E după-amiaza târziu și, cu toate că ploaia s-a oprit, drumul încă e ud. Din fericire, traficul nu e intens.

Îmi vine în minte una dintre multele lecții de autoapărare pe care mi le-a ținut Ray: „Annie, panica e cea care poate să te omoare sau să te rănească grav”. Inspir adânc, încercând să-mi controlez respirația. E clar că cel care ne urmărește — oricine ar fi — vrea să-i facă rău lui Christian. Inspir adânc încă o dată, și mintea începe să mi se limpezească, iar fiorii din pânțele se domolesc. Trebuie să am grijă ca soțul meu să rămână teafăr. Am vrut să-i conduc mașina și am vrut s-o conduc cu viteză. *Ei bine, asta e șansa mea!* Strâng volanul cu putere și arunc încă o privire în retrovizor. Mașina neagri se apropie de noi.

Încetinesc, fără să iau în seamă privirea speriată pe care mi-o aruncă Christian, și îmi calculez intrarea pe podul 520 în așa fel încât Dodgeul negru să fie nevoit să încetinească, să oprească și să aștepte un loc liber în trafic. Apoi schimb treapta de viteză și calc accelerația la maximum. R8-ul țâșnește înainte, lipindu-ne pe amândoi de scaune. Acul vitezometrului sare la o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Ușor, iubito, spune Christian calm, deși îmi închipui că e oricum, numai calm nu.

Șerpuiesc de pe o bandă pe alta ca o piesă neagră într-un joc de dame, ocolind cu precizie mașinile și camioanele. Podul e atât de aproape de lac, încât am impresia că mergem pe apă. Nu iau în seamă privirile critice și furioase ale celorlalți șoferi, iar Christian își împreunează mâinile în poală, încercând să stea cât mai nemișcat cu putință și, în ciuda gândurilor mele înfierbântate, mă întreb într-o doară dacă nu cumva o face ca să nu mă distragă.

— Bravo! șoptește el în chip de încurajare, apoi aruncă o privire în spate. Nu mai văd Dodgeul.

— Suntem chiar în spatele sunec-ului, domnule Grey, anunță vocea lui Sawyer prin difuzorul telefonului. Încearcă să vă prindă din

urmă. O să încercăm să ajungem în dreptul dumneavoastră și să ne poziționăm între R8 și Dodge.

Sunec? Ce-o fi însemnând?

— Bine. Doamna Grey se descurcă de minune. În ritmul ăsta, dacă traficul rămâne așa — și, din câte văd, nu pare să se aglomereze —, o să ieșim de pe pod în câteva minute.

— Am înțeles, domnule Grey.

Trecem pe lângă turnul de control al traficului și știu că suntem la jumătatea lacului Washington. Arunc o privire pe vitezometru și văd că am tot o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Te descurci foarte bine, Ana, murmură Christian, uitându-se pe geamul din spate al R8-ului.

Preț de o clipă, tonul lui îmi amintește de prima mea vizită în Camera Roșie a Durerii, când m-a încurajat cu răbdare de-a lungul primului nostru scenariu. E un gând care îmi distrage atenția, așa că îl îndepărtez imediat din minte.

— Unde trebuie să ajungem? întreb eu pe un ton considerabil mai calm.

Acum, simt mașina. E o adevărată plăcere să o conduc — e atât de silențioasă și de ușor de manevrat, încât îmi e greu să-mi dau seama cât de tare mergem. Cu o astfel de mașină, e ușor să conduci cu o asemenea viteză.

— Doamnă Grey, luați-o spre autostrada I-5 și viraji spre sud. Vrem să vedem dacă Dodgeul o să vă urmărească în continuare, spune Sawyer prin difuzorul BlackBerry-ului.

Semafoarele de pe pod sunt pe culoarea verde — slavă Domnului! —, așa că merg cu viteză mai departe. Îi arunc o privire îngrijorată lui Christian, iar el îmi zâmbește liniștitor. După care se înnegurează.

— La dracu'! înjură el cu glas scăzut.

După ce ieșim de pe pod, dăm de o coloană de mașini și trebuie să încetinesc. Mă uit încă o dată în retrovizor și am impresia că zăresc Dodgeul.

— Vreau zece mașini mai în spate, spun eu.

— Da, l-am văzut, răspunde Christian, uitându-se în retrovizorul îngust. Cine dracu' o fi?

— Și eu mă întreb. Știm dacă la volan se află un bărbat? spun eu cu voce tare înspre BlackBerry.

— Nu, doamnă Grey. Parbrizul e prea întunecat.

— Să fie o femeie? se întreabă Christian cu voce tare.

Ridic din umeri.

— Doamna Robinson a ta? sugerez eu, fără să-mi iau ochii de la drum.

Christian se încordează și ia BlackBerry-ul din suport.

— Nu e a mea, mormăie el. N-am mai vorbit cu ea de la ziua mea. Iar Elena n-ar face una ca asta. Nu e stilul ei.

— Leila?

— E în Connecticut cu părinții ei, ți-am spus.

— Ești sigur?

Face o pauză.

— Nu. Dar dacă ar fi fugit de acasă, sunt convins că părinții ei l-ar fi anunțat pe Flynn. Hai să discutăm despre asta când ajungem acasă. Concentrează-te la șofat.

— Dar ar putea foarte bine să fie o mașină oarecare.

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, ripostează el. Nu când e vorba de tine.

Pune BlackBerry-ul la loc în suport, și reluăm legătura cu echipa de securitate.

Fir-ar să fie! Nu vreau să-l enervez pe Christian tocmai acum... poate mai târziu. Hotărâsc să-mi țin gura. Din fericire, traficul s-a degajat un pic, așa că trec în viteză de intersecția cu Mountlake și pornesc spre I-5, șerpuind iarăși printre mașini.

— Și dacă ne oprește poliția? întreb eu.

— Ar fi un lucru bun.

— Nu și pentru permisul meu.

— Nu-ți face griji din cauza asta, spune el și, surprinzător, în glasul lui se simte o undă de amuzament.

Apăs din nou acceleratorul până la podea și ajung la o sută douăzeci la oră. Apoi la o sută treizeci și cinci. Nu cred că am condus vreodată atât de tare. Volkswagenul meu Beetle prindea optzeci la oră doar în zilele lui bune.

— A mărit viteza și a început să ocolească mașinile, se aude în difuzor vocea calmă, informativă, a lui Sawyer. Merge cu o sută patruzeci și cinci la oră.

La dracu'! Mai repede! Apăs pedala de accelerație, iar mașina ajunge la o sută cincizeci la oră, și suntem din ce în ce mai aproape de autostrada I-5.

— Ține-o tot așa, Ana! murmură Christian.

Încetinesc un pic, virând pe I-5. Autostrada nu e deloc aglomerată, așa că pot trece pe banda de viteză într-o clipă. Calc pedala de accelerație, iar minunatul R8 țâșnește pe asfalt, muritorii de rând dându-se la o parte de pe banda din stânga, să ne lase să trecem. Dacă nu aș fi atât de speriată, poate că aș putea să mă bucur de cursa asta nebunească.

— A ajuns la o sută șaiszeci la oră, domnule Grey.

— Ține-te după el, Luke, îi strigă Christian lui Sawyer.

Luke?

Un camion intră brusc pe banda de viteză — *la dracu'!* —, așa că sunt nevoită să calc frâna.

— Tâmpitu' naibii! îl înjură Christian pe șofer, în timp ce trupurile ni se apleacă în față.

Sunt recunoscătoare că purtăm centurile de siguranță.

— Ocolește-l, iubito, îmi spune Christian printre dinți.

Mă uit în oglinzi și traversez trei benzi, apoi trecem în viteză pe lângă mașinile mai lente și revenim pe banda din stânga.

— Frumoasă manevră, doamnă Grey, murmură Christian pe un ton admirativ. Unde sunt polițiștii când ai nevoie de ei?

— N-aș vrea să iau amendă, Christian, bombăn eu, privind în față. Ai luat vreo amendă conducând mașina asta?

— Nu, spune el, dar îi arunc o privire scurtă și văd că zâmbește

— Ai fost oprit vreodată?

— Da.

— Oh.

— Șarmul, doamnă Grey. Totul se reduce la șarmul personal. Iar acum, fii atentă la drum. Unde e Dodgeul, Sawyer?

— Tocmai a ajuns la o sută optzeci la oră, domnule Grey, răspunde Sawyer.

Dumnezeule mare! Iarăși mi se pune un nod în gât. Oare pot să conduc cu o viteză mai mare de atât? Apăs încă un pic pe pedala de accelerație, lăsând mașinile în urmă.

— Dă-i un flash, îmi poruncește Christian, văzând că Fordul Mustang din fața mea nu se dă la o parte.

— Dar asta ar însemna să fiu o necioplită.

— Fii necioplită! pufnește el.

Doamne! Bine!

— Ăă, cum aprind farurile?

— Butonul e pe maneta de semnalizare. Trage-o spre tine.

O trag, iar Mustangul se dă la o parte, dar nu înainte ca șoferul să-mi arate degetul mijlociu într-o manieră deloc flatantă.

— El e necioplitul, bombăne Christian după ce îl depășesc, apoi îmi strigă: Virează pe Stewart Street!

Da, să trăiți!

— O să virăm pe Stewart Street, îi spune Christian lui Sawyer.

— Mergeți direct spre Escala, domnule Grey.

Încetinesc, mă uit în oglinzi, semnalizez, apoi traversez cu o ușurință surprinzătoare cele patru benzi ale autostrăzii și cobor rampa, după care o iau pe Stewart Street și pornesc spre sud. Se văd doar câteva mașini. *Unde o fi toată lumea?*

— Am avut mare noroc cu traficul. Dar asta înseamnă că și următorul nostru a mers fără probleme. Să nu încetinești, Ana. Du-ne acasă.

— Nu-mi amintesc drumul, bâigui eu, speriată de gândul că Dodgeul încă e pe urmele noastre.

— Mergi tot înainte până îți spun eu să virezi.

Vocea lui Christian e iarăși neliniștită. Trec fără probleme prin trei intersecții, dar la cea cu Yale Avenue, semaforul se face galben.

— Treci pe galben! strigă Christian.

Tresar atât de puternic, încât calc pedala de accelerație până la podea, lipindu-ne pe amândoi de scaune, și traversez intersecția pe roșu.

— A virat și Dodgeul pe Stewart Street, ne anunță Sawyer.

— Ține-te după el, Luke.

— Luke?

— Așa îl cheamă.

Îi arunc o scurtă privire lui Christian și văd că se încruntă la mine ca și cum aș fi nebună.

— Ochii la drum! pufnește el.

Dar nu-i iau în seamă tonul.

— Luke Sawyer?

— Da! răspunde el exasperat.

— Ah...

Cum de n-am știut asta? Sawyer m-a însoțit la serviciu câteva săptămâni, iar eu nici măcar nu-i știam numele de botez.

— Da, doamnă Grey, așa mă cheamă, spune Sawyer, făcându-mă să tresar, cu toate că vorbește pe obișnuitul său ton calm și monoton. Sunec-ul înaintează pe Stewart Street, domnule Grey. Și accelerează vertiginos.

— Accelerează și tu, Ana. Lasă naibii conversația, mârâie Christian.

— Ne-am oprit la primul semafor de pe Stewart Street, ne anunță Sawyer.

— Ana, repede, aici, strigă Christian, arătându-mi o parcare de pe Boren Avenue, pe latura de sud.

Virez cu un scârțâit de cauciucuri în parcare aglomerată.

— Dă cu spatele. Repede! Îmi poruncește Christian.

Dau cu spatele, îndepărtându-mă de Stewart Street.

— Aici! Îmi face el semn spre un loc liber.

La dracu? Vrea să parchez.

— Hai odată, ce naiba! spune el.

Și parchez... perfect. Probabil singura dată când am parcat perfect.

— Suntem ascunși în parcare dintre Stewart și Boren, spune Christian în BlackBerry.

— Am înțeles, domnule Grey, răspunde Sawyer, părând iritat. Rămâneți acolo, noi o să-l urmărim pe sunec.

Christian se întoarce spre mine, uitându-se cu atenție la chipul meu.

— Te simți bine?

— Sigur că da, șoptesc eu.

Christian zâmbește ironic.

— Să știi că șoferul Dodgeului nu te poate auzi.

Iar eu izbucnesc în râs.

— Chiar acum trecem pe lângă intersecția dintre Stewart și Boren, domnule Grey. Văd parcare. Dodgeul a trecut pe lângă dumneavoastră.

Amândoi răsuflăm cu un aer ușurat.

— Bravo, doamnă Grey! Ai condus excelent, îmi spune Christian, mângâindu-mi obrazul, iar eu tresar la contactul cu degetele sale, inspirând adânc.

Habar n-aveam că îmi țineam respirația.

— Asta înseamnă că de acum înainte n-o să te mai plângi de cum conduc? întreb eu.

Izbucnește în râs — un hohot sănătos și purificator.

— N-aș merge atât de departe.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să-ți conduc mașina. Și încă în asemenea împrejurări tensionate, adaug, încercând cu disperare să păstrez un ton liniștit.

— Poate ar fi bine ca de aici să conduc eu.

— Sinceră să fiu, în clipa asta nu cred că pot să mă dau jos de pe scaun. Parcă aş avea picioare de gelatină.

Dintr-odată, încep să tremur.

— E de la adrenalină, iubito, spune el. Ca de obicei, te-ai descurcat uimitor de bine. Eşti cu adevărat surprinzătoare, Ana! Nu mă laşi niciodată la greu.

Mă mângâie tandru pe obraz cu dosul palmei, iar chipul îi e plin de iubire, teamă şi regret — atât de multe sentimente deodată —, iar cuvintele lui mă fac să cedez. Copleşită de emoţie, scap un scâncet şi, cu un nod în gât, izbucnesc în plâns.

— Nu, iubito. Nu plânge, te rog.

Se apleacă spre mine şi, în ciuda spaţiului strâmt, mă trage peste frâna de mână şi mă aşază în poala lui. Dându-mi părul din ochi, mă sărută pe pleoape, apoi pe obraji, iar eu îl iau în braţe şi plâng liniştit la pieptul lui. Îşi adânceşte faţa în părul meu şi mă strânge cu putere, lipindu-mă de el. Rămânem așa preţ de câteva clipe, fără să spunem nimic, doar ținându-ne în braţe.

Vocea lui Sawyer ne face să tresărim.

— Sunec-ul a încetinit în faţă la Escala. Se uită cu atenţie la clădire.

— Urmăreşte-l, îi răspunde imediat Christian.

Mă şterg la nas cu dosul palmei şi inspir adânc, încercând să mă liniştesc.

— Şterge-te de cămaşa mea, îmi spune Christian, sărutându-mă pe tâmplă.

— Scuze, murmur, ruşinată de lacrimile mele.

— Pentru ce? N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

Mă şterg iarăşi la nas. Îmi ridică uşor bărbia şi îmi aşterne o sărutare tandră pe gură.

— Buzele tale sunt atât de catifelate când plângi, fata mea frumoasă şi curajoasă, şopteşte el.

— Sărută-mă încă o dată.

Christian rămâne nemișcat, cu o mână pe spatele meu și cu cealaltă pe fundul meu.

— Sărută-mă, murmur eu.

Inspiră adânc, depărtând ușor buzele, apoi se apleacă, ia BlackBerry-ul din suport și îl aruncă pe scaunul șoferului, lângă picioarele mele încălțate cu sandale. Mâna lui dreaptă mi se înfige în păr, immobilizându-mi capul, iar cu stânga îmi cuprinde fața și își lipește buzele de ale mele. Limba lui îmi invadează gura, iar eu i-o primesc cu bucurie. Adrenalina care îmi pulsează în vene se transformă în plăcere. Îi cuprind fața cu palmele, plimbându-mi degetele peste perciunii lui și savurându-i gustul. Răspunsul meu pasional îi smulge un geamăt discret din adâncul gâtului, iar mușchii pântecelui mi se încordează dintr-odată, copleșiți de dorință. Mâna lui îmi coboară pe trup, mângâindu-mi sânii și talia, ajungând până la fese. Mă mișc ușor în poala lui, dar el își dezlipește brusc gura de a mea.

— Stai! spune el cu respirația tăiată.

— Ce e? șoptesc eu.

— Ana, suntem într-o parcare din Seattle.

— Și?

— Păi, în clipa asta aș vrea să te fut, iar tu mi te freci în poală... chestia asta mă jenează un pic...

Cuvintele lui îmi intensifică dorința, încordându-mi toți mușchii din pânțe.

— Atunci, fute-mă, îl sărut eu pe colțul gurii.

Îl vreau. Acum. Urmărirea pe autostradă a fost palpitantă. Prea palpitantă. Însălmântătoare... iar spaima mi-a activat libidoul. Se dă un pic în spate, uitându-se țintă la mine cu ochi întunecați.

— Aici? întreabă el cu glas răgușit.

Mi se usucă gura. Cum reușește să mă excite cu un singur cuvânt?

— Da. Te vreau. Acum.

Înclină capul într-o parte și mă sfredelește cu privirea.

— Câtă nerușinare, doamnă Grey, șoptește el după câteva clipe ce par o eternitate.

Mâna i se strânge în părul de pe ceafa mea, imobilizându-mi capul, iar gura lui se lipește iarăși de a mea, și mai apăsător de data asta. Cealaltă mână și-o coboară ușor pe trupul meu, ajungându-mi la fund și înaintând până la jumătatea coapsei. Degetele mi se înfig în părul său, care e mai lung decât de obicei.

— Ce bine îmi pare că porți fustă, murmură el, iar mâna i se strecoară sub fusta mea cu modele albe și albastre, mângâindu-mi coapsa.

Mă răsucesc iarăși în poala lui și îi aud răsufletul.

— Nu te mișca, îmi șoptește.

Îmi cuprinde vulva în palmă, și încremenesc pe loc. Degetul său mare îmi atinge ușor clitorisul, iar respirația mi se precipită și pântecul îmi e copleșit de o plăcere electrizantă.

— Nu te mișca, șoptește el.

Mă sărută încă o dată, în timp ce degetul său îmi mângâie ușor vulva prin dantela subțire a chiloților mei de firmă. Apoi își strecoară două degete pe lângă chiloți, vârându-le în mine, iar eu gem și îmi împing șoldurile spre mâna lui.

— Te rog, șoptesc eu.

— Oh, doamnă Grey. Ești atât de pregătită, spune el, vârând și scoțând degetele din mine, chinuitor de lent. Te excită urmărirea cu mașini?

— Tu mă exciți.

Afișează un zâmbet ca de lup și își retrage brusc degetele, lăsându-mă să tânjesc după atingerea lui. Își strecoară mâna sub genunchii mei și, luându-mă prin surprindere, mă ridică și mă întoarce cu fața spre parbriz.

— Desfă-ți picioarele și așază-te călare pe mine, îmi poruncește el, apropiindu-și coapsele.

Fac ce-mi cere, sprijinindu-mi picioarele pe podeaua mașinii, iar el îmi mângâie coapsele, ridicându-mi fusta.

— Sprijină-ți mâinile de genunchii mei, iubito. Apleacă-te în față și ridică-ți fundul minunat. Ai grijă la cap.

La dracu! Chiar o s-o facem într-o parcare publică. Arunc o privire prin parbriz, dar nu văd pe nimeni — și totuși, mă trec fiorii. Suntem într-o parcare publică! E atât de *excitant*! Christian se mișcă ușor sub mine și aud zgomotul caracteristic al fermoarului. Așezându-și o mână pe talia mea și cu cealaltă dându-mi chiloții la o parte, se înfinge în mine cu o mișcare rapidă.

— Ah! strig eu, lăsându-mă pe el, iar el expiră puternic printre dinți.

Brațul său îmi șerpuiește pe trup până la gât, și mă apucă de sub bărbie, împrăștiindu-și degetele pe gâtul meu. Mă trage în spate și imi dă capul într-o parte, să mă poată săruta pe gât. Cu cealaltă mână mă apucă de șold, și amândoi începem să ne mișcăm.

Mă sprijin în tălpi, iar el se adâncește și iese din mine. Senzația e... Gem zgomotos... Intră atât de adânc în poziția asta. Cu mâna stângă mă țin de frâna de mână, iar cu dreapta mă sprijin de portieră. Îmi prinde lobul urechii între dinți și trage — e aproape dureros. Mă ridic și mă cobor, iar el se opintește neconținut în mine... După ce stabilim ritmul, își strecoară mâna sub fustă, până la osul pubian, și imi mângâie ușor clitorisul prin dantela fină a chiloților.

— Ah!

— Să termini repede, îmi șoptește el la ureche printre dinți, cu mâna încă lipită de gâtul meu. Trebuie să terminăm repede, Ana.

Și mă apasă mai puternic pe vulvă.

— Ah!

Simt cum excitația mea crește, acumulându-se în adâncul pântecelui.

— Dă-ți drumul, iubito, îmi șoptește el la ureche. Vreau să te aud.

Gem încă o dată cu ochii închiși, și sunt un mănunchi de senzații. Vocea lui în urechea mea, respirația lui pe gâtul meu, plăcerea care radiază dinspre clitorisul mângâiat de degetele lui și dinăuntru

pântecului răscolit de mădularul lui... mă simt pierdută. Trupul meu preia controlul, dornic să se elibereze.

— Da, îmi şuieră Christian la ureche, iar eu deschid ochii preț de o clipă, uitându-mă sălbatic la tavanul capitonat al R8-ului, apoi îi închid la loc și explodez.

— Oh, Ana, murmură el fascinat, apoi mă cuprinde în brațe, se opintește încă o dată în mine și rămâne nemișcat, dându-și drumul în adâncul meu.

Mă prăbușesc pe el, sprijinindu-mi capul pe umărul lui, iar el îmi mângâie mandibula cu nasul și mă sărută tandru pe gât, pe obraz și pe tâmplă.

— Te-ai eliberat de tensiune, doamnă Grey? mă întreabă, apucându-mi iarăși lobul între dinți și trăgând ușor de el.

Sleită de puteri, scâncesc ușor și îi simt buzele cum zâmbesc.

— Eu, unul, m-am eliberat, adaugă el, ieșind din mine. Ți-ai pierdut glasul?

— Da, murmur eu.

— Vasăzică ești o făptură indecentă. Habar n-aveam că ești așa o exhibiționistă.

Brusc alarmată, mă ridic în capul oaselor, iar el se încordează.

— Nu ne-a văzut nimeni, nu?

Mă uit cu neliniște prin parcare.

— Crezi că aș lăsa pe cineva s-o vadă pe soția mea dându-și drumul?

Mă mângâie liniștitor pe spate, dar tonul lui îmi dă fiori pe șira spinării. Mă uit la el și îi arunc un zâmbet poznaș.

— Sex în mașină! exclam eu.

Surâde și îmi trece o șuviță pe după ureche.

— Să mergem acasă. Conduc eu.

Deschide portiera, iar eu cobor din poala lui. După ce își ridică fermoarul, iese și el din mașină, apoi așteaptă să urc la loc, închide portiera și urcă la volan. Își ia BlackBerry-ul de pe scaun și dă un telefon.

— Unde e Sawyer? întrebă el scurt. Și Dodgeul? Cum de nu e și Sawyer cu tine?

Îl ascultă cu atenție pe Ryan, cred.

— Ea? întrebă Christian uluit. Ține-te după ea.

Apoi închide și se uită la mine.

Ea! La volanul Dodgeului era o femeie? Cine ar putea fi? Elena? Leila?

— Deci am fost urmăriți de o femeie?

— Așa se pare, spune el calm.

Buzele i se strâng într-o linie subțire și furioasă.

— Hai să te duc acasă, mormăie el.

Pornește mașina și dă ușor înapoi.

— Unde e... ăă... sunec-ul? Chiar, ce înseamnă? Sună foarte sado-maso.

Christian zâmbește scurt, părăsind parcare și intrând din nou pe Stewart Street.

— E o prescurtare de la „subiect necunoscut“. Ryan a lucrat la FBI.

— La FBI?

— Nu mă întreba mai multe, clatină el din cap.

Se vede limpede că e adâncit în gânduri.

— Ei bine, unde e acest sunec de sex feminin?

— Pe I-5, se îndreaptă spre sud, îmi răspunde el, uitându-se la mine cu ochi îngrijorați.

Doamne! De la pasiune la calm, apoi la neliniște în doar câteva clipe. Întind mâna și îl mângâi pe coapsă, plimbându-mi ușor degetele pe cusătura interioară a blugilor lui, sperând să-i îmbunătățesc starea de spirit. Își ia o mână de pe volan și oprește urcușul lent al mâinii mele.

— Nu, spune el. Am ajuns cu bine până aici. Sigur nu vrei să facem un accident la trei intersecții de casă.

Îmi ia mâna, o duce la buze și mă sărută pe arătător, să indulcească dojana. Calm, stăpânit, autoritar... Domnul meu Învechit în

Rele. Și, pentru prima oară în ultima vreme, mă face să mă simt ca un copil neascultător. Îmi retrag mâna și rămân în tăcere preț de o clipă.

— Femeie? întreb eu.

— Așa se pare.

Oftează prelung, virează spre garajul subteran de la Escala și introduce codul de acces pe tastatura de la intrare. Poarta se deschide, iar Christian înaintează cu viteză mică și parchează R8-ul la locul lui.

— Îmi place grozav mașina asta, murmur eu.

— Și mie. Și mi-a plăcut cum ai condus-o. Și că ai reușit să n-o zgârii.

— Ai putea să-mi cumperi una de ziua mea, surâd eu ironic.

Christian rămâne cu gura căscată, iar eu cobor din mașină.

— Una albă, cred, adaug, aplecându-mă și zâmbindu-i superior. Zâmbește și el.

— Anastasia Grey, nu încetezi să mă uimești.

Închid portiera, mă apropii de portbagaj și îl aștept. Christian coboară elegant, aruncându-mi acea privire... acea privire care apelează la ceva din adâncul meu. Cunosc foarte bine această privire. Când ajunge în fața mea, se apleacă și îmi șoptește:

— Ție îți place mașina. Mie îmi place mașina. Te-am futut în ea... poate ar trebui să te fut și pe ea.

Mă trec fiorii, dar în clipa următoare intră în garaj un BMW elegant, de culoare argintie. Christian se uită la el mai întâi cu neli-niște, apoi cu iritare, iar în cele din urmă coboară privirea spre mine și îmi surâde ironic.

— Dar se pare că avem companie. Vino.

Mă ia de mână și pornește spre lift. Apasă pe buton și, în timp ce așteptăm, ni se alătură și șoferul BMW-ului. E un tânăr cu o ținută comodă și cu păr lung, tuns în trepte. Are aerul cuiva care lucrează în presă.

— Bună, ne salută el, zâmbind călduros.

Christian mă cuprinde cu brațul și îl salută politicos din cap.

— Tocmai m-am mutat aici. Apartamentul șaisprezece.

— Bună, îi întorc eu zâmbetul.

Are ochi blânzi, de un căprui deschis.

Liftul sosește, și urcăm cu toții. Christian se uită la mine cu o mină indescifrabilă.

— Sunteți Christian Grey, spune tânărul, iar Christian îi zâmbește discret. Eu sunt Noah Logan, îi întinde el mâna, iar Christian îi strânge fără tragere de inimă. La ce etaj mergeți?

— Trebuie să introduc un cod.

— Ah...

— La ultimul etaj.

— Oh, zâmbește larg Noah. Am înțeles.

Apoi apasă butonul pentru etajul opt, iar ușile se închid.

— Doamna Grey, presupun, continuă el.

— Da, îi răspund eu cu un zâmbet politicoș și îi strâng mâna.

Noah se uita la mine un pic prea mult și se înroșește ușor. Mi îmbujorez și eu, iar Christian mă strânge un pic mai tare.

— Când v-ați mutat aici? întreb eu.

— Weekendul trecut. Îmi place grozav blocul ăsta.

Urmează câteva clipe de liniște stânjenitoare, iar în cele din urmă, liftul se oprește la etajul lui Noah.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spune el, părând ușurat, apoi coboară, iar ușile se închid silențios în urma lui.

Christian formează codul, iar liftul pornește din nou.

— Pare o persoană plăcută, murmur eu. E primul vecin cu care fac cunoștință de când m-am mutat aici.

Christian se încruntă.

— Și sper să nu faci cunoștință cu alții.

— Asta pentru că ești un eremit. Mie mi s-a părut o persoană foarte plăcută.

— Un eremit?

— Da, un eremit. Adică stai închis în turnul tău de filde? îi explic eu pe un ton liniștit, iar buzele lui Christian se curbează într-un zâmbet discret.

— Turnul nostru de fildeș. Și cred că poți adăuga un nou nume la lista admiratorilor tăi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Christian, tu crezi că toți bărbații sunt admiratorii mei.

— Ți-ai dat cumva ochii peste cap?

Pulsul mi se accelerează.

— Bineînțeles, șoptesc eu cu un nod în gât.

Înclină capul într-o parte cu o mină arogantă, amuzată și ușor iritată.

— Ce meriți pentru asta?

— Ceva dur.

Clipește, încercând să-și ascundă uimirea.

— Ceva dur?

— Te rog.

— Mai vrei?

Încuviințez lent din cap, iar în clipa următoare, ușile liftului se deschid și ajungem acasă.

— Cât de dur? șoptește el cu ochi întunecați.

Mă uit la el, fără să spun nimic. Închide ochii preț de o clipă, apoi mă apucă de mână și mă trage în holul de la intrare.

Când deschidem ușile duble ale apartamentului, dăm cu ochii de Sawyer, care ne așteaptă în vestibul.

— Sawyer, vreau să-mi prezinți situația într-o oră, spune Christian.

— Da, domnule Grey. Stewardul ridică privirea, apoi se răsucește pe călcâie și se întoarce în biroul lui Taylor.

Deci avem o oră la dispoziție!

Christian coboară privirea spre mine.

— Dur?

Încuviințez din cap.

— Ei bine, doamnă Grey, ai noroc. Azi, îndeplinesc rugăminți.

Capitolul 6

— Ai în minte ceva anume? murmură Christian, țintuindu-mă cu privirea lui sfredelitoare.

Ridic din umeri cu respirația tăiată și devin ușor agitată. Nu știu dacă e din pricina urmăririi pe autostradă, de la adrenalină sau de la starea proastă de mai devreme, dar îmi doresc ceva dur — și mi-o doresc din tot sufletul. Pe chipul lui Christian flutură o expresie uimită.

— Un futai pervers? mă întreabă el, iar vorbele lui sunt o mângâiere tandră.

Încuviințez din cap, simțind că mi se aprinde fața. De ce sunt rușinată de asta? Am avut parte de tot felul de futaiuri perverse cu acest bărbat. *E soțul meu, ce naiba!* Oare sunt stânjenită pentru că vreau asta și mi-e rușine s-o recunosc? Vocea interioară se încruntă la mine. *Nu te mai gândi atâta!*

— Îmi dai mână liberă? șoptește el, privindu-mă atent, ca și cum ar încerca să-mi citească gândurile.

Mână liberă? Dumnezeuule mare! Oare ce are de gând?

— Da, murmur eu timid, simțind fiori în pânțele.

Pe buze i se așterne lent un zâmbet sexy

— Vino, spune el, trăgându-mă ușor spre scară.

Intenția lui e limpede. *Camera de joacă!* Zeița mea intimă se trezește din moțâiala de după partida de sex din R8 — a făcut ochii mari și e gata de acțiune.

Când ajungem în capul scărilor, îmi dă drumul la mână și descurie ușa camerei de joacă. Cheia este agățată de brelocul cu *Yes Seattle* pe care i l-am oferit nu cu mult timp în urmă.

— După tine, doamnă Grey, spune el, deschizând ușa.

Camera de joacă are un miros familiar și liniștitor — piele, lemn și spray pentru mobilă. Mă înroșesc, gândindu-mă că doamna Jones probabil a intrat aici și a făcut curat cât timp am fost plecați în luna de miere. Christian aprinde lămpile, care învăluie pereții de un roșu întunecat într-o lumină caldă și difuză. Rămân în picioare, uitându-mă la el și simțind cum îmi pulsează nerăbdarea în vene. *Oare ce o să-mi facă?* Închide ușa și se întoarce. Înclinând capul într-o parte, se uită la mine cu un aer gânditor și clatină amuzat din cap.

— Ce vrei, Anastasia? mă întreabă el pe un ton blând.

— Pe tine, îi răspund eu cu glas răgușit.

Îmi zâmbește ironic.

— Iar m-ai făcut! De fapt, m-ai făcut din clipa când ai intrat în biroul meu.

— Atunci surprinde-mă, domnule Grey.

Buzele i se curbează într-un zâmbet reținut, plin de promisiuni senzuale.

— Cum dorești, doamnă Grey.

Își încrucișează mâinile la piept, apoi își ridică indexul lung la buze, măsurându-mă din priviri.

— Cred că o să începem prin a te scăpa de haine.

Face un pas în față. Își pune ambele mâini pe reverele gecii mele scurte de blugi și mi-o dă jos de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea, apoi mă apucă de marginea bluzei scurte.

— Ridică brațele.

Mă supun, iar el mi-o scoate cu o mișcare blândă. Se apleacă și îmi așterne o sărutare pe buze, în ochii săi scâpărând un amestec senzual de dorință și iubire. Bluza se alătură gecii de pe podea.

— Poftim, șoptesc eu cu emoție, apoi îmi scot elasticul de păr și i-l întind, iar el rămâne nemișcat.

Ochii i se măresc preț de o clipă, fără să trădeze însă nimic din ce se întâmplă în sufletul său. În cele din urmă, îmi ia elasticul din mână.

— Întoarce-te, îmi poruncește el.

Cu un aer ușurat, zâmbesc în sinea mea și mă supun imediat. Se pare că am trecut cu bine de acest mic obstacol. Cu mișcări precise, îmi strânge repede părul și mi-l prinde cu elasticul, apoi mă trage ușor de coadă, dându-mi capul pe spate.

— Bine gândit, doamnă Grey, îmi șoptește el la ureche, apoi îmi mușcă ușor lobul. Acum, întoarce-te și dă-ți jos fusta. Las-o să cadă pe podea.

Îmi dă drumul și face un pas în spate, iar eu mă întorc cu fața spre el. Fără să-mi iau ochii de la el, desfac nasturele de la fustă și trag fermoarul. Rochia mi se desprinde de șolduri și cade pe podea, în jurul picioarelor mele.

— Vino aici, îmi poruncește el.

Fac un pas în față, iar el îngenunchează repede și mă apucă de glezna dreaptă. Îmi desface sandaia cu îndemânare, iar eu îmi sprijin mâna de perete, chiar sub suportul pe care erau așezate bicele, cravașele și paletele. Acum mai sunt doar cnutul și cravașa. Mă uit la ele cu un aer curios. *Oare o să le folosească azi?*

După ce îmi desface și cealaltă sanda, lăsându-mă doar în sutienul și chiloții de dantelă, Christian se sprijină pe călcâie, ridicând privirea spre mine.

— Ești o priveliște minunată, doamnă Grey.

Brusc se ridică de pe călcâie, mă apucă de șolduri și mă trage spre el, lipindu-și nasul de pubisul meu.

— Și miroși a mine, a tine și a sex, șoptește el, inspirând adânc.
E un miros amețitor.

Mă sărută prin chiloții de dantelă, trimițându-mi fiori în tot pântecul — simt că mi se topesc viscerele. E atât de... *obraznic*. Luându-mi de pe podea hainele și sandalele, se ridică în picioare cu o mișcare rapidă și elegantă, ca un atlet.

— Du-te lângă masă și rămâi în picioare, îmi spune el calm, tăcându-mi semn cu bărbia, apoi se întoarce și se apropie cu pași mari de scrinul cu minunății.

Se uită peste umăr și îmi zâmbește autoritar.

— Cu fața la perete, îmi poruncește el. Să nu știi ce pun la cale. Țelul nostru e să oferim plăcere, doamnă Grey, și mi-ai cerut să te surprind.

Mă întorc cu spatele, ascultând cu atenție, urechile mele devenind brusc sensibile la cel mai mic sunet. Se pricepe să mă ațâțe, să-mi sporească dorința... să mă facă să aștept. Îl aud punându-mi sandalele pe podea, cred, și hainele pe scrin. Apoi se aude zgomotul pantofilor săi căzând pe rând pe podea. Hm... îmi place când e desculț. O clipă mai târziu, deschide un sertar.

Jucării! Vai, cât îmi place așteptarea asta! Sertarul se închide, iar respirația mi se precipită. Cum de mă poate face să tremur de nerăbdare simplul zgomot al unui sertar? Mi se pare incredibil. Fâșâitul discret al sistemului audio umple încăperea, dându-mi de înțeles că va fi un interludiu muzical. Se aud acordurile discrete, catifelate și pline de melancolie ale unui pian solitar. Nu recunosc melodia. Pianului i se alătură o chitară electrică. *Ce piesă o fi?* Un bărbat începe să vorbească, dar abia reușesc să-i disting cuvintele — pare să spună că nu-i e teamă de moarte.

Christian se apropie cu pași lenți de mine, picioarele lui goale lipăind pe podeaua de lemn. Îl simt în spatele meu chiar în clipa când o femeie începe să cânte... sau să bocească?

— Zici că vrei ceva dur, doamnă Grey, îmi șoptește el la urechea stângă.

— Îhi.

— Va trebui să-mi spui să mă opresc dacă vei simți că e prea mult. Dacă spui „stop“, mă opresc imediat. Ai înțeles?

— Da.

— Vreau să-mi promiți.

Inspir adânc. *Sfinte Sisoe, ce are de gând să facă?*

— Promit, murmur eu cu sufletul la gură, amintindu-mi cuvintele lui de ieri: *Nu vreau să-ți fac rău, dar aș fi foarte încântat să ne jucăm.*

— Bravo.

Se apleacă și îmi așterne o sărutare pe umărul gol, apoi își vără un deget sub breteaua sutienului, plimbându-l de-a latul spatelui. Îmi vine să gem. Cum reușește să pună atâta erotism chiar și în cea mai discretă atingere?

— Dă-l jos, îmi șoptește el la ureche, iar eu mă supun imediat, lăsându-mi sutienul să cadă pe podea.

Măinile sale îmi mângâie spatele, apoi își înfinge degetele în chiloții mei, trăgându-i în jos.

— Fă un pas, îmi poruncește el.

Mă supun din nou, ieșind din chiloți, iar el îmi așterne o sărutare pe fund și se ridică.

— Am să te leg la ochi, astfel încât totul să fie mai intens.

Îmi pune pe ochi o pereche de ochelari pentru somn, iar lumea mea se cufundă în întuneric. Femeia care cântă geme incoerent... e o melodie obsesivă, cântată din adâncul inimii.

— Apleacă-te și întinde-te pe masă, îmi cere el cu glas blând. Acum.

Fără să ezit, mă aplec și îmi lipesc trunchiul și fața îmbujorată de lemnul foarte lustruit. Simt răceala tăbliei pe piele și mirosul ei vag de ceară de albine, cu aromă de lămâie.

— Întinde brațele în față și apucă-te de marginea mesei.

Bine... Întinzând mâinile, mă apuc de capătul opus al tăbliei. E destul de lată, așa că am brațele întinse la maximum.

— Dacă îi dai drumul, am să te bat la fund. Ai înțeles?

— Da.

— Vrei să te bat la fund, Anastasia?

Toți mușchii din pânțele mi se încordează delicios. Îmi dau seama că mi-am dorit asta de când m-a amenințat în timpul mesei de prânz, și nici urmărirea cu mașini, nici partida din mașină nu au reușit să mă scape de această dorință.

— Da, răspund eu cu glas răgușit.

— De ce?

Oh... trebuie să am un motiv? *Doamne*. Ridic din umeri.

— Spune-mi, insistă el cu glas blând.

— Ăă...

Și din senin, îmi dă o palmă puternică.

— Ah! strig eu.

— Sst!

Mângâie ușor locul unde m-a lovit, apoi se apleacă deasupra mea, lipindu-și șoldurile de fesele mele, mă sărută mai întâi între omoplați, după care începe să-mi presare sărutări pe spate. Și-a dat jos cămașa — așa că îi simt pe piele părul de pe piept —, iar mădu-larul său erect îmi împunge fesele prin materialul aspru al blugilor.

— Depărtează picioarele, îmi poruncește el.

Mă supun.

— Mai mult.

Gem și mi le depărtez mai mult.

— Bravo, șoptește el.

Își plimbă un deget pe spatele meu, de-a lungul șirei spinării, apoi prin adâncitura dintre fese și peste anusul meu, care se contractă la atingerea lui.

— O să ne distrăm un pic cu el, îmi șoptește.

La naiba!

Degetul lui îmi coboară de-a lungul perineului, apoi se adâncește în mine.

— Văd că ești foarte umedă, Anastasia. Ești de mai înainte sau de acum?

Gem, iar el își vără și își scoate degetul din mine, iar și iar. Mă împing în mâna lui, savurându-i intruziunea.

— Oh, Ana, cred că de la amândouă. Cred că îți place să fii aici, așa. A mea.

Oh, da, îmi place! Își retrage degetul și mă lovește încă o dată cu putere peste fund.

— Spune-mi, șoptește el cu glas răgușit și insistent.

— Da, îmi place, scâncesc eu.

Mă lovește din nou — atât de tare de data asta, încât scot un țipăt —, apoi își vără două degete în mine. Și le retrage imediat, împrăștiindu-mi secrețiile în jurul anusului.

— Ce ai de gând să faci? îl întreb eu cu respirația tăiată.

Vai de mine, oare are de gând să mă ia pe la spate?

— Nu e ceea ce crezi, murmură el pe un ton liniștitor. Ți-am zis, iubito, că o să facem asta pas cu pas.

Aud zgomotul discret al unui lichid țâșnind dintr-un tub, probabil, apoi degetele lui mă masează iarăși *acolo*. Mă lubrifică... *acolo!* Amestecul de nerăbdare și teamă de necunoscut îmi dă fiori. Mă lovește încă o dată, mai jos de data asta, astfel încât îmi atinge și vulva. Gem. E atât de... bine.

— Nu te mișca, spune el. Și să nu dai drumul la tăblie.

— Ah.

— Ți-am spus că e un lubrifiant, îmi explică el și mai pune un pic pe mine.

Încerc să nu mă zvârcolesc, dar inima începe să-mi bată mai tare, iar dorința și neliniștea îmi pulsează în vene.

— De multă vreme vreau să-ți fac asta, Ana.

Gem. Și simt un obiect rece — un obiect care are răceala specifică metalului — coborându-mi pe șira spinării.

— Am un mic dar pentru tine, îmi șoptește el.

Îmi vine în minte o imagine din ziua când mi-a prezentat conținutul fișei de sertar al scrinului. *Sfinte Sisoe!* Un dop anal! Christian îl coboară în despărțitura feseilor.

Vai de mine!

— Am să-l împing în tine. Foarte ușor.

Mă trec fiori, nerăbdarea și neliniștea copleșindu-mi pânțele.

— O să doară?

— Nu, iubito. E mic. După ce îl vâr în tine, am să te fut cu adevărat tare.

Mă cutremur la propriu. Aplecându-se deasupra mea, mă sărută încă o dată între omoplați.

— Ești pregătită? șoptește el.

Pregătită? Oare sunt pregătită pentru asta?

— Da, murmur eu cu gura uscată.

Își plimbă încă un deget peste anus și perineu, apoi și-l vâra în mine. La naiba, e degetul mare! Îmi cuprinde vulva în palmă, iar degetele lui îmi mângâie ușor clitorisul. Gem prelung... e o senzație... plăcută. Și, foarte ușor, în timp ce degetele sale își continuă mișcările magice, împinge dopul rece în mine.

— Ah! gem eu zgomotos din pricina senzației nefamiliare. Mușchii mei protestând împotriva intruziunii.

Își răsuțește degetul în vaginul meu și apasă mai tare dopul anal care alunecă ușor în mine, și nu știu dacă pentru că sunt atât de excitată sau pentru că mi-a distras atenția cu degetele lui experimentale, dar trupul meu pare să-l accepte. E greu... și ciudat... *acolo!*

— Oh, iubito!

Îmi simt degetul învârtindu-se în mine... și dopul înăuntrul meu. oh... ah... Răsuțește ușor dopul, smulgându-mi un geamăt prelung.

— Christian, îi șoptesc eu numele ca pe o mantra, lăsându-mi în voia senzației.

— Așa, iubito, murmură el.

Își plimbă mâna liberă pe coastele mele, până la șold. Își retrage ușor degetul din mine, și aud zgomotul caracteristic al fermoarului.

Apucându-mă de celălalt șold, mă trage în spate și îmi desface mai mult picioarele, lipindu-și piciorul de mine.

— Să nu dai drumul la masă, Ana, mă previne el.

— Nu, murmur eu.

— Ceva dur? Să-mi spui dacă sunt prea dur. Ai înțeles?

— Da, răspund eu în șoaptă, iar el se opintește în mine și, în același timp, mă trage spre el, împingând dopul și mai adânc... Ahh! țip eu.

Rămâne nemișcat, respirația lui aspră armonizându-se cu găfăitul meu. Încerc să asimilez toate senzațiile: plinătatea delicioasă, sentimentul chinuitor că fac ceva interzis, plăcerea care mi se împrăștie în trup din adâncul pântecelui.

Christian trage ușor de dop.

Doamne... Gem și îl aud inspirând adânc — un icnet de plăcere pură, care îmi încinge sângele. Oare am mai fost vreodată atât de lascivă... atât de...

— Încă o dată? șoptește el.

— Da.

— Să nu te dezlipești de masă, îmi poruncește.

Iese din mine și se opintește iarăși în adâncul meu.

Oh... cât mi-am dorit asta.

— Da, șuier eu printre dinți.

Iar el întetește ritmul, și respirația i se precipită, potrivindu-se cu a mea.

— Oh, Ana! geme el.

Ia o mână de pe șoldul meu și răsucește iarăși dopul, scoțându-l ușor și vârându-l la loc. Sentimentul este indescriptibil, și cred că o să leșin pe masă. Dar nu slăbește deloc ritmul, intrând în mine adânc și cu putere, iar și iar, făcându-mi viscerele să vibreze.

— Oh, Doamne! gem eu — simt că mai am un pic și îmi pierd cunoștința.

— Da, iubito, șuieră el.

— Te rog, îl implor eu, dar nu știu ce-i cer — să se oprească, să nu se oprească niciodată, să răsucească iarăși dopul.

Simt că mă strâng în jurul dopului și în jurul mădularului său.

— Așa, iubită, șoptește el.

Apoi mă lovește cu putere peste fesa dreaptă, și îmi dau drumul — iar și iar, prăbușindu-mă, zvârcolindu-mă, pulsând în jurul lui —, iar Christian scoate ușor dopul din mine.

— *Aahh!* țip eu, și Christian mă apucă de șolduri și își dă drumul zgomotos, ținându-mă nemișcată.

Femeia cântă în continuare. Când suntem aici, Christian întotdeauna setează sistemul audio să repete aceeași melodie. Ciudat. Sunt ghemuită în poala lui, am picioarele împletite cu ale sale, iar capul mi se odihnește pe pieptul lui. Suntem pe podeaua camerei de joacă, chiar lângă masă.

— Bine ai revenit, spune el, luându-mi ochelarii pentru somn de pe ochi.

Clipesc de câteva ori, obișnuindu-mi ochii cu lumina difuză. Dându-mi bărbia pe spate, îmi așterne o sărutare tandră pe buze, căutându-mi ochii cu nerăbdare. Îl mângâi pe obraz, iar el zâmbește.

— Ei bine, ți-am onorat comanda? mă întreabă el amuzat.

Mă încrunt.

— Comanda?

— Ai vrut ceva dur, spune el blând.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Da, cred că da...

Ridică din sprâncene și îmi întoarce zâmbetul.

— Mă bucur să aud, doamnă Grey. În clipa asta, ești foarte frumoasă și ai un aer de femeie futută zdravăn.

Îmi mângâie fața cu degetele sale lungi.

— Așa mă și simt, mă alint eu.

Se apleacă și mă sărută tandru cu buzele lui catifelate, calde și generoase.

— Nu mă dezamăgești niciodată, șoptesc eu.

Se dă un pic în spate și se uită în ochii mei.

— Cum te simți? mă întreabă cu un glas blând și preocupat.

— Bine, murmur eu, simțind că mă înroșesc. Ca o femeie futută zdravăn, adaug cu un zâmbet sfios.

— Vai, doamnă Grey, ce vulgară ești! spune Christian, prefăcându-se ofensat, dar îi simt amuzamentul în glas.

— Pentru că sunt măritată cu un băiat vulgar, domnule Grey.

Pe buze i se așterne un zâmbet caraghios, care e pur și simplu molipsitor.

— Mă bucur că ești măritată cu el.

Îmi ia ușor în mână părul prins în coadă, îl duce la buze și îl sărută cu venerație, cu o privire plină de iubire. Vai de mine... oare voi putea vreodată să-i rezist acestui bărbat? Îi iau mâna stângă și îl sărut pe verighetă — un inel simplu de platină, la fel ca al meu.

— Al meu, șoptesc eu.

— Al tău, răspunde el, apoi mă cuprinde în brațe și își adâncește nasul în părul meu. Să-ți fac o baie?

— Hm... Numai dacă faci baie cu mine.

— Bine, spune el.

Se ridică în picioare, ajutându-mă și pe mine să mă ridic. Încă are blugii pe el.

— O să porți vreodată și ceilalți... ăă... ceilalți blugi?

Se încruntă.

— Care blugi?

— Cei pe care îi purtai de obicei aici.

— Blugii ăia? murmură el, clipind cu un aer foarte surprins.

— Arăți sexy în ei.

— Serios?

— Da... chiar foarte sexy.

Zâmbește sfios.

— Ei bine, poate că am să-i port pentru tine, doamnă Grey.

Se apleacă să mă sărute, apoi ia bolul de pe masă în care se află dopul anal, tubul de lubrifiant, ochelarii pentru somn și chiloții.

- Cine curăța rucările? întreb eu, urmându-l până la scria.
Se încrunță la mine, ca și cum nu mi ar înțelege întrebarea.
— Eu, doamna Jones ..., spune el, apoi se oprește
— Ce este?

Nu uez din cap, amuzat și, în același timp, rușinat, cred. Oprește
muzica.

— Păi... AA

— Înainte le spălau supusele tale? formulez eu ce pare că vrei
spună, iar el ridică din umeri în chip de scuză.

— Potim

Îmi întinde cămașa lui, iar eu o îmbrac, înfășurându-mă în ea.
Materialul încă păstrează mirosul lui, și nemulțumirea pricinuită de
cine li spăla rucările dispare ca prin farmec. Pune holul pe scria.
Luându-mă de mână, descuie camera de joacă și mă conduce pe
scări, iar eu îl urmez cu un aer supus.

Neliniștea, indispoziția, frica și adrenalina pricinuite de urmă-
rirea pe autostradă s-au evaporat și ele. Acum sunt relaxată — satis-
făcută și calmă, în sfârșit. Intrând în baie, casc zgomotos și mi
întind... simțindu-mă în largul meu.

— Ce este? mă întreabă Christian, deschizând robinetul.

Clatin din cap.

— Spune-mi, insistă el pe un ton blând.

Toarnă în cadă ulei de baie cu aromă de iasomie, iar mirosul
dulce și senzual se împrășteie în toată încăperea.

Mă înroșesc.

— Pur și simplu mă simt mai bine.

Zâmbește.

— Da, azi ai avut o dispoziție ciudată, doamnă Grey.

Se ridică în picioare și mă ia în brațe.

— Știu că ți-ai făcut griji din pricina întâmplărilor din ultima
vreme. Îmi pare rău că ai fost amestecată și tu. Nu știu dacă e vorba de
răzbunare, dacă e mâna unui fost angajat sau a unui rival în afaceri.
Dacă ai păți ceva din cauza mea...

Vocea i se transformă într-o șoaptă chinuită. Il iau în brațe.

— Dar dacă ți se întâmplă ție ceva, Christian? dau glas temerii mele.

Se uită în ochii mei.

— O să rezolvăm cumva problema asta. Iar acum, hai să te scoatem din cămașa asta și să te băgăm în cadă.

— Nu trebuie să stai de vorbă cu Sawyer?

— Poate să aștepte.

Gura lui capătă o expresie dură, și brusc mă cuprinde mila pentru Sawyer. Ce o fi făcut de l-a supărat pe soțul meu?

Christian mă ajută să-mi dau jos cămașa și se încruntă când mă întorc cu fața spre el. Pe sâni încă se văd vânătăile de la mușcăturile din luna de miere, dar mă hotărâsc să nu-l tachinez din pricina lor.

— Mă întreb dacă Ryan o fi ajuns Dodgeul din urmă.

— O să aflăm după ce facem baie.

Îmi întinde mâna, iar eu intru în apa fierbinte și parfumată din cadă, și mă așez cu grijă.

— Au! icnesc când apa îmi atinge fesele ușor inflamate.

— Ușor, iubito, mă previne Christian, dar în clipa următoare, senzația neplăcută dispare.

Christian se dezbracă și urcă în cadă, alături de mine, trăgându-mă la pieptul său. Mă cuibăresc între picioarele lui, și stăm lipiți unul de altul în apa fierbinte. Îmi plimb palmele pe picioarele lui, iar el îmi ia părul în mână, răsucindu-mi-l între degete.

— Trebuie să ne uităm pe planurile pentru noua casă. Ce zici, ne ocupăm de asta mai încolo, în seara asta?

— Sigur.

Îmi amintesc iarăși de femeia aia. Vocea mea interioară ridică privirea din *Charles Dickens. Opere complete* — volumul al treilea — și se încruntă. De data asta, sunt de partea ei. Oftez. Din păcate, schițele Giei Matteo sunt nemaipomenite.

— Trebuie să mă pregătesc pentru serviciu, șoptesc eu.

Rămâne nemișcat.

— Știi că nu trebuie să mergi la serviciu, murmură el.

Oh, nu... Iar?

— Christian, am vorbit deja despre asta. Te rog, nu vreau să ne certăm.

Mă trage ușor de păr, dându-mi capul pe spate.

— Doar spuneam..., răspunde el, așternându-mi o sărutare tandră pe buze.

Îmi iau pe mine o pereche de pantaloni de trening și o bluză, apoi mă hotărâsc să merg să-mi iau lucrurile din camera de joacă. Când ajung pe hol, aud din birou vocea ridicată a lui Christian. Rămân ținută locului.

— Unde dracu' ai fost?

La naiba! Țipă la Sawyer. Pornesc tiptil spre camera de joacă. Chiar nu vreau să aud ce are să-i spună — încă îl găsesc intimidant pe Christian cel furios. Bietul Sawyer. Avantajul meu e că pot să răspund ținând.

Îmi strâng hainele și iau de jos pantofii lui Christian, după care văd că bolul cu dopul anal încă e pe scrin. *Ei bine... Cred că ar trebui să-l curăț.* Iau și bolul, apoi cobor pe scări. Arunc o privire temătoare în living, dar nu se aude nimic. Slavă Domnului!

Taylor o să se întoarcă mâine-seară și, de obicei, când e el prin preajmă, Christian e mai calm. Taylor își petrece ziua de azi și pe cea de mâine împreună cu fiica lui. Mă întreb într-o doară dacă am s-o cunosc vreodată.

Doamna Jones iese brusc din camera de serviciu, și tresărim amândouă.

— Doamnă Grey... nu v-am văzut.

Oh, acum sunt „doamna Grey“!

— Bună seara, doamnă Jones.

— Bine ați revenit și felicitări! zâmbește ea.

— Te rog, spune-mi Ana.

— Doamnă Grey, nu m-aș simți confortabil dacă v-aș spune așa

Oh! De ce trebuie să se schimbe totul doar pentru că mi-am pus un inel pe deget?

— Vreți să ne uităm împreună pe meniurile pentru săptămâna viitoare? mă întreabă ea, uitându-se la mine cu un aer nerăbdător.

Meniuri?

— Ăă...

E o întrebare pe care nu m-am așteptat să mi-o adreseze cineva vreodată.

Doamna Jones zâmbește.

— Când am început să lucrez pentru domnul Grey, în fiecare seară de duminică mă uitam cu dumnealui pe meniurile pentru săptămâna următoare și făceam o listă cu toate lucrurile de care ar fi putut avea nevoie de la magazin.

— Înțeleg.

— Vreți să le iau eu? mă întreabă, întinzând mâinile după haine.

— Ah... ăă... Încă n-am terminat cu ele.

Și între ele se ascunde bolul cu dopul anal! Mă fac stacojie. E de mirare că mă pot uita în ochii doamnei Jones. Știe ce facem — doar ea e cea care face curat în camera de joacă. Doamne, ce ciudat e să n-ai niciun pic de intimitate.

— Bine, atunci când terminați cu ele, doamnă Grey. Mi-ar face mare plăcere să ne uităm împreună pe meniuri.

— Mulțumesc.

Suntem întrerupte de Sawyer, care iese cu un aer înnegurat din biroul lui Christian, traversând în grabă livingul. Ne salută scurt din cap pe amândouă, fără să se uite în ochii noștri, apoi intră în biroul lui Taylor. Sunt recunoscătoare pentru întreruperea lui, întrucât nu am chef să discut acum cu doamna Jones despre meniuri și dopuri anale. Zâmbindu-i scurt, dau fuga înapoi în dormitor. Oare am să mă obișnuiesc vreodată să am servitori? Clatin din cap... într-o bună zi, poate.

Pun pantofii lui Christian pe podea și hainele mele pe pat, apoi iau bolul cu dopul anal și mă duc în baie. Mă uit la el cu un aer

suspicios. Pare cât se poate de inofensiv și e surprinzător de curat. Dar nu vreau să-l studiez prea mult, așa că îl spăl repede cu apă și săpun. Oare e de ajuns? Va trebui să-l întreb pe Domnul Sexpert dacă trebuie sterilizat sau mai știu eu ce — e un gând care îmi dă fiori.

Îmi place că soțul meu mi-a lăsat mie biblioteca. Acum adăpostește un birou frumos, din lemn alb, la care pot să lucrez. Îmi scot laptopul și mă uit peste însemnările pe marginea celor cinci manuscrise pe care le-am citit în luna de miere.

Da, am tot ce-mi trebuie. O parte din mine n-are niciun chef să se întoarcă la serviciu, dar n-aș putea să-i spun asta lui Christian. Cu siguranță ar profita de ocazie și ar încerca să mă convingă să renunț. Îmi aduc aminte de reacția stupefiată a lui Roach în clipa când i-am spus că mă căsătoresc și cu cine — iar la scurtă vreme după aceea am fost înaintată în noul meu post. Acum, îmi dau seama că această nouă funcție s-a datorat faptului că m-am măritat cu șeful. E un gând neplăcut. Nu mai sunt consilier editorial interimar, ci Anastasia Steele, consilier editorial.

Încă n-am avut curajul să-i spun lui Christian că nu am de gând să-mi schimb numele la serviciu. Cred că motivele mele sunt întemeiate. Vreau să iau puțină distanță, dar știu că o să avem o ceartă când o să afle. De fapt, poate ar fi bine să discutăm chiar în seara asta.

Lăsându-mă pe speteaza scaunului, mă apuc să rezolv ultimul lucru pe ziua de azi. Mă uit la ceasul digital al laptopului, care arată că e ora șapte seara. Christian încă n-a ieșit din birou, așa că am suficient timp. Scoțând cardul de memorie din aparatul Nikon, îl introduc în laptop, să transfer fotografiile. În timp ce se descarcă pe laptop, mă gândesc la ziua de azi. Oare s-o fi întors Ryan? Sau încă e pe stradă, în drum spre Portland? O fi ajuns-o din urmă pe femeia misterioasă din Dodge? O fi primit Christian vești de la el? Aș vrea niște răspunsuri. Nu-mi pasă că e ocupat; vreau să aflu ce se întâmplă, și brusc simt un pic de ranchiună față de el, pentru că nu-mi spune

nimic. Mă ridic de pe scaun, cu gând să mă duc în biroul lui, dar, în clipa următoare, se termină transferul fotografiilor din ultimele zile ale lunii de miere.

Dumnezeule mare!

Poză după poză numai și numai cu mine. Multe sunt cu mine adormită, cu părul pe față sau răsfirat pe pernă, cu buzele întredeschise... la naiba, în una apar sugându-mi degetul. Nu mi-am mai supt degetul de ani de zile! Câte fotografii! N-am știut că mi-a făcut atât de multe. Sunt și câteva făcute pe ascuns, de la distanță, printre care și una cu mine sprijinită pe balustrada iahtului, privind supărată în zare. Cum de nu l-am observat când a făcut-o? Pe buze mi se așterne un zâmbet când văd pozele cu mine râzând ghemuită sub el — am părul răvășit și mă lupt cu degetele lui chinuitoare. E și cea în care apărem noi doi pe patul din cabină, pe care a făcut-o ridicând aparatul deasupra noastră. Sunt ghemuită la pieptul lui, iar el se uită în obiectiv — tânăr, cu ochii mari și... plini de iubire. Cu cealaltă mână îmi sprijină capul, iar eu am un zâmbet caraghios, de femeie îndrăgostită. Dar nu pot să-mi iau ochii de la Christian. Oh, bărbatul meu frumos, cu părul răvășit ca după sex, cu ochi cenușii și strălucitori, cu buzele întredeschise și curbate într-un zâmbet. Frumosul meu bărbat, care nu acceptă să fie gădilat, care până de curând nu suporta să fie atins, dar care acum îmi acceptă atingerile. Trebuie să-l întreb dacă îi place sau dacă îmi dă voie să-l ating doar pentru că îmi place mie.

Mă încrunt, uitându-mă la imaginea lui, copleșită brusc de sentimentele mele pentru el. Cineva vrea să-i facă rău — mai întâi sabotarea lui Charlie Tango, apoi incendiul de la GEH și urmărirea cu mașina. Mă trec fiorii și îmi duc mâna la gură, scoțând un icnet involuntar. Ridicându-mă de la birou, mă duc să-l caut — nu să stăm de vorbă, ci doar să mă asigur că se simte bine.

Fără să bat la ușă, dau buzna în biroul său. Christian stă la birou și vorbește la telefon. Ridică privirea cu un aer surprins și iritat, dar iritarea de pe chipul său dispare imediat ce vede că sunt eu.

— Deci nu poți s-o sporești? spune el, continuându-și conversația, dar rămânând cu ochii ațintiți la mine.

Fără ezitare, ocolesc biroul, iar el se răsucesce spre mine în scaunul său rotativ. Se încruntă și îmi dau seama că se întreabă: „Ce-o fi vrând?”. Când mă așez în poala lui, ridică din sprâncene cu un aer surprins. Îmi petrec brațele în jurul gâtului său și mă cuibăresc la pieptul lui, iar el mă cuprinde tandru cu o mână pe după mijloc.

— Ăă... da, Barney. Poți să aștepti câteva clipe? spune el, sprijinind telefonul de umăr. Ana, ce s-a întâmplat?

Clatin din cap. Mă apucă ușor de bărbie, îmi dă capul pe spate și se uită în ochii mei. Mă eliberez din strânsoarea lui și îmi cobor capul sub bărbia lui, făcându-mă și mai mică în poala lui. Uimit, strânge mai tare brațul cu care m-a cuprins pe după mijloc și mă sărută pe creștet.

— Gata, Barney, ce voiai să spui? continuă el, ținând BlackBerry-ul între ureche și umăr, apoi apasă pe o tastă a laptopului.

Pe ecran apar niște imagini neclare, alb-negru, înregistrare de o cameră de supraveghere. În cadru apare un bărbat cu păr negru și cu salopetă deschisă la culoare. Christian apasă pe o altă tastă, iar bărbatul se apropie de obiectivul camerei, dar are capul aplecat. Când se apropie și mai mult, Christian pune pe pauză. Bărbatul stă în picioare într-o cameră albă și luminoasă, având în stânga ceea ce pare a fi un șir lung de dulapuri înalte și negre. Probabil e camera serverelor de la GEH.

— Bine, Barney, încă o dată.

Ecranul prinde viață. Capul bărbatului din imagine e înconjurat acum de o casetă și dintr-odată imaginea se mărește. Mă îndrept de spate cu un aer fascinat.

— Barney face toate astea? întreb eu cu glas scăzut.

— Da, răspunde Christian. Poți să mărești rezoluția imaginii? îl întreabă el pe Barney.

Ecranul se încetosează preț de o clipă, apoi imaginea bărbatului — care evită cu grijă obiectivul camerei — devine un pic mai

clară decât înainte. Brusc, îmi trece un fior rece pe șira spinării. Chipul de pe ecran mi se pare familiar. Bărbatul are un păr negru și zbârlit, care pare neîngrijit... iar în imaginea cu rezoluție mărită văd un cerceș mic.

Dumnezeule mare! Știu cine e!

— Christian, șoptesc eu. E Jack Hyde.

Capitolul 7

— Crezi? mă întreabă el surprins.

— Îi recunosc linia mandibulei, arăt eu cu degetul spre ecran. Plus cerceul și forma umerilor. Și statura e aceeași. Probabil că poartă o perucă — sau s-a tuns și s-a vopsit.

— Barney, ai auzit? întreabă Christian, apoi pune telefonul pe birou și îl setează pe hands-free. Se pare că ți-ai studiat șeful cu oarecare atenție, doamnă Grey, murmură el pe un ton nu tocmai mulțumit.

Mă încrunt la el, dar mă salvează Barney.

— Da, am auzit-o pe doamna Grey. În clipa asta, introduc toate imaginile pe care le avem în softul de recunoaștere a fețelor. Să vedem dacă nu cumva căcatu' ăsta cu ochi... scuzați-mă, doamnă... dacă acest individ a mai fost pe undeva prin sediul nostru.

Mă uit la Christian cu un aer neliniștit, dar văd că nu ia în seamă limbajul lui Barney, ci se uită cu atenție la imaginile înregistrate de camerele de supraveghere.

— De ce ar fi făcut asta? îl întreb eu pe Christian.

Ridică din umeri.

— Să se răzbune, poate. Nu știi. Nu poți înțelege comportamentul anumitor oameni. Mă înfurie că ai lucrat atât de aproape de el o vreme.

Christian își strânge buzele într-o linie subțire și aspră, cuprinzându-mă iar cu brațul pe după mijloc.

— Să știți că avem și conținutul hard diskului său, domnule Grey, adaugă Barney.

— Da, țin minte. Ai o adresă a domnului Hyde? întreabă Christian tăios.

— Da, domnule Grey, am.

— Alertează-l pe Welch.

— Sigur că da. Și am să scanez sistemul de supraveghere video al orașului să văd dacă pot să-i urmăresc mișcările.

— Vezi ce mașină are.

— Am înțeles.

— Barney poate să facă toate astea? șoptesc eu.

Christian încuviințează din cap, zâmbindu-mi superior.

— Ce era pe hard diskul lui? întreb.

Christian se încruntă și clatină din cap.

— Nu mare lucru, răspunde el cu buzele strânse, fără nicio urmă de zâmbet.

— Spune-mi.

— Nu.

— Ceva despre mine sau despre tine?

— Despre mine, oftează el.

— Ce fel de lucruri? Despre stilul tău de viață?

Christian clatină din cap, apoi ridică arătătorul și mi-l așază pe buze, iar eu mă încrunt. Dar el mijește ochii, și e un avertisment limpede că ar fi bine să-mi țin gura.

— Un Camaro din 2006. Îi trimit lui Welch datele de înmatriculare, se aude din BlackBerry vocea încântată a lui Barney.

— Bine. Să-mi spui dacă nenorocitu' ăsta a mai fost pe undeva prin sediul meu. Și compară imaginile înregistrate de camere cu cea

din dosarul lui de la SIP, adaugă el, uitându-se la mine cu un aer sceptic. Vreau să fiu sigur că nu ne înșelăm.

— Deja am făcut asta, domnule Grey. Doamna Grey nu se înșală, chiar e Jack Hyde.

Zâmbesc. *Vezi?* Pot să fiu de ajutor. Christian mă mângâie pe spate.

— Bravo, doamnă Grey! Îmi surâde el, uitând iritarea de mai devreme, iar lui Barney îi spune: să iei legătura cu mine după ce afli toate mișcările pe care le-a făcut la sediu. Fă verificări și la celelalte proprietăți GEH la care ar fi putut avea acces și informează echipele de securitate, să facă din nou cercetări în clădirile cu pricina.

— Da, domnule Grey.

— Mulțumesc, Barney.

Apoi închide.

— Ei bine, doamnă Grey, se pare că nu ești doar decorativă, ci și utilă, îmi spune el, cu un amestec de amuzament și ironie în ochi — știu că mă tachinează.

— Decorativă? mă îmbufnez eu, tachinându-l la rândul meu.

— Foarte, spune el cu glas scăzut, așternându-mi o sărutare tandră pe buze.

— Ești mult mai decorativ decât mine, domnule Grey.

Surâde și mă sărută mai apăsător, înfășurându-și părul meu în jurul pumnului și luându-mă în brațe. Când ne dezlipim gurile să luăm aer, inima îmi bate cu putere.

— Ți-e foame? mă întrebă.

— Nu.

— Mie, da.

— Și cam ce poftești?

— Ei bine... chiar mâncare, doamnă Grey.

— Atunci îți gătesc ceva, chicotesc eu.

— Îmi place mult ce aud.

— Că o să-ți fac de mâncare?

— Nu, chicotitul tău, mă sărută el pe păr, apoi mă ridic din poala lui.

— Și ce ai vrea să mănânci, Sire? îl întreb eu cu o privire galeșă. Mijește ochii.

— Ești dragăstoasă, doamnă Grey?

— Întotdeauna, domnule Grey... Sire!

Afișează un zâmbet de șinx.

— Aș putea să te pun iar pe genunchi, murmură el seducător.

— Știu, surâd eu și, sprijinindu-mi mâinile de brațele scaunului său, mă aplec și îl sărut. Asta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. Dar potolește-ți mâncărimea din palme — ți-e foame.

Pe buze i se așterne zâmbetul său sfios, și mi se înmoaie inima.

— Oh, doamnă Grey, ce să-ți fac eu ție?

— Să-mi răspunzi la întrebare. Ce ai vrea să mănânci?

— Ceva ușor. Surprinde-mă, spune el, întorcându-mi replica pe care i-am dat-o mai devreme în camera de joacă.

— Să văd ce pot face, spun, apoi ies nonșalant din birou și mă duc în bucătărie.

Mi se strânge inima când văd că doamna Jones e acolo.

— Doamnă Jones.

— Doamnă Grey, vreți să mâncați ceva?

— Ăă...

Învârte într-o cratiță de pe aragaz, din care se ridică un miros delicios.

— Voiam să fac niște sendvișuri pentru mine și domnul Grey.

Face o pauză foarte scurtă, apoi spune:

— Sigur. Domnului Grey îi place pâinea franțuzească — avem în frigider, gata tăiată pentru sendvișuri. Dacă vreți, le pot face eu, doamnă Grey.

— Știu. Dar aș vrea să le fac eu.

— Înțeleg. O să vă fac loc.

— Ce gătești?

— Sos bolognese. Poate fi mâncat oricând. O să-l pun la congelator, îmi explică ea cu un zâmbet cordial, apoi oprește aragazul.

— Ăă... și ce-i place lui Christian într-un... ăă... sendviș? o întreb.

— Doamnă Grey, puteți să puneți orice în sendvișurile pentru domnul Grey — dacă sunt cu pâine franțuzească, sigur o să-i placă.

Ne zâmbim una alteia.

— Bine, mulțumesc.

Mă duc la frigider și scot pâinea franțuzească din congelator; e gata tăiată și păstrată în punguțe vidate. Pun două bucăți pe o farfurie, le pun în cuptorul cu microunde și setez programul decongelare.

Doamna Jones deja a dispărut din bucătărie. Mă duc iarăși la frigider să caut ingrediente. Mă încrunt ușor. Presupun că eu voi stabili parametrii relației mele cu doamna Jones. Îmi place ideea de a găti pentru Christian în weekend. Și m-aș bucura ca doamna Jones să gătească în timpul săptămânii — ultimul lucru pe care vreau să-l fac când ajung acasă de la serviciu e să gătesc. Hm... parcă sunt Christian și stabilesc datele relației cu o supusă... Clatin din cap. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta. Găsesc în frigider niște șuncă și un avocado foarte copt.

În timp ce adaug un pic de sare și zeamă de lămâie la avocadoul zdrobit, Christian iese din birou, ținând în mâini planurile noii noastre case. Le așază pe barul pentru micul dejun, se apropie de mine cu pași lenți și mă cuprinde în brațe, sărutându-mă pe gât.

— Femeia la cratiță..., murmură el.

— Dar fără copil în brațe, zâmbesc eu ironic.

Rămâne nemișcat, și simt cum i se încordează tot trupul.

— N-a sosit momentul, spune el.

— Nu! N-a sosit momentul!

Se relaxează.

— Aici suntem de acord, doamnă Grey.

— Dar vrei copii, nu?

— Da, sigur. La un moment dat. Dar încă nu sunt pregătit să te împart, mă sărută el încă o dată pe gât.

Oh... să mă împartă?

— Ce faci? Arată bine.

Mă sărută după ureche, și știu că o face ca să mă distragă. Simt pe șira spinării un fior delicios.

— Sandwichuri, zâmbesc eu.

— Mâncarea mea preferată, surâde el, mușcându-mă ușor de lobul urechii.

În înghiontesc cu cotul.

— Doamnă Grey, mă rănești, spune el, apucându-se de coaste, ca și cum l-ar dura.

— Văicărețule! bombăn eu dezaprobat.

— Văicăreț? repetă el surprins, apoi îmi dă o palmă peste fund, făcându-mă să icnesc. Grăbește-te cu mâncarea, scorpie! Și mai încolo o să-ți arăt cât de plângăcios pot să fiu.

Îmi dă încă o palmă în joacă și se duce la frigider.

— Vrei un pahar de vin? mă întreabă el.

— Te rog.

Christian întinde pe bar planurile Giei — chiar are niște idei spectaculoase.

— Îmi place propunerea ei de a înlocui peretele din spate al livingului cu sticlă, dar...

— Dar? întreabă el.

Oftez.

— Nu vreau să stricăm caracterul casei.

— Caracterul?

— Da. Propunerea Giei e foarte radicală, dar... ei bine... eu m-am îndrăgostit de casă așa cum este... cu bune și cu rele.

Fruntea lui Christian se încruntă, ca și cum tocmai aș fi rostit o blasfemie.

— Îmi place așa cum e, șoptesc eu.

Oare o să se infurie?

Se uită țintă la mine.

— Vreau ca noua noastră casă să fie așa cum îți dorești. Oricum ți-ai dori-o. E a ta.

— Vreau să-ți placă și ție. Și să te simți bine în ea.

— Am să fiu fericit oriunde te vei afla tu. E atât de simplu, Ana, spune el, uitându-se în ochii mei.

Tonul lui este extrem de sincer. Clipesc, simțind cum îmi crește inima în piept. *Doamne, chiar mă iubește.*

— Păi..., înghit eu în sec, luptând cu micul nod care mi s-a pus în gât, îmi place peretele de sticlă. Poate am putea s-o rugăm să-l armonizeze mai bine cu structura casei.

Christian zâmbeste.

— Sigur. Cum vrei tu. Ce zici de planurile pentru etaj și subsol?

— Mi se pare în regulă.

— Am înțeles.

Bine... Mă pregătesc sufletește pentru întrebarea de un milion de dolari.

— Vrei să amenajezi și o cameră de joacă? spun eu, simțind cum mi se așterne pe chip îmbujorarea atât de familiară.

Christian ridică din sprâncene.

— Tu vrei? întreabă el, surprins și, în același timp, amuzat.

Ridic din umeri.

— Ăă... dacă vrei...

Se uită la mine preț de o clipă.

— Să lăsăm chestiunea asta deschisă deocamdată. La urma urmelor, o să fie o casă pentru o familie.

Mă surprinde că simt puțină dezamăgire. Cred că are dreptate... dar când o să facem copii? Poate peste câțiva ani.

— În plus, putem improviza, surâde el.

— Îmi place să improvizăm, șoptesc eu.

Zâmbeste.

— Vreau să discutăm o altă problemă.

Christian îmi arată pe schiță dormitorul principal și începem o discuție despre băi și șifoniere separate.

Terminăm pe la nouă și jumătate seara.

— Te duci să mai lucrezi? îl întreb eu în timp ce rulezi planurile.

— Dacă nu vrei, nu, zâmbește el. Ce-ai vrea să faci?

— Să ne uităm la televizor.

N-am chef să citesc și nu vreau să ne băgăm în pat... nu încă.

— Bine, încuviințează Christian cu dragă inimă, și mergem împreună în camera cu televizor.

Am stat aici doar de trei-patru ori până acum, și de obicei el stă lângă mine și citește o carte. Nu-l interesează deloc programele de la televizor. Mă ghemuiesc pe canapea alături de el, trăgându-mi picioarele sub mine și sprijinindu-mi capul de umărul lui. Pornește din telecomandă televizorul cu ecran plat și zapează cu un aer absent.

— Vrei să urmărești o aiureală anume?

— Nu prea te uiți la televizor, nu? bombăn eu sarcastic.

Clatină din cap.

— O pierdere de timp. Dar am să mă uit la ceva cu tine.

— M-am gândit că am putea să ne giugiulim.

Se întoarce brusc spre mine.

— Să ne giugiulim? mă întreabă, uitându-se la mine ca la un extraterestru.

Se oprește din zapat, rămânând pe un post unde se difuzează o telenovelă.

— Da.

De ce e atât de îngrozit?

— Am putea să mergem în dormitor să ne giugiulim.

— Facem asta tot timpul. Când te-ai giugiulit ultima oară în fața televizorului? îl întreb eu, sfioasă și ironică în același timp.

Ridică din umeri și clatină din cap. Apăsând iarăși pe un buton al telecomenzii, trece de câteva posturi și se oprește la un episod vechi din *Dosarele X*.

— Christian?

— N-am făcut asta niciodată, spune el cu glas scăzut.

— Niciodată?

— Nu.

— Nici măcar cu doamna Robinson?

Pufnește.

— Iubito, am făcut o mulțime de lucruri cu doamna Robinson, dar nu ne-am giugiulit niciodată, îmi zâmbeste el ironic, apoi mijeste ochii cu o curiozitate amuzată. Tu?

Mă înroșesc.

— Bineînțeles.

Mă rog, oarecum...

— Ce? Cu cine?

Oh, nu. Nu vreau să avem discuția asta.

— Spune-mi, insistă el.

Cobor privirea spre degetele mele împreunate, iar el mi le acoperă tandru cu o mână. Când ridic privirea, îmi zâmbeste.

— Vreau să știu. Ca să-l snopesc în bătaie pe cel cu care ai făcut-o.

Chicotesc.

— Ei bine, prima oară...

— Prima oară! Deci ai făcut-o cu mai mulți nenorociți? bombăne el.

Chicotesc încă o dată.

— Pari foarte surprins, domnule Grey.

Se incrunță preț de o clipă, își trece o mână prin păr și se uită la mine ca și cum brusc m-ar vedea într-o cu totul altă lumină. Ridică din umeri.

— Da, chiar sunt. Adică... dată fiind lipsa ta de experiență...

Mă înroșesc.

— Am progresat mult de când te-am cunoscut.

— Așa e, zâmbeste el. Spune-mi. Vreau să știu.

Mă uit în ochii lui cenușii și calmi, încercând să-i ghicesc starea. Oare o să se enfurie sau chiar își dorește să afle? Nu vreau să se bosumfle... devine imposibil când se bosumflă.

— Chiar vrei să-ți spun?

Încuviințează lent din cap o singură dată, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet amuzat și arogant.

— Am fost o scurtă perioadă la Las Vegas cu mama și soțul numărul trei. Eram în clasa a zecea. Îl chema Bradley și era partenerul meu de experimente în laboratorul de fizică.

— Câți ani aveai?

— Cinșpe.

— Și ce face acum?

— Nu știu.

— Și la care dintre comorile tale a atentat?

— Christian! îl dojenesc eu, și brusc mă apucă de genunchi, apoi de glezne, și mă trage de picioare, răsturnându-mă pe spate.

Se așază ușor deasupra mea, cu un picior între ale mele. Totul se petrece atât de repede, încât scot un strigăt surprins. Mă apucă de mâini și mi le ridică deasupra capului.

— Și ia zi, Bradley ăsta a atentat la comoara din partea de sus? murmură el, frecându-și nasul de al meu și așternându-mi o sărutare pe colțul gurii.

— Da, îi șoptesc eu pe buze.

Îmi dă drumul la o mână și mă apucă de bărbie, imobilizându-mi capul; limba lui îmi invadează gura, iar eu mă las pradă sărutării lui pătimeașe.

— Așa? șoptește el, dezlipindu-și buzele de ale mele ca să tragă aer.

— Nu... nicidecum așa, reușesc eu să spun, în timp ce tot sânge din trup îmi năvălește în pânțe.

Dându-mi drumul la bărbie, mă mângâie pe trunchi, până la șold, apoi revine la sân.

— A făcut asta? Te-a atins așa?

Cu degetul mare îmi mângâie ușor sfârcul prin bluză, întărind-l cu mișcările lui îndemânatic.

— Nu, protestez și mă zvârcolesc eu sub el.

— A coborât și la comoara dintre coapse? îmi murmură la ureche.

Mâna lui îmi coboară pe coaste, trece de talie și se oprește pe șold. Îmi prinde lobul urechii între dinți și trage ușor.

— Nu, șoptesc eu.

La televizor, agentul Mulder mormăie ceva despre cel mai anti-patic agent FBI.

Christian face o pauză, se apleacă și oprește sonorul, apoi se uită la mine.

— Și al doilea tip? A ajuns la comoara dintre picioare?

Are ochi scăpărători... Furios? Excitat? Mi-e greu să-mi dau seama. Se întinde lângă mine și îmi vâra mâna în pantaloni.

— Nu, murmur eu, fascinată de privirea lui senzuală, iar el zâmbește lasciv.

— Bine, continuă el, lipindu-și palma de vulva mea. Nu ai chiloți, doamnă Grey. Îmi place.

Mă sărută din nou, în timp ce degetele lui își continuă mișcările magice. Degetul său mare îmi mângâie clitorisul, ațâțându-mă, iar arătătorul i se adâncește în mine cu o lentoare delicioasă.

— Era vorba să ne giugiulim, gem eu.

Christian rămâne nemișcat.

— Credeam că vrei să...

— Nu. Fără sex.

— Poftim?

— Fără sex...

— Fără sex, zici? repetă el, scoțând mâna din pantalonii mei. Uite.

Își plimbă arătătorul pe buzele mele, și îmi simt umezeala ușor sărată. Îmi vâra degetul în gură, repetând mișcarea de adineauri. Apoi se așază între picioarele mele, și îi simt membrul tare între picioare. Se împinge în mine o dată, de două ori, și încă o dată. Mă trec fiorii — materialul pantalonilor îmi mângâie ușor vulva. Se opintește încă o dată, frecându-se de mine.

— Asta vrei? murmură el, mișcându-și ritmic șoldurile.

— Da, gem eu.

Mâna i se întoarce pe sfârcul meu, și mă mușcă ușor de mandibulă.

— Știi cât de sexy ești, Ana? murmură el cu glas răgușit.

Se opintește mai tare în mine, iar eu deschid gura să-i răspund dar tot ce reușesc e să gem zgomotos. Îmi prinde buza de jos între dinți și trage ușor, apoi limba lui mi se adâncește iarăși în gură. Îmi dă drumul și la cealaltă încheietură, iar mâinile mele îl mângâie lacom pe spate, ridicându-i-se pe umeri și oprindu-se în părul său. Îl trag ușor de păr, iar el geme și se uită în ochii mei.

— Ah...

— Ți place să te ating? șoptesc eu.

Fruntea i se încruntă preț de o clipă, ca și cum nu mi-ar înțelege întrebarea, iar șoldurile îi rămân nemișcate.

— Bineînțeles că da. Ador să mă atingi, Ana. Când vine vorba de atingerile tale, sunt ca un flămând la un ospăț, spune el cu o sinceritate plină de pasiune.

Dumnezeule mare...

Îngenunchează între picioarele mele și mă ridică să-mi scoată bluza. Nu am nimic pe sub ea. Apucând de marginea cămășii, o trage peste cap și o aruncă pe podea, apoi mă trage în poala lui, împreunându-și mâinile la spatele meu, deasupra șoldurilor.

— Atinge-mă, șoptește el.

Vai de mine... Cu un aer ezitant, ridic mâna și îl mângâi cu buri-cele degetelor pe părul rar de pe piept, deasupra cicatricelor. Inspiră adânc, iar pupilele i se dilată, dar nu de teamă. E un răspuns senzual la atingerea mea. Se uită țintă în ochii mei, în timp ce îmi plimb degetele pe pielea lui, de la un sfârc la celălalt, simțind cum se întăresc sub atingerea mea. Aplecându-mă în față, îi aștern o sărutare tandră pe piept, iar mâinile mele îi urcă pe umeri, pipăindu-i liniile tari, sculpturale, ale mușchilor și tendoanelor. Doamne... ce bine făcut e!

— Te vreau, murmură el, dând undă verde libidoului meu.

Degetele mi se strâng în părul lui, trăgându-i capul pe spate să-l pot săruta gura, și simt cum mi se aprinde pântecul. Geme și mă

împinge iarăși pe canapea. Se ridică în genunchi și îmi scoate pantalonii, apoi își desface fermoarul.

— Îți vreau comoara..., șoptește, intrând repede în mine.

— Ah..., gem eu, iar el rămâne nemișcat, cuprinzându-mi fața între palme.

— Te iubesc, doamnă Grey, murmură el și — foarte lent, foarte tandru — face dragoste cu mine până îmi dau drumul, strigându-i numele și înfășurându-mă în jurul lui — aș vrea să nu-l mai las să plece niciodată.

Stăm întinși pe podea, iar eu sunt ghemuită la pieptul lui.

— Am evitat complet cea de-a treia comoară, spun eu, trecându-mi degetele pe marginea pectoralilor lui.

Râde și mă sărută pe creștet.

— Data viitoare, doamnă Grey.

Ridic privirea și mă uit la televizor — pe ecran se derulează genericul de sfârșit al episodului din *Dosarele X*. Christian întinde mâna după telecomandă și pornește sunetul.

— Îți place serialul ăsta? îl întreb.

— Mi-a plăcut în adolescență.

Oh... Christian adolescent... kickbox, *Dosarele X* și... fără atingeri.

— Ție? mă întreabă el.

— De când eram mică.

— Ești atât de tânără, îmi zâmbește el drăgăstos. Îmi place să mă giugiulesc cu tine, doamnă Grey.

— Și mie, domnule Grey.

Îl sărut pe piept și rămânem tăcuți, urmărind genericul, după care încep reclamele.

— Au fost trei săptămâni de vis. În ciuda urmăririlor cu mașini, incendiilor și ex-șefilor psihopați. Am trăit în propriul nostru paradis, șoptesc cu un aer visător.

— Hm, geme el. Încă nu sunt pregătit să te împart cu restul lumii.

— Măine ne întoarcem la realitate, murmur, încercând să-mi ascund melancolia din glas.

Christian oftează și își trece o mână prin păr.

— Paza o să fie mai strictă...

Dar îl întrerup, punându-i un deget pe buze — nu vreau să-mi țină o nouă lecție.

— Știu, spun eu. Am să fiu cuminte. Promit.

Și îmi amintesc ce voiam să-l întreb... Mă întorc și mă sprijin în coate, să-l văd mai bine.

— De ce ții la Sawyer?

Se încordează brusc. *La naiba!*

— Pentru că am fost urmăriți.

— N-a fost vina lui Sawyer.

Se uită la mine cu un aer calm.

— N-ar fi trebuit să te lase să le-o iei atât de mult înainte — iar ei știu bine asta.

Mă înroșesc cu un aer vinovat, revenind la poziția de mai înainte. A fost vina mea. Am vrut să-i las în urmă.

— N-a fost...

— Gata! îmi taie el vorba. Asta nu e o chestie facultativă, Anastasia. Au obligația să se țină după noi, și nu se va mai întâmpla niciodată să ne piardă din ochi.

Anastasia! Când dau de necaz, sunt „Anastasia“ — la fel era și cu mama.

— Bine, murmur eu împăciuitor — nu vreau să mă cert. Ryan a reușit s-o ajungă din urmă pe femeia din Dodge?

— Nu. Și nu-s convins că e o femeie.

— Nu?

Ridic iarăși privirea.

— Sawyer a văzut pe cineva cu părul prins în coadă — însă doar o clipă — și a presupus că era o femeie. Acum, după ce l-ai identificat pe nenorocitu' ăla, nu-i exclus să fi fost el. Țin minte că și el avea părul prins în coadă, adaugă el cu dezgust.

Nu știu ce să spun. Christian mă mângâie pe spatele gol, distrăgându-mi atenția.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva..., murmură el cu ochi mari și serioși.

— Știu, șoptesc eu. La fel simt și eu pentru tine.

E un gând care îmi dă fiori.

— Vino. O să ți se facă frig, spune el, ridicându-se în picioare. Să mergem în pat. Putem să cercetăm a treia comoară acolo.

Zâmbește lasciv, schimbător ca întotdeauna — pasional, furios, neliniștit, sexy. Domnul meu pervertit în cincizeci de nuanțe. Îl iau de mână, iar el mă trage în picioare și, goală pușcă, îl urmez în dormitor, traversând livingul.

A doua zi dimineață, Christian mă strânge de mână când oprim în fața sediului SIP. Costumul bleumarin-închis și cravata îi dau un aer de director executiv. Zâmbesc. Nu l-am mai văzut atât de elegant de la baletul din Monaco.

— Știi că nu trebuie să faci asta? murmură Christian, iar eu sunt tentată să-mi dau ochii peste cap.

— Știu, șoptesc eu — nu vreau să mă audă Sawyer și Ryan, care stau pe scaunele din față ale Audiului.

Christian se încruntă ușor și zâmbește.

— Dar vreau să o fac, continui eu. Știi bine.

Mă aplec și îl sărut, dar încruntătura nu îi dispare de pe chip.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se uită cu un aer nesigur la Ryan și Sawyer, care coboară din mașină.

— O să-mi fie dor de săptămânile astea, în care te-am avut doar pentru mine.

Îl mângâi pe obraz.

— Și mie, șoptesc eu și îl sărut. A fost o lună de miere minunată. Mulțumesc.

— Du-te la serviciu, doamnă Grey.

— Și tu la fel, domnule Grey.

Sawyer îmi deschide portiera, iar eu strâng încă o dată mâna lui Christian înainte să cobor pe trotuar. Îi fac ușor cu mâna și pornesc spre sediu. Sawyer îmi deschide ușa de la intrare și mă urmează.

— Bună, Ana! mă întâmpină Claire cu un zâmbet din spatele biroului de primire.

— Bună, Claire! îi întorc eu zâmbetul.

— Arăți superb. A fost o lună de miere frumoasă?

— Cum nu se poate mai frumoasă, mulțumesc. Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Bătrânul Roach e la fel, dar a fost sporită paza, iar camera serverelor e în reparații. Însă o să-ți povestească Hannah totul.

Sunt sigură. Îi zâmbesc prietenește și pornesc spre biroul meu.

Hannah e asistenta mea. E înaltă, suplă și atât de eficientă, încât uneori mă intimidează. Dar se poartă frumos cu mine, cu toate că e cu câțiva ani mai mare decât mine. Mă așteaptă cu o cafea cu lapte – singura cafea pe care o las să mi-o aducă.

— Bună, Hannah, o salut eu călduros.

— Ana, cum a fost în luna de miere?

— Minunat! Uite, pentru tine.

Scot sticluța de parfum pe care i-am cumpărat-o și i-o pun pe birou, iar ea bate din palme de bucurie.

— Oh, mulțumesc! spune ea cu un aer încântat. Corespondența urgentă te așteaptă pe birou, iar Roach vrea să te vadă la zece. Asta e tot, deocamdată.

— Bine. Mulțumesc. Și mersi pentru cafea.

Intru în birou, îmi așez servieta pe masă și mă uit la teancul de scrisori care mă așteaptă. Doamne, o să am mult de lucru!

Chiar înainte de zece, aud un ciocănit timid în ușă.

— Intră.

Elizabeth vără capul pe ușă.

— Bună, Ana! Am vrut doar să-ți urez bun venit.

— Bună! Sinceră să fiu, mi-aș dori să fiu în sudul Franței, nu să-mi citesc corespondența.

Elizabeth izbucnește în râs, dar e un râs forțat. Înclin capul într-o parte așa cum face Christian.

— Mă bucur că te-ai întors teafără, spune ea. Ne vedem în câteva minute la întâlnirea cu Roach.

— Bine, murmur eu, iar Elizabeth pleacă.

Mă încrunt spre ușa închisă. *Ce a fost asta?* Ridic din umeri. Se aude semnalul căsuței electronice — un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey

Subiect: Soții neascultătoare

Data: 22 august 2011, 09:56

Către: Anastasia Steele

Soție,

Ți-am trimis e-mailul de mai jos și mi-a venit înapoi.

Și s-a întâmplat așa, pentru că nu ți-ai schimbat numele.

Vrei să-mi transmiți ceva?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Atașament:

De la: Christian Grey

Subiect: Paradisul nostru

Data: 22 august 2011, 09:32

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Mi-a plăcut grozav să-ți descopăr toate comorile.

Sper să ai o zi minunată la serviciu.

Deia mi-e dor de paradisul nostru.

x

Christian Grey

CEO revenit la Lumea Reală, Grey Enterprise Holdings Inc.

La dracu'! Îi răspund imediat.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Nu sparge bula

Data: 22 august 2011, 09:58

Către: Christian Grey

Soțule,

Îmi place metafora cu comorile, domnule Grey.

Aș vrea să-mi păstrez numele la serviciu.

O să-ți explic diseară de ce.

Acum am o ședință.

Și mi-e dor de bula noastră...

P.S.: Trebuie să-mi folosesc BlackBerry-ul?

Anastasia Steele,

consilier editorial, SIP

Presimt că va fi o ceartă grozavă. Oftând, iau de pe birou hârtiile de care voi avea nevoie la ședință.

Sedința durează două ore. Sunt de față toți consilierii editoriali, plus Roach și Elizabeth. Discutăm despre resurse umane, strategie marketing, securitate și sfârșitul de an. Pe măsură ce trece timpul, mă simt din ce în ce mai stânjenită. Observ o schimbare subtilă în felul cum mă tratează colegii — o distanță și o deferență care nu existau înainte să plec în luna de miere. Iar din partea lui Courtney,

cel care conduce departamentul de nonficțiune, simt o ostilitate fățișă. Poate că sunt paranoică, în felul ăsta îmi explic și salutul stângaci al Elizabethhei de azi-dimineață.

Mintea îmi zboară iarăși la iaht, apoi la camera de joacă, la R8-ul care fugea pe I-5 de misteriosul Dodge. Poate că soțul meu are dreptate... poate că nu mai pot lucra aici. E un gând cam deprimant — e lucrul pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l fac. Dacă nu pot să fac asta, cu ce o să mă ocup? În timp ce mă îndrept spre biroul meu, încerc să îndepărtiez gândurile negre.

Când mă așez la birou, îmi verific repede căsuța de e-mail. Nimic de la Christian. Îmi verific și BlackBerry-ul... Nimic. Bine. Cel puțin n-a existat nicio reacție adversă la e-mailul meu. Poate că o să discutăm diseară problema asta, după cum am cerut. Mi se pare greu de crezut, dar, ignorând sentimentul de neliniște, deschid planul de marketing pe care l-am primit la ședință.

Ca în fiecare luni, Hannah vine la mine în birou cu o farfurie pentru pachetul făcut de doamna Jones, și luăm prânzul împreună, discutând despre obiectivele noastre pentru săptămâna în curs. Mă pune la curent și cu bârfele din editură, însă — dat fiind că am fost plecată doar trei săptămâni — n-are mare lucru de povestit. În timp ce discutăm, se aude un ciocănit în ușă.

— Intră.

Roach deschide ușa și alături de el se află Christian. Rămân trăs-nită preț de o clipă. Christian îmi aruncă o privire scăpărătoare și intră în birou, zâmbindu-i politicos lui Hannah.

— Bună, tu trebuie să fi Hannah. Eu sunt Christian Grey, spune el. Hannah se ridică repede în picioare și îi întinde mâna.

— Domnule Grey, încântată de cunoștință, bâiguie ea, în timp ce Christian îi strânge mâna. Să vă aduc o cafea?

— Te rog, răspunde el pe un ton cald.

Aruncându-mi o scurtă privire uimită, Hannah iese din birou, trecând pe lângă Roach, care stă în prag, la fel de uluit ca mine.

— Scuză-mă, Roach, aş vrea să stau un pic de vorbă cu *doamna* Steele, spune Christian pe un ton sarcastic, accentuând „S”-ul.

Deci de aia a venit... la dracu'!

— Bineînţeles, domnule Grey. Ana, bâiguie Roach, apoi iese din birou, închizând uşa în urma lui.

În cele din urmă, îmi recapăt glasul.

— Ce plăcere să te văd, domnule Grey, zâmbesc eu mult prea drăgăstos.

— *Doamnă* Steele, pot să iau loc?

— E editura ta, îi fac eu semn cu mâna spre scaunul eliberat de Hannah.

— Da, aşa e, răspunde el, afişând un zâmbet sardonice, care nu-i modifică expresia ochilor.

Are un ton sever şi emană tensiune — o simt în jurul meu. *La naiba!* Mi se strânge inima.

— Ai un birou foarte mic, spune el, luând loc pe scaun, cu faţa la mine.

— Mi se potriveşte.

Se uită la mine cu un aer indiferent, dar ştiu că e furios. Inspir adânc. N-o să fie deloc distractiv.

— Ei bine, cu ce te pot ajuta, Christian?

— Am hotărât să-mi trec în revistă posesiunile.

— Posesiunile? Pe toate?

— Pe toate. Unele dintre ele au nevoie de o schimbare de brand.

— Schimbare de brand? În ce sens?

— Cred că ştii la ce mă refer, răspunde el pe un ton ameninţător de calm.

— Te rog, nu-mi spune că ţi-ai întrerupt prima zi de lucru după trei săptămâni numai ca să vii aici să ne certăm din pricina numelui meu.

Doar nu sunt o posesiune, ce naiba!

Îşi schimbă poziţia, punând picior peste picior.

— Nu am venit să ne certăm.

— Christian, lucrez.

— Mie mi s-a părut că stăteai la bârfă cu asistenta.

Mi se încing obrazii.

— Discutam despre programul de săptămâna asta, ripostez eu.
Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Se aud ciocănituri în ușă.

— Intră! strig eu prea tare.

Hannah deschide ușa și aduce o tavă mică. O căniță cu lapte, bolul cu zahăr, cafea într-un espresso manual — s-a străduit din răputeri.

— Mulțumesc, Hannah, murmur eu după ce pune tava pe birou, simțindu-mă stânjenită că am strigat prea tare.

— Mai doriți ceva, domnule Grey? întreabă ea cu sufletul la gură, iar mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Nu, mulțumesc. Asta e tot, răspunde el cu un zâmbet orbitor și de chiloți umezitor.

Hannah se înroșește și iese zâmbind prosteste, iar Christian își întoarce atenția spre mine.

— Unde eram, *doamnă Steele*?

— Îmi întrerupseseși nepoliticos ziua de lucru să ne certăm din pricina numelui meu.

Christian clipește, surprins probabil de vehemența din glasul meu. Cu degetele sale lungi și îndemânatic, își dă la o parte o scamă invizibilă de pe genunchi. Îmi distrage atenția. O face anume. Mijesc ochii.

— Îmi place să fac vizite inopinate. În felul ăsta, directorii sunt mereu în alertă, iar soțiile la locul lor, înțelegi, spune și ridică din umeri cu buzele strânse într-o linie arogantă.

Soțiile la locul lor!

— Habar n-aveam că ai timp pentru așa ceva, ripostez eu.

Ochii săi capătă o expresie glacială.

— De ce nu vrei să-ți schimbi numele la serviciu? mă întreabă el cu un calm sumbru.

— Christian, chiar trebuie să discutăm asta acum?

— Sunt aici. Nu văd de ce nu.

— Am foarte mult de lucru, dat fiind că am fost plecată în ultimele trei săptămâni.

Mă privește cu un aer rece, ba chiar distant, părând că mă evaluează. Sunt uluită că poate fi glacial cu mine după noaptea trecută, după ultimele trei săptămâni. *La naiba!* Cred că e furios — foarte furios. Când o să învețe să nu mai reacționeze exagerat?

— Ți-e rușine cu mine? mă întreabă el cu o blândețe înșelătoare.

— Nu! Bineînțeles că nu, Christian! îl dojenesc eu. E vorba de mine, nu de tine.

Doamne, e exasperant uneori! Un megaloman caraghios și autoritar.

— Cum adică, nu e vorba de mine? înclină el capul într-o parte, sincer uluit.

O parte din detașarea lui dispare, și se uită la mine cu ochi mari — îmi dau seama că se simte rănit. *Dumnezeule mare!* I-am rănit sentimentele. Oh, nu... e ultima persoană căreia aș vrea să-i fac rău. Trebuie să-l fac să înțeleagă care e logica mea. Trebuie să-i explic motivele deciziei mele.

— Christian, când am obținut slujba asta, abia te cunoscusem, încep eu cu răbdare, străduindu-mă să găsesc cuvintele cele mai potrivite. Nu știam că o să cumperi firma...

Ce-aș putea spune despre acest eveniment din scurta noastră istorie? Despre motivele lui bolnave pentru achiziția editurii — mania controlului și exacerbarea tendinței lui de hărțuitor, cărora le-a putut da frâu liber întrucât e atât de bogat. Știu că vrea să mă protejeze, dar problema fundamentală e faptul că a cumpărat SIP. Dacă nu s-ar fi amestecat, mi-aș fi putut continua serviciul ca de obicei, fără să trebuiască să înfrunt acuzațiile șoptite ale colegilor mei. Îmi iau capul în mâini, ca să întrerup contactul vizual cu el.

— De ce e atât de important pentru tine? întreb eu, străduindu-mă din răputeri să-mi controlez furia.

Mă uit iarăși la chipul lui impasibil, cu ochi luminoși, care nu mai trădează nicio emoție — ofensa de mai adineauri a dispărut. Dar, chiar în clipa când pun întrebarea, în adâncul meu, știu răspunsul înainte să mi-l dea.

— Vreau ca toată lumea să știe că ești a mea.

— Sunt a ta. Uite, spun eu, ridicând mâna stângă să-i arăt verigheta și inelul de logodnă.

— Nu-i suficient.

— Nu-i suficient că m-am căsătorit cu tine? întreb eu în șoaptă.

Clipește, observând groaza de pe chipul meu. Care ar fi pasul următor? Ce altceva aș mai putea face?

— Nu asta am vrut să spun, ripostează el și își trece o mână prin părul său prea lung, care îi tot cade pe frunte.

— Dar *ce* vrei să spui?

Înghite în sec.

— Vreau ca lumea ta să înceapă și să se termine cu mine, spune el cu asprime.

Replica lui mă debusolează complet. E ca și cum m-ar fi lovit cu putere în stomac, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Și îmi vine în minte imaginea unui băiețel speriat, cu păr arămiu și ochi cenușii, îmbrăcat cu haine neasortate și prea mari pentru el.

— Așa și este, spun eu fără niciun pic de viclenie, pentru că acesta e adevărul. Dar încerc să-mi construiesc o carieră și nu vreau să profit de pe urma numelui tău. Trebuie să fac *ceva*, Christian. Nu pot să stau închisă în apartamentul de la Escala sau în noua noastră casă, fără să fac nimic. Aș înnebuni. Aș simți că mă sufoc. Am muncit dintotdeauna — și îmi place să muncesc. Iar asta e slujba viselor mele, e tot ce mi-am dorit. Dar faptul că fac asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin. Lumea mea ești tu.

Mi se pune un nod în gât, iar ochii mi se umezesc. Nu trebuie să plâng, nu aici. Mi-o tot repet în minte. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuic să plâng.*

Se uită la mine fără să spună nimic. Apoi se încruntă, ca și cum s-ar gândi la ce i-am spus.

— Te sufoc? mă întreabă el pe un ton mohorât, repetând întrebarea pe care mi-a pus-o și în altă împrejurare.

— Nu... da... nu...

E o conversație atât de exasperantă — pe care nu vreau s-o port aici și acum. Închid ochii și îmi frec fruntea, încercând să-mi dau seama cum am ajuns aici.

— Stai, discutăm despre numele meu. Vreau să-mi păstrez numele aici, pentru că vreau să mă distanțez puțin de tine... dar numai aici, asta-i tot. Toată lumea crede că am primit slujba asta mulțumită ție, știi bine, când adevărul e că...

Mă opresc, văzând că face ochii mari. *Oh, nu... chiar am primit-o mulțumită lui?*

— Vrei să știi de ce ai primit slujba, Anastasia?

Anastasia? La dracu'!

— Adică? Ce vrei să spui?

Se răsuțește în scaun ca și cum s-ar pregăti pentru ceva neplăcut. Chiar vreau să știu?

— Conducerea ți-a dat în grijă slujba lui Hyde, pentru că nu voia să aloce fonduri pentru angajarea unui consilier cu experiență, dat fiind că editura era la un pas de a fi vândută. Habar n-avea ce avea să facă cu ea noul proprietar, așa că, în mod înțelept, a hotărât să nu facă cheltuieli inutile. Așa că ți-a dat ție postul lui Hyde până când noul proprietar — face o pauză, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet ironic —, adică eu, avea să preia editura.

Mama mă-sii!

— Ce vrei să spui?

Deci chiar am primit-o mulțumită lui. *La naiba!* Sunt îngrozită. Zâmbește și clatină din cap, văzându-mi aerul alarmat.

— Stai liniștită. Te-ai ridicat cu succes la înălțimea provocării. Te-ai descurcat foarte bine.

În glasul lui se simte o ușoară urmă de mândrie, ceea ce mă face să mă relaxez.

— Oh, murmur eu incoerent, încă derutată de ce mi-a spus.

Mă las pe spetează, uitându-mă la el cu gura căscată, iar el se răsuțește iarăși în scaun.

— Nu vreau să te sufoc, Ana. Nu vreau să te închid într-o colivie de aur. Mă rog...

Face o pauză, iar chipul i se înnegurează.

— Mă rog, partea rațională din mine nu vrea asta.

Își mângâie bărbia cu un aer meditativ, mintea lui punând la cale cine știe ce plan.

Of, oare unde vrea să ajungă? Christian ridică brusc privirea, ca și cum tocmai ar fi făcut o descoperire.

— Așa că nu mă aflu aici doar ca să discut cu soția mea neascultătoare, spune el, mijind ochii, ci și ca să discut ce am de gând să fac cu această companie.

Soție neascultătoare! Nu sunt neascultătoare, după cum nu sunt nici o posesiune! Mă încrunt iarăși, iar pericolul lacrimilor dispare.

— Și ce planuri ai? spun și înclin capul într-o parte, la fel ca el, fără să-mi pot controla tonul sarcastic.

Pe buze i se așterne umbra unui zâmbet. Doamne, iar i s-a schimbat starea! Cum aş putea ține pasul cu Domnul Nestatornicie?

— Am de gând să schimb numele companiei în Grey Publishing.

Doamne!

— Iar într-un an, o să fie a ta.

Iarăși rămân cu gura căscată — mai larg de data asta.

— E cadoul meu de nuntă pentru tine.

Închid gura, apoi o deschid din nou, încercând să spun ceva — dar nu-mi vine niciun cuvânt pe buze. Am mintea goală.

— Așadar, trebuie să schimb numele editurii în Steele Publishing?

Vorbește serios. Sfinte Sisoe!

— Christian, șoptesc eu când, în cele din urmă, mintea mi se reconectează cu capacitatea de a vorbi.

— Mi-ai oferit un ceas... Și nu știu să conduc o afacere.

Înclină din nou capul într-o parte și se încruntă cu un aer dojenitor.

— Eu îmi conduc afacerile de la douăzeci și unu de ani.

— Dar tu ești... tu. Un maniac al controlului și un tânăr excepțional. Doamne, Christian, când ai hotărât să renunți la Harvard, erai înscris la facultatea de studii economice. Măcar aveai o idee despre afaceri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uita că, timp de trei ani, eu am lucrat cu jumătate de normă ca vânzătoare într-un magazin unde vindeam vopsea și bride de plastic! Cunoscut atât de puțin lumea! Aproape că nu știu nimic!

Pe măsură ce îmi debitez tirada, vocea mea devine din ce în ce mai ridicată și mai stridentă.

— Dar ești și cea mai educată persoană pe care o cunosc, ripostează el pe un ton serios. Îți plac cărțile bune. N-ai putut renunța complet la slujba ta nici în luna de miere. Câte manuscrise ai citit? Patru?

— Cinci, șoptesc eu.

— Și ai făcut recenzii ample pentru fiecare în parte. Ești o femeie foarte deșteaptă, Anastasia. Sunt sigur că ai să te descurci.

— Ești nebun?

— Nebun după tine, șoptește el.

Iar eu pufnesc, pentru că e singura reacție de care e în stare trupul meu. Christian mijeste ochii.

— O să rădă lumea de tine. Cumperi o companie pentru o femeie iușcă ce se poate mândri doar cu câteva luni de slujbă cu normă întreagă în toată viața ei.

— Chiar crezi că-mi pasă ce crede lumea? În plus, n-o să fi de una singură.

Iarăși rămân cu gura căscată. De data asta, chiar mi se pare că are o doagă sărită.

— Christian, eu...

Îmi sprijin fruntea în palme — simt că îmi vâjâie capul. *E nebun?* Și, de undeva din adâncul meu, răsare impulsul inadecvat de a râde. Când mă uit iarăși la el, mă privește cu ochi mari.

— Ceva amuzant, doamnă Steele?

— Da. Tu.

Ochii i se măresc și mai mult — are o expresie șocată și, în același timp, amuzată.

— Râzi de soțul tău? Nu se face. Și îți muști buza.

Ochii i se întunecă... în felul acela. Oh, nu, știu bine privirea asta. Pasională, senzuală, seducătoare... Nu, nu, nu! Nu aici.

— Nici să nu te gândești la asta, îl previn eu pe un ton alarmat.

— La ce să nu mă gândesc, Anastasia?

— Știu bine privirea asta. Suntem la serviciu.

Se apleacă în față, privindu-mă ținută cu ochii cenușii, senzuali și infometati. *Dumnezeule mare!* Înghit instinctiv în sec.

— Suntem într-un birou mic, rezonabil de bine izolat fonic, a cărui ușă se poate încuia.

— Turpitudine morală crasă, pronunț eu răspicat fiecare cuvânt.

— Nu și cu soțul tău.

— Cu șeful șefului șefului meu, șuier eu printre dinți.

— Ești soția mea.

— Christian, nu. Vorbesc serios. Diseară, poți să mă fuți în șapte nuanțe perverse, la fel ca duminică. Dar nu acum. Nu aici!

Clipește și mijește ochii încă o dată, apoi izbucnește brusc în râs.

— În șapte nuanțe perverse? repetă și ridică o sprânceană cu un aer surprins. Poate am să-ți cer să-ți respecti promisiunea, doamnă Steele.

— Of, încetează cu „doamnă Steele“! lovesc eu cu palma în masă, făcându-ne să tresărim pe amândoi. Pentru numele lui Dumnezeu,

Christian! Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, o să-mi schimb numele!

Buzele i se întredeschid și inspiră adânc, apoi i se așterne pe buze un zâmbet radios ce îi dezvelește toți dinții. *Uau...*

— Bine, bate el din palme și se ridică brusc în picioare.

Și acum?

— Misiune îndeplinită. Iar acum, am treabă. Scuză-mă, doamnă Grey.

Of, ce enervant poate să fie omul ăsta!

— Dar...

— Dar ce, doamnă Grey?

Mă dezumflu.

— Du-te.

— Asta și intenționez să fac, răspunde el. Ne vedem diseară. Abia aștept cele șapte nuanțe perverse.

Mă încrunt.

— Ah, iar în perioada următoare, am programate multe întâlniri de curtoazie cu oameni de afaceri, și aș vrea să vii cu mine.

Mă uit la el cu gura căscată. *Nu mai pleci odată?*

— Am s-o rog pe Andrea s-o sune pe Hannah să-ți treacă în agenda zilele cu pricina. Sunt niște oameni pe care trebuie să-i cunoști. Și, de acum înainte, ar trebui s-o pui pe Hannah să se ocupe de agenda ta.

— Bine, bombăn eu, complet uimită, uluită și șocată.

Se apleacă deasupra biroului meu. *Ce mai e acum?* Sunt subjugată de privirea lui hipnotică.

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, doamnă Grey.

Se apropie mai mult și îmi așterne o sărutare tandră pe buze.

— Pe curând, iubito, murmură el, apoi se ridică brusc, îmi face cu ochiul și pleacă.

Îmi sprijin capul pe birou, simțindu-mă ca și cum ar fi dat mărfarul peste mine — mărfarul care este iubitul meu soț. Cred că e cel mai enervant, mai frustrant și mai dificil bărbat de pe planetă. Mă îndrept de spate și mă frec înfrigurată la ochi. *La ce am consimțit!*

Ana Grey o să conducă SIP — adică Grey Publishing. Omul e nebun. Bate cineva la ușă, iar Hannah vără capul înăuntru.

— Te simți bine? mă întreabă.

O privesc fără să spun nimic, iar ea se încruntă.

— Știu că nu-ți place să fac asta, dar pot să-ți pregătesc un ceai?

Încuviințez din cap.

— Un Twining English Breakfast negru și slab?

Încuviințez din cap.

— Imediat, Ana.

Încă șocată, mă uit în gol spre ecranul computerului. Cum să-l fac să înțeleagă? Un e-mail!

De la: Anastasia Steele

Subiect: NU SUNT O POSESIUNE!

Data: 22 august 2011, 14:23

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Data viitoare când mai vii să mă vezi, fă-ți o programare, pentru ca măcar să fiu prevenită că urmează să am de-a face cu megalomania ta adolescentină și dominatoare.

A ta,

Anastasia Grey <_____> remarcă numele

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Șapte nuanțe perverse

Data: 22 august 2011, 14:34

Către: Anastasia Steele

Draga mea doamnă Grey (accentul cade pe „mea”),
Ce-aș putea spune în apărarea mea? Eram în zonă.

Și nu, nu ești o posesiune, ești iubita mea soție.
Ca de obicei, mi-ai făcut ziua frumoasă.

Christian Grey

CEO și Megaloman Dominator, Grey Enterprise Holdings Inc.

Încearcă să facă pe amuzantul, dar n-am niciun chef să râd
Inspir adânc și mă întorc la corespondența mea.

Pe seară, când urc în mașină, Christian e tăcut.

— Bună, murmur eu.

— Bună, murmură el precaut — așa cum și trebuie.

— Ai mai întrerupt pe cineva de la lucru azi? îl întreb eu pe un
ton foarte mios.

Pe chip i se așterne un zâmbet.

— Doar pe Flynn.

Oh.

— Data viitoare când mai mergi pe la el, am să-ți dau o listă cu
teme pe care vreau să le discutați, îi spun eu printre dinți.

— Nu pari în largul tău, doamnă Grey.

Mă uit țintă la cefele lui Ryan și Sawyer, care stau pe scaunele din
față, iar Christian se răsuțește spre mine.

— Hei, spune el blând, luându-mă de mână.

Toată după-amiaza, în loc să mă concentrez la ce aveam de
făcut, m-am tot gândit ce să-i spun. Dar, odată cu trecerea orelor, am
devenit din ce în ce mai furioasă. M-am săturat de comportamentul
lui arogant, irascibil și, la drept vorbind, copilăros. Îmi smulg mâna
din a lui — într-un mod arogant, irascibil și copilăros.

— Ești supărată pe mine? îmi șoptește.

— Da, șui eu, apoi mă uit pe geam, și îmi încrucișez brațele la
piept într-o manieră defensivă.

Christian își schimbă iarăși poziția, dar nu vreau să mă uit la el.
Nu înțeleg de ce sunt atât de supărată pe el, dar sunt. Al dracului de
supărată.

Imediat ce ajungem în față la Escala, încalc protocolul și ies singură din mașină cu servieta în mână. Intru valvârtej în clădire, fără să mă uit în urmă să văd cine vine după mine. Ryan vine fuga în hol și apasă pe butonul liftului.

— Ce-i? pufnesc eu, când ajunge în dreptul meu, iar obrazii i se înroșesc.

— Îmi cer scuze, doamnă, bâiguie el.

Christian vine lângă mine, iar Ryan se retrage.

— Deci nu ești supărată doar pe mine? bombăne el sec.

Îi arunc o privire și văd pe buzele sale umbra unui zâmbet.

— Râzi de mine? mijesc eu ochii.

— N-aș îndrăzni, spune el, ridicând mâinile ca și cum l-aș amenința cu pistolul.

E îmbrăcat cu costumul său bleumarin și are un aer curat și îngrijit, cu părul dezordonat și o expresie sinceră.

— Trebuie să te tunzi, bombăn eu.

Luându-mi privirea de la el, urc în lift.

— Serios? spune, dându-și părul de pe frunte, apoi mă urmează în cabină.

— Da, răspund eu, formând codul de la apartamentul nostru.

— Deci acum stai de vorbă cu mine?

— Exact.

— Ce anume te-a făcut să te superi pe mine? Dă-mi un indiciu, mă roagă pe un ton precaut.

Mă întorc și mă uit la el cu gura căscată.

— Chiar n-ai nici cea mai vagă idee? Sunt sigură că un om atât de inteligent are măcar o bănuială. Nu-mi vine să cred că ești atât de obtuz.

Alarmat, face un pas în spate.

— Chiar ești supărată. Am crezut că am lămurit toate astea la tine în birou, murmură el cu un aer perplex.

— Christian, doar am cedat în fața cererilor tale insistente, asta-i tot.

Ușile liftului se deschid și dau buzna în hol, unde ne așteaptă Taylor, care face un pas în spate și închide repede gura, lăsându-mă să trec pe lângă el.

— Bună, Taylor, mormăi eu.

— Doamnă Grey, murmură el.

Lăsându-mi servieta în vestibul, pornesc spre living.

— Bună seara, doamnă Grey, mă întâmpină doamna Jones, care gătește ceva pe aragaz.

— Bună seara, doamnă Jones, mormăi eu din nou.

Mă duc direct la frigider și scot o sticlă de vin alb. Christian vine după mine în bucătărie și se uită la mine ca un șoim, în timp ce îmi iau un pahar din bufet. Își dă jos haina și o pune nonșalant pe blatul pentru gătit.

— Vrei să bei ceva? îl întreb eu pe un ton foarte drăgăstos.

— Nu, mulțumesc, spune el, fără să-și ia ochii de la mine, și știu că se simte neajutorat.

Nu știe ce să facă cu mine. Dintr-un anumit punct de vedere, e comic, dar din alt punct de vedere e tragic. *Ei bine, la naiba cu el!* Îmi e greu să fiu înțelegătoare după întâlnirea din după-amiaza asta. Cu gesturi lente, își desface cravata, apoi își descheie primul nasture de la cămașă. Îmi torn un pahar mare de sauvignon alb, iar Christian își trece o mână prin păr. Când mă întorc spre el, doamna Jones a dispărut. *La dracu'!* Ea e scutul meu uman. Iau o gură de vin. *Hm.* Are gust bun.

— Încetează, șoptește Christian.

Face cei doi pași care ne despart și se oprește chiar în fața mea. Cu un gest blând, îmi dă părul pe după ureche și îmi mângâie lobul urechii cu vârfurile degetelor, făcându-mă să mă înfior. Oare asta mi-a lipsit toată ziua? Atingerea lui? Clatin din cap, obligându-l să-mi dea drumul, și mă uit în ochii lui.

— Vorbește cu mine, murmură el.

— Ce rost are? Oricum nu mă ascuți.

— Ba da. Ești una dintre puținele persoane pe care le ascult.

Iau încă o gură de vin.

— E vorba de numele tău?

— Da și nu. E vorba de felul în care te-ai purtat când ai văzut că nu sunt de acord cu tine, îi răspund eu cu un aer încruntat, așteptându-mă să se înfurie.

Fruntea i se încrețește.

— Ana, știi că am... probleme. Și îmi e greu să fiu indiferent când vine vorba de tine, doar știi asta.

— Dar nu-s copil. Și nici o posesiune.

— Știu, oftează el.

— Atunci nu mă mai trata ca și cum aș fi, șoptesc eu pe un ton rugător.

Îmi mângâie obrazul cu dosul mâinii și își trece vârful degetului mare peste buza mea de jos.

— Nu fi supărată. Ești atât de prețioasă pentru mine. Ca o posesiune inestimabilă, ca un copil, șoptește el cu un aer serios și plin de respect.

Cuvintele lui mă tulbură. *Ca un copil*. Prețioasă ca un copil... un copil ar fi prețios pentru el!

— Nu sunt nici una, nici alta, Christian. Sunt soția ta. Dacă te-a rănit că n-am de gând să iau numele tău, trebuia să-mi spui.

— Rănit?

Pe chip i se așterne o expresie foarte încruntată, și îmi dau seama că se gândește la această posibilitate. Dar, după o clipă, se îndreaptă de spate și se uită repede la ceasul de mână.

— Arhitecta o să vină aici în mai puțin de o oră. Ar trebui să mâncăm.

Oh, nu! bombăn în sinea mea. Nu numai că nu mi-a răspuns, dar mai trebuie să o și suport pe Gia Matteo. Ziua mea nasoală tocmai a devenit și mai nasoală.

— Discuția asta nu s-a încheiat, mormăi eu cu un aer încruntat.

— Ce mai e de discutat?

— Ai putea vinde editura.

— S-o vând? pufnește Christian.

— Da.

— Crezi că aş putea găsi un client pe piaţa din ziua de azi? pufneşte el.

— Cât te-a costat?

— A fost destul de ieftină, răspunde el pe un ton precaut.

— Şi dacă dă faliment?

Zâmbeşte superior.

— O să supravieţuim. Dar n-o voi lăsa să dea faliment, Anastasia. Nu cât timp lucrezi acolo.

— Şi dacă plec din editură?

— Să faci ce?

— Nu ştiu. Altceva.

— Mi-ai spus că e slujba pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna. Şi, scuză-mă dacă mă înşel, dar am promis în faţa lui Dumnezeu, a reverendului Walsh şi a unei adunări alcătuite din persoanele cele mai dragi nouă că te voi iubi, că îţi voi sprijini visele şi dorinţele şi că te voi păstra teafără alături de mine.

— Mi se pare că nu joci cinstit, citându-ţi jurămintele de nuntă.

— N-am promis niciodată să joc cinstit când vine vorba de tine. În plus, şi tu ţi-ai folosit jurămintele de nuntă ca pe o armă.

Mă încrunt — are dreptate.

— Anastasia, dacă încă eşti furioasă pe mine, răzbună-te pe mine mai încolo, când vom fi în pat.

Brusc, ochii îi scânteiază, iar vocea îi devine şoptită, umplându-se de dorinţă.

Ce? În pat? Cum?

Văzându-mi expresia, afişează un zâmbet înţelegător. Oare se aşteaptă să-l leg? *Sfinte Sisoe!* Zeiţa mea intimă îşi scoate din urechi căştile de la iPod şi ne ascultă cu o atenţie fascinantă.

— Şapte nuanţe perverse, şopteşte el. Abia aştept.

Uau!

— Gail! strigă el dintr-odată şi, patru secunde mai târziu, doamna Jones apare în living.

Oare unde era? În biroul lui Taylor? Ne asculta? Doamne!

— Domnule Grey?

— Am vrea să mâncăm, te rog.

— Am înțeles, domnule Grey.

Christian nu-și ia ochii de la mine. Mă privește cu atenție, ca și cum aș fi o creatură exotică pe punctul s-o ia la fugă. Iau o gură de vin.

— Cred că o să beau și eu un pahar, spune el cu un oftat, trecându-și din nou o mână prin păr.

— Nu termini?

— Nu, răspund eu.

Ca să evit expresia întunecată a lui Christian, plec privirea spre farfuria de *fettuccine* de care abia dacă m-am atins. Înainte să poată spune ceva, mă ridic în picioare și strâng farfuriile de pe masă.

— Gia o să ajungă în scurtă vreme, bombăn eu, iar buzele lui Christian se curbează într-o grimasă, însă nu spune nimic.

— Le iau eu, doamnă Grey, îmi spune doamna Jones când intru în bucătărie.

— Mulțumesc.

— Nu v-au plăcut? mă întreabă ea cu un aer preocupat.

— Au fost bune, dar nu mi-e foame.

Zăbindu-mi discret și înțelegător, se întoarce cu spatele, răstoarnă resturile la coș, apoi pune farfuria în chiuvetă.

— Mă duc să dau niște telefoane, mă anunță Christian, aruncându-mi o privire să-mi evalueze starea de spirit, după care dispare în biroul său.

Scot un oftat de ușurare și mă duc în dormitorul nostru. Cina a fost tensionată. Încă sunt supărată pe Christian, iar el pare să creadă că nu a greșit cu nimic. Oare a greșit? Vocea mea interioară ridică o sprânceană, uitându-se la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună. Da, a greșit. M-a pus într-o situație și mai stânjenitoare la serviciu. N-a avut răbdare să discutăm problema asta în relativa intimitate a căminului nostru. Cum s-ar simți dacă aș da buzna în biroul lui și aș vrea să

fac eu legea? Și, colac peste pupăză, vrea să-mi dea mie SIP! Cum naiba să conduc o companie? Nu știu aproape nimic despre afaceri.

Mă uit la zgârie-norii din zare, scăldați în lumina de un roz strălucitor a amurgului. Ca de obicei, vrea să ne rezolvăm problemele în dormitor... ăă... în hol... în camera de joacă... în camera televizorului... pe blatul pentru gătit din bucătărie... *Gata!* Pentru el, totuși se reduce întotdeauna la sex. Sexul e mecanismul lui de adaptare.

Mă duc în baie, și fruntea mi se încruntă când mă văd în oglindă. Întoarcerea la lumea reală e dificilă. Cât am fost în bula noastră am reușit să depășim diferențele dintre noi, pentru că eram atât de intimi. Dar acum? Preț de câteva clipe, mă duc cu gândul înapoi la nunta noastră, amintindu-mi de grijile mele de atunci — căsătorește-te în grabă... Nu, nu trebuie să gândesc așa. Când m-am căsătorit cu el, știam că e pervertit în cincizeci de nuanțe. Trebuie doar să am răbdare și să discut problema asta cu el.

Mă încrunt în oglindă. Sunt palidă — și, în scurtă vreme, va trebui să-i țin piept arhitectei. Sunt îmbrăcată cu fusta strâmtă de culoare cenușie și cu o bluză fără mâneci. *Foarte bine!* Zeița mea intimă își scoate imediat oja stacojie. Îmi desfac primii doi nasturi de sus, dându-mi la iveală partea de sus a sânilor, apoi mă spăl pe față și mă machiez din nou, aplicând mai mult rimel decât de obicei și dându-mi buzele cu gloss. Mă aplec și îmi pieptăn părul viguros de la rădăcină spre vârfuri. Când mă îndrept de spate, părul mi se revarsă peste sâni ca un abur castaniu. Îl dau cu grijă pe după urechi și mă duc să-mi caut pantofii cu tocuri.

Când mă întorc în living, Christian stă la masă cu planurile întinse în față. A pus niște muzică. Auzind-o, rămân ținută locului.

— Doamnă Grey, spune el cald, uitându-se întrebător la mine,

— Ce-i asta? întreb eu — muzica mă lasă fără cuvinte.

— Recviemul lui Fauré. Arăți altfel, adaugă el cu un aer distras.

— Oh, e prima oară când îl ascult.

— E foarte relaxant, spune el, ridicând o sprânceană. Ți-ai făcut ceva la păr?

— L-am pieptănat, mormăi eu.

Sunt transfigurată de vocile tulburătoare ale recviemului. Abandonând planurile, Christian se apropie de mine cu pași lenți, în ritmul muzicii.

— Dansezi cu mine? murmură el.

— Pe un recviem? răspund eu cu un aer șocat.

— Da.

Mă ia în brațe, adâncindu-și fața în părul meu și legănându-se ușor de la stânga la dreapta. Are un miros divin.

Oh... mi-a fost dor de el. Îl cuprind în brațe și îmi înfrânez impulsul de a plânge. *De ce ești atât de enervant?*

— Urăsc să mă cert cu tine, șoptește el.

— Ei bine, nu mai fi atât de nemernic.

Izbucnește în râs, și îi simt pieptul vibrând. Mă strânge și mai tare în brațe.

— Un nemernic?

— Da, un nenorocit.

— Prefer „nemernic“.

— Da, ți se potrivește mai bine.

Râde încă o dată și mă sărută pe creștetul capului.

— Un recviem? murmur eu, un pic șocată că dansăm pe o astfel de muzică.

Ridică din umeri.

— Pur și simplu e o muzică minunată, Ana.

Taylor tușește discret la intrare, iar Christian îmi dă drumul.

— A venit domnișoara Matteo, spune el.

Începe distracția!

— Invit-o înăuntru, spune Christian, apoi mă ia de mână, iar domnișoară Gia Matteo intră în living.

Capitolul 8

Gia Matteo e o femeie frumoasă — o femeie înaltă și frumoasă. Își poartă părul tuns scurt, vopsit blond și perfect aranjat ca pe o coroană sofisticată. E îmbrăcată cu un costum pantalon de culoare gri — pantalonii și haina mulată îi scot în evidență formele generoase. Par haine scumpe. La baza gâtului, îi strălucește un diamant care se asortează cu cerceii. E o femeie manierată — una dintre acele femei care au crescut cu bani și educație aleasă, deși în seara asta pare să fi lăsat educația acasă, pentru că bluza de un albastru pal e desfăcută la prea mulți nasturi. Ca a mea. Mă înroșesc.

— Christian, Ana, ne salută ea cu un zâmbet radios, etalându-și dinții de un alb perfect.

Dă mâna cu manichiură îngrijită mai întâi cu Christian, apoi cu mine — ceea ce mă obligă să-i dau drumul mâinii lui Christian. E doar un pic mai scundă decât el, dar are niște tocuri uriașe.

— Gia, îi răspunde Christian politicoș, iar eu îi zâmbesc rece.

— Amândoi arătați foarte bine după luna de miere, spune ea cu glas catifelat, ochii ei căprui fixându-l pe soțul meu de sub genele lungi și rimelate.

Christian mă cuprinde cu un braț, strângându-mă cu putere.

— Am petrecut minunat, mulțumesc, răspunde el, mângâindu-mi tâmpla cu buzele, ceea ce mă ia prin surprindere.

Vezi... e al meu. Difil — ba chiar enervant —, dar al meu Surâd. *În clipa asta, te iubesc cu adevărat Christian Grey.* Îmi strecur mâna pe după mijlocul lui, apoi în buzunarul de la spate al pantalonilor săi și îl strâng de fund. Gia ne zâmbește discret.

— Ați avut timp să vă uitați pe planuri?

— Da, murmur eu.

Ridic privirea spre Christian, care îmi surâde cu o sprânceană ridicată, încercând să-și ascundă amuzamentul. Dar oare ce-l amuză? Reacția mea față de Gia sau faptul că l-am strâns de fund?

— Te rog, planurile sunt aici, spune el, făcând semn cu mâna spre masă.

Mă ia de mână și mă conduce într-acolo, iar Gia vine după noi. În cele din urmă, îmi aduc aminte de bunele maniere.

— Vrei ceva de băut? o întreb eu. Un pahar de vin?

— Ar fi excelent, spune Gia. Un vin alb sec, dacă ai.

La dracu'! Sauvignonul din care am băut noi e alb sec, nu?

Fără tragere de inimă, mă îndepărtez de lângă bărbatul meu și pornesc spre bucătărie. Christian oprește muzica, iar din difuzoare se mai aude doar un discret zgomot de fond.

— Mai vrei niște vin, Christian? strig eu din bucătărie.

— Da, iubito, te rog, îmi răspunde el drăgăstos.

Uau, cât de seducător poate să fie uneori, dar cât de enervant alteori!

Ducând mâna la dulap, simt că mă urmărește cu privirea și sunt cuprinsă de sentimentul ciudat că soțul meu și cu mine dăm o mică reprezentație, că jucăm un joc împreună — dar de data asta suntem în aceeași tabără și o avem drept adversară pe Gia Matteo.

Oare Christian conștientizează că e atrasă de el și că o arată în mod prea evident? Mă străbate un fior plăcut când îmi dau seama că poate încearcă să-mi dea asigurări. Sau poate că pur și simplu îi transmite — limpede și apăsător — acestei femei că e luat.

E al meu. *Da, nenorocito — al meu.* Zeița mea intimă e îmbrăcată în ținută de gladiatoare și are un aer necruțător. Zâmbind în sinea mea, iau trei pahare din bufet și sticla de sauvignon de pe frigider, apoi le așez pe toate pe barul pentru micul dejun. Gia e aplecată deasupra mesei, în timp ce Christian stă în picioare lângă ea și îi arată ceva pe planuri.

— Cred că Ana are câteva opinii despre peretele de sticlă, dar, în linia mari, suntem amândoi mulțumiți de ideile tale.

— Oh, mă bucur! exclamă Gia, evident ușurată, și atinge brațul lui Christian cu un gest discret, plin de cochetărie.

Christian se încordează imediat, însă aproape imperceptibil, iar Gia chiar pare să nu observe.

Lasă-l dracu' în pace, femeie! Nu-i place să fie atins.

Făcând un pas într-o parte, astfel încât Gia să nu-l mai poată atinge, Christian se întoarce spre mine.

— Ne e sete, spune el.

— Imediat!

Chiar jucăm un joc. Arhitecta îl stânjenește. Cum de n-am observat mai înainte? Și tocmai de aceea nu-mi place Gia. Christian e obișnuit cu felul în care reacționează femeile la prezența lui. L-am văzut deseori în astfel de situații și, de obicei, nu are niciun fel de reacție. Dar atingerile sunt cu totul altceva. Ei bine, doamna Grey îmi vine în ajutor, Christian.

Umplu repede paharele, apoi le iau în mâini și dau fuga la cavalierul meu aflat la ananghie. Oferindu-i un pahar Giei, mă poziționez în mod deliberat între ei. Arhitecta ia paharul, zâmbind politicos. Îi întind unul și lui Christian, care îl ia cu dragă inimă, având pe chip o expresie de recunoștință amuzată.

— Noroc! ne spune el amândurora, dar se uită la mine.

Gia și cu mine ridicăm paharele și îi răspundem la unison, apoi iau o bine-venită gură de vin.

— Ana, înțeleg că ai obiecții cu privire la peretele de sticlă? mă întreabă Gia.

— Da. Adică îmi place, să nu mă înțelegi greșit. Dar mă gândeam să-l încorporăm mai organic în structura casei. La urma urmelor, m-am îndrăgostit de casă așa cum e, nu vreau s-o modificăm radical.

— Înțeleg.

— Aș vrea ca designul să fie... empatic, mă înțelegi, să fie în acord cu planul original al casei.

Ridic privirea spre Christian, care se uită la mine cu un aer gânditor.

— Fără renovări majore? murmură el.

— Fără, clatin eu din cap, ca să-mi accentuez punctul de vedere.

— Ți place așa cum e?

— În mare parte, da. Încă de la început mi s-a părut că are nevoie de îngrijire afectuoasă și iubitoare.

Ochii strălucitori ai lui Christian au o expresie caldă.

Gia se uită la noi doi și se îmbujorează ușor.

— Bine, spune ea. Cred că am înțeles ce vrei să spui, Ana. Ce-ar fi dacă am păstra peretele de sticlă și am lărgi terasa din spate, rămânând fideli stilului mediteranean al casei? Deja avem acolo o terasă din piatră. Am putea construi niște stâlpi din piatră de același tip, la distanță mare unul de celălalt, astfel încât să păstrăm priveliștea. Adăugăm un tavan de sticlă sau un acoperiș din țiglă de același fel ca aceea de pe casă. În felul ăsta, o să aveți și o zonă pentru luat masa în aer liber.

Ce-i al ei e al ei — chiar e bună.

— Sau, în loc să lărgim terasa, am putea încorpora în ușile de sticlă niște lemn — culoarea o alegeți voi —, ceea ce ar păstra spiritul mediteranean, continuă ea.

— Niște obloane albastre cum sunt cele din sudul Franței, murmur eu spre Christian, care se uită la mine cu atenție.

Ia o gură de vin și ridică din umeri cu un aer indecis. *Hm*. Nu-i place ideea, dar nici nu mă contrazice și nici nu mă face să mă simt prost. Doamne, bărbatul ăsta e un ghem de contradicții. Îmi vin în minte vorbele lui de ieri: „Vreau ca noua noastră casă să fie așa cum îți dorești. Oricum ți-ai dori-o. E a ta”. Vreau să fiu fericită. În tot ce fac. În adâncul meu, știu că e așa. Atâta că... dar mă opresc. *Nu te gândi la cearta de mai înainte*. Vocea mea interioară se încruntă la mine.

Gia se uită la Christian, așteptând ca el să ia o decizie. Pupilele i se dilată, iar buzele lucioase i se întredeschid. Își atinge ușor cu limba buza de sus, apoi ia o gură de vin. Când mă întorc spre Christian, încă se uită la mine — nu la ea. *Da!* Zeița mea intimă ridică pumnul în aer cu o mină victorioasă. Am s-o pun la punct pe doamna Matteo.

— Ana, cum vrei să facem? murmură Christian, dând clar de înțeles că ține cont de părerea mea.

— Îmi place ideea terasei.

— Și mie.

Mă uit iarăși la Gia. *Hei, duduie, uită-te la mine, nu la el. Eu sunt cea care ia decizii în privința asta*.

— Cred că mai întâi ar trebui să văd planurile refăcute, să-mi pot da seama cum o să arate terasa lărgită și stâlpii în armonie cu spiritul casei.

Fără tragere de inimă, Gia își ia ochii lacomi de la soțul meu și se uită la mine zâmbind. Crede că nu observ?

— Sigur, încuviințează ea cu un aer afabil. Alte probleme?

În afară de faptul că îl dezbraci din priviri pe soțul meu?

— Christian vrea să reamenajeze dormitorul principal, murmur eu.

Dinspre intrarea în living se aude o tuse discretă. Ne întoarcem tustrei și îl vedem în prag pe Taylor.

— Taylor? întreabă Christian.

— Trebuie să vă consult într-o chestiune urgentă, domnule Grey. Christian mă apucă de umeri pe la spate și îi spune Giei.

— Doamna Grey este cea care decide în acest proiect. Are mână liberă. Tot ce vrea se face. Am încredere totală în instinctele ei. E foarte perspicace.

Vocea i se modifică subtil. În ea descifrez mândrie și un avertisment voalat — un avertisment pentru Gia?

Are încredere în instinctele mele? Of, bărbatul ăsta e exasperant. În după-amiaza asta, instinctele mele l-au lăsat să-mi calce sentimentele în picioare. Clatin din cap cu un aer nemulțumit, dar sunt recunoscătoare că îi spune Domnișoarei Provocatoare și Din Păcate Pricepută cine decide în privința casei. Mângâi ușor mâna lui Christian, care se odihnește pe umărul meu.

— Iar acum, vă rog să mă scuzați, spune el, strângându-mi umerii înainte să pornească în urma lui Taylor.

Mă întreb într-o doară ce s-o fi întâmplat.

— Ei bine... cum e cu dormitorul principal? mă întreabă Gia cu un aer neliniștit.

Ridic privirea spre ea și fac o scurtă pauză, să mă asigur că Taylor și Christian nu ne pot auzi. Apoi, adunându-mi toată forța interioară și amintindu-mi că am fost foarte nervoasă în ultimele cinci ore, i-o servesc fără menajament.

— Ai motive să fii neliniștită, Gia, pentru că în clipa asta, încă nu știu dacă vom continua să lucrăm cu tine. Dar sunt sigură că o să ne înțelegem câtă vreme nu te mai atingi de soțul meu.

Rămâne cu gura căscată.

— Altminteri, ești concediată. Ai înțeles? pronunț eu răspicat fiecare cuvânt.

Clipește rapid, cu un aer uluit. Nu-i vine să creadă ce a auzit. Nici *mie* nu-mi vine să cred ce am spus. Dar îmi păstrez cumpătul, uitându-mă impasibilă în ochii ei căprui și din ce în ce mai mari.

Nu da înapoi. Nu da înapoi! Am învățat această înnebunitoare mină impasibilă de la Christian, căruia îi iese de minune. Știu că

renovarea locuinței principale a familiei Grey este un proiect prestigios pentru biroul de arhitectură al Giei — o pană strălucitoare în panașul ei. Nu vrea să piardă comanda asta. Iar în clipa asta, mă doare în cot că e prietenă cu Elliot.

— Ana... doamnă Grey... îmi pare rău. Niciodată n-am...

Se înroșește, fără să-și dea seama ce altceva ar mai putea spune.

— Vreau să mă fac bine înțeleasă: soțul meu nu e interesat de tine.

— Bineînțeles, murmură ea, iar sângele i se scurge din obraji.

— După cum ți-am spus, am vrut doar să fiu bine înțeleasă.

— Doamnă Grey, îmi cer sincer scuze dacă... ați crezut că am...

Se oprește, tot fără să-și dea seama ce-ar putea spune.

— Bine. Câtă vreme ne înțelegem una pe cealaltă, totul o să fie în regulă. Iar acum, o să-ți spun la ce ne-am gândit pentru dormitorul principal, apoi aș vrea să-mi spui toate materialele pe care ai de gând să le folosești. După cum știi, Christian și cu mine vrem să avem o casă cât mai ecologică, și aș vrea să-i spun despre ce materiale e vorba și care e proveniența lor.

— B-bineînțeles, se bâlbâie ea cu ochi mari, intimidată de mine.

E o premieră. Zeița mea intimă face un tur al arenei, salutând publicul extaziat.

Gia își aranjează părul, și îmi dau seama că e un gest nervos.

— Dormitor principal? spune ea în șoaptă, cu neliniște în glas.

Acum, că am situația sub control, simt că mă relaxez pentru prima oară de când m-am întâlnit cu Christian în după-amiaza asta. Pot să fac asta. Zeița mea intimă îi aduce omagii scorpiei din mine.

Christian revine chiar când ne apropiem de sfârșit.

— Ați terminat? întreabă el.

Mă cuprinde pe după mijloc și se întoarce spre Gia.

— Da, domnule Grey, zâmbește ea radios, dar are un aer nesigur. O să trimit planurile refăcute în vreo două zile.

— Excelent. Ești mulțumită? mă întreabă el, uitându-se la mine cu ochi calzi și iscoditori.

Încuviințez din cap și mă înroșesc dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg.

— Eu ar trebui să plec, spune Gia, și iarăși mi se pare că veselie ei e forțată.

De data asta, dă mâna mai întâi cu mine, apoi cu Christian.

— Pe data viitoare, Gia, murmur eu.

— Da, doamnă Grey. Domnule Grey.

Taylor apare în pragul livingului.

— O să te conducă Taylor, spun eu suficient de tare cât să mă audă și el.

Aranjându-și părul încă o dată, se răsucește pe tocurile înalte și iese din living, urmată îndeaproape de Taylor.

— A fost considerabil mai rece, spune Christian, uitându-se întrebător la mine.

— Serios? N-am observat, ridic eu din umeri, încercând să păstrez un ton neutru. Ce voia Taylor? întreb, în parte pentru că sunt curioasă, în parte pentru că vreau să schimb subiectul.

Încruntându-se, Christian îmi dă drumul și începe să ruleze planurile de pe masă.

— Ceva legat de Hyde.

— Ce-i cu Hyde? șoptesc eu.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Ana.

Lăsând planurile la o parte, Christian mă ia în brațe.

— Se pare că n-a mai fost în apartamentul lui de câteva săptămâni, asta-i tot.

Mă sărută pe păr, apoi îmi dă drumul și termină ce a început.

— Ce ați hotărât? mă întreabă, și știu că a schimbat subiectul pentru că nu vrea să-mi spună mai multe despre Hyde.

— Doar ce am stabilit cu tine. Cred că te place, spun eu calm. Pufnește.

— I-ai zis ceva? mă întreabă el, și mă înroșesc.

Cum și-a dat seama? Neștiind ce să spun, las privirea în jos.

— Când a venit, eram Christian și Ana, iar când a plecat, domnul și doamna Grey, adaugă el pe un ton sec.

— S-ar putea să-i fi spus ceva, băigui eu.

Când mă uit iarăși la el, mă privește cu căldură și, preț de o clipă, are un aer... mulțumit. Apoi pleacă privirea, clătinând din cap, iar expresia i se schimbă.

— Asta e reacția pe care o au de obicei femeile față de mine, spune el pe un ton vag nemulțumit, ba chiar dezgustat.

Oh, Cincizeci de Umbre, nu!

— Ce-i? mă întreabă el, surprins de expresia mea perplexă.

Brusc, ochii i se măresc, iar pe chip i se așterne o mină alarmată.

— Doar nu ești geloasă, nu? adaugă el îngrozit.

Mă înroșesc și înghit în sec, apoi plec privirea spre degetele mele împreunate. *Sunt geloasă?*

— Ana, e o prădătoare sexuală. Nu-i deloc genul meu. Cum poți să fi geloasă pe ea? Sau pe oricine altcineva? Nu mă interesează nimic la ea.

Când ridic privirea, se uită la mine ca și cum mi-ar fi crescut încă o mână. Își trece degetele prin păr.

— Doar pe tine te vreau, Ana, spune el calm. N-o să te vreau niciodată decât pe tine.

Vai de mine! Lăsând încă o dată planurile la o parte, Christian se apropie de mine și îmi ia bărbia între degetul mare și arătător.

— Cum de nu știi asta? Ți-am dat vreodată motive să crezi că aș putea fi interesat, fie și vag, de altcineva? mă întreabă el, privindu-mă țintă cu ochi scăpărători.

— Nu, șoptesc eu. Sunt o caraghioasă. Atâta că azi... tu...

Brusc, ies la suprafață toate sentimentele neplăcute de mai devreme. Azi după-amiază, am fost uluită și enervată de comportamentul pe care l-a avut în biroul meu. Acum vrea să stau acasă, iar în clipa următoare vrea să-mi ofere editura în dar. Cum să țin pasul cu el?

— Ce-i cu mine?

— Oh, Christian..., încep eu și simt că îmi tremură buza de jos. Încerc să mă adaptez la noua mea viață, pe care nu mi-am imaginat-o niciodată așa. Totul îmi e oferit pe tavă — slujba, tu, soțul meu minunat, pe care niciodată... niciodată n-am crezut că am să-l iubesc în felul ăsta... atât de intens, atât de repede, atât de... irevocabil.

Inspir adânc să mă liniștesc, în timp ce el se uită la mine cu gura căscată.

— Dar ești ca un mărfar, și mi-e teamă să urc în el, pentru că fata de care te-ai îndrăgostit ar putea fi strivită. Și ce o să rămână din mine? Un fel de carcasă socială goală pe dinăuntru, care aleargă de la un eveniment caritabil la altul.

Fac o nouă pauză, străduindu-mă să găsesc vorbele prin care să exprim cum mă simt.

— Iar acum vrei să fii director de companie, lucru pe care nu mi l-am dorit niciodată. Mă lupt cu ideile astea contradictorii: ba vrei să stai acasă, ba vrei să conduc o companie — e derutant.

Mă opresc, simțind că-mi vine să plâng, și mă străduiesc să-mi stăpânesc lacrimile.

— Vreau să nu mă zorești. Trebuie să mă lași să iau singură decizii, să-mi asum singură riscuri, să fac greșeli și să învăț din ele. Trebuie să învăț să merg înainte să alerg. Mă înțelegi, Christian? Vreau să am un anumit grad de independență. De aceea vreau să-mi păstrez numele.

Gata, asta voiam să-i spun azi după-amiază.

— Simți că te zoresc? șoptește el.

Încuviințez din cap.

Închide ochii și își trece o mână prin păr cu un aer agitat.

— Vreau doar să-ți pun lumea la picioare, Ana, să-ți ofer tot ce-ți dorești. Și, în același timp, să te apăr de lume. Să am grijă de tine. Dar vreau și să știe lumea că ești a mea. Azi, când am primit e-mailul tău, am intrat în panică. De ce nu mi-ai spus că ai hotărât să-ți păstrezi numele?

Mă înroșesc. Are dreptate.

— M-am gândit la asta în luna de miere și... n-am vrut să sparg bula, iar apoi am uitat. Mi-am adus aminte de asta abia aseară. Apoi am discutat despre Jack Hyde... mă rog, nu mi-a mai stat gândul la asta. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun, să discutăm, dar n-am găsit momentul potrivit.

Privirea lui intensă mă intimidează. E ca și cum ar încerca să-mi pătrundă în minte, dar nu spune nimic.

— De ce ai intrat în panică? îl întreb eu.

— Nu vreau să-mi scapi printre degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am să plec nicăieri. Când o să-ți intre asta în cap? TE IUBESC, fac eu un gest cu mâna, la fel ca el, să-mi accentuez cuvintele. Mai mult „decât văzul, spațiul sau libertatea”⁸.

Face ochii mari.

— Iubirea unei fiice?⁹ îmi zâmbește el ironic.

— Nu, râd eu fără să vreau. E singurul citat care mi-a venit în minte.

— Sunt ca nebunul rege Lear?

— Ca preaiubitul rege Lear.

Îi mângâi fața, iar el își sprijină obrazul în palma mea, închizând ochii.

— Ai fi dispus să-ți schimbi numele în Christian Steele, să știe toată lumea că ești al meu?

Deschide imediat ochii și se uită la mine ca și cum tocmai aș fi spus că pământul este plat. Se încruntă.

— Că sunt al tău? murmură el, ca și cum ar vrea să afle cum sună aceste cuvinte.

— Al meu.

— Al tău, spune el, repetând vorbele pe care ni le-am spus cu o zi înainte în camera de joacă. Da, mi l-aș schimba. Dacă ar însemna foarte mult pentru tine.

⁸ William Shakespeare, *Regele Lear*, actul I, scena 1. (N.a.)

⁹ Citatul cu pricina este din declarația de iubire a lui Goneril către tatăl ei, regele Lear. (N.t.)

Vai de mine!

— Pentru tine înseamnă foarte mult?

— Da, răspunde el term.

— Bine.

Am să fac asta pentru el. Am să-i dau și această asigurare, de care imi dau seama că are nevoie.

— Am crezut că deja ne am înțeles în privința asta.

— Da, ne-am înțeles, dar acum, că am mai discutat-o un pic, sunt mai împăcată cu decizia mea.

— Oh, mormăie el surprins.

Apoi afișează zâmbetul său frumos, care îmi taie respirația. Mă ia pe după mijloc și mă răsucesc, iar eu scot un țipăt și chicotesc, dar nu-mi dau seama dacă e fericit sau ușurat sau... ce altceva?

— Doamnă Grey, știi cât de mult înseamnă asta pentru mine?

— Știu.

Se apleacă și mă sărută, iar degetele i se înfig în părul meu, imobilizându-mi capul.

— Înseamnă șapte nuanțe perverse, îmi șoptește, frecându-și nasul de al meu.

— Crezi? mă dau eu în spate, privindu-l în ochi.

— Au fost făcute anumite promisiuni. S-a prelungit o ofertă și s-a negociat o înțelegere, murmură el, iar ochii săi au o expresie de incântare senzuală.

— Ăă...

Încă simt că mi se învârt capul și încerc din răputeri să țin pasul cu stările lui schimbătoare.

— N-ai de gând să-ți ții promisiunea? mă întreabă el nesigur, apoi i se așterne pe chip un aer îngândurat și adaugă: Am o idee.

Oh, la ce futai pervers s-o fi gândind?

— Am o treabă foarte importantă, continuă el, redevenind serios. Da, doamnă Grey. O treabă extrem de importantă.

Ba nu — râde de mine.

— Ce-i? șoptesc eu.

— Trebuie să mă tunzi. Se pare că e prea lung, iar soției mele nu-i place.

— Nu pot să te tund!

— Ba poți, zâmbește Christian și clatină din cap, astfel încât părul lui prea lung îi vine în ochi.

— Ei bine, dacă doamna Jones are cumva la bucătărie un castron de budincă..., răspund eu cu un chicot.

Izbucnește în râs.

— Bună observație. În regulă, atunci o să-l chem pe Franco.

Nu! Franco lucrează pentru *ea*? Poate că aş putea să-l tund eu, totuși. La urma urmelor, îl tund pe Ray de ani de zile, și nu s-a plâns niciodată.

— Vino, îl apuc eu de mână, iar el face ochii mari.

Îl conduc până în baia noastră, unde iau scaunul alb de lemn care stă într-un colț. Îl așez în fața chiuvetei. Când mă întorc spre Christian, se uită la mine cu un amuzament prost camuflat și își ține degetele mari vârâte în găicile din față ale pantalonilor — dar ochii lui au o expresie extrem de sexy.

— Ia loc, îi fac eu semn cu mâna spre scaun, încercând să păstrez controlul asupra situației.

— Vrei să mă speli pe cap?

Încuviințez din cap, iar el ridică o sprânceană cu un aer surprins și, preț de o clipă, am impresia că o să dea înapoi.

— Bine, răspunde el.

Cu gesturi lente, își desface nasturii cămășii albe, începând cu cel de sub mărul lui Adam. Degetele sale sprintene și îndemânatice trec de la un nasture la altul, până când cămașa îi atârână descheiată.

Vai de mine... Zeița mea intimă se oprește din turul arenei.

Christian îmi întinde una dintre mâneci cu un gest care vrea să spună: „Desfă-o acum!”, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sexy și provocator.

Oh, are butoni. Îl iau de încheietură și îi scot primul buton — un disc de platină pe care sunt gravate inițialele lui, cu litere cursive —,

apoi îl desfăc și pe al doilea. Când termin, mă uit la el, iar expresia amuzată i-a dispărut de pe chip, fiind înlocuită de ceva mai sexy.. mult mai sexy. Întind mâna și îi dau jos cămașa de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea.

— Ești gata? șoptesc eu.

— Pentru tot ce vrei tu, Ana.

Privirea îmi coboară de la ochii la buzele sale întredeschise, ca să poată inspira mai adânc. Sculpturală, frumos dăltuită... oricum i-ai spune, e o gură frumoasă, iar el știe exact ce să facă cu ea. În clipa următoare, mă trezesc ridicându-mă pe vârfuri să-l sărut.

— Nu, spune el, așezându-și ambele mâini pe umerii mei. Dacă faci asta, rămân netuns.

Oh!

— Și vreau să mă tunzi, continuă el, iar ochii i se măresc brusc din nu știu ce motiv — candoarea lui e dezarmantă.

— De ce? șoptesc eu.

Se uită la mine preț de o clipă, iar ochii i se măresc și mai mult.

— Pentru că o să mă facă să mă simt iubit.

Inima îmi stă în loc. *Oh, Christian... Domnul meu Învechit în Rele.* Și, aproape fără să-mi dau seama, îl iau în brațe și îl sărut pe piept, apoi îmi frec obrazul de părul gădilicios de pe pieptul său.

— Ana. Ana mea, șoptește el.

Mă cuprinde în brațe și rămânem nemișcați în baie, lipiți unul de celălalt. Vai, cât îmi place să fiu în brațele lui! Chiar dacă e un nemernic megaloman și dominator, e nemernicul meu și are mare nevoie de grijă, iubire și tandrețe. Mă las ușor pe spate, fără să-i dau drumul.

— Chiar vrei să fac asta?

Încuviințează din cap și afișează zâmbetul său sfios, iar eu îi răspund tot cu un zâmbet și mă desprind din îmbrățișarea lui.

— Atunci ia loc, repet eu.

Face întocmai ce-i cer, așezându-se cu spatele la chiuvetă. Îmi dau jos pantofii și îi arunc pe podeaua băii, în locul unde stă grămadă

și cămașa lui, apoi iau șamponul Chanel pe care l-am cumpărat din Franța.

— V-ar plăcea acest șampon, Sire? îl ridic eu cu ambele mâini, ca și cum aș fi un agent de la teleshopping. Adus de mine însămi din sudul Franței. Îmi place mirosul ăsta... miroase ca tine, adaug în șoaptă.

— Te rog, surâde el.

Iau un prosop mic de pe calorifer — doamna Jones se pricepe să le păstreze foarte catifelate.

— Apleacă-te în față, îi poruncesc eu, iar el se supune.

Îi înfășor prosopul în jurul umerilor, apoi pornesc robinetele și umplu chiuveta cu apă caldă.

— Apleacă-te în spate.

Vai, îmi place să dețin controlul. Christian se apleacă pe spate, dar e prea înalt. Împinge scaunul mai în față, apoi îl înclină și îi sprijină speteaza de chiuvetă. Distanța perfectă. Dă capul pe spate, uitându-se la mine cu ochi îndrăzneți, iar eu îi zâmbesc. Iau un pahar de pe măsuta de toaletă, îl scufund în apă și îl răstorn pe capul lui Christian, umezindu-i părul. Repet procesul, aplecându-mă deasupra lui.

— Miroși atât de bine, doamnă Grey, murmură el, închizând ochii.

În timp ce îi umezesc metodic părul, mă uit în voie la chipul lui. *Dumnezeule mare!* Oare am să mă satur vreodată să-l privesc? Genele lungi și negre îi umbresc ușor obrazii, iar buzele i se întredeschid, creând un mic orificiu în formă de diamant, și inspiră delicat. Hm... cât aș vrea să-mi vâr limba între ele...

Îi dau apă în ochi. *La naiba!*

— Scuze!

La colțul prosopului și izbucnește în râs, ștergându-se la ochi.

— Hei, știi că-s un nemernic, dar nu mă îneca.

Mă aplec și îl sărut chicotind pe frunte.

— Nu mă ispiti.

Mă cuprinde pe după cap și se ridică ușor, lipindu-și gura de a mea. Mă sărută scurt, gemând, iar geamătul său îmi contractă

mușchii pântecelui. E un zgomot foarte seducător. Îmi dă drumul și înclină capul pe spate cu un aer supus, uitându-se nerăbdător la mine. Preț de o clipă, are o expresie vulnerabilă de copil, care îmi înmoaie inima.

Vărs niște șampon în palmă și îi masez ușor părul. Încep de la tâmpile și merg spre creștet, apoi spre ceafă, răsucind ritmic degetele. Închide ochii și geme din nou.

— Ce bine e, murmură el după o clipă, relaxându-se sub atingerile mele ferme.

— Așa e, spun și îl sărut eu încă o dată pe frunte.

— Îmi place când îmi atingi pielea capului cu unghiile.

Încă are ochii închiși, iar pe chip i s-a așternut o mină încântată — expresia vulnerabilă a dispărut complet. Doamne, cât de mult i s-a schimbat starea, și mă bucur să știu că asta s-a întâmplat mulțumită mie.

— Ridică puțin capul, îi poruncesc eu, iar el se supune.

Hm, s-ar putea să mă obișnuiesc cu asta. Îi clăbucesc bine părul, frecându-mi unghiile de pielea capului său.

— Lasă-l pe spate.

Christian dă capul pe spate, și îndepărtiez spuma, reușind ca de data asta să nu-i dau apă pe față.

— Încă o dată? îl întreb eu.

— Te rog.

Ochii i se deschid, iar privirea lui senină se încrucișează cu a mea.

— Imediat, domnule Grey, îi zâmbesc eu.

Mă întorc spre chiuveta pe care o folosește Christian de obicei și o umplu cu apă caldă.

— Pentru clătire, spun, văzând că ochii lui capătă o expresie curioasă.

Îi masez iarăși părul cu șampon, ascultându-i respirația adâncă și regulată. După ce îl umplu de spumă, iau încă o pauză să admir chipul minunat al soțului meu. Nu mă pot abține. Îl mângâi tandru

pe obraz, iar el deschide ochii, uitându-se la mine cu un aer aproape somnoros pe sub genele sale lungi. Aplecându-mă în față, îi aștern o sărutare castă pe buze. Zâmbește, închide ochii și scoate un oftat de plăcere.

Doamne! Cine ar fi crezut că, după cearta din după-amiaza asta, poate fi atât de relaxat? Fără sex. Mă aplec deasupra lui.

— Hm, murmură el încântat, simțindu-mi sânii pe față.

Mă trec florii, dar reușesc să nu tremur. Scot dopul de la chiuvetă, lăsând să se scurgă apa plină de spumă. Christian își așază mâinile pe șoldurile mele, coborându-le apoi pe fese.

— Nu mângâia frizerul, murmur eu, mimând dezaprobarea.

— Nu uita că sunt surd, spune el fără să deschidă ochii, în timp ce mâinile lui îmi coboară pe coapse și încep să-mi ridice fusta. Îl lovesc ușor peste mână, iar pe buze i se așterne un zâmbet larg și adolescentin, ca și cum l-aș fi prins făcând un lucru ilicit, de care e mândru în sinea lui.

Iau iarăși paharul, dar de data asta folosesc apa din chiuveta alăturată ca să-i clătesc bine părul. Stau în continuare aplecată deasupra lui, iar el își ține mâinile pe fundul meu, lovindu-mi ușor fesele cu degetele... în sus și în jos... într-o parte și în alta... hm. Îmi unduiesc șoldurile, iar el geme ușor.

— Gata, te-am clătit.

— Bine.

Îmi strânge fesele mai tare și dintr-odată se îndreaptă de spate, părul lui ud împrăștiindu-i apă pe trunchi. Mă trage în poala lui, iar mâinile sale îmi alunecă de pe fund până la ceafă, apoi la bărbie, imobilizându-mi capul. Scot un icnet surprins, iar buzele i se lipesc de ale mele, limba lui senzuală invadându-mi gura. Îmi înfig degetele în părul lui ud și simt picături de apă prelingându-mi-se pe brațe. Christian mă sărută mai apăsător, iar părul său mi se revărsă peste față. Mâna lui coboară de la bărbie până la primul nasture al bluzei mele.

— Gata cu tunsul. Vreau să te fut în șapte nuanțe perverse, și o putem face aici sau în dormitor. Tu decizi.

Ochii lui scăpărători sunt plini de promisiuni senzuale, iar picăturile din părul lui se preling pe trupurile noastre. Simt că mi se usucă gura.

— Ce alegi, Anastasia? mă întreabă el, ridicând ușor șoldurile.

— Ești ud, răspund eu.

Apleacă brusc capul în față, revărsându-și părul pe bluza mea. Scot un țipăt și încerc să mă smulg din poala lui, dar își întetește strânsoarea.

— Ba nu, iubito, murmură el.

Înălță capul și îmi zâmbește senzual, iar eu sunt Miss Bluză Udă 2011. Materialul e ud learcă și a devenit transparent. Sunt udă... peste tot.

— Îmi place grozav priveliștea asta, murmură el, apoi se apleacă și îmi încercuiește un sfârc cu nasul, iar eu mă zbat ușor.

— Răspunde-mi, Ana. Aici sau în dormitor?

— Aici, șoptesc eu frenetic.

La naiba cu tunsoarea — o putem lăsa pe mai târziu. Buzele lui Christian se arcuiesc într-un zâmbet senzual, plin de promisiuni perverse.

— Bună alegere, doamnă Grey, îmi murmură el pe buze.

Îmi dă drumul la bărbie, iar mâna lui îmi coboară pe genunchi. Apoi îmi alunecă ușor pe picior, ridicându-mi fusta și trimițându-mi furnicături în tot trupul. Buzele lui îmi presară sărutări tandre de la ureche până la bărbie.

— Oh, ce să-ți fac? șoptește el, iar degetele lui se opresc la marginea ciorapilor. Îmi plac, adaugă.

Își vâără un deget pe după marginea elastică și îmi mângâie interiorul coapsei, iar eu gem și mă zvârcolesc încă o dată în poala lui.

Geme și el.

— Dacă vrei să te fut în șapte nuanțe perverse, trebuie să stai nemișcată.

— Fă-mă să stau nemișcată, îl provoc eu în șoaptă, cu respirația întretăiată.

Christian inspiră adânc, mijește ochii și se uită la mine cu o expresie senzuală.

— Oh, doamnă Grey, nu trebuie decât să ceri.

Mâinile i se mută de la marginile ciorapilor spre chiloți.

— Hai să te scăpăm de ăștia.

Trage ușor de ei, respirând printre dinții strânși, iar eu îmi schimb poziția să-l ajut.

— Stai nemișcată, mormăie el.

— Încerc să te ajut, spun și îmi țin buzele, iar el îmi apucă între dinți buza de jos.

— Nemișcată, repetă el.

Îmi trage chiloții în jos și mi-i scoate, apoi îmi ridică fusta, strângându-mi-o în jurul șoldurilor, mă cuprinde de talie cu ambele mâini și mă ridică. Încă are chiloții în mână.

— Așază-te călare pe mine, îmi poruncește, uitându-se ținută în ochii mei.

Fac ce-mi cere, aruncându-i o privire provocatoare. *Dă-i drumul, Cincizeci de Vicii!*

— Doamnă Grey, încerci cumva să mă ațâți? mă previne el.

Se uită la mine cu un aer amuzat și, în același timp, excitat — o combinație seducătoare.

— Da. Ce ai de gând să faci?

În ochi îi strălucește o încântare lascivă, și îi simt membrul tare sub mine.

— Împreunează-ți mâinile la spate, îmi poruncește.

Oh! Mă supun imediat și, cu gesturi îndemânatică, îmi leagă mâinile la spate cu chiloții.

— Cu chiloții? Domnule Grey, n-ai niciun pic de rușine, îl dojenesc eu.

— Nu când vine vorba de tine, doamnă Grey, știi bine, îmi răspunde el cu o privire intensă și sexy.

Cuprinzându-mi talia cu ambele mâini, mă dă un pic în spate. Încă îi cad picături de apă din păr pe piept. Îmi vine să mă aplec și să le ling, dar îmi e greu acum, cu mâinile legate.

Christian îmi mângâie ambele coapse până la genunchi. Îmi depărtează mai mult picioarele, după care degetele sale urcă spre nasturii bluzei mele.

— Nu cred că avem nevoie de asta, spune.

Începe să desfacă meticulos nasturii bluzei ude, fără să-și ia ochii de la mine. Privirea lui devine din ce în ce mai întunecată, în timp ce își duce treaba la bun sfârșit, fără să se grăbească. Pulsul mi se întetește, iar respirația mi se precipită. Nu-mi vine să cred – abia dacă m-a atins, și deja sunt excitată, tulburată... pregătită. Îmi vine să mă zvârcolesc. Îmi lasă bluza jilavă desfăcută și îmi mângâie fața cu ambele mâini, plimbându-și degetul mare peste buza de jos. Dintr-odată, mi-l înfige în gură.

— Suge-l, îmi poruncește el în șoaptă, accentuând „S”-ul.

Îmi strâng buzele în jurul degetului și fac exact ce-mi cere. Oh.. îmi place jocul ăsta. Are gust bun. Oare ce aș mai vrea să sug? E un gând care îmi contractă mușchii din pânțele. Îmi plimb dinții de-a lungul degetului și îl mușc ușor, iar buzele i se întredeschid.

Geme și își scoate ușor degetul umed din gura mea, coborându-l pe bărbie, apoi pe gât, până la stern. Și-l vâra în cupa sutienului și o trage în jos, eliberându-mi sânul.

Nu-și ia o clipă privirea de la mine. Urmărește fiecare reacție pe care mi-o produc atingerile lui, iar eu mă uit ținută în ochii lui. E ațățător. Tulburător. Posesiv. Îmi place grozav. Îmi eliberează și celălalt sân, apoi îi cuprinde pe amândoi în palme și îmi încercuiește sfârcurile cu degetele, mângâindu-le și lovindu-le ușor, până se întăresc sub atingerile lui îndemânatice. Mă străduiesc din răsuputeri să nu mă mișc, dar sfârcurile sunt conectate cu pânțele, așa că gem. dau capul pe spate și închid ochii, lăsându-mă în voia torturii lui delicioase.

— Sst!

Vocea mângâietoare a lui Christian e în dezacord cu ritmul atâțător și stăruitor al degetelor lui nemiloase.

— Nemișcată, iubito, nemișcată.

Dându-mi drumul la un sân, își duce mâna pe ceafa mea, apoi se apleacă în față, îmi ia în gură sânul părăsit și îl sugă cu putere, gâdilându-mă cu părul său ud. În același timp, îmi prinde celălalt sfârc întărit între degetul mare și arătător, trăgându-l și răsucindu-l ușor.

— Ah! Christian! gem eu, aplecându-mă în față.

Dar nu se oprește, ci își continuă pe îndelete tortura lentă și agonizantă. Plăcerea capătă o nuanță mai întunecată și simt că mi se aprinde trupul.

— Te rog, Christian, scâncesc eu.

— Hm, murmură el. Vreau să-ți dai drumul așa.

Sfârcul primește un scurt răgaz, în timp ce cuvintele lui îmi mângâie pielea, și mă simt ca și cum ar scoate la iveală o parte adâncă și întunecată din sufletul meu, pe care numai el o cunoaște. Când revine la sân, cu dinții de data asta, plăcerea e aproape insuportabilă. Gemând zgomotos, mă zvârcolesc în poala lui, încercând să mă frec de pantalonii lui. Trag inutil de chiloții care îmi imobilizează mâinile, tânjind să-l ating, dar simt că mă pierd — mă pierd în acest vâlmășag de senzații perfide.

— Te rog, îl implor eu, iar plăcerea îmi inundă trupul, de la gât până la degetele de la picioare, încordând totul în calea ei.

— Ai săni atât de frumoși, Ana, geme el. Într-o zi, am să-i fut.

Ce naiba vrea să spună? Deschizând ochii, cobor privirea și îl văd sugându-mi sfârcul, iar pielea îmi cântă sub atingerea lui. Nu mai simt bluza jilavă, părul lui umed... nimic în afară de arsură. E o arsură delicioasă în adâncul pântecelui meu, și toate gândurile îmi dispar din minte, iar tot trupul mi se încordează... se umple... e pregătit... și tânjește după eliberare. Iar Christian nu se oprește — mă atâță, mă trage de sfârcuri, mă înnebunește. Vreau... vreau...

— Dă-ți drumul..., îmi șoptește el.

Și exact asta fac — gem zgomotos, orgasmul inundându-mi și scuturându-mi trupul, iar el își încetează tortura dulce și mă cuprinde în brațe, lipindu-mă de el, în timp ce trupul mi se liniștește și mă ghemuiesc la pieptul lui. Când deschid ochii, Christian se uită la mine și îmi spune pe un ton fascinat:

— Doamne, cât îmi place să te văd când îți dai drumul.

— A fost...

Dar n-am cuvinte să exprim ce simt.

— Știu.

Fără să-și ia mâna de pe ceafa mea, se apleacă în față și mă sărută apăsător, cu dragoste și venerație, iar eu mă pierd în sărutul său.

Își desprinde gura de a mea ca să ia o gură de aer, iar ochii săi au culoarea unui nor tropical de furtună.

— Iar acum, o să te fut — dur, murmură el.

Vai de mine! Apucându-mă pe după talie, mă ridică și își duce mâna dreaptă la betelia pantalonilor săi bleumarin. Își plimbă degetele de la mâna stângă în susul și în josul coapsei mele, oprindu-se de fiecare dată la marginea ciorapului. Se uită țintă în ochii mei. Stă în față în față și mă simt neajutorată, imobilizată de sutienul meu lăsat în jos și de chiloții cu care mi-a legat mâinile. Cred că e unul dintre momentele cele mai intime pe care le-am trăit împreună — eu stând în poala lui, uitându-mă în frumoșii lui ochi cenușii. Sunt foarte excitată și, în același timp, într-o legătură foarte strânsă cu el — nu sunt nici sfioasă, nici stânjenită. Acesta e Christian, soțul meu, iubitul meu, megalomanul meu dominator, Domnul meu Învechit în Rele — iubirea vieții mele.

Christian duce mâna la fermoar, eliberându-și mădularul erect și simt că mi se usucă gura.

— Îți place, șoptește el zâmbind.

— Îhi, murmur eu admirativ.

Își duce mâna pe mădular, mișcând-o în sus și în jos... *Vai de mine!* Mă uit la el pe sub gene. La dracu', cât de sexy e!

— Îți muști buza, doamnă Grey.

— Pentru că mi-e foame.

— Ți-e foame?

Gura i se deschide cu un aer surprins, iar ochii i se măresc preț de o clipă.

— Îhi..., încuviințez eu, lingându-mi buzele.

Afișează un zâmbet enigmatic și își mușcă buza de jos, continuând să-și miște mâna în sus și în jos. De ce mă excită atât de tare priveliștea bărbatului meu masturbându-se?

— Înțeleg. Ar fi trebuit să mănânci la cină.

Tonul lui e ironic și, în același timp, muștrător.

— Dar poate îți fac o favoare, adaugă el, așezându-și mâinile pe talia mea. Ridică-te, spune el blând, și îmi dau seama ce are de gând să facă.

Mă ridic din poala lui — nu-mi mai tremură picioarele.

— Îngenunchează.

Fac ce-mi cere și mă așez în genunchi pe gresia rece din baie. Se trage mai în față pe tăblia scaunului.

— Sărută-mă, spune el, ținându-și mădularul în mână.

Ridic privirea, iar el își trece limba peste dinții de sus. E excitant, foarte excitant să-i văd dorința, dorința evidentă de a mă avea, de a-mi intra în gură. Aplecându-mă în față, cu ochii în ai săi, îi sărut vârful mădularului. Christian inspiră adânc și își încleștează dinții. Îmi pune o mână pe tâmplă, iar eu îmi plimb limba pe el, lingându-i picătura de rouă din vârful glandului. Hm... are gust bun. Geme și întredeschide buzele, iar eu îl iau în gură și sug cu putere.

— Ah...

Aerul îi șuieră printre dinți, și își ridică șoldurile, adâncindu-se în gura mea. Dar nu mă opresc. Acoperindu-mi dinții cu buzele, cobor și mă ridic, iar el îmi cuprinde capul și cu cealaltă mână, înfi-gându-și degetele în părul meu, intrând și ieșind ușor din gura mea. Respirația i se precipită și devine mai aspră. Îmi răsucesc limba în jurul glandului și cobor iarăși, potrivindu-mi perfect ritmul cu mișcările șoldurilor sale.

-- Dumnezeu, Ana!

Oțtează prelung și închide ochii, strângând pleoapele cu putere. E foarte excitat, iar mădularul lui devine din ce în ce mai nerăbdător — răspunsul său la atingerile mele. *Ale mele! Zeița mea intimă* e atât de încinsă, încât ar putea aprinde toată Escala. Foarte ușor, îmi dau buzele la o parte, dezvelindu-mi dinții.

— Ah!

Christian rămâne nemișcat. Aplecându-se în față, mă ia de mijloc și mă trage în poală.

— Ajunge! murmură el.

Întinzându-și mâna, îmi desfăce chiloții dintr-o mișcare. Îmi răsucesc încheieturile mâinilor și mă uit pe sub gene în ochii lui scăpărători, plini de dragoste și dorință. Și îmi dau seama că eu vreau să-l fut în șapte nuanțe perverse. Îl vreau atât de mult. Vreau să-l văd dându-și drumul sub mine. Îl apuc de mădular și mă așez deasupra lui. Punând o mână pe umărul lui, mă las în jos foarte lent și tandru. Scoate un geamăt feroce din adâncul gâtului și, aplecându-se în față, îmi dă jos bluza, lăsând-o să cadă pe podea, apoi își așază mâinile pe șoldurile mele.

— Stai nemișcată, spune el cu glas răgușit, adâncindu-și degetele în carnea mea. Te rog, lasă-mă să savurez... Să te savurez.

Mă opresc. *Vai de mine...* îl simt atât de bine în mine. Îmi mângâie fața cu ochi mari și sălbatici, cu buzele întredeschise. Se înfige în mine, și gem, închizând ochii.

— E locul meu preferat, șoptește el. În tine. În soția mea.

Dumnezeule! Christian! Nu mă pot abține. Degetele mele i se înfig în părul ud, gura mea o caută pe a lui și încep să mă mișc — în sus și în jos, sprijinindu-mă în vârful picioarelor, savurându-l, savurându-mă. Geme zgomotos, iar mâinile sale mi se înfig în păr și mă mângâie pe spate. Limba lui îmi năvălește lacom în gură, luând de la mine tot ce-i dau de bunăvoie. După toate certurile noastre de azi, după supărarea mea și supărarea lui, încă avem asta. Întotdeauna vom avea asta. Îl iubesc atât de mult — sunt copleșită. Mâinile lui îmi

coboară pe fund, să mă poată controla, mișcându-mă în sus și în jos, iar și iar, în ritmul lui — în tempoul lui precis și atățător.

— Ah, gem eu neajutorată, lăsându-mă în voia lui.

— Da. Da, Ana, șuieră el printre dinți, iar eu îi presar sărutări pe față, pe bărbie, pe mandibulă, pe gât. Iubito, șoptește el, sărutându-mă din nou.

— Oh, Christian, te iubesc. Am să te iubesc întotdeauna.

Am respirația întretăiată și vreau să știe, să fie sigur de mine după ce astăzi ni s-au înfruntat voințele.

Geme zgomotos și mă strânge cu putere în brațe, ejaculând cu o tânguire prelungă. Și e suficient — suficient să mă facă să-mi dau drumul încă o dată, cu mâinile în jurul gâtului său și cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, pentru că îl iubesc atât de mult.

— Hei, șoptește el, ridicându-mi bărbia și uitându-se în ochii mei cu un aer îngrijorat. De ce plângi? Te-a durut?

— Nu, murmur eu pe un ton liniștitor.

Îmi dă la o parte părul de pe față, îmi șterge o lacrimă și mă sărută tandru pe buze. Încă e în adâncul meu. Mă ridică ușor și se retrage din mine, făcându-mă să tresar.

— Ce s-a întâmplat, Ana? Spune-mi.

— Uneori..., încep eu scâncind. Uneori sunt copleșită de cât de mult te iubesc, șoptesc.

După o clipă, afișează zâmbetul său sfios — rezervat pentru mine, cred.

— Și tu ai același efect asupra mea, murmură, sărutându-mă încă o dată.

Zâmbesc, iar în adâncul meu, bucuria își face apariția și se întinde leneș.

— Serios?

Zâmbește.

— Știi că e așa.

— Uneori, știu, dar nu tot timpul.

— Să ne întoarcem la tine, doamnă Grey, șoptește el.

Surâd și îi aștern pe piept sărutări ca niște fulgi, frecându-mi nasul de părul catitelat de pe pectorali. Christian mă mângâie pe păr și coboară o mână pe spatele meu. Îmi destace sutienul și îmi dă jos bretea, iar eu mă depărtez ușor de pieptul lui, să-mi dea jos și cealaltă bretea, apoi îl aruncă pe podea.

— Hm, piele pe piele, murmură el bucuros, luându-mă iarăși în brațe.

Mă sărută pe umăr și îmi mângâie gâtul cu nasul, până la ureche.

— Miroși divin, doamnă Grey.

— Și tu, domnule Grey, îi răspund, frecându-mi iarăși nasul de el, inhalându-i mirosul, care acum e amestecat cu parfumul amețitor al sexului.

Aș putea sta o eternitate așa — satisfăcută și fericită în brațele sale. E exact ce-mi trebuia după o zi de muncă, după certuri cu soțul meu și după ce am pus-o la punct pe arhitectă. Aici vreau să fiu și cu toate că e un megaloman și un maniac al controlului, aici e locul meu. Christian își adâncește fața în părul meu și inspiră adânc. Scot un oftat de mulțumire și îi simt zâmbetul. O vreme, rămânem așa ținându-ne în brațe, fără să ne spunem nimic.

În cele din urmă, realitatea își cere drepturile.

— E târziu, spune Christian, în timp ce degetele lui mă mângâie pe spate.

— Dar nu te-am tuns.

Râde.

— Așa-i, doamnă Grey. Mai ai energie să termini ce ai început?

— Pentru tine, domnule Grey, orice.

Îl sărut încă o dată pe piept și mă ridic în picioare fără trageri de inimă.

— Nu pleca.

Apucându-mă de șolduri, mă întoarce cu fața spre el. Îmi îndreaptă fusta, apoi o desface, lăsând-o să cadă pe podea. Îmi

intinde mâna, iar eu i-o iau și fac un pas într-o parte, ieșind din fustă. Acum, nu mai am pe mine decât ciorapii și portjartierul.

— Oferi o priveliște minunată, doamnă Grey, spune el, apoi se lasă pe spetează și își încrucișează brațele la piept, măsurându-mă din cap până în picioare.

Întind mâinile și fac o piruetă.

— Doamne, ce norocos sunt! spune el pe un ton plin de admirație.

— Da, așa e.

Zâmbește.

— Ia pe tine cămașa mea și poți să mă tunzi. Dacă rămâi așa, o să-mi distragi atenția și n-o să mai mergem la culcare în noaptea asta.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul. Știind că-mi urmărește fiecare mișcare, mă apropii cu pași eleganți de locul unde se află pantofii mei și cămașa lui. Aplecându-mă ușor, iau cămașa, o miros — *hm* —, apoi o iau pe mine.

Christian și-a încheiat prohabul și se uită țintă la mine, cu ochi mari.

— Un mic număr de striptease, doamnă Grey.

— Avem o foarfecă? întreb eu inocent, fluturând din gene.

— În biroul meu, răspunde el cu glas răgușit.

— Mă duc s-o caut.

Lăsându-l singur, mă duc în dormitorul nostru și îmi iau pieptenele de pe masa de toaletă, apoi pornesc spre biroul lui. Când ajung pe coridor, observ că ușa de la biroul lui Taylor e deschisă. Înăuntru, aproape de prag, stă în picioare doamna Jones. Rămân ținută locului.

Taylor o mângâie pe obraz, zâmbindu-i drăgăstos, apoi se apleacă și o sărută.

Dumnezeule mare! Taylor și doamna Jones? Rămân cu gura căscată — adică, am crezut că... mă rog, bănuiam că ar putea fi ceva între ei. Dar acum mi-e limpede că sunt împreună! Mă înroșesc,

simțindu-mă ca o intrusă, și reușesc să-mi pun picioarele în mișcare. Traversez livingul în vârful degetelor și intru în biroul lui Christian. Aprinzând lumina, mă apropiu de biroul lui. Taylor și doamna Jones... Uau! Mi se învârt capul. Întotdeauna am crezut că doamna Jones e mai în vârstă decât Taylor. Oh, o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu asta. Deschid sertarul de sus și îmi atrage imediat atenția un pistol. *Christian are pistol!*

Un revolver! *Dumnezeule mare!* Habar n-aveam că soțul meu are o armă. Scot revolverul, desfac piedica și mă uit în butoiușă. E încărcat, dar e ușor... prea ușor. Cred că e făcut din fibră de carbon. De ce o fi având nevoie de o armă? Doamne, sper că știe să-l folosească. Îmi vin în minte nenumăratele avertismente ale lui Ray în legătură cu armele. Nu și-a uitat niciodată pregătirea militară. *Astea te pot omori, Ana. Trebuie să știi ce faci atunci când ții în mână o armă.* Pun revolverul la loc și caut foarfeca. O găsesc imediat și mă întorc în grabă la Christian, simțind că mi se învârt capul. Taylor și doamna Jones... apoi revolverul...

La intrarea în living, dau peste Taylor.

— Doamnă Grey, scuzați-mă! spune el, înroșindu-se imediat ce vede cât de sumar sunt îmbrăcată.

— Ăă... bună, Taylor... ăă... Îl tund pe Christian! bâigui eu cu un aer încurcat.

Taylor e la fel de stânjenit ca mine. Deschide gura să spună ceva dar o închide imediat și se dă la o parte.

— După dumneavoastră, doamnă Grey, spune el ceremonios.

Cred că obrajii mei au aceeași culoare precum vechiul meu Audi — modelul special pentru supuse. Doamne, ce situație stânjenitoare!

— Mulțumesc, mă bâlbâi eu și pornesc cu pași iuți pe coridor.

La naiba! Oare am să mă obișnuiesc vreodată cu faptul că ne suntem singuri? Dau buzna în baie cu sufletul la gură.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Christian, care stă în fața oglinzii, cu pantofii mei în mână.

Toate hainele mele, care erau împrăștiate pe jos când am plecat, sunt acum împăturite lângă chiuvetă.

— Tocmai am dat peste Taylor.

— Ah, se încruntă Christian. Îmbrăcată așa...

La naiba!

— Nu-i vina lui Taylor.

Fruntea lui Christian se încruntă și mai tare.

— Nu. Și totuși...

— Sunt îmbrăcată.

— Sumar.

— Nu știu cine a fost mai stânjenit, el sau eu, spun, apoi apelez la strategia mea de schimbare a subiectului. Știi că el și Gail sunt... mă rog, împreună?

Christian izbucnește în râs.

— Bineînțeles că știam.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că știi.

— Nu știam.

— Ana, sunt adulți. Trăiesc sub același acoperiș. Amândoi sunt liberi. Și amândoi sunt atrăgători.

Mă înroșesc, simțindu-mă prost că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Ei bine, dacă pui problema așa... însă mă gândeam că Gail e mai în vârstă decât Taylor.

— Chiar este, dar nu cu mult, mă lămurește el, uitându-se la mine cu un aer perplex. Unii bărbați preferă femeile mai în vârstă...

Dar se oprește brusc, iar ochii i se măresc.

— Știu asta, pufnesc eu, încruntându-mă.

Christian are un aer spăsit. Îmi zâmbește drăgăstos. Da! Tehnica mea de distragere a atenției a dat roade! Vocea mea interioară dă ochii peste cap. *Dar cu ce preț?* mă dojenește ea. Acum, umbra doamnei Robinson — al cărei nume nu poate fi rostit — plutește deasupra noastră.

— Că tot veni vorba, spune el, înseninându-se brusc.

— Ce-i? bombăn eu cu un aer bosumflat.

Iau scaunul și îl așez cu fața spre chiuvetă.

— la loc, îi poruncesc.

Christian se uită la mine cu un aer indulgent și, în același timp, amuzat, însă se supune, așezându-se pe scaun, iar eu încep să-i pieptăn părul, care s-a uscat aproape de tot.

— Mă gândeam că am putea, la noua noastră casă, am putea amenaja pentru ei camerele de deasupra garajului, îmi explică el. Și se simtă și ei ca acasă. Și poate că fiica lui Taylor ar putea să stea mai des cu ei.

Mă urmărește cu atenție în oglindă.

— Dar de ce nu vine fata lui să stea aici?

— Taylor nu mi-a cerut asta niciodată.

— Poate ar fi bine să îi propui tu. Dar, în cazul ăsta, ar trebui să fim cuminți.

Fruntea lui Christian se încruntă.

— La asta nu m-am gândit.

— Poate că tocmai de-aia nici nu ți-a cerut-o Taylor. Ai făcut cunoștință cu fata lui?

— Da. E foarte drăguță. Timidă. Și foarte frumoasă. Eu îi plătesc școlarizarea.

Oh! Mă opresc din pieptănat și mă uit la el în oglindă.

— Nu știam.

Ridică din umeri.

— Am zis că măcar atâta să fac și eu pentru el. Unde mai pui că în felul ăsta, sunt sigur că n-o să-și dea demisia.

— Sunt sigură că-i place să lucreze pentru tine.

Christian se uită la mine cu un aer neutru, apoi ridică din umeri.

— Nu știu.

— Cred că te place foarte mult, Christian.

Reiau pieptănatul și mă uit la el în oglindă.

— Crezi?

— Da, așa cred.

Pufnește neîncrezător și, în același timp, mulțumit, ca și cum ar fi încântat în sinea lui că angajații lui s-ar putea să-l placă.

— Bine. Vorbești tu cu Gia despre camerele de deasupra garajului?

— Da, sigur.

Numele ei nu mă mai irită la fel de mult ca înainte. Vocea mea interioară încuviințează din cap cu un aer înțelept. *Da... ne-am descurcat bine azi.* Iar zeița mea intimă nu-și mai încapă în piele de bucurie. De acum înainte, arhitecta îl va lăsa în pace pe soțul meu și nu-l va mai stingheri cu atingerile ei.

Sunt pregătită să-l tund.

— Ești sigur? îl întreb eu. E ultima șansă să te răzgândești.

— Tunde-mă cât mai prost, doamnă Grey. Nu eu o să mă uit la mine după aia, ci tu.

Zâmbesc.

— Christian, aş putea să mă uit la tine toată ziua.

Clatină din cap cu un aer exasperat.

— E doar un chip frumos, iubito.

— Iar în spatele lui se află un bărbat frumos, spun eu, sărutându-l pe tâmplă. Bărbatul meu, adaug, iar el zâmbește sfios.

Ridic prima șuviță, prinzând-o între arătător și degetul mijlociu, apoi o pieptăn de jos în sus. Pun pieptenele între dinți, iau foarfeca și fac prima tăietură, scurtând șuvița cu doi centimetri. Christian închide ochii și stă nemișcat ca o statuie, oftând de plăcere. Continui cu alte șuvițe, iar el deschide ochii din când în când, și îl surprind uitându-se țintă la mine. Nu mă atinge în timp ce îl tund, și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Atingerile lui mi-ar... distrage atenția.

Termin în cincisprezece minute.

— Gata! spun eu.

Sunt mulțumită de rezultat. E la fel de atrăgător ca de obicei — părul are în continuare un aspect dezordonat și sexy... doar că e mai scurt.

Christian se uită în oglindă, părând plăcut surprins.

— Excelent, doamnă Grey! zâmbește el.

Clatină capul dintr-o parte în alta, apoi își petrece un braț în jurul meu și, trăgându-mă lângă el, îmi sărută pântecul și își freacă nasul de el.

— Mulțumesc.

— Mi-a făcut plăcere.

Mă aplec și îl sărut scurt pe gură.

— E târziu. La culcare! spune el, dându-mi o palmă jucăușă peste fund.

— Au! Ar trebui să fac curat în baie.

Podeaua e plină de păr.

Christian se încruntă, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Bine, mă duc să aduc mătura, spune el, strâmbând din nas. Nu vreau să mai stânjenești angajații cu vestimentația ta sumară.

— Știi unde e mătura? întreb eu inocent.

Christian se oprește.

— Ăă... nu.

Izbucnesc în râs.

— Atunci mă duc eu.

Mă urc în pat și îl aștept pe Christian, gândindu-mă la cât de diferit ar fi putut să se termine această zi. Mai devreme, eram atât de supărată pe el, și el pe mine. Cum să scap de aiureala asta cu condusul unei edituri? Nu-mi doresc deloc să fiu șefa propriei mele companii. Nu sunt ca el. Trebuie să găsesc o cale de a preîntâmpina astfel de situații. Poate că ar trebui să am o centură de siguranță pentru când este exagerat sau dominator, pentru când e un *nemernic*. Mi se pare un gând foarte tentant.

— Ce-i? mă întreabă el când se urcă în pat, alături de mine, îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama.

— Nimic. Doar mi-a venit o idee.

— Ce idee? întreabă și se întinde lângă mine.

Îmi iau inima în dinți.

— Christian, nu cred că vreau să conduc o companie.

Se ridică într-un cot și se uită la mine.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu-i un lucru care să mă fi tentat vreodată.

— Ești foarte capabilă, Anastasia.

— Îmi place să citesc cărți, Christian. Iar conducerea unei companii mă va îndepărta de asta.

— Ai putea fi un director creativ.

Mă încrunt.

— Vezi tu, continuă el, conducerea unei companii de succes presupune capacitatea de a folosi talentul oamenilor pe care îi ai la dispoziție. Dacă interesul și talentul tău țin de cărți, atunci îți structurezi compania în așa fel încât să potențezi asta. Nu refuza oferta din capul locului, Anastasia. Ești o femeie foarte capabilă. Cred că poți face tot ce vrei, dacă îți pui mintea la contribuție.

Uau! De unde știe că aș fi bună la așa ceva?

— Și mi-e teamă că mi-ar lua prea mult timp, adaug eu.

Christian se încruntă.

— Timp pe care aș putea să ți-l dedic ție, spun eu, scoțând la iveală arma mea secretă.

Privirea i se întunecă.

— Știu ce faci, murmură el amuzat.

Fir-ar să fie!

— Ce? fac eu pe inocenta.

— Încerci să schimbi subiectul. Întotdeauna faci asta. Nu refuza ideea din capul locului, Ana. Mai gândește-te. E tot ce-ți cer.

Se apleacă și mă sărută cast pe gură, apoi mă mângâie pe obraz. Presimt că o să mai avem de multe ori discuția asta. Îi zâmbesc, și îmi vine în minte ceva ce mi-a spus azi.

— Pot să te întreb ceva? spun eu șovăielnic.

— Bineînțeles.

— Mai devreme, mi-ai spus că, dacă sunt furioasă pe tine, 1
trebuie să mă răzbun în pat. Ce ai vrut să spui?

Rămâne nemișcat.

— Ce crezi că am vrut să spun?

Dumnezeule mare! Cel mai bine ar fi să i-o spun direct.

— Că vrei să te leg.

Ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Aă... nu. Nu asta am vrut să spun.

— Oh, răspund eu, surprinsă de ușoara mea dezamăgire.

— Vrei să mă legi? mă întreabă el, descifrându-mi corect expresia.
Pare șocat. Mă înroșesc.

— Păi...

— Ana, eu...

Pe chip îi flutură o mină întunecată.

— Christian, șoptesc eu cu un aer alarmat.

Mă întorc pe o parte, sprijinindu-mă în umăr, la fel ca el 1
mângâi pe față. Ochiul lui sunt mari și temători. Clatină din cap cu
tristețe.

La dracu?

— Christian, s-o lăsăm baltă. Nu contează. Am crezut că ast
vrei să spui.

Mă ia de mână și mi-o așază pe pieptul lui. *Fir-ar să fie!* Ce s-a
întâmplat?

— Ana, nu știu cum m-aș simți dacă m-ai lega și apoi m-a
atinge.

Simt furnicături pe pielea capului. Mă simt de parcă mi-ar fi
mărturisit ceva intim și întunecat.

— E ceva prea nou pentru mine, spune el cu glas șoptit și
răgușit.

La dracu! Era doar o întrebare, și îmi dau seama că a făcut mari
progrese, dar că mai are un drum lung de parcurs. *Of, Domnul meu*
Învechit în Rele... Mi se strânge inima. Mă aplec spre el, iar el rămâne
nemișcat, însă îi aștern o sărutare pe colțul gurii.

— Christian, am înțeles greșit. Te rog, să nu-ți faci griji din cauza asta. Nu te mai gândi la asta.

Îl sărut, iar el închide ochii, geme și mă sărută și el, întorcându-mă pe spate și apucându-mă cu mâinile de bărbie. Și, în câteva clipe, suntem iarăși pierduți... pierduți unul în celălalt.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, mă trezesc înainte să sune deșteptătorul, iar Christian e înfășurat în jurul meu ca iedera, cu capul pe pieptul meu, cu brațul petrecut în jurul taliei mele și cu picioarele între ale mele. Și e pe partea mea de pat. Așa se întâmplă mereu dacă ne certăm cu o seară înainte — a doua zi e înfășurat în jurul meu, imobilizându-mă și făcându-mă să transpir.

Oh, Cincizeci de Umbre. E atât de neputincios într-o anumită privință. Cine ar fi crezut? Îmi vine în minte imaginea familiară a lui Christian ca un băiețel murdar și nefericit. Îl mângâi tandru pe părul proaspăt tuns, iar melancolia dispare. Christian se mișcă, iar ochii lui somnoroși se întâlnesc cu ai mei. Clipește de câteva ori, trezindu-se de-a binelea.

— Bună, murmură el zâmbind.

— Bună.

Îmi place să mă trezesc cu acest zâmbet.

Îmi atinge sânii cu nasul și geme încântat. Mâna lui îmi coboară de pe talie, alunecând pe satinul răcoros al cămășii de noapte.

— Ce bucătică ispititoare ești, murmură el. Dar, oricât de ispititoare ai fi, adaugă, uitându-se la ceas, trebuie să mă scol.

Se desprinde de mine și se ridică din pat, iar eu mă întind pe spate, punând mâinile sub cap și admirând spectacolul — Christian dezbrăcându-se pentru duș. E un bărbat perfect. N-aș vrea să schimb nimic la el.

— Admiri priveliștea, doamnă Grey? mă întreabă el sardonice, ridicând o sprânceană.

— E o priveliște nemaipomenită, domnule Grey.

Surâde și își aruncă pantalonii de pijama spre fața mea, dar îi prind la timp, chicotind ca o școlăriță. Cu un zâmbet malițios, trage pătura de pe mine, pune un genunchi pe pat, mă apucă de glezne și mă trage spre el, astfel încât cămașa de noapte mi se ridică puțin. Scot un țipăt, iar el se cațără pe mine, presărându-mi sărutări pe genunchi, pe coapsă... vai de mine... oh... *Christian!*

— Bună dimineața, doamnă Grey, mă întâmpină doamna Jones. Mă înroșesc, amintindu-mi de întâlnirea ei cu Taylor de seara trecută.

— Bună dimineața, răspund eu, iar ea îmi întinde o ceașcă de ceai.

Iau loc pe taburetul de la bar, alături de soțul meu, care e pur și simplu radios: proaspăt spălat, cu părul umed, cu o cămașă albă și apretată și cravata de un gri-argintiu — preferata mea. Am amintiri plăcute cu această cravată.

— Cum te simți, doamnă Grey? mă întreabă el cu ochi calzi.

— Cred că știi, domnule Grey, spun și mă uit la el pe sub gene. Zâmbește superior.

— Mănâncă, îmi poruncește el. Ieri n-ai mâncat.

Oh, Cincizeci de Vicii cel autoritar!

— Pentru că ai fost un nemernic.

Doamna Jones scapă ceva care zdrăngăne în chiuvetă, făcându-mă să tresar. Dar Christian nu pare să ia în seamă zgomotul. Fără să țină cont de ea, se uită la mine cu un aer impasibil.

— Nemernic sau nu, mănâncă.

Are un ton serios. N-ar fi bine să mă opun.

— Bine! Iau lingura și mănânc granola, bombăn eu ca o adolescentă bosumflată.

Pun câteva linguri de iaurt peste cereale, apoi arunc peste ele și o mână de afine. Mă uit la doamna Jones, iar ea îmi surprinde privirea. Surâd, și ea îmi răspunde cu un zâmbet cald. Mi-a pregătit exact ce-mi place să mănânc la micul dejun — am făcut cunoștință cu acest meniu în luna de miere.

— La sfârșitul săptămânii, s-ar putea să trebuiască să plec la New York, îmi întrerupe Christian reveria.

— Oh.

— Și va trebui să rămân acolo peste noapte. Vreau să vii cu mine.

— Christian, nu cred că o să-mi pot lua concediu.

Se uită la mine cu un aer care vrea să spună: „Zău? Păi eu sunt șeful editurii“.

Oftez.

— Știu că ești proprietarul companiei, dar am fost plecată trei săptămâni. Te rog. Cum crezi că o să pot conduce editura, din moment ce nu sunt niciodată acolo? N-o să mi se întâmple nimic. Presupun că o să-l iei pe Taylor cu tine, dar Sawyer și Ryan or să rămână aici...

Mă opresc, întrucât Christian se uită la mine zâmbind.

— Ce-i? pufnesc eu.

— Nimic. Tu, spune el.

Mă încrunt. Râde de mine? Apoi îmi vine în minte un gând sumbru.

— Cu ce te duci la New York?

— Cu avionul companiei, de ce?

— Voiam să aflu dacă ai de gând să te duci cu Charlie Tango.

Vocea mea e calmă, dar simt un fior pe șira spinării. Îmi aduc aminte de ultima oară când a zburat cu elicopterul. Mi se face greață,

amintindu-mi orele chinuitoare pe care le-am petrecut în așteptarea veștilor despre el. Cred că a fost cea mai grea cumpănă din viața mea. Observ că și doamna Jones a rămas nemișcată. Încerc să îndepărtez gândul.

— N-aș pleca la New York cu Charlie Tango. Nu are o autonomie de zbor atât de mare. În plus, revizia tehnică mai durează două săptămâni.

Slavă Domnului! Zâmbetul meu exprimă atât un sentiment de ușurare, cât și convingerea că soarta lui Charlie Tango l-a preocupat foarte mult pe Christian în ultimele săptămâni.

— Ei bine, mă bucur că e aproape reparat, dar...

Mă opresc. Oare să-i spun câte griji îmi voi face când va zbura din nou cu el?

— Ce este? mă întreabă el, luând ultima îmbucătură de omletă. Ridic din umeri.

— Ana? insistă el pe un ton mai ferm.

— Mă gândesc că... mă rog... Ultima oară când ai zburat cu el... am crezut... cu toții am crezut că...

Nu-mi pot termina fraza, iar expresia lui Christian se imblânzește.

— Hei, spune el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Atunci a fost un act de sabotaj.

Pe chip îi flutură o mină sumbră și, preț de o clipă, mă întreb dacă știe cine e făptașul.

— N-aș suporta să te pierd, murmur eu.

— Am concediat cinci persoane din cauza asta, Ana. N-o să se mai întâmple.

— Cinci?

Încuviințează din cap cu o mină serioasă.

Sfinte Sisoe!

— Că tot veni vorba, ai un pistol în birou.

Se încruntă pentru că am trecut la un alt subiect și probabil pentru că am un ton acuzator, deși nu asta mi-a fost intenția.

— E al Leilei, spune el în cele din urmă.

— E încărcat.

— De unde știi? mă întreabă, încruntându-se și mai tare.

— L-am verificat ieri.

Se uită chiorâș la mine.

— Nu vreau să pui mâna pe arme. Sper că ai pus siguranța la loc.

Clipesc, stupefiată preț de o clipă.

— Christian, revolverul ăla nu are siguranță. Știi ceva despre arme?

Face ochii mari.

— Ăă... nu.

Taylor tușește discret din prag, iar Christian îi face un semn din cap.

— Trebuie să mergem, spune Christian.

Se ridică în picioare cu un aer distrat și își ia haina pe el, iar eu îl urmez pe coridor.

Are arma Leilei. Sunt uluită de această veste și mă întreb preț de o clipă ce s-o fi întâmplat cu ea. Oare mai e în... unde era oare? Undeva în est. În New Hampshire? Nu-mi aduc aminte.

— Bună dimineața, Taylor, îl salută Christian.

— Bună dimineața, domnule Grey, doamnă Grey, ne salută Taylor din cap, având grijă să nu se uite în ochii mei.

Îi sunt recunoscătoare pentru asta, amintindu-mi cât de sumar eram îmbrăcată când ne-am întâlnit aseară în living.

— Trebuie să mă spăl pe dinți, murmur eu.

Christian întotdeauna se spală pe dinți înainte de micul dejun — nu înțeleg de ce.

— Ar trebui să-i ceri lui Taylor să te învețe să tragi, îi spun eu în timp ce coborâm cu liftul.

Christian se uită la mine cu un aer amuzat.

— Serious? mă întreabă el sec.

— Da.

— Anastasia, urâsc armele. Mama a cusut multe victime ale împușcăturilor, iar tata este cu totul împotriva armelor. În spiritul ăsta am fost crescut. Aici, în Washington, sprijin cel puțin două inițiative legislative pentru restrângerea dreptului de posesie a armelor.

— Oh. Taylor are pistol?

Christian strânge din buze.

— Uneori.

— Și nu ești de acord? îl întreb eu, în timp ce mă conduce afară din lift.

— Nu, răspunde el cu buzele strânse. Să zicem că Taylor și cu mine avem opinii foarte diferite cu privire la posesia armelor de foc.

În chestiunea asta, sunt de partea lui Taylor.

Christian îmi ține ușa de la intrare, iar eu pornesc spre mașină. De când a aflat că Charlie Tango a fost sabotat, nu m-a mai lăsat să merg singură cu mașina la editură. Sawyer îmi zâmbește afabil, ținându-mi portiera.

— Te rog, îi spun eu lui Christian, luându-l de mână, după ce urcăm în mașină.

— Ce mă rogi?

— Învăță să tragi.

Dă ochii peste cap.

— Nu, Anastasia. Punct.

Și iarăși mă simt ca un copil muștrat. Deschid gura să spun ceva, dar hotărâsc că nu vreau să-mi încep ziua de lucru cu o stare proastă. Așa că îmi încrucișez brațele și îl surprind pe Taylor uitându-se la mine în retrovizor. Apoi se concentrează asupra drumului, dar clatină din cap cu o mină evident nemulțumită.

Hm... Christian îl scoate și pe el din minți uneori. Gândul mă face să zâmbesc, și astfel îmi salvez buna dispoziție.

— Unde e Leila? îl întreb eu pe Christian, care se uită pe geam.

— Ți-am spus. E în Connecticut cu părinții ei.

Se uită la mine.

— Ai verificat? spun eu. La urma urmelor, și ea are părul lung. Poate că ea era la volanul Dodgeului.

— Da, am verificat. S-a înscris la o școală de arte din Hamden. A început cursurile săptămâna asta.

— Ai vorbit cu ea? șoptesc eu, simțind că mi se scurge tot sângele din obraji.

Christian întoarce brusc capul spre mine, auzindu-mi tonul.

— Nu, a vorbit Flynn cu ea, îmi explică el, încercând să-și dea seama la ce mă gândesc.

— Înțeleg, murmur cu un aer ușurat.

— Ce este?

— Nimic.

Christian oftează.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri, nevrând să-mi recunosc gelozia irațională, iar Christian continuă:

— Mă ține la curent cu situația ei, pentru că vreau să mă asigur că rămâne pe partea ei de continent. Se simte mai bine, Ana. Flynn a trimis-o la un psihiatru din New Haven, iar rapoartele despre starea ei sunt foarte bune. Întotdeauna a fost interesată de artă, așa că...

Se oprește, uitându-se în continuare cu atenție la chipul meu. Și chiar în clipa asta mă gândesc că el e cel care îi plătește cursurile. Vreau să știu? Oare să-l întreb? Mă rog, nu-i ca și cum nu și-ar permite, dar de ce se simte obligat s-o facă? Oftez. Bagajul lui Christian nu se poate compara cu Bradley Kent de la cursul de biologie și cu încercările lui stângace de a mă săruta. Christian mă ia de mână.

— Nu te gândești la asta, murmură el, iar eu îl strâng liniștitor de mână.

Știi că face ceea ce crede că e bine.

Pe la jumătatea dimineții, am o pauză între ședințe și, luând telefonul s-o sun pe Kate, văd că am un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Măgulire
Data: 23 august 2011, 09:54
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Am primit trei complimente pentru noua mea tunsoare. Complimentele din partea angajaților mei sunt o noutate. Probabil că mi se trag de la zâmbetul caraghios pe care îl am pe buze ori de câte ori mă gândesc la seara trecută. Într-adevăr, ești o femeie talentată, frumoasă și minunată.

Și numai a mea.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Simt că mă topesc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Încerc să mă concentrez
Data: 23 august 2011, 10:48
Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Încerc să lucrez și nu vreau să fiu distrasă de amintiri delicioase.

Cred că a sosit momentul să-ți mărturisesc că îl tundeam regulat pe Ray. Habar n-aveam că avea să fie un antrenament atât de util.

Și da, sunt a ta, iar tu — dragul meu soț dominator, care refuzi să profiți de dreptul tău constituțional, conferit de al doilea amendament, de a purta armă — ești al meu. Dar nu-ți face griji, am să te protejez eu. Mereu.

Anastasia Gray,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Annie Oakley¹⁰

Data: 23 august 2011, 10:53

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Sunt încântat să văd că ai vorbit cu cei de la departamentul de IT și ți-ai schimbat numele. :D

Și am să dorm liniștit de acum înainte, știind că am în pat o soție înarmată cu pistol.

Christian Grey

CEO și hoplofob¹¹, Grey Enterprise Holdings Inc.

Hoplofob? Ce naiba o fi însemnând?

De la: Anastasia Grey

Subiect: Cuvinte lungi

Data: 23 august 2011, 10:58

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Iarăși m-ai nedumerit cu priceperea ta lexicală.

De fapt, cu priceperea ta în general, și cred că știi la ce mă refer.

Anastasia Gray,

Consilier editorial, SIP

¹⁰ Annie Oakley (1860–1926) — trăgătoare de circ americană.

¹¹ Hoplofobie — teama de arme.

De la: Christian Grey
Subiect: Cu gura căscată!
Data: 23 august 2011, 11:01
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Flirtezi cumva cu mine?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Ai prefera să...
Data: 23 august 2011, 11:04
Către: Christian Grey

...Să flirtez cu altcineva?

Anastasia Grey,
Consilier editorial plin de curaj, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Rrrr!
Data: 23 august 2011, 11:09
Către: Anastasia Grey

NU!
Christian Grey
CEO posesiv, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Uau...
Data: 23 august 2011, 11:14

Către: Christian Grey

Mărâi la mine? Pentru că mi se pare foarte sexy.

Anastasia Grey,

Consilier editorial care se zvârcolește (în sensul bun), SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Ai grijă!

Data: 23 august 2011, 11:16

Către: Anastasia Grey

Flirtezi și te joci cu mine, doamnă Grey?

S-ar putea să-ți fac o vizită în după-amiaza asta.

Christian Grey

CEO priapic, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Oh, nu!

Data: 23 august 2011, 11:20

Către: Christian Grey

Am să fiu cuminte. Nu vreau ca șeful șefului șefului meu să mă incalce la serviciu. ;)

Iar acum, lasă-mă să-mi văd de treabă. Altminteri, șeful șefului șefului meu s-ar putea să-mi facă vânt pe ușa.

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: &*&*&*&*&*

Data: 23 august 2011, 11:23

Către: Anastasia Grey

Crede-mă când îți spun că sunt multe lucruri pe care aș vrea să
le fac curului tău în clipa asta.

Dar să-l concediez nu e unul dintre ele.

Christian Grey

CEO și obsedat de fund, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să chicotesc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Lasă-mă!

Data: 23 august 2011, 11:26

Către: Christian Grey

Nu cumva ai un imperiu de condus?

Nu mă mai sâcăi.

Am o ședință.

Și credeam că ești obsedat de săni...

Gândește-te la fundul meu, iar eu o să mă gândesc la al tău...

ILY x

Anastasia Grey,

Consilier editorial umed, SIP

*

E joi, și Sawyer mă duce cu mașina la serviciu. Mă simt abătută.
Până la urmă, Christian a trebuit să plece la New York într-o călă-
torie de afaceri, lucru de care m-am temut de când mi-a spus prima
oară. Și, cu toate că a plecat doar de câteva ore, deja mi-e dor de el.

Odată ajunsă la birou, îmi pornesc computerul și găsesc un e-mail de la el. Mă înseninez imediat.

De la: Christian Grey
Subiect: Deja mi-e dor de tine
Data: 23 august 2011, 04:32
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Ai fost adorabilă în dimineața asta.
Să fii cuminte cât sunt plecat.
Te iubesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

În noaptea asta, o să dorm singură pentru prima oară de când ne-am căsătorit. Am de gând să ies la un cocteil cu Kate — așa o să adorm mai ușor. Îi răspund imediat, deși știu că încă e în avion.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Să fii cuminte!
Data: 23 august 2011, 09:03
Către: Christian Grey

Să-mi dai de știre când aterizezi — o să-mi fac griji până atunci.

Și am să fiu cuminte. Peste ce neazuri pot să dau dacă beau ceva cu Kate?

Anastasia Gray,
Consilier editorial, SIP

Apăs pe butonul de trimitere și iau o gură din cafeaua cu lapte adusă de Hannah. Cine ar fi crezut că o să ajung să ador cafeaua? Deși o să ies cu Kate în seara asta, tot simt că-mi lipsește o parte din mine — care, în clipa asta, se află în drum spre New York, la zece kilometri undeva deasupra statelor din centrul țării. Nu știam că o să mă simt atât de tulburată și neliniștită numai pentru că soțul meu a plecat de acasă. În timp, nu o să mai am acest sentiment de pierdere și nesiguranță, nu-i așa? Otez din rărunchi și îmi continui lucrul.

În jurul prânzului, încep să-mi verific maniacal e-mailul și BlackBerry-ul, în așteptarea unui mesaj. Unde e? Oare a aterizat în siguranță? Hannah mă întreabă dacă vreau să mănânc, dar sunt prea neliniștită și o refuz cu un gest al mâinii. Știu că e irațional, dar am nevoie să fiu sigură că a ajuns cu bine.

Îmi sună telefonul fix, făcându-mă să tresar.

— Ana St... Grey, răspund eu.

— Bună.

Vocea lui Christian e caldă și ușor amuzată. Mă cuprinde un sentiment de ușurare.

— Bună! răspund eu cu un zâmbet până la urechi. Cum a fost zborul?

— Lung. Ce planuri ai cu Kate?

Oh, nu.

— Doar ieșim în oraș să bem ceva.

Christian nu spune nimic.

— Sawyer și tipa cea nouă — Prescott — or să vină cu noi să ne păzească, îi spun eu, încercând să-l liniștesc.

— Am crezut că o să vină Kate pe la noi.

— Vrea să ieșim în oraș.

Te rog, dă-mi voie să ies cu ea!

Christian oftează din rărunchi.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă el calm — prea calm.

Îmi dau o palmă în sinea mea.

— Christian, n-o să pățim nimic. Îi am alături de mine pe Ryan, Sawyer și Prescott. N-o să stăm mult în oraș.

Rămâne tăcut preț de câteva clipe, și îmi dau seama că nu e mulțumit.

— De când te-am cunoscut, m-am văzut cu ea doar de câteva ori. Te rog. E prietena mea cea mai bună.

— Ana, nu vreau să te țin departe de prietenii tău. Dar am crezut că o să vină la apartament.

— Bine, încuviințez eu. O să stăm în casă.

— Doar cât timp umblă nebunul ăsta pe străzi. Te rog.

— Am zis bine, bombăn eu cu exasperare, dându-mi ochii peste cap.

Christian pufnește discret.

— Întotdeauna știu când îți dai ochii peste cap.

Mă încrunt.

— Uite ce e, îmi pare rău. Nu voiam să te îngrijorez. Am să-i spun lui Kate.

— Bine, respiră el, evident ușurat.

Mă simt vinovată că l-am făcut să se neliniștească.

— Unde ești?

— Pe pista de la aeroportul JFK.

— Oh, abia ai aterizat...

— Da. Mi-ai cerut să te sun imediat după ce aterizez.

Zâmbesc. Vocea mea interioară se încruntă la mine. *Vezi? Face exact ce spune că o să facă.*

— Ei bine, domnule Grey, mă bucur că măcar unul dintre noi e conștiincios.

Izbucnește în râs.

— Doamnă Grey, darul tău pentru hiperbole nu cunoaște limite. Ce mă fac eu cu tine?

— Sunt sigură că vei găsi ceva ingenios. De obicei, îți iese.

— Flirtezi cu mine.

— Da.

Îi simt zâmbetul.

— Trebuie să închid, spune el. Ana, fă ce ți se spune, te rog. Echipa de pază își cunoaște bine meseria.

— Da, Christian, așa am să tac, îi răspund eu din nou pe un ton exasperat.

Doamne, am înțeles mesajul.

— Ne vedem mâine-seară. Te sun mai încolo.

— Să mă verifici?

— Da.

— Oh, Christian! îl dojenesc eu.

— *Au revoir*, doamnă Grey.

— *Au revoir*, Christian. Te iubesc.

Inspir adânc.

— Și eu pe tine, Ana.

Dar niciunul dintre noi nu închide.

— Închide, Christian, șoptesc eu.

— Ești o mică făptură autoritară, așa-i?

— Mica ta făptură autoritară.

— A mea, murmură el. Fă ce ți se spune. Închide.

— Da, Sire.

Închid și rămân cu privirea ațintită asupra telefonului, zâmbind prosteste.

Câteva clipe mai târziu, primesc un e-mail.

De la: Christian Grey

Subiect: Mâncărimi în palme

Data: 25 august 2011, 13:42 FOE¹²

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Ești la fel de plăcută ca de obicei la telefon.

¹² FOE — Fusul Orar de Est, care e cu patru ore în urmă față de ora GMT. (N.t.)

Vorbesc serios. Fă ce ți se spune.
Vreau să fiu sigur că ești în siguranță.
Te iubesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Sincer, mi se pare că el este cel autoritar. Dar a fost de ajuns un telefon ca să mi se risipească neliniștea. A ajuns teafăr la destinație și, ca de obicei, își face griji din pricina mea. Doamne, cât îl iubesc! Hannah ciocăne la ușă, smulgându-mă din reverie și aducându-mă înapoi în prezent.

Kate arată superb. Îmbrăcată cu blugi albi și mulați și cu o bluză roșie, e pregătită să dea pe spate tot orașul. Când mă duc s-o întâmpin, o găsesc discutând însuflețit cu Claire de la recepție.

— Ana! strigă ea, strângându-mă în brațe.

Apoi se dezlipește de mine, ținându-mă de umeri.

— Chiar că arăți ca o soție de mogul! Cine ar fi crezut — micuța Ana Steele. Arăți atât de... sofisticat!

Zâmbește, iar eu îmi dau ochii peste cap. Sunt îmbrăcată cu o rochie scurtă, de culoare crem, prinsă cu o curea bleumarin, iar în picioare am pantofi bleumarin cu toc înalt.

— Mă bucur să te văd, Kate, o strâng eu în brațe.

— Și unde mergem?

— Christian vrea să mergem la apartament.

— Ah, zău? N-am putea să bem un cocteil rapid la Zig Zag Café?
Am rezervat o masă.

Deschid gura să protestez.

— Te rog! scâncește ea, țuguind adorabil buzele.

Cred că a împrumutat gestul de la Mia. De obicei, nu-și țuguie buzele. Chiar mi-ar plăcea un cocteil la Zig Zag Café. Ne-am distrat

pe cînte ultima oară cînd am fost acolo, și e aproape de apartamentul lui Kate.

— Unul singur, spun eu, ridicînd arătătorul.

Kate surăde.

— Unul singur.

Apoi mă ia de braț și pornim spre mașină, care e parcată în fața sediului, cu Sawyer la volan. Suntem urmași de domnișoara Samantha Prescott, care s-a alăturat de curînd echipei de pază — o afro-americană înaltă, cu un aer extrem de sobru. Deocamdată, nu-mi place; poate pentru că e prea rece și are o atitudine foarte profesionistă. Se putea face și altă alegere, dar, la fel ca în cazul celorlalți membri ai echipei, a fost aleasă de Taylor. E îmbrăcată exact ca Sawyer, într-un costum-pantaloni de culoare neagră.

— Sawyer, ne poți duce, te rog, la Zig Zag?

Sawyer se întoarce spre mine, și îmi dau seama că vrea să spună ceva. E limpede că a primit ordine precise. Ezită.

— Zig Zag Café. Bem doar un cocteil, spun eu.

Îi arunc o privire piezișă lui Kate, iar ea se încruntă la Sawyer — bietul de el.

— Da, doamnă.

— Domnul Grey a cerut să vă întoarceți la apartament, se aude glasul lui Prescott.

— Domnul Grey nu e aici, ripostez eu. La Zig Zag, te rog.

— Da, doamnă Grey, răspunde Sawyer, uitându-se chiorăș la Prescott, care își ține gura în mod înțelept.

Kate se uită la mine ca și cum nu i-ar veni să-și creadă ochilor și urechilor, iar eu țin gura și ridic din umeri. Da, sunt mai fermă decât eram înainte. Kate încuviințează din cap, iar Sawyer intră în traficul de seară al orașului.

— Să știi că paza suplimentară le înnebunește pe Grace și Mia, spune Kate în treacăt.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Nu știai? întreabă ea cu un aer surprins.

— Ce să știu?

— Paza pentru toți membrii familiei Grey a fost triplată. Ba chiar înmiită.

— Zău?

— Nu ți-a zis?

Mă înroșesc.

— Nu.

La naiba, Christian!

— Știi de ce? întreb eu.

— Jack Hyde.

— Ce-i cu Jack? Am crezut că are ceva doar cu Christian.

Sunt foarte surprinsă. *Doamne, de ce nu mi-a spus?*

— Începând de luni, spune Kate.

De luni? *Hm... l-am identificat pe Jack duminică. Dar de ce a sporit paza pentru toată familia Grey?*

— De unde știi toate astea?

— De la Elliot.

Bineînțeles.

— Christian nu ți-a zis nimic, nu-i așa?

Mă înroșesc încă o dată.

— Nu.

— Oh, Ana, ce enervant.

Oftez. Ca de obicei, Kate a pus iar punctul pe i în obișnuita ei manieră brutală.

— Știi de ce? o întreb eu.

Dacă nu-mi spune Christian, poate îmi spune ea.

— Elliot mi-a zis că are legătură cu niște informații găsite pe computerul lui Jack Hyde de la SIP.

Dumnezeule mare!

— Glumești.

Simt că mă cuprinde furia. Cum de Kate știe asta, iar eu nu?

Ridic privirea și văd că Sawyer se uită la mine în retrovizor. Semaforul se face verde, iar el o ia din loc, concentrându-se asupra

drumului. Duc degetul la buze, iar Kate încuviințează din cap. Sunt sigură că și Sawyer știe despre ce e vorba, deși eu habar n-am.

— Ce mai face Elliot? întreb eu, schimbând subiectul.

Kate afișează un zâmbet candid, spunându-mi tot ce vreau să știu.

Sawyer virează pe strada care duce la Zig Zag Cafè, iar Prescott coboară și imi deschide portiera. Mă dau jos, iar Kate coboară și ea pe aceeași parte. Ne luăm de braț și pornim spre local, urmate de Prescott, care are o mină sumbră. Of, pentru numele lui Dumnezeu, e doar un cocteil. Sawyer se duce să parcheze mașina.

— Cum a cunoscut-o Elliot pe Gia? întreb eu, luând o gură din al doilea mojito cu căpșune.

Barul are un aer intim, și nu vreau să plec. Kate și cu mine am vorbit întruna. Uitasem cât de mult îmi place să stau la taclale cu ea. Îmi dă o senzație de libertate faptul că sunt în oraș, relaxată, bucurându-mă de compania ei. Mă gândesc să-i scriu un mesaj lui Christian, dar îmi îndepărtez ideea din minte. O să se înfurie și o să mă pună să merg acasă ca pe un copil neastâmpărat.

— Nici să n-aud de nenorocita aia! pufnește Kate.

Reacția ei mă face să râd.

— Ce-i așa amuzant, Steele? ripostează ea, dar știu că nu e serioasă.

— La fel simt și eu.

— Serios?

— Da. Se tot dădea la Christian.

— A avut o aventură cu Elliot, își țuguie ea buzele.

— Nu se poate!

Încuviințează din cap, strângând buzele într-o grimasă marcă înregistrată Katherine Kavanagh.

— A fost ceva de scurtă durată. Anul trecut, cred. E o arivistă. Nu-i de mirare că a pus ochii pe Christian.

— Christian e luat. I-am zis să-l lase în pace, altminteri o concediez.

Kate rămâne iarăși cu gura căscată. Încuviințez din cap cu un aer mândru, iar ea ridică paharul în cinstea mea, impresionată și radioasă.

— Bravo, doamnă Anastasia Grey! spune ea, și dăm noroc.

— Elliot are pistol?

— Nu. E complet împotriva armelor, răspunde Kate, răsucind cel de-al treilea pahar.

— Și Christian. Cred că e influența lui Grace și Carrick, bombăn eu.

Simt că m-am amețit.

— Carrick e un om bun, încuviințează ea din cap.

— Voia să facem un contract prenupțial, mormăi eu cu un aer trist.

— Oh, Ana, răspunde ea, luându-mă de braț. Nu voia decât să-și protejeze băiatul. După cum știm amândouă, pe fruntea ta e tatuat „vânătoare de milionari“, îmi zâmbește ea, iar eu îi scot limba, apoi chicotesc.

— Maturizează-te, doamnă Grey, spune ea zâmbind — parcă ar fi Christian. Într-o bună zi, la fel ai să faci și tu pentru fiul tău.

— Pentru fiul meu? zic și mă uit la ea cu un aer surprins.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că și copiii mei vor fi bogați. Sfinte Sisoe! N-o să le lipsească nimic. Chiar nimic. Trebuie să mă mai gândesc la asta, dar nu acum. Mă uit la Sawyer și Prescott, care stau la o masă din apropiere, uitându-se la noi și la ceilalți clienți, în timp ce sorb din pahare apă minerală.

— Crezi că ar fi cazul să mâncăm ceva? întreb eu.

— Nu, ar trebui să mai bem, spune ea.

— De ce ești atât de dornică să bei în seara asta?

— Pentru că, în ultima vreme, te văd foarte rar. N-am crezut că o să te măriți cu primul tip care îți sucește mințile, spune, ținându-și iarăși buzele. Sincer, am crezut că te-ai căsătorit așa de repede pentru că erai însărcinată.

Chicotesc.

— Toată lumea a crezut că eram însărcinată, bombăn eu. Să nu avem iarăși conversația asta. Te rog! Și trebuie să mă duc la baie.

Prescott mă însoțește, fără să spun nimic. Nici nu trebuie. Dezaprobarea se degajă din ea ca un izotop letal.

— N-am mai ieșit singură de când m-am căsătorit, bombăn eu ca pentru mine din spatele ușii închise a cabinei.

Fac o grimasă, gândindu-mă că Prescott stă de cealaltă parte a ușii, așteptând să fac pipi. Și de ce, mă rog, ar veni Hyde într-un bar? Ca de obicei, Christian exagerează.

— Kate, e târziu. Ar trebui să mergem.

E zece și un sfert, și deja am terminat al patrulea pahar de mojito cu căpșune. Mi-e cald și sunt amețită — nu mai încape dubiu că alcoolul și-a făcut efectul. Lui Christian o să-i treacă supărarea. În cele din urmă.

— Sigur, Ana. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd. Pari mult mai... nu știu cum să spun... mai încrezătoare în tine însăși. E limpede că mariajul îți prieste.

Mi se încălzesc obrazii. Venind din partea lui Katherine Kavanagh, chiar e un compliment.

— Așa e, șoptesc eu, și probabil pentru că am băut prea mult, simt că mi se umezesc ochii.

Oare aș putea fi mai fericită de atât? În ciuda trecutului său, a naturii lui dificile, a perversității sale în cincizeci de nuanțe, am cunoscut și m-am căsătorit cu bărbatul viselor mele. Schimb repede subiectul, ca să scap de gândurile mele sentimentale, întrucât știu că, altminteri, aș izbucni în plâns.

— Mi-a plăcut grozav seara asta, spun și o iau de mână pe Kate. Mersi că m-ai scos în oraș!

Ne îmbrățișăm strâns. Când ne dezlipim una de alta, îi fac un semn cu capul lui Sawyer, iar el îi dă lui Prescott cheile de la mașină.

— Sunt sigură că excesiv de virtuoasa domnișoară Prescott i-a spus lui Christian că nu-s acasă. Probabil că e supărat, bombăn eu.

Și poate o să se gândească la o pedeapsă delicioasă pentru mine — să sperăm.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta prostesc, Ana? Îți place să-l superi?

— Nu. Nu chiar. Dar e ușor de supărat. Uneori, e obsedat de control.

Aproape tot timpul...

— Am observat, spune Kate sarcastic.

Oprim în fața apartamentului lui Kate. Mă strânge cu putere.

— Să nu mă uiți, șoptește ea, sărutându-mă pe obraz.

Apoi coboară, iar eu îi fac cu mâna, copleșită de nostalgie. Mi-au lipsit taclalele între fete. Sunt distractive și relaxante, și îmi aduc aminte că încă sunt tânără. Trebuie să-mi fac timp mai des să mă întâlnesc cu ea, dar adevărul e că îmi place să stau în bula cu Christian. Aseară, am fost la un dineu caritabil împreună. Erau atâția bărbați la costum și femei elegante și manierate care vorbeau despre prețurile la imobiliare, despre declinul economiei și căderile înregistrate la bursă. Ce mai, a fost foarte plicticos. Așa că e revigorant să stau la taifas cu cineva de vârsta mea.

Îmi chiorăie stomacul. Vai, încă n-am mâncat! *La naiba — Christian!* Scotocesc în poșetă și îmi scot BlackBerry-ul. *Mama mă-sii, cinci apeluri nepreluat!* Și un mesaj...

UNDE NAIBA EȘTI?

Și un e-mail.

De la: Christian Grey

Subiect: Furios. Și încă nu m-ai văzut furios.

Data: 26 august 2011, 00:42 FOE

Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Sawyer mi-a spus că bei cocteiluri într-un bar, deși mi-ai spus că n-o să faci asta.

Ai idee cât de furios sunt în clipa asta?

Ne vedem mâine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mi se strânge inima. La dracu'! Am dat de bucluc. Vocea mea interioară se uită la mine, apoi ridică din umeri cu o mină care vrea să spună: „Fiecare doarme cum își așterne“. La ce mă așteptam? Mă gândesc să-l sun, dar e târziu și probabil doarme... sau măsoară camera în lung și-n lat. Hotărâsc că un scurt mesaj s-ar putea să fie de ajuns.

SUNT TEAFĂRĂ. AM PETRECUT O SEARĂ FRUMOASĂ.

MI-E DOR DE TINE — TE ROG, NU FI SUPĂRAT.

Mă uit la BlackBerry, dorindu-mi să răspundă, dar telefonul rămâne amenințător de tăcut. Oftez.

Prescott oprește mașina, iar Sawyer coboară și îmi deschide portiera. În timp ce așteptăm liftul, profit de ocazie să-i iscodesc.

— La ce oră te-a sunat Christian?

Sawyer se înroșește.

— Pe la nouă și jumătate, doamnă Grey.

— De ce nu mi-ai întrerupt discuția cu Kate să vorbesc cu el?

— Așa mi-a cerut domnul Grey.

Îmi țugui buzele. Liftul sosește, și urcăm în liniște. Brusc, mă simt recunoscătoare că soțul meu are la dispoziție o noapte întreagă să-i treacă supărarea și că se află în celălalt capăt al țării. Am câțva timp la dispoziție. Pe de altă parte... mi-e dor de el.

Ușile liftului se deschid și, preț de o clipă, mă uit țintă la masa din holul de la intrare.

Ce-i în neregulă?

Vaza care stătea pe ea zace sfărâmată pe podea. Apa, florile și bucățile de ceramică sunt împrăștiate peste tot, iar masa e răsturnată. Simt furnicături pe pielea capului, iar Sawyer mă apucă de braț și mă trage înapoi în lift.

— Stați aici, îmi șoptește el, scoțând un pistol.

Apoi pășește în holul de la intrare și dispare din câmpul meu vizual, iar eu mă ghemuiesc în partea din spate a cabinei.

— Luke! îl aud pe Ryan strigând din living. Cod albastru!

Cod albastru?

— Ai prins făptașul? îi strigă Sawyer. Dumnezeu mare!

Mă lipesc de peretele cabinei. *Ce naiba se întâmplă?* Adrenalina îmi pulsează în vene, și mi se pune un nod în gât. Aud șoapte și, o clipă mai târziu, Sawyer se întoarce în holul de la intrare, pășind în balta de pe podea.

— Puteți să veniți, doamnă Grey, spune el blând după ce își vără pistolul în toc.

— Ce s-a întâmplat, Luke? șoptesc eu.

— Am avut un musafir.

Mă ia de braț, și îi sunt recunoscătoare pentru sprijin — am picioare ca de gelatină. Intru cu el prin ușile duble.

Ryan așteaptă în pragul livingului. Deasupra ochiului are o tăietură care sângerează, și încă una pe buză. Are un aer șifonat, iar hainele îi sunt în dezordine. Dar lucrul cel mai șocant e că Jack Hyde zace la picioarele lui.

Capitolul 10

Inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi vuieste în timpane, alcoolul din vene accentuând zgomotul.

— E...? întreb eu cu respirația tăiată, incapabilă să-mi termin propoziția, uitându-mă îngrozită la Ryan.

Nici măcar nu mă pot uita la bărbatul care zace cu fața în jos.

— Nu, doamnă Grey. Doar și-a pierdut cunoștința.

Mă simt ușurată. *Oh, slavă Domnului!*

— Și tu? îl întreb eu pe Ryan.

Îmi dau seama că nu-i știu numele de botez. Gâfâie ca și cum tocmai ar fi terminat de alergat o cursă lungă. Duce mâna la colțul gurii, ștergând dâra de sânge, iar pe obraz are o mică vânătaie.

— A fost o bătaie pe cinste, dar n-am nimic, doamnă Grey, îmi zâmbește el liniștitor.

Dacă l-aș cunoaște mai bine, aş zice că are un aer încrezut.

— Și Gail? Doamna Jones?

Oh, nu... a pățit ceva? A fost rănită?

— Sunt aici, Ana.

Arunc o privire în spate și o văd în cămașă de noapte și halat, cu părul desfăcut, chipul palid și ochii mari — ca ai mei, presupun.

— M-a trezit Ryan. A insistat să vin aici, spune ea, făcând semn cu mâna în spatele ei, spre biroul lui Taylor. N-am pățit nimic. Dumneavoastră vă simțiți bine?

Încuviințez energic din cap și îmi dau seama că probabil tocmai a ieșit din camera de refugiu aflată lângă biroul lui Taylor. Cine ar fi crezut că vom avea nevoie de ea atât curând? Christian a insistat să fie amenajată la puțin timp după ce ne-am logodit — iar eu am strâmbat din nas. Acum, văzând-o pe Gail în prag, sunt recunoscătoare pentru spiritul lui prevăzător.

Un scârțait al ușii care dă în holul de la intrare îmi distrage atenția. A fost smulsă din balamale. Ce naiba s-a întâmplat cu ușa?

— Era singur? îl întreb eu pe Ryan.

— Da, doamnă Grey. Vă asigur că nu v-ați fi aflat aici, dacă n-ar fi fost singur, răspunde el, vag ofensat.

— Cum a intrat? întreb, fără să-i iau în seamă tonul.

— Prin puțul liftului de serviciu. E un tip priceput la instalații.

Mă uit la trupul prăbușit al lui Jack. E îmbrăcat cu un fel de uniformă — o salopetă, cred.

— Când?

— Acum vreo zece minute. L-am văzut pe sistemul de supraveghere video. Purta mănuși... ceea ce e destul de ciudat pentru luna august. L-am recunoscut și am hotărât să-i deschid. Știam că, în felul ăsta, o să punem mâna pe el. Dumneavoastră nu erați aici, iar Gail era în siguranță, și m-am gândit că e momentul cel mai bun să-l prindem.

Ryan are iarăși un aer foarte mulțumit de sine, dar Sawyer se uită dezaprobat la el.

Mănuși? Mă uit din nou la Jack. Da, are mănuși de piele maro. Mă trec fiorii.

— Și acum? întreb eu, îndepărtând din minte gândurile sumbre trezite de acest detaliu.

— Trebuie să-l immobilizăm, răspunde Ryan.

— Să-l immobilizăm?

— În caz că se trezește, spune el, uitându-se la Sawyer.

— De ce ai nevoie? întreabă doamna Jones, făcând un pas în față — și-a recăpătat cumpătul.

— Ceva cu care să-l leg — niște funie sau un cordon, răspunde Ryan.

Bride de plastic. Mă înroșesc, amintindu-mi imagini din noaptea precedentă. Îmi frec în mod reflex încheieturile mâinilor, aruncându-le o privire. Nu, n-am vânătaii. Bine.

— Am eu ceva. *Bride de plastic.* Sunt bune?

Toți ochii se întorc spre mine.

— Da, doamnă Grey. Sunt perfecte, răspunde Sawyer cu o mină foarte serioasă.

Aș vrea să mă înghită podeaua, dar mă răsucesc pe călcăie și pornesc spre dormitorul nostru. Uneori, trebuie să acționezi ca și cum totul ar fi în regulă. Poate că îndrăzneala îmi vine de la combinația de frică și alcool.

Când mă întorc, doamna Jones se uită la mizeria din holul de la intrare, iar domnișoara Prescott s-a alăturat echipei de pază. Îi dau bridele lui Sawyer, care, încet și cu o grijă inutilă, leagă la spate mâinile lui Hyde. Doamna Jones se duce în bucătărie și se întoarce cu o trusă de prim ajutor. Îl ia de braț pe Ryan, îl duce în pragul livingului și începe să-i curețe rana de deasupra ochiului. Ryan tresare în timp ce îi tamponează tăietura cu dezinfectant. Apoi observ pe podea un pistol Glock cu amortizor. *Dumnezeule mare! Jack era înarmat?* Simt că mi se ridică fiera în gât, dar o împing înapoi.

— Nu puneți mâna pe el, doamnă Grey, spune Prescott când mă aplec să-l ridic.

Sawyer se întoarce din biroul lui Taylor, având în mâini mănuși de latex.

— Îl ridic eu, doamnă Grey, spune el.

— E al lui? întreb.

— Da, doamnă Grey, răspunde Ryan, crispându-se încă o dată sub mâna doamnei Jones.

Sfinte Sisoe! Ryan s-a luptat cu un bărbat înarmat chiar în casa mea. Mă trec fiorii. Sawyer se apleacă și apucă ușor Glock-ul.

— E bine să faci asta? întreb eu.

— Domnul Grey s-ar aștepta să fac asta, răspunde Sawyer, vârând arma într-o pungă de plastic cu fermoar, apoi se așază pe vine și începe să-l percheziționeze.

După câteva clipe, face o pauză și scoate pe jumătate o rolă de scotch lat dintr-un buzunar al lui Hyde. Sawyer se albește la față și vără scotchul la loc.

Scotch? Privesc operațiunea cu fascinație și o detașare ciudată, iar mintea mea înregistrează totul. Apoi, dându-mi seama ce implică această descoperire, iarăși mi se ridică firea în gâtlee. Dar îndepărtez repede aceste gânduri. *Nu te gândi la asta, Ana!*

— Să chemăm poliția? bâigui eu, încercând să-mi ascund frica. Vreau ca Hyde să fie scos cât mai repede din casa mea.

Ryan și Sawyer se uită unul la altul.

— Cred că ar trebui să chemăm poliția, continui eu pe un ton apăsător, întrebându-mă la ce se gândesc Ryan și Sawyer.

— Tocmai l-am sunat pe Taylor, dar nu răspunde. Poate că doarme, spune Sawyer, uitându-se la ceas. Pe Coasta de Est e ora două fără un sfert.

Oh, nu!

— L-ai sunat pe Christian? șoptesc eu.

— Nu, doamnă Grey.

— L-ai sunat pe Taylor să-ți dea instrucțiuni?

Preț de o clipă, chipul lui Sawyer capătă un aer stingherit.

— Da, doamnă Grey.

O parte din mine se zbârlește. Acest individ — mă uit iarăși la Hyde — mi-a invadat casa și trebuie scos de aici de poliție. Dar, uitându-mă la cei patru oameni din fața mea, în ochii lor neliniștiți, îmi dau seama că probabil îmi scapă ceva, așa că hotărâsc să-l sun

pe Christian. Simt furnicături pe pielea capului. Știu că e supărat pe mine — foarte supărat pe mine — și ezit, gândindu-mă la ce o să-mi spună. Și că o să-și facă griji pentru că nu e aici și că nu poate ajunge decât mâine-seară. Știu că deja l-am îngrijorat destul în seara asta. Poate că ar fi bine să nu-l sun. Iar în clipa următoare, îmi trece un gând prin minte. La dracu'! *Dacă aș fi fost aici?* Mă fac palidă la față. Slavă Domnului că eram în oraș. Poate că n-o să fie așa de supărat, la urma urmelor.

— A pățit ceva? întreb eu, făcând semn spre Jack.

— O să-l doară capul când o să se trezească, spune Ryan, uitându-se cu dispreț la Jack. Dar am avea nevoie de o salvare ca să fim siguri.

Vâr mâna în poșetă, scot BlackBerry-ul și, fără să mă gândesc prea mult la furia lui Christian, îi formez numărul. Dar apelul e preluat de serviciul de mesagerie vocală. Probabil că și-a închis telefonul de supărare. Nu știu ce să-i spun. Răsucindu-mă pe călcăie, fac câțiva pași pe coridor, îndepărtându-mă de toată lumea.

— Bună. Sunt eu. Te rog, nu fi supărat. A avut loc un incident în apartament. Dar situația e sub control, așa că nu-ți face griji. N-a pățit nimeni nimic. Sună-mă.

Apoi închid.

— Sună la poliție, îi spun eu lui Sawyer.

Încuviințează din cap, își scoate mobilul și sună.

Ofițerul Skinner stă la masa din bucătărie, adâncit într-o conversație cu Ryan. Ofițerul Walker e cu Sawyer în biroul lui Taylor. Nu știu unde e Prescott — poate tot în biroul lui Taylor. Iar eu stau pe canapea cu detectivul Clark, care îmi pune întrebări pe un ton răstit. E înalt, brunet și ar fi atrăgător, dacă nu s-ar răsti tot timpul. Presupun că a fost trezit din somn și scos din patul său cald pentru că cineva a intrat prin efracție în apartamentul celui mai bogat și mai influent om de afaceri din Seattle.

— A fost șeful dumneavoastră? mă întreabă el concis.

— Da.

Sunt obosită — trântă de oboseală — și vreau să merg la culcare. Încă nu m-a sunat Christian. Partea bună e că echipajul de pe salvare l-a scos pe Hyde din casă. Doamna Jones ne aduce câte o ceașcă de ceai mie și detectivului.

— Mulțumesc, spune el, apoi se întoarce spre mine. Și unde e domnul Grey?

— La New York. În călătorie de afaceri. Se întoarce mâine-seară — adică în seara asta.

E trecut de miezul nopții.

— Am mai avut de-a face cu Hyde, murmură detectivul Clark. Va trebui să veniți la secție să dați o declarație. Dar nu-i nicio grabă. E târziu, iar pe trotuarul din fața blocului deja așteaptă doi reporteri. Vă deranjează dacă arunc o privire prin apartament?

— Bineînțeles că nu, răspund eu, ușurată că interogatoriul a luat sfârșit.

Mă trec fiorii când mă gândesc la reporterii de afară. Ei bine, până mâine nu vor reprezenta o problemă. Îmi propun să-i sun pe Ray și pe mama, în caz că află ceva și se îngrijorează.

— Doamnă Grey, cred că ar fi bine să mergeți la culcare, spune doamna Jones cu glas blând.

Uitându-mă în ochii ei calzi și buni, simt brusc imboldul de a plânge, iar ea întinde mâna și mă mângâie pe umăr.

— Acum, suntem în siguranță, murmură ea. Situația o să vi se pară mai puțin gravă după ce dormiți un pic. Iar mâine-seară o să se întoarcă și domnul Grey.

Îi arunc o privire neliniștită, stăpânindu-mi lacrimile. Christian o să fie foarte furios.

— Să vă pregătesc ceva înainte să mergeți la culcare? mă întreabă ea.

Îmi dau seama cât de foame îmi e.

— Un pahar de lapte și un sendviș? adaugă ea cu un zâmbet larg.

Încuviințez din cap cu recunoștință, iar doamna Jones se duce în bucătărie. Ryan încă stă de vorbă cu ofițerul Skinner, iar detectivul Clark cercetează dezordinea din holul de la intrare. Are un aer încruntat și îngândurat. Și brusc mi se face dor de Christian. Îmi iau capul în mâini, dorindu-mi din tot sufletul să fi fost și el aici. Ar ști ce trebuie făcut. *Ce seară!* Aș vrea să mă ghemuiesc în poala lui, să mă ia în brațe și să-mi spună că mă iubește, deși nu sunt ascultătoare — dar asta n-o să fie posibil până diseară. Dau ochii peste cap în sinea mea... De ce nu mi-a spus de sporirea securității pentru toată familia lui? Și ce a găsit în computerul lui Jack? Secretomania lui e atât de enervantă, dar în clipa asta, pur și simplu nu-mi pasă. Îl vreau pe soțul meu. Mi-e dor de el.

— Poftim, dragă Ana.

Doamna Jones îmi întrerupe zbuciumul sufletesc. Când ridic privirea spre ea, îmi întinde cu ochi blânzi un sendviș cu unt de arahide și dulceață. N-am mai mâncat așa ceva de ani de zile. Zâmbesc sfios și mușc cu poftă din el.

Când, în cele din urmă, mă duc la culcare, mă ghemuiesc pe partea de pat a lui Christian, îmbrăcată cu un tricou de-al lui. Atât tricoul, cât și perna păstrează mirosul lui, și, simțind că mă fură somnul, îi uez în sinea mea drum bun... și o stare bună.

Mă trezesc tresărind. E lumină în cameră, iar capul îmi zvâcnește dureros la tâmpile. Oh, nu. Sper că nu sunt mahmură. Deschid ochii cu grijă și observ că fotoliul din dormitor a fost mutat din locul lui obișnuit — pe el stă Christian. E îmbrăcat în smoching, iar capătul papionului desfăcut îi iese din buzunarul de la piept. Mă întreb dacă visez. Brațul său stâng atârână peste brațul fotoliului, iar în mână are un pahar cu fund gros în care se vede niște lichid chihlimbariu. Coniac? Whisky? Habar n-am. Glezna piciorului său stâng e sprijinită pe genunchiul drept. Are șosete negre și pantofi eleganți. Brațul stâng îi e sprijinit de fotoliu, mâna îi susține bărbia, iar arătătorul i se plimbă ritmic pe buza de jos. În lumina zorilor, ochii lui scăpărători au o expresie sobră, dar mina lui e complet indescifrabilă.

Aproape că-mi stă inima în loc. E aici. Cum a ajuns? Probabil că a plecat din New York azi-noapte. Oare de câtă vreme mă privește dormind?

— Bună, șoptesc eu.

Îmi aruncă o privire rece, iar inima mi se strânge. *Oh, nu!* Își ia de la gură degetele lungi, dă pe gât restul de băutură și așază paharul pe noptieră. Mă așteptam să mă sărute, dar nu o face. Se lasă pe spate, continuând să se uite la mine cu un aer impasibil.

— Bună, șoptește el în cele din urmă.

Și știu că încă e supărat. Foarte supărat.

— Te-ai întors.

— Așa se pare.

Mă ridic încet în capul oaselor, fără să-mi iau ochii de la el, și simt că mi se usucă gura.

— De cât timp stai aici și te uiți la mine?

— De ceva vreme.

— Încă ești supărat, abia reușesc eu să articulez.

Se uită la mine ca și cum ar cântări în minte răspunsul.

— Supărat, spune el, părând să testeze cuvântul. Nu, Ana. Sunt foarte, foarte supărat.

Dumnezeule mare! Încerc să înghit, dar e greu cu gura uscată.

— Foarte supărat... nu sună bine.

Se uită la mine cu un aer complet impasibil, dar nu spune nimic. Între noi se așterne o tăcere apăsătoare. Întind mâna după paharul de apă și iau o gură bine-venită, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

— Ryan l-a prins pe Jack, încerc eu o altă abordare, așezându-mi paharul pe noptieră, lângă al lui.

— Știu, răspunde el pe un ton glacial.

Bineînțeles că știe.

— Ai de gând să fii monosilabic multă vreme?

Sprâncenele i se mișcă foarte puțin, trădându-i uimirea — pare să nu se fi așteptat la întrebarea asta.

— Da, ridică el privirea în cele din urmă.

Oh... bine. Ce să fac? Apărarea — cea mai bună formă de atac.

— Îmi pare rău că am rămas în oraș.

— Chiar îți pare rău?

— Nu, mormăi eu după o pauză, pentru că acesta e adevărul.

— Atunci de ce o spui?

— Pentru că nu vreau să fi supărat pe mine.

Oftează prelung, ca și cum ar fi ținut tensiunea în el o mie de ore, și își trece o mână prin păr. Arată superb. Supărat, dar frumos. Îl sorb din priviri. Christian s-a întors — e furios, însă e teafăr.

— Cred că detectivul Clark vrea să stea de vorbă cu tine.

— Sunt convins.

— Christian, te rog...

— Ce mă rogi?

— Nu fi atât de rece.

Sprâncenele i se ridică încă o dată.

— Anastasia, nu sunt deloc rece în clipa asta. Ard. Ard de furie. Nu știi cum să fac față acestor... — face un semn cu mâna prin aer, căutând cuvântul potrivit — ... sentimente.

Are un ton plin de amărăciune.

Fir-ar să fie. Onestitatea lui mă dezarmează. Tot ce vreau e să mă ghemuiesc în poala lui. E singurul lucru pe care mi l-am dorit de când m-am întors acasă azi-noapte. *La naiba cu toate astea!* Mă ridic de pe pat, luându-l prin surprindere, și mă urc cu grijă în poala lui, ghemuindu-mă la pieptul său. Nu mă respinge — de asta îmi era teamă. După o clipă, mă cuprinde în brațe și își adâncește fața în părul meu. Miroase a whisky. *Doamne, oare cât a băut?* Miroase și a gel de duș. Miroase a Christian. Îmi petrec brațele în jurul gâtului său și îl mângâi pe gât cu nasul, iar el oftează încă o dată din rărunchi.

— Oh, doamnă Grey, ce mă fac eu cu tine? mă sărută el pe creștet.

Închid ochii, savurând atingerea lui.

— Cât ai băut?

Rămâne nemișcat.

— De ce?

— De obicei, nu bei tărie.

— Țsta e al doilea pahar. Am avut o noapte grea, Anastasia. Nu mă critica.

Zâmbesc.

— Dacă insiști, domnule Grey, șoptesc eu. Miroși divin. Am dormit pe partea pe care dormi tu de obicei, pentru că perna ta îți păstrează mirosul.

Îmi mângâie părul cu nasul.

— Serios? M-am întrebat de ce dormi pe partea asta. Încă sunt supărat pe tine.

— Știu.

Mâna lui îmi mângâie ritmic spatele.

— Și eu sunt supărată pe tine, șoptesc eu.

Face o pauză.

— Spune-mi, te rog, ce-am făcut, ca să-ți merit mânia?

— Am să-ți spun mai încolo, când n-o să mai arzi de furie.

Îl sărut pe gât, iar el închide ochii și îmi savurează sărutarea, dar nu schițează niciun gest să mă sărute. Mă strânge mai tare în brațe.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla..., șoptește el cu glas răgușit.

— Sunt teafără.

— Oh, Ana, răspunde el, aproape scâncind.

— Sunt teafără. Cu toții suntem teferi. Poate un pic tulburați. Dar Gail e teafără. Și Ryan e teafăr. Și am scăpat de Jack.

Clatină din cap.

— Nu mulțumită ție, bombăne el.

Ce? Mă dau un pic pe spate și mă încrunt la el.

— Ce vrei să spui?

— Ana, nu vreau să ne certăm din cauza asta acum.

Clipesc. Ei bine, poate că *eu* vreau, dar hotărâsc să nu insist. Măcar vorbește cu mine. Mă cuibăresc iarăși la pieptul lui.

— Vreau să te pedepsesc, șoptește el, jucându-se cu degetele în părul meu. Să te snopesc în bătaie, adaugă el.

Mi se pune un nod în gât. *La dracu'!*

— Știu, murmur, simțind furnicături pe pielea capului.

— Poate că am s-o fac.

— Sper să nu.

Mă strânge și mai tare.

— Ana, Ana, Ana. Ai pune la grea încercare chiar și răbdarea unui sfânt.

— De multe lucruri aș putea să te acuz, domnule Grey, dar nu că ai fi un sfânt.

În cele din urmă, sunt binecuvântată cu râsul lui reținut.

— Bună observație, doamnă Grey, ca de obicei.

— Înapoi în pat, spune el, sărutându-mă pe frunte. Și tu te-ai culcat târziu.

Se ridică repede cu mine în brațe și mă pune înapoi pe pat.

— Te întinzi lângă mine?

— Nu, am treabă.

Se apleacă și ia paharul de pe noptieră.

— Dormi. Te trezesc eu peste vreo două ore.

— Încă ești supărat pe mine?

— Da.

— Atunci mă culc la loc.

— Bine.

Trage pătura pe mine și mă sărută încă o dată pe frunte.

— Dormi.

Și, cum sunt mahmură, ușurată că s-a întors și epuizată emoțional de confruntarea noastră matinală, fac exact ce-mi cere. Înainte să mă fure somnul, mă întreb de ce nu a apelat la obișnuitul său mecanism de adaptare și nu și-a făcut mendrele cu mine — dar îi sunt și recunoscătoare pentru asta, dat fiind gustul neplăcut pe care îl am în gură.

— Ți-am adus niște suc de portocale, spune Christian, iar ochii mi se deschid din nou.

Cred că au fost cele mai odihnitoare două ore de somn din viața mea, și mă trezesc cu forțe proaspete, fără să mă mai doară capul. Sucul de portocale e o priveliște încântătoare — la fel ca soțul meu. E îmbrăcat cu pantaloni de trening. Și dintr-odată îmi aduc aminte de hotelul Heathman și de prima dimineață în care m-am trezit alături de el. Maioul cenușiu e îmbibat de transpirație. Sau a lucrat în sala de forță de la subsol sau a fost la jogging — dar n-ar trebui să arate atât de bine după ce a făcut efort.

— Mă duc să fac un duș, murmură el și dispare în baie.

Mă încrunt. Încă e distant. Sau e îngrijorat pentru tot ce s-a întâmplat sau încă e supărat, sau... ce? Mă ridic în capul oaselor, iau sucul de portocale și îl beau — un pic prea repede. E delicios și rece ca gheața, și îmi transformă gura într-un loc mult mai plăcut. Mă dau jos din pat, nerăbdătoare să parcurg distanța — fizică și afectivă — dintre mine și soțul meu. Arunc o privire la ceas. E ora opt. Îmi dau jos tricoul lui Christian și mă duc după el în baie. E sub duș, se spală pe cap. Și nu ezit. Intru în cabină, iar el se încordează în clipa în care îl iau în brațe, lipindu-mi pânțele de spatele lui ud și musculos. Nu-i iau în seamă reacția, ținându-l strâns și lipindu-mi obrazul de el, cu ochii închiși. După o clipă, își schimbă poziția, astfel încât amândoi ajungem sub cascada de apă fierbinte, și continuă să se spele pe cap. Las apa să se prelingă pe mine, în timp ce îl legăn ușor pe bărbatul pe care îl iubesc. Mă gândesc la zilele când m-a futut aici și la cele când am făcut dragoste aici. Mă încrunt. Niciodată n-a fost atât de tăcut. Întorcând capul, încep să-i presar sărutări pe spate. Trupul i se încordează din nou.

— Ana, mă previne el.

— Hm.

Măinile mele coboară ușor pe deasupra mușchilor abdominali, ajungând la abdomenul său ferm, dar Christian își așază ambele mâini pe ale mele și mă oprește brusc.

— Nu, mă previne el din nou, clătinând din cap.

Îi dau drumul imediat. *Mă refuză?* Minteaa mea e în cădere liberă — s-a mai întâmplat asta vreodată? Vocea mea interioară clatină din cap cu buzele ȗguiate; se încruntă la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună, iar expresia ei vrea să spună: „De data asta, chiar ai dat-o în bară!“. Mă simt ca și cum tocmai aș fi primit o palmă puternică. Respinsă. Un sentiment covârșitor de insecuritate dă naștere unui gând urât: *Nu mă mai vrea*. Mă trec fiorii. Durerea îmi copleșește trupul. Christian se întoarce, și sunt ușurată când văd că sânii mei nu-l lasă complet indiferent. Apucându-mă de bărbie, îmi dă capul pe spate, și mă uit în ochii lui frumoși și precauți.

— Încă sunt al dracului de supărat pe tine, spune el cu glas calm și serios.

La naiba!

Se apleacă și își sprijină fruntea de a mea, închizând ochii, iar eu ridic mâna și îl mângâi pe față.

— Nu fi supărat pe mine, te rog. Cred că exagerezi, șoptesc.

Se încordează și se albește la față, iar mâna îmi cade pe lângă corp.

— Exagerez? spune el printre dinți. Un ȗicnit dă buzna în apartamentul meu să-mi răpească soția, iar tu crezi că exagerez!

Amenințarea reținută din glasul lui îmi dă fiori, iar ochii lui scăpărători sunt ațintiți asupra mea ca și cum eu aș fi ȗicnitul.

— Nu... ăă... nu la asta mă refeream. Am crezut că te-ai supărat pentru că am ieșit în oraș.

Închide ochii încă o dată și clatină din cap.

— Christian, nu eram aici, încerc eu să-l îmbunesc și să-l liniștesc.

— Știu, șoptește el, deschizând ochii. Și numai pentru că nu poți să respecti o rugămintea nenorocită, adaugă el pe un ton plin de amărăciune. Nu vreau să discutăm asta acum, la duș. Încă sunt al dracului de supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun judecata la îndoială.

Se întoarce cu spatele și iese imediat din cabina de duș, apoi înhață un prosop și pleacă din baie, lăsându-mă îndurerată sub apă fierbinte.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Apoi îmi dau seama de gravitatea a ceea ce mi-a spus. *Să mă răpească?* Mama mă siii! Jack voia să mă răpească? Îmi aduc aminte că Jack avea o rolă de scotch în buzunar și că n-am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Oare Christian are mai multe informații? Mă spăl repede pe corp, apoi îmi spăl și îmi limpezesc părul. Vreau să știu. Trebuie să știu. N-am să-l las să-mi ascundă adevărul în legătură cu asta.

Când ies, Christian nu e în dormitor. Doamne, ce repede se îmbracă. Mă îmbrac și eu, luând pe mine o rochie mulată — preferata mea — și niște sandale negre; îmi dau seama că am ales această ținută pentru că îi place lui Christian. Îmi șterg părul în grabă cu prosopul, apoi îl pieptăn și îl strâng în coc. Îmi pun niște cerceuși cu diamant și dau fuga în baie să mă machiez. *Sunt palidă. Doamne, mereu sunt palidă.* Inspir adânc să mă liniștesc. Trebuie să înfrunt consecințele deciziei mele imprudente de a mă distra cu prietena mea. Oftez, știind că soțul meu nu vede așa lucrurile.

Christian nu e în living. Doamna Jones își face de lucru în bucătărie.

— Bună dimineața, Ana, spune ea pe un ton cald.

— Neața, îi răspund eu cu un zâmbet larg.

Iarăși sunt Ana!

— Ceai?

— Te rog.

— Vrei ceva la ceai?

— Te rog. Aș vrea o omletă în dimineața asta.

— Cu ciuperci și spanac?

— Și brânză.

— Imediat.

— Unde-i Christian?

— Domnul Grey e în biroul său.

— A luat micul dejun? întreb eu, uitându-mă la cele două farfurii de pe bar.

— Nu, doamnă Grey.

— Mersi.

Christian vorbește la telefon, îmbrăcat cu o cămașă albă, fără cravată, având un aer relaxat de CEO. Cât de înșelătoare pot fi aparențele. Poate că azi n-o să se ducă la birou. Când apar în prag, ridică privirea și clatină din cap, dându-mi de înțeles că nu sunt bine-venită. *Mama mă-sii...* Mă răsucesc pe călcăie și mă întorc la bar cu un aer abătut. Taylor își face apariția în living, îmbrăcat la patru ace, cu aerul că a dormit neîntrerupt opt ore.

— Neața, Taylor, murmur eu, încercând să-i evaluez starea și să văd dacă îmi oferă vreun indiciu vizual despre ce s-a întâmplat.

— Bună dimineața, doamnă Grey, răspunde el, și simt bunăvoința din aceste patru cuvinte.

Îi zâmbesc recunoscătoare, știind că a trebuit să suporte furia și frustrarea lui Christian pricinuite de întoarcerea la Seattle înainte de vreme.

— Cum a fost zborul? îndrăznesc eu să întreb.

— Lung, doamnă Grey, răspunde el, iar concizia lui e foarte sugestivă. Pot să vă întreb cum vă simțiți? adaugă pe un ton mai blând.

— Mă simt bine.

Înclină ușor din cap.

— Vă rog să mă scuzați, spune, pornind spre biroul lui Christian.

Hm. Taylor are voie să intre, dar nu și eu.

— E gata, spune doamna Jones, punându-mi în față micul dejun.

Mi-a pierit pofta de mâncare, dar mănânc oricum, pentru că nu vreau să se simtă jignită. Mă opresc atunci când simt că nu mai pot. Christian tot nu a ieșit din birou. Oare mă evită?

— Mulțumesc, doamnă Jones, murmur, dându-mă jos de pe taburetul înalt și ducându-mă la baie să mă spăl pe dinți.

Îmi aduc aminte de bosumflarea lui Christian legată de jurămintele de nuntă. Și atunci s-a închis în biroul lui. Despre asta e vorba? S-a bosumflat? Mă trec fiorii când mă gândesc la coșmarul pe care l-a avut după aceea. Oare la fel o să se întâmple și acum? Chiar trebuie să stăm de vorbă. Vreau să aflu mai mult despre Jack și despre sporirea securității pentru familia lui — toate detaliile care mie mi-au fost ascunse, dar nu și lui Kate. E limpede că Elliot stă de vorbă cu ea.

Mă uit la ceas. E opt și jumătate — o să întârzii la serviciu. Termin cu spălatul dinților, mă dau cu un pic de gloss, îmi iau jacheta neagră și mă întorc în living. Mă simt ușurată când dau cu ochii de Christian, care ia micul dejun.

— Pleci? spune el când mă vede.

— La serviciu? Da, bineînțeles.

Cu un aer îndrăzneț, mă îndrept spre el și îmi sprijin mâinile de marginea barului, iar el se uită impasibil la mine.

— Christian, n-a trecut nici o săptămână de când ne-am întors. Trebuie să merg la serviciu.

— Dar...

Se oprește și își trece o mână prin păr. Doamna Jones iese în tăcere din living. *Ce discretă e Gail.*

— Știu că avem mult de discutat. Dacă te calmezi, poate stăm de vorbă diseară.

Rămâne cu gura căscată.

— Să mă calmez? întreabă el cu glas blând.

Mă înroșesc.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, Anastasia, nu știu ce vrei să spui.

— Nu vreau să ne certăm. Am venit să te întreb dacă pot să merg la serviciu cu mașina mea.

— Nu, nu poți, pufnește el.

— Bine, incuviințez eu imediat.

Clipește. E limpede că se aștepta la o ceartă.

— O să te însoțească Prescott, adaugă el pe un ton mai puțin războinic.

La naiba, nu Prescott. Îmi vine să mă bosumflu și să protestez, dar hotărâsc să mă abțin. Acum, că Jack a fost prins, sunt sigură că echipa de pază o să se reducă.

Îmi aduc aminte de „sfaturile înțelepte” pe care mi le-a dat mama în ziua de dinaintea nunții. „Ana, draga mea, trebuie să-ți alegi cu grijă bătațiile. La fel să faci și când vei avea copii.” Mă rog, cel puțin imi dă voie să merg la serviciu.

— Bine, bombăn eu.

Și, întrucât nu vreau să-l las cu atâtea probleme nerezolvate și cu atâta tensiune între noi, fac un pas șovăielnic spre el. Se încordează, ochii i se măresc și, preț de o clipă, are un aer atât de vulnerabil, încât mă atinge într-un punct adânc și ferit al sufletului. *Oh, Christian, îmi pare atât de rău.* Îl sărut cast pe colțul gurii, iar el închide ochii, ca și cum mi-ar savura atingerea.

— Nu-mi purta pică, șoptesc eu.

Mă ia de mână.

— Nu-ți port pică.

— Nu m-ai sărutat, murmur eu.

Se uită la mine cu un aer precaut.

— Știu, bombăne el.

Îmi doresc cu disperare să-l întreb de ce, dar nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul. Brusc, se ridică în picioare, îmi cuprinde fața în palme și, în clipa următoare, buzele lui se lipesc de ale mele. Luată prin surprindere, rămân cu gura căscată, oferind acces neîngrădit limbii sale. Christian profită din plin, invadându-mi gura, revendicându-mă, iar când încep să-i răspund, îmi dă drumul, cu respirația precipitată.

— Taylor o să vă ducă pe tine și pe Prescott la SIP, spune el cu ochi plini de dorință. Taylor! strigă el.

Mă înroșesc, încercând să-mi vin în fire.

— Da, domnule Grey. Taylor apare în prag.

— Spune-i lui Prescott că doamna Grey pleacă la serviciu. Îi poți duce tu cu mașina, te rog?

— Sigur că da, spune Taylor, apoi se răsucește pe călcăie și iese.

— Ți-aș fi recunoscător dacă azi ai încerca să te ții departe de necazuri, bombăne Christian.

— Să văd ce pot face, îi zâmbesc eu drăgăstos.

Un zâmbet încearcă să-i curbeze buzele, dar Christian i se opune.

— Ne vedem mai încolo, atunci, spune el pe un ton rece.

— Pe mai încolo, șoptesc eu.

Prescott și cu mine luăm liftul de serviciu până la garaj, să evităm presa de afară. Deja s-a aflat de arestarea lui Jack și de faptul că a fost prins în apartamentul nostru. După ce urc în Audi, mă întreb dacă în față la SIP or să fie mai mulți jurnaliști decât în ziua când s-a aflat că o să mă logodesc cu Christian.

Mergem o vreme în tăcere, până îmi aduc aminte să-l sun mai întâi pe Ray, apoi pe mama, să-i asigur că soțul meu și cu mine suntem teferi. Din fericire, ambele telefoane sunt scurte, și termin chiar când ajungem în față la SIP. Așa cum mă temeam, în fața clădirii așteaptă un mic grup de reporteri și fotografi. Când oprim, se întorc cu toții ca la un semn, uitându-se cu nerăbdare la Audi.

— Sunteți sigură că vreți să faceți asta, doamnă Grey? mă întreabă Taylor.

O parte din mine ar vrea să meargă acasă, dar ar însemna să-mi petrec ziua cu Domnul Furie Incandescentă. Sper că, mai târziu, o să vadă lucrurile în altă lumină. Jack e în arestul poliției, așa că Cincizeci de Umbre ar trebui să fie mulțumit, dar nu e. Într-un sens, înțeleg de ce: sunt prea multe lucruri pe care nu le poate controla — în plus, nu mă poate controla nici pe mine. Dar nu am timp să mă gândesc la toate astea acum.

— Taylor, du-mă, te rog, la intrarea de serviciu.

— Da, doamnă Grey.

E ora unu, și am reușit să mă adâncesc în muncă toată dimineața. Aud ciocănituri în ușă, iar Elizabeth vără capul pe după ușă.

— Ai un pic de timp? mă întreabă ea cu un aer radios.

— Sigur, murmur, surprinsă de vizita ei neașteptată.

Intră și ia loc, dându-și pe spate părul lung și negru.

— Am vrut să mă asigur că te simți bine. Roach m-a rugat să trec pe la tine, adaugă ea repede, înroșindu-se. Adică... după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Toată presa a scris despre arestarea lui Jack Hyde, dar până acum nimeni nu pare să fi făcut legătura cu incendiul de la GEH.

— Mă simt bine, răspund eu, încercând să nu mă gândesc prea mult la cum mă simt de fapt.

Jack voia să-mi facă rău. Mă rog, nu e ceva nou. A mai încercat asta. Mai multe griji îmi fac pentru Christian.

Arunc o privire în căsuța de e-mail. Încă n-am primit nimic de la el. Nu știu dacă ar trebui să-i trimit un mesaj, pentru că s-ar putea să-l provoc și mai mult pe Domnul Furie Incandescentă.

— Bine, spune Elizabeth, iar de data asta, zâmbetul îi modifică expresia ochilor. Dacă pot face ceva pentru tine — orice —, să-mi spui.

— Așa am să fac.

Se ridică în picioare.

— Știu cât de ocupată ești, Ana. Te las să te întorci la treburile tale.

— Ăă... mersi.

Cred că a fost cea mai scurtă și mai inutilă întâlnire care a avut loc azi în emisfera vestică. De ce a trimis-o Roach la mine? Poate că își face griji, pentru că sunt soția șefului. Înlătur din minte gândurile negre și îmi iau BlackBerry-ul, în speranța că am primit un mesaj de la Christian. Dar, în clipa următoare, se aude semnalul sonor al contului de e-mail.

De la: Christian Grey

Subiect: Declarație

Data: 26 august 2011, 13:04

Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Detectivul Clark o să vină la tine la birou, la ora trei, să-ți ia o declarație.

Am insistat să vină el la tine, pentru că nu vreau să mergi la secție.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit la mesajul lui timp de cinci minute, încercând să găsesc un răspuns simplu și amuzant, care să-l însenineze. Dar nu-mi vine nimic în minte, așa că aleg varianta foarte scurtă.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Declarație

Data: 25 august 2011, 13:12

Către: Christian Grey

Bine.

A x

Anastasia Gray,

Consilier editorial, SIP

Mă uit țintă la ecran alte cinci minute, așteptând cu nerăbdare răspunsul lui, dar nu primesc nimic. Astăzi nu are chef de joacă.

Mă las pe spetează. Îl pot învinovăți pentru asta? Probabil că bietul meu Cincizeci de Vicii a fost scos din minți în primele ore ale dimineții. Apoi îmi trece un gând prin minte. Azi-dimineață, când m-am trezit, era îmbrăcat în smoching. La ce oră a hotărât să se întoarcă de la

New York? De obicei, termină lucrul între zece și unsprezece. Noaptea trecută, în intervalul cu pricina, încă eram cu Kate la bar.

Oare Christian s-a întors acasă pentru că am ieșit în oraș sau din pricina incidentului cu Jack? Dacă a venit pentru că am ieșit să mă distrez, n-a știut nimic de Jack, de poliție, de nimic — a aflat abia când a aterizat în Seattle. Brusc, e foarte important să aflu asta. Dacă a venit doar pentru că am ieșit cu Kate, atunci a exagerat. Vocea mea interioară pare încântată. Și totuși, probabil Christian a avut un șoc grozav când a aterizat. Nu-i de mirare că azi a fost atât de tulburat. Îmi vin în minte vorbele lui de mai devreme: „Încă sunt al dracului de supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun judecata la îndoială“.

Trebuie să știu — s-a întors din cauza Afacerii Cocteil sau din cauza țicnitului?

De la: Anastasia Grey

Subiect: Zborul tău

Data: 26 august 2011, 13:24

Către: Christian Grey

La ce oră ai hotărât ieri să te întorci la Seattle?

Anastasia Gray,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Zborul tău

Data: 26 august 2011, 13:26

Către: Anastasia Grey

De ce?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:29
Către: Christian Grey

Să zicem că din curiozitate.

Anastasia Gray,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:32
Către: Anastasia Grey

Curioșii mor repede.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Poftim?
Data: 26 august 2011, 13:35
Către: Christian Grey

Ce-i cu aluzia asta? O nouă amenințare?

Știi de ce te întreb, nu?

Ai hotărât să te întorci pentru că am ieșit în oraș cu prietena mea după ce m-ai rugat să n-o fac sau pentru că ți-a intrat în casă un ȋicnit?

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Mă uit țintă la ecran. Niciun răspuns. Arunc o privire la ceasul computerului. E ora două fără un sfert, și n-am primit nimic de la el.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Uite cum stau lucrurile...

Data: 26 august 2011, 13:56

Către: Christian Grey

Îți interpretez tăcerea ca pe o recunoaștere a faptului că, într-adevăr, te-ai întors la Seattle pentru că MI-AM SCHIMBAT PĂREREA. Sunt femeie în toată firea și am ieșit să beau ceva cu prietena mea. N-am înțeles problemele de securitate pe care le implică RĂZGÂNDIREA MEA, pentru că NU-MI SPUI NICIODATĂ NIMIC. Am aflat de la Kate că măsurile de securitate au fost sporite pentru toată familia Grey, nu doar pentru noi. Cred că, în general, exagerezi când vine vorba de siguranța mea, și înțeleg de ce, dar ești ca băiețelul care strigă mereu: „Lupul!”.

Nu-mi dau niciodată seama ce e un pericol adevărat și ce e perceput de tine ca fiind un pericol. Am fost însoțite de doi bodigarzi, și m-am gândit că o să fim în siguranță. De fapt, am fost mai în siguranță în barul ăla decât am fi fost în apartament. Dacă aș fi fost COMPLET INFORMATĂ asupra situației, aș fi procedat altfel.

Înțeleg că grijile tale au de-a face cu ce s-a găsit în computerul lui Jack — cel puțin, așa crede Kate. Ai idee cât de deranjant a fost să aflu că prietena mea cea mai bună știe despre tine mai multe decât mine? Iar eu sunt SOȚIA ta. Deci ai de gând să-mi spui? Sau vei continua să mă tratezi ca pe un copil, ceea ce garantează că voi continua să mă port ca un copil?

Nu doar tu ești al dracului de supărat, ai înțeles?

Ana

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

Apăs pe butonul de trimitere. *Na, să vedem ce mai zici la asta, Grey!* Inspir adânc. M-am înfuriat de-a binelea. Și când mă gândesc că mă simțeam vinovată și îmi părea rău că m-am purtat urât. Ei bine, s-a terminat cu asta!

De la: Christian Grey

Subiect: Uite cum stau lucrurile...

Data: 26 august 2011, 13:59

Către: Anastasia Grey

Ca de obicei, doamnă Grey, ești foarte directă și provocatoare în e-mailurile tale.

Poate că o să discutăm despre asta acasă, când ajungi la apartamentul **NOSTRU**.

Ai grijă la limbaj. Încă sunt al dracului de supărat pe tine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Să am grijă la limbaj! Mă încrunt la ecran, dându-mi seama că, în felul ăsta, nu ajung nicăieri. Nu răspund, ci iau un manuscris de la un tânăr scriitor promițător și mă pun pe citit.

Întâlnirea mea cu detectivul Clark decurge fără probleme. E mai puțin morocănos decât noaptea trecută, poate pentru că a reușit să doarmă. Sau poate pentru că preferă să lucreze ziua.

— Vă mulțumesc pentru declarație, doamnă Grey.

— Cu plăcere, domnule detectiv. Hyde e tot în arest?

— Da, doamnă Grey. A fost externat azi-dimineață. La câte capete de acuzare s-au formulat pe numele lui, o să rămână la noi destul de mult, spune el zâmbind, iar ochii săi negri se încrețesc la colțuri.

— Bine. A fost o perioadă dificilă pentru mine și soțul meu.

— Am vorbit pe îndelete cu domnul Grey azi-dimineață. Se simte foarte ușurat. Soțul dumneavoastră e un om interesant.

Habar n-ai cât de interesant.

— Da, cred că da, îi răspund eu cu un zâmbet politicoș, iar detectivul își dă seama că vreau să încheiem întrevederea.

— Dacă vă amintiți ceva, să mă sunați. Aceasta e cartea mea de vizită.

Scoate o carte de vizită din portofel și mi-o întinde.

— Mulțumesc, domnule detectiv. Așa am să fac.

— La revedere, doamnă Grey.

— La revedere.

După ce pleacă, mă întreb de ce anume o fi fost acuzat Hyde. Christian sigur nu-mi va spune. Îmi ținui buzele.

Ne întoarcem în liniște la Escala. De data asta, conduce Sawyer, iar Prescott e în dreapta lui. Pe măsură ce ne apropiem, îmi simt inima din ce în ce mai grea. Știu că o să avem o ceartă monstru, și nu știu dacă am energie pentru așa ceva.

După ce urc în lift împreună cu Prescott, încerc să-mi pun ordine în gânduri. Ce vreau să-i spun? Cred că am spus totul în e-mail. Poate că o să-mi dea niște răspunsuri. Cel puțin, așa sper. Nu pot scăpa de tensiunea care m-a cuprins. Inima îmi bate cu putere, gura mi-e uscată, iar palmele jilave. Nu vreau să mă cert. Dar uneori e atât de dificil, și trebuie să mă mențin fermă pe poziții.

Ușile liftului se deschid, dând la iveală holul de la intrare, care e iarăși curat și ordonat. Masa e la locul ei și pe ea se află o vază nouă, cu un impresionant buchet de bujori albi și roz pal. Când traversăm holul, arunc o privire la tablouri — toate madonele par intacte. Ușa ruptă a fost pusă la loc și e din nou funcțională, iar Prescott mi-o deschide cu amabilitate. Astăzi, a fost foarte tăcută. Cred că o prefer așa.

Îmi las servieta pe coridor și mă îndrept spre living. Rămân ținută locului. *Dumnezeule mare!*

— Bună seara, doamnă Grey, spune Christian cu glas blând.

Stă în picioare lângă pian, îmbrăcat cu un tricou strâmt de culoare neagră și o pereche de blugi... *acei blugi* — cei pe care i-a purtat în camera de joacă. *Vai de mine!* Sunt de un albastru spălăcit, confortabili, rupți în genunchi și sexy. Se apropie cu pași lenți de mine, în picioarele goale, cu nasturele de sus al blugilor desfăcut, fără să-și ia de la mine ochii scânteietori.

— Mă bucur să te revăd. Te-am așteptat.

Capitolul 11

— Serios? șoptesc eu.

Gura mi se usucă și mai tare, iar inima îmi duduie în piept. De ce e îmbrăcat așa? Ce înseamnă asta? Încă e bosumflat?

— Da, răspunde el cu glas catifelat, dar îmi zâmbeste superior, apropiindu-se și mai mult de mine.

Doamne, ce sexy e cu blugii atârându-i pe șolduri. Oh, nu, n-am să mă las distrasă de Domnul Sex cu Picioare. Încerc să-i ghicesc starea pe măsură ce se apropie de mine. Furios? Jucăuș? Senzual? Of! Nu pot să-mi dau seama.

— Îmi plac blugii tăi, murmur eu.

Afișează un rânjet dezarmant, care nu-i modifică expresia ochilor. *La dracu', încă e supărat!* Și-a pus blugii ăștia ca să-mi distragă atenția. Se oprește în fața mea, și sunt pârjolită de intensitatea prezenței sale. Se uită la mine cu ochii lui incandescenti, a căror expresie mi-e imposibil s-o descifrez. Înghit în sec.

— Înțeleg că ai niște probleme, doamnă Grey, spune el cu glas catifelat, scoțând ceva din buzunarul de la spate al blugilor.

Nu pot să-mi smulg privirea din ochii lui, dar îl aud desfăcând o bucată de hârtie. O ridică și, aruncându-i o privire, îmi recunosc e-mailul. Privirea mea revine la ochii lui, care scânteiază de furie.

— Da, am niște probleme, șoptesc eu cu respirația tăiată.

Trebuie să mă depărtez de el ca să putem discuta despre asta, dar, înainte să fac un pas în spate, se apleacă și își freacă ușor nasul de al meu. Închid ochii, bucurându-mă de atingerea lui neașteptată și tandră.

— Și eu, îmi șoptește, iar eu deschid ochii.

Se îndreaptă de spate și se uită iarăși ținând în ochii mei.

— Cred că sunt familiarizată cu problemele tale, Christian.

Tonul meu e ironic, iar el mijește ochii, alungând amuzamentul care îi strălucește preț de o clipă în privire. Oare o să ne certăm? Fac un pas precaut în spate. Trebuie să mă distanțez fizic de el — de mirosul lui, de privirea lui, de trupul lui tulburător în blugii ăștia sexy. Se încruntă, văzând că mă dau în spate.

— De ce te-ai întors de la New York? șoptesc eu.

Să terminăm odată cu povestea asta.

— Știi de ce, răspunde el cu o nuanță amenințătoare în glas.

— Pentru că am ieșit cu Kate?

— Pentru că nu ți-ai respectat cuvântul și pentru că m-ai sfidat, expunându-te unui risc inutil.

— Nu mi-am respectat cuvântul? Așa vezi tu lucrurile? întreb eu surprinsă, fără să iau în seamă restul frazei sale.

— Da.

Dumnezeule mare! Că tot vorbeam despre exagerare. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar mă opresc, observând că se încruntă.

— Christian, m-am răzgândit, îi explic eu lent și cu răbdare, ca unui copil mic. Sunt femeie. Suntem renumite pentru chestia asta — cu asta ne ocupăm.

Se uită la mine clipind, ca și cum n-ar înțelege ce-i spun.

— Dacă mi-ar fi trecut prin minte că o să-ți anulezi călătoria de afaceri...

Dar mă opresc. Îmi dau seama că nu știu ce să spun. Brusc, mă duc cu gândul la cearta în legătură cu jurămintele de nuntă. Nu ți-am promis niciodată că am să mă supun voinței tale, Christian. Dar îmi țin gura, pentru că, în adâncul meu, mă bucur că s-a întors. În ciuda supărării lui, mă bucur că se află în fața mea — teafăr și stăpânit de o furie mocnită.

— Te-ai răzgândit? Întreabă el, neputând să-și ascundă neîncrederea disprețuitoare.

— Da.

— Și nu ți-a trecut prin minte să mă suni? se încruntă el la mine înainte să continue. În plus, ai redus efectivul de securitate de la apartament și, în felul ăsta, l-ai pus pe Ryan în pericol.

Oh. La asta nu m-am gândit.

— Ar fi trebuit să te sun, dar n-am vrut să-ți faci griji. Dacă aș fi făcut-o, sunt sigură că mi-ai fi interzis să ies, iar mie îmi era dor de Kate. Voiam s-o văd. În plus, mulțumită acestei ieșiri, n-am fost acasă atunci când a venit Jack. Ryan n-ar fi trebuit să-i dea drumul.

Totul e atât de încurcat — dacă Ryan nu i-ar fi dat drumul, Jack încă ar fi fost liber.

Ochii lui Christian scânteiază, apoi se închid, ca și cum ar suferi. Oh, nu. Clatină din cap și, în clipa următoare, mă cuprinde în brațe și mă lipește de el.

— Oh, Ana, șoptește el, strângându-mă și mai tare, astfel încât abia mai pot să respir. Dacă ți s-ar întâmpla ceva...

Abia reușesc să-i aud ultimele cuvinte.

— N-am pățit nimic, reușesc eu să spun.

— Dar ai fi putut păți ceva. Azi am murit de o mie de ori, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla. Eram atât de furios, Ana. Furios pe tine. Furios pe mine. Furios pe toată lumea. Nu-mi mai amintesc să fi fost atât de furios... poate doar atunci când...

Șoptesc eu din nou.

— Atunci când? îl îndemn eu.

— Când am venit în fostul tău apartament. Și Leila era acolo.

Oh. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Ai fost atât de rece azi-dimineață, murmur eu.

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt, amintindu-mi groaznicul sentiment de respingere pe care l-am trăit în cabina de duș. Mâinile sale mi se ridică pe spate până la ceafă, slăbind strânsoarea, și inspir adânc.

— Nu știi cum să fac față acestei furii, îmi spune el, dându-mi capul pe spate. Nu cred că vreau să-ți fac rău, adaugă el cu ochi mari și precauți. Azi-dimineață, voiam să te pedepsesc aspru și...

Se oprește, pentru că nu-și găsește cuvintele, cred — sau poate pentru că îi e frică să le rostească.

— Ți-a fost teamă să nu-mi faci rău? îi continui eu gândul, fără să cred vreo clipă că mi-ar putea face rău, dar simțindu-mă ușurată în același timp.

O mică parte din mine — cea depravată — s-a temut că n-a făcut-o pentru că nu mă mai dorește.

— N-am avut încredere în mine, răspunde el calm.

— Christian, știu că nu mi-ai face rău niciodată. Nu fizic, în orice caz.

Îi cuprind capul în palme.

— Știi? mă întreabă el cu neîncredere în glas.

— Da. Mi-am dat seama că ceea ce mi-ai spus a fost o amenințare nesperioasă și caraghioasă. Știu că n-o să mă snopești în bătaie.

— Chiar asta voiam.

— Ba nu. Asta ai crezut că voiai.

— Nu știu dacă e adevărat, murmură el.

— Mai gândește-te, îl îndemn eu, cuprinzându-l iarăși în brațe și frecându-mi nasul de pieptul lui, prin tricoul negru. Gândește-te la cum te-ai simțit când te-am părăsit. Mi-ai spus de multe ori cum te-ai simțit atunci. Și că experiența asta ți-a schimbat viziunea asupra lumii și asupra mea. Știu la ce ai renunțat pentru mine. Gândește-te la cum te-ai simțit din cauza urmelor de cătușe în luna de miere.

Rămâne nemișcat și știu că procesează toate lucrurile astea. Îi strâng mai tare în brațe, simțindu-i mușchii încordați sub tricou. Încetul cu încetul, se relaxează, iar tensiunea se împrăștie.

Asta l-a îngrijorat? Că ar fi putut să-mi facă rău? De ce am mai multă încredere în el decât el însuși? Nu înțeleg, doar am făcut atâtea progrese împreună. De obicei, e atât de puternic, de stăpân pe situație — altminteri, se simte pierdut. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele, îmi pare rău.* Mă sărută pe păr, iar eu ridic fața spre el. Buzele sale le găsesc pe ale mele, căutând, luând, dăruind, cerșind — ce, nu știu. Nu vreau decât să-i simt gura pe a mea, și îi răspund cu pasiune la sărutare.

— Ai atât de multă încredere în mine, șoptește el după ce își dezlipеște buzele de ale mele.

— Așa e.

Îmi mângâie fața, uitându-se țintă în ochii mei. Furia a dispărut. Cincizeci de Umbre al meu s-a întors de unde o fi fost plecat. Mă bucur să-l revăd. Ridic sfios privirea și îi zâmbesc ironic.

— În plus, șoptesc eu, nu ai niciun contract.

Christian rămâne cu gura căscată — e surprins și amuzat în același timp.

— Ai dreptate, n-am, izbucnește el în râs, strângându-mă iarăși la piept.

O vreme, rămânem îmbrățișați în mijlocul livingului, fără să ne spunem nimic.

— Hai în pat, șoptește el după cine știe cât timp.

Vai de mine...

— Christian, trebuie să stăm de vorbă.

— Mai încolo, mă îndeamnă el cu glas blând.

— Christian, te rog. Vorbește cu mine.

Oftează.

— Despre ce?

— Știi despre ce. Nu-mi spui niciodată nimic.

— Vreau să te protejez.

— Nu-s copil.

— Sunt perfect conștient de asta, doamnă Grey.

Își coboară mâinile pe spatele meu și îmi cuprinde fundul în palme, apoi își împinge șoldurile în față, lipindu-și de mine mădu-larul erect.

— Christian! îl dojenesc eu. Vorbește cu mine.

Oftează încă o dată cu un aer exasperat.

— Ce vrei să știi? întreabă el cu glas resemnat, dându-mi drumul.

Mă încrunt. *Asta nu înseamnă că trebuie să mă lași din brațe.* Luându-mă de mână, se apleacă să ia foaia cu mesajul meu de pe podea.

— Multe lucruri, bombăn eu, lăsându-l să mă conducă la canapea.

— Așază-te, îmi poruncește.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îmi spun în sinea mea, făcând ce-mi cere. Christian se așază lângă mine și, aplecându-se în față, își ia capul în mâini.

Oh, nu. Îi e prea greu să stea de vorbă? Apoi se îndreaptă de spate, își trece ambele mâini prin păr și se întoarce spre mine, curios și, în același timp, resemnat cu soarta lui.

— Întreabă-mă, spune el simplu.

Oh... Ei bine, e mai ușor decât mă așteptam.

— De ce a fost nevoie să sporești măsurile de securitate pentru familia ta?

— Hyde era o amenințare pentru ei.

— De unde știi?

— Din computerul lui. Avea detalii personale despre mine și restul familiei mele. Mai ales despre Carrick.

— Carrick? De ce tocmai el?

— Încă nu știu. Hai în pat.

— Christian, spune-mi!

— Ce să-ți spun?

— Ești atât de... exasperant.

— Și tu ești exasperantă.

— N-ai sporit măsurile de securitate imediat după ce ai aflat că Hyde avea informațiile astea în computer. Deci ce s-a întâmplat? De ce acum?

Christian mijeste ochii.

— Nu știam că avea de gând să-mi incendieze sediul sau...

Face o pauză.

— La început, am crezut că era doar o obsesie, pentru că, mă rog — ridică din umeri —, când ești în centrul atenției publice, oamenii sunt interesați de tine. Erau materiale disperate: articole despre mine de când eram student la Harvard — că am făcut canotaj, de exemplu —, articole despre cariera mea. În plus, urmărirea cariera lui Carrick și pe cea a mamei, ba chiar și pe cele ale lui Elliot și Miei.

Ce ciudat.

— Ai spus *sau*, revin eu la vorbele lui de mai înainte.

— Sau ce?

— Ai spus: „Nu știam că avea de gând să-mi incendieze sediul sau...”, ca și cum ai fi vrut să adaugi ceva.

— Ți-e foame?

Ce? Mă încrunt la el și, chiar în clipa asta, îmi chiorăie stomacul.

— Ai mâncat azi? mă întreabă, cu glas mai aspru și cu o privire glacială.

Mă trădează îmbujorarea.

— Mi-am închipuit, spune el nemulțumit. Știi că mă deranjează că nu mănânci. Haide.

Se ridică în picioare și îmi întinde mâna.

— Lasă-mă să te hrănesc.

Și iarăși i se schimbă starea... de data asta, vocea îi e plină de promisiuni senzuale.

— Să mă hrănești? șoptesc eu, simțind cum mi se lichefiază măruntaiele.

Doamne! E o diversiune tipică lui Christian, să mă distragă de la ce discutăm. *Asta-i tot? N-o să-mi spună mai multe deocamdată?* Conducându-mă spre bucătărie, Christian apucă un taburet și îl așază de cealaltă parte a blatului de gătit.

— Ia loc, spune el.

Fac ce-mi cere.

— Unde e doamna Jones? întreb, abia acum constatându-i absența.

— În seara asta, le-am dat liber și ei, și lui Taylor.

Ah...

— De ce?

Se uită la mine preț de o clipă, iar amuzamentul arrogant îi revine pe chip.

— Pentru că pot.

— Deci o să gătești tu? îl întreb neîncrezătoare.

— Vai, ce puțină încredere ai în mine, doamnă Grey. Închide ochii.

Uau! Credeam că o să avem o ceartă monstru, când colo, iată-ne în bucătărie, puși pe joacă.

— Închide ochii, îmi poruncește.

Mai întâi, îi dau peste cap, apoi fac ce-mi cere.

— Hm. Nu-i suficient de bine, mormăie el.

Deschid un ochi și îl văd luând o eșarfă de mătase colorată din buzunarul de la spate al blugilor. Se asortează cu rochia mea. *Dumnezeule mare!* Mă uit la el cu un aer întrebător. *De unde a făcut rost de ea?*

— Închide-i, îmi poruncește din nou. Nu trage cu ochiul.

— Ai de gând să mă legi la ochi? bâigui eu șocată.

Brusc, mi se taie respirația.

— Da.

— Christian... încep eu, dar el își așază un deget pe buzele mele, făcându-mă să tac.

Vreau să vorbesc.

— Vorbim mai încolo. Acum vreau să mănânci. Mi-ai spus că ți-e foame.

Mă sărută ușor pe buze, apoi îmi leagă eșarfa la ochi și simt materialul catifelat pe pleoape.

— Vezi ceva? mă întreabă.

— Nu, răspund, dându-mi ochii peste cap în sinea mea, iar el râde ușor.

— Îmi dau seama când dai ochii peste cap... și știi cum mă face să mă simt.

Îmi ȋugui buzele.

— Ce-ar fi să terminăm mai repede cu povestea asta? ripostez eu.

— Câtă nerăbdare, doamnă Grey. Atât de dornică să stai de vorbă, spune el pe un ton jucăuș.

— Da!

— Mai întâi, trebuie să te hrănesc, continuă el și îmi atinge tâmpla cu buzele, liniștindu-mă imediat.

Bine... fie ca tine. Mă resemnez cu soarta mea, ascultând cu atenție mișcările pe care le face Christian în bucătărie. Ușa frigiderului se deschide, și așază tot felul de farfurii pe blatul din spatele meu. Se apropie de cuptorul cu microunde, pune ceva în el și îl pornește. Mi-a stârnit curiozitatea. Aud coborârea butonului de la prăjitorul de pâine, răsucirea și zgomotul discret al temporizatorului. Hm — pâine prăjită?

— Da, sunt dornică să stau de vorbă, murmur eu cu un aer distrat.

Bucătăria se umple cu un amestec de arome exotice, iar eu mă răsucesc pe scaun.

— Stai nemișcată, Anastasia, șoptește el, venind iarăși lângă mine. Vreau să fii cuminte...

Dumnezeule mare! Zeița mea intimă înlemnește, fără ca măcar să clipească.

— Și nu-ți mușca buza.

Îmi trage ușor buza de jos dintre dinți, și nu-mi pot înfrâna zâmbetul.

Aud pocnetul unui dop scos dintr-o sticlă și gălgăitul discret al vinului turnat în pahar. Urmează un moment de tăcere, apoi un clic și zgomotul de fond al boxelor. Un zbârnâit puternic de chitară deschide o piesă pe care n-o știu. Christian coboară volumul, astfel încât muzica se aude în surdină, iar un bărbat cu voce gravă și sexy începe să cânte.

— Mai întâi, ceva de băut, șoptește Christian, distrăgându-mi atenția de la melodie. Capul pe spate.

Dau capul pe spate.

— Mai mult, îmi cere el.

Mă supun, iar buzele sale se lipesc de ale mele. Vinul rece mi se prelinge în gură, și înghit în mod reflex. *Vai de mine.* Îmi vin în minte amintiri nu tocmai îndepărtate — eu legată pe patul meu din Vancouver înainte de absolvire, având alături un Christian sexy și furios din pricina unui e-mail al meu. *Hm... oare s-au schimbat lucrurile?* Nu cu mult. Atâta că acum recunosc vinul — Sancerre, preferatul lui Christian.

— Hmm, murmur eu admirativ.

— Ți place vinul? îmi șoptește el, și îi simt respirația caldă pe obraz.

Sunt scăldată în vitalitatea și căldura care radiază din trupul său, deși nici măcar nu m-a atins.

— Da, murmur eu.

— Mai vrei?

— Cu tine, întotdeauna vreau mai mult.

Aproape că îi aud zâmbetul. Zâmbesc și eu.

— Doamnă Grey, flirtezi cu mine?

— Da.

Christian ia încă o gură de vin, lovindu-și ușor verigheta de pahar. Ce zgomot sexy! De data asta, îmi îndreaptă capul și mi-l cuprinde în palme. Mă sărută încă o dată, iar eu înghit vinul cu lăcomie. Zâmbește și mă sărută iar.

— Ți-e foame?

— Cred că deja am stabilit asta, domnule Grey.

Trubadurul de pe iPod cântă despre jocuri murdare. *Hm... Ce potrivire.*

Cuptorul cu microunde piuie, iar Christian îmi dă drumul. Mă îndrept de spate. Mâncarea împrăștie arome de mirodenii — usturoi, oregano, rozmarin — și miros de miel, cred. Ușa cuptorului cu microunde se deschide, iar mirosul apetisant devine și mai intens.

— La dracu'! înjură Christian, și aud o farfurie trântită pe blatul de gătit.

Oh, Cincizeci de Vicii!

— Ai pățit ceva?

— Nu! pufnește el cu glas încordat.

O clipă mai târziu, vine iarăși lângă mine.

— Doar o arsură. Poftim, spune el, vârându-și arătătorul în gura mea. Poate că tu îl sugi mai bine.

— Oh..., spun eu, apoi îl apuc de mână și îi trag ușor degetul din gură. Gata, gata..., continui cu glas mângâietor și, aplecându-mă în față, suflu ca să i-l răcesc, apoi i-l sărut de două ori.

Christian își ține respirația. Îmi vâr iarăși degetul în gură și îl sug ușor. Inspiră adânc, iar zgomotul mi se propagă direct în pânțele. Are un gust la fel de bun ca de obicei, și îmi dau seama că acesta e jocul lui — seducerea lentă a propriei soții. Credeam că e nebun, iar acum...? Acest bărbat, soțul meu, e atât de derutant. Dar așa îmi place de el. Jucăuș. Amuzant. Și al naibii de sexy. Mi-a dat câteva răspunsuri, dar sunt lacomă. Vreau să aflu mai mult, însă vreau să mă și joc. După neliniștea și tensiunea de azi, și după coșmarul cu Jack de noaptea trecută, acest episod e un divertisment bine-venit.

— La ce te gândești? murmură Christian și își scoate degetul din gura mea, întrerupându-mi șirul gândurilor.

— La cât de schimbător ești.

Rămâne nemișcat.

— Pervertit în cincizeci de nuanțe, iubito, spune el în cele din urmă, așternându-mi o sărutare tandră pe colțul gurii.

— Iubitul meu Cincizeci de Umbre, șoptesc eu și, apucându-l de tricou, îl trag spre mine.

— Nu, doamnă Grey. Nu mă atinge... nu încă.

Mă ia de mână, o dezlipește de pe tricou și îmi sărută fiecare deget.

— Ridică-te, îmi poruncește.

Îmi ȋugui buzele.

— Te bat la fund dacă ȋugui buzele. Deschide gura larg.

Dumnezeule mare! Deschid gura, iar el îmi vâra între buze o furculiță cu o bucată de carne picantă, trecută printr-un sos de iaurt răcoros, cu aromă de mentă. Mmm. Mestec cu poftă.

— Ți place?

— Da.

Scoate un geamăt de plăcere, și îmi dau seama că și el mestecă și savurează carnea de miel.

— Mai vrei?

Încuviințez din cap. Îmi dă încă o îmbucătură, și o mestec cu poftă. Pune furculița jos și rupe niște... pâine, cred.

— Deschide gura, îmi poruncește.

De data asta, e pită cu humus. Îmi dau seama că doamna Jones — sau poate chiar Christian — a făcut cumpărături la magazinul cu delicatese pe care l-am descoperit acum cinci săptămâni la doar două străzi de Escala. Mestec cu multă plăcere. Starea jucăușă a lui Christian îmi sporește apetitul.

— Mai vrei? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Mai vreau din toate. Te rog. Sunt lihnită.

Îi aud zâmbetul încântat. Mă hrănește încet și cu răbdare, luându-mi câte o bucățică de mâncare de la colțul gurii cu buzele sau cu degetele. Din când în când, îmi dă câte o gură de vin în felul său unic.

— Deschide gura larg, apoi mușcă, murmură el.

Mă supun. Hm, unul dintre felurile mele preferate — sarmăluțe în foi de viță. Chiar și reci sunt delicioase, deși le prefer calde, dar nu vreau ca soțul meu să se frigă din nou. Mă hrănește cu răbdare, iar când termină, îi ling degetele.

— Mai vrei? mă întreabă el cu glas scăzut și răgușit.

Clatin din cap. M-am săturat.

— Bine, îmi șoptește el la ureche, pentru că a sosit timpul pentru felul meu preferat. Tu.

Pe neașteptate, mă ridică în brațe, făcându-mă să scot un țipăt.

— Pot să-mi dau jos eșarfa?

— Nu.

Îmi vine să-mi țugui buzele, dar mă abțin, amintindu-mi de amenințarea lui.

— Camera de joacă, murmură el.

Oh, nu știu dacă e o idee bună.

— Ești gata pentru această provocare? mă întreabă.

Și, întrucât a folosit cuvântul „provocare“, nu pot spune nu.

— Să mergem, murmur, simțind cum îmi pulsează în trup dorința și încă ceva, pe care nu vreau să-l numesc.

Mă duce în brațe pe scări, iar când ajungem la etaj, bombăne dezaprobat.

— Cred că ai mai slăbit.

Serios? Bine. Îmi aduc aminte ce mi-a spus când ne-am întors din luna de miere — și anume că am luat în greutate — și cât de mult m-a necăjit. Doamne, asta se întâmplă în urmă cu doar o săptămână?

Când ajungem în fața camerei de joacă, mă lasă jos, ținându-și brațul pe după talia mea, și descuie repede ușa.

Înăuntru miroase întotdeauna la fel: a spray pentru mobilă cu aromă de lămâie. A devenit un miros mângâietor. Dându-mi drumul, Christian mă întoarce cu spatele la el. Îmi desface eșarfa, iar eu clipesc în lumina blândă. Îmi desface ușor agrafele cu care mi-am prins părul în coc, iar coada îmi cade pe spate. O apucă și trage ușor de ea, obligându-mă să fac un pas în spate.

— Am un plan, îmi șoptește el la ureche, trimițându-mi fiori delicioși pe șira spinării.

— Mi-am închipuit, îi răspund eu, iar el mă sărută după ureche.

— Oh, doamnă Grey, chiar am.

Tonul lui e blând și seducător. Îmi dă părul într-o parte și îmi așterne un șir de sărutări pe gât.

— Mai întâi, trebuie să te dezbrăcăm, spune Christian, iar vocea îi răsună puternic, rezonând și în trupul meu.

Vreau să facem ce are în minte — orice ar fi. Vreau să ne unim așa cum știm noi s-o facem. Mă întoarce cu fața spre el. Mă uit la blugii lui, văd nasturele de sus tot desfăcut și nu mă pot abține. Îmi plimb arătătorul în jurul beteliei, fără să-i ating tricoul, iar dâra de păr ce i se ridică până la buric îmi gădilă degetele. Christian inspiră adânc, și îmi ațintesc privirea în ochii lui. Mă opresc la nasturele desfăcut, iar ochii i se întunecă... *vai de mine...*

— Ar trebui să lași blugii ăștia pe tine, șoptesc eu.

— Exact asta am de gând, Anastasia.

Apoi își petrece o mână pe după ceafă, iar pe cealaltă mi-o așază pe fund, apoi mă trage spre el și își lipește gura de a mea, sărutându-mă ca și cum viața lui ar depinde de asta.

Uau!

Mă împinge ușor, obligându-mă să merg cu spatele, cu limbile împletite, până ce mă lipesc de crucea de lemn. Se lipește de mine, și îi simt formele trupului în carnea mea.

— Să ne descotorosim de rochia asta, spune el, ridicându-i marginea de jos peste coapse, șolduri și pânțe... delicios de ușor,

materialul alunecându-mi pe piele, atingându-mi ușor sâni... Apleacă-te în față, îmi poruncește.

Mă supun, iar el îmi trage rochia peste cap și îi dă drumul pe podea, lăsându-mă în sandale, chiloți și sutien. Cu ochi scăpărători, îmi înhață mâinile și mi le ridică deasupra capului. Clipește o dată și înclină capul într-o parte — îmi dau seama că îmi cere permisiunea. *Ce are de gând să-mi facă?* Înghit în sec, apoi încuviințez din cap, iar buzele sale se răsucesc într-un zâmbet admirativ, aproape mândru. Îmi prinde încheieturile mâinilor în cătușele de piele de pe bara de deasupra mea și scoate iarăși eșarfa.

— Cred că ai văzut destul, murmură el.

Mă leagă iarăși la ochi. Mă străbate un frison, și toate celelalte simțuri ale mele devin mai acute; zgomotul respirației lui, excitația mea, duduțul sângelui în urechi, mirosul lui Christian amestecat cu cel de lămâie al spray-ului pentru mobilă — simt toate astea mai acut, pentru că nu pot vedea. Nasul său îl atinge pe al meu.

— Am să te innebunesc, șoptește el.

Mâinile lui mă apucă de coapse; apoi se apleacă și îmi dă jos chiloții, coborându-și palmele de-a lungul picioarelor mele. *O să mă innebunească... uau!*

— Ridică picioarele. Pe rând.

Mă supun, iar el îmi dă jos mai întâi chiloții, apoi sandalele. Apucându-mă ușor de gleznă, îmi trage piciorul ușor în dreapta.

— Ridică piciorul, îmi poruncește.

Îmi leagă glezna de cruce, apoi face la fel cu glezna stângă. Acum, am mâinile și picioarele desfăcute și imobilizate. Mă simt vulnerabilă. Ridicându-se în picioare, Christian face un pas spre mine, iar trupul îmi e iarăși scăldat în căldura lui, deși nu mă atinge. După o clipă, mă apucă de bărbie, îmi dă capul pe spate și mă sărută cast.

— Ne mai trebuie un pic de muzică și niște jucării, cred. Arăți minunat așa, doamnă Grey. S-ar putea să-mi ia câteva clipe să admir priveliștea, spune el cu glas blând, și totul se încordează în adâncul meu.

După câteva momente, îl aud apropiindu-se cu pași lenți de scria și deschizând unul dintre sertare. Sertarul dedicat fundului? Habar n-am. Scoate ceva din el și îl pune pe scria, apoi scoate încă un obiect. Boxele prind viață, iar în clipa următoare se aude un pian — camera se umple cu acordurile delicate și ritmate ale unei compoziții clasice. E o piesă cunoscută — Bach, cred —, dar nu știu ce anume. Ceva din muzica asta mă neliniștește. Poate pentru că e prea rece, prea detașată. Mă încrunt, încercând să-mi dau seama de ce mă tulbură, dar Christian mă apucă de bărbie, făcându-mă să tresar, și trage ușor, ca să dau drumul buzei de jos. Zâmbesc, încercând să mă liniștesc. De ce nu mă simt în largul meu? Din cauza muzicii?

Christian coboară o mână de-a lungul gâtului meu, apoi pe piept, până la sutien, și trage de cupă cu degetul mare, eliberându-mi sânul drept. Geme plin de admirație și mă sărută pe gât. Buzele lui urmează calea trasată mai devreme de degetele sale, sărutând și sugând până la sân. Degetele i se apropie de sânul stâng, eliberându-l din sutien. Scot un geamăt când își trece degetul mare peste sfârcul stâng, iar buzele sale se strâng în jurul celui drept, trăgând și mușcând ușor, până când se întăresc amândoi.

— Ah..., gem eu.

Dar nu se oprește. Grijuliu, sporește ușor strânsoarea.

Trag inutil de legături, iar o plăcere intensă pornește din sfârcuri și îmi săgetează pânțele. Încerc să mă zvârcolesc, însă abia mă pot mișca, ceea ce face ca tortura să fie și mai intensă.

— Christian..., îl implor eu.

— Știu, murmură el cu glas răgușit. Asta mă faci să simt.

Ce? Gem, iar el începe din nou, supunându-mi iar și iar sfârcurile la atingerile lui dulci și chinuitoare, sporindu-mi excitația.

— Te rog, scâncesc.

Scoate un geamăt animalic, apoi se ridică în picioare și mă lasă fără suflare, cu mâinile și picioarele trăgând neputincios de legături. Își coboară mâinile pe coastele mele, una dintre ele oprindu-se pe sold, iar cealaltă coborând pe pânțele.

— Să vedem cum te simți, șoptește el.

Îmi cuprinde vulva cu palma, atingându-mi ușor clitorisul și făcându-mă să țip. Își vâră în mine un deget, apoi două. Gem și îmi împing șoldurile în față, dornică să-i simt palma și degetele.

— Oh, Anastasia, ești atât de pregătită, spune el.

Își răsucește degetele în mine, iar și iar, în timp ce degetul său mare îmi mângâie clitorisul de sus în jos. E singurul loc unde mă atinge în clipa asta, și toată tensiunea, toată neliniștea de peste zi, e concentrată în această zonă a trupului meu.

Dumnezeule mare... ce intens e... și ciudat... și muzica asta... mă apropii din ce în ce mai mult de orgasm... Christian se mișcă, fără să-și scoată degetele din mine, și în clipa asta aud un bâzâit discret.

— Ce e? întreb eu cu respirația întretăiată.

— Sst..., mă liniștește el, iar buzele sale se lipesc de ale mele, reducându-mă la tăcere.

Mă bucur de acest contact mai intim, mai cald, sărutându-l cu pasiune. Apoi își dezlipește gura de a mea, iar bâzâitul se apropie de mine.

— Asta e o baghetă magică¹³, iubito. Vibrează, spune el, lipindu-mi dispozitivul de piept.

E ca și cum m-ar atinge cu o bilă care vibrează. Mă trec fiorii pe măsură ce mi-l plimbă între sâni, trecând peste un sfârc, apoi peste celălalt, și sunt copleșită de senzații — am furnicături peste tot, iar terminațiile nervoase îmi umplu pânțele cu dorințe întunecate.

— Ah, gem eu, în timp ce degetele lui Christian continuă să se miște înăuntrul meu.

Sunt atât de aproape... cu toată stimularea asta... Dându-mi capul pe spate, gem prelung, dar degetele lui se opresc brusc. Toate senzațiile încetează.

— Nu, Christian! îl implor, încercând să-mi împing coapsele în față

13 Baghetă magică: dispozitiv electric pentru masaj, cu capăt în formă de bilă, care este folosit și ca jucărie erotică. (N.t.)

— Stai nemișcată, iubito, spune el, în timp ce orgasmul meu iminent se îndepărtează.

Se apleacă încă o dată și mă sărută.

— Frustrant, nu-i așa? murmură el.

Oh, nu! Dintr-odată, îi înțeleg jocul.

— Christian, te rog.

— Sst, îmi șoptește el și mă sărută.

Apoi își reia mișcările cu bagheta magică, cu degetul mare și cu degetele dinăuntru meu — o combinație letală, ce îmi pricinuieste o tortură senzuală. Se mișcă în așa fel încât trupul i se atinge de al meu. Încă e îmbrăcat, iar materialul moale al blugilor îmi mângâie piciorul, și îi simt penisul erect pe șold. E chinuitor de aproape. Iarăși mă aduce aproape de orgasm, întreg trupul meu fiind copleșit de dorință, dar se oprește brusc.

— Nu, scâncesc eu.

Îmi așterne sărutări tandre și umede pe umăr în timp ce își retrage degetele din mine și îmi coboară bagheta magică pe trup. Capătul ei rotund îmi vibrează pe stern, pe pânțele, apoi pe vulvă și, în cele din urmă, se oprește pe clitoris. Vai, cât e de intens!

— Ah! strig eu, trăgând cu putere de cătușe.

Trupul îmi este atât de sensibilizat, încât simt că am să explodez, dar chiar înainte să-mi dau drumul, Christian se oprește din nou.

— Christian! țip eu.

— Frustrant, nu? îmi murmură el pe gât. Exact cum ești tu. Promiți una, iar apoi...

Dar își lasă fraza neterminată.

— Christian, te rog! îl implor eu.

Apropie bagheta de mine iar și iar, oprindu-se de fiecare dată chiar înainte de punctul culminant. *Ah!*

— De fiecare dată când mă opresc, e mai intens când reîncep, nu-i așa?

— Te rog, scâncesc eu, căci terminațiile mele nervoase țipă după eliberare.

Băzâitul se oprește, iar Christian mă sărută și își freacă nasul de al meu.

— Ești cea mai frustrantă femeie pe care am cunoscut-o.

Nu, nu, nu!

— Christian, nu ți-am promis niciodată că am să mă supun voinței tale. Te rog, te rog...

Vine în fața mea, mă apucă de fese și își împinge șoldurile în mine, făcându-mă să icnesc — pântecul lui se freacă de al meu, iar nasturii blugilor îmi pătrund în piele, abia reușind să-i țină în frâu erecția. Îmi desface eșarfa cu o mână și mă apucă de bărbie, iar eu clipesc și mă uit în ochii lui pârjolitori.

— Mă scoți din minți, șoptește el.

Apoi își opintește șoldurile în mine încă o dată și încă o dată și încă o dată, făcându-mi trupul să scoată scântei, aducându-l la un pas de incandescență. Dar iarăși se oprește. Îl doresc atât de mult. Am atâta nevoie de el. Închid ochii și bâigui o rugămintă. Simt că mă pedepsește. Sunt neajutorată, iar el e nemilos. Ochii mi se umezesc. Nu știu cât de mult o să mă mai chinuie.

— Te rog, șoptesc eu încă o dată.

Dar se uită la mine cu un aer neînduplecat. Pur și simplu o să continue. Până când? Oare pot să joc acest joc? *Nu, nu, nu — nu pot să fac asta!* Știu că nu se va opri. Va continua să mă tortureze. Măinile lui îmi coboară iarăși pe trup. *Nu...* Și zăgazul se rupe — toată teama și toată neliniștea din ultimele două zile mă copleșesc din nou, iar lacrimile îmi umezesc ochii. Întorc capul. Asta nu e iubire. E răzbunare.

— Roșu, scâncesc eu. Roșu. Roșu.

Lacrimile mi se preling pe obraji.

Rămâne nemișcat.

— Nu! murmură el uluit. Doamne, nu!

Îmi desface repede incheieturile mâinilor, mă ia pe după mijloc și se apleacă să-mi desfacă gleznele, iar eu îmi iau capul în mâini și izbucnesc în plâns.

— Nu, nu, nu! Ana, te rog! Nu!

Luându-mă în brațe, se apropie de pat, se așază și mă ține în poala lui, legănându-mă ușor, în timp ce eu plâng neconsolat. Sunt copleșită... trupul mi-e tensionat la limită, mintea mi-e goală, iar emoțiile mi s-au împrăștiat în vânt. Christian vără mâna sub el, trage cearșaful de satin de pe patul cu patru stâlpi și îl înfășoară în jurul meu. Materialul rece e străin și neplăcut pe pielea mea sensibilizată. Mă strânge în brațe, lipindu-mă de el și legănându-mă în față și în spate.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, murmură Christian cu glas sincer, sărutându-mă iar și iar pe umăr. Ana, iartă-mă, te rog.

Lipindu-mi fața de gâtul lui, continui să plâng și simt că lacrimile au un efect purificator. S-au întâmplat atâtea lucruri în ultimele zile — incendiul din camera serverelor, urmărirea cu mașini, cariera care mi-a fost plănuită, arhitecta care s-a dat la soțul meu, un țicnit înarmat în apartamentul nostru, certuri, furia lui Christian — și el a fost plecat din oraș. Nu suport să plece... Îmi suflu nasul într-un colț al cearșafului și, încetul cu încetul, îmi dau seama că acordurile austere ale lui Bach încă răsună în cameră.

— Oprește muzica, te rog, spun eu printre lacrimi.

— Da, bineînțeles.

Christian se răsuțește, fără să-mi dea drumul, și scoate telecomanda din buzunarul de la spate. Apasă pe un buton, iar acordurile de pian încetează, fiind înlocuite de respirația mea întretăiată.

— E mai bine așa? mă întreabă.

Încuviințez din cap, simțind că încep să mă liniștesc. Cu multă tandrețe, Christian îmi șterge lacrimile.

— Nu ești fan al *Variațiunilor Goldberg*? mă întreabă.

— Nu al variațiunii pe care ai pus-o.

Se uită la mine, încercând fără succes să-și ascundă rușinea din privire.

— Îmi pare rău, spune el din nou.

— De ce ai făcut asta? spun eu în șoaptă, încercând să-mi pun ordine în gânduri și sentimente.

Clatină trist din cap și închide ochii.

— M-am lăsat furat de moment, spune el neconvingător.

Mă încrunt, iar el oftează.

— Ana, refuzul orgasmului e un instrument standard în... Tu niciodată.

Se oprește. Mă răsucesc în puala lui, iar el face o grimasă.

O? Mă înroșesc.

— Scuze, băguie eu.

După câteva clipe, se întinde brusc pe spate, luându-mă cu el, astfel încât amândoi stăm întinși în pat, eu în brațele lui. Simt că mă penează susținul și întind mâna să-l aranjez.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă calm.

Clatin din cap. Nu vreau să-mi atingă sânii. Se răsucesc și se uită în ochii mei, apoi ridică șovăind mâna și îmi mângăie ușor fața cu degetele. Ochii mi se umezesc din nou. Cum poate fi atât de tandru după ce, cu doar câteva clipe în urmă, era atât de aspru?

— Te rog să nu plângi, șoptește el.

Mă derutează. Furia m-a părăsit exact când aș fi avut nevoie de ea... sunt amorțită. Vreau să mă ghemuiesc și să mă retrag în mine. Clipesc, încercând să-mi stăpânesc lacrimile, uitându-mă în ochii lui mijiți. Inspir adânc, fără să-mi iau ochii de la el. Ce mă fac eu cu acest bărbat dominator? Să învăț să mă las dominată? Nu cred...

— Eu niciodată ce? întreb.

— Niciodată nu faci ce ți se spune. Te-ai răzgândit și nu mi-ai spus unde te duci. Ana, eram la New York, neputincios și furios. Dacă aș fi fost în Seattle, aș fi venit să te iau acasă.

— Mă pedepsești?

Înghite în sec, apoi închide ochii. Nu trebuie să-mi răspundă, știu că exact asta a fost intenția lui, să mă pedepsească.

— Nu trebuie să mai faci asta, murmur eu.

Fruntea i se încruntă.

— În primul rând, pentru că apoi te simți și mai rău.

Christian pufnește.

— Așa e, mormăie el. Nu-mi place să te văd așa.

— Iar mie nu mi place să mă simt așa. Pe iaht mi-ai zis că nu te-ai căsătorit cu o supusă.

— Știu, știu, răspunde el cu glas blând și sincer.

— Atunci nu mă mai trata ca și cum aș fi o supusă. Îmi pare rău că nu te-am sunat. N-am să mai fiu atât de egoistă. Știu că îți faci griji pentru mine.

Se uită la mine, cercetându-mă atent cu ochi triști și neliniștiți.

— Bine, am înțeles, spune în cele din urmă.

Se apleacă, dar face o pauză înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele, întrebându-mă fără vorbe dacă îi dau voie. Îmi apropii fața de a lui, iar el mă sărută tandru.

— Buzele tale sunt întotdeauna atât de catifelate după ce plângi, murmură el.

— Nu ți-am promis niciodată că am să mă supun voinței tale, Christian, șoptesc eu.

— Știu.

— Împacă-te cu asta, te rog. De dragul amândurora. Iar eu am să încerc să țin cont mai mult de... tendințele tale de a controla.

Are un aer pierdut și vulnerabil, complet dezorientat.

— Am să încerc, murmură el cu sinceritate în glas.

Oftez prelung.

— Te rog să încerci. În plus, dacă *aș fi fost* aici...

— Știu, spune el, albindu-se la față.

Întinzându-se pe spate, își acoperă ochii cu brațul liber. Mă ghemuiesc în jurul lui, sprijinindu-mi capul pe pieptul său. Rămânem în tăcere preț de câteva clipe. Mâna lui coboară spre capătul de sus al cozii mele și desface elasticul, eliberându-mi părul, apoi, cu mișcări tandre și ritmice, îmi piaptăna părul cu degetele. Dacă despre asta e vorba — despre frica lui... despre frica lui irațională că mi s-ar putea întâmpla ceva. Îmi vine în minte imaginea lui Jack Hyde întins pe podeaua apartamentului, cu pistolul Glock lângă el... ei bine, poate că nu e chiar atât de irațională, ceea ce îmi aduce aminte de altceva...

— La ce te-ai referit mai adineauri când ai spus „sau”? întreb eu.

— „Sau“?

— Era ceva legat de Jack.

Se uită la mine.

— Nu te dai bătută, nu-i așa?

Îmi sprijin bărbia de pieptul lui, bucurându-mă de degetele sale liniștitoare, care imi mângâie părul.

— Să mă dau bătută? Niciodată. Spune-mi. Nu-mi place să mi se ascundă lucruri. Se pare că ai ideea neîntemeiată că am nevoie să fiu protejată. Tu nici măcar nu știi să tragi, în timp ce eu știu. Crezi că nu pot face față lucrurilor pe care hotărăști să nu mi le spui, Christian? Fosta ta supusă m-a amenințat cu arma, fosta ta iubită pedofilă m-a hărțuit — și nu te uita așa la mine, ripostez eu când văd că se încruntă la mine. Mama ta e de aceeași părere.

— Ai vorbit cu ea despre Elena? Întreabă el, ridicând vocea.

— Da, am stat de vorbă cu Grace despre ea.

Se uită la mine cu gura căscată.

— E foarte mâhnită din cauza asta. Și se consideră vinovată.

— Nu pot să cred că ai stat de vorbă cu mama. La dracu'!

Se întinde pe spate și iarăși își acoperă ochii cu brațul.

— Nu i-am dat detalii.

— Sper că nu. Grace n-are nevoie de toate detaliile respingătoare. Doamne, Ana! Ai vorbit și cu tata?

— Nu, clatin eu vehement din cap.

N-am o relație atât de apropiată cu Carrick. Comentariile lui cu privire la contractul prenuptial încă mă dor.

— În orice caz, încerci să schimbi subiectul — iarăși. Să revenim la Jack. Ce-i cu el?

Preț de o clipă, Christian își ridică brațul de pe ochi și se uită la mine cu o mină indescifrabilă, apoi oftează și coboară brațul din nou.

— Hyde e implicat în sabotarea lui Charlie Tango. Investigatorii au găsit doar o amprentă parțială, așa că nu pot confirma că el e făptașul. În schimb, l-ai recunoscut pe Hyde în camera serverelor. Iar când era minor, a avut câteva condamnări în Detroit — în plus, amprente se potrivesc.

Mintea mi se învârtă la turație maximă, încercând să absoarbă toate aceste informații. Jack a sabotat Charlie Tango? Dar Christian a reușit să scape.

— Azi-dimineață, a fost găsită o dubă în garajul blocului nostru. Șoferul era Hyde. Ieri, a livrat niște chestii tipului care tocmai s-a mutat. Cel cu care ne-am întâlnit în lift.

— I-am uitat numele.

— Și eu, spune Christian. Dar cert e că așa a reușit Hyde să intre fără probleme în lift. Lucra pentru o firmă de curierat...

— Și? Ce-i așa de important în legătură cu duba?

Dar nu spune nimic.

— Spune-mi, Christian, insist eu.

— Polițiștii au găsit în ea niște... chestii.

Se oprește din nou și mă strânge mai tare pe după mijloc.

— Ce chestii?

Tace preț de câteva clipe, iar eu deschid gura să-i cer încă o dată să continue, dar o face fără îndemnul meu.

— O saltea, o cantitate de tranchilizant suficientă să adoarmă zece cai și un bilet.

Vocea lui s-a transformat într-o șoaptă greu descifrabilă, și tot trupul său degajă groază și scârbă.

Sfinte Siso!

— Un bilet? întreb eu tot în șoaptă.

— Adresat mie.

— Și ce scria în el?

Christian clatină din cap, dându-mi de înțeles că nu știe sau nu vrea să-mi spună.

Of..

— Aseară, Hyde a venit aici cu intenția de a te răpi.

Christian rămâne nemișcat, cu chipul încordat. În timp ce vorbește, îmi amintesc rola de scotch, și mă trec fiorii, cu toate că bănuiam pentru ce avea de gând s-o folosească.

— La dracu'! bâigui eu.

— Exact, spune el cu tensiune în glas.

Încerc să-mi aduc aminte cum era Jack la serviciu. Oare și atunci era nebun? Cum și-a închipuit că putea să scape basma curată? Mă rog, era un pic ciudat, dar chiar atât de ȳicnit?

— Nu înțeleg de ce, murmură el. Mi se pare că n-are niciun sens.

— Știu. Poliția continuă cercetările. La fel și Welch. Dar credem că Detroitul e elementul de legătură.

— Detroitul? mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Da. E ceva acolo.

— Tot nu înțeleg.

Christian se uită în ochii mei cu o mină indescifrabilă.

— Ana, eu m-am născut la Detroit.

Capitolul 12

— Am crezut că te-ai născut aici, în Seattle, murmur eu.

Gândurile mi se învălmășesc în cap. Ce legătură are asta cu Jack? Christian ridică brațul cu care și-a acoperit ochii și ia o pernă. Și-o așază sub cap și se uită la mine cu o mină precaută. După o clipă, scutură din cap.

— Nu. Elliot și cu mine am fost adoptați amândoi în Detroit. Ne-am mutat aici la scurt timp după adopție. Grace voia să trăiască pe Coasta de Vest, departe de marile aglomerații urbane, și a luat un post la Spitalul Northwest. Am foarte puține amintiri de pe vremea aia. Mia a fost adoptată aici.

— Dar Jack e din Detroit?

— Da.

Oh...

— De unde știi?

— Când ai început să lucrezi pentru el, am făcut investigații în legătură cu el.

Bineînțeles că a făcut.

— Ai un dosar de manila și despre el? zâmbesc eu ironic.

Christian strâmbă din gură, ascunzându-și amuzamentul.

— Cred că e albastru pal.

Degetele lui continuă să-mi mângâie părul — e liniștitor.

— Și ce scrie în dosarul lui?

Christian clipește, apoi mă mângâie pe obraz.

— Sigur vrei să știi?

— E chiar atât de grav?

Ridică din umeri.

— Există și lucruri mai grave, șoptește el.

Nu! Oare se referă la el? Brusc îmi vine în minte imaginea lui Christian ca un băiețel murdar, speriat și debusolat. Mă ghemuiesc în jurul lui, strângându-l și mai tare, apoi îl acopăr cu cearșaful și îmi sprijin obrazul pe pieptul lui.

— Ce-i? mă întreabă, surprins de reacția mea.

— Nimic, murmur eu.

— Nu, nu. Și tu trebuie să-mi spui ce ai pe suflet. Ce este?

Ridic privirea, cercetându-i expresia temătoare. Sprijinindu-mi iarăși obrazul de pieptul lui, hotărâsc să-i spun.

— Uneori, mi te imaginez ca un băiețel... înainte de a fi adoptat de familia Grey.

Christian se încordează.

— Nu mă refeream la mine. Nu vreau mila ta, Anastasia. Acea parte din viața mea s-a încheiat. S-a dus.

— Nu e vorba de milă, șoptesc eu cu un aer tulburat. Ci de simpatie și mâhnire — mâhnirea că cineva poate să facă așa ceva unui copil.

Inspir adânc, să mă liniștesc, simțind că mi se strânge stomacul și mi se umezesc iarăși ochii.

— Acea parte din viața ta nu s-a încheiat, Christian — cum poți să spui asta? Trăiești zi de zi cu trecutul tău. Chiar tu mi-ai spus-o, că ești pervertit în cincizeci de nuanțe, mai ții minte?

Vocea mea abia se aude.

Christian putnește și își trece o mână prin păr, dar rămâne tăcut și tensionat alături de mine

— Și știu că de aceea simți nevoia să mă controlezi. Ca să mă protejezi

— Și totuși, alegi să mă sfidezi, murmură el pe un ton nedumerit, iar mâna lui mi se oprește în păr.

Mă încrunt. *Dumnezeule mare! Oare fac asta în mod deliberat?* Vocea mea interioară își dă jos ochelarii cu lentile în formă de semilună, ia între dinți unul dintre brațe și încuviințează din cap, tânguindu-și buzele. Dar n-o iau în seamă. Mi se pare atât de derutant — sunt soția lui, nu o supusă, nu o companie pe care a cumpărat-o. Nu sunt prostituata narcomană care era mama lui... *La naiba!* Gândul acesta mi se pare îngrozitor. Îmi vin în minte vorbele doctorului Flynn: „Continuă să faci ce faci. Christian e îndrăgostit lulea. E o încântare să-l văd așa”.

Asta e. Fac doar ce am făcut mereu cu el. Nu asta l-a atras pe Christian încă de la început?

Of, cât de greu imi e să-l înțeleg pe acest bărbat!

— Dr. Flynn mi-a spus că ar trebui să-ți dau credit. Și cred că o fac — deși nu sunt sigură. Poate că e felul meu de a te aduce în prezent, aici și acum — departe de trecut, șoptesc eu. Nu știu. Pare că pur și simplu nu-mi pot da seama cât de exagerată va fi reacția ta.

Rămâne tăcut preț de o clipă.

— La naiba cu Flynn, bombăne el ca pentru sine.

— Mi-a zis că ar trebui să mă comport cu tine la fel ca până acum.

— Zău? răspunde Christian sec.

Bine. Îmi iau inima în dinți.

— Christian, știu că o iubeai pe mama ta, dar nu ai putut s-o salvezi. Nu tu trebuia să faci asta. Iar eu nu sunt ea.

Iarăși se încordează.

— Oprește-te, șoptește el.

— Nu, ascultă-mă. Te rog.

Ridic capul și mă uit în ochii lui cenușii, paralizați de frică. Își ține respirația. *Oh, Christian...* Mi se strânge inima.

— Nu sunt ea. Sunt mult mai puternică decât era ea. Te am pe tine, iar tu ești mult mai puternic acum, și știu că mă iubești. Și eu te iubesc, șoptesc eu.

Fruntea i se încruntă, ca și cum vorbele mele nu sunt ceea ce se aștepta.

— Încă mă iubești? mă întreabă.

— Bineînțeles că da. Christian, am să te iubesc întotdeauna. Orice mi-ai face.

Oare asta e asigurarea de care are nevoie?

Expiră prelung și închide ochii, acoperindu-și iarăși fața cu brațul și, în același timp, strângându-mă mai tare cu celălalt braț.

— Nu te ascunde de mine.

Întind mâna, îl apuc de braț și i-l depărtez de față.

— Ți-ai petrecut toată viața ascunzându-te. Te rog să nu te ascunzi, nu de mine.

Se uită la mine cu un aer sceptic și se încruntă.

— Mă ascund?

— Da.

Brusc, își schimbă poziția, întinzându-se pe o parte și așezându-mă și pe mine pe o parte. Întinde mâna și îmi dă părul din ochi, petrecându-l pe după ureche.

— Azi m-ai întrebat dacă te urăsc. N-am înțeles de ce, iar acum...

Se oprește, uitându-se la mine ca și cum aș fi o enigmă indescifrabilă.

— Mai crezi că te urăsc? întreb eu, fiind rândul meu să iau un ton sceptic.

— Nu, clatină din cap. Acum, nu.

Are un aer ușurat.

— Dar trebuie să știu..., adaugă el. De ce ai folosit cuvântul de siguranță, Ana?

Mă albesc la față. Ce aş putea să-i spun? Că m-a speriat? Că nu ştiam dacă avea de gând să se oprească? Sau că l-am implorat, dar că nu s-a oprit? Că nu voiam ca lucrurile să se precipite...? La fel ca... la fel ca în ziua aceea, când eram tot aici, în camera de joacă. Mă trec fiorii, amintindu-mi cum m-a biciuit cu cureaua.

Înghit în sec.

— Pentru că... pentru că erai atât de furios şi distant... şi rece. Nu ştiam cât de departe aveai de gând să mergi.

Mina lui e indescifrabilă.

— Aveai de gând să mă laşi să-mi dau drumul?

Vocea mea e o şoaptă abia descifrabilă, şi simt că mă îmbujorez, dar îi susţin privirea.

— Nu, spune el în cele din urmă.

Dumnezeule mare!

— Ce... aspru.

Degetele lui imi mângâie uşor obrazul.

— Dar eficace, murmură el.

Se uită la mine ca şi cum ar încerca să vadă în sufletul meu, iar ochii i se întunecă. După o eternitate, murmură:

— Mă bucur că m-ai oprit.

— Serios?

Nu înţeleg.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet trist.

— Da, pentru că nu vreau să-ţi fac rău. M-am lăsat dus de val.

Se apleacă şi mă sărută.

— Mi-am pierdut cumpătul.

Mă sărută încă o dată.

— Mi se întâmplă des cu tine.

Oh? Şi, din cine ştie ce motiv ciudat, gândul acesta imi face plăcere... Surâd. De ce mă bucură mărturisirea lui? Zâmbeşte şi el.

— Nu ştiu de ce surâzi, doamnă Grey.

— Nici eu.

Se încolăcește în jurul meu și își așază capul pe pieptul meu. Suntem un ghem de membre goale acoperite cu cearșafuri de satin roșu. Îl mângâi pe spate cu o mână și îmi trec degetele de la cealaltă mână prin părul său. Oftează și se relaxează în brațele mele.

— Înseamnă că pot avea încredere în tine... că mă vei opri. Nu vreau să-ți fac rău niciodată, murmură el. Am nevoie de...

Se oprește.

— De ce ai nevoie?

— De control, Ana. Așa cum am nevoie de tine. E singurul mod în care pot funcționa. Nu pot renunța la control. Nu pot. Am încercat... Și totuși, cu tine...

Clatină din cap cu un aer exasperat.

Înghit în sec. Aceasta este dilema lui — nevoia lui de control și nevoia lui de a mă avea. Refuz să cred că nu pot merge împreună.

— Și eu am nevoie de tine, șoptesc eu, strângându-l mai tare. Am să încerc, Christian. Am să mă străduiesc să fiu mai atentă cu tine.

— Vreau să ai nevoie de mine, murmură el.

Dumnezeule mare!

— Am nevoie de tine.

— Vreau să am grijă de tine.

— Ai grijă de mine. Tot timpul. Mi-ai lipsit atât de mult cât ai fost plecat.

— Da? întreabă el foarte surprins.

— Da, bineînțeles. Nu suport să pleci din oraș.

Îi simt zâmbetul.

— Ai fi putut să vii cu mine.

— Christian, te rog. Să nu avem iarăși discuția asta. Vreau să muncesc.

Oftează, iar eu îmi plimb ușor degetele prin părul său.

— Te iubesc, Ana.

— Și eu te iubesc, Christian. Am să te iubesc întotdeauna.

Stăm amândoi nemișcați, bucurându-ne de calmul de după furtună.
Ascultând ritmul regulat al inimii sale, mă cufund epuizată în somn.

Mă trezesc tresărind. Sunt dezorientată. Unde mă aflu? În camera de joacă. Becurile încă sunt aprinse, iluminând difuz pereții sângerii. Christian geme din nou, și îmi dau seama că asta m-a trezit.

— Nu, geme el.

Mă ține în brațe cu capul pe spate și pleoapele strânse cu putere, iar fața îi e crispată de spaimă.

Sfinte Sisoe! Are un coșmar.

— Nu! strigă el din nou.

— Christian, trezește-te!

Mă ridic în capul oaselor, dând cearșaful la o parte cu picioarele. Mă așez în genunchi lângă el, îl apuc de umeri și îl scutur ușor, cu ochii înlăcrimați.

— Christian, te rog! Trezește-te!

Ochii i se deschid brusc: sunt cenușii și sălbatici, iar pupilele îi sunt dilatate de spaimă. Se uită pierdut la mine.

— Christian, ai un coșmar. Ești acasă. Ești în siguranță.

Clipește încruntat, privind frenetic în jur, apoi se uită iarăși la mine.

— Ana, șoptește el și, dintr-odată, îmi cuprinde fața în palme, mă trage spre el și mă sărută apăsător.

Limba lui îmi invadează gura, transmițându-mi disperarea și nevoia lui. Fără să mă lase să respir, se răsucesc în pat, cu buzele lipite de ale mele, și mă întoarce pe spate. Cu o mână mă apucă de mandibulă, iar pe cealaltă mi-o așază pe creștetul capului, ținându-mă nemișcată, în timp ce genunchiul său îmi depărtează picioarele și, îmbrăcat în continuare cu blugii, se așază între coapsele mele.

— Ana, șoptește, ca și cum nu i-ar veni să creadă că încă sunt cu el.

Se uită la mine o fracțiune de secundă, lăsându-mă să respir, apoi gura lui se lipește iarăși de a mea, devorând-o și luând tot ce

am de oferit. Geme zgomotos, împingându-și coapsele în mine, iar mădularul său erect, învelit în materialul blugilor, mi se înfige în carne. *Oh...* Gem și eu, și toată excitația înăbușită de mai înainte revine în forță, irigându-mi venele cu dorință. Mănat de demonii săi, mă sărută pasional pe față, pe ochi, pe obraji și pe mandibulă.

— Sunt aici, șoptesc eu, încercând să-l liniștesc, împletindu-mi respirația întretăiată și fierbinte cu a lui, apoi îl apuc de umeri și îmi frec bazinul de al lui.

— Oh, Ana..., șoptește el cu glas răgușit. Am nevoie de tine.

— Și eu, murmur, simțindu-mi trupul disperat după atingerile lui.

Îl vreau. Îl vreau acum. Vreau să-l vindec. Vreau să mă vindece... Am nevoie de asta. Mâna lui coboară, trage de fermoar și, după o clipă de ezitare, își eliberează mădularul erect.

Sfinte Sisoe! Acum mai puțin de un minut, dormeam.

Christian se ridică și rămâne suspendat deasupra mea o fracțiune de secundă, uitându-se țintă în ochii mei.

— Da! Te rog! șoptesc eu cu glas răgușit, plin de dorință.

Și, cu o mișcare rapidă, se adâncește în mine.

— Ah! strig eu, nu de durere, ci surprinsă de iuțea lui.

Christian geme, iar buzele sale se lipesc din nou de ale mele, opintindu-se în mine iar și iar. Limba lui mă posedă și ea, iar el se mișcă frenetic, îmboldit de frică, poftă, dorință — iubire? Nu știu, dar mă mișc și eu în ritmul lui, primindu-l adânc în mine.

— Ana, geme el aproape indescifrabil, apoi își dă drumul cu putere, revărsându-se în mine cu chipul încordat și trupul rigid, după care se prăbușește cu toată greutatea peste mine, gâfâind zgomotos și lăsându-mă nesatisfăcută... iarăși.

La naiba! Se pare că nu e noaptea mea. Zeița mea intimă se pregătește să-și facă harachiri. Îl strâng în brațe, inspir adânc și aproape zvârcolindu-mă de dorință sub el. Iese din mine și mă ține în brațe câteva minute... multe minute. În cele din urmă, clatină din cap și se sprijină în coate, eliberându-mă de o parte din greutatea lui. Se uită la mine ca și cum m-ar vedea pentru prima oară.

— Oh, Ana. Dumnezeu mare!

Se apleacă și mă sărută cu tandrețe.

— Te simți bine? șoptesc eu, mângâindu-i fața minunată.

Încuviințează din cap, dar are un aer foarte tulburat. Băiețelul meu rătăcit. Se încruntă și se uită țintă în ochii mei, de parcă abia acum și-ar da seama unde se află.

— Tu? mă întreabă el cu îngrijorare în glas.

— Hm...

Mă zvârcolesc sub el și, după o clipă, pe buze i se așterne lent un zâmbet senzual.

— Doamnă Grey, ai nevoi care trebuie satisfăcute, murmură el.

Mă sărută scurt și se dă jos repede din pat. Îngenunchind pe podea, mă apucă de genunchi și mă trage spre el, astfel încât acum stau cu fundul pe marginea patului.

— Ridică-te în capul oaselor, murmură el.

Fac ce-mi cere, părul căzându-mi pe umeri ca un vâl, până la sâni. Își ațintește privirea lui cenușie în ochii mei și îmi depărtează picioarele la maximum. Mă sprijin în mâini, știind foarte bine ce are de gând să facă. Dar... e atât de... ăă...

— Ești incredibil de frumoasă, Ana, șoptește el.

Iar eu îi urmăresc capul arămiu aplecându-se și presărând un șirag de sărutări pe interiorul coapsei, înspre pânțe. Tot trupul mi se încordează de nerăbdare. Se uită la mine pe sub genele sale lungi, iar ochii i se întunecă.

— Uită-te la mine, îmi cere el cu glas răgușit, apoi își lipește gura de vulva mea.

Vai de mine! Scot un țipăt, simțind că întreaga lume e concentrată între coapsele mele. Și e atât de sexy — *uau!* — să mă uit la el. Să-i văd limba atingându-mi cea mai sensibilă parte a trupului. Și e nemilos cu mine, ațâțându-mă, chinuindu-mă și, în același timp, adorându-mă. Trupul mi se încordează, iar brațele încep să-mi tremure din pricina efortului de a sta în capul oaselor.

— Nu... ah..., murmur eu.

Christian își vâă ușor un deget lung în mine, și nu mai rezist — mă prăbușesc pe spate și îi savurez gura și degetul pe mine și în mine. Ușor și tandru, îmi masează acel punct suav dinăuntru meu. Și simt că mă pierd. Explodez, strigându-i incoerent numele, în timp ce orgasmul intens îmi arcuiește spatele. E un sentiment atât de visceral și de primar, încât am impresia că văd stele în fața ochilor... Îmi dau seama vag că îmi mângâie pânțele cu nasul, așternându-mi sărutări tandre pe piele. Întind mâna și îl mângâi pe păr.

— N-am terminat cu tine, murmură el.

Și, înainte să mă întorc în Seattle, pe planeta Pământ, mă apucă de șolduri și mă trage de pe pat, așezându-mă în poala lui și în mădu-larul său erect și nerăbdător.

Mă trec florii când îl simt în mine. *Dumnezeule mare...*

— Oh, iubito, șoptește el, apoi mă cuprinde în brațe și rămâne nemișcat, legănându-mi capul și sărutându-mi fața.

Își apropie șoldurile de mine și simt în adâncul pântecelui o plăcere fierbinte și intensă. Mă apucă de fese și mă ridică, opintindu-se în mine.

— Ah..., gem eu, iar buzele sale se lipesc iarăși de ale mele, în timp ce șoldurile lui se mișcă ușor... atât de ușor.

Îmi arunc brațele pe după gâtul lui, lăsându-mă în voia ritmului său lent și așteptând să mă poarte oriunde vrea el. Îmi încordez coapsele, călărindu-l, și mă simt atât de bine. Dau capul pe spate, cu gura larg deschisă, într-o expresie mută de plăcere, savurând clipele acestea minunate.

— Ana, șoptește el și se apleacă în față, sărutându-mă pe gât.

Ținându-mă strâns, intrând și ieșind ușor, purtându-mă din ce în ce mai sus... într-un ritm atât de precis — o forță senzuală și fluidă. Din adâncul meu radiază o plăcere divină, în timp ce Christian mă ține atât de strâns în brațe.

— Te iubesc, Ana, îmi șoptește el la ureche cu glas răgușit, și iarăși se opintește în mine — sus, jos, sus, jos —, iar eu îmi înfig degetele în părul lui.

— Și eu te iubesc, Christian.

Deschizând ochii, văd că se uită la mine. Și nu văd în ochii lui decât iubire, strălucind intens în lumina blândă a camerei de joacă – pare să fi dat uitării coșmarul de mai adineauri. Și, în timp ce mă apropii de orgasm, îmi dau seama că asta vreau — această uniune, această manifestare a iubirii noastre.

— Dă-ți drumul, iubito, îmi șoptește el cu glas scăzut.

Închid ochii, cu trupul încordat, și îmi dau drumul zgomotos, zvârcolindu-mă deasupra lui. Christian rămâne nemișcat, cu fruntea lipită de a mea, murmurându-mi numele, și își înfășoară brațele în jurul meu, dându-și drumul și el.

Mă ridică ușor și mă întinde pe pat. Stau în brațele lui, epuizată și, în sfârșit, satisfăcută, iar el îmi mângâie gâtul cu nasul.

— E mai bine acum? șoptește.

— Hm...

— Mergem în dormitor sau dormim aici?

— Hm...

— Doamnă Grey, vorbește cu mine, îmi spune el cu un aer amuzat.

— Hm...

— E tot ce poți zice?

— Hm...

— Haide. Te duc în dormitor. Nu-mi place să dorm aici.

Fără tragere de inimă, mă întorc cu fața spre el.

— Așteaptă, șoptesc eu.

Christian clipește cu ochi mari și inocenți, având, în același timp, un aer de om foarte satisfăcut și mulțumit de sine.

— Te simți bine? întreb eu.

Încuviințează din cap, zâmbind superior, ca un adolescent.

— Acum, da.

— Oh, Christian, îl dojenesc eu, mângâindu-i chipul frumos. Mă refeream la coșmarul tău.

Expresia îi îngheață o clipă, apoi închide ochii și își strânge brațele în jurul meu, lipindu-și fața de gâtul meu.

— Nu-mi aduce aminte, șoptește el cu glas răgușit.

Inima mi se strânge, și îl strâng cu putere, mângâindu-l pe spate și pe cap.

— Îmi pare rău, murmur, alarmată de reacția lui.

Fir-ar să fie, cum să țin pasul cu stările lui schimbătoare? Despre ce naiba o fi fost vorba în coșmarul lui? Nu vreau să-l fac să sufere și mai mult, cerându-i să-și amintească detaliile.

— Nu-i nimic, șoptesc, dorindu-mi să-l readuc la starea de băiat jucăuș pe care o avea acum câteva clipe. Nu-i nimic, repet de câteva ori pe un ton liniștitor.

— Să mergem la culcare, spune el calm după o vreme, apoi se desprinde de mine și se ridică din pat, lăsându-mă goală și indurerată.

Mă ridic și eu, ținând cearșaful de satin înfășurat în jurul meu, după care mă aplec să-mi adun hainele.

— Lasă-le acolo, spune el, iar în clipa următoare, mă ia în brațe. Nu vreau să te împiedici în cearșaf și să-ți rupi gâtul.

Îl cuprind pe după gât, minunându-mă de viteza cu care și-a recăpătat calmul, și îl mângâi pe gât, în timp ce mă duce în dormitor.

Deschid ochii. Ceva e în neregulă. Christian nu e în pat, deși încă e întuneric. Arunc o privire la ceas și văd că e trei și douăzeci dimineața. Unde e Christian? Apoi aud pianul.

Mă dau jos din pat imediat, îmi iau halatul pe mine și dau fuga în living. Cântă o piesă atât de tristă — o tânguire pe care l-am mai auzit cântând-o. Mă opresc în prag și mă uit la el. Stă într-un con de lumină, iar acordurile dureros de melancolice umplu încăperea. După ce termină, o ia de la început. De ce o piesă atât de tristă? Îl ascult cu un aer fascinat. Dar mă doare sufletul. *Christian, de ce ești atât de mâhnit? Din cauza mea? Eu ți-am pricinuit starea asta? Când termină și începe piesa a treia oară, nu mai suport. Nu ridică privirea*

în timp ce mă apropii de pian, dar se dă mai încolo, astfel încât să mă pot așeza și eu pe băncuță. Continuă să cânte, iar eu îmi las mâna pe umărul lui. Mă sărută pe păr, dar nu se oprește decât după ce termină. Mă uit în ochii lui, iar el mă privește cu un aer precaut.

— Te-am trezit? mă întreabă.

— Doar pentru că nu mai erai lângă mine. Cum se cheamă piesa asta?

— E de Chopin. Un preludiu în do minor.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Se numește *Sufocare*...

Îl iau de mână.

— Ești foarte tulburat de toate astea, nu-i așa?

Pufnește.

— Un țicnit dă buzna în apartamentul meu să-mi răpească soția. Soția care nu face deloc ce i se spune și mă scoate din minți. Și care folosește cuvântul de siguranță cu mine.

Închide ochii preț de o clipă, iar când îi deschide, au o expresie aspră.

— Mda, sunt destul de tulburat.

Îl strâng de mână.

— Îmi pare rău.

Își lipește fruntea de a mea.

— Am visat că ai murit, îmi șoptește.

Ce?

— Că zăceai pe podea — erai atât de rece — și nu te mai trezeai.

Oh, Domnul meu Învechit în Rele.

— Ei... a fost doar un vis urât, spun, cuprinzându-i capul în palme.

Își ațintește ochii în ochii mei, iar expresia lor neliniștită îmi dă fiori.

— Sunt aici, cu tine, și trupul mi-e rece pentru că ai plecat de lângă mine. Vino și tu în pat, te rog.

Îl iau de mână și mă ridic în picioare, așteptând să văd dacă mă urmează. În cele din urmă, se ridică și el. Are pe el doar pantalonii de pijama, care îi atârnă pe șolduri la fel ca blugii, și îmi vine să-mi plimb degetele pe după betelie, dar mă abțin și îl conduc înapoi în dormitor.

Când mă trezesc, e ghemuit în jurul meu, dormind liniștit. Mă relaxez și savurez căldura pe care o degajă trupul său, simțindu-i pielea pe pielea mea. Stau nemișcată, nevrând să-l deranjez.

Doamne, ce noapte am avut. A dat peste mine un tren — mărfa care este soțul meu. Greu de crezut că bărbatul întins lângă mine, cu un aer atât de senin și de tineresc, a fost atât de chinuit noaptea trecută... și că m-a chinuit atât de mult. Îmi ațintesc privirea în tavan și îmi trece prin minte că întotdeauna mă gândesc la Christian ca la un bărbat puternic și dominator, dar, în realitate, e atât de fragil — bietul meu băiat rătăcit. Și ironia face ca el să mă considere fragilă — deși nu cred că sunt așa. Prin comparație cu el, eu sunt cea puternică.

Dar oare sunt suficient de puternică pentru amândoi? Suficient de puternică încât să fac ce-mi cere și să-i ofer un pic de liniște sufletească? Oftez. Nu cere chiar atât de mult de la mine. Rememorez conversația noastră de aseară. Am hotărât și altceva decât că o să facem amândoi mai multe eforturi? Lucrul cel mai important e că îl iubesc, și trebuie să găesc o cale de mijloc. Una care să-mi păstreze integritatea și independența, dar care, în același timp, să mă ajute să fiu mai pe placul lui. Sunt a lui, iar el e al meu. Hotărâsc ca, în acest weekend, să mă străduiesc să nu-i dau motive de îngrijorare.

Christian se mișcă și ridică ușor capul de pe pieptul meu, uitându-se somnoros la mine.

— Bună dimineața, domnule Grey, îi zâmbesc eu.

— Bună dimineața, doamnă Grey. Ai dormit bine? mă întreabă, întinzându-se lângă mine.

— După ce soțul meu a încetat să facă tărațoi cu pianul, da, am dormit bine.

Atișează zâmbetul său stios, și simt că mă topesc.

— Am făcut tărăboi? Atunci o să-i trimit un e-mail domnișoarei Kathie.

— Domnișoara Kathie?

— Profesoara mea de pian.

Chicotesc.

— Îmi place când faci asta, spune el. Ce zici, vrei ca ziua de azi să fie mai bună decât cea de ieri?

— Da, încuviințez eu. Ce ai vrea să faci?

— După ce fac dragoste cu soția mea și după ce îmi pregătește micul dejun, aș vrea s-o duc la Aspen.

Rămân cu gura căscată.

— La Aspen?

— Da.

— Aspen, statul Colorado?

— Exact. Numai dacă nu cumva l-au mutat de acolo. La urma urmelor, ai plătit douăzeci și patru de mii de dolari pentru un sejur acolo.

Zâmbesc.

— Erau banii tăi.

— Banii noștri.

— Când am licitat, erau banii tăi, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— Of, doamnă Grey, cum îți dai tu ochii peste cap, șoptește el și mă mângâie pe coapsă.

— Dar n-o să ne ia câteva ore bune să ajungem în Colorado? întreb cu un aer distrat.

— Nu și dacă mergem cu avionul, răspunde el cu glas catifelat, așezându-și mâna pe fundul meu.

Bineînțeles că soțul meu are un avion. Cum am putut să uit? Mâna lui continuă să mă mângâie, ridicându-mi cămașa de noapte, și, după câteva clipe, uit de tot și de toate.

Taylor ne duce cu mașina pe pista aeroportului Sea-Tac, aproape de locul unde ne așteaptă avionul companiei GEH. E o zi mohorâtă, dar refuz să las vremea să-mi strice dispoziția. Christian are o stare mult mai bună. Îl încântă ceva — e luminos ca un brad de Crăciun și nerăbdător ca un copil care ascunde un secret. Oare ce plan o fi având în minte? Are un aer visător și părul îi e ciufulit. E îmbrăcat cu un tricou alb și blugi negri — astăzi, nu arată nici pe departe ca un CEO. Taylor oprește la scara avionului, iar Christian mă ia de mână.

— Am o surpriză pentru tine, murmură el, sărutându-mi degetele.

— O surpriză plăcută, zâmbesc eu.

— Așa sper, surâde el călduros.

Hm... ce-ar putea fi?

Sawyer sare de pe scaunul din față și îmi deschide portiera. Taylor o deschide pe a lui Christian, apoi ne scoate valizele din portbagaj. Urcăm în avion și suntem întâmpinați de Stephan. Arunc o privire în cabină și o văd pe Beighley, pilotul secund, apăsând pe butoanele bordului impresionant.

Christian dă mâna cu Stephan, zâmbind radios.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— Mulțumesc că te-ai pregătit într-un timp atât de scurt, îi zâmbește Christian. Musafirii noștri au sosit?

— Da, domnule Grey.

Musafiri? Întorc capul și rămân cu gura căscată. Kate, Elliot, Mia și Ethan stau zâmbind pe fotoliile din piele crem. Uau! Mă uit la Christian.

— Surpriză! spune el.

— Cum....? Când...? Cine...? bâigui eu, încercând să-mi stăpânesc bucuria.

— Mi-ai spus că nu te vezi destul cu prietenii tăi, răspunde el, ridicând din umeri cu un zâmbet reținut, ca și cum și-ar cere scuze.

— Oh, Christian, mulțumesc!

Îmi arunc brațele în jurul gâtului său și îl sărut apăsător de față cu toată lumea. Christian își așază mâinile pe soldurile mele și își vâra degetele în găicile blugilor, sărutându-mă cu și mai multă pasiune.

Vai de mine!

— Dacă nu ne oprim, voi fi nevoit să te duc în dormitor, murmură el.

— N-ai îndrăzni, îi șoptesc eu.

— Oh, Anastasia..., surâde el, clătinând din cap.

Îmi dă drumul și, fără niciun preambul, se apleacă, mă apucă de coapse și mă ridică pe umăr.

— Christian, lasă-mă jos! strig eu, lovindu-l pe spate.

Surprind zâmbetul lui Stephan, care se întoarce cu spatele și intră în cabina de comandă. Taylor stă în ușă, încercând să-și stăpânească zâmbetul. Fără să-mi ia în seamă rugămințile și zvârcolirile inutile, Christian trece cu pași mari pe lângă Mia și Ethan, care stau față în față pe fotolii, apoi pe lângă Kate și Elliot, care chiuie ca un gibbon nebun.

— Vă rog să mă scuzați, le spune Christian celor patru musafiri, trebuie să schimb câteva vorbe cu soția mea între patru ochi.

— Christian! strig eu. Dă-mi drumul!

— Toate la timpul lor.

Îi văd pe toți râzând. *Mama mă-sii!* Nu e deloc amuzant, ci de-a dreptul stânjenitor. Ethan se uită la noi șocat, cu gura căscată, iar Christian și cu mine dispărem în cabină.

Christian închide ușa în urma lui și îmi dă drumul, lăsându-mă să alunec ușor pe trupul lui, astfel încât îi simt fiecare tendon și mușchi încordat. Afișează zâmbetul său adolescentin, cu un aer foarte mulțumit de sine.

— Un adevărat spectacol, domnule Grey, murmur eu, încrucisându-mi mâinile pe piept și uitându-mă la el cu falsă indignare.

— A fost amuzant, doamnă Grey, spune el, iar zâmbetul i se lărgeste.

Vai de mine! Pare atât de tânăr.

— Ai de gând să mergi mai departe? ridic eu o sprânceană, fără să-mi dau seama ce părere am despre asta.

Adică, cei patru musafiri or să ne audă, pentru numele lui Dumnezeu! Brusc, devin sfoasă. Uitându-mă cu neliniște la pat, simt că mă înroșesc, amintindu-mi de noaptea nunții. Ieri, am vorbit atât de mult, am făcut atât de multe. Simt că am trecut peste un obstacol nevăzut — dar tocmai aici e problema: e nevăzut. Îmi ațintesc privirea în ochii scăpărători, dar amuzați ai lui Christian, și nu sunt în stare să rămân serioasă. Zâmbetul e prea molipsitor.

— Cred că e nepoliticos să-i lăsăm să aștepte pe invitații noștri, spune el cu glas catifelat, apropiindu-se de mine.

De când a început să-i pese de ce crede lumea? Mă dau în spate, lipindu-mă de peretele cabinei, iar el mă imobilizează cu trupul lui cald. Se apleacă și îmi mângâie nasul cu al său.

— A fost o surpriză plăcută? șoptește el cu o undă de neliniște în glas.

— Oh, Christian, o surpriză minunată!

Îmi așez mâinile pe pieptul său, apoi mi le petrec pe după gâtul său și îl sărut.

— Când ai pus toate astea la cale? întreb după ce îmi desprind gura de a lui, mângâindu-l pe păr.

— Noaptea trecută. Nu mă lua somnul. Le-am scris un e-mail lui Elliot și Mie — și iată-i aici.

— Foarte frumos din partea ta. Mulțumesc. Sunt sigură că o să ne distrăm de minune.

— Așa sper și eu. M-am gândit că e mai ușor să evităm presa în Aspen decât în Seattle.

Ah, paparazzii! Are dreptate. Dacă am fi rămas la Escala, am fi fost asediați. Simt un fior pe șira spinării, amintindu-mi țacănitul aparatelor foto și blițurile celor câțiva reporteri pe lângă care a trecut Taylor în viteză azi-dimineață.

— Vino. Să luăm loc — Stephan o să decoleze în scurtă vreme.

Îmi întinde mâna și ne întoarcem împreună în cabina unde stau musafirii.

Elliot chiuie din nou când intrăm.

— Of, ce m-aș bucura dacă toate serviciile de pe liniile aeriene ar fi la fel de rapide! strigă el ironic.

Christian nu-l ia în seamă.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să luați loc, deoarece în scurtă vreme o să decolăm, se aude vocea calmă și autoritară a lui Stephan.

Stewardesa brunetă — *ăă... Natalie?* — care era de serviciu și în noaptea nunții noastre iese din bucătăria avionului și strânge ceștile de cafea goale. *Natalia... O cheamă Natalia.*

— Bună dimineăta, domnule Grey, doamnă Grey, ne salută ea cu glas mios.

De ce mă stânjenește prezența ei? Poate pentru că e brunetă. După cum mi-a mărturisit, Christian nu angajează brunete de obicei, pentru că i se par atrăgătoare. Îi zâmbește politicos stewardesei, apoi se așază în spatele mesei, cu fața la Elliot și Kate. Le îmbrățișez scurt pe Kate și Mia, le fac semn cu mâna lui Ethan și Elliot, apoi mă așez alături de Christian și îmi prind centura de siguranță. Își așază mâna pe genunchiul meu și mă strânge ușor, cu multă afecțiune. Are un aer relaxat și fericit, cu toate că nu suntem singuri. Mă întreb într-o doară de ce nu poate fi mereu așa — complet neinteresat de control.

— Sper că ți-ai luat și ghetete pentru drumeție, spune el cu glas cald.

— Nu mergem să schiem?

— Ar fi o adevărată provocare în luna august, răspunde el amuzat.

Ah, bineînțeles...

— Schiezi, Ana? ne întrerupe Elliot.

— Nu.

Christian ridică palma de pe genunchiul meu și mă strânge de mână.

— Sunt sigur că fratele meu mai mic poate să te învețe, îmi face Elliot cu ochiul. Coboară pantele în mare viteză, să știi.

Mă înroșesc. Când ridic privirea spre Christian, văd că se uită impasibil la Elliot, dar cred că încearcă să-și controleze amuzamentul. Avionul o ia din loc și pornește spre pista de decolare.

Natalia ne explică procedurile de siguranță cu o voce limpede și cristalină. E îmbrăcată cu o bluză cu mânecă scurtă de culoare bleumarin și o fustă strâmtă de aceeași culoare, iar machiajul e impecabil — chiar e foarte frumoasă. Vocea mea interioară ridică o sprâncenă atent pensată.

— Te simți bine? mă întreabă Kate pe un ton apăsător. Mă refer la povestea cu Hyde.

Încuviințez din cap. Nu vreau să mă gândesc la Hyde, nici să vorbesc despre el, dar Kate pare să aibă alte planuri.

— Și ia zi, ce l-a făcut să-și piardă mințile? mă întreabă ea, punând degetul pe rană în felul ei inimitabil.

Își dă părul pe spate, pregătindu-se să cerceteze chestiunea în detaliu.

Uitându-se la ea cu un aer rece, Christian ridică din umeri și îi răspunde sec:

— L-am dat afară.

— Ah, de ce?

Kate înclină capul într-o parte, și îmi dau seama că are o dispoziție de Nancy Drew¹⁴.

— S-a dat la mine, mormăi eu, încercând să-i dau un picior peste masă — la dracu'!

— Când? se încruntă Kate la mine.

— Acum multă vreme.

— Nu mi-ai zis că s-a dat la tine! pufnește ea.

Ridic din umeri în chip de scuză.

¹⁴ Nancy Drew — personaj de romane polițiste creat de scriitorul american Edward Stratemeyer (1862–1930). (N.t.)

— E imposibil să poarte pică în halul ăsta doar de la atâta lucru. Adică, reacția lui a fost mult prea radicală, continuă Kate, dar de data asta i se adresează lui Christian. Cuvă e labil psihic? Și cum rămâne cu toate informațiile pe care le-a strâns despre familia Grey?

Mă enervează felul în care îl chestionează pe Christian, dar deja i-am spus că nu știu nimic despre asta, așa că nu are cum să mă întrebe pe mine — situația mi se pare frustrantă.

— Credem că are legătură cu Detroitul, spune calm Christian.

Prea calm. *Oh, Kate, te rog, oprește-te.*

— Și Hyde e din Detroit?

Christian încuviințează din cap.

Avionul accelerează, iar eu strâng mai tare mâna lui Christian, care îmi aruncă o privire liniștitoare. Știe că urăsc decolările și aterizările. Îmi strânge și el mâna, iar degetul său mare îmi mângâie degetele, liniștindu-mă.

— Ce știi despre acest individ? întreabă Elliot, fără să ia în seamă că suntem într-un mic avion, care înaintează cu viteză pe pista de decolare, și fără să ia în seamă exasperarea pe care i-o pricinuieste Kate lui Christian.

Kate se apleacă în față, ascultând cu atenție.

— Ce vă spun acum rămâne între noi, spune Christian, uitându-se la ea.

Buzele lui Kate se strâng într-o linie subțire. Înghit în sec. *Doamne...*

— Știm puține despre el, continuă Christian. Tatăl lui a murit în urma unei bătăi într-un bar, iar mama și-a înecat amarul în băutură. Hyde a fost în mai multe orfeline... și a intrat în tot felul de necazuri. Mai ales pentru că fura mașini. A stat o vreme la școala de corecție. Mama lui s-a lăsat de băut cu ajutorul unui program de lungă durată, iar Hyde a revenit pe calea cea dreaptă și a obținut o bursă la Princeton.

— La Princeton? întreabă Kate cu un aer surprins.

— Mda. E băiat deștept, spune Christian, ridicând din umeri.

— Nu chiar atât de deștept, se pare. A fost prins, mormăie Elliot.

— Dar oare a pus totul la cale singur? întreabă Kate.

Christian se încordează.

— Deocamdată, nu știm, răspunde el foarte calm.

Sfinte Sisoe! E posibil să aibă un complice? Mă uit la Christian cu un aer îngrozit. Îmi strânge iarăși mâna, dar nu se uită în ochii mei. Avionul decolează lin, și mi se pune un nod în stomac.

— Câți ani are? îl întreb eu pe Christian, apropiindu-mă de urechea lui, să nu mă audă decât el.

Oricât de mult mi-aș dori să aflu ce se întâmplă, nu vreau să încurajez întrebările lui Kate. Știu că îl irită pe Christian și știu că a trecut-o pe lista de nesuferite de când cu Afacerea Cocteil.

— Treizeci și doi. De ce?

— Eram curioasă, atâta tot.

Christian își încordează maxilarele:

— Nu fi curioasă în privința lui Hyde. Îmi pare bine că nenorocitul e pe mâna poliției.

E aproape o muștrare, dar hotărâsc să nu-i iau în seamă tonul.

— Chiar crezi că lucrează cu cineva?

Gândul că ar mai putea fi implicat cineva îmi dă fiori. Ar însemna că povestea asta încă nu s-a terminat.

— Nu știu, răspunde Christian și iarăși își încordează maxilarele.

— Poate cu cineva care îți poartă pică? sugerez eu.

Dumnezeule mare! Sper să nu fie scorpia aia!

— Cum ar fi Elena, murmur eu.

Îmi dau seama că i-am rostit numele destul de tare, dar nu m-a auzit decât el. Arunc o privire neliniștită spre Kate, însă e adâncită într-o conversație cu Elliot, care pare supărat pe ea. Hm...

— Ți place s-o demonizezi, nu-i așa? își dă Christian ochii peste cap, clătînând din cap cu un aer scârbit. Se prea poate să-mi poarte pică, dar n-ar face nimic de genul ăsta.

Mă fixează cu privirea lui cenușie.

— Hai să nu discutăm despre ea. Știu că nu e subiectul tău preferat de conversație.

— Ai vorbit cu ea? șoptesc, fără să fiu sigură că vreau să știu.

— Ana, n-am mai vorbit cu ea de la ziua mea. Hai să renunțăm la subiectul ăsta, te rog. Nu vreau să vorbesc despre ea.

Îmi ridică mâna și îmi mângâie degetele cu buzele. Își atingește privirea sfredelitoare în ochii mei și îmi dau seama că nu e bine să insist.

— Faceți rost de o cameră, ne tachinează Elliot. Stai, ai găsit una, dar n-ai avut nevoie de ea multă vreme, zâmbește el ironic.

Christian îl țintuiește pe fratele său cu o privire rece.

— Ține-ți gura, Elliot, spune el fără niciun pic de răutate.

— Ce-ai, frate? Doar îți spuneam cum stau lucrurile, răspunde Elliot cu un aer amuzat.

— Ca și cum ai avea habar, murmură Christian sardonice, ridicând o sprânceană.

Elliot zâmbește, savurând tachinarea reciprocă.

— Te-ai căsătorit cu prima ta iubită, continuă el, făcând semn cu mâna spre mine.

— Mă poți învinovăți? spune Christian și îmi sărută mâna încă o dată.

— Nu, râde Elliot, clătinând din cap.

Kate îi dă o palmă peste coapsă.

— Nu fi ticălos, îl dojenește ea.

— Ascult-o pe iubita ta, îi rânjește Christian lui Elliot, iar grijiile lui de mai devreme par să se fi evaporat.

Simt că-mi pocnesc timpanele pe măsură ce avionul se înalță, iar tensiunea din cabină se împrăștie în clipa când avionul ajunge la altitudinea obișnuită de zbor. Kate se încruntă la Elliot. Hm... or fi având vreo problemă? Nu-mi dau seama.

Elliot are dreptate. Ironia lui mă face să pufnesc în sinea mea. Sunt — am fost — prima iubită a lui Christian, iar acum sunt soția

lui. Cele cincisprezece supuse și malefica doamnă Robinson nu se pun la socoteală. Dar Elliot habar n-are de ele, și e limpede că nici Kate nu i-a spus nimic. Îi zâmbesc prietenei mele, iar ea îmi face conspirativ cu ochiul. Kate îmi păstrează secretele.

— Doamnelor și domnilor, vom zbura la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, iar durata zborului va fi de o oră și treizeci și două de minute, ne anunță vocea lui Stephan. Acum, vă puteți plimba nestingherit prin cabină.

Natalia iese brusc din bucătărie.

— Dorește cineva o cafea? întreabă ea.

Capitolul 13

La ora 12.25, FOM¹⁵, aterizăm lin pe aeroportul Sardy Field. Stephan duce avionul la mică distanță de terminalul principal, iar pe fereastră văd că suntem așteptați de un microbuz Volkswagen.

— Frumoasă aterizare, zâmbește Christian, strângându-i mâna lui Stephan, înainte să coborâm.

— Totul depinde de densitatea altitudinii, domnule Grey, îi răspunde Stephan cu un zâmbet. Beighley e foarte bună la matematică.

Christian îi face semn cu capul pilotului secund.

— Te-ai descurcat de minune, Beighley. O aterizare foarte lină.

— Mulțumesc, domnule Grey, zâmbește ea cu un aer mulțumit de sine.

— Să aveți un weekend frumos, domnule Grey, doamnă Grey. Ne revedem mâine, spune Stephan, dându-se la o parte.

Iar Christian mă ia de mână, și coborâm împreună, apoi ne apropiem de Taylor, care ne așteaptă lângă microbuz.

¹⁵ Fusul orar montan, care e cu șapte ore în urmă față de ora GMT. (N.t.)

— Un microbuz? spune Christian cu un aer surprins, în timp ce Taylor deschide portiera.

Taylor zâmbește discret, ușor spăsit, ridicând din umeri.

— Da, știu că am plănuit totul pe ultima sută, adaugă Christian, împăcându-se imediat cu ideea.

Taylor se întoarce la avion să aducă bagajele.

— Vrei să ne-o tragem pe scaunele din spate? îmi șoptește Christian cu o expresie senzuală în ochi.

Chicotesc. Cine este acest bărbat și ce a făcut cu Domnul Incredibil de Furios din ultimele două zile?

— Haide, urcați, ne îndeamnă de la spate Mia, care stă alături de Ethan, plină de nerăbdare.

Urcăm, ne ducem glonț la scaunele din spate și luăm loc. Mă ghemuiesc lângă Christian, iar el își petrece brațul pe după speteaza scaunului meu.

— Stai bine? murmură el, în timp ce Mia și Ethan se așază pe scaunele din fața noastră.

— Da, zâmbesc eu, iar el mă sărută pe frunte.

Și, din nu știu ce motiv, azi mă simt sfioasă în prezența lui. *De ce?* Din pricina nopții trecute? Sau pentru că avem companie? Nu-mi dau seama.

Elliot și Kate urcă ultimii, iar Taylor deschide portbagajul să încarce bagajele. Cinci minute mai târziu, pornim la drum.

Mă uit pe fereastră în timp ce ne apropiem de Aspen. Copacii încă sunt verzi, dar, din loc în loc, toamna își semnalează venirea iminentă prin frunzele îngălbenite. Cerul e de un albastru limpede, deși spre vest se văd câțiva nori. De jur împrejurul nostru se înalță Munții Stâncoși, iar cel mai înalt vârf e chiar în fața noastră. Piscurile sunt abrupte și înverzite, iar cele mai semețe sunt acoperite cu zăpadă, semănând cu munții pe care îi desenează copiii.

Ne aflăm pe terenul de joacă al celor bogați și faimoși. *Iar eu am o casă aici.* Nu-mi vine să cred. Și, din adâncul sufletului meu, sentimentul de stânjeneală care mă cuprinde ori de câte ori încerc să-mi

vâr în cap că soțul meu e foarte bogat iese la iveală și mă chinui, făcându-mă să mă simt vinovată. Ce am făcut ca să merit acest mod de viață? N-am făcut nimic — doar m-am îndrăgostit.

— Ai mai fost la Aspen, Ana? mă întreabă Ethan, întorcând capul spre mine și smulgându-mă din reverie.

— Nu, e prima oară. Tu?

— Când eram mici, Kate și cu mine veneam des aici. Tatei îi place grozav să schieze. Dar mama nu se dă în vânt după sportul ăsta.

— Sper că soțul meu o să mă învețe să schiez, spun și mă uit la bărbatul meu.

— Nu fi așa de sigură, bombăne Christian.

— Cred că o să mă descurc!

— S-ar putea să-ți rupi gâtul, răspunde el, iar zâmbetul îi dispare de pe buze.

Of. Nu vreau să mă cert cu el și să-i stric buna dispoziție, așa că schimb subiectul.

— De cât timp ai casa din Aspen?

— De aproape doi ani. Acum e și a ta, doamnă Grey, spune el blând.

— Știu, șoptesc eu.

Dar, în adâncul sufletului meu, nu sunt convinsă de ce spun. Aplecându-mă spre el, îl sărut pe mandibulă și mă cuibăresc iarăși lângă el, ascultându-l cum glumește și râde cu Ethan și Elliot. Din când în când, se amestecă în discuție și Mia, dar Kate tace, și mă întreb dacă se gândește la Hyde sau la cine știe ce altceva. Apoi îmi aduc aminte. Aspen... Casa pe care o are Christian aici a fost renovată de Elliot după planurile Giei Matteo. Asta o preocupă pe Kate? Nu pot s-o întreb de față cu Elliot, dat fiind că fratele lui Christian a avut o relație cu Gia. Oare Kate știe că arhitecta are legătură cu casa unde mergem? Mă încrunt, gândindu-mă că ar putea fi deranjată de acest detaliu, și hotărâsc s-o întreb când o să rămânem între patru ochi.

— Ajungem în centrul Aspenului, iar priveliștile orașului mă înșenează. De o parte și de alta a drumului sunt multe case scunde din cărămidă roșie, cabane în stil elvețian și vile de la începutul secolului zugrăvite în culori vii. Văd o mulțime de bănci și magazine de modă, ceea ce vădește bogăția localnicilor. Christian sigur se simte în largul lui aici.

— De ce ai ales Aspen? îl întreb eu.

— Adică? se uită el la mine cu un aer nedumerit.

— De ce ți-ai cumpărat casă aici?

— Mama și tata ne aduceau des aici când eram mici. Aici am învățat să schiez, și îmi place stațiunea asta. Sper să-ți placă și ție — dacă nu, vindem casa și cumpărăm una în altă parte.

Atât de simplu!

— Îmi dă o șuviță pe după ureche.

— Arăți minunat azi, murmură el.

Mă îmbujorez. Sunt îmbrăcată în haine de drum: blugi, un tricou și o haină ușoară de culoare bleumarin. *La naiba!* De ce mă face să mă simt stingherită?

— Îmi dă o sărutare tandră, plină de iubire.

Taylor ne conduce afară din oraș și începem să urcăm celălalt versant al văii, șerpuiind pe drumul cu serpentine. Cu cât urcăm mai mult, cu atât devin mai nerăbdătoare, iar Christian se încordează alături de mine.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu după o curbă.

— Sper să-ți placă, spune el calm. Am ajuns.

Taylor încetinește și intră pe o poartă făcută din pietre bej și roșietice. Străbatem aleea și, în cele din urmă, oprim în fața unei case impresionante. Are două frontoane și acoperișuri ascuțite, și e construită din bârne negre de lemn și același amestec de pietre ca și poarta. E minunată — modernă și severă, la fel ca felul de a fi al lui Christian.

— Acasă, îmi șoptește el, în timp ce musafirii noștri încep să coboare din microbuz.

— Arată bine.

— Vino să vezi, spune el, cu o expresie nerăbdătoare și, în același timp, temătoare în ochi, ca și cum se pregătește să-mi arate proiectul său științific sau așa ceva.

Mia urcă scările în grabă, apropiindu-se de o femeie care așteaptă în prag. E mică de statură, iar părul ei negru e presărat cu fire cenușii. Mia o ia în brațe și o strânge cu putere.

— Cine e? întreb eu, când Christian îmi dă mâna să cobor din mașină.

— Doamna Bentley. Locuiește aici împreună cu soțul ei. Au grijă de casă.

Sfinte Sisoe... alți servitori?

Mia face prezentările — Ethan, apoi Kate. Elliot o îmbrățișează și el pe doamna Bentley. În timp ce Taylor descarcă bagajele, Christian mă ia de mână și mă conduce spre intrare.

— Bine ați venit, domnule Grey, îi zâmbește doamna Bentley.

— Carmella, ți-o prezint pe Anastasia, soția mea, spune el cu mândrie.

Buzele lui îmi mângâie numele, făcându-mi inima să tresară.

— Doamnă Grey, mă salută doamna Bentley, dând respectuos din cap.

Dau mâna cu ea. Nu mă surprinde că e mult mai formală cu Christian decât cu ceilalți membri ai familiei.

— Sper că ați avut un zbor plăcut. Se pare că vremea o să fie frumoasă tot weekendul. Dar nu-s sigură, adaugă ea, uitându-se la norii din ce în ce mai întunecați din spatele nostru. Vă servesc masa când doriți.

Zâmbește iarăși, cu ochi negri și scăpărători, iar eu o îndrăgesc din prima clipă.

— Haide, îmi spune Christian, luându-mă în brațe.

— Ce faci? chicotesc eu.

— Te trec încă un prag, doamnă Grey.

Zâmbesc, iar el mă poartă într-un hol larg și, după un sărut scurt, mă așază cu grijă pe podeaua din lemn de esență tare. Decorul interior e sobru și îmi aduce aminte de livingul de la Escala — pereți albi, lemn negru și artă contemporană abstractă. Holul dă spre o cameră de zi spațioasă, cu canapele albe de piele așezate în jurul unui șemineu de piatră, ce domină întreaga încăpere. Singurele pete de culoare sunt pernele moi împrăștiate pe canapele. Mia îl ia de mână pe Ethan și îl duce spre o altă încăpere, iar Christian îi urmărește din priviri cu ochii mijiți și cu buzele ușor strânse. Clatină din cap, apoi se întoarce spre mine.

Kate fluieră zgomotos:

— Frumoasă casă!

Mă întorc și îl văd pe Elliot ajutându-l pe Taylor cu bagajele. Mă întreb din nou dacă prietena mea știe că Gia a lucrat la casa asta.

— Facem un tur? mă întreabă Christian, părând să uite ce avea în minte în legătură cu Mia și Ethan.

Radiază încântare — sau poate neliniște? Greu de spus.

— Sigur, răspund eu, simțindu-mă iarăși copleșită de atâta bogăție.

Cât o fi costat casa asta? Iar eu n-am contribuit cu nimic la ea. Preț de o clipă, îmi aduc aminte cum m-am simțit atunci când Christian m-a dus prima oară la Escala. Am fost copleșită. *Până la urmă, te-ai obișnuit cu apartamentul*, îmi susură vocea interioară.

Christian se încruntă, dar mă ia de mână, arătându-mi diferitele camere. Bucătăria utilată ultramodern are blaturi din marmură deschisă la culoare și dulapuri negre. La parter sunt amenajate un impresionant depozit de vinuri și un living spațios, cu un ecran cu plasmă de mari dimensiuni, canapele moi și... o masă de biliard. Mă uit lung la ea și mă îmbujorez când Christian îmi surprinde privirea.

— Ai chef de o partidă? mă întreabă el cu o sclipire lascivă în ochi.

Clatin din cap, iar fruntea i se încruntă încă o dată. Luându-mă iarăși de mână, mă conduce la etaj, unde sunt amenajate patru dormitoare, fiecare cu baie proprie.

Dormitorul principal e cu totul altceva. Patul e uriaș, mai mare decât cel de acasă, iar unul dintre pereți are o fereastră uriașă, ce dă spre Aspen și munții înverziți din zare.

— Acolo e Muntele Ajax... sau Muntele Aspen, dacă vrei, îmi explică el, uitându-se la mine cu un aer nerăbdător.

Stă în prag, cu degetele vârâte în găicile blugilor negri.

Încuviințez din cap.

— Ești foarte tăcută, murmură el.

— E minunat, Christian.

Dar brusc, îmi doresc să mă întorc la Escala.

Din cinci pași mari, ajunge în fața mea, mă apucă de bărbie și îmi eliberează buza de jos din strânsoarea dinților.

— Ce-i? mă întreabă el cu ochi iscoditori.

— Ești foarte bogat.

— Da.

— Uneori, sunt surprinsă de cât de bogat ești.

— Cât de bogați suntem.

— Cât de bogați suntem, repet eu automat.

— Ana, nu te mai gândi la asta, te rog. E doar o casă.

— Și ce a făcut Gia aici, mai exact?

— Gia? ridică el o sprânceană cu un aer surprins.

— Da. Ea a făcut planurile pentru renovări, nu?

— Așa e. A proiectat camera de la parter. De lucrările propriu-zise s-a ocupat Elliot.

Își trece o mână prin păr și se încruntă la mine.

— De ce vorbim despre Gia?

— Știai că a avut o aventură cu Elliot?

Preț de o clipă, se uită la mine cu o mină indescifrabilă.

— Elliot a futut o bună parte din Seattle, Ana.

Rămân cu gura căscată.

— Mai ales femeii, din câte înțeleg, glumește Christian.

Cred că e amuzat de expresia mea.

— Serios?

Încuviințează din cap.

— Nu-i treaba mea, răspunde el, ridicând palmele.

— Kate nu cred că știe.

— Iar eu nu cred că Elliot trâmbițează chestia asta. Oricum, Kate pare să fie stăpână pe situație.

Sunt șocată. Deci așa e de fapt Elliot cel blond, cu ochi albaștri, afabil și modest?

Christian înclină capul într-o parte, privindu-mă țintă în ochi.

— Nu cred că are rost să vorbim despre promiscuitatea Giei sau a lui Elliot.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. După tot ce s-a întâmplat săptămâna asta...

Mă opresc și ridic din umeri, simțind dintr-odată că-mi vine să plâng. Christian pare ușurat. Luându-mă în brațe, mă strânge cu putere, afundându-și fața în părul meu.

— Știu. Și mie îmi pare rău. Hai să ne relaxăm și să ne simțim bine, ce zici? Poți să stai aici să citești, să te uiți la emisiuni oribile la televizor, să mergi la cumpărături, să faci drumeții — ba chiar să pescuiești. Orice vrei tu. Și uită ce ți-am zis despre Elliot. A fost o indiscreție din partea mea.

— Acum înțeleg de ce te tachinează tot timpul, murmur, frecându-mi nasul de pieptul său.

— N-are nici cea mai vagă idee despre trecutul meu. Ți-am spus, familia mea credea că sunt gay. Abstinent, dar gay.

Chicotesc și simt că încep să mă relaxez în brațe sale.

— Și eu credeam că ești abstinent. Cât de mult mă înșelam.

Îl cuprind în brațe, zâmbind la gândul că ar putea fi gay.

— Doamnă Grey, râzi cumva de mine?

— Un pic, poate, recunosc eu. Știi, nu înțeleg de ce ai casa asta.

— Ce vrei să spui? murmură și mă sărută pe păr.

— Ai un catamaran și o casă la New York — sunt lucruri pe care le înțeleg. Dar de ce o casă aici? Când ai luat-o, nu aveai cu cine s-o împărți.

Christian rămâne nemișcat și tace preț de câteva clipe.

— Te așteptam pe tine, spune el blând, cu ochi scăpărători, de un cenușiu-închis.

— Ce mi-ai spus e... atât de frumos.

— E adevărat. La momentul acela, nu știam asta, spune el cu zâmbetul lui sfios.

— Mă bucur că ai așteptat.

— Ești o femeie pentru care merită să aștepți, doamnă Grey.

Îmi ridică bărbia cu un deget, se apleacă și mă sărută tandru.

— Și tu meriți să fii așteptat, zâmbesc eu. Deși simt că am trișat. N-a trebuit să te aștept deloc.

Surâde.

— Sunt un premiu chiar atât de valoros?

— Christian, ești premiul cel mare la loterie, leacul pentru cancer și cele trei dorințe pe care ți le poate îndeplini spiritul din lampa lui Aladin — toate la un loc.

Ridică o sprânceană.

— Când o să-ți dai seama de asta? îl dojenesc eu. Erai o partidă foarte bună. Și nu mă refer la toate astea, adaug eu, făcând un semn cu mâna spre luxul din jur. Mă refer la ce ai aici, spun eu, așezându-mi mâna peste inima lui, iar ochii i se măresc.

Soțul meu încrezător și sexy a dispărut — acum am în față un băiat rătăcit.

— Christian, crede-mă, te rog, șoptesc eu și îi cuprind fața în palme, trăgându-l spre mine și sărutându-l.

Geme, și nu-mi dau seama dacă e reacția la ce i-am spus sau obișnuitul său răspuns primar la atingerea mea. Buzele mele le frământă pe ale lui, iar limba mea îi invadează gura.

Când rămânem fără suflare, se retrage și se uită la mine cu un aer neîncrezător.

— Când o să-ți intre în cap că te iubesc? întreb eu cu un aer exasperat.

Înghite în sec.

— Într-o bună zi, spune el.

E un progres. Surâd, și sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Vino. Hai să mâncăm ceva. Cred că ceilalți deja se întrebă unde suntem. O să discutăm și cu ei ce să facem azi.

— Oh, nu! spune Kate dintr-odată.

Toate privirile se întorc spre ea.

— la uitați! continuă ea, făcând semn cu mâna spre fereastra largă.

A început să plouă. Stăm în bucătărie, în jurul mesei mari din lemn negru, și tocmai am terminat o masă în stil italian: *antipasti* pregătite de doamna Bentley, și două sticle de Frascati. Sunt sătulă și un pic amețită de alcool.

— S-a dus drumeția noastră, bombăne Elliot pe un ton vag ușurat.

Kate se încruntă la el. E limpede că au o problemă. Sunt relaxată cu noi, dar nu și între ei.

— Am putea merge în oraș, intervine Mia, iar Ethan îi surâde.

— E o vreme excelentă pentru pescuit, sugerează Christian.

— Aș merge la pescuit, spune Ethan.

— Hai să ne împărțim, bate Mia din palme. Fetele — la cumpărături, băieții — afară, la chestii plicticoase.

Mă uit la Kate, Christian o privește pe Mia cu un aer înțelegător. Pescuit sau cumpărături? Doamne, ce să aleg?

— Ana, ce vrei să faci? mă întreabă Christian.

— Mi-e indiferent, mint eu.

Kate îmi prinde privirea și îmi șoptește: „Cumpărături!”. Poate că vrea să stăm de vorbă.

— Dar mi-ar plăcea să merg la cumpărături, le zâmbesc eu Miei și lui Kate.

Christian zâbește ironic — știe că urăsc cumpărăturile.

— Aș putea rămâne aici, cu tine, murmură el, și tonul lui îmi trezește ceva întunecat în pânțele.

— Nu, mergi la pescuit, răspund eu.

Christian are nevoie să petreacă timp și cu bărbați.

— Mi se pare un plan bun, spune Kate, ridicându-se de la masă.

— O să vă însoțească Taylor, ne înștiințează Christian.

Și e un lucru cert, nu ceva negociabil.

— Nu avem nevoie de babysitter, răspunde Kate prompt, directă ca de obicei.

Pun mâna pe brațul ei.

— Kate, e bine să vină Taylor cu noi.

Se încruntă, ridică din umeri și, pentru prima dată în viața ei, își ține gura.

Îi zâmbesc timid lui Christian, iar expresia lui rămâne impasibilă. Oh, sper că nu e supărat pe Kate.

Elliot se încruntă.

— Trebuie să-mi cumpăr din oraș o baterie pentru ceas.

Îi aruncă o privire lui Kate și observ că s-a înroșit ușor. Dar Kate nu observă, pentru că pur și simplu îl ignoră.

— Ia Audiul, Elliot, spune Christian. Când te întorci, putem să mergem la pescuit.

— Mda, bâiguie Elliot, dar are un aer distrat. Un plan bun.

— Aici!

Mia mă ia de mână și mă trage într-un magazin de haine plin cu mătăsuri roz și mobile rustice vechi, în stil franțuzesc. Kate intră după noi, iar Taylor rămâne afară, adăpostindu-se de ploaie sub tinda de la intrare. În boxele din magazin se aude vocea caldă a Arethei Franklin cântând „Spune o mică rugăciune”. Ador melodia asta. Ar trebui să o pun pe iPod-ul lui Christian.

— Ar arăta minunat pe tine, Ana, îmi întinde Mia o bucată de material argintiu. Probeaz-o.

— Hm... e puțin cam scurtă.

— Ți-ar sta nemaipomenit. Sigur o să-i placă și lui Christian.

— Crezi?

Mia se încruntă la mine.

— Ana, ai picioare trăsnet, iar dacă diseară ieșim în club — zâmbește, simțind că n-o să fiu greu de convins —, o să fi foarte sexy pentru soțul tău.

Clipesc cu un aer ușor surprins. Ieșim în club? Nu obișnuiesc să umblu prin cluburi.

Kate râde când îmi vede expresia. Acum, că e departe de Elliot, e mai relaxată.

— Eu zic să dansăm în seara asta, spune ea.

— Du-te s-o probezi, mă îndeamnă Mia, iar eu pornesc fără tragere de inimă spre cabina de probă.

În timp ce le aștept pe Kate și Mia să iasă din cabina de probă, mă apropiu de vitrină și privesc în gol spre clădirea de vizavi. Muzica soul continuă: acum, se aude „Ai grijă, iubito“, de Dionne Warwick. Încă o piesă minunată — una dintre preferatele mamei. Mă uit la rochia din mâna mea. E mult spus rochie. Are spatele decupat și e foarte scurtă, dar Mia a decretat că e cea mai bună alegere — perfectă pentru o noapte de dans. Se pare că o să am nevoie și de niște pantofi, plus un colier voluminos, pe care o să mergem să le cumpărăm imediat. Dându-mi ochii peste cap, mă gândesc încă o dată cât sunt de norocoasă că o am pe Caroline Acton, cumpărătoarea mea personală.

Brusc, de dincolo de vitrină, îmi atrage atenția silueta lui Elliot. A oprit pe partea cealaltă a străzii mărginite de copaci și a coborât dintr-un Audi mare. Intră într-un magazin, ca și cum s-ar adăposti de ploaie. Pare să fie un butic de bijuterii... poate caută baterii pentru ceas. Iese după câteva clipe, dar nu singur — ci însoțit de o femeie.

La dracu'! Stă de vorbă cu Gia! *Ce naiba caută aici?*

În timp ce mă uit la ei, se îmbrățișează scurt, iar ea dă capul pe spate, râzând cu poftă de ceva ce i-a spus el. Elliot o sărută pe obraz, apoi revine în fugă la mașină. Gia se întoarce cu spatele și pornește

pe trotuar în cealaltă direcție. *Ce-a fost asta?* Mă întorc cu un aer neliniștit spre cabinele de probă, dar Kate și Mia încă n-au ieșit.

Îi arunc o privire lui Taylor, care așteaptă în fața magazinului. Îmi prinde privirea și ridică din umeri. A fost și el martor la întâlnirea lui Elliot. Mă îmbujorez, rușinată că am fost prinsă trăgând cu ochiul. Mă întorc cu spatele, iar Mia și Kate ies râzând din cabine.

Kate se uită la mine cu un aer întrebător:

— Ce s-a întâmplat, Ana? Nu-ți place rochia? Arăți senzațional în ea.

— Ăă... nu.

— Te simți bine? insistă Kate, făcând ochii mari.

— Da, mă simt bine. Mergem să plătim?

Pornesc spre casă, alăturându-mă Miei, care a ales două fuste.

— Bună ziua, doamnă, îmi zâmbeste tânăra vânzătoare — are date buzele cu mai mult gloss decât am văzut eu vreodată la un loc. Rochia face opt sute cincizeci de dolari.

Ce? Pentru o bucățică de material? Clipesc și îi întind cu sfială cardul de credit Amex, de culoare neagră.

— Vă mulțumesc, doamnă Grey, susură Domnișoara Gloss de Buze.

Următoarele două ore, mă țin după Kate și Mia cu un aer dezorientat, luptându-mă cu mine însămi. Oare să-i spun lui Kate? Vocea mea interioară clatină ferm din cap. Da, ar trebui să-i spun. Ba nu, n-ar fi bine. Poate că a fost o întâlnire nevinovată. *La dracu'!* Ce să fac?

— Ei, îți plac pantofii ăștia, Ana? mă întreabă Mia, punându-și mâinile în șold.

— Ăă... da, sigur.

În cele din urmă, mă aleg cu o pereche de pantofi Manolo Blahniks, incomod de înalți, cu niște curelușe ce par făcute din bucățele de oglindă. Se potrivesc de minune cu rochia, și l-au costat pe Christian aproape o mie de dolari. Sunt mai norocoasă cu lanțul lung de argint pe care Kate insistă să mi-l cumpăr — e un adevărat chilipir: optzeci și patru de dolari.

-- Începi să te obișnuiești cu banii? mă întreabă Kate fără maliciozitate în timp ce ne îndreptăm spre mașină.

Mia ne-a luat-o înainte.

— Doar știi că nu sunt așa, Kate. Toate astea mă stânjenesc. Dar am fost informată de o sursă sigură că toate astea vin la pachet cu soțul meu, îi răspund eu, ținând buzele, iar Kate mă cuprinde pe după umeri.

— Ai să te obișnuiești, spune ea cu un aer înțelegător. O să arii grozav în hainele astea.

— Kate, cum te înțelegi cu Elliot? întreb eu.

Mă fixează cu ochii ei mari și albaștri. *Oh, nu!*

Clatină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, spune ea, făcând semn cu capul spre Mia. Dar lucrurile sunt...

Nu-și termină fraza, ceea ce nu-i stă în obicei lui Kate cea tenace. *La dracu'!* Știam eu că ceva e în neregulă. Oare să-i spun ce am văzut? Dar ce am văzut? Elliot și Domnișoara Prădătoare Sexuală Dichisită stând de vorbă și îmbrățișându-se — plus sărutarea pe obraz. Poate sunt prieteni vechi. Nu, n-am să-i spun. Nu acum. Așa că încuviințez din cap, transmițându-i fără cuvinte că o înțeleg perfect și că îi respect intimitatea. Îmi ia mâna și mi-o strânge cu recunoștință, iar în ochii ei apare preț de o clipă o expresie îndurerată și rănită, pe care o înăbușă rapid, cu o clipire. Brusc, simt imboldul de a o proteja pe prietena mea. Ce o fi punând la cale Elliot Desfrânatul Grey?

După ce ajungem acasă, Kate hotărăște că merităm niște cocteiluri după sesiunea extravagantă de cumpărături și prepară repede niște daiquiri cu căpșune. Ne lungim pe canapelele din camera de zi, în fața focului de bușteni din șemineu.

— Elliot a fost un pic distant în ultima vreme, murmură Kate uitându-se în flăcări.

Mia a plecat să-și ducă în cameră cumpărăturile, iar Kate și cu mine am rămas, în sfârșit, singure câteva clipe.

— Da?

— Și cred că am dat de necaz pentru că... ți-am făcut probleme acasă.

— Deci ai aflat?

— Da. Christian l-a sunat pe Elliot, iar Elliot m-a sunat pe mine.

Dau ochii peste cap. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele...*

— Îmi pare rău. Christian e... foarte protector. Și nu te-ai mai văzut cu Elliot de la Afacerea Cocteil?

— Nu.

— Ah...

— Îmi place mult de el, Ana, șoptește ea.

Și, preț de câteva clipe îngrozitoare, am impresia că o să izbucnească în plâns. E un lucru care nu-i stă în fire. Oare asta înseamnă că va trebui să revină la pijamalele roz? Se întoarce spre mine.

— M-am îndrăgostit de el. La început, am crezut că e vorba doar de sex nemaipomenit. Dar e un bărbat șarmant, bun la suflet, cald și amuzant. Ne și vedeam îmbătrânind împreună... copii, nepoți, mă rog, tot tacâmul.

— Împreună până la adânci bătrâneți, murmur eu.

Încuviințează trist din cap.

— Poate că ar trebui să vorbești cu el. Încearcă să rămâi singură cu el și întreabă ce nu-i dă pace.

Cine nu-i dă pace, pufnește vocea mea interioară, dar îi închid imediat gura, șocată de gândurile mele încăpățănate.

— Poate ieșiți la o plimbare mâine-dimineață.

— Să văd.

— Kate, mă doare să te văd așa.

Pe buze i se așterne un zâmbet firav, și mă aplec s-o strâng în brațe. Hotărâsc să nu-i spun nimic despre Gia, deși aș putea să stau de vorbă despre asta cu desfrânatul însuși. Cum de poate nesocoti în felul ăsta sentimentele prietenei mele?

Mia se întoarce, și revenim la subiecte neutre.

Arunc în vatră ultimul buștean, iar focul şuieră și aruncă scântei. Aproape că am rămas fără lemne. Deși e vară, căldura șemineului e bine-venită pe o vreme atât de umedă.

— Mia, știi cumva unde sunt lemnele de foc? o întreb eu, în timp ce soarbe din paharul de daiquiri.

— Cred că în garaj.

— Mă duc să le caut. În felul ăsta, o să explorez puțin casa.

Ies afară — ploaia s-a mai domolit — și mă îndrept spre garaj! pentru trei mașini construit alături de casă. Ușa laterală e deschisă, așa că intru și aprind lumina, să împrăștiu întunericul. Neoanele se aprind pălpâind și bâzâind.

Înăuntru e o mașină și îmi dau seama că e Audiul în care l-am văzut pe Elliot în după-amiaza asta. Văd și două snowmobile, dar ceea ce îmi atrage atenția sunt două motociclete de teren, ambele de 125 de centimetri cubi. Îmi aduc aminte cum a încercat Ethan vara trecută să mă învețe să merg cu motocicleta; în mod inconștient, îmi frec locul unde mi-a apărut o vânătăie după ce am căzut.

— Știi să mergi cu ea? mă întreabă Elliot din spate.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Te-ai întors.

— Așa se pare.

Zâmbește, și îmi dau seama că la fel ar fi răspuns și Christian — dar fără enormul său zâmbet cald.

— Ei bine? insistă el.

Desfrânatule!

— Oarecum.

— Vrei să facem o plimbare?

Pufnesc.

— Ăă... nu. Christian nu cred că ar fi foarte încântat.

— Christian nu e aici.

Elliot zâmbește superior — *ah, e o trăsătură de familie* — și face un gest cu mâna, prin care dă de înțeles că suntem singuri. Se

apropie de una dintre motociclete și ridică peste șa piciorul său lung, îmbrăcat în blugi, apucând ghidonul cu ambele mâini.

— Christian are... ăă... probleme când vine vorba de siguranța mea. Ar fi bine să nu urc.

— Întotdeauna faci ce zice el?

În ochii săi azurii strălucește o expresie malițioasă, și îl întrezăresc pe băiatul rău... băiatul rău de care s-a îndrăgostit Kate. Băiatul rău din Detroit.

— Nu, ridic eu o sprânceană cu un aer dojenitor. Dar încerc să remediez asta. Și-așa are destule griji. S-a întors?

— Nu știu.

— N-ai fost la pescuit?

Elliot clatină din cap.

— Am avut niște treabă în oraș.

Treabă? Pe naiba — o treabă blondă și dichisită! Inspir adânc și mă uit la el cu un aer uluit.

— Dacă nu vrei să te plimbi cu motocicleta, ce cauți în garaj? întreabă el.

— Caut lemne de foc.

— Aici erai! ne întrerupe Kate. Oh, Elliot, te-ai întors.

— Bună, iubito, zâmbește el larg.

— Ai prins ceva?

Sunt foarte atentă la reacția lui Elliot.

— Nu, răspunde el. Am avut niște treabă în oraș.

Preț de o clipă, văd pe chipul său o undă de incertitudine.

La naiba!

— Am venit să văd de ce întârzie Ana, spune Kate cu un aer nedumerit.

— Stăteam la taclale, răspunde Elliot, și simt tensiunea dintre ei.

Se aude o mașină oprind în fața garajului și nimeni nu mai spune nimic. *Oh, s-a întors Christian! Slavă Domnului!* Motorul care acționează ușa începe să bâzâie zgomotos, făcându-ne pe toți să tresărim.

Îi vedem pe soțul meu și pe Ethan descărcând o camionetă. Christian se oprește când ne zărește pe tustrei în garaj.

— Ați pus la cale o trupă muzicală de garaj? întreabă el pe un ton sardonice, apoi intră și se îndreaptă direct spre mine.

Zâmbesc. Sunt ușurată să-l revăd. Pe sub haina de fâș are salopeta pe care i-am vândut-o pe vremea când lucram la Claytons.

— Bună, mă salută el, privindu-mă cu un aer întrebător, fără să ia în seamă pe Kate și Elliot.

— Bună, răspund eu. Frumoasa salopetă.

— Are multe buzunare. E ideală pentru pescuit.

Vocea lui e blândă și seducătoare — e doar pentru urechile mele —, iar când coboară privirea spre mine, are un aer sexy. Mă înroșesc, iar pe buze i se așterne un zâmbet larg, ce îi dezvelește toți dinții.

— Ești ud, murmur eu.

— A plouat. Ce faceți în garaj? întreabă el, luând până la urmă în considerare faptul că nu suntem singuri.

— Ana a venit să ia niște lemne de foc, rânjește Elliot, reușind să facă răspunsul lui să sune obscen. Am încercat s-o tentez cu o plimbare.

E un adevărat maestru când vine vorba de remarcile cu dublu înțeles.

Christian se înnegurează, iar mie îmi stă inima în loc.

— Dar a zis nu. Pentru că n-ai fi de acord, adaugă Elliot pe un ton blând, fără nicio insinuare.

Privirea cenușie a lui Christian revine la mine.

— Serios? murmură el.

— Uite ce e, abia aștept să aflu ce a făcut Ana, dar ce-ar fi să ne întoarcem în casă? intervine Kate.

Se apleacă, înhață doi bușteni și se răsuțește pe călcâie, pornind spre ușă cu pași hotărâți. La dracu'! Kate e supărată — însă știu că nu pe mine. Elliot oftează și o urmează fără niciun cuvânt. Mă uit după ei, dar Christian îmi distrage atenția.

— Știi să mergi pe motocicletă? întreabă el pe un ton neîncrezător.

— Nu foarte bine. M-a învățat Ethan.

Brusc, privirea îi devine glacială.

— Ai luat o decizie bună, spune el cu glas mult mai rece decât înainte. Drumul e alunecos și dificil din pricina ploii.

— Unde vrei să punem echipamentul de pescuit? întreabă Ethan de afară.

— Lasă-l acolo, Ethan. O să se ocupe Taylor de asta.

— Și cu peștele ce fac? adaugă Ethan pe un ton vag ironic.

— Ai prins un pește? întreb eu cu un aer surprins.

— Nu eu, Kavanagh.

Christian țuguie buzele... cu o expresie simpatcă, iar eu izbucnesc în râs.

— O să se ocupe doamna Bentley de el, îi răspunde lui Ethan, care zâmbește și intră în casă.

— Te amuz, doamnă Grey?

— Grozav. Ești ud... Hai să-ți fac baie.

— Numai dacă faci baie cu mine.

Se apleacă și mă sărută.

Pornesc apa în cada mare a camerei noastre și torn în apă niște ulei de baie scump, care începe să facă spumă imediat. Are o aromă minunată... iasomie, cred. Mă întorc în dormitor și dau să pun pe umeraș rochia, cât timp se umple cada.

— Te-ai distrat? mă întreabă Christian, intrând în cameră și închizând ușa.

E îmbrăcat doar cu un tricou și niște pantaloni de trening. E în picioarele goale.

— Da, murmur eu, sorbindu-l din priviri.

Mi-a fost dor de el. Ce caraghios — au trecut doar câteva ore.

Înclină capul într-o parte și se uită la mine.

— Ce-i?

— Mă gândeam la cât de mult mi-ai lipsit.

— Vorbești ca și cum nu te-ai fi simțit tocmai bine, doamnă Grey.

— Așa-i, domnule Grey, nu m-am simțit bine.

Se apropie și se oprește în fața mea.

— Ce ți-ai cumpărat? șoptește el, și știu că o face doar ca să schimbe subiectul.

— O rochie, niște pantofi și un colier. Am cheltuit o mulțime de bani, adaug eu, uitându-mă la el cu un aer vinovat.

— Bine, murmură el amuzat, dându-mi o șuviță pe după ureche. Și, pentru a nu știu câta oară, sunt banii noștri, nu ai mei.

Mă apucă de bărbie, eliberându-mi buza de jos din strânsoarea dinților, și își plimbă arătătorul pe tricoul meu, pe stern, între sâni, pe abdomen, peste buric, până la marginea de jos.

— N-o să ai nevoie de el în cadă, șoptește și, apucând tricoul cu ambele mâini, îl ridică ușor. Sus mâinile.

Mă supun, fără să-mi iau privirea din ochii lui, iar el îl aruncă pe podea.

— Am crezut că doar o să facem baie, spun, simțind cum îmi crește pulsul.

— Mai întâi, vreau să te murdăresc. Și mie mi-a fost dor de tine.

Se apleacă și mă sărută.

— La naiba! Apa!

Încerc să mă ridic din pat, amețită și copleșită de orgasm, dar Christian nu-mi dă drumul. Sunt întinsă pe el.

— Christian, cada! spun eu, uitându-mă în ochii lui. Izbucnește în râs.

— Stai liniștită, e o baie cu scurgere foarte bună.

Se trage de sub mine și mă sărută scurt.

— Mă duc eu să opresc robinetul.

Se dă jos din pat și se duce în baie cu pași mari, iar eu îl urmăresc lacom din priviri. Hm... soțul meu — gol și în curând ud. Zeița mea intimă își linge buzele lasciv și îmi zâmbeste cu un aer foarte satisfăcut. Sar și eu din pat.

Stăm fiecare la câte un capăt al căzii, care e plină ochi — atât de plină, încât, ori de câte ori ne mișcăm, apa dă pe afară, ceea ce creează o atmosferă foarte decadentă. Și mai decadent e Christian, care îmi spală picioarele, masându-mi tălpile și trăgându-mă ușor de degete. Le sărută pe fiecare în parte și îmi mușcă ușor degetul mare.

— Ah!

Simt un fior chiar *acolo*, în pânțele.

— Așa? șoptește el.

— Îhî, bâigui eu incoerent.

Și iarăși începe să mă maseze. Vai, ce bine e. Închid ochii.

— Am văzut-o pe Gia în oraș, murmur eu.

— Serios? Cred că are și ea o casă aici, spune el pe un ton expeditiv — subiectul nu-l interesează deloc.

— Era cu Elliot.

Christian se oprește din masaj. Acest detaliu i-a atras atenția. Când deschid ochii, are capul înclinat într-o parte, ca și cum n-ar fi înțeles ce i-am spus.

— Cum adică, cu Elliot? întreabă el, mai degrabă perplex, decât îngrijorat.

Îi povestesc ce am văzut.

— Ana, sunt doar prieteni. Cred că Elliot e foarte îndrăgostit de Kate.

Face o pauză, apoi adaugă pe un ton mai liniștit.

— De fapt, *știu* că e foarte îndrăgostit de Kate.

Se uită la mine cu un aer care vrea să spună că nu înțelege despre ce ar putea fi vorba.

— Kate e superbă, îmi laud eu prietena.

Pufnește.

— Dar tot mă bucur că nu a venit ea să-mi ia interviul.

Îmi sărută degetul mare de la picior, îmi dă drumul la piciorul stâng și mi-l ia la masat pe dreptul. Are degete atât de suple și de puternice. Mă relaxez din nou. Nu vreau să ne certăm din cauza lui Kate. Închid ochii și mă las în seama degetelor lui magice.

Mă uit cu gura căscată în oglindă și nu recunosc vampa care se uită la mine. Kate și-a dat toată silința și a făcut o păpușă Barbie din mine, fardându-mă și coafându-mă. Am părul drept și voluminos, genele date cu rimel și buzele stacojii. Arăt... sexy. Am niște picioare uriașe, accentuate de pantofii Manolo și de rochia indecent de scurtă. Am nevoie de aprobarea lui Christian, deși bănuiesc că n-o să-i placă să-mi expun o parte atât de mare din corp. În vederea unei *entente cordiale*¹⁶, hotărâsc să-l întreb. Îmi iau BlackBerry-ul.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Fundul meu pare mare în rochia asta?

Data: 27 august 2011, 18:53

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Am nevoie de sfatul tău de croitor.

A ta,

Dn. G. x

De la: Christian Grey

Subiect: Excelent

Data: 27 august 2011, 18:55

Către: Anastasia Grey

¹⁶ În franceză, în original: „înțelegere cordială”. (N.t.)

Doamnă Grey,
Mă cam îndoiesc.
Dar am să vin să-ți examinez cu atenție fundul, să fiu sigur.
Al tău nerăbdător,
Dl G x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Imediat după ce termin de citit e-mailul, ușa dormitorului se deschide, iar Christian înmărmurește în prag. Rămâne cu gura căscată și face ochii mari.

Mama mă-sii... poate să fie de bine sau poate să fie de rău.

— Ei bine? șoptesc eu.

— Ana, arăți... Uau!

— Îi place?

— Da, cred că da.

Are vocea un pic răgușită. Intră în dormitor cu pași mici, închizând ușa în urma lui. E îmbrăcat cu blugi negri, un tricou alb și o haină neagră. Arată superb. Se apropie lent, iar când ajunge lângă mine, își așază mâinile pe umerii mei și mă întoarce cu fața spre oglindă, rămânând în spatele meu. Ochii mei se întâlnesc cu ai lui în oglindă, apoi Christian coboară privirea, fascinat de spatele meu gol. Degetele sale îmi alunecă pe șira spinării, ajungând în zona lombară, unde pielea se întâlnește cu materialul argintiu.

— E foarte decoltată, murmură el.

Mâna lui alunecă mai jos, trecându-mi peste fund și ajungând la coapsa goală. Face o pauză, ochii săi cenușii sfredelindu-mi ochii albaștri. Apoi ridică ușor degetele până lângă marginea de jos a rochiei.

Urmărindu-i degetele lungi, care se mișcă delicat și provocator pe pielea mea, și simțind furnicăturile pe care le lasă în urmă, buzele mele formează un „O“ perfect.

— Nu e distanță mare de aici, șoptește el, atingând tivul rochiei, apoi ridică mâna — până aici.

Mă trec fiorii când îi simt degetele mângâindu-mi sexul prin chiloți, pipăindu-mă și atâțându-mă.

— Și care e ideea? șoptesc eu.

— Ideea e că... nu-i departe de aici — degetele lui se apropie de marginea chiloților mei, iar unul intră sub ei, atingându-mi pielea ușor jilavă — până aici. Și apoi până aici, adaugă el, vârând un deget în mine.

Mă trec fiorii și scot un geamăt discret și prelung.

— E a mea, îmi șoptește el la ureche, apoi, închizând ochii, mișcă degetul în sus și în jos. Nu vreau s-o vadă nimeni altcineva.

Am respirația precipitată, gâfăitul meu potrivindu-se cu ritmul degetului său. Mi se pare extrem de erotic să-l urmăresc în oglindă.

— Așa că să fii cuminte și să nu te apleci, și totul va fi bine.

— Deci ești de acord? murmur eu.

— Nu, dar n-am să te împiedic s-o porți. Arăți superb, Anastasia.

Își retrage brusc degetul din mine, lăsându-mă plină de dorință și vine în fața mea. Așază vârful degetului său invadator pe buza mea de jos. În mod instinctiv, îmi țugui buzele și îl sărut, fiind răsplătită cu un zâmbet lasciv. Își vâră degetul în gură, iar expresia lui îmi dă de înțeles că am un gust bun... foarte bun. Mă înroșesc. Oare întotdeauna o să mă șocheze acest gest?

Mă ia de mână.

— Vino, îmi poruncește el pe un ton blând.

Îmi vine să spun că dorințele lui sunt lege pentru mine, dar îmi aduc aminte ce s-a întâmplat ieri în camera de joacă și mă abțin.

Așteptăm desertul într-un restaurant luxos și exclusivist din oraș. Până acum, a fost o seară animată, iar Mia e ferm convinsă că ar trebui să continue, și să mergem într-un club. În clipa asta, e în sfârșit tăcută, sorbind fiecare cuvânt al lui Ethan, care stă de vorbă cu Christian. E limpede că Mia e îndrăgostită de Ethan și că Ethan.

ei bine, e greu de spus. Nu-mi dau seama dacă sunt doar prieteni sau e ceva mai mult între ei.

Christian pare în largul său. A discutat însuflețit cu Ethan. Se vede că s-au înțeles bine în timpul pescuitului. Discută mai ales despre psihologie. În mod ironic, soțul meu pare să știe mai multe decât el. Zâmbesc discret, ascultându-le conversația fără multă atenție, dându-mi seama cu tristețe că expertiza lui e rezultatul interacțiunii lui cu atât de mulți psihiatri.

Îmi vin în minte vorbele pe care mi le-a șoptit odată, în timp ce făceam dragoste: „Tu ești cea mai bună terapie“. Oare e adevărat? *Oh, Christian, sper să ai dreptate.*

Îi arunc o privire lui Kate. Arată superb, dar asta nu-i o noutate. Ea și Elliot sunt mai puțin animați. El pare agitat — face glume cu glas cam ridicat, iar râsul său e un pic forțat. Oare s-au certat? Ce nu-i dă pace? O fi din cauza arhitectei? Mi se strânge inima la gândul că ar putea s-o rănească pe prietena mea cea mai bună. Mă uit la intrare, așteptându-mă s-o văd pe Gia cea dichisită intrând în restaurant și apropiindu-se cu pași siguri de noi. Mintea îmi joacă feste — presupun că de la alcool. Simt că începe să mă doară capul.

Brusc, Elliot ne surprinde pe toți, ridicându-se în picioare, făcând scaunul să scârțâie pe podeaua de gresie. Toate privirile se îndreaptă spre el. Se uită la Kate preț de o clipă, apoi îngenunchează lângă ea.

Dumnezeule mare!

O ia de mână, și tăcerea se lasă ca o pătură peste întreg restaurantul — toată lumea se oprește din mâncat, din vorbit și din plimbat, uitându-se spre masa noastră.

— Frumoasa mea Kate, te iubesc. Eleganța, frumusețea și sufletul tău plin de pasiune nu au egal. Mi-ai cucerit inima. Petrece-ți viața alături de mine. Căsătorește-te cu mine.

Sfinte Sisoel!

Capitolul 14

Atenția întregului restaurant e îndreptată spre Kate și Elliot. Toată lumea așteaptă cu sufletul la gură. Așteptarea e insuportabilă. Tăcerea se întinde ca o bandă de cauciuc foarte încordată. Atmosfera e apăsătoare și neliniștită — și totuși, plină de speranță.

Kate se uită cu o mină indescifrabilă la Elliot, care o privește din genunchi, cu ochii plini de dorință — ba chiar și de teamă. *Pentru numele lui Dumnezeu, Kate! Pune capăt supliciului său. Te rog.* Of, ar fi putut s-o ceară între patru ochi.

O singură lacrimă se prelinge pe obrazul ei, cu toate că fața ei rămâne impasibilă. La naiba! Kate plânge? Apoi pe buze i se așterne lent un zâmbet ce pare să spună: „Am atins nirvana”.

— Da, murmură ea.

Un răspuns șoptit și tandru — nu e deloc genul ei. Urmează o pauză de o fracțiune de secundă, apoi toată lumea din restaurant râsuflă ușurată, iar hărmălaia devine asurzitoare: aplauze spontane, chiote, fluierături și urale. Dintr-odată, lacrimile mi se preling pe

obraz, stricându-mi machiajul care te trimite cu gândul la Barbie și în același timp, la Joan Jett¹⁷.

Fără să țină seama de zarva din jurul lor, prietena mea și fratele lui Christian sunt prinși în mica lor lume. Elliot scoate o cutiuță din buzunar, o deschide și i-o întinde lui Kate. Un inel. Și, din câte îmi pot da seama, e un inel splendid, dar trebuie să mă uit mai de aproape. Asta făcea cu Gică Alegea un inel? *La dracu'!* Vai, ce mă bucur că nu i-am spus lui Kate!

Kate ridică privirea de la inel la Elliot și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Se sărută surprinzător de cast pentru ei, și toată lumea izbucnește în urale. Elliot se ridică în picioare și îi mulțumește lui Kate cu o plecăciune surprinzător de elegantă, apoi, cu un uriaș zâmbet de satisfacție, se așază pe scaun. Nu pot să-mi iau ochii de la ei. Scoțând inelul din cutiuță, Elliot îl pune cu grijă pe degetul lui Kate, și se sărută încă o dată.

Christian îmi strânge mâna. Abia acum îmi dau seama că, în tot acest timp, l-am strâns cu putere de mână. Îi dau drumul, un pic stânjenită, iar el își scutură ușor mâna și șoptește:

— Au!

— Scuze. Știai de asta? murmur eu.

Christian zâmbeste, și îmi dau seama că știa. Apoi cheamă chelnerul.

— Două sticle de șampanie Cristal, te rog, comandă el. Din 2002, dacă aveți.

Îi zâmbesc ironic.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Pentru că cea din 2002 e mult mai bună decât cea din 2003, îl tachinez eu.

Râde.

— Da, Anastasia, pentru papilele unui cunoscător, chiar este.

— Ai papile foarte sensibile, domnule Grey, și gusturi unice zâmbesc eu.

17 Joan Jett (1958) — chitaristă și solistă de rock americană. (N.t.)

— Așa este, doamnă Grey, se apleacă el spre mine. Tu ai gustul cel mai bun, șoptește el și îmi sărută un anumit locșor de după ureche, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

Mă fac stacojie și îmi aduc aminte cu plăcere de felul în care mi-a demonstrat mai devreme că am o rochie foarte scurtă.

Mia e prima care îi îmbrățișează pe Kate și Elliot, după care cu toții ne ridicăm să felicităm fericitul cuplu. O strâng foarte tare în brațe pe Kate.

— Vezi? Își făcea griji din pricina cererii în căsătorie, șoptesc eu.

— Oh, Ana, chicotește ea cu lacrimi în ochi.

— Kate, mă bucur atât de mult pentru tine. Felicitări!

Christian e în spatele meu. Dă mâna cu Elliot, apoi — surprinzându-ne și pe Elliot, și pe mine — îl ia în brațe. Reușesc să disting ce-i șoptește fratelui său.

— Bravo, Lelliot.

Elliot nu spune nimic, redus pentru prima dată la tăcere, apoi îl strânge și el în brațe pe Christian.

Lelliot?

— Mulțumesc, Christian, spune Elliot cu glasul sugrumat de emoție.

Christian o strânge și pe Kate în brațe — scurt, stângaci și fără să-și atingă pieptul de al ei. Știu că atitudinea lui Christian față de ea este, în cele mai bune cazuri, tolerantă, iar de cele mai multe ori, ambivalentă, așa că acest gest e un progres. Dându-i drumul, îi șoptește atât de încet, încât doar ea și cu mine putem auzi:

— Sper să fii la fel de fericită în căsnicie pe cât sunt eu.

— Mulțumesc, Christian. Asta sper și eu, răspunde ea cordial.

Chelnerul s-a întors cu șampania, pe care începe să o deschidă cu discreție.

Christian ridică paharul:

— Pentru Kate și fratele meu Elliot. Felicitări!

Sorbim cu toții din șampanie — mă rog, eu o dau pe gât. Hm, ce gust bun are Cristal, și îmi aduc aminte de prima oară când am

băut din ea la clubul lui Christian, precum și de călătoria palpitantă cu liftul care a urmat.

Christian se încruntă la mine.

— La ce te gândești? șoptește el.

— La ziua când am băut prima oară șampanie Cristal.

Pe chip i se așterne o mină întrebătoare.

— Eram la clubul tău, îi explic eu.

Zâmbește.

— Ah, da. Îmi aduc aminte, răspunde el, făcându-mi cu ochii

— Elliot, ai stabilit data? întreabă Mia cu glas tare.

Elliot îi aruncă surorii lui o privire exasperată.

— Abia am cerut-o în căsătorie pe Kate. Te anunțăm că stabilim data.

— Ce bine ar fi dacă ați face nunta de Crăciun! Ar fi atât de romantic, și nu v-ar fi deloc greu să vă amintiți aniversarea nunței. Bate Mia din palme.

— O să ne gândim și la varianta asta, îi zâmbește ironic Elliot.

— După șampanie, am putea merge în club? se întoarce Mia spre Christian, privindu-l țintă cu ochii ei mari și căprui.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe Elliot și Kate ce le-ar plăcea să facă.

Ca la un semn, ne întoarcem cu toții spre ei. Elliot ridică din umeri, iar Kate se îmbujorează. Dorința carnală pentru logodnicul ei e atât de limpede, încât pufnesc, aproape scuipând pe masă șampania de patru sute de dolari sticla.

Zax e cel mai exclusivist club de noapte din Aspen — cel puțin, așa zice Mia. Cu brațul petrecut pe după mijlocul meu, Christian depășește coada mică de la intrare, și ni se permite accesul imediat. Mă întreb într-o doară de ce e proprietatea lui. Mă uit la ceas — e unsprezece jumate — și mă simt amețită. Cele două pahare de șampanie și paharele de Pouilly-Fumé din timpul mesei încep să-și facă efectul, și sunt recunoscătoare că soțul meu mă ține pe după talie.

— Domnule Grey, bine ați revenit, îl salută o blondă foarte atrăgătoare, cu picioare lungi, îmbrăcată în satin negru — pantaloni scurți mulați, tricou fără mâneci — și cu o tichie roșie pe cap.

Afișează un zâmbet larg, tipic american, ce îi dezvelește dinții, iar buzele stacojii i se asortează cu tichia.

— O să vă ia Max hainele.

Un tânăr îmbrăcat complet în negru — din fericire, nu în satin — zâmbește și se oferă să-mi ia haina. Ochii lui negri sunt calzi și ispititori. Sunt singura care are haină: Christian a insistat să-mi iau pe mine treciul Mieî ca să-mi acopăr fundul — așa că Max nu trebuie să se ocupe decât de mine.

— Frumoasă haină, spune el, uitându-se țintă la mine.

Alături de mine, Christian se zbârlește și îl fixează pe Max cu o privire al cărei mesaj e: „Cară-te! Acum!”. Tânărul se înroșește și îi înmânează repede numărul de la garderobă al hainei mele.

— Să vă conduc la masă, îi spune soțului meu Domnișoara Pantaloni Scurți de Satin, fluturându-și genele, apoi își dă într-o parte părul blond și lung și pornește nonșalant spre intrarea în club.

Îl strâng mai tare pe Christian pe după mijloc, iar el se uită la mine cu un aer întrebător preț de o clipă, apoi zâmbește ironic și pornim în urma Domnișoarei Pantaloni Scurți de Satin.

În club, lumina e difuză, pereții sunt negri, iar mobilele, de un roșu-închis. De-a lungul a doi pereți sunt amenajate separeuri, iar în centru se află un bar în formă de „U”. Deși suntem în afara sezonului, e destul de aglomerat: bogații din Aspen au ieșit să se distreze într-o seară de sâmbătă. Ținutele sunt relaxate și, pentru prima oară în seara asta, simt că sunt prea elegantă sau prea... dezbrăcată — nu-mi dau seama exact. Podeaua și pereții vibrează de la muzica ce se revarsă dinspre ringul de dans din spatele barului, iar luminile se răsucesc și se aprind intermitent. Un pic amețită de băutură, îmi spun într-o doară că localul ăsta ar fi un adevărat coșmar pentru un epileptic.

Pantaloni Scurți de Satin ne conduce la un separeu de pe colț, în care intrarea e oprită de un cordon. E aproape de bar și are acces

direct la ringul de dans. E limpede că sunt cele mai bune locuri de club.

— O să vină cineva să vă ia comanda, ne spune ea, arătând un zâmbet de un megawatt, și, clipind încă o dată spre soțul meu, pornește nonșalant spre intrare.

Mia deja se mișcă de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să urce pe ring, iar Ethan își face milă de ea.

— Șampanie? îi întreabă Christian când îi vede luându-se de mână și urcând pe ring.

Ethan încuviințează cu un semn, iar Mia dă din cap cu entuziasm.

Kate și Elliot iau loc pe o canapea moale de catifea, ținându-se de mână. Au un aer atât de fericit — fețele lor sunt blânde și radiante în lumina difuză a lumânărilor ce pâlpâie pe masa joasă, în suporturi de cristal. Christian îmi face semn să iau loc, iar eu mă așez lângă Kate, apoi ia loc lângă mine și cercetează localul cu un aer nelinistit.

— Arată-mi inelul, îi cer eu prietenei mele, ridicând vocea și acopăr muzica.

La plecare, sigur o să fiu răgușită. Kate îmi zâmbește radiușor și ridică mâna. Inelul e superb: un briliant într-o montură fină, marginită de diamante mici pe fiecare parte. Are un aer victorian.

— E foarte frumos.

Încuviințează din cap cu un aer încântat și, întinzând mâna, strânge ușor coapsa lui Elliot, care se apleacă și o sărută.

— Mergeți într-un dormitor, le strig eu.

Elliot surâde.

O tânără brunetă, tunsă scurt, cu un zâmbet jucăuș, îmbrăcată de rigoare — pantaloni scurți din satin negru — vine să ne ia comanda.

— Ce vreți să beți? întreabă Christian.

— De data asta, nu faci tu cinste, mormăie Elliot.

— Nu începe cu porcării din astea, îi răspunde blând Christian.

În ciuda obiecțiilor lui Kate, Elliot și Ethan, Christian a fost cel care a plătit cina pentru noi toți. Pur și simplu i-a expediat și nici n-a vrut să audă că ar putea achita nota altcineva. Mă uit drăgăstos la el. Domnul Cincizeci de Vicii... întotdeauna dornic să dețină controlul.

Elliot deschide gura să spună ceva, dar, în mod înțelept probabil, o închide la loc.

— Eu vreau o bere, spune el.

— Kate? întreabă Christian.

— O să continui cu șampanie, te rog. Cristal mi se pare delicioasă. Dar sunt sigură că Ethan ar vrea o bere.

Îi zâmbește afectuos — *da, afectuos* — lui Christian. Strălucește de fericire. Simt bucuria radiind din ea, și e o plăcere s-o văd așa.

— Ana?

— Șampanie, te rog.

— O sticlă de Cristal, trei Peroni, o sticlă de apă minerală rece și șase pahare, îi spune el chelneriței pe obișnuitul său ton serios și autoritar.

Ce sexy e!

— Am înțeles. Imediat.

Domnișoara Pantaloni Scurți Numărul Doi îi zâmbește senzual, dar, de data asta, Christian e scutit de fluturarea genelor, deși obrajii chelneriței se înroșesc un pic.

Clatin din cap cu un aer resemnat. *E al meu, scumpo.*

— Ce-i? mă întreabă Christian.

— Nu ți-a fluturat din gene, zâmbesc eu ironic.

— Ah, păi trebuia? spune el amuzat.

— Femeile fac asta de obicei, îi răspund eu pe un ton zeflemitor.

Christian surâde.

— Doamnă Grey, ești cumva geloasă?

— Absolut deloc, spun eu, ȕuguind buzele.

Și îmi dau seama că încep să tolerez femeile care ți fac ochi dulci soțului meu. Sau sunt aproape. Christian mă ia de mână și îmi sărută degetele.

— N-ai de ce să fii geloasă, doamnă Grey, îmi șoptește el la ureche, gâdilându-mă cu respirația.

— Știu.

— Bine.

Chelnerița se întoarce și, câteva clipe mai târziu, sorb dintr-un nou pahar de șampanie.

— Poftim, îmi întinde Christian un pahar de apă. Bea.

Mă uit la el și îi văd mai degrabă decât îi aud oftatul.

— Trei pahare de vin alb la cină și două de șampanie, după un daiquiri de căpsune și două pahare de Frascati la prânz. Bea. Acum. Ana.

De unde știe de cocteilurile din după-amiaza asta? Mă încrunțesc la el. Dar are dreptate. Luând paharul de apă, îl dau pe gât într-un mod foarte nefeminin, ca să-mi exprim protestul față de faptul că mi se spune ce să fac... iarăși. Apoi mă șterg la gură cu dosul palmei.

— Bravo, spune el, zâmbind ironic. Deja ai vomitat pe mine o dată. Nu vreau să repet experiența prea curând.

— Nu știu de ce te plângi. În fond, după aceea, ai reușit să te culci cu mine.

Zâmbește, iar ochii i se împlânzesc.

— Da, așa e.

Ethan și Mia se întorc de pe ring.

— Ethan s-a săturat. Haideți, fetelor. Pe ring! Să ne rupem niște figuri și să scăpăm de caloriile din înghețata de cacao.

Kate se ridică imediat.

— Vii? îl întreabă ea pe Elliot.

— Lasă-mă să stau aici și să mă uit la tine, spune el.

Și sunt nevoită să întorc capul în altă parte, îmbujorându-mă din pricina felului în care o privește. Kate zâmbește, iar eu mă ridic în picioare.

— Mă duc să ard niște calorii, spun eu și, aplecându-mă, îi șoptesc lui Christian la ureche: Poți să te uiți la mine.

— Să nu te apleci, mormăie el.

— Bine, răspund eu, îndreptându-mă brusc de spate.

Uau! Mi se înceteșează privirea, și mă sprijin de umărul lui Christian, întrucât simt că se învâрте clubul cu mine.

— Poate că ar fi bine să mai bei niște apă, murmură Christian pe un ton dojenitor.

— Mă simt bine. Canapelele astea sunt foarte joase, iar tocurile mele, înalte.

Kate mă ia de mână, și, inspirând adânc, pornesc cu pași siguri în urma ei și a Miei, urcând pe ring.

Muzica îmi vibrează în piept — un ritm techno, cu bas puternic. Ringul nu e aglomerat, ceea ce înseamnă că avem spațiu să ne desfășurăm. Selecția melodiilor este eclectică — atât piese noi, cât și din cele vechi. N-am fost niciodată o bună dansatoare. De fapt, am început să dansez abia de când sunt cu Christian. Kate mă ia în brațe.

— Sunt atât de fericită, strigă ea, acoperind muzica, apoi începe să danseze.

Mia se uită zâmbind la noi și dansează în jurul nostru. Doamne, cât loc ocupă pe ring. Mă uit spre masa noastră. Tustrei bărbații se uită la noi. Încep să mă mișc. Ritmul e destul de alert. Închid ochii și mă las în voia muzicii.

Când deschid ochii, ringul deja începe să se umple. Kate, Mia și cu mine suntem nevoite să ne apropiem mai mult una de alta. Spre surprinderea mea, îmi dau seama că mă simt foarte bine și încep să mă mișc mai... curajos. Kate mă încurajează, ridicând degetul mare, iar eu îi zâmbesc radios.

Închid ochii. Oare de ce n-am făcut asta în primii douăzeci de ani ai vieții mele? Am ales să citesc în loc să dansez. *Jane Austen nu prea avea pe ce muzică să danseze, iar Thomas Hardy...* Doamne, s-ar fi simțit extrem de vinovat dacă ar fi dansat cu altcineva decât cu prima lui soție. E un gând care mă face să chicotesc.

Totul i se datorează lui Christian. El mi-a dat această încredere în trupul și în mișcările mele.

Brusc, simt două mâini pe umeri. Zâmbesc. Ni s-a alăturat și Christian. Mă unduiesc, iar mâinile lui îmi coboară pe fund și îmi strâng fesele, apoi se întorc pe umeri.

Deschid ochii și văd că Mia se uită la mine cu un aer îngrozit. *La naiba... Chiar așa rău dansez?* Îl apuc de mâini pe Christian. *Sunt pârtoase! Ce dracu'?* Nu sunt mâinile lui! Mă răsucesc pe călcăie și în fața mea, văd un gigant blond, cu mai mulți dinți decât e normal dezveliți de un zâmbet strâmb.

— Ia-ți mâinile de pe mine! țip eu copleșită de furie, acoperind muzica duduitoare.

— Hai, iubito, ne distrăm și noi un pic.

Zâmbește, ridicând mâinile de maimuță, cu ochii strălucind în lumina intermitentă a neoanelor cu ultraviolete.

Fără să-mi dau seama ce fac, mă trezesc dându-i o palmă peste față.

Au! La dracu'... mâna... Mă ustură.

— Pleacă de lângă mine! țip eu.

Se uită la mine, ducând mâna la obrazul înroșit. Ridic în fața lui mâna îndurerată, rășchirând degetele, astfel încât să-mi vadă verigheta.

— Sunt căsătorită, dobitocule!

Ridică din umeri cu un aer arogant, apoi afișează un zâmbet sincer în chip de scuză.

Mă uit frenetic în jur. Mia e în dreapta mea, încruntându-se la Gigantul Blond, iar Kate dansează, fără să-și dea seama ce s-a întâmplat. Christian nu e la masă. *Oh, sper că s-a dus la baie.* Fac un pas în spate și mă lovesc de un piept pe care îl cunosc foarte bine. *La naiba!* Christian mă cuprinde cu o mână pe după mijloc și mă trage în stânga lui.

— Ia-ți dracului mâinile de pe soția mea, spune el.

Nu țipă, dar reușește cumva să se facă auzit peste muzică.

Mama mă-sii!

— Poate să aibă grijă de ea și singură, strigă Gigantul Blond.

Mâna lui coboară de la obrazul peste care l-am lovit, iar Christian îl lovește. E ca și cum aş vedea totul cu încetinitorul. Un pumn în bărbie atât de bine calculat și dat cu o viteză atât de mare — dar fără risipă de energie —, încât Gigantul Blond e luat prin surprindere și se prăvălește pe podea. Nenorocitul!

Sfinte Sisoe!

— Christian, nu! strig eu, cuprinsă de panică, și mă așez în fața lui, încercând să-l opresc.

La naiba, ar fi în stare să-l omoare!

— L-am lovit și eu! strig eu peste muzică.

Dar Christian nu se uită la mine. Se uită la atacatorul meu cu o agresivitate pe care nu i-am văzut-o până acum pe chip. Sau poate doar o dată, după ce Jack Hyde s-a dat la mine.

Ceilalți dansatori se îndepărtează de noi ca o undă pe un iaz, făcând cerc în jurul nostru și păstrându-se la distanță. Gigantul Blond se ridică în picioare, iar Elliot ni se alătură.

Oh, nu! Kate e lângă mine, uitându-se cu gura căscată la noi toți. Elliot îl apucă pe Christian de braț, iar Ethan urcă și el pe ring.

— Ia-o ușor. N-am vrut să deranjez pe nimeni, spune Gigantul Blond, ridicând mâinile într-un gest defensiv și bătând rapid în retragere.

Christian îl urmărește cu privirea retrăgându-se de pe ring, fără să se uite la mine.

Fondul muzical trece de la versurile explicite ale piesei „Sexy Bitch” la una techno, cu o voce feminină plină de pasiune. Elliot se uită la mine, apoi la Christian și, dându-i drumul, o ia pe Kate la dans. Îmi petrec brațele pe după gâtul lui Christian; privirea lui e scăpărătoare și feroce. Îl întrezăresc pe adolescentul bătauș. *Dumnezeule mare!*

Christian se uită cu atenție la chipul meu.

— Te simți bine? mă întreabă el după câteva clipe.

Da.

Îmi trec palma, încercând să scap de usturime, apoi îmi lipez mâinile de pieptul lui. Simt că îmi pulsează palma. E prima dată când dau o palmă cuiva. Ce mi-o fi venit? Faptul că cineva a pus mâna pe mine nu e o crimă împotriva umanității, nu?

Și totuși, în adâncul meu, știu de ce l-am lovit. Pentru că am știut în mod instinctiv cum va reacționa Christian, văzând că mă pipăie un străin. Știam că-și va pierde prețiosul său control de sine. Și știam că un nimeni idiot l-ar putea tulbura pe soțul meu, iubirea mea, în furie. Rău de tot.

— Vrei să iei loc? mă întreabă el, acoperind ritmul techno.

Oh, întoarce-te la mine, te rog.

— Nu. Dansează cu mine.

Se uită impasibil la mine, fără să spună nimic.

„Atinge-mă...”, cântă vocea feminină.

— Dansează cu mine.

Încă e furios.

— Dansează. Christian, te rog.

Îl iau de mâini. Christian se uită încruntat după individul ăla, dar eu încep să mă unduiesc, atingându-mă de el.

Ceilalți dansatori s-au apropiat din nou de noi, cu toate că încă păstrează o distanță de siguranță de vreo jumătate de metru.

— L-ai lovit? mă întreabă Christian, rămânând nemișcat.

Îl apuc de pumnii încheștați.

— Bineînțeles că da. Am crezut că ești tu, dar avea mâinile păroase. Dansează cu mine, te rog.

În timp ce Christian se uită la mine, scânteile din ochii lui se schimbă lent, evoluând în altceva, ceva mai întunecat și mai serios. Brusc, mă apucă de încheieturile mâinilor și mă lipește de el, ducându-mi mâinile la spate.

— Vrei să dansezi? Hai să dansăm, îmi mormăie el la ureche, și își unduiește șoldurile pe trupul meu, iar eu nu pot decât să-l urmez, căci îmi ține mâinile la spate.

Oh... Christian știe să se miște — și se mișcă excelent. Mă ține lipită de el, dar, încetul cu încetul, mâinile i se relaxează și îmi dă drumul. Mâinile mele îi alunecă în sus pe brațe, pipăindu-i prin haină mușchii încordați, și i se opresc pe umeri. Mă lipește și mai tare de trupul său, iar eu îi urmez mișcările, în timp ce el dansează lent și senzual, în ritmul vibrant al muzicii de dans.

În clipa în care mă apucă de mână și mă răsuțește întâi spre stânga, apoi spre dreapta, știu că e iarăși cu mine. Zâmbesc. Îmi zâmbește și el.

Dansăm împreună și e o experiență eliberatoare — ne distrăm. Furia lui e dată uitării, sau suprimată. Christian mă răsuțește cu multă îndemânare în micul nostru spațiu de pe ring, fără să-mi dea drumul. Mă face să mă mișc elegant, și tocmai în asta constă talentul său. Mă face să fiu sexy, pentru că așa e și el. Și iubită, pentru că, în ciuda perversității sale în cincizeci de nuanțe, are multă iubire de oferit. Dacă cineva s-ar uita la el acum, văzându-l cum se distrează, ar putea crede că soțul meu e complet lipsit de griji. Dar știu că iubirea lui e umbrită de nevoia lui de control și de înclinația lui excesivă de a mă proteja — și totuși, aceste probleme nu mă fac să-l iubesc mai puțin.

Când se schimbă piesa, deja gâfâi.

— Vrei să luăm loc? întreb eu cu respirația tăiată.

— Sigur, răspunde el, și părăsim împreună ringul de dans.

— M-ai excitat și m-ai făcut să transpir, îi șoptesc eu când ne așezăm la masă.

Mă ia în brațe.

— Îmi place când ești excitată și transpirată. Deși prefer să te excit și să te fac să transpiri în privat, murmură el, afișând un zâmbet lasciv.

Acum, după ce ne-am așezat, e ca și cum incidentul de pe ring nici n-ar fi avut loc. Sunt vag surprinsă că nu am fost dați afară. Nimeni nu se uită la noi, iar Gigantul Blond nu e de văzut pe nicăieri. Poate că a plecat sau poate că el e cel care a fost dat afară. Kate și Elliot dansează indecent pe ring, dar Ethan și Mia sunt mai reținuți. Iau încă o gură de șampanie.

— Potrim, îmi așază Christian în față încă un pahar de apă uitându-se intens la mine.

Are un aer nerăbdător. *Bea-l, pare să zică. Bea-l acum.*

Fac ce mi se cere. În plus, mi-e sete.

Scoate o sticlă de Peroni din gălețușa cu gheață de pe masă și o gură zdravănă.

— Și dacă ar fi fost presa aici? întreb eu.

Christian își dă seama imediat că mă refer la pumnul pe care l-a dat Gigantului Blond.

— Am avocați scumpi, răspunde el calm, cu un aer extrem de arogant.

Mă incrunț.

— Dar nu ești mai presus de lege, Christian. Aveam situația sub control.

Ochii săi capătă brusc o expresie glacială.

— Nimeni nu se atinge de ce e al meu, spune el pe un ton categoric, ce îmi dă fiori.

Expresia lui îmi dă de înțeles că îmi scăpa un lucru evident.

Oh... Iau încă o gură de șampanie. Dintr-odată, mă simt copleșită. Muzica e tare și duduitoare, mă dor mâinile și picioarele, și mă simt amețită.

Christian mă ia de mână.

— Hai să mergem. Vreau să te duc acasă.

Kate și Elliot coboară de pe ring.

— Plecați? întreabă Kate cu speranță în glas.

— Da, spune Christian.

— Ce bine, venim și noi.

În timp ce așteptăm la garderobă să mi se aducă treniul, Kate mă ia la întrebări.

— Ce s-a întâmplat cu tipul de pe ring?

— M-a pipăit.

— Când am deschis ochii, am văzut că l-ai pocnit.

Ridic din umeri.

— Ei bine, știam că soțul meu o să-și iasă din fire și că asta ar putea să-ți strice seara.

Încă nu-mi dau seama ce simt față de felul în care a reacționat Christian. Mi-a fost teamă să nu se ajungă la ceva și mai grav.

— Seara noastră, mă corectează ea. E iute la mânie, nu-i așa? adaugă Kate pe un ton sec, uitându-se la Christian, care îmi ia haina de la garderobier.

Pufnesc și zâmbesc.

— Da, se poate zice și așa.

— Cred că îl controlezi destul de bine.

— Îl controlez? mă încrunt eu.

Eu îl *controlez* pe Christian?

— Poftim, îmi spune el, întinzându-mi trenciul.

— Trezește-te, Ana, mă scutură Christian ușor.

Am ajuns acasă. Deschid ochii fără tragere de inimă și cobor impleticindu-mă din microbuz. Kate și Elliot au dispărut, iar Taylor așteaptă răbdător lângă mașină.

— Vrei să te duc în brațe?

Clatin din cap.

— O să-i aduc eu pe domnișoara Grey și pe domnul Kavanagh, spune Taylor.

Christian încuviințează din cap, apoi mă conduce spre ușa de la intrare, iar eu îmi târâi picioarele dureroase după el. Când ajungem la ușă, se apleacă, mă apucă de gleznă și îmi scoate ușor un pantof, apoi pe celălalt. *Vai, ce ușurare!* Se îndreaptă de spate și mă privește în ochi, ținând în mână pantofii Manolo.

— Mai bine? mă întreabă el amuzat.

Încuviințez din cap.

— Mi-am imaginat cu multă plăcere acești pantofi de o parte și de alta a capului meu, murmură el, privindu-mi visător încălțările.

Clatină din cap și, luându-mă iarăși de mână, mă conduce pe holul întunecat, apoi pe scări, până în dormitorul nostru.

— Ești frântă de oboseală, nu-i așa? spune el blând, uitându-se în ochii mei.

Încuvîntez din cap, iar el vrea să-mi desfacă cordonul trenchiului.

— Lasă-mă pe mine, băigui eu, făcând o încercare neconvingătoare de a-l îndepărta.

— Nu, îl desfăc eu.

Oteez. Habar n-aveam că sunt atât de obosită.

— E din pricina altitudinii. Nu ești obișnuită cu ea. Și de la băutură, desigur.

Zâmbește superior, îmi dă jos trenchiul și îl aruncă pe unul din fotolii. Luându-mă de mână, mă conduce în baie. *De ce mergem acolo?*

— la loc, îmi spune el.

Mă așez pe scaun și închid ochii. Îl aud umblând cu niște sticle de pe masa de toaletă. Sunt prea obosită să deschid ochii ca să văd ce face. După câteva clipe, îmi dă capul pe spate, iar eu deschid ochii cu un aer surprins.

— Ține ochii închiși, spune el.

Dumnezeule mare! Are în mână o bucată de vată! Cu un gest tandru, îmi șterge ochiul drept, iar eu stau nemișcată, uluită de încredințarea lui, în timp ce mă demachiază metodic.

— Gata! Așa arată femeia cu care m-am căsătorit, spune el satisfăcut după ce mă șterge.

— Nu-ți place machiajul?

— Îmi place, dar prefer ce se află sub el, răspunde el, sărutându-mă pe frunte. Poftim, înghite, continuă el, punându-mi niște Advil în palmă și întinzându-mi un pahar cu apă.

Mă uit la el și Țugui buzele.

— Ia-le, îmi poruncește el.

Dau ochii peste cap, dar fac ce-mi cere.

— Bravo. Ai nevoie de câteva clipe de intimitate? mă întreabă el sardonice.

Fac o grimasă.

— Ce pudic ești, domnule Grey. Da, trebuie să fac pipi.

Izbucnește în râs.

— Și vrei să ies?

Chicotesc.

— Vrei să rămâi?

Înclină capul într-o parte cu un aer amuzat.

— Ești un pervers nenorocit. Afară! Nu vreau să te uiți la mine când fac pipi. Ar fi prea mult.

Mă ridic în picioare și îl dau afară din baie.

Când ies, îl găsesc îmbrăcat cu pantalonii de pijama. Hm... Christian în pijamale. Mă uit cu un aer fascinat la abdomenul lui cu mușchi proeminenți și la dâra de păr care urcă până la buric. Se apropie de mine.

— Admiri priveliștea? mă întreabă el ironic.

— Întotdeauna.

— Cred că ești un pic beată, doamnă Grey.

— De data asta, cred că trebuie să fiu de acord cu tine, domnule Grey.

— Dă-mi voie să te ajut să scoți această rochie minusculă. Ar trebui să fie vândută cu un avertisment referitor la posibilele efecte adverse pe care le poate avea.

Mă întoarce și desface singurul nasture al rochiei, aflat în dreptul cefei.

— Erai atât de furios, murmur eu.

— Da, eram.

— Pe mine?

— Nu, nu pe tine, mă sărută pe umăr. De data asta, nu.

Zâmbesc. *Nu era supărat pe mine.* E un progres!

— E o schimbare plăcută.

— Așa e.

Mă sărută și pe celălalt umăr, apoi îmi trage rochia în jos, lăsând-o să cadă pe podea. În același timp, îmi dă jos chiloșii, și rămân goală în fața lui.

Mă ia de mână.

— Fă un pas, îmi poruncește el, iar eu ies din rochie, ținându-mă de mână lui, să nu-mi pierd echilibrul.

Christian se ridică în picioare, apoi îmi aruncă rochia și chiloșii pe fotoliul pe care a aruncat și trenciul mai înainte.

— Sus mâinile, spune el blând, după care mă îmbracă cu tricoul lui.

Gata, sunt pregătită pentru culcare. Mă trage în brațele sale și mă sărută, respirația mea mentolată amestecându-se cu a lui.

— Mi-ar plăcea grozav să mă adâncesc în tine, doamnă Grey, dar ai băut prea mult, suntem la o altitudine de două mii cinci sute de metri, iar noaptea trecută n-ai dormit bine. Hai la culcare.

Dă plapuma la o parte, și mă urc în pat. Mă învelește și mă sănește pe frunte încă o dată.

— Închide ochii. Când mă întorc, vreau să te găsesc dormind. E o poruncă, o amenințare... e Christian.

— Nu pleca, îl rog eu.

— Trebuie să dau niște telefoane, Ana.

— E sâmbătă. E târziu. Te rog...

Își trece mâinile prin păr.

— Ana, dacă mă bag în pat acum, n-ai să te odihnești deloc.

Dormi.

E de neclintit. Închid ochii, iar buzele lui îmi ating iarăși fruntea.

— Noapte bună, iubito, șoptește el.

Îmi vin în minte imagini de peste zi... Christian luându-mă pe după umăr în avion. Nerăbdarea lui de a afla dacă îmi place casa. Cum am făcut dragoste în după-amiaza asta. Baia. Reacția lui când mi-a văzut rochia. Pumnul pe care i l-a dat Gigantului Blond — simt furnicături în palmă când îmi amintesc. Și cum m-a pregătit de culcare.

Cine ar fi crezut? Zâmbesc larg și, înainte să adorm, îmi răsuna în minte cuvântul „progres“.

Capitolul 15

Mi-e prea cald. De la trupul lui Christian. Are capul sprijinit pe umărul meu și îmi respiră ușor pe gât, cu picioarele împletite cu ale mele și cu brațul petrecut în jurul taliei mele. Rămân o vreme la limita dintre veghe și somn, conștientă că, dacă m-aș trezi de-a binelea, l-aș trezi și pe el, și oricum mi se pare că nu doarme suficient. Mintea mea incoșoșată rătăcește printre evenimentele serii trecute. Am băut prea mult — vai, ce mult am băut! Sunt surprinsă că soțul meu nu s-a împotrivit. Zâmbesc, amintindu-mi cum m-a pregătit de culcare. A fost delicat și frumos din partea lui — și surprinzător. Îmi evaluez rapid starea. Stomacul? Bine. Capul? În mod surprinzător, bine, dar sunt un pic amețită. Palma încă mi-e roșie de la lovitură de aseară. Uau! Mă gândesc într-o doară la cum trebuie să-și simtă Christian palmele când mă bate la fund. Mă răsucesc, iar Christian se trezește.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, uitându-se la mine cu ochii săi cenușii și somnoroși.

— Nimic. Bună dimineața.

Îmi trec degetele mâinii tefere prin părul său.

— Doamnă Grey, arăți minunat în dimineața asta, spune el, sărutându-mă pe obraz, iar eu mă înseninez pe dinăuntru.

— Mulțumesc că ai avut grijă de mine noaptea trecută.

— Îmi place să am grijă de tine. Asta vreau să fac, spune el calm, dar ochii îl trădează, în profunzimea lor cenușie scăpărând un aer triumfător.

Are aerul cuiva care a câștigat campionatul de baseball sau de fotbal.

Vai, Domnul meu Învechit în Rele.

— Mă faci să mă simt iubită.

— Pentru că ești iubită, murmură el, și îmi tresare inima în piept. Mă ia de mână, dar mă crispez. Îmi dă drumul imediat, cu un aer alarmat.

— De la pumnul de aseară? mă întreabă el.

Expresia ochilor săi devine brusc glacială, iar în glas i se strecoară furia.

— I-am dat o palmă, nu un pumn.

— Nenorocitu' naibii!

Am crezut că am rezolvat problema asta aseară.

— Nu suport gândul că te-a atins.

— Nu mi-a făcut rău. Atâta că a fost deplasat. Christian, n-am pățit nimic. Am palma un pic iritată, asta-i tot. Presupun că știi foarte bine senzația, surâd eu ironic, iar expresia lui devine dintr-odată surprinsă și, în același timp, amuzată.

— Ei bine, doamnă Grey, sunt foarte familiarizat cu senzația asta, răspunde el, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Dacă vrei, îmi pot aminti de ea chiar în clipa asta.

— Oh, ține-ți palmele în frâu, domnule Grey.

Îl mângâi pe față cu palma dureroasă, atingându-i perciunii cu vârful degetelor. Îl trag ușor de părul scurt de lângă ureche, ceea ce îi distrage atenția. Îmi ia mâna și îmi așterne pe palmă o sărutare tandră. În mod miraculos, durerea dispare.

De ce nu mi-ai spus aseară că te doare?

— Aă... aseară nu simţeam nimic. Acum mi-a trecut.

Ochii se imblânzesc, şi afişează un zâmbet.

— Cum te simţi?

— Mai bine decât aş merita.

— Ai o dreaptă pe cinste, doamnă Grey.

— Ai face bine să ţii minte asta, domnule Grey.

— Zău?

Se răsuceşte brusc şi se întinde pe mine, afundându-mă în salta şi imobilizându-mi incheieturile mâinilor deasupra capului. Se uita țință în ochii mei.

— Doamnă Grey, sunt gata să mă lupt cu tine oricând vrei. De fapt, să te subjug în pat e una dintre fanteziile mele, spune el, sărutându-mă pe gât.

Ce?

— Credeam că mă subjugi tot timpul, mă înfior eu, în timp ce îmi mușcă ușor lobul urechii.

— Hm... dar mi-ar plăcea să-mi opui un pic de rezistență, murmură el, mângâindu-mi maxilarul cu nasul.

Rezistență? Rămân nemișcată. Christian se oprește, dându-mi drumul la mâini, şi se sprijină în coate.

— Vrei să mă lupt cu tine? Aici? șoptesc eu, încercând să-mi ascund uimirea — mă gândesc, șocul.

Soțul meu încuviințează din cap cu ochi mijiți, dar precaut, încercând să-mi citească reacția pe chip.

— Acum?

Ridică din umeri, şi îmi dau seama că ideea i-a trecut prin minte. Afișează zâmbetul său sfios şi încuviințează iarăși din cap — încet de data asta.

Vai de mine... Îi simt pe mine trupul încordat, iar mădularii săi din ce în ce mai tare mi se adâncește ațățător în carnea mea și plină de dorință, distrăgându-mi atenția. Oare despre ce e vorba? Luptă? Fantezie? O să-mi facă rău? Zeița mea intimă clatină din cap.

Niciodată! E îmbrăcată cu echipamentul de karate și deja a început să se încălzească. Claude ar fi încântat s-o vadă.

— La asta te refereai când îmi spuneai să mă răzbun în pat?

Încuviințează din cap încă o dată, dar ochii încă îi sunt precauți.

Hm... Domnul meu Învechit în Rele vrea să se încaiere cu mine.

— Nu-ți mușca buza, mă avertizează el.

Îi dau drumul imediat.

— Cred că mă aflu într-o situație dezavantajoasă, domnule Grey, spun eu, fluturând genele și zbătându-mă sub el.

Ar putea fi distractiv.

— Dezavantajoasă?

— Deja m-ai adus în poziția în care mă vrei.

Zâmbește superior și își apasă bazinul mai tare în al meu.

— Bună observație, doamnă Grey, șoptește el și mă sărută scurt pe gură.

Apoi se răsuște brusc, luându-mă în brațe și așezându-mă călare pe el. Îl apuc de mâini și i le imobilizez deasupra capului, fără să iau în seamă durerea din palmă. Părul mi se revărsă ca un vâl castaniu în jurul nostru, și îmi clatin ușor capul, astfel încât șuvițele să-i gâdile fața. Întoarce capul, dar nu încearcă să mă oprească.

— Dacă vreau să jucăm dur? întreb eu, atingându-i bazinul cu bazinul meu.

Gura i se deschide și inspiră adânc.

— Da, șuieră el printre dinți, iar eu îi dau drumul.

— Așteaptă.

Întind mâna după paharul de apă de pe noptieră. Probabil că l-a pus Christian acolo. E rece și are bule — e prea rece ca să fi stat aici de multă vreme, așa că mă întreb când a venit la culcare.

Iau o gură mare, iar Christian își plimbă degetele în spirale mici în susul coapselor mele, dându-mi fiori, și îmi cuprinde fundul în palme. Hm...

Inspirându-mă din repertoriul lui impresionant, mă aplec la el și îl sărut, vărsându-i apă rece în gură, iar el înghite cu poftă.

— Foarte bună, doamnă Grey, murmură el, afișând un zâmbet tineresc și jucăuș.

După ce pun paharul la loc pe noptieră, îi iau mâinile de pe fundul meu și i le imobilizez încă o dată în dreptul capului.

— Vasăzică trebuie să fiu nesupusă? zâmbesc eu cu un aer superior.

— Da.

— Nu-s o actriță bună.

Christian surâde.

— Încearcă.

Mă aplec și îl sărut cast.

— Bine, am să joc, îi șoptesc eu, apoi îmi plimb dinții pe mandibula lui, simțindu-i cu limba perii înțepători.

Christian geme discret și sexy, după care se răsuțește și mă transtește alături de el. Scot un țipăt surprins, iar el se urcă pe mine, și încerc să mă zbat în timp ce el încearcă să-mi înhațe mâinile. Îmi lipesc brusc palmele de pieptul lui și împing cu toată puterea, încercând să-l dau jos de pe mine, iar el se străduiește să-mi destăpicioarele cu genunchiul.

Continui să-l împing — *Doamne, ce greu e!* —, dar nu se dătește și nici nu se crispează, cum ar fi făcut pe vremuri. *Îi face plăcere.* Încearcă din nou să mă apuce de mâini și, în cele din urmă, reușește să înhațe una, în ciuda încercărilor mele curajoase de a mi-o elibera. E mâna îndurerată, așa că mă dau bătută, dar îl apuc de păr cu cealaltă mână și îl trag cu putere.

— Au!

Își smulge capul din strânsoarea mea și se uită la mine cu ochi sălbatici și senzuali.

— Sălbatico, șoptește el, iar în glas i se descifrează o undă de incântare lascivă.

Ca răspuns la șoptele lui, libidoul îmi explodează, și deja nu mai joc un rol. Încerc iarăși în van să-mi smulg mâna din strânsoarea lui

și, în același timp, mă străduiesc să-mi apropii picioarele și să-l dau jos de pe mine. Dar e prea greu. *Of!* E și frustrant, și sexy.

Cu un geamăt, Christian reușește să-mi înhațe și cealaltă mână. Acum îmi ține ambele încheieturi în mâna stângă, iar dreapta lui mi se plimbă în voie — aproape insolent — pe trup, mângâind și pipăind, strângându-mă în treacăt de un sfârc.

Răspund cu un scâncet, simțind un fior scurt și fierbinte ce țâșnește din sfârc direct în pânțele. Fac încă o încercare nereușită de a-l răsturna, dar Christian m-a imobilizat extrem de eficace.

Când încearcă să mă sărute, întorc capul într-o parte. Brus, mâna lui insolentă se ridică de la marginea tricoului și îmi înhață bărbia, apoi îmi mângâie mandibula cu dinții, imitând gestul meu de adineaurei.

— Așa, iubito, opune-te, murmură el.

Mă răsucesc și mă zvârcolesc, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui nemiloasă, dar n-am nicio șansă. E mult mai puternic decât mine. Mă mușcă ușor de buza de jos, iar limba lui încearcă să-mi invadeze gura. Și îmi dau seama că nu vreau să mă opun. Îl doresc — acum, la fel ca întotdeauna. Nu-i mai opun rezistență și îi răspund cu pasiune la sărut. Nu-mi pasă că nu m-am spălat pe dinți. Nu-mi pasă că se așteaptă să interpretez un rol. Dorința fierbinte și intensă îmi inundă venele, și simt că sunt pierdută. Îmi depărtez picioarele și mi le înfășor în jurul coapselor sale, folosindu-mă de călcâie ca să-i dau jos pantalonii de pe fese.

— Ana, șoptește el, sărutându-mă peste tot.

Și brusc nu ne mai luptăm. Măinile și limbile ni se împletesc, ne atingem și ne sărutăm cu pasiune.

— Vreau să-ți simt pielea, murmură el cu glas răgușit și cu respirația precipitată.

Mă ridică în capul oaselor și îmi scoate tricoul cu o mișcare rapidă.

— Christian, șoptesc eu, pentru că e singurul lucru pe care îl am în minte.

Îl apuc de betelia pantalonilor și o trag în jos, eliberându-i erecția. Îl apuc de mădular. Christian inspiră adânc printre dinți strânși, iar eu mă delectez cu reacția lui.

— La naiba! murmură el.

Se îndreaptă de spate și mă apucă de coapse, răsturnându-mă pe pat, iar eu îl strâng de mădular, mișcându-mi mâna în sus și în jos. Simțind o picătură de umezeală pe vârful mădularului, i-o împrăști cu policarul pe gland, apoi îmi vâr degetul în gură, să-i simt gushul, în timp ce mâinile lui mi se plimbă pe trup, mângâindu-mi șoldurile, pântecul și sânii.

— Am gust bun? mă întreabă el, aplecându-se deasupra mea cu ochi scăpărători.

— Da. Gustă.

Îmi vâr degetul mare în gura lui, iar el îl sugă și îl mușcă ușor. Gem, îl apuc de cap și îl trag spre mine să-l sărut. Îi dau jos pantalonii cu tălpile, apoi îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui. Buzelul lui îmi coboară pe bărbie, mușcându-mă ușor.

— Ești atât de frumoasă, șoptește el, apoi coboară la baza gâtului meu. O piele atât de catifelată.

Îi simt respirația pe piele, în timp ce buzele îi alunecă spre sâni.

Ce? Gâfâi confuză — îl doresc și îl aștept. Sunt nerăbdătoare și termin.

— Christian..., șoptesc eu cu glas rugător și îmi înfig mâinile în părul lui.

— Sst, murmură el, rotindu-și limba în jurul sfârcului, apoi îl ia în gură și îl sugă cu putere.

— Ah! gem eu și mă zvârcolesc, apoi ridic bazinul, încercând să-l ispitesc.

— Nerăbdătoare, doamnă Grey?

Și iarăși îmi sugă sfârcul. Îl trag de păr, iar el geme și se uită la mine.

— Am să te leg, mă avertizează el.

— Intră, îl implor eu.

— Toate la timpul lor, îmi murmură el pe piele.

Mâna lui îmi coboară pe șold cu o lentoare frustrantă, în timp ce îmi venerează sfârcul cu gura. Gem zgomotos, cu respirația precipitată, și încerc încă o dată să-l ademenesc în mine, unduindu-mi bazinul pe pielea lui. Trupul lui greu e lipit de al meu, dar preferă să mă savureze pe îndelete.

La dracu'! Mă zbat și mă răsucesc, hotărâtă să-l dau jos de pe mine.

— Ce naiba...

Apucându-mă de mâini, Christian mi le depărtează și le imobilizează pe saltea, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Sunt complet subjugată. Gâfâi și mă simt dezlănțuită.

— Ai vrut să-ți opun rezistență, spun eu cu respirația tăiată.

Se îndreaptă de spate și se uită la mine, fără să-mi dea drumul la mâini. Îmi sprijin călcâiele în șoldurile lui și împing, dar nu-l pot clinti. *Of!*

— Nu vrei să te joci frumos? întreabă el uluit, cu încântare în ochi.

— Vreau doar să faci dragoste cu mine, Christian.

Cum de nu înțelege? Întâi, ne luptăm, apoi devine brusc drăgăstos. E o schimbare care mă derutează. Sunt în pat cu Domnul Nestatornic.

— Te rog.

Iarăși încerc să-l dau jos de pe mine, iar Christian mă țintuiește cu ochi cenușii și scăpărători. *Oh, oare la ce se gândește?* Pare nedumerit preț de o clipă. Îmi dă drumul la mâini și se sprijină pe călcâie, trăgându-mă în poală.

— Bine, doamnă Grey, o să facem cum vrei tu.

Mă ridică și mă coboară ușor.

— Ah! gem eu, simțindu-l în mine.

Asta e. Asta vreau. De asta am nevoie. Petrecându-mi brațele pe după gâtul său, îmi înfig degetele în părul lui roșcat, savurând senzația mădularului în adâncul meu. Încep să mă mișc. Preiau controlul,

mișcându-mă în ritmul meu, cu viteza mea. Christian geme, iar buzele sale le găsesc pe ale mele, și ne pierdem unul în celălalt.

Îmi plimb degetele prin părul de pe pieptul lui. Stă nemișcat și tăcut, întins pe spate alături de mine. Încetul cu încetul, respirațiile ni se liniștesc. Degetele sale mă lovesc ușor și ritmic pe spate.

— Ești tăcut, șoptesc eu, sărutându-l pe umăr.

Întoarce capul și se uită la mine cu o mină care nu trădează nimic din ce e în sufletul său.

— A fost distractiv.

Mama mă-sii, oare s-a întâmplat ceva?

— Mă derutezi, doamnă Grey.

— Te derutez?

Se întoarce pe o parte, cu fața la mine.

— Da. Mă derutezi. Ai preluat controlul. E ceva... diferit.

— În sensul bun sau în sensul rău? întreb eu, plimbându-mi un deget pe buzele lui.

Fruntea i se încruntă, ca și cum nu mi-ar înțelege întrebarea. Îmi sărută degetul cu un aer absent.

— În sensul bun, spune el, dar nu pare convins.

— N-ai mai dat curs acestei fantezii până acum? întreb eu îmbujorându-mă.

Oare chiar vreau să știu mai multe despre bogata și... ăă... caleidoscopica viață sexuală a soțului meu de dinainte să mă cunoască? Vocea mea interioară mă privește precaut pe deasupra ochelarilor ei de baga cu lentile în formă de semilună: *Chiar vrei să discuți despre asta?*

— Nu, Anastasia. Tu ai voie să mă atingi.

E o explicație simplă, dar foarte grăitoare. Bineînțeles că cele cincisprezece supuse nu puteau face asta.

— Doamna Robinson avea voie să te atingă, murmur eu înainte ca mintea mea să proceseze ce am spus.

Fir-ar să fie! De ce am adus vorba de ea?

Christian se încordează, iar ochii săi capătă o expresie ce pare să spună: „Oh, nu, unde vrea să ajungă?”.

— Era diferit, șoptește el.

Brusc, îmi doresc să aflu.

— În sensul bun sau în sensul rău?

Se uită la mine. Pe chip îi flutură îndoiala și — posibil — suferința. Are aerul unui om care se îneacă.

— În sensul rău, cred.

Vorbele lui abia se pot auzi.

Dumnezeule mare!

— Am crezut că-ți plăcea.

— Îmi plăcea. Atunci.

— Și acum?

Se uită la mine cu ochi mari, apoi clatină ușor din cap.

Vai de mine...

— Oh, Christian.

Sunt copleșită de sentimentele care izvorăsc în mine. Băiețelul meu rătăcit. Mă arunc asupra lui și îl sărut pe față, pe gât, pe piept și pe micile lui cicatrici rotunde. Geme, mă trage spre el și mă sărută cu pasiune. Și — foarte lent, tandru, în ritmul lui — face dragoste cu mine încă o dată.

— Ana Tyson! Lupti la o categorie superioară! mă aplaudă Ethan când intru în bucătărie.

Stă la barul pentru micul dejun împreună cu Mia și Kate, în timp ce doamna Bentley pregătește gofre. Dar nu-l văd pe Christian.

— Bună dimineața, doamnă Grey, îmi zâmbește doamna Bentley. Cu ce să vă servesc?

— Bună dimineața. Ce aveți, mulțumesc. Unde e Christian?

— Afară, răspunde Kate, făcând cu capul spre grădina din spate.

Mă apropii de fereastra ce dă spre grădină și spre munții din zare. E o zi senină de vară, cu un cer albastru pal, iar soțul meu se află la vreo cinci metri de casă, adâncit într-o conversație cu cineva.

— Stă de vorbă cu domnul Bentley, strigă Mia de la bar.

Mă întorc spre ea, distrasă de tonul ei bosumflat. Se uită cu un aer veninos la Ethan. *Vai de mine!* Mă întreb încă o dată ce o fi între ei. Încruntându-mă, îmi întorc iarăși atenția spre soțul meu și domnul Bentley.

Soțul doamnei Bentley e un bărbat suplu și blond, cu ochi negri, îmbrăcat cu pantaloni de lucru și un tricou cu emblema pompierilor din Aspen. Christian are pe el blugii negri și un tricou. În timp ce se apropie împreună de casă, străbătând peluza, soțul meu se apleacă și ia de jos ceea ce pare să fie un băț de bambus, care probabil a fost răsturnat de vânt sau aruncat din greșeală într-un strat de flon. Făcând o pauză, Christian îl cântărește în palmă cu un aer absent, apoi îl rotește în aer o singură dată.

Oh...

Domnului Bentley nu i se pare deloc ciudat. Își continuă discuția mai aproape de casă de data asta, apoi fac o nouă pauză, iar Christian repetă gestul de mai înainte, iar vârful bățului lovește pământul. Ridicând privirea, mă vede la fereastră, și brusc mă simt ca și cum l-aș spiona. Se oprește. Stânjenită, îi fac cu mâna, apoi mă întorc cu spatele și mă apropii de bar.

— Ce-ai făcut la fereastră? mă întreabă Kate.

— M-am uitat la Christian.

— Ești îndrăgostită lulea, pufnește ea.

— Tu vorbești, viitoare cumnată? răspund eu zâmbind și încerc să îndepărtiez din minte imaginea neliniștitoare a lui Christian mânuind un băț.

Tresar când Kate sare în picioare și mă ia în brațe.

— Cumnată! exclamă ea, și e greu să nu mă las copleșită de bucuria ei.

— Hei, somnoroaso, mă trezește soțul meu. Mai avem un pic și aterizăm. Prinde-ți centura.

Bâjbâi după centură, dar până la urmă mi-o leagă Christian. Mă sărută pe frunte, apoi se lasă pe spetează. Îmi sprijin capul pe umărul lui și închid ochii.

Drumeția extrem de lungă și picnicul pe vârful unui munte spectaculos m-au epuizat. Și ceilalți sunt tăcuți — chiar și Mia. Are un aer melancolic; așa a fost toată ziua. Mă întreb cum îi merge campania de cucerire a lui Ethan. Nici măcar nu știu unde au dormit noaptea trecută. Îi surprind privirea și afișez un zâmbet care vrea să spună: „Te simți bine?“. Îmi răspunde cu un zâmbet scurt și trist, apoi se întoarce la cartea ei. Mă uit la Christian pe sub gene. Lucrează la un contract sau așa ceva, citindu-l și făcând însemnări pe margine. Însă are un aer relaxat. Iar Elliot sforăie ușor alături de Kate.

Trebuie să-l prind pe Elliot la înghesuială și să-l iau la întrebări în legătură cu Gia, dar, până acum, nu s-a dezlipit de Kate. Christian nu e suficient de interesat, încât să discute subiectul cu fratele lui, ceea ce mă irită, dar nu l-am presat deloc. Ne-am simțit atât de bine. Elliot are mâna sprijinită posesiv pe genunchiul lui Kate, care are un aer radios — și când mă gândesc că ieri-seară era atât de nesigură de el. Cum i-a zis Christian? L Elliot. O fi o poreclă în familie? Oricum, e un apelativ mult mai drăguț decât Desfrânatul. Brusc, Elliot deschide ochii și se uită direct la mine. Mă înroșesc — m-a surprins holbându-mă la el.

Zâmbește.

— Îmi place când te înroșești, Ana, mă tachinează el, intinzându-se.

Kate afișează zâmbetul ei mulțumit de sine, de motan care a mâncat canarul.

Copilotul Beighley anunță în difuzoare că ne apropiem de Sea-Tac, iar Christian mă strânge de mână.

— Cum ai petrecut în weekend, doamnă Grey? mă întreabă Christian după ce urcăm în Audi, pornind spre Escala.

Pe scaunele din față se află Taylor și Ryan.

— Bine, mulțumesc, zâmbesc eu, devenind brusc sfioasă.

— Putem să mergem acolo oricând. Și luăm pe cine vrei tu.

— Ar trebui să-l luăm pe Ray. Sigur i-ar plăcea să pescuiască.

— E o idee bună.

— Pentru tine cum a fost? întreb eu.

— Bine, spune el după o clipă, surprins, cred, de întrebarea mea.
Foarte bine.

— Mi s-a părut că ai fost relaxat.

Ridică din umeri.

— Știam că ești în siguranță.

Mă încrunt.

— Christian, sunt în siguranță de cele mai multe ori. Ți-am mai spus, o să te duci pe copcă la patruzeci de ani, dacă o să rămâi cu nivelul ăsta de anxietate. Iar eu vreau să îmbătrânesc și să încăruncțesc alături de tine.

Îl apuc de mână. Se uită la mine ca și cum n-ar înțelege ce-i spun. Îmi sărută ușor degetele și schimbă subiectul.

— Te mai doare mâna?

— E mai bine, mulțumesc.

Zâmbește.

— Excelent, doamnă Grey. Ești pregătită s-o înfrunți din nou pe Gia?

Mama mă-siii! Am uitat că urmează să ne vedem cu ea în seara asta, să ne uităm pe forma finală a planului. Dau ochii peste cap.

— Poate o să vreau să te protejez, să mă asigur că ești teafăr, zâmbesc eu superior.

— Să mă protejezi? râde Christian de mine.

— Ca de obicei, domnule Grey. De toate prădătoarele sexuale, șoptesc eu.

*

Christian se spală pe dinți, iar eu m-am băgat deja în pat. Măine, ne întoarcem la realitate — înapoi la serviciu, la paparazzi și la Jack cel arestat, dar care probabil are un complice. *Hm...* Christian a fost destul de vag în privința asta. Oare știe ceva? Și dacă ar ști ceva, mi-ar spune? Oftez. Întotdeauna trebuie să scot informațiile de la el cu cleștele — și am avut un weekend atât de frumos. Oare vreau să ne stric starea de bine, încercând să-l trag de limbă?

A fost o adevărată revelație să-l văd în afara mediului său obișnuit, în afara apartamentului său, relaxat și fericit alături de familia lui. Mă întreb dacă nu cumva e tensionat tocmai de faptul că stăm aici, în acest apartament, care îi stârnește atâtea amintiri și asocieri.

Oftez. *O să ne mutăm de aici.* Tocmai ne ocupăm de renovarea unei case de pe coastă. Planurile Giei sunt complete și aprobate, iar echipa lui Elliot începe lucrările săptămâna viitoare. Chicotesc, amintindu-mi expresia șocată a arhitectei din clipa în care i-am zis că am văzut-o în Aspen. Se pare că a fost o simplă coincidență. Se dusese la casa ei de vacanță să lucreze doar la planurile pentru noi. Preț de câteva clipe îngrozitoare, mi-am închipuit că a avut un rol în alegerea inelului, dar se pare că n-a fost deloc așa. Și totuși, nu sunt convinsă de ce mi-a spus. Vreau să aud aceeași versiune și de la Elliot. Cel puțin, de data asta s-a ținut departe de Christian.

Mă uit pe fereastră la cerul întunecat. O să-mi lipsească priveștiștea asta panoramică... Orașul la picioarele noastre — plin de posibilități, și totuși, atât de îndepărtat. Poate că asta e problema lui Christian: a fost izolat de viața adevărată prea mult timp, din pricina exilului său autoimpus. Dar cu familia lui în preajmă, e mai puțin inclinat spre control, mai puțin anxios — mai liber, mai fericit. Mă întreb ce ar spune Flynn de asta. Fir-ar să fie! Poate că tocmai aici e

răspunsul. Poate că are nevoie de propria lui familie. Clatin din cap cu un aer neîncrezător — suntem prea tineri și abia am început să trăim împreună. Christian intră în dormitor, la fel de chipeș ca de obicei, dar cu un aer îngândurat.

— Totul în regulă? întreb eu.

Încuviințează din cap cu un aer distrat, apoi urcă în pat.

— Nu mă încântă ideea de a mă întoarce la realitate, murmur eu.

— Nu?

Clatin din cap și îi mângâie chipul frumos.

— Am avut un weekend minunat. Mulțumesc.

Zâmbește ușor.

— Tu ești realitatea mea, Ana, murmură el și mă sărută.

— Ți lipsește ceva?

— La ce te referi? mă întreabă el cu un aer nedumerit.

— Știi tu... Loviturile cu nuiua... și celelalte chestii, șoptesc eu cu un aer stânjenit.

Se uită impasibil în ochii mei, apoi pe chip i se așterne un aer nesigur, ce pare să spună: „Unde vrei să ajungi?”.

— Nu, Anastasia, nu-mi lipsesc lucrurile astea.

Vocea lui e fermă și calmă.

— Dr. Flynn mi-a spus ceva când m-ai părăsit, spune el, mângâindu-mă pe obraz. Ceva care mi-a rămas întipărit în minte. Mi-a zis că nu m-aș fi putut schimba dacă n-ai fi apărut tu. A fost o adevărată revelație.

Se oprește și se încruntă.

— Nu știam un alt fel de viață, Ana. Acum știu. Întâlnirea cu tine a fost foarte educativă.

— Eu te-am educat pe tine? pufnesc.

Ochii i se împlânzesc.

— Ți-e dor de ce făceam înainte? mă întreabă el.

Oh!

— Nu vreau să-mi faci rău, Christian, dar îmi place să ne jucăm. Știi asta. Dacă e ceva ce ai vrea să facem..., ridic eu din umeri, uitându-mă la el.

— Ceva?

— Mă rog, cu o cravașă sau un cnut...

Mă opresc, înroșindu-mă, iar el ridică o sprânceană cu un aer surprins.

— Ei bine... mai vedem. Acum, aș vrea niște vanilie clasică.

Cu degetul mare îmi mângâie buza de jos și mă sărută încă o dată.

*

De la: Anastasia Grey

Subiect: Bună dimineața

Data: 29 august 2011, 09:14

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Voiam doar să-ți spun că te iubesc.

Asta-i tot.

A ta, pentru totdeauna.

A x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Lipsa de chef specifică zilei de luni a dispărut

Data: 29 august 2011, 09:18

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Într-o dimineață de luni nu poți primi cuvinte mai frumoase de la soția ta (fie ea și neascultătoare).

Dă-mi voie să te asigur că la fel simt și eu pentru tine.

Îmi pare rău pentru dineul din seara asta. Sper să nu fie prea plicticos pentru tine.

x

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Oh, da. Dineul Asociației Americane a Constructorilor Navali. Dau ochii peste cap... Altă seară în compania unor indivizi plini de ifose

De la: Anastasia Grey

Subiect: Vase ce se întâlnesc în noapte

Data: 29 august 2011, 09:26

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Sunt sigură că ai să găsești un mijloc să condimentezi dineul...

A ta nerăbdătoare,

Dn. G. x

Anastasia (ascultătoare) Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Varietatea e condimentul vieții

Data: 29 august 2011, 09:35

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Am câteva idei...

x

Christian Grey, nerăbdător să ajungă la dineu,
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Toți mușchii din pânțele mi se încordează. Hm... oare ce o să născopească pentru diseară? Hannah ciocăne la ușă, întrerupându-mi reveria.

— Ana, ești pregătită să punem la punct agenda săptămânii?

— Sigur, ia loc, zâmbesc eu, venindu-mi în fire, și cobor în bară fereastra de e-mail.

— A trebuit să reprogramez două întâlniri, începe ea. Domnul Fox pentru săptămâna viitoare, iar doctorul...

Dar o întrerupe telefonul meu. E Roach. Mă cheamă în biroul lui.

— Continuăm peste douăzeci de minute, te rog?

— Sigur, răspunde ea.

*

De la: Christian Grey

Subiect: Noaptea trecută

Data: 30 august 2011, 09:24

Către: Anastasia Grey

A fost... distractivă.

Cine ar fi crezut că dineul anual al Asociației Americane a Constructorilor Navali ar putea fi atât de stimulant?

Ca de obicei, nu mă dezamăgești niciodată, doamnă Grey.

Te iubesc.

x

Christian Grey

CFO plin de admirație, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Mi-ar plăcea niște bile. .

Data: 30 august 2011, 09:33

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Mi-e dor de bilele argintii.

Tu nu mă dezamăgești niciodată.

Asta-i tot.

Dn. G. x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

Hannah ciocăne la ușă, întrerupându-mi rememorarea erotică a nopții trecute. *Măinile lui Christian... gura lui.*

— Intră.

— Ana, tocmai m-a sunat asistenta domnului Roach. Ar vrea să iei parte la o întâlnire în dimineața asta. Ceea ce înseamnă că va trebui să-ți reprogreamez iarăși câteva întâlniri. E în regulă?

Limba lui...

— Da, sigur, băigui eu, încercând să-mi strunesc gândurile năbădăioase.

Hannah zâmbește și iese din birou... lăsându-mă cu amintiri delicioase de noaptea trecută.

De la: Christian Grey

Subiect: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:24

Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Țin să-ți aduc la cunoștință că lui Hyde i-a fost refuzată eliberarea pe cauțiune și rămâne în custodia poliției. E acuzat de tentativă de răpire și incendiere. Deocamdată, nu s-a fixat data procesului.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:53

Către: Christian Grey

E o veste bună.

Asta înseamnă că ai să relaxezi măsurile de securitate?

Nu-mi place deloc Prescott.

Ana x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:59

Către: Anastasia Grey

Nu. Măsurile de securitate vor rămâne ca până acum.

Ce-i în neregulă cu Prescott? Dacă nu-ți place, angajez pe altcineva.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă incrust la e-mailul lui — mi se pare samavolnic. Prescott
nu-i chiar așa de rea.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Stai calm!
Data: 1 septembrie 2011, 16:03
Către: Christian Grey

Doar am întrebat (dau ochii peste cap). O să mă mai gândesc la
Prescott.

Domolește-ți mâncărimile din palmă.
Ana x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Nu mă ispiti
Data: 1 septembrie 2011, 16:11
Către: Anastasia Grey

Te asigur, doamnă Grey, că sunt foarte calm — după cum ai avut
ocazia să constăți de multe ori.

În schimb, am mâncărimi în palmă.

S-ar putea ca, în seara asta, să fac ceva în legătură cu asta.

x

Christian Grey
CEO calm, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Nerăbdare

Data: 1 septembrie 2011, 16:20

Către: Christian Grey

Promisiuni, promisiuni...

Iar acum, nu mă mai bate la cap. Încerc să lucrez; am o întâlnire intempestivă cu un scriitor.

Voi încerca să nu mă las distrasă de gândul la tine în timpul întâlnirii.

A x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

*

De la: Anastasia Grey

Subiect: Navigare & zbor & bătaie la fund

Data: 5 septembrie 2011, 09:18

Către: Christian Grey

Soțule,

Te pricepi de minune să faci o fată să se simtă bine.

Bineînțeles că mă aștept la un astfel de tratament în fiecare weekend.

Mă alinți, și îmi place.

Soția ta,

xox

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Misiunea vieții mele...
Data: 5 septembrie 2011, 9:25
Către: Anastasia Grey

...E să te alint, doamnă Grey.
Și să am grijă de tine, pentru că te iubesc.

Christian Grey
CEO îndrăgostit lulea, Grey Enterprise Holdings Inc.

Vai de mine... Oare se poate ceva mai romantic de atât?

De la: Anastasia Grey
Subiect: Misiunea vieții mele...
Data: 5 septembrie 2011, 09:33
Către: Christian Grey

...E să te las să faci asta — pentru că și eu te iubesc.
Iar acum, nu mai fi atât de siropos.
Mă faci să plâng.

Anastasia Grey — la fel de îndrăgostită,
Consilier editorial, SIP

*

A doua zi, mă uit la calendarul de pe biroul meu. Mai sunt doar cinci zile până pe zece septembrie — ziua mea de naștere. Știu că o să mergem la casa de pe coastă, să vedem ce progrese au făcut Elliot și echipa lui. Hm... Oare Christian o fi având și alte planuri? Zâmbesc.

Hannah ciocăne la ușă.

— Intră.

Dincolo de ușa, o văd pe Prescott. *Ciudat...*

— Bună, Ana, spune Hannah. O anume Leila Williams vrea să te vadă. Spune că e vorba despre ceva personal.

— Leila Williams? Nu cunosc nicio...

Dar în clipa următoare mi se usucă gura, iar Hannah face ochii mari, văzându-mi expresia.

Leila? La dracu'! Ce o fi vrând?

Capitolul 16

— Vrei să-i spun că nu poți s-o primești? mă întreabă Hannah, alarmată de reacția mea.

— Ăă... nu. Unde e?

— La recepție. Nu e singură. E însoțită de o altă tânără.

Oh!

— Iar domnișoara Prescott vrea să stea de vorbă cu tine, adaugă Hannah.

Îmi dau seama.

— Spune-i să intre.

Hannah se dă la o parte, iar Prescott intră în birou. Are un aer eficient și profesionist, de om aflat în misiune.

— Lasă-ne singure câteva clipe, Hannah. Prescott, ia loc, te rog.

Hannah închide ușa, lăsându-ne singure în birou.

— Doamnă Grey, Leila Williams se află pe lista persoanelor care nu au voie să vă viziteze.

— Ce?

Am o listă cu persoane interzise?

— E pe lista noastră, doamnă Grey. Taylor și Welch au fost foarte fermi când mi-au spus că nu trebuie să o las să ia legătura cu dumneavoastră.

Mă încrunt. Nu înțeleg.

— E periculoasă?

— N-aș putea să vă spun, doamnă Grey.

— Atunci de ce mi s-a adus la cunoștință că e aici?

Prescott înghite în sec și, preț de o clipă, are un aer stânjenit.

— Eram la toaletă, îmi explică ea. A venit, a vorbit direct cu Claire, iar Claire a sunat-o pe Hannah.

— Ah....

Îmi dau seama că până și Prescott trebuie să facă pipi.

— Deci așa, izbucnesc eu în râs.

— Da, doamnă Grey.

Prescott zâmbește stânjenit, și e prima oară când întrezăresc o fisură în armura ei. Are un zâmbet frumos.

— Trebuie să vorbesc cu Claire despre protocol — din nou, spune ea pe un ton plictisit.

— Sigur. Taylor știe că Leila e aici? Întreb eu și îmi încrucșez degetele, sperând că încă nu i-a spus lui Christian.

— I-am lăsat un scurt mesaj vocal.

Oh.

— Înseamnă că n-am decât puțin timp la dispoziție. Aș vrea să aflu ce dorește.

Prescott se uită la mine preț de o clipă.

— Sunt nevoită să vă sfătuiesc să n-o faceți, doamnă Grey.

— Sigur are un motiv, din moment ce a venit până aici.

— Rolul meu e să vă împiedic să faceți asta, doamnă Grey, spune ea pe un ton blând, dar resemnat.

— Chiar vreau să aflu ce are de spus.

Tonul meu e mai apăsător decât mi-am propus.

Prescott își înăbușă un oftat.

— Aș vrea să le percheziționez pe amândouă înainte să le primiți.

— Bine. Poți să faci asta?

— Sunt aici să vă protejiez, doamnă Grey, deci da, pot. Și aș vrea să stau cu dumneavoastră cât vorbiți.

— Bine.

Am să-i fac această concesie. În plus, ultima oară când m-am întâlnit cu Leila, era înarmată.

— Să-i dăm drumul.

Prescott se ridică.

— Hannah, strig eu.

Asistenta mea deschide ușa imediat. Probabil că a așteptat lângă ușă.

— Verifici, te rog, dacă sala de ședințe e liberă?

— Am verificat deja, e liberă.

— Prescott, poți să le percheziționezi acolo? E un loc suficient de ferit?

— Da, doamnă Grey.

— Atunci am să vin acolo în cinci minute. Hannah, condu-le pe Leila Williams și însoțitoarea ei în sala de ședințe.

— Imediat, spune Hannah, uitându-se neliniștită la Prescott, apoi la mine. Vrei să-ți anulez următoarea întâlnire? E la ora patru, dar e în cealaltă parte a orașului.

— Da, murmur eu cu un aer distrat.

Hannah încuviințează din cap și iese din birou.

Ce naiba o fi vrând Leila? Nu cred că a venit să-mi facă rău. În trecut, când a avut ocazia n-a făcut-o. *Christian o să-și iasă din minți.* Vocea mea interioară țuguie buzele, pune picior peste picior cu un aer afectat și încuviințează din cap. Trebuie să-l anunț că mă văd cu Leila. Îi scriu repede un e-mail, apoi fac o pauză, uitându-mă la ceas. Mă încercă regretul. Ne-am înțeles atât de bine după ce ne-am întors de la Aspen. În cele din urmă, trimit mesajul.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Musafiri

Data: 6 septembrie 2011, 15:27

Către: Christian Grey

Christian,

A venit Leila să stea de vorbă cu mine. Am să mă văd cu ea în prezența lui Prescott.

La nevoie, am să mă folosesc de abilitatea proaspăt dobândită de a palmui — cu mâna deja vindecată.

Încearcă — din răputeri — să nu-ți faci griji.

Sunt fată mare.

Te sun după ce stau de vorbă cu ea.

A x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

Îmi ascund repede BlackBerry-ul în sertarul biroului. Mă ridic în picioare, netezindu-mi fusta mulată, îmi ciupesc obrajii să-i înviorez și îmi desfac încă un nasture al bluzei de mătase cenușie. Sunt gata. După ce inspir adânc, ies din birou să mă întâlnesc cu infama Leila, fără să iau în seamă acordurile piesei „Iubirea ta e rege” a lui Sadé — melodia pe care am setat-o ca sunet de apel pentru Christian.

Leila arată mult mai bine. Ba chiar e foarte atrăgătoare. E ușor îmbujorată, ochii ei căprui sunt luminoși, iar părul îi e curat și strălucitor. E îmbrăcată cu o bluză de un roz pal și pantaloni albi. Se ridică imediat ce intru în sala de ședințe. La fel face și prietena ei — o tânără brunetă cu ochi calzi, de culoarea coniacului. Prescott stă în picioare într-un colț, fără să-și ia ochii de la Leila.

— Doamnă Grey, vă mulțumesc foarte mult că ați acceptat să mă primiți.

Vocea Leilei e blândă și limpede.

— Ăă... îmi pare rău pentru măsurile de securitate, bâigui eu, pentru că nu știu ce altceva să spun, făcând un semn distrat spre Prescott.

— Ea e prietena mea, Susi.

— Bună, o salut din cap pe Susi.

Seamănă cu Leila. Seamănă cu mine. *Oh, nu. Încă una.*

— Da, spune Leila, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Și Susi îl cunoaște pe domnul Grey.

Ce naiba să zic la asta? Îi zâmbesc politicos.

— Luați loc, vă rog, murmur eu.

Ciocăne cineva la ușă. E Hannah. Îi fac semn să intre, știind foarte bine de ce ne întrerupe.

— Scuze că te deranjez, Ana. A sunat domnul Grey.

— Spune-i că sunt ocupată.

— E foarte insistent, spune ea pe un ton îngrijorat.

— Sunt sigură. Spune-i că-mi pare rău, dar că am să-l sun eu în scurtă vreme.

Hannah ezită.

— Hannah, te rog.

Încuviințează din cap și iese din birou. Întorc capul spre cele două tinere din fața mea. Amândouă se uită la mine cu un aer uluit — stânjenitor.

— Cu ce vă pot ajuta? întreb eu.

Susi e cea care vorbește prima.

— Știu că e ciudat, dar am vrut să te cunosc și eu. S-o cunosc pe femeia care l-a cucerit pe Chris...

Ridic mâna, oprind-o la mijlocul frazei. Nu vreau s-o ascult până la capăt.

— Ăă... am înțeles ce vreți să spuneți, bâigui eu.

— Amândouă facem parte din ceea ce noi numim „clubul supuselor”, surâde ea cu un aer amuzat.

Dumnezeule mare!

Leila se uită la ea cu gura căscată, amuzată și, în același timp, îngrozită. Susi icnește, și îmi inchipui că Leila a lovit-o cu piciorul pe sub masă.

Iar la asta ce naiba să zic? Mă uit cu un aer neliniștit la Prescott care rămâne impasibilă, fără să-și ia ochii de la Leila.

Susi pare să-și dea seama că a luat-o gura pe dinainte. Se înroșește, dă din cap și se ridică în picioare.

— Aștept la recepție. E întâlnirea lui Lulu.

Se vede limpede că e stânjenită.

Lulu?

— E în regulă așa, da? o întreabă pe Leila, care îi răspunde cu un surâs.

Susi se uită la mine, afișând un zâmbet larg și sincer, apoi iese din sală.

Susi și Christian... Nu vreau să zăbovesc asupra acestui gând. Prescott scoate telefonul din buzunar și răspunde. N-am auzit niciun sunet de apel.

— Domnule Grey, spune ea.

Leila și cu mine întoarcem capul spre ea. Prescott închide ochii ca și cum ar dura-o ceva.

— Da, domnule Grey, spune ea, apoi face un pas în față și îmi întinde telefonul.

Dau ochii peste cap.

— Christian, murmur eu, încercând să-mi țin în frâu exasperarea.

Mă ridic în picioare și ies repede din birou.

— Ce dracu' îți inchipui că faci? țipă.

Clocotește de furie.

— Nu țipa la mine.

— Cum adică, să nu țip? țipă el, mai tare de data asta. Am dat niște instrucțiuni clare, pe care le-ai desconsiderat total — iarăși. *La naiba, Ana, sunt al dracului de furios!*

— Când o să te linișești, o să vorbim despre asta.

— Să nu-mi închizi în nas, şuieră el printre dinți.

— La revedere, Christian.

Închid și apoi opresc telefonul lui Prescott.

Mama mă-sii! Nu mai am mult timp cu Leila. Inspirând adânc, mă întorc în birou. Atât Leila, cât și Prescott se uită la mine cu un aer nerăbdător, iar eu îi înapoiez telefonul lui Prescott.

— Unde rămăseserăm? o întreb eu pe Leila, luând loc în fața ei, iar ochii i se măresc un pic.

Îmi vine să-i spun că, da, se pare că îl *controlez*, dar nu cred că e ce vrea să audă.

Leila se joacă nervos cu o şuviță.

— În primul rând, vreau să-ți cer iertare, spune ea pe un ton blând.

Oh...

Se uită la mine și îmi observă uimirea.

— Da, spune ea repede. Și să-ți mulțumesc că nu ai făcut plângere împotriva mea. Pentru ce s-a întâmplat cu mașina și în apartamentul tău.

— Știu că nu te simțeai... ăă... bine, bâigui eu.

Nu mă așteptam să-și ceară iertare.

— Da, așa e.

— Acum te simți mai bine? întreb eu blând.

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Medicul tău știe că ești aici?

Clatină din cap.

Oh...

Are un aer vinovat.

— Știu că va trebui să suport consecințele pentru asta. Dar trebuia să-mi iau niște lucruri și voiam s-o văd pe Susi, pe tine și pe... domnul Grey.

— Vrei să-l vezi pe Christian?

Mi se pune un nod în stomac. *De aia a venit aici.*

— Da. Și am vrut să te întreb dacă sunteți de acord.

Sfinte Sisoe! Mă uit la ea și îmi vine să-i spun că nu, nu sunt de acord. Nu vreau să se apropie de soțul meu. De ce a venit aici? Să facă o evaluare a rivalei? Să mă tulbure? Sau are nevoie să se vadă Christian ca de un fel de încheiere a relației cu el?

— Leila, băigui eu cu un aer exasperat. Nu depinde de mine, ci de Christian. Va trebui să-l întrebi pe el. Nu are nevoie de permisiunea mea. E bărbat în toată firea... în cea mai mare parte a timpului.

Se uită la mine preț de o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi surprinsă de reacția mea, apoi râde ușor, răsucindu-și nervos o șuviță.

— Mi-a refuzat de mai multe ori cererea de a ne vedea, spune ea calm.

La dracu'! Sunt într-un necaz mai mare decât credeam.

— De ce e atât de important pentru tine să-l vezi? întreb eu pe un ton blând.

— Ca să-i mulțumesc. Fără el, aș fi putrezit în rezerva psihiatrică a unei pușcării imputite. Știu asta.

Coboară privirea și își plimbă degetul pe marginea mesei.

— Am avut un puternic episod psihotic în perioada aceea și fără domnul Grey și John — dr. Flynn...

Ridică din umeri și se uită la mine încă o dată cu un aer plin de recunoștință.

Iarăși rămân fără cuvinte. Ce se așteaptă să spun? Lucrurile astea ar trebui să i le spună lui Christian, nu mie.

— Și pentru școala de arte. Nu știu cum aș putea să-i mulțumesc pentru asta.

Eram sigură! Christian chiar îi plătește cursurile. Chipul ei rămâne impasibil și încerc să-mi dau seama ce sentimente am față de această femeie acum, că mi-a confirmat suspiciunile despre generozitatea soțului meu. Spre surprinderea mea, nu-i port pică Leilei. E o adevărată revelație. Și mă bucur că se simte mai bine. Să sperăm că acum își va vedea de viața ei și va ieși din a noastră.

— Lipsești de la cursuri acum? întreb eu, pentru că mă interesează.

— Doar de la două. Măine mă întorc acasă.

Ce bine.

— Ce planuri ai cât stai în Seattle?

— Să-mi iau lucrurile de la Susi, apoi să mă întorc la Hamden. Să continui să pictez și să învăț. Domnul Grey deja mi-a cumpărat două tablouri.

Ce mama mă-sii! Iarăși mi se pune un nod în stomac. Oare sunt atârinate în livingul meu? Dar îndepărtez gândul din minte.

— Ce fel de pânze pictezi?

— Mai ales subiecte abstracte.

— Înțeleg.

Mintea îmi trece în revistă tablourile din living, care mi-au devenit foarte familiare. E posibil ca... două să fie pictate de fosta lui supusă. *Doamne!*

— Pot să-ți vorbesc deschis? întreabă ea, fără să-mi intuiască emoțiile.

— Te rog, băigui eu, aruncându-i o privire lui Prescott, care pare să se fi relaxat un pic.

Leila se apleacă în față, ca și cum s-ar pregăti să-mi împărtășească un secret păstrat multă vreme.

— L-am iubit pe Geoff — iubitul meu, care a murit la începutul anului.

Vocea îi e o șoaptă tristă.

Doamne, începe să-mi spună lucruri personale.

— Îmi pare foarte rău, spun eu automat, însă Leila continuă ca și cum nu m-ar fi auzit.

— L-am iubit pe soțul meu... și pe încă cineva..., murmură ea.

— Pe soțul meu.

Vorbele mi se desprind de pe buze înainte să le pot opri.

— Da, șoptește ea.

Știam asta. Când ridică ochii căprui spre mine, în ei citesc emoții contradictorii, dar cea care domină pare să fie teama... de reacția mea, poate? Însă răspunsul meu copleșitor față de această biată tânără e

compasiunea. Îmi vin în minte o mulțime de romane clasice care vorbesc despre iubirea neîmpărtășită. Înghit în sec și hotărâsc să fiu onestă.

— Știu. E foarte ușor de iubit, șoptesc eu.

Vorbele mele o surprind, iar ochii i se măresc și mai mult, apoi zâmbește.

— Da, este... era, se corectează ea repede și se înroșește.

Chicotește atât de plăcut, încât nu mă pot abține — chicotesc și eu. Da, Christian Grey ne face să chicotim. Vocea mea interioară dă ochii peste cap cu un aer disperat și coboară privirea în exemplarul ei ferfenițit din *Jane Eyre*. Mă uit la ceas. În adâncul meu, știu că, din clipă în clipă, Christian o să ajungă aici.

— O să-l poți vedea pe Christian.

— Mi-am inchipuit. Știu cât de protector este, zâmbește ea.

Deci asta e stratagema ei. E foarte vicleană. Sau manipulatoră. Îmi șoptește vocea interioară.

— De aceea ai venit să mă vezi?

— Da.

— Înțeleg.

Iar Christian o să-i cadă în cursă. Nu-mi place s-o recunosc, dar îmi dau seama că îl cunoaște bine.

— Părea foarte fericit. Cu tine, spune ea.

Ce?

— De unde știi?

— De când am fost în apartamentul lui, adaugă ea precaut.

La naiba... cum aș putea uita acea zi?

— Ai fost acolo de multe ori?

— Nu. Dar era foarte diferit cu tine.

Oare vreau să aud asta? Mă trec fiorii. Simt furnicături pe pielea capului, amintindu-mi spaima de pe vremea când Leila era umbră nevăzută din apartamentul nostru.

— Știți că e ilegal să intri pe furiș în casele oamenilor.

Încuviințează din cap, plecând privirea, și își plimbă un deget pe marginea mesei.

— Am fost acolo doar de câteva ori și am avut noroc că nu m-a prins nimeni. Trebuie să-i mulțumesc și pentru asta domnului Grey. Ar fi putut să mă bage la închisoare...

— Nu cred că ar fi făcut una ca asta, murmur eu.

Brusc, se aude rumoare de după ușa sălii de ședințe și, în mod instinctiv, îmi dau seama că soțul meu e în clădire. O clipă mai târziu, dă buzna înăuntru și, înainte s-o închidă, îl zăresc pe Taylor așteptând răbdător afară. Gura lui Taylor are o expresie sumbră, și nu îmi răspunde la zâmbetul crispat. La naiba, chiar și el e supărat pe mine.

Privirea cenușie și scăpărătoare a lui Christian mă fixează întâi pe mine, apoi pe Leila. Are un aer calm și hotărât, dar știu ce se ascunde în spatele acestei aparențe — presupun că și Leila știe. Strălucirea rece și amenințătoare din ochii săi trădează adevărul: e plin de furie, dar reușește să o țină în frâu. În costumul său cenușiu, cu cravata neagră slăbită și cu nasturele de sus al cămășii albe desfăcut, Christian are un aer oficial și, în același timp, degajat... și sexy. Iar părul îi e ciufulit — fără doar și poate pentru că și-a trecut mâinile prin el cu exasperare.

Cu un aer neliniștit, Leila pleacă privirea spre tăblia mesei, plimbându-și iarăși degetul pe marginea ei, în timp ce Christian se uită la mine, apoi la ea și, în cele din urmă, la Prescott.

— Ești concediată, îi spune el calm lui Prescott. Ieși afară.

Mă albesc la față. Oh, nu... nu e corect.

— Christian..., spun eu, dând să mă ridic în picioare.

Dar Christian se uită la mine, făcându-mi semn cu arătătorul:

— Oprește-te.

Vocea lui e calmă, dar amenințătoare, așa că tac și rămân pe scaun. Plecând capul, Prescott iese repede din sală, apropiindu-se de Taylor. Christian închide ușa în urma ei și se apropie de marginea mesei. *La naiba! La naiba! La naiba!* E numai vina mea. Christian se oprește în fața Leilei și se apleacă spre ea, sprijinindu-și mâinile pe masă.

— Ce dracu' cauți aici? măraie el.

— Christian! ținesc eu, dar nu mă ia în seamă.

— Ei bine? insistă el.

Leila se uită la el pe sub genele ei lungi, cu ochii mari și fața palidă — roșeața i-a dispărut din obraji.

— Ți-am cerut să ne vedem, dar n-ai fost de acord, șoptește ea.

— Așa că ai venit s-o hărțuiești pe soția mea? întreabă el calm — prea calm.

Leila iarăși pleacă privirea.

Christian se îndreaptă de spate:

— Leila, dacă te mai apropii vreodată de soția mea, n-am să te mai sprijin deloc. Medicii, școala de arte, asigurare medicală — o să rămâi fără toate astea. Ai înțeles?

— Christian..., încerc eu din nou, dar mă reduce la tăcere cu o privire de gheață.

De ce e atât de nerezonabil? Sunt copleșită de compasiunea pentru această biată femeie.

— Da, spune ea în șoaptă.

— Ce caută Susannah la recepție?

— A venit cu mine.

Își trece o mână prin păr, incrunându-se la ea.

— Christian, te rog, îl implor eu. Leila nu vrea decât să-ți mulțumească. Asta-i tot.

Dar nu mă ia în seamă, concentrându-și toată furia asupra Leilei:

— Ai stat la Susannah când erai bolnavă?

— Da.

— Știe ce făceai cât timp ai stat la ea?

— Nu, era în vacanță.

Christian își plimbă arătătorul pe buza de jos.

— De ce ai vrut să mă vezi? Știi bine că toate cererile către mine trebuie trimise prin Flynn. Ai nevoie de ceva?

Tonul i s-a domolit un pic.

Leila își plimbă iarăși degetul pe marginea mesei.

N-o mai agresa, Christian!

— Voiam să știu, spune ea și, pentru prima oară, se uită direct la el.

— Ce să știi? ripostează el.

— Că te simți bine.

Christian se uită la ea cu gura căscată.

— Că mă simt bine? pufnește el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Mă simt bine. Gata, ți-am răspuns la întrebare. Iar acum, Taylor o să te ducă la Sea-Tac și o să te întorci pe Coasta de Est. Iar dacă mai treci dincoace de Mississippi, s-a terminat. Ai înțeles?

Dumnezeule mare... Christian! Mă uit la el cu gura căscată. Oare ce nu-i dă pace? Doar nu poate s-o oblige să stea într-o parte a țării.

— Da, înțeleg, spune Leila cu glas scăzut.

— Bine, răspunde Christian pe un ton mai împăciuitor.

— Leilei s-ar putea să nu-i convină să plece chiar acum din Seattle. Are planuri, obiectez eu, indignată în numele ei.

Christian se încruntă la mine.

— Ana, mă previne el pe un ton glacial. Problema asta nu te privește.

Mă încrunt și eu. Bineînțeles că mă privește. Leila e în biroul meu. Probabil că sunt și lucruri pe care nu le știu. Nu e rezonabil.

Pervertit în cincizeci de nuanțe, şuieră printre dinți vocea mea interioară.

— Leila a venit să mă vadă pe mine, nu pe tine, murmur eu cu un aer posac.

Leila se întoarce spre mine, făcând ochii foarte mari.

— Aveam instrucțiuni precise, doamnă Grey. Și le-am încălcat.

Se uită cu un aer neliniștit la soțul meu, apoi iarăși la mine.

— Acesta este Christian Grey, așa cum îl cunosc eu, spune ea, pe un ton trist și nostalgic.

Christian se încruntă la ea și simt că-mi fuge tot aerul din plămâni. Nu mai pot respira. Oare Christian așa era cu ea tot timpul? Așa era

și cu mine la început? Mi-e greu să-mi amintesc. Zâmbindu-mi trist, Leila se ridică de la masă.

— Aș vrea să rămân până mâine. Am avion la prânz, îi spune ea calm lui Christian.

— O să trimit la zece pe cineva să te ducă la aeroport.

— Mulțumesc.

— Stai la Susannah?

— Da.

— Bine.

Mă încrunt la Christian. Nu-i poate dicta în felul ăsta... și de unde știe unde stă Susannah?

— La revedere, domnule Grey. Mulțumesc că ați acceptat să mi primiți.

Mă ridic în picioare și îi întind mâna, iar Leila mi-o strânge cu un aer recunoscător.

— Ăă... la revedere. Succes, băigui eu, pentru că nu știu care e protocolul când vine vorba să-mi iau rămas-bun de la fosta supusă a soțului meu.

Leila înclină ușor capul și se întoarce spre el.

— La revedere, Christian.

Ochii lui Christian se împlânzesc un pic.

— La revedere, Leila, spune el cu glas scăzut. Nu uita, comunicăm doar prin dr. Flynn.

— Da, Sire.

Christian deschide ușa s-o conducă, dar Leila se oprește în fața lui și ridică privirea. Christian rămâne nemișcat, uitându-se la ea cu un aer precaut.

— Mă bucur că ești fericit. O meriți, spune ea și iese înaintea ei să-i poată răspunde.

Christian se încruntă în urma ei, apoi îi face semn cu capul lui Taylor, care pornește în urma ei. Închizând ușa, Christian se uită la mine cu un aer nesigur.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să fii supărat pe mine!
șuier eu printre dinți. Sună-l pe Claude Bastille și bate-te cu el sau
du-te să-l vezi pe dr. Flynn.

E atât de surprins de ieșirea mea, încât rămâne cu gura căscată,
iar fruntea i se încruntă din nou.

— Mi-ai promis că n-o să faci asta.

Acum, tonul lui e acuzator.

— Ce anume?

— Că n-o să mă sfidezi.

— Nu, nu ți-am promis. Am zis că o să fiu mai grijulie. Ți-am
spus că e aici. I-am cerut lui Prescott s-o percheziționeze — și pe ea,
și pe cealaltă prietenă a ta. Prescott a stat alături de mine tot timpul.
Acum, ai concediat-o pe biata femeie, când ea n-a făcut decât ce i-am
cerut eu. Ți-am cerut să nu-ți faci griji, și totuși, iată-te în biroul
meu. Nu-mi aduc aminte să fi primit de la tine o bulă papală prin
care se decretează că nu am voie să mă văd cu Leila. Și nu știam că
am o listă cu musafiri interziși.

Pe măsură ce îmi susțin cauza, indignarea mă face să ridic tonul
din ce în ce mai mult. Christian se uită la mine cu o mină indescifra-
bilă. După o clipă, buzele i se răsucesc.

— Bulă papală? spune el amuzat și se relaxează în mod vizibil.

Scopul meu nu era să înseninez conversația, și totuși, Christian
îmi zâmbește ironic, ceea ce mă înfurie și mai tare. A fost dureros
pentru mine să asist la discuția dintre el și fosta lui supusă. Cum
poate fi atât de rece cu ea?

— Ce-i? întreabă el exasperat, văzând că rămân foarte serioasă.

— Tu. De ce ai fost atât de aspru cu ea?

Oftează și face un pas în față, sprijinindu-se de masă.

— Anastasia, spune el, ca și cum ar sta de vorbă cu un copil.
Nu înțelegi. Leila, Susannah și toate celelalte au fost pentru mine o
distracție plăcută. Dar asta-i tot. Tu ești centrul universului meu. Și
ultima oară când ați fost împreună în aceeași încăpere, Leila avea un
pistol în mână. Nu vreau să se mai apropie de tine.

— Dar, Christian, era bolnavă.

— Știu asta și știu că acum se simte mai bine, dar nu-i mai poți acorda credit. Ce a făcut e de neiertat.

— Dar i-ai căzut în cursă. Voia să te mai vadă o dată și știa că dacă vine să mă vadă, o să dai fuga la mine.

Christian ridică din umeri, ca și cum nu i-ar păsa.

— Nu vreau să ai de-a face cu trecutul meu.

Ce?

— Christian... ești ceea ce ești datorită trecutului tău, datorită prezentului tău și așa mai departe. Ce te privește pe tine, mă privește și pe mine. Am acceptat asta atunci când am hotărât să mă căsătoresc cu tine, pentru că te iubesc.

Rămâne nemișcat. Știu că îi e greu să audă toate astea.

— Nu mi-a făcut rău. Și te iubește.

— Mă doare fix în cur.

Mă uit la el cu un aer șocat. Și sunt șocată că încă are capacitatea de a mă șoca. Vorbele Leilei, îmi răsună în minte: *Acesta este Christian Grey, așa cum îl cunosc eu*. Atitudinea lui față de ea a fost atât de rece, atât de incompatibilă cu bărbatul pe care îl cunosc și îl iubesc. Mă încrunt, amintindu-mi remușcărilor lui atunci când Leila a avută căderea nervoasă, când s-a gândit că ar putea fi responsabil de suferințele ei. Înghit în sec, amintindu-mi și că i-a făcut baie. Stomacul mi se crispează, și bila mi se ridică în gât. Cum poate să spună că nu-i pasă de ea? Atunci îi păsa. Ce s-a schimbat? Uneori, acum, pur și simplu nu-l înțeleg. Gândurile și acțiunile lui se plasează la un nivel mult prea îndepărtat de al meu.

— De ce ai început brusc să-i susții cauza? întrebă el nedumerit și iritat.

— Christian, nu cred că Leila și cu mine o să schimbăm curând între noi rețete de gătit și modele de tricotaj. Dar nu mi-am închipuit că o să fii atât de insensibil față de ea.

Privirea îi îngheață.

— Ți-am spus cândva că nu am inimă, mormăie el.

Dau ochii peste cap — oh, acum *chiar* se poartă ca un adolescent.

— Pur și simplu nu e adevărat, Christian. Ești caraghios. Îți pasă de ea. Altminteri nu i-ai plăti cursurile de artă și tot restul.

Brusc, devine foarte important pentru mine să-l conving de asta. E dureros de limpede că îi pasă. De ce neagă lucrul ăsta? La fel face și cu sentimentele față de mama lui. *Ah, da — bineînțeles!* Sentimentele lui pentru Leila și pentru celelalte supuse sunt amestecate cu sentimentele lui față de mama sa. *Îmi place să biciuiesc brunete scunde ca tine, pentru că îmi amintiți de prostituata narcomană.* Nu-i de mirare că e atât de furios. Oftez și clatin din cap. Trebuie să luăm legătura cu dr. Flynn. Cum de nu-și dă seama de asta?

Mă copleșește un sentiment de compasiune față de el. Băiețelul meu rătăcit... De ce îi este atât de greu să simtă din nou compasiunea și generozitatea de care a dat dovadă față de Leila atunci când a avut o cădere nervoasă?

Se uită la mine cu o privire mânioasă.

— Această conversație s-a încheiat. Să mergem acasă.

Mă uit la ceas. E patru și douăzeci și trei. Mai am de lucru.

— E prea devreme, bombăn eu.

— Acasă, insistă el.

— Christian, spun eu pe un ton plictisit, am obosit să mă cert cu tine pe tema asta.

Se încruntă, ca și cum n-ar înțelege.

— Adică, îi explic eu, atunci când fac ceva care nu-ți place, tu cauți un mijloc prin care să fii chit. De obicei, e vorba de un futai pervers, care e sau înnebunitor sau crud.

Ridic din umeri cu un aer resemnat. Povestea asta e epuizantă și derutantă.

— Înnebunitor? întreabă el.

Ce?

— De obicei, da.

— Ce e înnebunitor? insistă el, iar acum, în ochii lui scânteiază un amuzament senzual.

Îmi dau seama că vrea să mă distragă.

Mama mă-sii! Nu vreau să discut despre asta în sala de ședință.
Vocea mea interioară își cercetează cu dispreț degetele în sfârșit
manichiurate: *Atunci n-ar fi trebuit să aduci vorba de asta.*

— Știi la ce mă refer, mă înroșesc, supărată atât pe el, cât și pe
mine.

— Pot să bănuiesc, șoptește el.

Dumnezeule mare! Eu încerc să-l cert, iar el mă zăpăcește.

— Christian, eu...

— Ador să-ți fac pe plac, spune el, plimbându-și delicat pol-
carul pe buza mea de jos.

— Așa e, recunosc eu în șoaptă.

— Știu, spune el, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche:
singurul lucru pe care îl știu.

Vai, ce bine miroase. Se îndreaptă de spate, iar buzele i se curbează
într-un zâmbet arogant, ce pare să spună: „Te posed cu totul”.

Țuindu-și buzele, mă străduiesc să par insensibilă la atingerile lui.
Se pricepe de minune să mă distragă de la subiectele dureroase
de la cele pe care nu vrea să le discute. *Iar tu îl lași, pufnește vocea*
mea interioară, ridicând privirea din *Jane Eyre*.

— Ce e înnebunitor, Anastasia? insistă el cu o privire perversă.

— Vrei să-ți fac o listă? întreb eu.

— Ai o listă? răspunde el cu un aer încântat.

Of, ce obositor e omul ăsta!

— Ei bine, cătușele, murmur eu, amintindu-mi brusc de luna
de miere.

Se încruntă și mă ia de mână, mângâindu-mi încheietura cu
degetul mare.

— Nu vreau să-ți las semne.

Oh...

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret și lasciv.

— Hai acasă, îmi cere el pe un ton seducător.

— Am treabă.

— Acasă, repetă el, mai insistent de data asta.

Ne uităm unul la celălalt — ochi cenușii și incandescenti în ochi albaștri și tulburați —, testându-ne unul pe celălalt, punându-ne la încercare limitele și voințele. Caut să înțeleg din privirea lui cum de poate trece într-o clipă de la maniacul controlului la iubitul seducător. Ochii lui devin mai mari și mai întunecați, iar intențiile lui sunt limpezi. Mă mângâie ușor pe obraz.

— Am putea rămâne aici, șoptește el cu glas răgușit.

Oh, nu. Zeița mea intimă se uită cu jind la masa de lemn. Nu. Nu. Nu. Nu la birou.

— Christian, nu vreau să fac sex aici. Fosta ta supusă tocmai a trecut pe aici.

— N-a fost niciodată iubita mea, bombăne el, iar buzele i se strâng într-o linie aspră.

— Să nu ne legăm de cuvinte, Christian.

Se încruntă cu un aer surprins. Iubitul seducător a dispărut.

— Nu te gânde prea mult la asta, Ana. Totul a rămas în urmă, spune el plictisit.

Oftez... poate că are dreptate. Nu vreau decât să recunoască în fața mea că ține la ea. Un fior rece îmi străbate inima. *Oh, nu!* De aceea e așa de important pentru mine. Ce s-ar întâmpla dacă eu aș face ceva de neiertat? Ce s-ar întâmpla dacă nu m-aș conforma indicațiilor lui? Oare și eu am să rămân în trecut? Din moment ce poate avea atitudinea asta față de Leila, după ce a fost atât de îngrijorat și mâhnit când a avut acea cădere nervoasă... oare ar putea să se poarte la fel și cu mine? Mă trec fiorii, amintindu-mi fragmente dintr-un vis: oglinzi cu ramă aurită și zgomotul pașilor săi răsunând pe podeaua de marmură, în timp ce se depărtează de mine, lăsându-mă singură în acea splendoare opulentă.

— Ba nu..., șoptesc eu pe un ton îngrozit.

Vorba mi se desprinde de pe buze înainte s-o pot opri.

— Ba da, spune el și, apucându-mă de bărbie, se apleacă și îmi așterne o sărutare tandră pe gură.

— Oh, Christian, uneori mă sperii.

Îi cuprind capul în palme. Îmi înfig degetele în părul lui și trag buzele spre mine. Rămâne nemișcat preț de o clipă și mă lasă în brațe.

— De ce?

— Te-ai depărtat de ea atât de ușor...

Se încruntă.

— Și crezi că s-ar putea să mă depărtez și de tine, Ana? De ce naiba ai crede una ca asta? Cum ți-a venit o asemenea idee?

— Nu-i nimic. Sărută-mă. Du-mă acasă, îl rog eu.

Buzele lui le ating pe ale mele și sunt copleșită.

*

— Oh, te rog, îl implor eu, în timp ce el îmi suflă ușor peste vult.

— Toate la timpul lor, murmură el.

Trag de legături și scot un geamăt zgomotos, protestând față de asaltul lui carnal. Sunt legată cu câtușe moi de piele, coatele fiindu-mi prinse de genunchi, iar capul lui Christian îmi șerpuiește între picioare, și limba lui mă ațâță neîncetat. Deschid ochii și mă uit la tavanul dormitorului nostru scaldat în lumina caldă a după-amiezii. Limba lui se încordează și se răsucesce în jurul punctului ce reprezintă centrul universului meu. Îmi vine să-mi îndrept picioarele și mă străduiesc să van să-mi controlez plăcerea. Degetele mi se înfig în părul lui și trag cu putere, încercând să mă opun torturii lui sublime.

— Să nu-ți dai drumul, mă previne el în șoaptă și se opune degetelor mele, iar eu îi simt respirația pe carnea mea caldă și umedă. Îl bat la fund dacă îți dai drumul.

Gem.

— Control, Ana. E vorba de control.

Limba lui își reia incursiunile erotice.

Vai, ce priceput e... Nu vreau să mă opun — mă supun de bunăvoie —, așa că încerc din răputeri să mă abțin, dar trupul meu

detonează sub atingerile lui nemiloase, iar limba sa nu se oprește, ci îmi smulge ultima picătură de plăcere din pânțelele meu epuizat.

— Oh, Ana, ți-ai dat drumul, mă dojenește el cu blândețe.

Dar în vocea lui se deslușește o nuanță triumfătoare. Mă întoarce cu fața în jos, iar eu mă sprijin cu greu în antebrațe. Mă lovește cu putere peste fund.

— Ah! strig eu.

— Control, mă mustră el și, apucându-mă de șolduri, se opinește în mine.

Strig încă o dată, iar carnea încă îmi tremură după undele de șoc ale orgasmului. Odată intrat în mine, rămâne nemișcat și, aplecându-se în față, îmi desface cătușele. Mă cuprinde cu un braț și mă trage în poala lui, lipindu-mi spatele de pieptul lui, iar mâna lui mi se ridică până sub bărbie și îmi cuprinde gâtul. Mă las în voia senzației de plinătate din pânțele.

— Mișcă-te, îmi poruncește el.

Gem și încep să mă ridic și să cobor în poala lui.

— Mai repede, șoptește el.

Iar eu mă mișc din ce în ce mai repede. Geme și îmi dă capul pe spate, mușcându-mă ușor de gât. Cealaltă mână a lui Christian mi se plimbă în voie pe trup, de la șold până la vulvă, apoi la clitoris... care încă e foarte sensibil după atenția abundentă de care a avut nevoie mai devreme. Mă strânge între degete, ațâțându-mă din nou și făcându-mă să scâncesc.

— Da, Ana, îmi șoptește el la ureche cu glas răgușit. Ești a mea. Doar tu.

— Da, murmur eu, simțind că iarăși mi se încordează trupul.

Vaginul mi se strânge în jurul mädularului, mângâindu-l în cel mai intim mod cu putință.

— Dă-ți drumul pentru mine, îmi cere el.

Și îmi dau drumul, trupul meu supunându-se poruncii lui. Christian mă ține nemișcată, iar eu simt undele orgasmului inundându-mi carnea și îi strig numele.

— Oh, Ana, te iubesc! geme el, apoi își dă și el drumul, adâncu-
du se în mine.

Mă sărută pe umăr și îmi dă la o parte părul revărsat pe față.

— Asta intră în lista de care vorbeam, doamnă Grey? murmureu

Sunt întinsă pe burtă, aproape inconștientă, iar el stă sprijinit
într-un cot, alături de mine, și mă mângâie pe spate.

— Hm...

— Asta e un da?

— Ihi..., zâmbesc eu.

Surăde și mă sărută din nou, iar eu mă răsucesc fără tragere de
inimă pe o parte, cu fața spre el.

— Ei bine? întreabă el.

— Da, intră pe listă. Dar e o listă lungă.

Zâmbește până la urechi, apoi se apleacă în față și mă sărută
tandru.

— Bine. Vrei să luăm cina? mă întreabă el cu o privire iubitoare
și amuzată.

Încuviințez din cap — sunt hămesită. Întind mâna și îl trag ușor
de firele de păr de pe piept.

— Vreau să-mi spui ceva, șoptesc eu.

— Ce?

— Să nu te superi.

— Despre ce e vorba, Ana?

— Îți pasă.

Face ochii mari, și îi pierde toată buna dispoziție.

— Vreau să recunoști că îți pasă. Pentru că lui Christian Grey
care îl cunosc și îl iubesc eu i-ar păsa.

Rămâne nemișcat, fără să-și ia ochii de la mine, și sunt martor la
luptei lui interioare, ca și cum s-ar strădui să formuleze una dintre
pildele lui Solomon. Deschide gura să spună ceva, apoi o închide la
loc și, pentru o clipă, chipul îi e răvășit preț de o emoție... de săr-
rință, poate.

Recunoaște, îl îndemn eu în sinea mea.

— Da. Da, îmi pasă. Mulțumită?

Abia îi disting vorbele șoptite.

Vai, mulțumesc din suflet! E o adevărată ușurare.

— Da, foarte mulțumită.

Se încruntă:

— Nu-mi vine să cred că acum, în patul nostru, stăm de vorbă despre...

Îmi așez un deget pe buzele sale.

— Ba nu stăm de vorbă. Hai să mâncăm. Mi-e foame.

Oftează și clatină din cap.

— Mă farmeci și mă tulburi, doamnă Grey.

— Ce bine.

Mă ridic ușor și îl sărut.

*

De la: Anastasia Grey

Subiect: Lista

Data: 9 septembrie 2011, 09:33

Către: Christian Grey

Asta sigur e în capul listei.

:D

A x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Spune-mi ceva nou

Data: 9 septembrie 2011, 09:42

Către: Anastasia Grey

În ultimele trei zile, mi-ai tot spus asta.

Hotărăște-te.

Sau... am mai putea încerca ceva.

;))

Christian Grey

CEO încântat de acest joc, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit zâmbind la ecran. Ultimele câteva seri au fost... distractive. Ne-am relaxat din nou și am dat uitării apariția intempestivă a Leilei. Încă n-am avut curaj să-l întreb dacă avem pe pereți vreune dintre tablourile ei — și, sincer, nici nu-mi pasă. Îmi zurează BlackBerry-ul și răspund imediat, așteptându-mă să fie Christian.

— Ana?

— Da.

— Ana, draga mea, sunt José senior.

— Domnule Rodriguez! Bună ziua!

Simt mâncărimi pe pielea capului. Ce o fi vrând de la mine tuă lui José?

— Dragă mea, îmi pare rău că te deranjez la serviciu. E vorba de Ray, spune el, și vocea îi tremură.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Întreb eu cu un nod în gât.

— Ray a avut un accident.

Oh, nu. Tati! Mi se taie respirația.

— E la spital. Ar fi bine să vii cât mai repede.

Capitolul 17

— Domnule Rodriguez, ce s-a întâmplat?

Vocea mi-e răgușită și sugrumată din pricina lacrimilor înăbușite. *Ray. Dragul de Ray. Tăticul meu.*

— A avut un accident de mașină.

— Bine, am să vin... am să vin imediat.

Am intrat în panică. Adrenalina mi-a invadat venele și mi-e greu să respir.

— A fost transferat la Portland.

Portland? Ce naiba caută la Portland?

— L-au transportat cu elicopterul, Ana. Mă duc și eu acolo, la Spitalul OHSU. Oh, Ana, n-am văzut mașina. Pur și simplu n-am văzut-o...

Vocea i se frânge.

Domnul Rodriguez — nu!

— Ne vedem acolo, adaugă el, apoi iarăși i se frânge vocea și închide

Mă copleșește spaima — simt că mă sufoc. Ray! Nu! Nu! Însuși adânc să mă liniștesc, pun mâna pe telefon și îl sun pe Roach. Răspunde la al doilea apel.

— Ana?

— Jerry, tata are probleme.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Îi explic pe nerăsuflăte.

— Da, mergi. Sigur, trebuie să te duci. Sper ca tatăl tău să se facă bine.

— Mulțumesc. O să te țin la curent.

Apoi trântesc nu tocmai politicos receptorul în furcă, dar în clipa asta nici că-mi pasă.

— Hannah! strig eu, conștientă de neliniștea din glasul meu.

Câteva clipe mai târziu, vără capul pe ușă și mă găsește punându-mi lucrurile în poșetă și vârând hârtii în servietă.

— Da, Ana? se încruntă ea.

— Tata a avut un accident. Trebuie să plec.

— Vai de mine...

— Anulează-mi toate întâlnirile pe ziua de azi. Și pe cele pentru luni. Va trebui să termini tu prezentarea cărții audio — detalii sunt în fișierul de pe serverul comun. Roag-o pe Courtney să te ajute, dacă e nevoie.

— Da, șoptește Hannah. Sper să se facă bine. Nu-ți face griji pentru ce se întâmplă aici. O să ne descurcăm.

— O să am BlackBerry-ul la mine.

Grija întipărită pe chipul ei palid și încordat îmi accentuează spaima.

Tati!

Îmi iau haina, poșeta și servieta.

— Te sun, dacă am nevoie de ceva, îi spun eu.

— Da, te rog. Succes, Ana. Sper ca totul să fie bine.

Îi răspund cu un zâmbet crispat, străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul, și ies din birou. Trebuie să fac un efort să nu parcurg distanța până la recepție în pas alergător. Când ajung acolo, Sawyer sare în picioare.

— Doamnă Grey? întreabă el, luat prin surprindere de apariția mea bruscă.

— Mergem în Portland — acum.

— Bine, doamnă Grey, spune el, încruntându-se, dar îmi deschide ușa.

Mișcarea îmi face bine.

— Doamnă Grey, spune Sawyer în timp ce ne apropiem în grabă de parcare. Pot să vă întreb de ce facem această călătorie neprogramată?

— Tata a avut un accident.

— Înțeleg. Domnul Grey știe?

— Îl sun din mașină.

Sawyer încuviințează din cap și deschide portiera din spate a SUV-ului Audi, iar eu urc și, cu degete tremurânde, îmi scot BlackBerry-ul și îl sun pe Christian pe mobil.

— Doamnă Grey, îmi răspunde Andrea cu o voce energică și sobră.

— Christian e acolo? Întreb eu.

— Ăă... e undeva în clădire, doamnă Grey. Și-a lăsat BlackBerry-ul la încărcat pe biroul meu.

Oftez de nemulțumire în sinea mea.

— Spune-i, te rog, că l-am sunat și că vreau să vorbesc cu el. E urgent.

— Aș putea încerca să dau de dumnealui. Uneori, nu mă anunță unde pleacă.

— Spune-i să mă sune, te rog, repet eu, străduindu-mă să-mi înăbuș lacrimile.

— Sigur, doamnă Grey, spune ea pe un ton ezitant. Totul e în regulă?

— Nu, șoptesc eu, temându-mă să nu mi se frângă vocea. Te rog, spune-i doar că vreau să mă sune.

— Da, doamnă Grey.

Închid. Nu-mi mai pot stăpâni neliniștea. Ridicând genunchiul la piept, mă ghemuiesc pe bancheta din spate, și lacrimile încep să-mi se prelingă pe obraji.

— Unde în Portland, doamnă Grey? mă întreabă Sawyer pe un ton blând.

— La Spitalul OHSU, răspund eu cu glas sugrumat. La spitalul cel mare din Portland.

Sawyer demarează și pornește spre autostrada I-5, în timp ce eu plâng liniștit pe bancheta din spate, spunând rugăciuni în gând. *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

Îmi sună telefonul, „Dragostea ta e rege“ întrerupându-mi rugăciunea.

— Christian, șoptesc eu.

— Dumnezeuule, Ana! Ce s-a întâmplat?

— Ray a avut un accident.

— Fir-ar să fie!

— Da. Iar acum sunt în drum spre Portland.

— Portland? Spune-mi că Sawyer e cu tine.

— Da, e la volan.

— Unde e Ray?

— La OHSU.

Aud o voce înfundată la celălalt capăt al liniei.

— Da, Ros, răspunde Christian furios. Știu! Îmi pare rău, iubito: ajung acolo peste trei ore. Am niște treburi pe care trebuie să le termin. O să vin cu elicopterul.

La dracu'! Charlie Tango a fost reparat, dar ultima oară când Christian a zburat cu el...

— Am o întâlnire cu niște tipi din Taiwan. Nu-i pot lăsa baltă. E un contract la care lucrăm de câteva luni.

De ce nu știi nimic de asta?

— Am să vin cât pot de repede, adaugă el.

— Bine, șoptesc eu.

Și aș vrea să-i spun că nu e nevoie, că poate să rămână în Seattle și să-și rezolve problemele, dar adevărul este că îl vreau lângă mine.

— Oh, iubito, șoptește el.

— O să mă descurc, Christian. Nu te grăbi. Nu vreau să-mi fie griji și pentru tine. Să pilotezi cu grijă.

— Așa am să fac.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Am să vin cât pot de repede. Să-l ții pe Luke în preajma ta.

— Așa am să fac.

— Ne vedem mai încolo.

— Pa-pa.

După ce închid, îmi strâng iarăși genunchii la piept. Nu știu nimic despre afacerile lui Christian. Ce treabă o fi având cu taiwanezii ăia? Mă uit pe fereastră în timp ce trecem pe lângă aeroportul Boeing Field-King County. Trebuie să piloteze cu grijă. Iarăși mi se pune un nod în stomac și simt că mi se face greață. Ray și Christian. Cred că inima mea n-ar face față unui asemenea șoc. Sprijinindu-mă pe banchetă, îmi reiau mantra: *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

— Doamnă Grey, mă trezește vocea lui Sawyer. Am ajuns la spital. Trebuie doar să găsesc camera de urgențe.

— Știu eu unde e, spun eu.

Și mintea îmi zboară la ultima vizită pe care am făcut-o la OHSU: când, la două zile după ce m-am angajat la Clayton's, am căzut de pe o scară și mi-am sucit glezna. Îmi aduc aminte cum s-a aplecat Paul Clayton deasupra mea și mă trec fiori.

Sawyer oprește în fața rampei de acces și sare din mașină să-mi deschidă portiera.

— Mă duc să parchez, doamnă Grey, apoi o să vin după dumneavoastră. Lăsați-vă servieta pe banchetă, v-o aduc eu.

— Mulțumesc, Luke.

Dă ușor din cap, iar eu intru cu pas rapid în holul aglomerat al secției de urgențe. Doamna de la recepție îmi zâmbește politicos și în câteva clipe, află unde este internat Ray și mă trimite la sala de operații de la etajul trei.

Sala de operații? La naiba!

— Mulțumesc, băigui eu, încercând să mă concentrez la explicațiile ei — doamna îmi spune cum să ajung la lifturi —, apoi pornesc spre el în fugă, simțind cum mi se zdruncină stomacul.

Dă, Doamne, să fie bine! Dă, Doamne, să fie bine!

Liftul e chinuitor de lent, oprind la fiecare etaj. *Haide... Hai odată!* îl grăbesc eu și mă încrunt la oamenii care urcă și coboară, împiedicându-mă să ajung la tata.

În cele din urmă, ușile se deschid la etajul trei, și dau fuga la un alt birou de recepție — unul populat cu multe asistente în uniforme bleumarin.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă amabil o asistentă cu privire de miop.

— Tatăl meu, Raymond Steele. Tocmai a fost internat. E în sala de operații numărul patru, cred.

Chiar în clipa când rostesc aceste vorbe, îmi doresc să nu fie adevărate.

— Verific imediat, domnișoară Steele.

Încuviințez din cap, fără s-o corectez, iar ea se uită cu atenție la ecranul computerului.

— Da, a fost internat acum două ore. Dacă vreți să așteptați, am să anunț că ați sosit. Sala de așteptare e acolo, îmi face ea semn spre o ușă mare și albă pe care e scris cu litere groase și albastre: SALA DE AȘTEPTARE.

— Cum se simte? întreb eu, încercând să-mi controlez vocea.

— Va trebui să-l așteptați pe unul dintre medicii care se ocupă de dumnealui, și o să vă explice cum se simte.

— Mulțumesc, băigui eu, dar în sinea mea țip: *Vreau să aflu acum!*

Deschid ușa și dau peste o sală de așteptare spațioasă și austeră, unde îi găsesc pe domnul Rodriguez și pe José.

— Ana! mă întâmpină domnul Rodriguez.

Are un braț în ghips și un obraz vânăt. Stă într-un scaun cu roțile, întrucât are și un picior în ghips. Îl iau ușor în brațe.

— Vai, domnule Rodriguez, scâncesc eu.

— Ana, draga mea, spune el, bătându-mă ușor pe umăr cu mână teafără. Îmi pare atât de rău, bâiguie el, iar vocea răgușită îi se frânge.

Oh, nu.

— Nu, tati, îl dojenește Jose cu glas blând, apropiindu-se de noi.

Când mă îndrept spre el, mă ia în brațe și mă strânge cu putere.

— Jose, șoptesc eu.

Și nu mă mai pot abține — tensiunea, spaima și suferința din ultimele trei ore ies la suprafață, iar lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraz.

— Ei, Ana, nu plânge, mă mângâie el pe păr.

Îmi petrec brațele în jurul gâtului său și plâng liniștit. Rămân așa o bună bucată de timp, și îi sunt foarte recunoscătoare prietenului meu pentru că e aici, alături de mine. Ne desprindem unul de celălalt când Sawyer ni se alătură în sala de așteptare. Domnul Rodriguez îmi întinde un șervețel de hârtie dintr-o cutie de pe masă și îmi șterg lacrimile de pe obraji.

— Dumnezeu e domnul Sawyer, agent de securitate, murmur eu.

Sawyer înclină capul politicos spre José și domnul Rodriguez apoi se așază într-un colț al sălii.

— Ia loc, Ana, mă conduce José spre unul dintre fotoliile capitonate cu vinil.

— Ce s-a întâmplat? V-au spus cum se simte? Ce-i fac acum?

José ridică mână să-mi întrerupă șuvoiul de întrebări, apoi se așază lângă mine.

— Nu ne-au spus nimic. Ray, tata și cu mine am fost la pescuit la Astoria. Pe drum, am fost loviți de un bețiv nenorocit...

Domnul Rodriguez încearcă să ne întrerupă, bâiguind niște scuze.

— *Calmate*, tată! i-o retează José. Eu n-am pățit nimic — doar câteva coaste învinețite și o lovitură ușoară la cap. În schimb, tata...⁶

bine, tata și-a rupt încheietura mâinii și o gleznă. Dar mașina ne-a lovit pe partea dreaptă, unde era Ray — stătea pe scaunul pasagerului.

Oh, nu! Nu... Panica mă inundă iarăși. Nu, nu, nu! Mă trec fiori când mă gândesc ce i se întâmplă lui Ray în sala de operații.

— Acum îl operează. Am fost duși la spitalul din Astoria, dar apoi l-au adus pe Ray aici cu elicopterul. Nu știm ce îi fac. Așteptăm vești.

Încep să tremur.

— Hei, Ana, ți-e frig?

Încuviințez din cap. Sunt îmbrăcată cu o cămașă albă, fără mâneci și cu o haină neagră de vară, dar niciuna nu-mi ține de cald. José își scoate haina de piele și mi-o așază pe umeri.

— Să vă aduc un ceai, doamnă Grey? mă întreabă Sawyer, venind lângă mine.

Încuviințez din cap cu un aer recunoscător, iar Sawyer iese din încăpere.

— De ce ați fost să pescuiți la Astoria? întreb eu.

José ridică din umeri:

— Se pescuiește bine acolo. A fost o întâlnire între băieți, să mai strâng legătura cu tata, pentru că în curând intru în ultimul an de facultate și n-o să mai am timp.

În ochii mari și negri ai lui José se citesc teama și regretul.

— Puteai să te rănești și tu. Iar domnul Rodriguez putea să se rănească... și mai rău.

Înghit în sec și tremur din nou, simțind că îmi scade și mai mult temperatura corporală. José mă ia de mână.

— Doamne, Ana, ce rece ești!

Domnul Rodriguez se apropie un pic de mine și mă ia de cealaltă mână cu mâna lui teafără.

— Ana, îmi pare rău.

— Domnule Rodriguez, vă rog. A fost un accident..., șoptesc eu.

— Spune-mi José, mă corectează el.

Nu reușesc să-i răspund decât cu un zâmbet firav. Tremur încă o dată.

— Poliția l-a arestat pe nenorocitu' ăla. Era beat la șapte dimineața, șuieră José printre dinți.

Sawyer se întoarce în sală, având în mână un pahar de hârtie cu apă fierbinte și un pliculeț de ceai. *Știe cum îmi place să beau ceaiul!* Sunt surprinsă și mă bucură că mi-a distras atenția. Domnul Rodriguez și José îmi dau drumul la mâini, iar eu iau paharul de la Sawyer cu un aer plin de recunoștință.

— Dumneavoastră vreți ceva? îi întreabă Luke pe José și domnul Rodriguez.

Amândoi clatină din cap, iar Sawyer își reia locul în colț. Pus pliculețul de ceai în apa fierbinte, iar după ce e gata, mă ridic ezitant în picioare și arunc pliculețul într-un coș mic de gunoi.

— De ce durează atât de mult? bombăn eu, fără să mă adresez cuiva anume, înainte să iau o gură de ceai.

Tati... Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.

— O să aflăm în curând, Ana, spune José cu glas blând.

Încuviințez din cap și iau încă o gură de ceai, așezându-mă lângă el. Așteptăm... și așteptăm. Domnul Rodriguez stă cu ochii închiși — cred că se roagă —, José mă ține de mână și mi-o strânge din când în când, iar eu mai iau câte o gură de ceai. Nu e Twining, ci o marcă ieftină, cu un gust oribil.

Îmi amintesc ultima oară când am așteptat vești. Când Charlie Taner a dispărut, am crezut că l-am pierdut pe Christian. Închizând ochii, mă rog în gând ca soțul meu să ajungă cu bine la Portland. Mă uit la ceas 14:15. Ar trebui să ajungă în scurtă vreme. Ceaiul s-a răcit... pfui!

Mă ridic în picioare, apoi mă așez la loc. De ce n-au venit doctorii să mă vadă? Îl iau de mână pe José, iar el mi-o strânge, încercând să mă liniștească. *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

Timpul se scurge atât de încet.

Brusc, ușa se deschide, și cu toții ridicăm privirea cu un aer nerăbdător, iar mie mi se pune un nod în stomac. *Oare vine doctorul?*

Christian pășește în sala de așteptare. Chipul i se întunecă preț de o clipă când vede că îl țin de mână pe José.

— Christian! murmur eu și mă ridic în picioare, mulțumind Cerului că a ajuns teafăr.

Mă ia în brațe, adâncindu-și fața în părul meu, și îi inspir mirosul, căldura, iubirea. O mică parte din mine se simte mai calmă, mai puternică și mai rezistentă — pentru că acum Christian e alături de mine. Oh, cât de importantă e prezența lui pentru liniștea mea sufletească.

— Ai primit vești?

Clatin din cap, incapabilă să vorbesc.

— José, îl salută el din cap pe prietenul meu.

— Christian, ți-l prezint pe tata, José senior.

— Domnule Rodriguez, ne-am întâlnit la nuntă. Și dumneavoastră ați fost implicat în accident, nu?

José îi povestește și lui cum s-a întâmplat.

— Vă simțiți suficient de bine cât să stați aici, în sala de așteptare? îi întreabă Christian.

— Nu vrem să fim nicăieri altundeva, răspunde calm domnul Rodriguez, cu durere în glas.

Christian încuviințează din cap. Luându-mă de mână, mă așază pe fotoliu, apoi ia loc lângă mine.

— Ai mâncat? mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Ți-e foame?

Clatin iarăși din cap.

— Ți-e frig? continuă el, aruncând o privire la haina lui José.

Încuviințez din cap. Christian se răsuțește în fotoliu, dar, în mod înțelept, nu spune nimic.

Ușa se deschide din nou și în sala de așteptare intră un medic tânăr în uniformă de spital de un albastru pal. Are un aer epuizat și mohorât.

Mă ridic cu greu în picioare și simt că mi se scurge tot sângele din cap.

— Din partea lui Ray Steele, șoptesc eu, iar Christian mă cuprinde pe după mijloc.

— Sunteți rudă cu el? întreabă doctorul.

Ochii lui albaștri au aproape aceeași nuanță ca uniforma lui și alte împrejurări, mi s-ar fi părut un bărbat atrăgător.

— Sunt Ana, fiica lui.

— Domnișoară...

— Doamna Grey, îl intrerupe Christian.

— Scuze, băiguie medicul și, preț de o clipă, îmi vine să-i dau un picior lui Christian. Sunt doctorul Crowe. Starea tatălui dumneavoastră este stabilă, dar gravă.

Ce înseamnă asta? Mi se moaie genunchii, și doar brațul lui Christian mă mai ține în picioare.

— A suferit răni interne grave, spune dr. Crowe, mai ales la diafragmă, dar am remediat toate problemele și am reușit să salvăm splina. Din păcate, a suferit un stop cardiac în timpul operației, întrucât a pierdut mult sânge. Am reușit să-i punem inima în mișcare, dar acest aspect rămâne în continuare un motiv de îngrijorare. Însă grija noastră cea mai mare e pricinuită de faptul că a suferit contuzii severe în zona capului, iar analiza RMN a arătat că are un hematom cerebral. I-am indus o comă artificială, ca să nu se miște și îi monitorizăm în continuare hematomul cerebral.

I-a fost afectat creierul! Oh, nu!

— În astfel de cazuri, e o procedură standard. Deocamdată trebuie să așteptăm să vedem cum evoluează situația.

— Și ce prognozați? întreabă calm Christian.

— Domnule Grey, deocamdată e greu de spus. E posibil să se revină complet, dar soarta lui e în mâinile lui Dumnezeu acum.

— Cât timp o să-l țineți în comă?

— Depinde de cum va răspunde creierul dumnealui. De obicei un pacient este ținut în comă între șaptezeci și două și nouăzeci și șase de ore.

Oh, așa de mult!

— Pot să-l văd? șoptesc eu.

— Da, o să-l puteți vedea cam în jumătate de oră. A fost dus la secția de terapie intensivă de la etajul șase.

— Mulțumesc, domnule doctor.

Dr. Crowe ne salută din cap, se întoarce și pleacă.

— Măcar e în viață, îi șoptesc eu lui Christian, și lacrimile încep să-mi șiroiască din nou pe obraji.

— Ia loc, îmi cere el cu glas blând.

— Tată, cred că ar fi bine să mergem. Trebuie să te odihnești. N-o să mai aflăm nimic o vreme, îi șoptește José domnului Rodriguez, care se uită impasibil la fiul său. Putem să ne întoarcem diseară, după ce te odihnești. Nu-i nicio problemă, Ana, nu-i așa? se întoarce José spre mine cu un aer rugător.

— Bineînțeles.

— Rămâneți în Portland? întreabă Christian. José dă aprobator din cap.

— Vreți să vă duc cu mașina?

José se încruntă.

— Voiam să chemăm un taxi.

— Vă poate duce Luke.

Sawyer se ridică în picioare, iar José are un aer nedumerit.

— Luke Sawyer, îi explic eu cu glas scăzut.

— Ah... Da, sigur, ți-am fi recunoscători. Mersi, Christian.

Mă ridic și eu în picioare, apoi îi îmbrățișez repede pe domnul Rodriguez și pe José.

— Să fii tare, Ana, îmi șoptește José la ureche. E un bărbat puternic și sănătos. Șansele sunt de partea lui.

— Așa sper și eu.

Îl strâng cu putere, apoi, dându-i drumul, îi înapoiez geaca de piele.

— Poți s-o păstrezi dacă încă ți-e frig.

— Nu, mi-e bine. Mersi.

Îi arunc o privire neliniștită lui Christian și văd că se uită la noi cu un aer impasibil. Christian mă ia de mână.

— Dacă apare ceva nou, te anunț imediat, îi spun eu lui Iosef, iar acesta împinge scaunul cu roțile spre ușa pe care Sawyer o ține deschisă.

Domnul Rodríguez ridică mâna și se oprește în prag.

— Am să mă rog pentru el, Ana, spune el cu glas șovăielnic. Mi-a plăcut foarte mult să reiau legătura cu el după atâția ani. Măa devenit prieten bun.

— Știu...

Apoi pleacă, iar Christian și cu mine rămânem singuri. Mă mângâie pe obraz.

— Ești palidă. Vino încoace.

la loc pe fotoliu și mă așază în poala lui, luându-mă iarăși în brațe. Mă ghemuiesc la pieptul lui, copleșită de necazul tatălui meu vitreg, dar recunoscătoare că soțul meu e cu mine, să-mi aline suferința. Mă mângâie ușor pe păr și mă ține de mână.

— Cum e Charlie Tango? întreb eu.

— Oh, e fabulos, spune el cu mândrie reținută în glas.

Mă face să zâmbesc pentru prima oară în ultimele ore, și mă uit la el cu un aer surprins.

— Fabulos?

— E o replică din *Poveste din Philadelphia*. Filmul preferat al lui Grace.

— Nu l-am văzut.

— Cred că îl am acasă în format Blu-Ray. Putem să-l vedem împreună și să ne giugiulim.

Mă sărută pe păr și zâmbesc încă o dată.

— Te-aș putea convinge să mănânci ceva? mă întreabă el.

Zâmbetul îmi dispare de pe chip:

— Nu acum. Mai întâi vreau să-l văd pe Ray.

Îmi lasă umerii în jos, dar nu insistă.

— Cum a fost întâlnirea cu taiwanezii?

— Plăcută, spune el.

— Plăcută, în ce sens?

— Mi-au vândut șantierul lor naval la un preț mai mic decât cel pe care eram dispus să-l plătesc.

A cumpărat un șantier naval?

— E de bine?

— Da, e de bine.

— Dar am crezut că deja ai un șantier naval aici.

— Da, am. Pe cel din Orientul Îndepărtat o să-l folosim pentru construirea carenelor — e mai ieftin acolo.

Oh.

— Și ce o să faci cu muncitorii de la șantierul de aici?

— O să-i redistribuim. O să reducem la minimum numărul de angajați, îmi explică el, sărutându-mă pe păr. Vrei să mergem la Ray? mă întreabă el în șoaptă.

Salonul de terapie intensivă de la etajul șase e o rezervă sobră, sterilă și modernă, în care nu se aud decât voci șoptite și piuiturile aparaturii medicale. Fiecare dintre cei patru pacienți e adăpostit într-o zonă separată, prevăzută cu tehnologie de ultimă oră. Ray e la celălalt capăt al rezervei.

Tati.

Pare atât de mic în patul lui mare, înconjurat de atâtea aparate. E un adevărat șoc. Tata nu mi s-a părut niciodată atât de fragil. Are un tub în gură, iar în fiecare mână are câte o branulă la care sunt conectate perfuzii. Pe un deget are prins un clește — mă întreb la ce o fi folosind. Unul dintre picioare îi e înfășurat în ghips albastru, fiind întins deasupra cearșafurilor, iar monitorul de lângă îi afișează ritmul cardiac: bip, bip, bip. Îmi dau seama că inima îi bate puternic și constant. Mă apropii ușor de el. Pieptul îi e acoperit cu un bandaj mare și alb, care dispare sub un cearșaf subțire ce îi acoperă zona genitală.

Tati.

Observ că tubul care îi atârnă într-un colț al gurii e conectat la un aparat de ventilație artificială. Zgomotul lui se împletește cu

piuiturile aparatului care îi monitorizează ritmul cardiac. Aspirație, expulzare, aspirație, expulzare, aspirație, expulzare — în ritmul piuiturilor. Pe ecran sunt patru linii și fiecare dintre ele vibrează ritmic, ceea ce arată limpede că Ray e în viață.

Oh, tati.

Deși e în comă și gura îi e deformată de tubul de ventilație, Ray are un aer liniștit.

O asistentă tânără și scundă stă în picioare alături de pat, uitându-se la monitoare.

— Pot să-l ating? întreb eu, întinzând mâna spre mâna lui.

— Da, zâmbește ea cu un aer blând.

Pe ecusonul ei scrie: „KELLIE, asistentă“, și probabil are vreo douăzeci de ani. E blondă și are ochi foarte negri.

Christian rămâne la capătul patului, uitându-se la mine cu atenție în timp ce eu îl iau de mână pe Ray. E surprinzător de caldă, ceea ce mă face să-mi pierd cumpătul. Mă prăbușesc pe scaunul de lângă pat, imi sprijin ușor capul probabil de brațul lui Ray și izbucnesc în plâns.

— Oh, tati, te rog să te faci bine, șoptesc eu. Te rog.

Christian își așază mâna pe umărul meu și mă strânge ușor.

— Toate semnele vitale ale domnului Steele sunt bune, spune Kellie cu glas scăzut.

— Mulțumesc, murmură Christian.

Ridic privirea și o văd rămânând cu gura căscată. În sfârșit, a reușit să-l vadă ca lumea pe soțul meu. Nu-mi pasă. Poate să se holbeze la el cât vrea, numai să-l facă bine pe tata.

— Mă poate auzi? întreb eu.

— E în somn profund, dar cine știe?

— Pot să rămân aici o vreme?

— Sigur, îmi răspunde ea zâmbind, cu obrazii îmbujorați.

În mod inoportun, mă trezesc spunându-mi în sinea mea că nu e blondă natural.

Christian se uită la mine, fără s-o ia în seamă:

— Trebuie să dau un telefon. Ies pe hol. Te las să stai un pic singură cu tatăl tău.

Încuviințez din cap. Mă sărută pe păr și iese din rezervă. Îl țin de mână pe Ray, surprinsă de ironia situației: abia acum, când e inconștient și nu mă poate auzi, îmi vine cu adevărat să-i spun cât de mult îl iubesc. Acest om a fost sprijinul meu. Reperul meu. Și nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Nu sunt carne din carnea lui, dar e tatăl meu și îl iubesc atât de mult. Lacrimile mi se preling pe obraji. *Te rog, te rog să te faci bine.*

Cu glas foarte scăzut, să nu deranjez pe nimeni, îi povestesc despre weekendul nostru în Aspen și despre ultimul weekend, când am zburat cu planorul și am navigat cu *The Grace*. Îi povestesc despre noua noastră casă și despre planurile noastre de a o face cât mai ecologică. Îi promit să-l iau cu noi la Aspen, să meargă cu Christian la pescuit și îl asigur că domnul Rodriguez și José sunt și ei bine-veniți. *Tati, te rog să te faci bine, să poți merge acolo. Te rog.*

Ray rămâne nemișcat, în timp ce aparatul de ventilație aspiră și expulzează aer, și singurul său răspuns sunt piuiturile aparatului ce îi monitorizează ritmul cardiac.

Când ridic privirea, îl văd pe Christian stând liniștit la capătul patului. Nu știu de câtă vreme s-a întors.

— Bună, spune el, iar în ochii lui se citesc grija și compasiunea.

— Bună.

— Deci o să merg la pescuit cu tatăl tău, domnul Rodriguez și José? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

— În regulă. Să mergem să mâncăm. Lasă-l să doarmă.

Mă încrunt. Nu vreau să-l las singur.

— Ana, e în comă. Le-am dat asistentelor numerele noastre de telefon. Dacă intervine vreo schimbare, or să ne sune. Mergem să mâncăm, ne cazăm la un hotel, ne odihnim și ne întoarcem diseară.

Apartamentul de la hotelul Heathman arată exact așa cum îl țineam minte. M-am gândit de multe ori la prima noapte și prima dimineață pe care le-am petrecut cu Christian Grey. Rămân ținută la locului în pragul ușii. Doamne, totul a început aici.

— Departe de casă, și totuși, ca acasă, spune Christian cu glas blând, punându-mi servieta pe podea, lângă una dintre canapelele foarte moi.

— Vrei să faci un duș? Sau baie? De ce ai nevoie, Ana?

Christian se uită la mine, și îmi dau seama că e debusolat – hăiatul meu rătăcit are de-a face cu evenimente pe care nu le poate controla. Toată după-amiaza a fost tăcut și meditativ. E o situație pe care nu o poate stăpâni și a cărei evoluție nu o poate prevedea. E vorba de viața reală, exact așa cum e ea, iar el s-a ținut departe de realitate mult timp, așa că acum se simte vulnerabil și neputincios. Dragul și protejatul meu Domn Învechit în Rele.

— O baie. Aș vrea să fac o baie, murmur eu, dându-mi seama că, dacă îi dau de lucru, o să se simtă mai bine, ba chiar util.

Oh, Christian, sunt amorțită, mi-e frig și sunt speriată, dar mă bucur că ești aici, lângă mine.

— Baie. Bine, am înțeles.

Intră în dormitor, apoi dispare în baia somptuoasă. Câteva clipe mai târziu, se aude vuietul apei ce umple cada, și, în cele din urmă, îmi adun forțele și îl urmez în baie. Nu-mi vine să cred când văd pe pat câteva plase de la Nordstrom. Christian se întoarce în dormitor, cu mânecile suflecate, fără cravată și fără haină.

— L-am trimis pe Taylor să cumpere câteva lucruri. Mă gândesc, haine de noapte, spune el, uitându-se precaut la mine.

Bineînțeles. Încuviințez din cap, să-l fac să se simtă mai bine. *Unde e Taylor?*

— Oh, Ana, murmură Christian. Nu te-am văzut niciodată așa. De obicei, ești așa de puternică și de curajoasă.

Nu știu ce să spun. Pur și simplu mă uit la el cu ochi mari. Nu-mi vine să vorbesc acum. Cred că sunt în stare de șoc. Mă cuprind în

brațe, încercând să îndepărtiez frigul care mi-a intrat în oase, deși știu că e o încercare inutilă, căci frigul vine din adâncul meu. Christian mă ia în brațe.

— Iubito, e în viață. Semnele vitale sunt bune. Trebuie doar să avem răbdare, murmură el. Vino.

Mă ia de mână și mă conduce în baie. Cu gesturi tandre, îmi dă jos haina și o așază pe scaunul din baie, apoi îmi desface nasturii cămășii.

Apa e delicios de caldă și parfumată, mirosul intens de lotus impregnând aerul cald și înăbușitor din baie. Sunt întinsă între picioarele lui Christian, cu spatele lipit de pieptul lui și cu picioarele peste ale lui. Amândoi suntem tăcuți și meditativi, iar eu m-am încălzit în cele din urmă. Christian îmi sărută părul din când în când, în timp ce eu sparg cu un aer absent bulele de săpun ale spumei groase. Brațul lui e înfășurat în jurul umerilor mei

— Nu te-ai băgat în cadă cu Leila, nu? întreb eu. Atunci când ai spălat-o.

Se încordează și pufnește, strângându-mă mai tare de umeri.

— Ăă... nu...

Are un ton uluit.

— Așa m-am gândit și eu. Bine.

Mă trage ușor de părul prins neglijent în coc, răsucindu-mi capul astfel încât să-mi poată vedea fața.

— De ce întrebi?

Ridic din umeri.

— Dintr-o curiozitate morbidă. Nu știu... poate pentru că am văzut-o săptămâna asta...

Chipul i se înăsprește.

— Înțeleg. Să lăsăm morbiditatea deoparte.

În tonul lui se descifrează o undă de reproș.

— Cât timp ai de gând s-o sprijini?

— Până o să fie pe picioarele ei. Nu știu, ridică el din umeri. De ce?

- Mai sunt și altele?
- Altele?
- Alte foste supuse pe care le sprijini.
- A mai fost una, da. Dar acum n-o mai ajut.
- Oh?
- Era studentă la medicină. Acum e medic și are pe altcineva
- Un alt dominator?
- Da.

— Leila mi-a zis că i-ai cumpărat două tablouri, șoptesc eu.

— Așa e. Dar nu îmi plăceau. Erau bune din punct de vedere tehnic, dar prea colorate pentru gustul meu. Cred că sunt la Elliot, care, după cum știm, e lipsit de gust.

Chicotesc, iar el își petrece și celălalt braț în jurul meu, făcând să se reverse un pic de apă din cadă.

- Așa e mai bine, șoptește el și mă sărută pe tâmplă.
- Se căsătorește cu prietena mea cea mai bună.
- Atunci ar fi bine să-mi țin gura.

Mă simt mai relaxată după baie. Înfășurată în halatul meu de la Heathman, mă uit la sacoșele de pe pat. Doamne, sigur nu sunt doar haine de noapte. Arunc o privire în una dintre ele. O pereche de blugi și o bluză de trening cu glugă, mărimea mea. Dumnezeu! mare... Taylor a cumpărat haine cât pentru un weekend, și știe ce-mi place. Zâmbesc, amintindu-mi că nu e prima oară când îmi cumpăr haine pentru o ședere la Heathman.

— Lăsând la o parte hărțuirea la care m-ai supus cât am lucrat la Clayton's, ai intrat vreodată într-un magazin pur și simplu să-ți cumperi ceva?

— Te-am hărțuit?

— Da. M-ai hărțuit.

— Te cam fâstâceai, dacă îmi aduc bine aminte. Iar tânărul ăla se dădea întruna la tine. Cum îl chema?

— Paul.

— Unul dintre numeroșii tăi admiratori.

Dau ochii peste cap, iar el zâmbește sincer ușurat și mă sărută.

— Așa te vreau, șoptește el. Îmbracă-te. Nu vreau să ți se facă iarăși frig.

— Sunt gata, murmur eu.

Christian lucrează la Mac-ul din biroul apartamentului. E îmbrăcat cu blugi negri și un pulover de lână cenușiu, cu modele în formă de funie împletită, iar eu m-am îmbrăcat cu blugii, cu bluza de trening și cu un tricou alb.

— Ești atât de tânără, spune Christian blând, uitându-se la mine cu ochi strălucitori. Și când mă gândesc că mâine o să fii cu un an mai în vârstă, adaugă el pe un ton melancolic.

Îi răspund cu un zâmbet trist.

— Nu îmi vine să sărbătoresc... Mergem să-l vedem pe Ray?

— Sigur. Mi-aș dori să mănânci ceva. Abia dacă te-ai atins de mâncare.

— Christian, te rog. Pur și simplu nu mi-e foame. Poate după ce îl văd pe Ray. Vreau să-i urez noapte bună.

Când ajungem la secția de terapie intensivă, José tocmai pleacă. E singur.

— Ana, Christian... Bună!

— Unde e tatăl tău?

— Era prea obosit să mai vină. A avut un accident de mașină azi-dimineață, zâmbește el trist. Iar analgezicele și-au făcut efectul. Dormea dus când am plecat. Întrucât nu-s rudă cu Ray, a trebuit să lupt ca să-l pot vedea.

— Și? întreb eu cu un aer neliniștit.

— Sesimte bine, Ana. La fel ca acum câteva ore... dar bine.

Mă simt ușurată. Lipsa veștilor e o veste bună.

— Ne vedem mâine, sărbătorito?

— Sigur. O să fim aici.

José îi aruncă o scurtă privire lui Christian, apoi mă îmbrățișează scurt.

— Mariana.

— Noapte bună, José, spun eu.

— Noapte bună, José, își ia la revedere și Christian.

José dă din cap și pornește pe coridor.

— Încă e nebun după tine, murmură Christian pe un ton calm.

— Ba nu e. Și chiar dacă ar fi...

Ridic din umeri, pentru că în clipa asta, nu-mi pasă.

Christian îmi zâmbește discret, iar inima mi se topește.

— Mulțumesc, murmur eu.

Christian se încruntă.

— ...Că n-ai făcut spume la gură, adaug eu.

Se uită la mine cu gura căscată, cu un aer rănit, dar, în același timp, amuzat:

— N-am făcut niciodată spume la gură. Hai să-l vedem pe tatăl tău. Am o surpriză pentru el.

— O surpriză? întreb eu, cu ochi mari și neliniștiți.

— Vino.

Christian mă ia de mână, și deschidem împreună ușile duble ale secției de terapie intensivă.

Lângă patul lui Ray o zăresc pe Grace, adâncită într-o discuție cu Crowe și un al doilea doctor, o femeie pe care o văd pentru prima oară. Văzându-ne, Grace zâmbește.

Oh, slavă Domnului!

— Christian, îl sărută ea pe obraz, apoi se întoarce spre mine și mă strânge călduros în brațe.

— Ana, cum te simți.

— Bine. Pentru tata îmi fac griji.

— E pe mâini bune. Doamna doctor Sluder este o expertă în domeniul său. Am studiat împreună la Yale.

Oh...

— Doamnă Grey, mă salută foarte formal dr. Sluder.

E suplă și tunsă scurt, are un zâmbet sfios și un accent sudic.

— În calitate de medic principal al tatălui dumneavoastră, continuă ea, mă bucur să vă spun că se află pe drumul cel bun. Semnele sale vitale sunt stabile și puternice. Suntem convinși că se va recupera complet. Hemoragia cerebrală s-a oprit, iar hematomul dă semne de resorbție, ceea ce e foarte încurajator după o perioadă atât de scurtă.

— E o veste bună, murmur eu.

Îmi zâmbește cordial:

— Așa e, doamnă Grey. Avem mare grijă de dumnealui.

— Îmi pare bine că te-am revăzut, Grace.

Grace zâmbește:

— Și mie, Lorraina.

— Domnule Crowe, să-i lăsăm să-l viziteze în liniște pe domnul Steele, îi spune dr. Sluder lui Crowe, iar acesta o urmează spre ieșire.

Îi arunc o privire lui Ray și, pentru prima oară de la accident, am mai multă speranță. Dr. Sluder și vorbele calde ale lui Grace mi-au retrezit speranța.

Grace mă ia de mână și mi-o strânge ușor.

— Ana, draga mea, ia loc lângă el. Vorbește cu el. Totul e în regulă. Christian și cu mine ne ducem în sala de așteptare.

Încuviințez din cap. Christian îmi zâmbește cu un aer liniștitor, apoi iese din rezervă cu mama lui și mă lasă singură cu tatăl meu, care doarme liniștit, învăluit în zgomotele discrete ale aparatului de ventilație artificială și ale monitorului cardiac, ce mă trimit cu gândul la un cântec de leagăn.

Îmi iau pe mine tricoul alb al lui Christian și mă bag în pat.

— Pari mai senină, spune Christian pe un ton precaut, după ce își îmbracă pijamalele.

— Da, cred că discuția cu dr. Sluder și mama ta m-a liniștit foarte mult. Tu i-ai cerut lui Grace să vină la Portland?

Christian se întinde pe pat, mă întoarce cu spatele la el și mă ia în brațe.

— Nu, a venit din proprie inițiativă, să vadă cum se simte tatăl tău.

— De unde a aflat?

— Am sunat-o eu azi-dimineață.

Oh.

— Iubito, ești frântă de oboseală. Ar trebui să dormi.

— Ihi, incuviințez eu cu glas scăzut.

Are dreptate. Sunt foarte obosită. A fost o zi grea. Întorc capul și mă uit la el o clipă. *Nu vrea să facem dragoste?* Mă simt ușurată. De fapt, toată ziua de azi a evitat gesturile erotice. Mă întreb dacă ar trebui să mă alarmez această schimbare, dar, în timp ce zeița mea intimă a părăsit încăperea și mi-a luat libidoul cu ea, o să mă gândesc la asta mâine-dimineață. Mă întorc pe cealaltă parte și mă ghemuiesc la pieptul lui Christian, ridicând un picior pe coapsa lui.

— Promite-mi ceva, spune el în șoaptă.

— Mm? murmur eu.

Mi-e prea greu să mai articulez cuvinte.

— Promite-mi că mâine o să mănânci ceva. Pot tolera fără spume la gură faptul că porți haina altui bărbat, dar, Ana... trebuie să mănânci. Te rog.

— Ihi, incuviințez eu, iar el mă sărută pe păr. Mulțumesc că ești lângă mine, bâigui eu și îl sărut somnoros pe piept.

— Unde altundeva aș putea să fiu? Vreau să fiu oriunde ești tu, Ana. Faptul că sunt aici mă face să mă gândesc cât de departe am ajuns împreună. Și la prima noapte în care am dormit cu tine. Ce noapte a fost. M-am uitat la tine ore în șir. Erăi... fabuloasă, șoptește el, iar eu îi zâmbesc la piept.

— Dormi, murmură el — și e o poruncă.

Închid ochii și mă fură somnul.

Capitolul 18

Mă răsucesc și deschid ochii spre o dimineață luminoasă de septembrie. Mi-e cald și bine între cearșafurile curate și proaspete. Îmi ia o clipă să îmi dau seama unde mă aflu și sunt copleșită de un sentiment de *déjà vu*. Bineînțeles, sunt la Heathman.

— Fir-ar să fie! Tati! murmur eu, amintindu-mi de ce sunt în Portland cu un sentiment de spaimă care îmi strânge inima și mi-o face să bată cu putere.

— Hei.

Christian stă pe marginea patului. Îmi mângâie obrazul cu dosul degetelor, liniștindu-mă instantaneu.

— Am sunat la terapie intensivă azi-dimineață. Ray a trecut noaptea cu bine. Totul e în regulă, spune el pe un ton liniștitor.

— Slavă Domnului! Mulțumesc, băigui eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Se apleacă spre mine și își lipește buzele de fruntea mea.

— Bună dimineața, Ana, șoptește el și mă sărută pe tâmplă.

— Bună, murmur eu.

Christian e îmbrăcat cu blugi și un tricou negru.

— Bună, răspunde el cu ochi calzi. Vreau să-ți urez la mulți ani.

E în regulă?

Îi zâmbesc sfios și îl mângâi pe obraz.

— Da, sigur. Mulțumesc. Pentru tot.

Fruntea i se încruntă.

— Pentru tot?

— Da, pentru tot.

Are un aer confuz preț de o clipă, dar apoi ochii i se măresc de nerăbdare.

— Poftim, spune el, întinzându-mi o cutiuță frumos împachetată, cu un bilețel.

În ciuda grijii pentru tata, simt nerăbdarea și încântarea lui Christian — și sunt molipsitoare. Citesc bilețelul.

*Pentru toate premierele noastre, cu ocazia
primei zile de naștere pe care o aniversezi ca soție a mea.*

Te iubesc.

C x

Vai, ce frumos!

— Și eu te iubesc, îi răspund cu un zâmbet.

— Deschide-o, surăde el.

Desfăcând ambalajul cu grijă, să nu se rupă, scot la iveală o cutiuță de piele roșie. Cartier. Marca mi-e cunoscută mulțumită ceasului meu și unei perechi de cercei la mâna a doua. O deschid cu grijă și găsesc o brățară de argint, platină sau aur alb — nu-mi dau seama —, dar e absolut încântătoare. De ea sunt prinse câteva pandantive: Turnul Eiffel, un taxi londonez, un elicopter — Charlie Tango —, un planor, un catamaran — The Grace —, un pat și... o înghețată la cornet? Mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Vanilie? ridică el din umeri, și nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs.

Desigur!

— Christian, e minunată! Mulțumesc. E fabuloasă.

Surâde.

Brelocul meu preferat e cel în formă de inimă. E un fel de medalion.

— Poți să pui în el o poză sau altceva, îmi spune el.

— O poză cu tine, mă uit la el pe sub gene. Întotdeauna în inima mea.

Christian afișează minunatul și înduioșătorul său zâmbet sfios.

Mângâi ultimele două brelocuri. Litera „C” — oh, da, am fost prima iubită care l-a strigat pe numele de botez. Zâmbesc. Și, în cele din urmă, o cheie.

— Pentru inima și sufletul meu, șoptește el.

Lacrimile îmi gâdilă ochii. Mă arunc spre el, cuprinzându-l cu brațele pe după gât și așezându-mă în poala lui.

— E un cadou atât de inspirat. Îmi place foarte mult. Mulțumesc, îi murmur eu la ureche.

Vai, ce bine miroase — un amestec de haine proaspăt spălate, gel de duș și Christian. Miros de acasă. Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

Christian geme ușor și mă ia în brațe.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, șoptesc eu.

Vocea mi se frânge și încerc să-mi controlez emoțiile copleșitoare.

Christian înghite în sec și mă strânge mai tare în brațe:

— Te rog să nu plângi.

— Îmi pare rău, mă smiorcăi eu deloc elegant. Dar sunt atât de fericită, tristă și neliniștită în același timp. Am o stare sufletească dulce-amară.

— Ei, spune el cu glas catifelat și, dându-mi capul pe spate, îmi așterne o sărutare tandră pe buze. Înțeleg.

— Știu, șoptesc eu, și iarăși sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Mi-aş fi dorit ca împrejurările să fie mai fericite şi să fim acasă, dar sunt aici, spune el, ridicând din nou din umeri. Hai, scoală-te. Luăm micul dejun, apoi mergem să-l vizităm pe Ray.

După ce mă îmbrac cu blugii şi un tricou, în timpul micului dejun servit în camera de hotel, pofta de mâncare îmi revine pentru scurtă vreme, dar suficient cât să mă întremez. Ştiu că soţul meu e mulţumit că mă vede mâncându-mi granola şi iaurtul grecesc.

— Mersi că mi-ai comandat micul meu dejun preferat.

— E ziua ta, şopteşte Christian. Şi trebuie să încetezi să-mi mulţumeşti, dă el ochii peste cap exasperat, dar drăgăstos, cred.

— Vreau doar să ştii că îţi sunt recunoscătoare pentru ce faci.

— Anastasia, asta mi-e menirea.

Expresia lui e serioasă — bineînţeles, Christian cel autoritar şi înclinat spre control. Cum am putut să uit... Oare aş vrea să fie altfel?

Zâmbesc.

— Da, aşa e.

Se uită la mine cu un aer nedumerit, apoi clatină din cap:

— Mergem?

— Mă duc întâi să mă spăl pe dinţi.

— Bine, spune el zâmbind ironic.

De ce mi-a zâmbit aşa? E un gând care nu-mi dă pace în baie. Dintr-odată, îmi aduc aminte că i-am folosit periuşa de dinţi după prima noapte pe care am petrecut-o împreună. Zâmbesc şi eu ironic, luând periuşa lui de dinţi ca un omagiu adus acelei prime nopţi. Mă uit în oglindă şi văd că sunt palidă, prea palidă. Dar întotdeauna sunt palidă. Ultima oară când am fost aici nu aveam iubit, iar acum sunt căsătorită — la douăzeci şi doi de ani! Îmbătrânesc. Îmi clătesc gura.

Ridic mâna şi o scutur ușor, iar brăţara mea scoate un clinchet încântător. Cum reuşeşte Domnul meu Învechit în Rele să-mi ofere de fiecare dată exact ce-mi place? Inspir adânc, încercând să țin în

frâu emoțiile care încă îmi dau tarcoale, și mă uit iarăși la brățară. Sunt sigură că a costat o avere. Ah — în fine... Și o permite.

În timp ce ne apropiem de lifturi, Christian mă ia de mână și îmi sărută degetele, pulcărul său atingând brelocul în formă de elicopter.

— Îți place? mă întreabă el

— O ador. Ca pe tine.

Zâmbește și îmi sărută iarăși degetele. Mă simt mai liniștită decât ieri. Poate pentru că e dimineață, iar lumea întotdeauna pare mai plină de speranță în zori decât în toată noaptea. Sau pentru că soțul meu m-a trezit atât de frumos. Sau pentru că situația lui Ray nu s-a înrăutățit.

Când urcăm în liftul gol, mă uit la Christian, Christian își întoarce privirea spre mine și iarăși îmi zâmbește ironic.

— Nu face asta, șoptește el în timp ce se închid ușile.

— Ce anume?

— Nu te uita așa la mine.

— Oh, la naiba cu birocrăția, murmur eu, zâmbind ironic.

Christian izbucnește în râs — un râs atât de adolescentin și de degajat — apoi mă ia în brațe și îmi dă capul pe spate.

— Într-o bună zi, am să închiriez liftul ăsta o după-amiază întreagă.

— Doar o după-amiază? ridic eu o sprânceană.

— Doamnă Grey, ești lăcomă.

— Când vine vorba de tine, da, sunt lăcomă.

— Mă bucur să aud asta, mă sărută el tandru.

Și, nu știu dacă din cauza acestui lift sau pentru că nu m-a mai atins în ultimele douăzeci și patru de ore sau pur și simplu pentru că e soțul meu irezistibil, dar simt dorința trezindu-se și întinzându-se leneș în adâncul pântecelui meu. Îmi adâncesc degetele în părul lui și întesesc sărutarea, împingându-l în peretele cabinei și lipindu-mi trupul de al său.

Îmi geme în gură și îmi cuprinde capul în palme, legănându-mă ușor în timp ce ne sărutăm — și ne sărutăm cu adevărat, limbile

noastre explorând teritoriul atât de familiar și totuși atât de nou care e gura fiecăruia dintre noi. Zeița mea intimă se topește, ridicând feregeaua de pe libidoul meu.

— Ana, șoptește el, iar eu îi mângâi chipul minunat.

— Te iubesc, Christian Grey. Să nu uiți asta, murmur eu, uitându-mă în ochii lui cenușii, din ce în ce mai întunecați.

Liftul se oprește ușor, iar ușile se deschid.

— Să mergem să-l vedem pe tatăl tău până nu mă hotărâsc să închiriez liftul chiar azi.

Mă sărută scurt, mă ia de mână și mă conduce spre ieșire.

Când ajungem în dreptul recepției, Christian îi face un semn discret bărbatului afabil, de vârstă mijlocie, care stă în spatele teighelei. Bărbatul încuviințează din cap și duce telefonul la ureche. Mă uit întrebător la Christian, iar el imi răspunde cu zâmbetul lui misterios. Mă încrunt la el și, preț de o clipă, are un aer neliniștit.

— Unde e Taylor? întreb eu.

— Ne întâlnim cu el imediat.

Bineînțeles, probabil a plecat să aducă mașina.

— Și Sawyer?

— S-a dus să rezolve niște treburi.

Ce treburi?

Christian alege să nu ieșim pe ușa rotativă, și imi dau seama că face asta pentru că nu vrea să-mi dea drumul la mână. E un gând care mă emoționează. Afară ne întâmpină o dimineată blândă de vară târzie, dar se simte în aer mirosul toamnei ce se apropie. Mă uit în jur, căutându-l din priviri pe Taylor și SUV-ul Audi. Nu-i văd nicăieri. Christian imi strânge mâna, și mă uit la el. Pare neliniștit.

— Ce-i?

Ridică din umeri. Imi distrage atenția motorul unei mașini ce se apropie de noi. E aspru... și familiar. Când mă întorc să văd de unde vine, zgomotul încetează brusc. Taylor coboară dintr-o elegantă mașină sport parcată în fața noastră.

Sfinte Sisoe! E un R8. Întorc imediat capul spre Christian, care se uită prudent la mine. Îmi aduc aminte vorbele mele: „Poți să-mi cumperi una de ziua mea... una albă, cred”.

— La mulți ani! spune el, și știu că îmi așteaptă reacția cu nerăbdare.

Iar eu mă uit la el cu gura căscată, pentru că nu pot face altceva. Christian scoate o cheie.

— Ești incredibil, șoptesc eu.

Uau, mi-a cumpărat un Audi R8! Dumnezeuule mare! Așa cum i-am cerut! Pe chip mi se așterne un zâmbet până la urechi, iar zeița mea intimă face o săritură pe spate în bazin de la trambulina cea mai înaltă. Sar în sus de bucurie, copleșită de o emoție de nestăpânit. Expresia lui Christian o oglindește pe a mea, și sar în brațele lui, iar el mă învâрте în aer.

— Ai mai mulți bani decât discernământ! strig eu. Îmi place la nebunie! Mulțumesc!

Christian se oprește și mă pune brusc jos, luându-mă prin surprindere, așa că sunt nevoită să mă agăț de antebrățelele lui.

— Fac orice pentru tine, doamnă Grey, îmi surăde el.

Vai de mine! Ce etalare publică a iubirii.

Christian se apleacă și mă sărută.

— Vino. Să mergem să-l vedem pe tatăl tău.

— Da. Conduc eu?

Îmi surăde din nou.

— Bineînțeles. E a ta.

Îmi dă drumul din brațe, iar eu dau fuga la portiera șoferului. Taylor mi-o deschide cu un zâmbet larg:

— La mulți ani, doamnă Grey!

— Mulțumesc, Taylor.

Îl fac să tresară, îmbrățișându-l scurt, iar el, la rândul lui, mă strânge în brațe cu stângăcie. Când urc în mașină, încă e îmbujorat și închide repede portiera.

— Să conduceți cu grijă, doamnă Grey, îmi spune el pe un ton sever, iar eu îi zâmbesc radios, abia reușind să-mi țin în frâu bucuria.

— Așa am să fac, promit eu, vârând cheia în contact, în timp ce Christian ia loc în dreapta mea.

— S-o iei ușor, mă previne el. Acum, nu ne urmărește nimeni.

Răsucesc cheia, iar motorul se trezește zgomotos la viață. Mă uit în retrovizor și în oglinzile laterale, iar când găsesc un moment propice, execut un viraj enorm și perfect, pornind cu viteză spre OSHU.

— Uau! exclamă Christian alarmat.

— Ce-i?

— Nu vreau să te văd la terapie intensivă, alături de tatăl tău. Mergi mai încet, mormăie el, și îmi dau seama că n-are rost să mă opun.

Retrag piciorul de pe accelerație și îi surâd.

— E mai bine așa?

— Mult mai bine, murmură el, străduindu-se să adopte o mină aspră — și eșuând lamentabil.

Starea lui Ray nu s-a modificat. Când îl văd, revin cu picioarele pe pământ după drumul în viteză până la spital. *Chiar ar trebui să conduc mai cu grijă.* Șoferi beți vor exista mereu pe lumea asta. Trebuie să-l întreb pe Christian ce s-a ales de nenorocitul care l-a tamponat pe Ray — sunt sigură că știe. În ciuda tuburilor și a furtunurilor, tata pare să se simtă bine, ba chiar mi se pare că e mai roșu în obraji. În timp ce îi povestesc tatei dimineața mea, Christian se duce în sala de așteptare să dea niște telefoane.

Sora Kellie se învârte cu grijă în jurul lui Ray, verificându-i semnele vitale și făcându-și însemnări pe fișă.

— Toate semnele sunt bune, doamnă Grey, îmi zâmbește ea cordial.

— E foarte încurajator.

Un pic mai târziu, dr. Crowe vine însoțit doi infirmieri și îmi spune pe un ton blând:

— Doamnă Grey, e timpul să-l ducem la radiologie pe tatăl dumneavoastră. O să-i facem o tomografie computerizată. Să vedem în ce stare e creierul dumnealui.

— O să dureze mult?

— Cel mult o oră.

— O să aștept. Vreau să aflu rezultatul.

— Sigur, doamnă Grey.

Mă duc în sala de așteptare, care din fericire e goală, și îl găsesc pe Christian vorbind la telefon. Străbate încăperea de la un cap la altul, uitându-se pe fereastra de unde se poate admira o panoramă asupra Portlandului. Când închid ușa, se întoarce spre mine și văd că are o mină furioasă.

— Cât de mult peste limita admisă?... Înțeleg... Toate acuzațiile, tot... Tatăl Anei e la terapie intensivă. Vreau să-l faci praf, tată... Bine. Ține-mă la curent.

Apoi închide.

— Celălalt șofer? întreb eu.

Încuviințează din cap.

— Un bețiv, un gunoi de rulotă din sud-estul Portlandului, pufnește el, și sunt surprinsă de vocabularul și tonul său disprețuitor.

Se apropie de mine și tonul i se îndulcește.

— Ai terminat cu Ray? Vrei să mergem?

— Ăă... nu.

Mă uit la el, încă debusolată de disprețul lui de adineauri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pe Ray l-au dus la radiologie pentru o tomografie computerizată; vor să vadă cum a evoluat hematumul cerebral. Aș vrea să aștept rezultatul.

— Bine, așteptăm.

La loc, întinzând mâinile spre mine, și, întrucât suntem singuri, mă apropiu cu dragă inimă, ghemuindu-mă în poala lui.

— Nu așa îmi închipuiam că o să petrecem ziua asta, îmi murmură el în păr.

— Nici eu, dar acum sunt mai optimistă. Mama ta a reușit să mă liniștească. A fost frumos din partea ei că a venit noaptea trecută.

Christian mă mângâie și își sprijină bărbia pe capul meu:

— Mama e o femeie minunată.

— Așa e. Ești foarte norocos că o ai.

Christian încuviințează din cap.

— Ar trebui s-o sun pe mama. Să-i spun despre Ray, murmur eu, iar Christian se încordează. Mă surprinde că nu m-a sunat până acum, mă încrunt eu.

Ba chiar mă simt rănită. E ziua mea, la urma urmelor, și a fost de față când m-am născut. De ce n-a sunat?

— Poate că te-a sunat, spune Christian.

Îmi scot BlackBerry-ul din buzunar, dar nu găsesc niciun apel ratat, ci doar câteva mesaje: la mulți ani din partea lui Kate, José, Mia și Ethan. Nimic de la mama. Clatin din cap cu un aer abătut.

— Sun-o acum, spune el cu glas blând.

O sun, dar îmi răspunde robotul telefonic. Nu-i las niciun mesaj. Cum îmi poate uita mama ziua de naștere?

— Nu e acasă. Am s-o sun mai târziu, după ce o să aflu rezultatul tomografiei.

Christian mă strânge mai tare în brațe, frecându-și iarăși nasul de părul meu, și, în mod înțelept, nu face nicio legătură pe seama lipsei de grijă a mamei mele. După o clipă, simt mai degrabă decât aud vibrațiile BlackBerry-ului său. Christian nu mă lasă să mă ridic în picioare și își scoate cu greu mobilul din buzunar.

— Andrea, o salută el pe un ton sobru pe asistenta lui.

Dau iarăși să mă ridic, dar mă împiedică, încruntându-se și strângându-mă cu putere pe după talie. Mă ghemuiesc din nou la pieptul lui și ascult jumătate din conversația lor.

— Bine... La ce oră se estimează că o să ajungă... Și celelalte...
ăă... pachete?

Christian se uită la ceas.

— Cei de la Heathman au toate detaliile?... Bine... Da. Mai poate aștepta până luni, dar trimite-mi-l pe e-mail, pentru orice eventualitate — îl scot la imprimantă, îl semnez și ți-l trimit înapoi scanat... Pot să mă mai aștepte. Mergi acasă, Andrea... Nu, ne simțim bine, mersi.

Închide.

— Totul în regulă?

— Da.

— E vorba de taiwanezi?

— Da, ridică privirea, schimbându-și ușor poziția.

— Sunt prea grea?

— Nu, iubito, pufnește el.

— Ți faci griji din pricina afacerii cu taiwanezii?

— Nu.

— Am crezut că e ceva important.

— Este. Șantierul naval de aici depinde de asta. Sunt în joc multe slujbe.

Oh!

— Va trebui să-l vindem sindicatelor. Asta e treaba lui Sam și Ros. La cum merge economia în clipa asta, nu avem multe opțiuni.

Casc.

— Te plictisesc, doamnă Grey? Își freacă el iarăși nasul de părul meu cu un aer amuzat.

— Nu! Niciodată... Atâta că mă simt foarte bine în poala ta. Îmi place să-mi povestești despre afacerile tale.

— Serios? Întreabă el surprins.

— Bineînțeles, răspund eu, dezlipindu-mă de el și privindu-l în ochi. Îmi place să ascult orice informație pe care binevoiești să mi-o împărtășești, zâmbesc eu ironic, iar el se uită la mine amuzat, clătănând din cap.

— Întotdeauna ești însetată după informații, doamnă Grey.

— Spune-mi, îl îndemn eu, ghemuindu-mă iarăși la pieptul lui.

— Ce să-ți spun?

- De ce o faci?
- Ce anume?
- De ce faci afaceri în felul ăsta.
- Fiecare trebuie să-și câștige pâinea, răspunde el amuzat.
- Christian, tu ai pâinea asigurată.

Am un ton ironic, iar el se încruntă și tace preț de o clipă. Îmi închipui că n-o să-mi divulge niciun secret, dar mă ia prin surprindere.

— Nu vreau să fiu sărac, spune el cu glas scăzut. Am fost sărac și nu vreau să mai trăiesc niciodată în sărăcie. În plus... e un joc, murmură el. Îmi place să câștig. E un joc care întotdeauna mi s-a părut foarte simplu.

— Spre deosebire de viață, murmur eu ca pentru mine, dar apoi îmi dau seama că am gândit cu voce tare.

— Da, probabil ai dreptate, se încruntă. Am crezut că o să fie mai ușor cu tine.

Mai ușor cu mine? Îl strâng în brațe cu putere.

— Nu se poate să fie un simplu joc. Ești foarte filantrop.

Ridică din umeri și îmi dau seama că începe să se simtă stânjenit.

— Da, când vine vorba de anumite lucruri, sunt filantrop, spune el cu glas scăzut.

— Îmi place Christian filantropul, murmur eu.

— Doar el?

— Oh, îmi place și Christian megalomanul, Christian manipulatorul controlului, Christian sexpertul, Christian perversul, Christian romanticul, Christian sfiosul... lista e nesfârșită.

— Sunt mulți Christiani.

— Aș zice că cel puțin cincizeci.

Izbucnește în râs.

— Cincizeci de nuanțe, îmi șoptește el în păr.

— Și toate ale mele.

Îmi dă capul pe spate și mă sărută:

— Ei bine, Doamnă Cincizeci de Nuanțe, hai să vedem cum se simte tatăl tău.

— Haide.

— Facem o plimbare cu mașina?

Christian și cu mine ne-am întors în R8, și mă simt optimistă și plină de viață. Creierul lui Ray și-a revenit complet — hematomul a dispărut. Dr. Sluder a hotărât să-l trezească din comă mâine. Mi-a spus că e mulțumită de progresele lui.

— Sigur, îmi zâmbește Christian. E ziua ta, facem tot ce vrei tu.

Oh! Tonul lui mă face să întorc capul spre el. Are ochii întunecați.

— Orice?

— Orice.

Câte promisiuni poate să sugereze printr-un singur cuvânt...

— Ei bine, vreau să conduc.

— Atunci condu, iubito, îmi surâde el, iar eu îi răspund tot cu un surâs.

Mașina mea se conduce extrem de ușor, și după ce intrăm pe autostrada I-5, apăs ușor pe accelerație, lipindu-ne pe amândoi de scaune.

— Ușor, iubito, mă previne Christian.

În timp ce ne întoarcem spre Portland, îmi vine o idee.

— Ai rezervat ceva pentru prânz? îl întreb eu șovăielnic.

— Nu. Ți-e foame? mă întreabă el cu speranță în glas.

— Da.

— Unde vrei să mergem? E ziua ta, Ana.

— Știu un loc numai bun.

Opresc lângă galeria unde și-a făcut José expoziția și parchez chiar în fața restaurantului Le Picotin, unde am fost după ce am plecat de la vernisaj.

Christian zâmbește:

— Preț de o clipă, am crezut că o să mă duci la spelunca aia de unde m-ai sunat beată.

— De ce aș face una ca asta?

— Să te asiguri că azaleele nu s-au ofilit, ridică el o sprânceană cu un aer ironic.

Mă înroșesc.

— Nu-mi aduce aminte! În plus... tot m-ai dus la hotel după aceea, zâmbesc zeflemitor.

— Cea mai bună decizie din viața mea, spune el cu ochi calzi și drăgăstoși.

— Da, așa e, răspund eu, apoi mă aplec spre el și îl sărut.

— Crezi că nenorocitu' ăla infatuat încă mai e chelner acolo? întreabă Christian.

— Infatuat? Mie mi s-a părut de treabă.

— Încerca să te impresioneze.

— Ei bine, a reușit.

Christian strâmbă din gură cu un aer dezgustat și amuzat.

— Mergem să vedem? îi propun eu.

— După tine, doamnă Grey.

După prânz, facem un scurt ocol pe la Heathman să luăm laptopul lui Christian, apoi ne întoarcem la spital. Petrec după-amiaza cu Ray, citindu-i cu voce tare dintr-un manuscris pe care l-am primit de curând. Singurul meu acompaniament sunt sunetele aparatelor care îl țin în viață, alături de mine. Acum, după ce am aflat că face progrese, sunt mai relaxată și mai încrezătoare. Ray are nevoie de timp să se facă bine. Iar eu am timp să-i ofer. Mă întreb într-o doară dacă nu cumva ar fi bine s-o sun din nou pe mama, dar hotărâsc să o las pe mai încolo. În timp ce citesc, îl țin de mână pe Ray, strângându-l din când în când, rugându-mă să se facă bine. Degetele îi sunt calde și moi. Încă mai are pe inelar adâncitura de la verighetă — după atâta timp.

O oră sau două mai târziu — nu-mi dau seama cât a trecut —, ridic privirea și îl văd pe Christian cu laptopul în mână, stând la capul patului împreună cu sora Kellie.

— E timpul să mergem, Ana.

Oh. Strâng cu putere mâna lui Ray. Nu vreau să-l las singur.

— Vreau să te hrănesc. Haide, e târziu, insistă Christian.

— Urmează să-l spăl cu buretele pe domnul Steele, îmi spune sora Kellie.

— Bine, încuviințez eu. Ne întoarcem mâine-dimineață.

Îl sărut pe Ray pe obraz, simțindu-i pe buze miștea nefamiliară. Nu-mi place. *Să te faci bine, tati. Te iubesc.*

— M-am gândit să luăm cina la restaurantul hotelului. Într-un salon separat, spune Christian cu ochi scânteietori, deschizând ușa apartamentului nostru.

— Serios? Să terminăm ce ai început acum câteva luni?

— Dacă ai mare noroc, doamnă Grey, zâmbește el ironic.

Izbucnesc în râs:

— Christian, n-am nicio rochie la mine.

Zâmbește, îmi întinde mâna și mă conduce în dormitor. Deschide șifonierul și dă la iveală o husă pentru rochii de culoare albă.

— Taylor? întreb eu.

— Christian, răspunde el, apăsător și, în același timp, un pic ofensat.

Tonul lui mă face să râd. Desfăcând husa, descopăr o rochie de satin bleumarin și o scot de pe umerăș. E superbă — mulată și cu bretele subțiri. Pare scurtă.

— E minunată. Mulțumesc. Sper să mi se potrivească.

— Ți se potrivește, spune el increzător. Și niște pantofi asortați, spune el cu un zâmbet ca de lup, întinzându-mi o cutie.

— Te gândești la toate. Mulțumesc, spun eu și îl sărut.

— Așa e.

Apoi îmi întinde încă un pachet. Mă uit la el cu un aer întrebător. În el se află un body de mătase neagră, fără bretele. Îmi mângâie fața, îmi ridică bărbia și mă sărută.

— Abia aștept să ți-l dau jos mai încolo.

În baie proaspătă, rasă pe picioare și bine dispusă, după care mă așez pe marginea patului și pornesc uscătorul de păr. Christian vine în dormitor. Cred că a lucrat până acum.

— Lasă-mă pe mine, spune el, făcând semn cu mâna spre scaunul din fața măsuței de toaletă.

— Vrei să-mi usuci părul?

Încuviințează din cap, iar eu clipesc.

— Vino, spune el, uitându-se în ochii mei.

Îi cunosc bine această expresie și știu că e bine să mă supun. Lent și metodic, soțul meu îmi usucă părul șuviță cu șuviță. E limpede că a mai făcut asta... deseori.

— Ești familiarizat cu asta, murmur eu.

Îi văd zâmbetul în oglindă, dar nu spune nimic, ci continuă să-mi usuce părul. Hm... e foarte relaxant.

Când urcăm în lift, nu suntem singuri. Christian arată minunat — e îmbrăcat cu o cămașă albă de in, blugi negri și un sacou. Fără cravată. Cele două femei din cabină îi aruncă priviri admirative, iar la mine se uită chiorăș, dar reușesc să-mi stăpânesc zâmbetul. *Da, doamnelor, e al meu.* Christian mă ia de mână și mă apropie de el, în timp ce coborâm în tăcere la mezanin.

Restaurantul e aglomerat, plin de oameni în ținută de seară ce stau de vorbă și beau la mese, începându-și seara de sâmbătă. Mă bucur că sunt îmbrăcată adecvat. Rochia îmi vine perfect, alunecându-mi pe rotunjimi și ținând totul laolaltă. Trebuie să recunosc, mă simt... atrăgătoare în ea. Și știu că îi place și soțului meu.

La început, am impresia că ne îndreptăm spre salonul privat în care am discutat contractul acum câteva luni, dar trecem de ușa cu pricina și ajungem la capătul îndepărtat al restaurantului, unde Christian deschide ușa altei încăperi cu lambriuri.

— Surpriză!

Vai de mine! Kate și Elliot, Mia și Ethan, Carrick și Grace, domnul Rodriguez și José, mama și Bob sunt cu toții înăuntru și ridică paharul în cinstea mea. Rămân ținută locului, mută de uimire. *Cum? Când?* Mă întorc spre Christian cu un aer uluit, iar el îmi strânge mâna. Mama se apropie de mine și mă ia în brațe. *Vai, mamă!*

— Draga mea, arăți minunat. La mulți ani!

— Mamă! spun cu glas sugrumat de emoție, strângând-o în brațe.

Oh, mami! În ciuda musafirilor numeroși, lacrimile mi se preling pe obraji, și îmi adâncesc fața în părul ei.

— Scumpa mea, nu plânge. Ray o să se facă bine. E un bărbat foarte puternic. Nu plânge. Nu de ziua ta.

Vocea i se frânge, dar reușește să-și păstreze cumpătul. Îmi cuprinde fața în palme și îmi șterge lacrimile cu policarii.

— Am crezut că ai uitat.

— Oh, Ana, cum aș putea să uit? Șaptesprezece ore de travaliu nu se uită ușor.

Chicotesc printre lacrimi, iar mama zâmbește.

— Lasă lacrimile, draga mea. Ai mulți musafiri care au venit să sărbătorească alături de tine.

Scâncesc discret, fără să mă uit la nimeni din încăpere, stânjenită și, în același timp, încântată că toată lumea a făcut un efort să vină să mă vadă.

— Cum ați ajuns aici? Când ați venit?

— Soțul tău și-a trimis avionul după noi, scumpa mea, zâmbește mama cu un aer impresionat.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc că ai venit, mamă.

Iar ea mă șterge la nas cu un șervețel de hârtie așa cum numai o mamă o poate face.

— Mamă! o dojenesc eu, venindu-mi în fire.

— Așa e mai bine. La mulți ani, draga mea!

Face un pas într-o parte, iar musafirii vin pe rând să mă îmbrățișeze și să-mi ureze la mulți ani.

— Starea lui e bună, Ana. Dr. Sluder este unul dintre cei mai mari specialiști din țară. La mulți ani, îngerul meu, mă strânge Grace în brațe.

— Poți să plângi cât vrei, Ana, doar e ziua ta, mă îmbrățișează și José.

— La mulți ani, draga mea, îmi zâmbește Carrick, cuprinzându-mi fața în palme.

— Care-i treaba, frumoaso? Bătrânul o să se facă bine, ai să vezi, mă ia Elliot în brațe. La mulți ani!

— Gata, zice Christian, luându-mă de mână și retrăgându-mă din îmbrățișarea lui Elliot. Nu-mi mai mângâia soția. Du-te și mângâie-ți logodnica.

Elliot îi zâmbește malițios, apoi îi face cu ochiul lui Kate.

Un chelner pe care nu l-am observat până acum ne aduce mie și lui Christian câte un pahar de șampanie.

Christian își drege glasul.

— Ar fi fost o zi perfectă dacă Ray ar fi fost aproape de noi, dar oricum, nu e departe de aici. Starea lui e bună, și știu că i-ar plăcea să te simți bine, Ana. Vă mulțumesc tuturor că ați venit să sărbătoriți ziua de naștere a frumoasei mele soții — prima aniversare dintr-un șir lung. La mulți ani, dragostea mea.

Christian ridică paharul spre mine, acompaniat de un cor de „La mulți ani!”, și iarăși trebuie să fac eforturi să-mi țin lacrimile în frâu.

Mă uit la musafirii mei, care sunt prinși în conversații animate în jurul mesei. E ciudat să fiu învăluită în afecțiunea familiei mele, știind că bărbatul pe care îl consider tatăl meu e ținut în viață de aparate într-o rezervă austeră de la terapie intensivă. Nu sunt conectată la ce se întâmplă în jur, dar mă bucur că sunt cu toții aici: Elliot și Christian se înțepă reciproc, José face glume spirituale, Mia e încântată și mănâncă cu poftă, iar Ethan se uită pe furiș la ea. Cred că o place... deși e greu de spus. Domnul Rodriguez stă rezemat pe spetează, la fel ca mine, și se bucură de conversațiile din jur. Arată mai bine. E odihnit. José e foarte atent cu el, tăindu-i mâncarea din farfurie și umplându-i de fiecare dată paharul. E limpede că José îl prețuiește mai mult pe tatăl său acum, după ce a fost la un pas de moarte.

Mă uit la mama. Se simte în largul ei — șarmantă, spirituală și caldă. O iubesc atât de mult. Să nu uit să i-o spun. Acum, îmi dau seama cât de prețioasă e viața.

— Te simți bine? mă întreabă Kate cu glas neobișnuit de blând. Incuviințez din cap și o iau de mână:

— Da, mulțumesc că ai venit.

— Crezi că Domnul Megadolari ar fi putut să nu mă aducă la ziua ta? Am zburat cu elicopterul! zâmbește ea.

— Serios?

— Da. Am venit împreună. Și când mă gândesc că îl pilotează Christian.

Incuvuiințez din cap.

— Mi se pare o chestie sexy.

— Da, și mie.

Zâmbim amândouă.

— Rămâneți aici peste noapte? întreb eu.

— Da, rămânem cu toții, cred. Nu știai nimic despre petrecerea asta?

Clatin din cap.

— Ce frumos, nu?

Incuvuiințez din cap.

— Ce ți-a luat de ziua ta?

— Asta, ridic eu mâna, arătându-i brățara.

— Ce drăguță e!

— Da.

— Londra, Paris... înghețată?

— Nu vrei să știi despre ce e vorba.

— Pot să bănuiesc.

Rădem amândouă, iar eu mă înroșesc, amintindu-mi de combinația dintre înghețata Ben & Jerry's și Ana.

— Ah... și un R8.

Kate pufnește, vărsând nu tocmai elegant gura de vin pe care tocmai a luat-o, și izbucnim amândouă în râs.

— Incredibil, nu? chicotește ea.

La desert, mi se aduce un tort de ciocolată somptuos, impondibil cu douăzeci și două de lumânări argintii. Toată lumea cântă „la mulți ani”. Grace se uită drăgăstos la Christian cântând împreună cu restul familiei, iar apoi, surprinzându-mi privirea, îmi trimite o beza.

— Pune-ți o dorință, îmi șoptește Christian.

Sting toate lumânările dintr-o suflare, iar dorința pe care mi-o pun în gând e ca tata să se însănătoșească. *Tati, fă-te bine! Te rog, fă-te bine! Te iubesc atât de mult.*

La miezul nopții, domnul Rodriguez și José se pregătesc de plecare.

— Mulțumesc mult că ați venit, îl îmbrățișez strâns pe José.

— N-aș fi lipsit pentru nimic în lume. Îmi pare bine că Ray e pe drumul cel bun.

— Da. Tu, domnul Rodriguez și Ray trebuie să veniți să pescuiți cu Christian la Aspen.

— Da? Sună interesant, zâmbește José înainte să plece să aducă haina tatălui său, iar eu mă aplec să-mi iau rămas-bun de la domnul Rodriguez.

— Știi, Ana, a fost o vreme când... mă rog, am crezut că tu și José...

Vocea i se stinge și se uită la mine cu ochii săi negri, plini de afecțiune.

Oh, nu.

— Îmi place foarte mult de fiul dumneavoastră, domnule Rodriguez, dar mi-e ca un frate.

— Ai fi fost o noră bună. Și chiar ești. Pentru familia Grey, zâmbește el melancolic, și mă înroșesc.

— Sper că o să vă placă de mine și ca prietenă.

— Desigur. Soțul tău este un bărbat pe cinste. Ai ales bine, Ana.

— Și eu cred la fel, șoptesc eu. Îl iubesc foarte mult, adaug eu și îl îmbrățișez.

— Să te porți frumos cu el, Ana.

— Așa am să fac, promit eu.

Christian închide ușa camerei noastre.

— În sfârșit, singuri, murmură el, sprijinindu-se cu spatele de ușă și uitându-se în ochii mei.

Fac un pas spre el și îmi trec palmele peste reverele sale:

— Îți mulțumesc, a fost o aniversare minunată. Ești cel mai atent, mai sensibil și mai generos soț.

— Plăcerea mea.

— Da... plăcerea ta. Să facem ceva în legătură cu asta, șoptesc eu.

Îl apuc de revere și îl trag spre mine, lipindu-mi gura de a lui.

După ce luăm micul dejun cu toți musafirii, deschid toate cadourile, apoi îmi iau la revedere de la familia Grey și de la frații Kavanagh, care se vor întoarce la Seattle cu Charlie Tango. Mama mea, Christian și cu mine plecăm la spital cu Taylor la volan, întrucât în R8-ul meu nu încap trei persoane. Bob a refuzat să ne însoțească, lucru pentru care m-am bucurat în sinea mea. Ar fi prea ciudat, și sunt sigură că lui Ray nu i-ar plăcea ca Bob să-l vadă în starea în care se află acum.

Ray arată la fel, atâta că i-a mai crescut barba. Mama e șocată când îl vede, și izbucnim amândouă în plâns.

— Oh, Ray, șoptește mama, apoi îi strânge mâna lui Ray și îl mângâie pe față.

Mă emoționează afecțiunea pe care i-o poartă fostului ei soț. Ce bune că am șervețele în poșetă. Luăm loc alături de el, eu ținând-o de mână pe mama, iar ea pe tata.

— Ana, a fost o vreme când Ray era centrul lumii mele. Soarele răsărea și apunea odată cu el. Am să-l iubesc întotdeauna. A avut mare grijă de tine.

— Mami..., încep eu, dar glasul mi se frânge, iar ea îmi dă o șuviță pe după ureche.

— Știi că am să-l iubesc întotdeauna pe Ray. Atâta doar că ne-am îndepărtat, oftează ea. Pur și simplu nu mai puteam trăi cu el.

Pleacă privirea spre degetele sale, și mă întreb dacă se gândește la Steve, Soțul Numărul Trei, despre care nu vorbim niciodată.

— Știu că îl iubești pe Ray, șoptește ea, ștergându-mi lacrimile. Azi, or să-l scoată din comă.

— Ce bine. Sunt sigură că o să se însănătoșească. E un om încăpățânat. Cred că de la el ai învățat asta.

Zâmbesc:

— Cumva ai vorbit cu Christian?

— Și lui i se pare că ești încăpățânată?

— Cred că da.

— Am să-i spun că e o trăsătură de familie. Vă stă așa de bine împreună, Ana. Păreți atât de fericiți.

— Chiar suntem, cred. Oricum, suntem pe aproape. Îl iubesc. E centrul lumii mele. Și pentru mine soarele răsare și apune odată cu el.

— E limpede că te adoră, draga mea.

— Și eu îl ador pe el.

— Ai grijă să-i spui asta. Bărbații au nevoie de asta la fel de mult ca noi.

Insist să mergem la aeroport cu mama și Bob, să ne luăm rămas-bun de la ei. Taylor vine după noi cu R8-ul, iar Christian conduce SUV-ul. Îmi pare rău că nu pot să stea cu noi mai mult, dar trebuie să se întoarcă la Savannah. E o despărțire plină de lacrimi.

— Să ai grijă de ea, Bob, îi șoptesc eu când mă îmbrățișez cu el.

— Sigur, Ana. Iar tu să ai grijă de tine.

— Așa am să fac, răspund eu, apoi mă întorc spre mama. La revedere, mami. Mersi că ai venit, șoptesc eu cu glas răgușit. Te iubesc foarte mult.

— Oh, draga mea, și eu te iubesc. Iar Ray o să se facă bine. Încă nu e pregătit să se descotorosească de carapacea lui muritoare. Sigur urmează un meci al băieților de la Mariners pe care nu vrea să-l piardă.

Chicotesc. Are dreptate. Hotărăsc ca, în seara asta, să-i citesc lui Ray paginile de sport ale ziarului de duminică. Îi urmăresc pe ea și pe Bob urcând treptele avionului GEH. Cu lacrimi în ochi, mama îmi face cu mâna din ușa avionului, apoi dispare. Christian mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Hai să ne întoarcem, iubito, murmură el.

— Conduci tu?

— Sigur.

Pe seară, când ne întoarcem la spital, Ray arată altfel. Am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama că aparatul pentru ventilație artificială a dispărut. Ray respiră singur. Mă simt ușurată. Îi mângâi fața țepoasă și scot un șervețel de hârtie să-i șterg saliva de la gură.

Christian iese ușor din rezervă și se duce să-i caute pe dr. Sluder și pe dr. Crowe, să afle ultimele vești despre starea lui, iar eu mă așez ca de obicei pe scaunul de lângă pat și îl veghez cu atenție.

Scot ediția de duminică a cotidianului *Oregonian*, îl desfac la secțiunea sportivă și citesc conștiincios reportajul despre meciul de fotbal al echipei Sounders împotriva celor de la Real Salt Lake. Se pare că a fost un meci nebun, dar Sounders a fost învinsă din cauza unui autogol al lui Kasey Keller. În timp ce citesc, îl strâng cu putere de mână.

— Iar scorul final: Sounders — 1, Real Salt Lake — 2.

— Hei, Annie, am pierdut? Nu se poate! hârâie Ray, strângându-mă de mână.

Tati!

Capitolul 19

Lacrimile mi se preling pe obraji. S-a întors. Tati s-a întors.

— Nu plânge, Annie, murmură Ray cu glas răgușit. Ce se întâmplă?

Îi cuprind mâna în mâinile mele și mi-o apropii de față.

— Ai avut un accident. Ești într-un spital din Portland.

Ray se încruntă, dar nu-mi dau seama de ce: pentru că e stânjenit de felul în care îmi manifest afecțiunea sau pentru că nu-și amintește accidentul.

— Vrei niște apă? întreb eu, deși nu știu dacă are voie să bea.

Încuviințează din cap cu un aer nedumerit, și simt că îmi tresaltă inima de bucurie. Mă ridic în picioare și mă aplec deasupra lui, sărutându-l pe frunte:

— Te iubesc, tati. Bine ai revenit.

Stânjenit, face un semn cu mâna.

— Și eu, Annie. Apă.

Parcurg în fugă distanța scurtă până la pavilionul asistentelor.

— Tata! S-a trezit! o anunț eu radios pe sora Kellie, care îmi răspunde cu un zâmbet.

— Anunț-o pe dr. Sluder, îi spune ea kolegei sale și ocolește repede biroul.

— Vrea apă, adaug eu.

— Îi aduc imediat.

Mă întorc repede la patul tatei. Mă simt atât de ușurată. Când ajung lângă el, îl găsesc cu ochii închiși — mă tem ca nu cumva să fi intrat iarăși în comă.

— Tati?

— Sunt aici, mormăie el și deschide ochii chiar în clipa când sora Kellie intră în rezervă cu un pahar și o carafă cu apă și gheață.

— Bună seara, domnule Steele. Sunt Kellie, asistenta dumneavoastră. Doamna Grey mi-a spus că vă e sete.

În sala de așteptare, Christian se uită foarte concentrat la ecranul laptopului. Când închid ușa, ridică privirea spre mine.

— S-a trezit, îl anunț eu.

Christian zâmbește, iar micile riduri din jurul ochilor săi dispar. Oh... nu mi-am dat seama până acum. Oare a fost tensionat în toată perioada asta?

Pune laptopul la o parte, se ridică în picioare și mă ia în brațe.

— Cum se simte? mă întreabă el după ce îl iau în brațe.

— Vorbește, îi e sete și e dezorientat. Nu-și amintește deloc accidentul.

— E de înțeles. Acum, că s-a trezit, vreau să fie mutat la Seattle. Apoi putem merge acasă, și poate să aibă grijă de el mama.

Deja?

— Nu cred că se simte suficient de bine încât să fie mutat.

— Am să vorbesc cu dr. Sluder, să văd ce părere are.

— Vrei acasă?

— Da.

— Bine.

— Ai zâmbit tot drumul, spune Christian după ce opresc în fața la Heathman.

— Mă simt ușurată. Și sunt fericită.

Christian surâde.

— Bine.

S-a lăsat întunericul, și încep să tremur când ies din mașină în seara rece și îi dau cheile valetului care se ocupă de parcare. Îmi soarbe mașina din priviri, și nu-l pot învinovăți pentru asta. Christian mă cuprinde cu brațul pe după umăr.

— Vrei să sărbătorim? mă întreabă el când intrăm în holul de la recepție.

— Să sărbătorim?

— Că Ray și-a revenit.

— Ah, asta, răspund eu chicotind.

— Mi-a fost dor de chicotelile tale, mă sărută el pe păr.

— Am putea lua cina în cameră? Mi-ar plăcea o seară liniștită.

— Sigur. Haide.

Mă ia de mână și mă conduce la lifturi.

— A fost delicios, murmur eu cu satisfacție și împingând farfuria la o parte, sătulă pentru prima oară după multă vreme. Bucătarii de la Heathman chiar se pricep să facă o tartă Tatin.

Tocmai am făcut baie și sunt îmbrăcată cu singurul tricou al lui Christian și cu o pereche de chiloți. În fundal se aude muzică de la iPod-ul lui Christian — în clipa asta, Dido cântă despre un steag alb¹⁸.

Christian se uită la mine cu un aer gânditor. Încă are părul ud după baie și e îmbrăcat doar cu tricoul lui negru și blugii de aceeași culoare.

— De când te știu, nu te-am văzut niciodată mâncând atât de mult, spune el.

18 Aluzie la piesa *White Flag*, din 2003.

— Mi-era foame.

Se lasă pe spetează cu un zâmbet satisfăcut și ia o gură de vin

alb.

— Ce ai vrea să facem acum? mă întreabă el cu glas catifelat.

— Tu ce ai vrea să faci?

Ridică o sprânceană cu un aer amuzat.

— Ce am vrut dintotdeauna să fac.

— Anume?

— Doamnă Grey, nu fi sfioasă.

Întinzându-mă peste masă, îl iau de mână și îmi plimb arătătorul pe palma lui.

— Aș vrea să mă atingi cu ăsta, spun eu, atingându-i indexul cu indexul meu.

Se răsuțește în scaun.

— Doar cu ăsta? întreabă el, iar ochii i se întunecă și i se aprind în același timp.

— Poate și cu ăsta? îmi mut eu arătătorul pe mijlociul său, apoi pe palma lui. Și cu ăsta.

Unghia mi se plimbă pe inelarul lui.

— Da, clar, vreau cu ăsta, adaug eu, oprindu-mi arătătorul pe verigheta lui. E foarte sexy.

— Zău?

— Sigur că da. Pentru că spune: *Acest bărbat e al meu.*

Și îi mângâi mica bătătură care i s-a și format în palmă, chiar sub inel. Se apleacă spre mine și mă ia de bărbie cu mâna liberă.

— Doamnă Grey, mă seduci?

— Sper că da.

— Anastasia, deja sunt al tău, spune el cu glas scăzut. Vino încoace.

Mă trage de mână, iar eu mă ridic și mă așez în poala lui.

— Îmi place să am acces neîngrădit la tine, continuă el.

Își plimbă o mână pe coapsa mea și se oprește pe fesă. Mă cuprinde pe după ceafă cu cealaltă mână și mă sărută, ținându-mă nemișcată.

Miroase a vin alb, a plăcintă cu mere și a Christian. Îmi plimb degetele prin părul lui, ținându-i gura lipită de a mea, în timp ce limbile noastre se explorează și se răsucesc una în jurul celeilalte. Simt că mi se încinge sângele în vine. Când Christian își dezlipeste buzele de ale mele, amândoi avem respirația tăiată.

— Să ne băgăm în pat, îmi șoptește el pe buze.

— În pat?

Se dă mai în spate și mă trage ușor de păr, astfel încât să mă uit în ochii lui.

— Unde ai prefera, doamnă Grey?

Zeița mea intimă se oprește din înfulecat tartă Tatin.

— Surprinde-mă, ridic eu din umeri, prefăcându-mă indifereentă.

Christian zâmbește.

— În seara asta, ești foarte nă râvașă.

Își plimbă nasul de-a lungul nasului meu.

— Poate că am nevoie să fiu imobilizată.

— Poate că da. Devii din ce în ce mai autoritară odată cu înaintarea în vârstă.

Mijește ochii, dar nu poate să ascundă amuzamentul care se citește în ei.

— Și ce ai de gând să faci? îl provoc eu.

Ochii îi scânteiază.

— Știu ce aș vrea să fac. Dar nu știu dacă ai să te ridici la înălțime.

— Oh, domnule Grey, ai fost foarte blând cu mine în ultimele zile. Să știi că nu-s făcută din porțelan.

— Nu-ți place blândetea.

— Ba da, desigur. Dar știi... diversitatea e mirodenia vieții, flutur eu din gene.

— Vrei ceva mai puțin blând?

— Ceva plin de viață.

Christian ridică o sprânceană.

— Plin de viață, repetă el, uluit și amuzat în același timp.

Încuviințez din cap, iar Christian se uită la mine preț de o clipă.

— Nu-ți mușca buza, șoptește el, apoi se ridică în picioare dintr-odată cu mine în brațe.

Încnesc și îl apuc de bicepși, temându-mă că ar putea să mă scape. Se apropie de cea mai mică dintre cele trei canapele și mă așază pe ea.

— Așteaptă aici. Nu te mișca.

Îmi aruncă o privire scurtă și plină de pasiune, apoi se răsucesce pe călcâie, pornind cu pași lenți spre dormitor. Oh... Christian în picioarele goale. Oare de ce sunt picioarele lui atât de sexy? Se întoarce după câteva clipe, apropiindu-se pe la spatele mele și făcându-mă să tresar.

— Cred că o să ne lipsim de ăsta, spune el, apoi mă apucă de marginea tricoului și mi-l trage peste cap, lăsându-mă doar în chiloți.

Mă trage ușor de coadă, dându-mi capul pe spate și mă sărută.

— Ridică-te, îmi poruncește el pe buze.

Mă supun imediat, iar el întinde un prosop pe canapea. *Un prosop?*

— Dă-ți jos chiloții.

Înghit în sec, dar fac ce-mi cere, aruncând chiloții pe canapea.

— Ia loc, îmi cere el, apoi mă apucă iarăși de coadă și îmi dă capul pe spate. Să-mi spui să mă opresc dacă merg prea departe, da?

Încuviințez din cap.

— Spune cu glas tare, îmi cere el pe un ton apăsător.

— Da, suspin eu.

Christian surâde superior.

— Bine. Așadar, doamnă Grey... la cererea ta, am hotărât să te leg.

Vocea i se transformă în șoaptă. Dorința îmi străfulgeră trupul numai la auzul acestor vorbe. Oh, Cincizeci de Umbre — aici, pe canapea?

— Ridică genunchii, îmi poruncește el cu glas blând. Și lasă-te pe spate.

Ridic picioarele pe marginea canapelei și genunchii în dreptul pieptului. Christian mă apucă de glezna stângă și, luând cordonul unuia dintre halatele de baie, îi leagă capătul deasupra genunchiului meu.

— Halate de baie?

— Improvizez.

Iarăși zâmbește superior și strânge nodul deasupra genunchiului, apoi leagă celălalt capăt al cordonului moale de un ornament de lemn de pe speteaza canapelei, depărtându-mi picioarele.

— Să nu te miști, mă previne el și face același lucru cu piciorul drept, legând capătul celui de-al doilea cordon de un alt ornament de pe speteaza canapelei.

Vai de mine... Stau în capul oaselor, sprijinită de spetează, cu picioarele desfăcute.

— E bine? mă întreabă el blând, uitându-se la mine din spatele canapelei.

Dau încet din cap, gândindu-mă că o să-mi lege și mâinile. Dar nu o face. Se apleacă și mă sărută.

— N-ai idee cât de sexy ești în clipa asta, murmură el, frecându-și nasul de al meu. Cred că trebuie să schimbăm muzica.

Se îndreaptă de spate și se apropie cu pași lenți de iPod-ul său.

Cum reușește să facă asta? Eu sunt legată și excitată la culme, iar el e calm și stăpânit. Se află în câmpul meu vizual, și îi urmăresc mușchii încordându-i-se sub tricoul negru în timp ce schimbă piesa. În clipa următoare, o voce feminină catifelată, aproape copilărească, începe să cânte o piesă. „Te urmăresc...“, se aude din difuzoare.

Oh, îmi place acest cântec.

Christian se întoarce și mă fixează cu privirea, apropiindu-se de canapea, apoi îngenunchează elegant în fața mea.

Dintr-odată, mă simt foarte expusă.

— Expusă? Vulnerabilă? mă întreabă el cu abilitatea lui stranie de a da glas vorbelor mele nerostite.

Măinile i se odihnesc pe genunchi. Încuviințez din cap.

De ce nu mă atinge?

— Bine, murmură el. Întinde mâinile.

Fac ce-mi cere, fără să-mi pot lua ochii de la el, iar Christian îmi toarnă în fiecare palmă un pic de lichid uleios dintr-o sticlă transparentă. E parfumat — are un miros intens și senzual, cu iz de mosc, care nu-mi e cunoscut.

— Freacă-ți palmele, îmi poruncește el, iar eu mă încordez sub privirea lui grea și intensă. Și stai nemișcată, mă previne el.

Vai de mine!

— Iar acum, Anastasia, vreau să te pipăi.

Sfinte Sisoie!

— Începe de la gât și coboară spre pânțele.

Ezit.

— Nu fi sfioasă, Ana. Haide, fă-o.

Expresia lui amuzată și provocatoare îi trădează dorința.

Vocea catifelată din difuzoare cântă în continuare: „Nu are nimic gingaș în ea...”. Îmi așez mâinile pe gât și le cobor spre partea de sus a sânilor. Uleiul le face să alunece fără efort. Îmi simt palmele calde.

— Mai jos, murmură Christian, și ochii i se întunecă, dar nu mă atinge.

Îmi cuprind sâni.

— Atingeți sfârcurile.

Vai de mine. Trag ușor de sfârcuri.

— Mai tare, mă îndeamnă Christian, care stă nemișcat între coapsele mele, urmărindu-mă cu atenție. Cum aș face eu, adaugă el, cu ochi întunecați și scânteietori.

Mușchii mi se contractă în adâncul pântecelui. Gem și mă trag mai tare de sfârcuri, simțind cum se întăresc și se înalță sub degete.

— Da. Așa. Încă o dată.

Închizând ochii, trag iarăși de sfârcuri, răsucindu-le între degete, și scot un geamăt.

— Deschide ochii.

Fac ce-mi cere și mă uit la el clipind.

— Încă o dată. Vreau să te văd. Să văd cum îți savurezi propriile atingeri.

La dracu'! O iau de la capăt. Mi se pare atât de... excitant.

— Mâinile mai jos.

Îmi arcuiesc pânțele.

— Stai nemișcată, Ana. Absoarbe plăcerea. Mai jos.

Vocea lui e șoptită și răgușită, ațâțătoare și, în același timp, tulburătoare.

— Fă-o tu, șoptesc eu.

— Oh, am s-o fac — în curând. Dar acum, fă-o tu. Mâinile mai jos.

Degajând senzualitate, Christian își trece limba peste dinți. *Dumnezeule mare...* Mă zvârcolesc, trăgând de legături.

Clatină încet din cap.

— Stai nemișcată.

Își așază mâinile pe genunchii mei, imobilizându-mă.

— Hai, Ana, mai jos.

Mâinile imi alunecă până la pânțele.

— Mai jos, șoptește el cu o voce extrem de senzuală.

— Christian, te rog.

Mâinile lui imi coboară de pe genunchi, mângâindu-mi coapsele și apropiindu-se de vulvă.

— Hai, Ana. Atinge-te.

Îmi ating ușor vulva cu mâna stângă, rotindu-mi degetele încet și respirând precipitat, cu buzele curbate într-un „O” perfect.

— Încă o dată, șoptește el.

Gem și mai tare, repetând mișcarea și dând capul pe spate, cu buzele întredeschise.

— Încă o dată.

Gem din nou — încă și mai zgomotos —, iar Christian inspiră adânc. Apucându-mă de mâini, se apleacă, plimbându-și nasul și limba în sus și în jos între picioarele mele.

— Ah!

Vreau să-l ating, dar când încerc să-mi mișc mâinile, degetele sale mi se strâng mai tare în jurul încheieturilor.

— Te leg și de mâini dacă nu stai nemișcată.

Scot un geamăt, iar Christian îmi dă drumul și își vără în mine arătătorul și degetul mijlociu, atingându-mi clitorisul cu podul palmei.

— Am să te fac să-ți dai drumul repede, Ana. Ești pregătită?

— Da, răspund eu cu respirația întretăiată.

Iar Christian începe să-și miște repede mâna în sus și în jos, luându-mi cu asalt și punctul dulce din pânțe și clitorisul. Ah! E o senzație intensă — foarte intensă! Plăcerea mi se acumulează cu repeziciune în jumătatea inferioară a trupului. Aș vrea să-mi întind picioarele, dar nu pot. Mâinile mi se înfig în prosopul de sub mine.

— Predă-te, îmi șoptește el.

Explodez în jurul degetelor sale, scoțând strigăte incoerente. În timp ce undele orgasmului mi se propagă în trup, Christian își apasă podul palmei pe clitorisul meu, prelungindu-mi agonia delicioasă. Îmi dau seama vag că îmi dezleagă picioarele.

— E rândul meu, murmură el și mă răsuțește, așezându-mă cu burta pe canapea și cu genunchii pe podea.

Îmi depărtează picioarele și îmi dă o palmă cu putere peste fund.

— Ah! gem eu, iar el se adâncește în mine.

— Oh, Ana, șuieră el printre dinții strânși, începând să se miște.

Mă strânge cu putere de șolduri, opintindu-se ritmic în mine. Și iarăși mă apropii de orgasm. Nu... Ah...

— Haide, Ana! strigă Christian, și iarăși explodez, pulsând în jurul lui și strigând în timp ce îmi dau drumul.

— Suficient de plin de viață pentru tine? mă întreabă Christian, sărutându-mă pe păr.

— Oh, da, murmur eu, cu privirea ațintită în tavan.

Stau pe spate pe pieptul soțului meu, și amândoi suntem întinși pe podea, alături de canapea. El încă e îmbrăcat.

— Cred că ar trebui să o luăm de la capăt. Dezbrăcat, de data asta.

— Ana, pentru numele lui Dumnezeu! Lăsa-mă să-mi trag sufletul.

Chicotesc, iar el zâmbește.

— Mă îmbujorez că Ray și-a recăpătat cunoștința. Se pare că ți-au revenit toate apetiturile, spune el fără să-și ascundă zâmbetul din glas.

Mă întorc și mă încrunt la el.

— Ai uitat de seara trecută și de dimineața asta? Țugui eu buzele.

— N-aș putea să le uit, surâde el cu un aer atât de tineresc, de relaxat și de fericit, apoi îmi cuprinde fesele în palme. Ai un fund minunat, doamnă Grey.

— Și tu, ridic eu o sprânceană. Deși al tău încă e acoperit.

— Și ce ai de gând să faci în legătură cu asta, doamnă Grey?

— Ei bine, am să te dezbrac, domnule Grey.

Zâmbește.

— Și cred că ești plin de gingășie, murmur eu, făcând aluzie la melodia din fundal, setată să se repete indefinit.

Zâmbetul îi dispare de pe chip.

Oh, nu!

— Chiar ești, șoptesc eu.

Mă aplec și îl sărut pe colțul gurii, iar el închide ochii și mă strânge mai tare în brațe.

— Christian, chiar ești așa. Mi-ai pus la cale un weekend atât de special — în ciuda accidentului lui Ray. Mulțumesc.

Ochii lui cenușii și serioși se măresc, iar expresia lui îmi înmoaie inima.

— Pentru că te iubesc, murmur eu.

— Știu. Și eu te iubesc, îi mângâi eu fața. Îmi ești foarte drag, știi asta, nu?

Rămâne nemișcat, cu un aer dezorientat.

Oh, Christian... dragul meu Cincizeci de Vicii.

— Crede-mă, șoptesc eu.

— Nu-i ușor, spune el cu glas atât de scăzut, încât abia reușesc să-i descifrez vorbele.

— Încearcă. Încearcă din răputeri, pentru că e adevărat.

Îi mângâi iarăși fața, atingându-i perciunii cu degetele. Ochii lui sunt oceane de durere și descumpănire. Dacă aș putea, aș vrea să mă strecur în sufletul său și să-l consolez. Aș face orice să-i îndepărtez această nesiguranță. Când o să-și dea seama că e centrul lumii mele? Că e mai mult decât demn de iubirea mea, de iubirea părinților și fraților săi? I-am spus-o de nenumărate ori, și totuși, Christian se uită și acum la mine cu un aer debusolat și abandonat. Timp. E nevoie de timp.

— Vino, o să ți se facă frig, spune el în cele din urmă.

Se ridică elegant în picioare, ridicându-mă și pe mine. Îmi petrec brațul pe după mijlocul lui, și pornim împreună spre dormitor. N-am să-l presez, dar, de la accidentul lui Ray, a devenit mai important pentru mine să-i spun cât de mult îl iubesc.

Când intrăm în dormitor, mă încrunt, dorindu-mi din tot sufletul să recuperăm atmosfera foarte degajată de acum câteva clipe.

— Vrei să ne uităm la televizor?

Christian face o grimasă.

— Speram să trecem la runda a doua.

Cincizeci de Umbre cel schimbător s-a întors. Ridic o sprânceană și mă opresc lângă pat.

— Ei bine, în cazul ăsta, o să preiau eu comanda.

Christian se uită la mine cu gura căscată, iar eu îl imping în pat și mă așez repede călare pe el, imobilizându-i mâinile în dreptul capului.

Îmi zâmbește:

— Ei bine, doamnă Grey, acum, că m-ai prins, ce ai de gând să-mi faci?

Mă aplec și îi șoptesc la ureche.

— Am să ți-o trag cu gura.

Christian închide ochii, inspirând adânc, iar eu îmi plimb dinții ușor pe maxilarul lui.

*

Christian lucrează la computer. E o dimineață senină, iar el cred că scrie un e-mail.

— Bună dimineața, murmur eu sfios din prag.

Se întoarce și îmi zâmbește.

— Doamnă Grey, te-ai trezit devreme, mă întâmpină el, ridicând brațele.

Străbat în fugă distanța până la el și mă ghemuiesc în poala lui.

— Ca și tine, de altfel.

— Lucram, răspunde el, sărutându-mă pe păr.

— Ce? întreb eu, simțind că ceva nu e în regulă.

Oftează:

— Am primit un e-mail de la detectivul Clark. Vrea să vorbească cu tine despre nenorocitu' ăla de Hyde.

— Serios? mă dau eu în spate, uitându-mă la el.

— Da. I-am zis că ești în Portland deocamdată. Așa că va trebui să aștepte. Dar mi-a zis că ar vrea să te interogheze aici.

— Vine aici?

— Se pare că da, răspunde el cu un aer nedumerit.

Mă încrunt:

— Ce o fi atât de important, de nu poate să mai aștepte?

— Asta mă întreb și eu.

— Când vine?

— Azi. Am să-i scriu un e-mail.

- N-am nimic de ascuns. Oare ce o fi vrând să afle?
- O să aflăm când vine aici. Și eu sunt curios, spune el, schimbându-și poziția pe scaun. Micul dejun o să ne fie adus în curând. Întâi mâncăm, apoi mergem să-l vedem pe tatăl tău.
- Încuviințez din cap:
- Poți să rămâi aici dacă vrei. Văd că ești ocupat.
- Se încruntă:
- Nu, vreau să vin cu tine.
- Bine, surâd eu, apoi îl iau pe după gât și îl sărut.

Ray e în toane proaste. Dar e o bucurie să-l văd așa. Are dureri și mâncărimi, e nerăbdător și nu se simte în largul lui.

— Tată, ai avut un accident de mașină grav. E nevoie de timp ca să te vindec. Christian și cu mine vrem să te mutăm la Seattle.

— Nu știu de ce vă bateți capul cu mine. O să mă descurc foarte bine și aici, de capul meu.

— Nu fi caraghios, îl strâng eu de mână, iar el e suficient de binevoitor cât să-mi zâmbească.

— Ai nevoie de ceva?

— Aș înfuleca o gogoasă, Annie.

Îi zâmbesc cu un aer înțelegător:

— Am să-ți aduc eu una sau două. O să le iau de la Voodoo¹⁹.

— Excelent!

— Vrei și o cafea ca lumea?

— Cum să nu!

— Bine, mă duc să-ți cumpăr.

Christian e iarăși în sala de așteptare, vorbind la telefon. Ar putea să-și amenajeze biroul în camera asta. În mod ciudat, e singur, cu toate că și celelalte paturi de la terapie intensivă sunt ocupate. Mă întreb dacă nu cumva i-a speriat pe ceilalți vizitatori.

¹⁹ Voodoo Doughnut — lanț de gogoșerii cu sediul în Portland. (N.t.)

— Clark o să vină aici la patru după-amiază, îmi spune el, după ce închide telefonul.

Mă încrunt. Ce o fi atât de urgent?

— Bine. Ray vrea cafea și gogoși.

Christian izbucnește în râs:

— Cred că și eu aș fi vrut așa ceva dacă aș fi supraviețuit unui accident de mașină. Roagă-l pe Taylor să se ducă.

— Nu, mă duc eu.

— Ia-l pe Taylor cu tine, îmi spune el pe un ton apăsător.

— Bine, răspund eu, dând ochii peste cap, iar el se încruntă, apoi zâmbește ironic și înclină capul într-o parte.

— Nu e nimeni aici.

Vocea lui e o șoaptă delicioasă, și îmi dau seama că mă amenință cu o bătaie la fund. Sunt pregătită să-l provoc, dar în clipa următoare intră în sală un cuplu de tineri — ea plânge liniștit.

Mă uit la Christian și ridic din umeri în chip de scuză, iar el încuviințează din cap. Își ia laptopul, mă apucă de mână și mă conduce afară din sală.

— Au nevoie de intimitate mai mult decât noi, murmură Christian. O să ne distrăm mai încolo.

Pe hol, Taylor așteaptă răbdător.

— Hai să mergem cu toții la gogoșerie.

*

La ora patru fix, se aud ciocănituri în ușa noastră de la hotel. Taylor îl conduce înăuntru pe detectivul Clark, care are un aer mai posomorât decât de obicei; întotdeauna pare prost dispus: poate că așa e conformată fața lui.

— Domnule Grey, doamnă Grey, vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim.

— Domnule detectiv Clark, dă Christian mâna cu el, conducându-l spre un fotoliu.

Mă așez pe canapeaua pe care m-am simțit atât de bine noaptea trecută — e un gând care mă face să mă înroșesc.

— Cu doamna Grey aș vrea să stau de vorbă, le spune în mod explicit detectivul Clark lui Christian și lui Taylor, care așteaptă lângă ușă.

Christian se uită la Taylor, apoi îi face un semn aproape imperceptibil din cap, iar acesta se răsucește pe călcâie și iese, închizând ușa în urma sa.

— Orice lucruri aveți să-i spuneți soției mele le puteți spune de față cu mine, spune Christian pe un ton calm și oficial.

Detectivul Clark se întoarce spre mine.

— Sunteți sigură că vreți să fie de față și soțul dumneavoastră?

Mă încrunt.

— Bineînțeles. N-am nimic de ascuns. Vreți doar să-mi puneți niște întrebări, nu?

— Da, doamnă Grey.

— Aș vrea să rămână și soțul meu.

Christian se așază lângă mine, emanând tensiune.

— În regulă, murmură Clark resemnat, apoi își drege glasul. Doamnă Grey, domnul Hyde susține că l-ați hărțuit sexual și că i-ați făcut de mai multe ori avansuri obscene.

Oh! Aproape că izbucnesc în râs, dar îmi așez mâna pe piciorul lui Christian, întrucât îl văd aplecându-se în față.

— E ridicol, pufnește Christian.

Îl strâng de coapsă ca să-l liniștesc.

— Nu e adevărat, răspund eu calm. De fapt, a fost exact invers. Mi-a făcut avansuri într-un mod foarte agresiv și a fost concediat.

Gura detectivului Clark se strânge într-o dungă subțire, apoi continuă:

— Hyde susține că ați inventat această hărțuire sexuală ca să fie concediat. Spune că ați făcut asta pentru că v-a refuzat avansurile și pentru că voiați să obțineți postul lui.

Mă încrunt. *Dumnezeule mare!* Jack e și mai paranoic decât îmi închipuiam.

— Nu e adevărat, clatin eu din cap.

— Detectiv Clark, să nu-mi spuneți că ați venit cu mașina până aici să-mi hărțuiți soția cu aceste acuzații ridicole.

Detectivul Clark îl fixează pe Christian cu privirea sa rece și albastră.

— Domnule Grey, vreau să aud asta de la doamnă Grey, spune detectivul pe un ton reținut.

Îl strâng iarăși pe Christian de picior, rugându-l în sinea mea să-și păstreze calmul.

— Nu trebuie să ascuți porcăriile astea, Ana.

— Cred că trebuie să-i spun detectivului Clark ce s-a întâmplat.

Preț de o clipă, Christian se uită la mine cu un aer impasibil, apoi face un semn resemnat cu mâna.

— Ce spune Hyde pur și simplu nu e adevărat.

Vocea mea e calmă, deși nu sunt nicidecum calmă. Sunt uluită de aceste acuzații și mi-e teamă de o eventuală izbucnire a lui Christian.
Ce o fi urmărind Jack?

— Într-o seară, domnul Hyde m-a acostat în bucătăria de la serviciu. Mi-a spus că mulțumită lui am obținut slujba și că aștepta la schimb favoruri sexuale. A încercat să mă șantajeze, folosind e-mailuri pe care i le trimisesem lui Christian, care pe atunci nu era soțul meu. Nu știam că Hyde îmi monitoriza e-mailurile. E paranoic: m-a acuzat și că sunt un spion trimis de Christian, chipurile să-l ajut să preia compania. Nu știa că soțul meu cumpărase deja editura.

Clatin din cap, amintindu-mi acea întâlnire tensionată și tulburătoare cu Hyde.

— În cele din urmă, l-am pus la pământ.

Detectivul ridică din sprâncene cu un aer surprins:

— L-ați pus la pământ?

— Tatăl meu a lucrat în armată. Hyde... ăă... a pus mâna pe mine, și știu cum să mă apăr.

Christian îmi aruncă o privire plină de mândrie.

— Înțeleg, spune detectivul, sprijinindu-se pe spetează.

— Ați vorbit cu vreuna dintre fostele asistente ale lui Hyde? întreabă Christian pe un ton aproape amabil.

— Da, am vorbit. Dar adevărul e că n-o putem convinge pe niciuna să vorbească cu noi. Toate spun că era un șef exemplar, cu toate că niciuna dintre ele n-a rezistat mai mult de trei luni.

— Și noi am avut aceeași problemă, murmură Christian.

Oh? Mă uit cu gura căscată la Christian, la fel ca detectivul Clark.

— Șeful meu de securitate a stat de vorbă cu ultimele cinci asistente ale lui Hyde.

— De ce?

Christian îi aruncă o privire rece:

— Pentru că soția mea lucra pentru el, iar eu fac verificări în legătură cu toate persoanele cu care lucrează soția mea.

Detectivul Clark se înroșește, iar eu ridic din umeri în chip de scuze, cu un zâmbet care vrea să spună: „Bine ați venit în lumea mea“.

— Înțeleg, murmură detectivul. Cred că situația e mai complicată decât pare la prima vedere, domnule Grey. Măine o să facem o percheziție mai amănunțită la apartamentul lui Hyde și cine știe peste ce o să mai dăm, deși, din câte ne-am putut da seama, n-a mai locuit acolo în ultima vreme.

— Ați făcut deja o percheziție?

— Da. Și o să facem încă una. De data asta, o să căutăm și amprente.

— Încă nu l-ați acuzat de tentativă de omor? întreabă Christian calm. A încercat să ne omoare pe Ros Bailey și pe mine.

Ce?

— Încercăm să găsim mai multe dovezi în legătură cu sabotajul elicopterului dumneavoastră, domnule Grey. Avem nevoie de mai mult decât o amprentă parțială, iar, cât stă în arestul poliției, avem timp suficient să strângem dovezi la dosar.

— Doar pentru atât ați venit până aici?

Clark se zbârlește:

— Da, domnule Grey, doar pentru atât. Sau poate v-a mai venit vreo idee în legătură cu biletul.

Ce bilet?

— Nu. V-am spus, mi se pare că nu are niciun sens, răspunde Christian, fără să-și poată ascunde iritarea. Și nu înțeleg de ce n-am putut avea discuția asta la telefon.

— Cred că v-am spus deja că prefer o abordare directă. În plus, o vizitez pe sora bunicii, care locuiește aici, în Portland — deci doi iepuri dintr-odată, îi explică detectivul calm, nelăsându-se intimidat de enervarea lui Christian.

— Ei bine, dacă ați terminat, mai am niște treburi de făcut, spune Christian, ridicându-se în picioare, iar detectivul Clark îi urmează exemplul.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Grey, spune el politicos.

Încuviințez din cap.

— Domnule Grey, îl salută apoi pe Christian, care îi deschide ușa. Detectivul iese, iar eu mă trântesc pe canapea.

— Îți vine să crezi ce-a zis dobitocu' ăla? pufnește Christian.

— Cine, Clark?

— Nu, nenorocitu' de Hyde.

— Într-adevăr, incredibil.

— Ce pizda mă-sii o fi având în minte? șuieră Christian printre dinți.

— Nu știu. Crezi că detectivul m-a crezut?

— Bineînțeles că te-a crezut. Știe că Hyde e un țicnit.

— Ești foarte... înjurător.

— Înjurător? pufnește el. Există cuvântul ăsta?

— Acum, da.

Pe neașteptate, Christian zâmbește și se așază lângă mine, luându-mă în brațe.

— Nu te mai gândi la nenorocitu' ăla. Hai să mergem să-l vedem pe tatăl tău și să încercăm să vorbim despre mutarea lui la Seattle.

— Mi-a zis foarte clar că vrea să rămână la Portland și să nu fie o povară pentru noi.

— Am să vorbesc eu cu el.

— Dacă tata o să accepte, vreau să merg și eu cu el.

Christian se uită la mine și, preț de o clipă, îmi închipui că o să spună nu.

— Bine. Am să vin și eu cu voi. Sawyer și Taylor o să se întoarcă cu mașinile. R8-ul tău o să-l conducă Sawyer.

*

A doua zi, Ray își cercetează noua cameră — un salon spațios și luminos din centrul de recuperare al Spitalului Northwest din Seattle. E după-amiază, iar Ray are un aer somnoros. Deși am venit cu elicopterul, drumul l-a epuizat.

— Transmite-i lui Christian că îi mulțumesc, spune el calm.

— Poți să-i spui chiar tu. O să treacă pe aici în seara asta.

— Tu nu mergi la serviciu?

— Poate că o să merg. Dar vreau să mă asigur că stai aici în condiții bune.

— Tu vezi-ți de viața ta, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Îmi place să-mi fac griji pentru tine.

Îmi suna BlackBerry-ul. Mă uit la număr — nu-l recunosc.

— Nu răspunzi? întreabă Ray.

— Nu, nu cunosc numărul. Apelul o să fie preluat de mesageria vocală. Ți-am adus ceva de citit, fac eu semn cu mâna spre teancul de reviste sportive de pe noptiera lui.

— Mersi, Ana.

— Ești obosit, nu-i așa?

Încuviințează din cap.

— Te las să dormi un pic, îl sărut eu pe frunte. Pe mai târziu, tati, murmur eu.

— Ne vedem mai încolo, draga mea. Și mulțumesc.

Ray mă ia de mână și mă strânge ușor.

— Îmi place că-mi spui „tati“. Mă pune pe picioare.

Oh, tati! Îl strâng și eu de mână.

După ce ies din spital și mă îndrept spre SUV, unde mă așteaptă Sawyer, mă aud strigată din spate.

— Doamnă Grey! Doamnă Grey!

Întorcându-mă, o văd pe dr. Greene venind în grabă spre mine — arată impecabil, ca de obicei, și e un pic îmbujorată.

— Doamnă Grey, ce mai faceți? Ați primit mesajul de la mine? V-am sunat mai devreme.

— Nu, răspund eu, simțind furnicături pe pielea capului.

— Ei bine, m-am întrebat de ce ați anulat patru programări.

Patru întâlniri? Mă uit la ea cu gura căscată. Am ratat patru întâlniri? Cum așa?

— Poate ar fi bine să discutăm despre asta la mine în birou. Mă duceam să iau prânzul. Aveți timp acum?

Încuviințez sfios din cap.

— Sigur, eu...

Dar nu știu ce să spun. Am ratat patru întâlniri? *Nu mi-am făcut injecția. La dracu'!*

Cu un aer buimac, o urmez în spital, apoi în biroul ei. Cum am putut rata patru programări? Într-adevăr, îmi aduc aminte vag că una a fost mutată — mi-a zis Hannah —, dar patru? Cum să ratez patru?

Biroul ei este spațios, auster și ordonat.

— Mă bucur că ați dat de mine înainte să plec, bâigui eu — încă sunt șocată. Tata a avut un accident de mașină, și tocmai l-am mutat aici din Portland.

— Vai, îmi pare foarte rău. Cum se simte?

— Se simte bine, mulțumesc. E în convalescență.

— Ce bine. Așa se explică de ce ați anulat programarea de vineri.

Dr. Greene mișcă mouse-ul de pe biroul, iar computerul i se trezește la viață.

— Da... au trecut mai bine de treisprezece săptămâni. Sunteți la limită. Ar fi mai bine să vă facem un test înainte de o nouă injecție.

— Ce test? șoptesc eu, simțind că mi se scurge tot sângele din cap.

— Un test de sarcină.

Oh, nu!

Bagă mâna în sertarul biroului.

— Știți ce trebuie să faceți cu el, îmi întinde ea un mic recipient. Toaleta e chiar lângă birou.

Mă ridic în picioare ca în transă, trupul meu acționând ca și cum ar funcționa pe pilot automat, și mă duc cu pași împleticiți la baie.

La naiba! La naiba! *La naiba!* Cum am putut să uit... din nou? Brusc, mi se face rău și spun o rugăciune în gând. *Dă, Doamne, să nu fie! Dă, Doamne, să nu fie! E prea curând. E prea curând. E prea curând.*

Când mă întorc în biroul ei, dr. Greene îmi zâmbește discret și îmi face semn să iau loc pe scaunul din fața ei. Mă așez și îi dau mostra fără să spun nimic. Dr. Greene vără un bețișor alb în ea și se uită cu atenție la el, ridicând din sprâncene pe măsură ce se albăstrește.

— Ce înseamnă albastru? întreb eu, sufocată de emoție.

Se uită la mine cu o privire serioasă.

— Ei bine, doamnă Grey, înseamnă că sunteți însărcinată.

Ce? Nu. Nu. Nu. La naiba!

Capitolul 20

Mă uit cu gura căscată la doctorul Greene, simțind că se prăbușește lumea în jurul meu. Un copil. Un copil. Nu vreau copii... nu încă. *La dracu'!* Iar Christian o să-și iasă din minți — o știu în adâncul meu.

— Doamnă Grey, sunteți foarte palidă. Vreți un pahar cu apă?

— Vă rog, șoptesc eu.

Mintea mi se învâрте la turație maximă. Însărcinată? Când s-a întâmplat asta?

— Presupun că sunteți surprinsă.

Încuviințez din cap spre doctorița cea amabilă, care îmi întinde un pahar cu apă de la dozatorul aflat la îndemână.

— Șocată, murmur eu, după ce iau o bine-venită gură de apă.

— Am putea face o ecografie să vedem cât de avansată e sarcina. Judecând după reacția dumneavoastră, presupun că vă aflați la doar câteva săptămâni de la concepție — deci să zicem că ați putea fi însărcinată în săptămâna a patra sau a cincea. Ați avut cumva simptome?

Clatin din cap fără să spun nimic. *Simptome?* Nu cred.

— Am crezut... am crezut că e o metodă contraceptivă sigură.

Dr. Greene ridică o sprânceană.

— De obicei, este, dar numai *dacă* nu uitați să vă faceți injecția, spune ea pe un ton rece.

— Cred că am pierdut noțiunea timpului.

Christian o să-și iasă din minți. Sunt sigură.

— Ați avut ciclu?

Mă încrunt.

— Nu.

— E ceva normal când folosiți Depo-Provera²⁰. Haideți să facem o ecografie, vreți? Am timp.

Încuviințez din cap cu un aer dezorientat, iar dr. Greene mă conduce spre un pat de examinare din piele neagră, aflat în spatele unui paravan.

— Dați-vă jos fusta și chiloții, apoi acoperiți-vă cu pătura de pe pat, spune ea pe un ton energic.

Chiloții? Am crezut că-mi face o ecografie la abdomen. De ce trebuie să-mi dau jos chiloții? Ridic din umeri cu un aer consternat, apoi fac repede ce-mi cere și mă întind sub pătura moale de culoare albă.

— Foarte bine, spune dr. Greene, venind la capătul patului și trăgând ecograful mai aproape — un teanc de computere de ultimă generație.

Luând loc, întoarce ecranul în așa fel încât să vedem amândouă și atinge mouse-ul în formă de bilă fixat pe tastatură, iar ecranul se aprinde.

— Ridicați vă rog picioarele, cu genunchii îndoiți, apoi depărtați-le, imi cere ea pe un ton simplu.

Mă încrunt cu un aer nedumerit.

— E o ecografie transvaginală. Dacă sunteți însărcinată, o să putem să ne dăm seama cu asta, spune ea, arătându-mi o sondă lungă, de culoare albă.

Oh, nu! Sigur glumești!

20 Depo-Provera — marcă de progesteron sintetic, folosit ca metodă contraceptivă de lungă durată. (N.t.)

— Bine, murmur eu cu un aer îngrozit, dar fac ce îmi cere.

Dr. Greene pune un prezervativ pe sondă și îl lubrifică cu un gel transparent.

— Iar acum, doamnă Grey, încercați să vă relaxați.

Să mă relaxez? Sunt însărcinată, ce Dumnezeu! Cum îți închipui că o să mă pot relaxa? Mă înroșesc și încerc să-mi găsesc locul fericit... care s-a mutat undeva în apropiere de Atlantis, insula pierdută.

Încet și cu grijă, dr. Greene îmi introduce sonda în vagin.

Sfinte Sisoe!

Tot ce văd pe ecran este echivalentul vizual al „zgomotului alb” — cu toate că pe ecran apare colorat în sepia. Dr. Greene mișcă încet sonda în mine, și sunt copleșită de o senzație derutantă.

— Gata, murmură ea.

Apasă pe un buton, înghețând imaginea de pe ecran, apoi îmi arată un punctuleț luminos din furtuna sepia.

Un punctuleț luminos. Am un punct luminos în pânțele. Unul mititel. *Uau!* Dau uitării disconfortul provocat de sondă și mă uit șocată la punctuleț.

— E prea devreme să-i vedem bătăile inimii, dar da, e limpede că sunteți însărcinată. Estimez că în săptămâna a patra sau a cincea, spune ea, apoi se încruntă și adaugă: Se pare ca injecția s-a consumat repede. Ei bine, se mai întâmplă.

Sunt prea uluită să spun ceva. Punctulețul luminos e un copil. Un copil cât se poate de adevărat. Copilul lui Christian. Copilul meu. Dumnezeule mare! *Un copil!*

— Vreți să vă scot imaginea la imprimantă?

Încuviințez din cap, încă incapabilă să vorbesc, iar dr. Greene apasă pe un buton. Apoi scoate sonda cu grijă și îmi dă un șervețel de hârtie să mă șterg de gel.

— Felicitări, doamnă Grey, îmi spune ea după ce mă ridic. Va trebui să fixăm un nou consult. V-aș sugera să-l programăm peste patru săptămâni. Atunci o să putem stabili cu exactitate vârsta copilului și să estimăm data nașterii. Vă puteți îmbrăca acum.

— Bine, spun eu cu un aer dezorientat și mă îmbrac în grabă.

Am un punct în pântec, un punct mititel. Când ies din spatele paravanului, dr. Greene e iarăși la birou.

— Până atunci, aș vrea să luați acid folic și niște vitamine. Iar aici aveți un pliant cu ce trebuie să faceți și ce trebuie să evitați.

În timp ce îmi dă o cutie de pastile și un pliant, doctorița continuă să vorbească, dar n-o ascult. Sunt șocată. Copleșită. Bineînțeles, ar trebui să fiu fericită. Și bineînțeles, ar trebui să am cel puțin... treizeci de ani. E prea devreme — mult prea devreme. Încerc să-mi stăpânesc panica din ce în ce mai intensă.

Îmi iau la revedere politicos de la dr. Greene și pornesc buimacă spre ieșirea din spital. Când ajung afară, în aerul rece al după-amiezii de toamnă, mă cuprinde brusc o neliniște intensă. Christian o să-și iasă din minți, știu, dar habar n-am cât de departe o să meargă. Îmi vin în minte vorbele lui: *„Încă nu sunt pregătit să te împart”*. Îmi strâng haina, încercând să mă încălzesc.

Sawyer sare din SUV și îmi deschide portiera. Se încruntă când vede cum arăt, dar nu-i iau în seamă mina îngrijorată.

— Unde mergem, doamnă Grey? mă întreabă el blând.

— La SIP.

Mă cuibăresc pe bancheta din spate, închizând ochii și sprijinind capul de tetieră. Ar trebui să fiu fericită. Știu că ar trebui să fiu fericită. Dar nu sunt. E prea devreme. Mult prea devreme. Ce o să fac cu slujba mea de la SIP? Și cum o să se schimbe relația mea cu Christian? Nu. Nu. Nu. O să ne fie bine. Lui Christian o să-i fie bine. A iubit-o foarte mult pe Mia când era mic — așa mi-a spus Carrick —, și o iubește la fel de mult și acum. Poate că ar trebui să vorbesc cu Flynn... Poate că ar trebui să-i spun lui Christian. Poate că... poate că ar trebui să pun capăt sarcinii. Dar îmi abat gândurile de pe această cale întunecată, alarmată de direcția pe care au luat-o. În mod instinctiv, mâna îmi alunecă protector pe pântec. Nu. Punctulețul meu. Ochii mi se umplu de lacrimi. Ce mă fac?

Îmi răsare în minte viziunea unui băiețel roșcat, cu ochi cenușii, alergând pe pajiștea noii noastre case — e o imagine care mă îmbie cu nenumărate posibilități. Băiețelul râde și țipă de încântare în timp ce Christian și cu mine încercăm să-l prindem. Christian îl ridică în brațe, apoi mă ia de mână și ne întoarcem împreună spre casă.

Dar viziunea mea face loc unei imagini cu soțul meu întorcându-și privirea de la mine cu dezgust. Sunt grasă și stângace, și am pântecul bombat. Christian străbate sala oglinzilor, îndepărtându-se de mine, zgomotul pașilor săi izbindu-se de pereți și de podea. *Christian...*

Mă trezesc brusc. *Nu.* O să-și iasă din minți.

Sawyer oprește în fața editurii, iar eu sar din mașină și intru în clădire.

— Ana, ce bine îmi pare să te revăd. Cum se simte tatăl tău? mă întâmpină Hannah.

— Mai bine, mulțumesc, răspund eu rece. Poți să vii în biroul meu?

— Sigur, spune ea cu un aer surprins, venind după mine. Totul e în regulă?

— Vreau să știu dacă ai mutat sau anulat vreo programare la dr. Greene.

— La dr. Greene? Da, două sau trei programări. Pentru că aveai alte întâlniri sau pentru că nu aveai timp. De ce?

Pentru că acum sunt însărcinată, de-aia! Țip la ea în gând. Inspir adânc, încercând să mă liniștesc.

— Dacă îmi mai reprogramezi întâlnirile, te rog să mă anunți. Nu mă uit tot timpul în agendă.

— Sigur, spune Hannah cu glas scăzut. Îmi pare rău. Am făcut ceva rău?

Clatin din cap și oftez zgomotos.

— Îmi faci, te rog, niște ceai? Și apoi vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat cât am fost plecată.

— Sigur, imediat.

Hannah se înseninează și iese din birou, iar eu o urmăresc cu privirea.

— O vezi pe femeia asta? întreb eu Punctulețul cu glas scăzut. S-ar putea să fie motivul existenței tale.

Mă bat ușor pe pânțele, apoi îmi dau seama că sunt caraghioasă, pentru că stau de vorbă cu Punctulețul. Cu Punctulețul meu. Clatin din cap, exasperată de mine însămi și de Hannah... deși în adâncul meu știu că nu pot s-o învinovățesc pe Hannah. Fără tragere de inimă, aprind computerul și găsesc un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey

Subiect: Mi-e dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 13:58

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Am venit la serviciu doar de trei ore și deja mi-e dor de tine.

Sper că Ray se simte bine în noul lui salon. Mama o să-l viziteze în după-amiaza asta, să vadă cum se simte.

Vin să te iau pe la șase seara, și putem merge să-l vedem și noi înainte să mergem acasă.

Ce zici?

Soțul tău iubitor.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îi răspund imediat.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Mi-e dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 14:10

Către: Christian Grey

Sigur că da.

x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Mi-e dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 14:14

Către: Anastasia Grey

Te simți bine?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Nu, Christian. Nu mă simt bine. Mă scoate din minți gândul că o să-ți ieși din minți. Nu știu ce să fac. Dar n-am de gând să-ți spun pe e-mail despre ce e vorba.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Mi-e dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 14:17

Către: Christian Grey

Da, mă simt bine. Atâta că sunt ocupată.

Ne vedem la șase.

x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Când o să-i spun? Diseară? Poate după șase? Poate după ce facem sex. Nu, ar putea fi periculos pentru amândoi. Sau după ce adoarme? Îmi iau capul în mâini. La naiba, ce mă fac?

— Bună, spune Christian cu un aer precaut când urc în SUV.

— Bună, murmur eu.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă el

Clatin din cap, iar Taylor pornește spre spital.

— Nimic.

Să-i spun acum? Aș putea să-i povestesc acum, când suntem într-un spațiu închis, iar Taylor e cu noi.

— Totul e bine la serviciu? mă iscodește Christian.

— Da, totul e bine, mersi.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Are un ton mai apăsător, așa că abandonez planul de a-i spune acum.

— Mi-a fost dor de tine, asta-i tot. Și mi-am făcut griji pentru Ray. Christian se relaxează în mod vizibil.

— Ray se simte bine. Abia a vorbit cu mama în după-amiaza asta, și mi-a zis că e impresionată de progresele lui, îmi explică el, luându-mă de mână. Vai ce mână rece ai. Ai mâncat azi?

Mă înroșesc.

— Ana, mă dojenește Christian cu un aer iritat.

Ei bine, n-am mâncat, pentru că știu că o să faci ca toți dracii când o să-ți spun că sunt însărcinată.

— Am să mănânc în seara asta. Azi n-am avut timp deloc.

Christian clatină din cap cu un aer nemulțumit.

— Vrei să adaug în fișa agenților de pază și sarcina „hrăniți-mi soția“?

— Îmi pare rău. Am să mănânc. A fost o zi grea. L-am mutat pe tata, și tot restul...

Buzele i se strâng într-o linie aspră, dar nu spune nimic. Mă uit pe geam. *Spune-i!* îmi susură vocea interioară. Nu. Sunt o lașă.

Christian îmi întrerupe reveria.

— S-ar putea să trebuiască să plec în Taiwan.

— Ah... Când?

— La sfârșitul săptămânii. Sau poate săptămâna viitoare.

— Bine.

— Vreau să vii cu mine.

Înghit în sec.

— Christian, te rog. Am serviciu. Hai să nu ne certăm din nou pe tema asta.

Oftează și țuguie buzele ca un adolescent supărăcios.

— M-am gândit să te întreb, murmură el bosumflat.

— Câtă vreme o să fii plecat?

— Nu mai mult de două zile. Mi-aș dori să-mi spui ce te necăjește.

Cum și-a dat seama?

— Ei bine, în clipa asta, faptul că iubitul meu soț urmează să plece...

Christian îmi sărută mâna:

— N-o să lipsesc mult.

— Bine, îi zâmbesc eu discret.

Ray arată mult mai bine și e mai puțin țăfnos. Sunt emoționată de recunoștința pe care i-o arată lui Christian și, preț de o clipă, dau uitării vestea pe care tocmai am aflat-o. Iau loc lângă ei și îi ascult vorbind despre pescuit și despre Mariners. Dar Ray obosește în scurtă vreme.

— Tati, te lăsăm să dormi.

— Ana, draga mea, mersi că ați venit să mă vedeți. Azi m-a vizitat și mama ta, Christian. M-a liniștit foarte mult discuția cu ea. Și e fan Mariners.

— Dar nu se dă în vânt după pescuit, comentează Christian ironic, ridicându-se în picioare.

— Nu-s multe femeile cărora le place să pescuiască, nu? zâmbește Ray.

— Ne vedem mâine, da? îl sărut eu pe tata.

Vocea mea interioară țuguie buzele și șoptește: *În caz că soțul tău nu te încuie în casă... sau mai rău.* Brusc, mă simt abătută.

— Vino, îmi întinde mâna Christian cu un aer încruntat.

Îl iau de mână și ieșim din spital.

Abia mă ating de mâncare. Am în față o porție din puiul cu sos negru franțuzesc pregătit de doamna Jones, dar pur și simplu nu mi-e foame — stomacul mi s-a transformat într-un ghem de neliniște.

— La naiba! Ana, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? își împinge Christian farfuria la o parte cu un aer iritat, iar eu mă uit la el. Te rog. Mă înnebunești.

Înghit în sec și încerc să controlez panica ce îmi strânge gâtul. Inspir adânc să mă calmez. Acum ori niciodată.

— Sunt însărcinată.

Rămâne nemișcat și, foarte lent, tot sângele i se scurge din obraji.

— Ce? șoptește el palid la față.

— Sunt însărcinată.

Fruntea i se încruntă, iar pe chip i se așterne un aer nedumerit.

— Cum?

Cum... Cum? Ce întrebare ridicolă mai e și asta? Mă înroșesc și îi arunc o privire ce vrea să spună: „Tu cum crezi?”.

Expresia i se schimbă imediat, iar privirea îi devine glacială.

— Injecția? mormăie el.

Doamne!

— Ai uitat să-ți faci injecția?

Pur și simplu mă uit la el, incapabilă să vorbesc. La naiba, e furios — foarte furios.

— Ana, pentru numele lui Dumnezeu! strigă el și dă cu pumnul în masă, făcându-mă să tresar, apoi se ridică brusc în picioare și

aproape că răstoarnă scaunul. Nu trebuia să ții minte decât un lucru — un singur lucru. La dracu'! Nu-mi vine să cred. Cum ai putut fi atât de proastă?

Proastă? Rămân cu gura căscată. Mama mă-sii! Vreau să-i spun că injecția n-a fost eficientă, dar mi-am pierdut glasul.

— Îmi pare rău, șoptesc eu în cele din urmă.

— Ți pare rău! La dracu'!

— Știu că nu e momentul cel mai potrivit.

— Nu e cel mai potrivit? strigă el. Ne știm de cinci minute! Voiam să-ți arăt lumea, iar acum... S-a dus totul dracului! Scutece și vomă și căcat!

Închide ochii. Cred că încearcă să-și controleze furia, dar nu reușește.

— Ai uitat? Spune-mi! Sau ai făcut-o anume?

Ochii îi scânteiază, iar furia se degajă din el ca un câmp de forțe.

— Nu, șoptesc eu.

Nu pot să-i spun despre Hannah — ar concedia-o, sunt sigur.

— Am crezut că am căzut de acord în privința asta! strigă el.

— Știu. Așa e. Îmi pare rău.

Dar nu mă ia în seamă.

— De-aia! De-aia îmi place controlul. Pentru că nu vreau să mă trezesc cu o porcărie de genul ăsta care să strice totul!

Nu... Punctuleț.

— Christian, te rog să nu ții la mine.

Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

— Lasă bocitul! pufnește el. La dracu'!

Își trece o mână prin păr, trăgând ușor de el ca de obicei, și continuă.

— Ți se pare că sunt pregătit să fiu tată? spune el, iar vocea — un amestec de mânie și panică — i se frânge.

Și totul îmi devine clar, în ochii lui mari citindu-se frica și groaza — furia lui e cea a unui adolescent neputincios. *Oh, Cincizeci de Vicii, îmi pare atât de rău. Și pentru mine e un șoc.*

— Știu că niciunul dintre noi nu e pregătit pentru asta, dar cred că o să fii un tată minunat, spun eu cu glas sugrumat. O să ne descurcăm.

— De unde dracu' știi? țipă el, și mai tare de data asta. Spune-mi de unde?

Ochii săi cenușii scânteiază, iar pe chip i se perindă o puzderie de emoții — cea mai evidentă e frica.

— La naiba cu toate astea! strigă Christian, ridicând mâinile cu un aer resemnat.

Se răsuțește pe călcâie și pornește spre hol, luându-și haina înainte să iasă din living. Pașii lui răsună pe podeaua de lemn, iar în cele din urmă dispare în holul de la intrare, trântind ușa în urma lui și făcându-mă iarăși să tresar.

Rămân singură, învăluită în tăcere — în pustietatea nemișcată și tăcută a livingului. Uitându-mă la ușile închise ce dau în holul de la intrare, mă trec fiori. *M-a lăsat singură. La dracu'!* Reacția lui a fost mult mai rea decât mi-aș fi imaginat vreodată. Dau farfuria la o parte, îmi așez coatele pe masă și îmi sprijin capul în palme, izbucnind în plâns.

— Ana, draga mea, se apropie de mine doamna Jones.

Ridic repede capul, ștergându-mi lacrimile.

— Am auzit discuția. Îmi pare rău, spune ea cu glas blând. Vreți un ceai sau altceva?

— Aș vrea un pahar de vin alb.

Doamna Jones rămâne nemișcată preț de o clipă, și îmi aduc aminte de Punctuleț. Acum nu mai pot bea alcool. Sau am voie? Trebuie să mă uit pe pliantul cu interdicții și recomandări pe care mi l-a dat dr. Greene.

— Vă aduc imediat un pahar.

— De fapt, mai bine aduceți-mi o ceașcă de ceai, spun eu, ștergându-mă la nas.

— Numaidecât, îmi zâmbește ea călduros.

la farfuriile de pe masă și merge în bucătărie. Mă duc după ea și mă urc pe un taburet, urmărind-o în timp ce îmi prepară ceaiul. Îmi pune o cană fierbinte în față:

— Să vă mai aduc ceva?

— Nu, atât, mulțumesc.

— Sunteți sigură? N-ați mâncat mare lucru.

Mă uit la ea:

— Pur și simplu nu mi-e foame.

— Ar trebui să mâncați. De acum înainte, nu mai e vorba doar de dumneavoastră. Vă rog, lăsați-mă să vă pregătesc ceva. Ce-ați vrea? mă întreabă ea, privindu-mă cu un aer increzător.

Dar chiar nu pot mânca nimic.

Soțul meu m-a lăsat singură, pentru că sunt însărcinată, tata a avut un accident de mașină, iar ȋicnitul de Jack Hyde încearcă să convingă poliția că l-am hărțuit sexual. Brusc, îmi vine să chicotesc. *la ulte ce mi-ai făcut, Punctuleț!* îmi spun în sinea mea, mângâindu-mi pântecul.

Doamna Jones îmi zâmbește înțelegător.

— Știți în ce lună sunteți? mă întreabă ea blând.

— Am rămas însărcinată de puțin timp. Patru sau cinci săptămâni, doctorița nu era sigură.

— Dacă nu vreți să mâncați, ar fi bine ca măcar să vă odihniți.

Încuviințez din cap și, luându-mi ceaiul, mă duc în bibliotecă. E refugiul meu. Îmi scot BlackBerry-ul din poșetă și mă gândesc să-l sun pe Christian. Știu că e un șoc pentru el — dar chiar a exagerat. *Dar oare când nu exagerează?* Vocea mea interioară se uită la mine, ridicând o sprânceană atent pensată. Oftez. Domnul meu Pervertit în Cincizeci de Nuanțe.

— Da, Punctuleț, acesta e tatăl tău. Să sperăm că o se calmeze și o să se întoarcă acasă... curând.

Scot broșura cu recomandări și interdicții oferită de dr. Greene și încep s-o citesc.

Dar nu mă pot concentra. E prima oară când Christian mă lasă singură. A fost atât de atent și tandru în ultimele zile, atât de iubitor,

iar acum... Dacă nu se mai întoarce niciodată? *La dracu'!* Poate că ar fi bine să-l sun pe Flynn. Nu știu ce să fac. Sunt dezorientată. E atât de fragil din atâtea puncte de vedere, și știam că o să reacționeze urât la vestea că sunt însărcinată. A fost atât de cald în weekendul ăsta. Atâtea lucruri pe care nu avea cum să le controleze, și totuși s-a descurcat bine. Dar vestea asta a fost prea mult pentru el.

De când l-am cunoscut, viața mea a devenit complicată. O fi din pricina lui? Sau din pricina noastră, a amândurora? Și dacă nu reușește să treacă peste asta? Dacă vrea să divorțăm? Simt că mă sufoc. Nu. Nu trebuie să mă gândesc la asta. O să se întoarcă. Sunt sigură că o să se întoarcă. Știu că, în ciuda țipetelor și a vorbelor aspre, mă iubește. Și că o să te iubească și pe tine, Punctuleț.

Mă las pe speteaza fotoliului și ațipesc.

Când mă trezesc, tremur de frig și sunt dezorientată. Mă uit la ceas: unsprezece seara. *Oh, da... Tu...* Mă lovesc ușor peste pânțele. Unde e Christian? S-a întors? Mă ridic cu greu din fotoliu și pornesc în căutarea soțului meu.

Cinci minute mai târziu, îmi dau seama că nu e acasă. Sper că n-a pățit nimic. Îmi revin în minte orele în care Charlie Tango era dat dispărut.

Nu, nu, nu. Nu te mai gândi la asta. Probabil s-a dus... unde? Pe cine s-ar duce să vadă într-o asemenea situație? Pe Elliot? Sau poate că e la Flynn. Sper să fie cu el. Mă întorc în bibliotecă și îi scriu un mesaj de pe BlackBerry:

Unde ești?

Apoi mă duc să fac o baie — mi-e foarte frig.

Când ies din baie, Christian tot nu s-a întors. Mă îmbrac cu una dintre cămășile de noapte ce amintesc de anii 1930, îmi iau halatul pe mine și pornesc spre living. În drum, mă opresc în dreptul unuia dintre dormitoare pentru musafiri. Asta ar putea fi camera lui Punctuleț. E un gând care mă face să tresar și rămân ținută în prag, contemplând

această posibilitate. Oare o vom zugrăvi în albastru sau în roz? Viziunea aceasta îmi e întunecată de faptul că soțul meu rătăcitor e foarte iritat de idee. Luând pătura de pe pat, mă duc în living să-l aștept.

Mă trezește ceva. Un zgomot.

— La dracu'!

E vocea lui Christian. E în holul de la intrare. Aud din nou zgomotul mesei frecate de podea.

— La dracu'! Înjură el iarăși, mai încet de data asta.

Mă ridic în capul oaselor și îl văd intrând cu pași împleticiți pe ușile duble. *E beat*. Simt mâncărimi pe pielea capului. *Sfinte Sisoe, Christian beat?* Știu cât de mult urăște bețivii. Sar în picioare și dau fuga spre el.

— Christian, te simți bine?

Se sprijină de tocul ușii.

— Doamnă Grey, îngaimă el.

Doamne! *E foarte beat*. Nu știu ce să fac.

— Oh... arăți nemaipomenit, Anastasia.

— Unde ai fost?

Duce degetele la gură și îmi zâmbește misterios:

— Sst!

— Cred că ar fi bine să vii cu mine la culcare.

— Cu tine... chicotește el.

Chicotește! Încruntându-mă, îl cuprind ușor pe după mijloc, pentru că abia mai poate sta în picioare, darămite să meargă. Unde o fi fost? Cum a ajuns acasă?

— Lasă-mă să te ajut. Sprijină-te pe mine.

— Ești foarte frumoasă, Ana, se sprijină el de mine și îmi miroase părul, aproape dărâmându-ne pe amândoi.

— Christian, mergi. Am să te bag în pat.

— Bine, spune el, ca și cum ar încerca să se concentreze.

Traversăm coridorul cu pași împleticiți și, în cele din urmă, ajungem în dormitor.

— În pat, spune el zâmbind.

— Da.

Îl apropii de marginea patului, dar nu-mi dă drumul.

— Hai și tu, spune el.

— Christian, cred că ai nevoie de somn.

— Gata, a și început. Am auzit de asta.

Mă încrunt:

— La ce te referi?

— Când faci copii, nu mai faci sex.

— Sunt sigură că nu e adevărat. Altminteri, am proveni cu toții din familii cu un singur copil.

Se uită în ochii mei:

— Ești amuzantă.

— Iar tu ești beat.

— Da, zâmbește el, dar zâmbetul îi dispare când se gândește la starea lui, și pe chip îi flutură o expresie chinuită, care îmi dă fiori.

— Hai, Christian, spun eu blând.

Urâsc expresia de pe chipul său. Mă trimite cu gândul la amintiri urâte, la lucruri îngrozitoare pe care niciun copil n-ar trebui să le vadă.

— Hai să te băgăm în pat.

Îl împing ușor, și cade pe saltea cu mâinile în lături, iar expresia chinuită e înlocuită de un surâs.

— Hai și tu, băiguie el.

— Mai întâi, să te dezbrăcăm.

Zâmbește larg, ca un bețiv:

— Așa te vreau.

Uau! Christian cel beat e simpatic și jucăuș. Îl prefer oricând lui Christian cel cu o falcă în cer și una în pământ.

— Ridică-te în capul oaselor. Vreau să-ți scot haina.

— Se învâрте camera cu mine.

La naiba... oare o să vomite?

— Christian, în capul oaselor!

— Doamnă Grey, zâmbește el superior, ești o făptură mititică și autoritară...

— Da. Fă ce-ți spun și ridică-te în capul oaselor, repet eu cu mâinile în șold.

Surâde din nou, se ridică în coate, apoi în capul oaselor, cu mișcări stângace, care nu-i sunt caracteristice. Înainte să cadă la loc, îl apuc de cravată și îl dezbracă de haina cenușie, scoțându-i pe rând brațele din mâneci.

— Miroși bine, murmură el.

— Iar tu miroși a băutură.

— Da... miros a whi-sky.

Pronunță silabele cu atâta emfază, încât sunt nevoită să-mi înăbuș un chicotit. Lăsând hainele pe podea, încerc să-i desfac cravata, iar el își așază mâinile pe șoldurile mele.

— Îmi place materialul ăsta, Anasta-șia, îmi stâlcește el numele. Ar trebui să îmbraci întotdeauna în satin sau mătase.

Își plimbă mâinile în sus și în jos pe șoldurile mele, lipindu-și gura de pânțelele meu.

— Iar aici avem un invadator.

Mi se taie respirația. Dumnezeu mare! Vorbește cu Punctuleț.

— Ai de gând să mă ții treaz noaptea, nu-i așa? spune el către pânțelele meu.

Vai de mine! Christian se uită la mine cu ochi încetoșați pe sub genele lui lungi și negre. Mi se strânge inima.

— Ai să-l alegi pe el, spune Christian cu tristețe.

— Christian, habar n-ai despre ce vorbești. Nu fi caraghios — n-am să aleg pe nimeni. Și s-ar putea să fie o ea.

Se încruntă.

— O ea... Of, Doamne!

Se trăneste iarăși pe pat și își acoperă ochii cu brațul. Am reușit să-i slăbesc cravata. Îi desfac unul dintre șireturi și îi scot pantoful și șoseta, apoi fac același lucru cu celălalt. Când mă ridic în picioare,

înțeleg de ce n-am întâmpinat nicio rezistență — Christian doarme buștean și sforăie ușor.

Mă uit la el. Chiar și când e beat și sforăie, e al naibii de frumos: cu buzele sale sculpturale întredeschise, cu o mână sub cap, cu părul său roșcat ciufulit și cu fața relaxată. Are un aer tineresc — dar chiar e tânăr. Tânărul, stresatul și nefericitul meu soț beat. Mi se strânge inima.

Ei bine, măcar s-a întors acasă. Mă întreb unde o fi fost. Nu cred că am suficientă energie să-l mișc sau să-i dau și alte haine jos. În plus, s-a întins direct pe pătură. Întorcându-mă în living, iau pătura cu care m-am învelit eu și o aduc în dormitorul nostru.

Încă doarme dus și încă are cravata la gât și cureaua nedesfăcută. Mă urc în pat lângă el, îi scot cravata și îi desfac cu grijă nasturele de sus al cămășii. Mormăie ceva incoerent în somn, dar nu se trezește. Îi desfac ușor și cureaua, apoi trag cu putere de ea și, în cele din urmă, reușesc s-o scot din cheotori. Cămașa i-a ieșit din pantaloni, dându-i la iveală dăra de păr care i se ridică până la buric. Nu mă pot abține. Mă aplec și i-o sărut. Christian se mișcă, ridicându-și ușor coapsele, dar nu se trezește.

Mă ridic în capul oaselor și mă uit iarăși la el. *Oh, Cincizeci de Umbre, Cincizeci de Umbre, Cincizeci de Umbre... ce mă fac eu cu tine?* Îmi trec degetele prin părul lui moale și îl sărut pe tâmplă.

— Te iubesc, Christian. Te iubesc chiar și atunci când ești beat și ai fost pe cine știe unde. Am să te iubesc întotdeauna.

— Hm..., murmură el.

Îl sărut iarăși pe tâmplă, apoi mă dau jos din pat și îl învelesc cu pătura pe care am luat-o din dormitorul pentru musafiri. Aș putea dormi lângă el, de-a latul patului... *Da, așa am să fac.*

Dar mai întâi am să-i aranjez hainele. Clatin din cap, îi adun de pe podea șosetele și cravata, apoi îi iau haina și mi-o pun pe braț — chiar în clipa aceea, BlackBerry-ul său cade dintr-un buzunar. Îl ridic și îl deschid din greșală. Pe ecran apare meniul pentru mesaje. Văd mesajul meu și, deasupra lui, încă unul.

La dracu'! Simt mâncărimi pe pielea capului.

***Mi-a făcut plăcere să te revăd. Acum înțeleg.
Nu-ți face griji. O să fii un tată minunat.***

E de la *ea*. De la Doamna Elena Scorpia Băgăcioasă Robinson.
Mama mă-sii! Acolo a fost. A fost să se vadă cu *ea*.

Capitolul 21

Mă uit cu gura căscată la mesaj, apoi la soțul meu adormit. A fost plecat de acasă până la unu jumate și a fost să bea cu *ea*! Christian sforăie ușor, ca un bețiv inocent, care habar n-are ce se întâmplă în jurul său. Are un aer atât de senin.

Oh, nu, nu, nu! Mi se înmoaie picioarele și mă prăbușesc pe fotoliul de lângă pat, nevenindu-mi să cred. Sunt copleșită de sentimentul intens, amar și umilitor că am fost trădată. Cum a putut face una ca asta? Cum a putut să se ducă la ea? Lacrimi fierbinți și furioase mi se preling pe obraji. Mânia și frica lui, nevoia de a-mi vorbi urât — toate astea le pot înțelege și chiar ierta. Dar această... trădare e prea mult. Ridic genunchii la piept și îi cuprind cu brațele, protejându-mă pe mine și pe Punctuleț. Mă legăn în față și în spate, plângând liniștit.

La ce mă așteptam? M-am căsătorit cu el prea repede. Eram sigură — eram sigură că se va ajunge aici. De ce? De ce? *De ce?* Cum mi-a putut face una ca asta? Știe ce sentimente am față de femeia aia.

De ce a ales să apeleze la ea? De ce? Cuiuit mi se răsucește încet și dureros în inimă, stărtexându-mă. Oare așa o să fie mereu?

Printre lacrimi, deslușesc trupul întins pe pat al soțului meu. Oh, Christian. M-am căsătorit cu el pentru că îl iubesc și, în adâncul meu, știu că și el mă iubeste. Știu că e așa. Îmi vine în minte minunatul cadou pe care mi l-a făcut de ziua mea.

Pentru toate premiile noastre, cu ocazia primei zile de naștere pe care o aniversezi cu soția mea. Te iubesc.

Nu, nu, nu — nu pot să cred că o să fie întotdeauna așa, doi pași înainte și trei înapoi. Dar așa a fost cu el până acum. După fiecare neînțelegere, am mers mai departe, centimetru cu centimetru. Christian o să-și revină... sunt sigură. Dar oare eu o să-mi revin? O să pot trece peste această... trădare? Mă gândesc la cum s-a purtat în acest îngrozitor și, în același timp, minunat weekend. Forța lui calmă, în timp ce tatăl meu vitreg era în comă la terapie intensivă... petrecerea surpriză, reunirea prietenilor și a familiei mele... felul în care s-a purtat cu mine în fața la Heathman și sărutarea pe care mi-a dat-o în public. Oh, Christian, îmi pui la greu încercare încrederea în tine... dar te iubesc.

Însă nu mai e vorba doar de mine acum. Îmi așez mâna pe pântec. Nu, n-am să-l las să ne facă una ca asta mie și lui Punctuleț. Dr. Flynn mi-a spus că ar trebui să-î dau credit — ei bine, nu și de data asta. Îmi șterg lacrimile de pe obraji, apoi mă șterg la nas cu dosul palmei.

Christian se întoarce pe o parte și își urcă picioarele în pat, ghemuindu-se sub pătură. Întinde o mână, ca și cum ar căuta ceva, apoi mormăie și se încrunță, dar se liniștește și rămâne cu mâna întinsă pe pat.

Oh, Domnul meu Invechit în Rele. Ce mă fac eu cu tine? Și ce naiba ai căutat la Scorpio Băgăcioasă? Trebuie să știu.

Mă uit încă o dată la mesajul ofensator și ticluiesc repede un plan. Înspirând adânc, trimit mesajul pe BlackBerry-ul meu. Gata, pasul unu a fost îndeplinit. Mă uit și la celelalte mesaje recente ale lui

Christian, dar expeditorii sunt Elliot, Andrea, Taylor, Ros și cu mine — nu și Elena. Bine. Ies din meniul pentru mesaje, ușurată că soțul meu nu i-a scris, și brusc mi se pune un nod în gât. *Vai de mine!* Poza de fundal a telefonului său e un mozaic de fotografii cu mine — din luna de miere, din weekendul în care am navigat și am zburat și câteva poze făcute de José. Când a făcut colajul? Probabil de curând.

Văd pictograma aplicației de e-mail și mi se strecoară în minte o idee ispititoare... *Aș putea să citesc e-mailurile lui Christian. Să văd ce a mai vorbit cu ea. Să fac asta?* Înfășurată în mătase de culoarea jadului, zeița mea intimă incuviințează energic din cap, cu buzele strânse. Nu mă pot abține și îi invadez intimitatea.

Sunt sute și sute de e-mailuri. Mă uit prin ele, și toate par extrem de plicticoase... cele mai multe sunt de la Ros, Andrea, de la mine și de la personalul de conducere din companie. Niciunul de la Scorpia Băgăcioasă. Și mă simt ușurată, văzând că nu are mesaje nici de la Leila.

În cele din urmă, dau peste un e-mail care îmi atrage atenția. E de la Barney Sullivan, specialistul în informatică al lui Christian, iar în căsuța pentru subiect e scris: „Jack Hyde”. Mă uit la Christian cu un aer vinovat, dar sforăie ușor în continuare. Nu l-am auzit nicio dată sforăind. Deschid e-mailul.

De la: Barney Sullivan

Subiect: Jack Hyde

Data: 13 septembrie 2011, 14:09

Către: Christian Grey

Camerele de supraveghere din Seattle au surprins pentru prima oară duba albă pe strada South Irving. Înainte de momentul acela, nu mai dau de ea pe nicăieri, dacă probabil Hyde stătea undeva în zonă.

După cum v-a spus Welch, Dodgeul care v-a urmărit a fost închiriat de o femeie necunoscută pe baza unui permis de conducere

fals, dar n-am găsit niciun indiciu care s-o lege de zona străzii South Irving.

Datele angajaților de la GEH și de la SIP care locuiesc în zonă se găsesc în fișierul atașat mesajului, pe care i l-am trimis și lui Welch.

În computerul lui Hyde n-am găsit nimic despre fostele sale asistente.

Vă fac o listă cu ce am recuperat de pe computerul lui Hyde de la SIP:

Adresele familiei Grey:

Cinci proprietăți în Seattle

Două proprietăți în Detroit

CV-uri detaliate pentru:

Carrick Grey

Elliot Grey

Christian Grey

Dr. Grace Trevelyan

Anastasia Steele

Mia Grey

Articole de ziar și articole online despre:

Dr. Grace Trevelyan

Carrick Grey

Christian Grey

Elliot Grey

Fotografii:

Carrick Grey

Dr. Grace Trevelyan

Christian Grey

Elliot Grey

Mia Grey

Îmi voi continua investigațiile, să văd ce mai găsesc.

B. Sullivan

Director Departament Informatic, GEH

Acest e-mail ciudat îmi distrage momentan atenția de la suferințele mele din noaptea asta. Deschid documentul atașat mesajului, să văd numele de pe listă, dar e uriașă — prea mare s-o pot deschide pe BlackBerry.

Dar ce fac? E târziu. Am avut o zi obositoare. Nu găsesc niciun e-mail de la Scorpia Băgăcioasă ori de la Leila Williams, ceea ce mă liniștește într-o oarecare măsură. Arunc o privire la ceasul deșteptător: e trecut de ora două. Ziua de azi a fost plină de revelații. Urmează să fiu mamă, iar soțul meu a fraternizat cu dușmanul. Ei bine, îl voi lăsa să fiarbă în suc propriu. Nu voi dormi cu el. N-are decât să se trezească singur mâine. După ce îi așez BlackBerry-ul pe noptieră, îmi iau poșeta, îi arunc o ultimă privire angelicului meu Iuda adormit, ies din dormitor.

Cheia de rezervă a camerei de joacă e la locul ei, în dulapul din camera de serviciu. O iau și dau fuga la etaj. Iau o pernă, o pătură și un cearșaf din dulapul pentru lenjerie, descui ușa camerei de joacă, intru și aprind luminile la intensitate mică. E ciudat că mirosul și atmosfera acestei încăperi mi se par atât de liniștitoare, ținând seama de faptul că ultima oară când am fost aici am folosit cuvântul de siguranță. Încui ușa în urma mea, lăsând cheia în broască. Știu că mâine dimineață Christian mă va căuta frenetic prin casă, și nu cred că mă va căuta și aici, dacă ușa e încuiată. Așa-i trebuie.

Mă ghemuiesc pe canapeaua de piele, mă înfășor în pătură și îmi scot BlackBerry-ul din poșetă. Verificându-mi mesajele, îl găsesc pe cel de la Scorpia Băgăcioasă pe care mi l-am trimis de pe mobilul soțului meu. Apoi îl redirecționez către numărul lui Christian și scriu:

***VREI SĂ O CHEMAM ȘI PE DNA. ROBINSON
CÂND VOM DISCUTA MESAJUL PE CARE ȚI L-A TRIMIS?
ÎN FELUL ACESTA, NU VA MAI FI NEVOIE SĂ DAI FUGA
LA EA DUPĂ ACEEA. SOȚIA TA.***

Apăs pe butonul „Trimitere“, setez telefonul pe modul silențios și mă ghemuiesc sub pătură. În ciuda bravurii mele, tot sunt copleșită de amploarea trădării lui Christian. Ar fi trebuit să fie o veste bună. Doamne, urmează să fim părinți. Preț de câteva clipe, mă imaginez spunându-i lui Christian că sunt însărcinată, iar el, copleșit de bucurie, cade în genunchi, mă ia în brațe și îmi spune cât de mult ne iubește pe mine și pe Punctuleț.

Așadar, iată-mă singură și înfrigurată în camera de joacă amenajată pentru fanteziile sado-masochiste ale soțului meu. Am știut că traiul cu el va fi o provocare continuă, dar de data asta a întrecut măsura. Ce o fi fost în mintea lui? Ei bine, dacă vrea să se certe, am să-i arăt eu ceartă. În niciun caz n-am să-i trec cu vederea că m-a lăsat singură și a dat fuga la femeia aceea monstruoasă — ca de obicei când are o problemă. Va trebui să aleagă: ea sau eu și Punctulețul nostru. Scâncesc ușor, dar, intrucât sunt frântă de oboseală, adorm în câteva clipe.

Mă trezesc tresărind, momentan dezorientată... *Oh, da... sunt în camera de joacă.* Intrucât încăperea nu are ferestre, nu pot să-mi dau seama ce oră este. Cineva apasă pe clanță.

— Ana! strigă Christian din spatele ușii.

Înlemnesc, dar ușa nu se deschide. Aud voci înăbușite, însă după câteva clipe, se îndepărtează. Răsufli ușurată și mă uit la BlackBerry să văd cât e ceasul. E opt fără zece, și am patru apeluri nepreluate și două mesaje vocale. Trei apeluri sunt de la Christian și unu de la Kate. *Oh, nu.* Probabil că a sunat-o și pe ea. N-am timp să ascult mesajele vocale. Nu vreau să întârzii la serviciu.

Îmi pun pătura pe umeri, îmi iau poșeta și mă apropiu de ușă. O descui cu grijă și arunc o privire pe hol. Nu se vede nimeni. *La*

naiba... Poate că toată povestea asta e cam melodramatică. Dau ochii peste cap, iritată de mine însămi, inspir adânc și cobor treptele.

Taylor, Sawyer, Ryan, doamna Jones și Christian stau cu toții în ușa livingului, iar Christian le dă instrucțiuni rapide. Ca la un semn, se întorc cu toții spre mine. Christian încă e îmbrăcat cu hainele de aseară. E ciufulit, palid și uluitor de frumos. Ochii lui cenușii sunt larg deschiși, dar nu-mi dau seama dacă e speriat sau furios.

— Sawyer, o să fiu gata de plecare în douăzeci de minute, băigui eu, strângându-mi mai tare pătura în jurul umerilor, încercând să mă protejez.

Sawyer încuviințează din cap, și toți ochii se îndreaptă spre Christian, care încă se uită țintă la mine.

— Vreți să mâncați ceva, doamnă Grey? mă întreabă doamna Jones, iar eu clatin din cap.

— Nu mi-e foame, mulțumesc.

Doamna Jones țuguie buzele, dar nu spune nimic.

— Unde ai fost? mă întreabă Christian cu glas scăzut și răgușit.

Brusc, Sawyer, Taylor, Ryan și doamna Jones se împrăstie în toate părțile — în biroul lui Ray, în holul de la intrare și în bucătărie —, ca niște șobolani îngroziți ce fug de pe o navă care se scufundă.

Nu-l iau în seamă pe Christian, ci mă îndrept spre dormitorul nostru.

— Ana, strigă el după mine, răspunde-mi!

Îi aud pașii în urma mea, dar nu mă opresc, ci intru în baie și încui repede ușa.

— Ana! lovește Christian cu pumnii în ușă.

Pornesc dușul, iar ușa se zguduie.

— Ana, deschide naibii ușa!

— Pleacă!

— Nu plec nicăieri.

— N-ai decât.

— Ana, te rog.

Intru la duș, iar zgomotul apei îi acoperă strigătele. Oh, ce caldă e. Apa binefăcătoare se prelinge pe mine, îndepărtând oboseala de noaptea trecută. *Vai!* Ce bine e! Preț de o clipă, preț de o scurtă clipă, mă pot prefăce că totul e în regulă. Îmi spăl părul și, după ce termin, mă simt mai bine, mai puternică, pregătită să înfrunt mărfarul care e Christian Grey. Îmi înfășor părul într-un prosop, mă șterg repede cu un alt prosop, apoi mi-l înfășor în jurul meu.

Descui ușa, o deschid și îl găsesc pe Christian sprijinindu-se de peretele opus, cu mâinile la spate. Are o expresie precaută, de prădător hăituit. Trec pe lângă el și intru în șifonier.

— Mă ignori? mă întreabă el surprins, oprindu-se în pragul șifonierului.

— Ești perspicace, nu-i așa? murmur eu cu un aer absent, căutând ceva cu care să mă îmbrac.

Ah, da, rochia violet-închis. O dau jos de pe umeraș, îmi iau cizmele negre cu toc înalt și intru în dormitor. Fac o pauză în fața lui Christian, să se dea la o parte, ceea ce și face în cele din urmă, manierele sale alese având câștig de cauză. Simt că mă urmărește cu privirea în timp ce mă apropii de scrinul meu, și îl văd în oglindă stând nemișcat în prag. Cu un gest demn de un actor de Oscar, îmi las prosopul să cadă, prefăcându-mă că nu dau nicio importanță goliciunii mele. Îi aud icnetul înăbușit, dar nu-l iau în seamă.

— De ce faci asta? murmură el.

— De ce crezi? răspund eu cu glas catifelat, scoțând o pereche de chiloți negri de mătase, marca La Perla.

— Ana..., începe el, dar se oprește, în timp ce eu îmi trag chiloții pe mine.

— Du-te și întreab-o pe doamna Robinson a ta. Sunt sigură că o să-ți dea o explicație, bombăn eu, căutându-mi soutienul.

— Ana, ți-am mai spus că nu e „a mea“...

— Nu vreau să aud, Christian, îl expediez eu cu un gest al mâinii. Momentul potrivit pentru o discuție era ieri, dar tu ai hotărât să țipi

la mine, apoi să te îmbeți cu femeia care te-a abuzat timp de patru ani.
 Sun-o. Sunt sigură că va fi mai mult decât încântată să te asculte.

Găsesc sutienul negru și îl pun pe mine, iar Christian face câțiva pași în dormitor și își sprijină mâinile în șold.

— De ce m-ai spionat? spune el.

Mă îmbujorez, deși sunt de neclintit.

— Nu despre asta e vorba, Christian, ripostez eu. Problema e că, ori de câte ori întâmpini greutăți, dai fuga la ea.

Gura i se strânge într-o expresie severă:

— N-a fost așa.

— Nu mă interesează.

Iau o pereche de ciorapi negri cu margine de mătase neagră și mă așez pe pat. Îmi arcuiesc degetele de la picior și trag ciorapul fin până la jumătatea coapsei.

— Unde ai fost? mă întreabă, ochii săi urmărindu-mi mâinile în susul piciorului, dar eu continui să-l ignor în timp ce îmi trag ușor pe coapsă și celălalt ciorap.

Mă ridic în picioare și mă aplec să-mi șterg părul cu prosopul. Printre coapsele depărtate, îi văd picioarele goale și îi simt privirea intensă. După ce termin, mă îndrept de spate și mă apropiu de scrin, să-mi iau uscătorul.

— Răspunde-mi, spune el cu glas scăzut și răgușit.

Pornesc uscătorul, așa că nu-l mai pot auzi, și îl privesc pe sub gene în oglindă, trecându-mi degetele prin păr. Christian se încruntă la mine cu ochi mijiți și reci — înspăimântători chiar. Îmi iau privirea de la el, concentrându-mă asupra a ce fac și încercând să suprim fiorii ce îmi străbat trupul. Înghit în sec și îmi usuc părul în continuare. Încă e furios. Iese cu femeia aia, și tot el e supărat pe mine? *Cum îndrăznește?* Când părul meu capătă un aspect ciufulit, mă opresc. Da... îmi place. Opresc uscătorul.

— Unde ai fost? șoptește el pe un ton glacial.

— Ce-ți pasă?

— Ana, încetează. Acum.

Ridic din umeri, și Christian se apropie de mine, dar mă răsucesc imediat cu fața spre el, făcând un pas în spate când ajunge lângă mine.

— Nu mă atinge, șuier eu printre dinți, iar Christian înlemnește.

— Unde ai fost? întrebă el, și pumnul i se încordează lângă coapsă.

— N-am fost plecată să mă îmbăt cu fostul meu iubit, ripostez eu, dlocotind de mânie. Te-ai culcat cu ea?

Rămâne cu gura căscată.

— Ce? Nu!

Se uită ținută în ochii mei și are tupeul de a se arăta ofensat și, în același timp, furios. Și totuși, vocea mea interioară răsuflă ușurată.

— Crezi că aș fi în stare să te înșel? mă întrebă el pe un ton indignat.

— Deja ai făcut-o, pufnesc eu. Prin faptul că te-ai dus la femeia aia și, ca un om fără pic de caracter, i-ai trântănit despre partea cea mai intimă a vieții noastre.

Rămâne iarăși cu gura căscată.

— Fără pic de caracter? Asta crezi despre mine? spune el cu ochi scârpători.

— Christian, am văzut mesajul. Asta știu.

— Mesajul ăla nu era pentru tine, mârâie el.

— Ei bine, l-am văzut când ți-a căzut BlackBerry-ul din buzunarul hainei în timp ce te dezbrăcam, pentru că erai prea beat să te dezbraci singur. Ai idee cât de mult m-ai rănit mergând s-o vezi pe femeia aia?

Se face palid la față preț de câteva clipe, dar sunt de neoprit — scorpia mea intimă e dezlănțuită.

— Ții minte ce mi-ai zis azi-noapte când ai venit acasă?

Se uită la mine nedumerit, cu o expresie împietrită.

— Ei bine, aveai dreptate. Chiar aleg acest copil lipsit de apărare în defavoarea ta. Așa face orice părinte iubitor. E ceea ce ar fi trebuit să facă și mama ta pentru tine. Și îmi pare rău că n-a

făcut-o — altminteri, n-am fi avut conversația asta. Dar acum ești un adult, trebuie să te maturizezi, să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău și să reacționezi adecvat, nu ca un adolescent supărăcios. Se prea poate să nu fii încântat de acest copil. Nici eu nu-s în culmea fericirii, dat fiind momentul în care am rămas însărcinată și atitudinea ta rece față de această nouă viață — carne din carnea ta. Dar nu-s decât două variante: sau îl creștem împreună, sau îl cresc singură. Decizia îți aparține. Iar cât timp tu te bălăcești în groapa ta cu autocompătimire și ură de sine, mă duc la serviciu. Iar când mă întorc, o să-mi mut lucrurile în camera de la etaj.

Se uită țintă la mine, clipind cu un aer șocat.

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă îmbrac, închei eu cu respirația precipitată.

Foarte lent, Christian face un pas înapoi, iar atitudinea i se înăsprește.

— Asta îți dorești? șoptește el.

— Nu mai știu ce vreau, răspund eu tot în șoaptă, și am nevoie de un efort uriaș să mimez indiferența în timp ce îmi vâr nonșalant vârfurile degetelor în crema hidratantă și mi-o întind ușor pe față.

Mă privesc în oglindă: ochii albaștri larg deschiși, fața palidă, dar obraji roșii. *Te descurci de minune. Nu da înapoi. Nu da înapoi.*

— Nu mă vrei pe mine, șoptește el.

Oh, nu... tu nu te vrei pe tine, Grey.

— Încă sunt aici, nu? ripostez eu.

Iau rimelul și îl aplic întâi pe genele ochiului drept.

— Te-ai gândit să mă părăsești? întreabă el în șoaptă, și abia reușesc să-i descifrez vorbele.

— De obicei, nu e un semn bun când soțul tău preferă compania fostei iubite, îi evit eu întrebarea, dozând disprețul din glasul meu exact la intensitatea potrivită.

Iar acum, gloss de buze. *Fii puternică, Steele... ăă, Grey!* îmi țugui eu buzele lucioase în oglindă. Doamne, nici măcar nu mai țin minte cum mă cheamă. Îmi iau cizmele, mă așez iarăși pe pat și mi

le pun repede în picioare, trăgându-le până deasupra genunchilor. Gata! Arăt foarte sexy doar în cizme și lenjerie intimă — știu bine. Mă ridic în picioare și mă uit impasibil la el. Christian clipește, iar privirea lui mi se plimbă rapid și lacom pe trup.

— Știu ce faci, murmură el, iar vocea lui a căpătat o nuanță caldă și seducătoare.

— Serios? spun eu, dar vocea mi se frânge.

Nu, Ana... ține-te tare!

Înghite în sec și face un pas spre mine. Dar fac un pas în spate și ridic mâinile.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, Grey, șoptesc eu amenințător.

— Ești soția mea, spune el blând și, în același timp, amenințător.

— Sunt femeia însărcinată pe care ai abandonat-o ieri, iar dacă mă atingi am să țip cât mă ține gura.

Ridică sprâncenele cu un aer surprins.

— Ai țipa?

— Ca din gură de șarpe, mijesc eu ochii.

— Nu te-ar auzi nimeni, murmură el cu o privire intensă, și preț de o clipă îmi vine în minte dimineața noastră de la Aspen.

Nu, nu, nu!

— Vrei să mă sperii? murmur eu cu respirația tăiată, încercând cu bună știință să-i distrag atenția.

Și stratagema funcționează. Rămâne nemișcat și îngHITE în sec.

— Nu asta era intenția mea, se încruntă el.

Abia mai pot respira. Dacă mă atinge, am să cedez. Știu puterea pe care o are asupra mea și asupra trupului meu lipsit de loialitate. O știu bine. Nu trebuie să renunț la furie.

— Am fost să beau cu cineva de care am fost apropiat. Am lămurit lucrurile. Nu am de gând s-o mai caut.

— Ai plecat de acasă cu gând să te vezi cu ea?

— Nu, mai întâi am încercat să dau de Flynn. Dar în cele din urmă, am ajuns la salonul de înfrumusețare.

— Și te aștepți să cred că n-o să te mai vezi cu ea? șuier eu printre dinți, neputând să-mi stăpânesc furia. Și ce-o să faci data viitoare când o să încalc cine știe ce graniță imaginară? De fapt, avem aceeași ceartă iar și iar — e ca și cum am fi prinși de roata lui Ixion²¹. Dacă am s-o dau din nou în bară, o să dai iarăși fuga la ea?

— Nu am s-o mai văd niciodată, spune el cu o fermitate care îmi dă fiori. În cele din urmă, a înțeles ce simt.

Clipesc:

— Ce înseamnă asta?

Se îndreaptă de spate și își trece o mână prin păr exasperat, furios și tăcut. Încerc o altă abordare.

— De ce poți să stai de vorbă cu ea, dar nu și cu mine?

— Eram furios pe tine. Sunt furios și acum.

— Nu mai spune! pufnesc eu. Ei bine, *eu* sunt furioasă pe tine în clipa asta. Furioasă pentru că ai fost atât de rece și crud cu mine ieri, când aveam nevoie de tine. Furioasă pentru că ai spus că am rămas însărcinată în mod deliberat, când nu e așa. Furioasă pentru că m-ai trădat.

Reușesc să-mi suprim un suspin, iar Christian rămâne cu gura căscată și închide ochii preț de o clipă, ca și cum i-aș fi dat o palmă. Înghit în sec. *Calmează-te, Anastasia.*

— Ar fi trebuit să țin socoteala injecțiilor cu mai multă atenție. Dar n-am făcut-o în mod deliberat. Sarcina asta e un șoc și pentru mine, mormăi eu, încercând să păstrez o minimă decență. E posibil ca injecția să nu-și fi făcut efectul.

Se uită la mine cu un aer încruntat, fără să spună nimic.

— Chiar ai dat-o în bară ieri, șoptesc eu, simțind furia clocoțind în mine. A trebuit să fac față la multe necazuri în ultimele săptămâni.

²¹ Ixion: personaj din mitologia greacă, care, pentru vina de a-și fi omorât socrul și, ulterior, de a-i fi făcut avansuri Herei, a fost legat la porunca lui Zeus de o roată de fier cu aripi, care se învârtea neîncetat.

— Chiar ai dat-o în bară acum trei sau patru săptămâni. Sau când ai uitat să-ți faci injecția.

— Ei bine, Doamne ferește să fiu perfectă ca tine!

Of, încetează, încetează, încetează! Stăm față în față, încruntându-ne unul la celălalt.

— E un spectacol pe cînste, doamnă Grey, șoptește el.

— Mă bucur că reușesc să te distrez chiar și însărcinată. Se uită la mine cu un aer impasibil.

— Trebuie să fac un duș, murmură el.

— Iar eu am făcut destul striptease.

— A fost un număr excelent, șoptește el.

Face un pas în față, dar mă dau iarăși în spate.

— Nu, spun eu.

— Nu suport că nu mă lași să te ating.

— Ironic, nu?

Iarăși mijește ochii:

— N-am rezolvat mare lucru, nu?

— Aș zice că nu. Exceptând faptul că o să mă mut din acest dormitor.

Ochii îi scapără și i se măresc.

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Exceptând situațiile când ai nevoie de ea.

— N-am nevoie de ea. Am nevoie de tine.

— Ieri, n-ai avut nevoie de mine. Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

— A ieșit din viața mea.

— Mi-aș dori să te pot crede.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana!

— Te rog să mă lași să mă îmbrac.

Christian oftează și își trece iarăși mâna prin păr:

— Ne vedem diseară, spune el pe un ton neutru, lipsit de emoție.

Și, pentru un moment, îmi vine să-l iau în brațe și să-l consolez... dar mă abțin, pentru că sunt prea furioasă. Se întoarce și pornește spre baie, iar eu rămân nemișcată până aud ușa închizându-se.

Mă apropii cu pași nesiguri de pat și mă trântesc pe el. Zeița mea intimă și vocea interioară mă aplaudă în picioare. N-am recurs la lacrimi, țipete sau... crimă, și nici n-am căzut pradă sexpertizei lui. Merit o medalie din partea Congresului, dar mă simt foarte depri-mată. La dracu'! N-am rezolvat nimic. Suntem pe marginea unei prăpăstii. Oare e în joc însăși căsnicia noastră? Cum de nu-și dă seama că a fost un mare dobitoc atunci când a hotărât să dea fuga la femeia aia? Și cum adică nu o va mai vedea niciodată? Cum naiba să-l cred? Mă uit la ceasul deșteptător — opt jumate. *Mama mă-sii!* Nu vreau să întârzii. Inspir adânc.

— Runda a doua a fost o remiză, Punctuleț, șoptesc eu, lovindu-mă ușor peste pân-tece. Se prea poate ca tati să fie o cauză pierdută, dar sper să nu fie așa. Of, de ce ai venit atât de devreme? Situația tocmai începea să fie bună.

Buzele îmi tremură, dar inspir adânc să mă liniștesc și îmi țin emoțiile năvalnice în frâu.

— Haide. Să mergem la serviciu și să ne punem pe treabă.

Nu-mi iau rămas-bun de la Christian. Încă e la duș când ies din apartament împreună cu Sawyer. După ce urc în SUV, mă uit pe geamul fumuriu și îmi pierd stăpânirea de sine, simțind că mi se umezesc ochi. Starea mea sufletească se reflectă în cerul cenușiu și mohorât, și am un ciudat sentiment de neliniște. Încă n-am discutat despre copil. Am avut mai puțin de douăzeci și patru de ore să asimilez vestea venirii pe lume a lui Punctuleț. Christian a avut la dispoziție și mai puțin timp.

— Nici măcar nu știe cum îți spun, mă mângâi eu pe pân-tece, ștergându-mi lacrimile.

— Doamnă Grey, îmi întrerupe Sawyer reveria. Am ajuns.

— Ah, mersi, Sawyer.

— O să dau o fugă până la bufet. Vreți să vă iau ceva?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Hannah mă așteaptă cu cafeaua cu lapte. O miros și simt că îmi chiorăie stomacul.

— Ăă... poți să-mi aduci un ceai, te rog? murmur eu cu un aer stânjenit.

Știam eu că am un motiv pentru care nu-mi place cafeaua — Doamne, ce urât miroase!

— Te simți bine, Ana?

Încuviințez din cap și dau fuga în atmosfera sigură a biroului meu. Îmi vibrează BlackBerry-ul. E Kate.

— De ce te căuta Christian? mă întreabă ea fără niciun preambul.

— Bună dimineața, Kate. Ce mai faci?

— Lasă șmecheriile, Steele. Spune-mi, ce s-a întâmplat? începe interogatoriul inchizitorului Kavanagh.

— M-am certat cu Christian, asta-i tot.

— Ți-a făcut rău?

Dau ochii peste cap:

— Da, dar nu cum îți închipui tu.

Nu pot face față unei discuții cu Kate în clipa asta. Știu că o să izbucnesc în plâns, iar acum sunt foarte mândră de mine că am reușit să mă abțin în dimineața asta.

— Kate, am o întâlnire. Te sun mai încolo.

— În regulă. Te simți bine?

— Da, răspund eu, dar în sinea mea îmi spun: *Nu!* Te sun mai încolo, da?

— Bine, Ana, cum vrei tu. Știi că poți să te bizui pe mine.

— Știu, șoptesc eu, străduindu-mă să-mi țin în frâu emoțiile stârnite de vorbele ei generoase.

N-o să plâng. N-o să plâng.

— Ray se simte bine?

- Da, șoptesc eu.
- Oh, Ana, murmură ea.
- Hai să ne oprim.
- Bine. Vorbim mai încolo.
- Da.

De-a lungul dimineții, îmi verific din când în când e-mailul, în speranța că am primit un mesaj de la Christian. Dar nu mi-a scris nimic. În cele din urmă, îmi dau seama că n-o să ia legătura cu mine și că e supărat în continuare. Ei bine, și eu sunt supărată. Mă adâncesc în muncă, făcând pauză doar la prânz, pentru niște cremă de brânză și un sendviș cu somon. E uimitor cât de bine mă simt după ce am mâncat.

La ora cinci, pornesc cu Sawyer spre spital, să-l văd pe Ray. Sawyer e foarte atent cu mine, ba chiar prea afabil, ceea ce mă irită.

— Să vă aduc un ceai, mă întreabă el când ne apropiem de salonul lui Ray.

— Nu, mulțumesc, Sawyer. Nu-i nevoie.

— Vă aștept afară.

Îmi deschide ușa și mă simt ușurată că nu-l voi mai avea în preajmă o vreme. Ray stă în capul oaselor pe pat, citind o revistă. E ras și e îmbrăcat cu o bluză de pijama — și-a recăpătat aerul obișnuit.

— Bună, Annie, zâmbește el, dar în clipa următoare se innegurează.

— Oh, tati..., mă apropii eu repede de el, și, cu un gest care nu-i stă în fire, Ray deschide brațele larg și mă îmbrățișează.

— Annie, șoptește el, ce s-a întâmplat?

Mă strânge cu putere și mă sărută pe păr. Stând în brațele sale, îmi dau seama cât de rare au fost între noi aceste momente. *Ce să însemne asta?* Oare de aceea îmi place să mă ghemuiesc în poala lui Christian? După o clipă, mă desprind de el și mă așez pe fotoliul de lângă pat. Ray are un aer îngrijorat și fruntea încruntată.

— Spune-i bătrânului tău tată.

Clatin din cap. În clipa asta, n-are nevoie de problemele mele.

— Nu-i nimic, tată. Arăți bine. Îl apuc eu de mână.

— Da, mi-am revenit, dar piciorul în ghips e cât se poate de plăticos.

— Plăticos? Zâmbește eu.

Zâmbește și el.

— „Plăticos” sună mai bine decât „dureros”.

— Oh, tată, sunt așa de bucuroasă că te simți bine.

— Și eu, Annie. Mi-ar plăcea să legăn niște nepoței pe genunchiul ăsta plăticos într-o bună zi. N-aș vrea să ratez asta pentru nimic în lume.

Mă uit la el clipind. Mama mă-sii! Oare știe? Și mă străduiesc să-mi stăpânesc lacrimile care îmi gâdila colțurile ochilor.

— Te înțelegi bine cu Christian?

— Ne-am certat, șoptesc eu cu greu din pricina nodului din gât. Dar o scoatem noi la capăt.

Rav încuvințează din cap.

— Soțul tău e un bărbat pe cinste, îmi spune el pe un ton liniștitor.

— Are și el momentele lui proaste. Ce ți-au zis doctorii?

Nu vreau să discut despre soțul meu în clipa asta — e un subiect dureros.

Când mă întorc la Escala, Christian nu e acasă.

— Christian a sunat să spună că o să lucreze până târziu, mă informează doamna Jones cu părere de rău.

— Oh. Mulțumesc că mi-ai spus.

De ce nu m-a anunțat pe mine? Doamne, chiar își duce bosumflarea la un nou nivel. Îmi aduc aminte de cearta pe care am avut-o în legătură cu parămintele de nuntă și de supărarea lui monstru. Dar în cazul de față, eu sunt cea nedreptățită.

— Ce vrei să mănâcați? mă întreabă doamna Jones cu o privire fermă.

— Paste.

Zâmbește:

— Spaghete, macaroane, spirale?

— Spaghete. Rețeta dumneavoastră de bolognese.

— Imediat. Și... să știți că domnul Grey a fost disperat în dimineața asta, inchipuindu-și că ați plecat. Era ca ieșit din minți, zâmbește ea.

Oh...

E ora nouă, și Christian încă nu s-a întors acasă. Stau la biroul meu din bibliotecă, întrebându-mă unde o fi. Îl sun.

— Ana, spune el pe un ton rece.

— Bună.

Inspiră discret.

— Bună, spune el cu glas mai scăzut.

— Vii acasă?

— Mai târziu.

— Ești la birou?

— Da. Unde te așteptai să fiu?

Cu ea.

— Bine, te las să lucrezi.

Amândoi facem o pauză, și tăcerea se așterne între noi.

— Noapte bună, Ana, spune el în cele din urmă.

— Noapte bună, Christian.

Apoi închide.

La naiba! Mă uit la BlackBerry. Nu știu ce se așteaptă să fac. N-am de gând să dau înapoi. Da, înțeleg că e supărat. Dar și eu sunt supărată. Asta e situația. Nu eu mi-am pierdut cumpătul și am dat fuga la fosta mea iubită pedofilă. Vreau să-și dea seama că nu e un comportament acceptabil.

Mă las pe spetează, uitându-mă la masa de biliard din bibliotecă, și îmi amintesc de ziua când am jucat o partidă împreună. Îmi lipsesc mâna de pânțece. Poate că pur și simplu e prea devreme. Poate că nu

trebuia să fie așa... Și chiar în clipa când îmi spun asta, vocea mea interioară strigă: *Bu nu!* Dacă am să pun capăt acestei sarcini, n-am să mi-o pot ierta niciodată — și n-am să-l iert nici pe Christian. Oh, *Punctuleș, ce ne-ai făcut?* Nu-s în stare să stau de vorbă cu Kate. Nu-s în stare să stau de vorbă cu nimeni. Îi trimit un mesaj prietenei mele, promițând că am s-o sun în curând.

Pe la ora unsprezece, simt că mi se închid ochii. Ghemuindu-mă sub pătură, îmi dau în sfârșit voie să plâng, izbucnind în hohote zgomotoase, deloc elegante...

Când mă trezesc mai târziu, îmi simt capul greu. Lumina rece de toamnă se strecoară prin ferestrele mari ale camerei mele. Mă uit la ceasul deșteptător și văd că e șapte jumate. *Unde o fi Christian?* e primul gând care îmi răsună în minte. Mă ridic în capul oaselor și îmi trec picioarele peste marginea patului. Pe podea văd cravata argintie a lui Christian — preferata mea. Aseară, când m-am băgat în pat, nu era aici. O iau de jos și mă uit la ea, mângâind materialul mătăsos între policari și arătătoare, apoi mi-o lipesc de obraz. A fost aici și s-a uitat la mine în timp ce dormeam. În adâncul meu, se aprinde o scânteie de speranță.

Când cobor în living, doamna Jones forfotește în bucătărie.

— Bună dimineața, spune ea cu un aer radios.

— Bună dimineața. Christian? întreb eu.

— A plecat deja, se întristează ea.

— Deci a venit acasă? verific eu, deși am drept dovadă cravata lui.

— Da, răspunde ea, apoi face o pauză. Să mă iertați că mă bag în treburile dumneavoastră, dar să nu-l părăsiți. E un bărbat încăpățânat.

Încuviințez din cap, iar doamna Jones se oprește. Sunt sigură că expresia mea îi dă de înțeles că, în clipa asta, nu vreau să discut despre soțul meu năbădăios.

Când ajung la serviciu, îmi verific căsuța de e-mail. Inima începe să-mi bată nebunește când văd un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey

Subiect: Portland

Data: 15 septembrie 2011, 06:45

Către: Anastasia Grey

Ana,

Astăzi mă duc cu elicopterul la Portland.

Am niște lucruri de pus la punct cu Universitatea Washington.

M-am gândit că vrei să știi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Oh... Mi se umezesc ochii. Asta-i tot? Mi se pune un nod în stomac. La dracu'! Mi s-a făcut greață. Dau fuga spre baie și reușesc să ajung la timp, vărsând micul dejun în closet. Cad în genunchi pe podeaua cabinei și îmi iau capul în mâini. Ce situație jalnică! După o vreme, se aud ciocănituri discrete în ușă.

— Ana?

E Hannah. *Mama mă-sii!*

— Da?

— Te simți bine?

— Vin imediat.

— A venit Boyce Fox.

La dracu'!

— Condu-l în sala de ședințe. Vin și eu în câteva clipe.

— Vrei niște ceai?

— Te rog.

După ce iau prânzul — încă o cremă de brânză și un sendviș cu somon, pe care reușesc să nu le vărs —, rămân cu privirea ațintită în

gol spre monitor, așteptând să-mi vină inspirația și întrebându-mă cum o să rezolvăm Christian și cu mine această enormă problemă.

BlackBerry-ul bâzâie și mă face să tresar. Mă uit la ecran. E Mia. Doamne, e tot ce-mi lipsea, optimismul și energia ei debordantă. Ezit, gândindu-mă dacă nu cumva aş putea să nu-i răspund, dar învinge politețea.

— Mia, răspund eu senin.

— Ei, bună, Ana! Ce mult a trecut de când n-am mai vorbit.

E o voce de bărbat care îmi pare familiară. *Dumnezeule mare!*

Simt furnicături pe pielea capului și mi se zbârlește tot părul de pe trup, în timp ce adrenalina îmi inundă venele, iar lumea stă în loc.

E Jack Hyde.

Capitolul 22

— Jack, șoptesc eu cu glasul sugrumat de spaimă.

Cum a ieșit din închisoare? De ce are telefonul Miei? Sângele mi se scurge din obraji, și mă ia cu amețeală.

— Mă ții minte, spune el cu glas catifelat, și îi intuiesc zâmbetul amar.

— Da, bineînțeles, răspund eu automat, în timp ce mintea îmi turează la viteză maximă.

— Probabil te întrebi de ce te-am sunat.

— Da.

Închide!

— Nu închide. Am stat la taclale cu cumnătica ta.

Ce? Mia! Nu!

— Ce-ai făcut? șoptesc eu, străduindu-mă să-mi stăpânesc spaima.

— Ascultă-mă bine, curvă șmecheră și parvenită ce ești. Mi-ai futut viața! Grey mi-a futut viața! Îmi ești *datoare*. O am pe curvulița de cumnată-ta cu mine. Și o să plățiți cu toții: tu, fraieru' ăla cu care te-ai măritat și toată familia lui de căcat.

Disprețul și veninul lui Hyde mă șochează. *Familia lui? Ce naiba?*

— Ce vrei?

— Vreau banii lui. Chiar îi vreau banii! Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi putut fi eu în locul lui. Iar banii *tu* o să mi-i aduci. Vreau cinci milioane de dolari — azi!

— Jack, n-am acces la astfel de sume.

Pufnește cu un aer disprețuitor.

— Ai două ore să faci rost de bani. Atât, două ore. Să nu iei legătura cu nimeni, altfel curvulița asta o pățește. Nu suna nici la poliție, nici pe dobitocu' de bărbat-tu. Nici echipa de securitate. Am să știu dacă o faci. Ai înțeles?

Face o pauză, iar eu încerc să răspund, dar panica îmi sugrumă glasul.

— Ai înțeles? Țipă el.

— Da, șoptesc eu.

— Altminteri o omor.

Îcnesc.

— Ține telefonul cu tine. Să nu spui la nimeni, altfel îmi fac de cap cu ea și o omor. Ai două ore la dispoziție.

— Jack, am nevoie de mai mult timp. Trei ore. Și de unde știu că o ai pe cumnata mea?

Îmi închide în nas. Mă uit cu groază la telefon. Gura mi-e uscată și simt gustul metalic al fricii. *A răpit-o pe Mia! Și dacă nu e adevărat? Dar posibilitatea înfiorătoare ca Mia să fi încăput pe mâinile lui îmi face stomacul să chiorăie. Iarăși îmi vine să vărs, dar inspir adânc, încercând să-mi domolesc panica, iar greața dispare. Mintea mi se învâрте la turație maximă, analizând rapid toate posibilitățile. Să-i spun lui Christian? Să-i spun lui Taylor? Să sun la poliție? Cum ar putea afla Jack dacă fac asta? Chiar a răpit-o pe Mia? Am nevoie de timp — timp să mă gândesc. Dar nu pot obține timp decât urmându-i instrucțiunile. Îmi iau poșeta și pornesc spre ieșire.*

— Hannah, trebuie să plec. Nu știu cât o să dureze. Anulează-mi întâlnirile din după-amiaza asta. Spune-i lui Elizabeth că am o urgență.

— Sigur, Ana. Totul e în regulă? se încruntă Hannah, uitându-se după mine cu îngrijorare.

— Da, strig eu în urma mea cu un aer absent, grăbindu-mă spre biroul de recepție, unde așteaptă Sawyer.

— Sawyer, spune el, iar el sare din fotoliu la auzul glasului meu și se încruntă când îmi vede expresia.

— Nu mă simt bine. Te rog, du-mă acasă.

— Sigur, doamnă Grey. Vreți să așteptați aici cât aduc mașina?

— Nu, vin cu tine. Mă grăbesc să ajung acasă.

Mă uit cu groază pe fereastră, recapitulându-mi planul în minte. Mă duc acasă. Mă schimb. Caut carnetul de cecuri. Scap cumva de Ryan și Sawyer. Mă duc la bancă. Doamne, cât loc ocupă cinci milioane? Cât cântăresc? O să am nevoie de o servietă? Oare mai întâi trebuie să sun la bancă să-i anunț că vin? *Mia. Mia!* Și dacă nu o are pe Mia? Cum să mă asigur? Dacă o sun pe Grace, o să intre la bănuieli, și probabil am s-o pun în pericol pe Mia. Hyde mi-a zis că o să aștepte dacă iau legătura cu cineva. Mă uit pe geamul din spate al SUV-ului. Oare sunt urmărită? Mă uit cu atenție la mașinile din urma noastră, iar inima îmi bate cu putere. Mi se par cât se poate de inofensive. *Oh, Sawyer, mergi mai repede, te rog!* Îi surprind privirea în retrovizor, și fruntea i se încruntă.

Sawyer răspunde la telefon, apăsând pe un buton al dispozitivului mâini libere pe care îl are în ureche.

— T... voiam să-ți spun că doamnă Grey e cu mine.

Sawyer se uită din nou la mine în retrovizor, apoi își întoarce privirea spre drum și continuă:

— Nu se simte bine. O duc la Escala... Înțeleg... da, domnule Grey.

Sawyer se uită încă o dată la mine în oglindă.

— Da, încuviințează el și închide.

— Taylor? șoptesc eu.

Încuviințează din cap.

- E cu domnul Grey?
- Da, răspunde el cu o privire înțelegătoare.
- Sunt tot în Portland?
- Da, doamnă Grey.

Bine. Trebuie să-l protejez pe Christian. Duc mâna pe pânțele și îl mângâi cu grijă. Și pe tine, Punctuleț. Trebuie să vă protejez pe amândoi.

— Putem să ne grăbim un pic? Nu mă simt bine.

— Da, doamnă Grey.

Sawyer apasă pedala de accelerație, și SUV-ul se strecoară printre celelalte mașini din trafic.

Când ajungem în apartament, doamna Jones nu e acasă. Întrucât mașina ei nu era în garaj, presupun că a plecat la cumpărături cu Ryan. Sawyer se duce în biroul lui Taylor, iar eu dau fuga în cel al lui Christian. Ocolindu-i în grabă biroul, deschid repede sertarul să caut carnetul de cecuri. Îmi sare în ochi arma Leilei. Deși nu e momentul potrivit, mă irită să văd că soțul meu nu a pus revolverul într-un loc sigur. Nu știe nimic despre arme. *Doamne, ar putea să se rănească!*

După ce ezit o clipă, iau revolverul, mă asigur că e încărcat și îl vâr în betelia pantalonilor negri. S-ar putea să am nevoie de el. Înghit în sec. Până acum, am exersat doar pe ținte. N-am tras niciodată în cineva — sper că Ray o să mă ierte. Apoi mă străduiesc să găsesc carnetul de cecuri care îmi trebuie. Sunt cinci în sertar, și doar unu e pe numele amândurora: C. Grey și dn. A. Grey. În contul meu am vreo cincizeci și patru de mii de dolari. Habar n-am câți bani sunt în contul cu care e asociat acest carnet. Dar Christian sigur are cinci milioane în el. Oare are bani și în seif? La naiba! Habar n-am care e combinația cifrului. Dar parcă mi-a zis odată că are combinația în fișier. Trag de un sertar al fișierului, dar e închis. *Mama mă-sii!* Trebuie să mă țin de planul inițial.

Inspir adânc și, cu un aer mai hotărât și mai sigur pe mine, mă duc în dormitorul nostru. Patul a fost făcut și simt că mi se strânge

inima. Poate că ar fi trebuit să dorm aici noaptea trecută. Ce rost are să mă cert cu cineva care admite că e pervers în cincizeci de nuanțe? Acum, nici măcar nu mai vorbește cu mine. Nu, n-am timp să mă gândesc la asta acum.

Îmi dau jos repede pantalonii negri și îmi iau pe mine niște blugi, o bluză de trening cu glugă și o pereche de teniși. Apoi văr arma la spate, în betelia blugilor, și iau din șifonier o geantă sport mare. Oare or să încapă în ea cinci milioane? Geanta cu care merge Christian la sala de forță e pe podea. O deschid, așteptându-mă ca echipamentul să fie murdar, dar nu — e curat și proaspăt. Doamna Jones chiar se ocupă de tot. Răstorn echipamentul pe podea și văr geanta lui în a mea. Gata, ar trebui să fie de ajuns. Mă asigur că am la mine permisul de conducere ca act de identitate pentru cei de la bancă și mă uit la ceas. Au trecut treizeci și nouă de minute de când m-a sunat Jack. Acum nu mai trebuie decât să ies din Escala fără să mă vadă Sawyer.

Mă apropiu lent și silențios de holul de la intrare, știind bine că o cameră de supraveghere e orientată spre lift. Cred că Sawyer încă e în biroul lui Taylor. Deschid cu grijă ușa de la hol, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Închizând-o ușor în urma mea, rămân în prag, lipită de ușă, astfel încât să nu pot fi surprinsă de cameră. Îmi scot mobilul din poșetă și îl sun pe Sawyer.

— Da, doamnă Grey.

— Sawyer, sunt în camera de la etaj. Vii, te rog, să mă ajuți cu ceva?

Vorbesc cu glas scăzut, știind că biroul în care se află e la mică distanță în spatele ușii.

— Vin imediat, doamnă Grey, spune el pe un ton nedumerit.

E prima oară când îl sun să-i cer ajutorul. Inima îmi bate frenetic și am un nod în gât. Oare o să reușesc? Închid telefonul și îi ascult pașii pe hol, apoi pe treptele ce duc la etaj. Inspir adânc încă o dată, să mă liniștesc, și mă gândesc preț de o clipă la ciudățenia situației: încerc să scap ca un infractor din propria mea casă.

Când aud că Sawyer a ajuns la etaj, dau fuga la lift și apăs pe buton. Ușile se deschid cu piuitul obișnuit — care e prea puternic pentru acest moment. Dau buzna înăuntru și apăs frenetic pe butonul pentru garajul de la subsol. După o pauză chinuitoare, ușile încep să se închidă, iar în clipa următoare aud strigătul lui Sawyer.

— Doamnă Grey!

Cu puțin înainte ca ușile să se închidă de tot, îl văd apărând în hol.

— Ana! strigă el, nevenindu-i să creadă.

Dar e prea târziu.

Liftul alunecă ușor spre garaj. Am câteva minute avans față de Sawyer, și știu că o să încerce să mă oprească. Mă uit cu jind la R8-ul meu, dar dau fuga la Saab, deschid portiera, arunc geanta sport pe scaunul pasagerului și mă așez la volan.

Pornesc motorul și demarez cu scârțâit de cauciuc, apoi aștept unsprezece minute chinuitoare până se ridică bariera de la ieșire. În clipa când s-a ridicat, ies din garaj și îl văd în retrovizor pe Sawyer, care iese din liftul de serviciu. Expresia lui nedumerită și ofensată mă urmărește până virez pe Fourth Avenue.

Răsuflu ușurată. Știu că Sawyer o să-l sune pe Christian sau pe Taylor, dar o să mă ocup de asta mai încolo — acum, n-am timp. Mă răsucesc stânjenită pe scaun, știind în adâncul meu că probabil Sawyer și-a pierdut slujba. *Nu te gândești la asta.* Trebuie să o salvez pe Mia. Mai întâi, trebuie să ajung la bancă și să încasez cele cinci milioane de dolari. Mă uit în retrovizor, așteptând cu îngrijorare momentul în care SUV-ul va țâșni din garaj, dar mă îndepărtez tot mai mult, iar Sawyer nu apare.

Banca este elegantă, modernă și discretă. Lumea vorbește cu glas scăzut, podelele imprimă ecou zgomotelor, iar spațiile sunt despărțite prin pereți de sticlă mată, de un verde pal. Mă apropiu cu pași mari de biroul de informații.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă? mă întâmpină o tânără cu un zâmbet larg și nesincer.

Un moment, regret că m-am schimbat în blugi.

— Aș vrea să retrag o sumă mare de bani.

Domnișoara Zămbet Nesincer ridică o sprânceană și mai nesinceră.

— Aveți un cont la noi? întreabă ea, nereușind să-și ascundă sarcasmul.

— Da, pufnesc eu. Soțul meu și cu mine avem mai multe conturi aici. Numele lui e Christian Grey.

Ochii i se măresc un pic, iar lipsa de sinceritate e înlocuită de șoc. Mă măsoară încă o dată din cap până în picioare — de data asta, cu o combinație de neîncredere și teamă.

— Pe aici, doamnă Grey, șoptește ea.

Mă conduce într-un birou mic, cu puțină mobilă, ai cărui pereți sunt tot din sticlă mată de culoare verde.

— Luați loc, vă rog, îmi face ea semn spre un fotoliu din piele neagră, așezat lângă o masă de sticlă cu un computer ultimul răcnet și un telefon. Ce sumă vreți să retrageți azi, doamnă Grey? mă întreabă ea pe un ton amabil.

— Cinci milioane de dolari, răspund eu, uitându-mă țintă în ochii ei, ca și când aș retrage zilnic astfel de sume.

Se albește la față.

— Înțeleg. Am să-l chem pe director. Ah, scuzați-mă că vă întreb, dar aveți un act de identitate?

— Da. Dar aș vrea să vorbesc cu directorul.

— Bineînțeles, doamnă Grey, spune ea, apoi iese repede din birou.

Mă las pe speteza fotoliului și mă copleșește un val de greață, simțind apăsarea stânjenitoare a revolverului în șale. *Nu acum. Nu mi se poate face greață acum.* Înspir adânc să mă liniștesc și, în câteva clipe, greața dispare. Mă uit cu nerăbdare la ceas. Două și douăzeci și cinci.

În birou intră un bărbat de vârstă mijlocie. Are un început de chelie și e îmbrăcat cu un costum elegant și scump, de un negru închis, iar la gât are o cravată de aceeași culoare.

— Doamnă Grey, sunt Troy Whelan, îmi întinde el mâna cu un zâmbet.

După ce dăm mâna, ia loc la biroul din fața mea.

— Colega mea mi-a spus că vreți să retrageți o sumă mare de bani.

— Exact. Cinci milioane de dolari.

Se întoarce spre computerul său elegant și tastează câteva numere.

— De obicei, cerem să fim anunțați dinainte când e vorba de sume mari, spune el, apoi face o pauză și afișează un zâmbet liniștitor, dar arogant. Din fericire, noi păstrăm rezerva de lichidități pentru Regiunea Pacifică de Nord-Vest, se mândrește el.

Doamne, oare încearcă să mă impresioneze?

— Domnule Whelan, mă grăbesc. Ce trebuie să fac? Am la mine permisul de conducere și carnetul de cecuri pe numele meu și al soțului meu. Pur și simplu scriu un cec?

— Toate la timpul lor, doamnă Grey. Îmi puteți arăta, vă rog, actul de identitate? spune el, trecând de la lăudăroșenia jovială la seriozitatea unui bancher.

— Poftiți, îi întind eu permisul.

— Doamnă Grey... aici scrie Anastasia Steele.

La dracu'!

— Oh... da. Ăă...

— Am să-l sun pe domnul Grey.

— Oh, nu, nu e necesar.

Mama mă-sii!

— Sigur am la mine ceva cu numele meu de căsătorie, adaug eu, scotocind prin poșetă.

Dar oare ce pot să-i arăt? Scot portofelul, îl deschid și dau peste o fotografie cu Christian și cu mine — e făcută pe *Fair Lady*, în patul din cabina noastră. *N-am cum să-i arăt poza asta!* În cele din urmă, îmi scot cardul de credit Amex, de culoare neagră.

— Poftiți.

— Doamna Anastasia Grey, citește Whelan. Da, e suficient, se încruntă el. E ceva foarte neobișnuit, doamnă Grey.

— Vreți să-i transmit soțului meu că banca nu a fost cooperantă cu mine? întreb eu, dând umerii pe spate și fixându-l cu cea mai aspră privire de care sunt în stare.

Whelan face o pauză, schimbându-și părerea despre mine, cred.

— Va trebui să scrieți un cec, doamnă Grey.

— Sigur. Pentru acest cont? îi arăt eu carnetul de cecuri, încercând să-mi domolesc bătaile inimii.

— Da, pentru acela. Și va trebui să completați niște documente. Mă scuzați câteva clipe?

Încuviințez din cap, iar Whelan se ridică în picioare și iese din birou. Îmi dau seama că îmi țin respirația. Nu-mi închipuiam că va fi atât de dificil. Deschid cu stângăcie carnetul de cecuri și scot un stilou din poșetă. Pur și simplu scriu suma? Habar n-am. Cu degete tremurătoare, scriu pe o filă: *Cinci milioane de dolari. \$ 5 000 000.*

Doamne, sper că fac ce trebuie. Mia, gândește-te la Mia. Nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta.

Îmi răsună în minte vorbele înfrigorante și respingătoare ale lui Hyde: „Să nu spui la nimeni, altfel imi fac de cap cu ea și o omor”.

Domnul Whelan se întoarce palid la față și cu un aer rușinat.

— Doamnă Grey, domnul Grey vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, murmură el, făcându-mi semn cu mâna spre telefonul de pe masa de sticlă dintre noi.

Ce? Nu!

— Așteaptă pe linia unu. Nu trebuie decât să apăsați pe buton. Aștept afară.

Are eleganța de a-și lua un aer stânjenit. Benedict Arnold²² ar fi mândru de Whelan. Mă încrunt la el, simțind că iarăși mi se scurge sângele din obraji, iar el se retrage din birou.

²² Benedict Arnold (1741-1801) — general american din timpul Războiului de Independență. (N.T.)

La dracu'! La dracu'! La dracu'! Ce să-i spun lui Christian? O să-și dea seama. O să intervină. E un pericol pentru sora lui. Întind o mână tremurândă spre telefon. Duc receptorul la ureche, încercând să-mi domolesc respirația precipitată, și apăs pe butonul pentru linia unu.

— Bună, murmur eu, străduindu-mă în van să mă liniștesc.

— Mă părăsești? îmi șoptește el pe un ton chinuit, cu respirația tăiată.

Ce?

— Nu! răspund eu pe același ton.

Oh, nu. Oh, nu. Oh, nu — cum de s-a gândit la una ca asta? Din pricina banilor? Crede că vreau să-l părăsesc pentru că am venit să scot bani? Și, într-un moment de îngrozitoare limpezime, îmi dau seama că singurul mod prin care îl pot ține pe Christian la distanță și în siguranță, și prin care îi pot salva sora... e să mint.

— Da, șoptesc eu și simt că mi se umezesc ochii, iar trupul îmi e săgetat de o durere mistuitoare.

De la celălalt capăt al liniei se aude un icnet, aproape un scâncet.

— Ana, eu..., începe el cu glas sugrumat.

Nu! Duc mâna la gură să-mi înăbuș emoțiile intense.

— Christian, te rog, nu face asta, spun eu, stăpânindu-mi lacrimile.

— Pleci?

— Da.

— Dar de ce ai nevoie de bani? Numai despre bani a fost vorba? Vocea lui chinuită abia se aude.

Nu! Lacrimile mi se preling pe obraji.

— Nu, șoptesc eu.

— Cinci milioane sunt suficiente?

Oh, te rog, încetează!

— Da.

— Și copilul? șoptește el.

Ce? Gura îmi coboară de la gură pe pântece.

— O să am eu grijă de copil, murmur eu.

Punctulețul meu... Punctulețul nostru.

— Asta vrei?

Nu!

— Da, răspund eu.

Inspiră adânc.

— Ia-i pe toți, șuieră el.

— Christian, scâncesc eu. Sunt pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.

— I-ai pe toți, Anastasia.

— Christian..., încep eu și aproape că îmi pierd cumpătul.

Îmi vine să-i spun tot: despre Jack, despre Mia, despre răscum-părare. *Te rog, ai încredere în mine*, îl implor în sinea mea.

— Am să te iubesc mereu, spune el cu glas răgușit, apoi închide.

— Christian! Nu... și eu te iubesc.

Și dintr-odată, toate porcăriile pe care ni le-am făcut unul altuia în ultimele zile nu mai au nicio importanță. Am promis că n-am să-l părăsesc niciodată. *Nu te părăsesc. Îți salvez sora.* Mă sprijin pe speteaza fotoliului, plângând zgomotos cu fața în palme.

Sunt întreruptă de un ciocănit timid în ușă. Cu toate că nu-i răspund, Whelan intră în birou cu un aer rușinat, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine nu.

L-ai sunat, nenorocitul! Mă încrunt la el.

— Aveți mână liberă, doamnă Grey. Domnul Grey a fost de acord să vă eliberăm lichidități. Mi-a spus că puteți retrage orice sumă doriți.

— Am nevoie doar de cinci milioane de dolari, mormăi eu printre dinții strânși.

— Da, doamnă Grey. Vă simțiți bine?

— Arăt ca un om care se simte bine? pufnesc eu.

— Îmi pare rău, doamnă Grey. Vreți niște apă?

Încuviințez din cap cu un aer bosumflat. Tocmai mi-am părăsit soțul. Mă rog, așa crede Christian. Vocea mea interioară țuguie buzele: *Pentru că asta i-ai spus.*

— O rog pe colega mea să vă aducă niște apă, cât timp mă duc să vă pregătesc banii. Vă rog să semnați aici, doamnă Grey... și să semnați, vă rog, și cecul, să vă pot elibera suma solicitată, spune el, așezând un formular pe masă.

Mă semnez pe linia punctată a cecului, apoi pe formular. *Anastasia Grey*. Câteva lacrimi îmi cad pe masă, la foarte mică distanță de acte.

— Am să iau aceste documente, doamnă Grey, și ne va lua cam jumătate de oră să vă pregătim banii.

Mă uit repede la ceas. Jack a zis două ore — mai am timp. Încuviințez din cap, iar Whelan iese din birou în vârful picioarelor, lăsându-mă pradă propriului meu necaz.

După câteva clipe, minute sau ore — nu-mi dau seama —, Domnișoara Zâmbet Nesincer intră în birou cu o carafă de apă și un pahar.

— Doamnă Grey, spune ea cu glas blând, apoi așază paharul pe masă și îl umple.

— Mulțumesc, spun eu cu un aer recunoscător, apoi iau paharul și îl beau până la fund.

Domnișoara Zâmbet Nesincer iese din birou, lăsându-mă cu gândurile mele confuze și speriate. Am să rezolv cumva cu Christian... dacă nu cumva e prea târziu. Cel puțin am reușit să-l scot din povestea asta. În clipa asta, trebuie să mă concentrez asupra Miei. Și dacă Jack minte? Dacă n-a răpit-o? Ar fi bine să sun la poliție.

„Să nu spui la nimeni, altfel îmi fac de cap cu ea și o omor.” Nu pot să sun. Mă sprijin iarăși pe speteaza fotoliului, simțind pe șale prezența liniștitoare a revolverului. Cine ar fi crezut că o să ajung să-i fiu recunoscătoare Leilei că m-a amenințat cândva cu o armă? Oh, Ray, cât mă bucur că m-ai învățat să trag!

Ray! suspin eu. Se așteaptă să-l vizitez în seara asta. Poate că o să pot pur și simplu să-i dau banii lui Jack, apoi el să fugă, iar eu s-o duc pe Mia acasă. *Vai, ce absurd sună!*

BlackBerry-ul meu prinde viață, și în birou răsună „Dragostea ta e rege”. Oh, nu! Ce o fi vrând Christian? Să răsucească cuțitul în rană?

„Numai despre bani a fost vorba?”

Oh, Christian, cum poți să crezi una ca asta? Mă cuprinde furia. Da, furia! Și mi-e de ajutor. Las căsuța vocală să preia apelul. O să mă ocup mai încolo de soțul meu.

Se aude un ciocănit în ușă.

— Doamnă Grey, banii sunt pregătiți, mă înștiințează Whelan.

— Mulțumesc.

Mă ridic în picioare, și camera se învâрте cu mine, fiind nevoită să mă sprijin de fotoliu.

— Doamnă Grey, vă simțiți bine?

Încuviințez din cap și îi arunc o privire ce vrea să spună: „Piei din calea mea!”. Inspir adânc să mă calmez. *Trebuie să fac asta. Trebuie să fac asta. Trebuie să o salvez pe Mia.* Trag în jos marginea bluzei de trening, ascunzând mânerul pistolului.

Whelan se încruntă, dar imi deschide ușa, iar eu ies din birou cu pași nesiguri.

Sawyer așteaptă la intrare, cercetând holul cu atenție. *La dracu’!* Privirile ni se întâlnesc, iar Sawyer se încruntă, așteptând să-mi vadă reacția. Oh, e supărat. Ridic degetul într-un gest ce vrea să spună: „Vin imediat”. Încuviințează din cap și răspunde la telefon. *Mama mă-sii! Sunt sigură că e Christian.* Mă răsucesc brusc pe călcăie, aproape izbindu-mă de Whelan, care e chiar în spatele meu, și mă întorc cu pași iuți în micul birou.

— Doamnă Grey? mă întreabă Whelan cu un aer confuz, ținându-se după mine.

Sawyer ar putea să-mi dea planul peste cap. Mă uit la Whelan.

— În hol se află o persoană pe care nu vreau s-o văd. E cineva care mă urmărește.

Whelan face ochii mari.

— Vreți să sun la poliție?

— Nu!

Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Ce să fac? Mă uit la ceas. E aproape trei și un sfert. Jack o să mă sune din clipă în clipă. *Gândește, Ana! Gândește!* Whelan se uită la mine cu o disperare și o nedumerire din ce în ce mai intense. Probabil își închipuie că sunt nebună. *Chiar ești nebună*, pufnește vocea mea interioară.

— Trebuie să dau un telefon. Mă puteți lăsa singură câteva clipe, vă rog?

— Sigur, răspunde Whelan, încântat să părăsească biroul, din câte îmi pot da seama.

După ce închide ușa, apelez numărul Miei cu degete tremurătoare.

— Măi să fie, mi-a sosit salariul, răspunde Jack pe un ton disprețuitor.

N-am timp de porcăriile lui.

— Am o problemă.

— Știu. Agentul de pază te-a urmărit la bancă.

Ce? De unde naiba știe?

— Va trebui să scapi de el. Am o mașină care așteaptă în spatele băncii. Un SUV negru, marca Dodge. Ai trei minute să ajungi acolo.

Dodgeul!

— S-ar putea să-mi ia mai mult de trei minute, spun eu cu un nod în gât.

— Grey, ești destul de deșteaptă pentru o curvă care vânează milionari. O să te descurci. Și să-ți arunci telefonul când ajungi la Dodge. Ai înțeles, nenorocito?

— Da.

— Da ce? pufnește el.

— Da, am înțeles.

Apoi închide.

Mama mă-sii! Deschid ușa și îl găsesc pe Whelan așteptând spășit pe hol.

— Domnule Whelan, am nevoie de ajutor să duc gentile la mașină. E parcată în spatele băncii. Aveți o ieșire secundară?

Se încruntă:

— Da, avem o ieșire pentru personal.

— Putem să ieșim pe acolo? În felul ăsta, pot evita intrusul care mă așteaptă în holul de la intrare.

— Cum doriți, doamnă Grey. O să chem doi angajați să vă ajute cu gențile și doi agenți de pază să vă însoțească. Veniți cu mine, vă rog.

— Aș vrea să vă mai cer o favoare.

— Vă rog, doamnă Grey.

Doză minute mai târziu, însoțitorii mei și cu mine ieșim în stradă și pornim spre Dodge. SUV-ul are geamuri fumurii, și nu-mi dau seama cine se află la volan. Dar când ajungem aproape de mașină, portiera șoferului se deschide și din ea coboară o femeie îmbrăcată în negru, cu șapcă de aceeași culoare trasă pe ochi, coboară elegant din mașină. *Elizabeth!* Se duce în spatele SUV-ului și deschide portbagajul. Cei doi angajați ai băncii pun gențile grele în portbagaj.

— Doamnă Grey, spune Elizabeth, având tupeul să-mi suradă, ca și când ne pregătim să facem o plimbare de plăcere.

— Elizabeth, o salut eu pe un ton glacial. Mă bucur să te văd și în afara serviciului.

Domnul Whelan își drege glasul:

— Ei bine, a fost o după-amiază interesantă, doamnă Grey.

Și mă văd nevoită să respect conveniențele sociale, așa că dau mâna cu el și îi mulțumesc, în timp ce mintea mi se învâрте la viteză maximă. *Elizabeth?* Ce naiba? Ce legătură o fi având cu Jack? Whelan și echipa lui se întorc în bancă, lăsându-mă singură cu șefa resurselor umane de la SIP, care e implicată în răpire, extorcare și, foarte probabil, alte infracțiuni. Dar de ce?

Elizabeth deschide portiera din spate de pe partea dreaptă și îmi face semn să urc.

— Telefonul, doamnă Grey, îmi cere ea, uitându-se la mine cu un aer precaut.

I-l dau, iar ea îl aruncă într-un coș de gunoi din apropiere.

— În felul ăsta, câinii or să ne piardă urma, spune ea pe un ton infatuat.

Cine este femeia asta? Elizabeth trănțește portiera, apoi urcă la volan. Mă uit cu neliniște în spate, în timp ce ea intră în trafic, pornind spre est. Mașina lui Sawyer nu se vede nicăieri.

— Elizabeth, ai primit banii. Sună-l pe Jack și spune-i să-i dea drumul Mieii.

— Cred că vrea să stea de vorbă personal cu tine.

La dracu'! Îi arunc o privire glacială în oglinda retrovizoare. Se face palidă la față, iar chipul său frumos se încruntă cu un aer neliniștit.

— De ce faci asta, Elizabeth? Am crezut că nu-ți place de Jack.

Se uită iarăși la mine în retrovizor, și descifrez o expresie îndurerată în ochii ei.

— Ana, o să ne înțelegem bine dacă îți ții gura.

— Dar nu poți să faci asta. E complet greșit ce faci.

— Taci din gură, spune, dar îmi dau seama că nu se simte în largul ei.

— Te are cu ceva la mână? întreb eu.

Îmi aruncă o privire în oglindă și apasă brusc pe frână, proiectându-mă în față cu atâta putere, încât mă lovesc cu fața de tetiera de la scaunul pasagerului.

— Ți-am zis să taci din gură! mârâie ea. Și te sfătuiesc să-ți pui centura de siguranță.

Și îmi dau seama că, într-adevăr, o are la mână cu ceva. Ceva atât de îngrozitor, încât e gata să facă asta pentru el. Mă întreb ce ar putea fi? O fi furat din companie? Sau e ceva legat de viața ei privată? Ceva sexual? Mă trec fiori. Christian a zis că niciuna dintre fostele secretare ale lui Jack n-a vrut să vorbească. Poate că e aceeași poveste cu toate. *De-aia voia să mi-o tragă și mie.* Mi se ridică fiera în gâtleej de scârbă.

Elizabeth iese din centrul orașului și pornește spre dealurile aflate la est de Seattle. În scurtă vreme, ajungem într-o zonă rezidențială și reușesc să citesc plăcuța străzii: STRADA SOUTH IRVING.

Elizabeth virează brusc la stânga pe o stradă pustie, mărginită pe o parte de un teren de joacă în paragină, iar pe cealaltă, de o parcare mare de beton, ce are pe o latură un șir de clădiri de cărămidă pustii. Intrăm în parcare și oprim în fața ultimei clădiri de cărămidă.

Se întoarce spre mine.

— Începe spectacolul, murmură ea.

Adrenalina îmi inundă venele.

— Nu trebuie să faci asta, șoptesc eu.

Gura i se strânge într-o linie aspră și coboară din mașină.

O fac pentru Mia. O fac pentru Mia. Dă, Doamne, să fie bine, mă rog eu în gând. Dă, Doamne, să fie bine.

— Coboară, pufnește Elizabeth, deschizându-mi brusc portiera.

La dracu'! După ce cobor, îmi simt picioarele atât de moi, încât mă întreb dacă sunt în stare să merg. Briza rece a după-amiezii poartă mirosul toamnei și izul prăfos și calcaros al clădirilor în paragină.

— Ia te uită cine a venit!

Jack iese pe o ușă mică, bătută în scânduri, aflată pe partea stângă a clădirii. E tuns scurt. Și-a dat jos cerceii și poartă costum. *Costum?* Se apropie de mine, emanând ură și aroganță. Pulsul mi se întetește.

— Unde e Mia? băigui eu — am gura atât de uscată, încât abia pot articula cuvintele.

— S-o luăm încet, nenorocito, rânjește Jack, oprindu-se în fața mea — aproape că simt gustul disprețului său. Banii? o întreabă el pe Elizabeth, care se duce în spatele mașinii să se uite în portbagaj.

— Sunt o grămadă de bani, se minunează ea, deschizând și închizând fermoarul fiecărei geți.

— Și mobilul?

— La gunoi.

— Bine, rânjește iarăși Jack și, dintr-odată, mă izbește peste față cu dosul palmei.

Lovitura feroce și neașteptată mă doboară la pământ, iar capul mi se izbește cu o pufnitură de betonul parcarii. Durerea îmi explodează

în craniu, pulsându-mi în creier, ochii mi se umplu de lacrimi, iar vederea mi se încetosează de la forța șocului.

Scot un țipăt slab de suferință și groază. Oh, nu — *Punctuleț!* Jack continuă cu o puternică lovitură de picior în coaste, a cărei forță îmi expulzează tot aerul din plămâni. Strângând pleoapele cu putere, încerc să lupt cu greața și durerea, străduindu-mă să inspir. *Punctuleț, Punctuleț, oh, Punctulețul meu...*

— Asta e pentru SIP, curvo! țipă Hyde.

Mă ghemuiesc cu genunchii la piept, anticipând următoarea lovitură. *Nu, nu, nu!*

— Jack! strigă Elizabeth. Nu aici. Nu în văzul lumii, ce dracu'!

Hyde face o pauză.

— O merită cu vârf și îndesat! se uită el la Elizabeth cu un aer încântat.

Și îmi oferă o secundă prețioasă, în care duc mâna la spate și scot pistolul din betelia blugilor. Cu mâna tremurândă, îl iau la țintă pe Jack și trag. Glonțul îl lovește chiar deasupra genunchiului, iar Hyde se prăbușește în fața mea, urlând de durere, și își strânge coapsa cu mâinile, pătându-și degetele cu sânge.

— *Pizda mă-sii!* țipă Jack.

Mă întorc spre Elizabeth — se uită la mine cu un aer îngrozit, ridicând mâinile deasupra capului. Dar imaginea i se estompează... și totul începe să se întunece în jur. *La dracu'...* O văd la capătul tunelului. Întunericul o învăluie cu repeziciune. Pe ea și pe mine. De foarte departe, aud dezlănțuindu-se un adevărat inspir adânc. Scârțâit de roți... frâne... portiere deschise... țipete... zgomot de pași... Revolverul îmi scapă din mână.

— Ana!

Vocea lui Christian... vocea lui Christian... vocea chinuită a lui Christian... *Mia... salveaz-o pe Mia...*

— ANA!

Întuneric... pace.

Capitolul 23

Nu simt decât durere. În cap și în piept... o durere arzătoare. În coaste și în braț. Durere. Durere și șoapte în întuneric. *Unde sunt?* Încerc să deschid ochii, dar nu reușesc. Șoaptele devin mai limpezi... ca un far în beznă.

— Are contuzii în zona coastelor, domnule Grey, și o fractură craniană, dar semnele vitale sunt stabile și puternice.

— De ce nu și-a recăpătat cunoștința până acum?

— Doamna Grey a suferit o contuzie puternică la cap. Însă activitatea cerebrală e în parametri normali și nu are niciun hematom cerebral. O să se trezească atunci când o să fie pregătită. Trebuie să aveți răbdare.

— Și copilul?

Tonul este șoptit și plin de neliniște.

— Copilul n-a pățit nimic, domnule Grey.

— Oh, slavă Domnului! spune el, și vorbele sale răsună ca o litanie... ca o rugăciune. Slavă Domnului!

Vai de mine... Își face griji pentru copil... ce copil?... *Punctuleț!*
Bineînțeles. Punctulețul meu. Încerc în van să duc mâna la pântec.
Nu se mișcă nimic — nimic nu răspunde la comenzi.

„Și copilul?... Oh, slavă Domnului!”

Punctuleț e în siguranță.

„Și copilul?... Oh, slavă Domnului!”

Îi pasă de copil.

„Și copilul?... Oh, slavă Domnului!”

Vrea copilul. Oh, slavă Domnului! Mă relaxez, și iarăși mă învâ-
luie inconștienta, răpindu-mă din ghearele durerii.

Totul e greu și dureros: membrele, capul, pleoapele, nimic nu
vrea să se miște. Ochii și gura îmi sunt bine închise și nu vor să se
deschidă, lăsându-mă oarbă, mută și îndurerată. Pe măsură ce mă
înalț din ceață, starea de conștientă apare la orizont ca o sirenă sedu-
cătoare, dar intangibilă. În cele din urmă, zgomotele se transformă
în voci.

— Nu o las singură.

Christian! E aici... Încerc să mă trezesc... Vocea lui e încor-
dată — o șoaptă chinuită.

— Christian, trebuie să te odihnești.

— Nu, tată. Vreau să fiu aici când se trezește.

— Stau eu lângă ea. Măcar atât pot să fac pentru ea după ce mi-a
salvat fiica.

Mia!

— Cum se simte Mia?

— E confuză... speriată și furioasă. O să mai treacă câteva ore
până se duce efectul flunitrazepamului.

— Doamne...

— Da, știu. Ce prost am fost că am redus paza pentru ea. M-ai
prevenit, dar Mia e foarte încăpățânată. Fără Ana...

— Cu toții am crezut că Hyde dispăruse din peisaj. Și soția mea
nebună și nesăbuită... De ce nu mi-a spus?

Vocea lui Christian e plină de neliniște.

— Christian, liniștește-te. Ana e o tânără remarcabilă. A fost incredibil de curajoasă.

— Curajoasă, încăpățânată și nehibzuită...

Vocea i se frânge.

— Hei, murmură Carrick, nu fi așa aspru cu ea. Și nici cu tine, fiule... Mai bine mă întorc la mama ta. E trecut de trei dimineața, Christian. Chiar ar trebui să te odihnești.

Ceața mă învăluie din nou.

Ceața se împrăștie, dar habar n-am ce oră e.

— Dacă nu-i dai o bătaie la fund, al naibii să fiu dacă n-o bat cu mâna mea. Ce o fi fost în capul ei?

— Crede-mă, Ray, s-ar putea să-i trag o bătaie la fund.

Tati! E aici. Mă lupt cu ceața... mă lupt... Dar iarăși mă afund în inconștientă. Nu...

— Domnule detectiv, după cum vedeți, soția mea nu e în stare să vă răspundă la întrebări, spune Christian pe un ton furios.

— E o femeie încăpățânată, domnule Grey.

— Mi-aș dori să-l fi omorât pe ticălosu' ăla.

— Asta ar fi însemnat mai multă hârțogăraie pentru mine, domnule Grey...

— Domnișoara Morgan și-a dat drumul la gură, și am aflat că Hyde e un nenorocit pervers. Vă poartă mult pică dumneavoastră și domnului Trevelyan...

Ceața mă împresoară din nou și iarăși mă adâncesc în beznă... *Nu!*

— Cum adică erați certați? se aude glasul lui Grace.

E furioasă. Încerc să mișc capul, dar singurul răspuns pe care îl primesc de la trupul meu e o tăcere indiferentă.

— De la ce v-ați certat? continuă Grace.

— Mamă...

— Christian! De la ce v-ați certat?

— Eram foarte furios, răspunde el, iar vocea lui e ca un scâncet.
Nu...

— Hei...

Totul se estompează în jurul meu și iarăși îmi pierd cunoștința.

Aud vorbe șoptite și trunchiate.

— Mi-ai spus că o să tai toate legăturile, spune Grace cu glas calm și dojenitor.

— Știu..., răspunde Christian resemnat. Dar întâlnirea cu Elena m-a ajutat să-mi schimb părerea despre relația mea cu ea... După ce am aflat că Ana e însărcinată... pentru prima oară, am simțit că... ce am făcut cu Elena... a fost greșit.

— Ce a făcut *ea*, dragul meu... Așa se întâmplă când ai un copil... Vezi lumea într-o nouă lumină.

— În sfârșit, ea a înțeles cum stau lucrurile... și am înțeles și eu... am rănit-o pe Ana, șoptește el.

— Întotdeauna îi rănim pe cei pe care îi iubim, dragul meu. Va trebui să-i spui cât de rău îți pare. Să-ți ceri iertare sincer și să ai răbdare cu ea.

— Mi-a spus că mă părăsește.

Nu, nu, nu!

— Ai crezut-o?

— La început, da.

— Dragul meu, întotdeauna crezi ce-i mai rău despre oameni — inclusiv despre tine. Așa ai făcut mereu. Ana te iubește foarte mult, și e limpede că și tu o iubești.

— Era supărată pe mine.

— Sunt sigură. Și eu sunt supărată pe tine în clipa asta. Cred că nu poți fi supărat decât pe un om pe care îl iubești cu adevărat.

— M-am gândit la asta. Iar ea mi-a arătat de nenumărate ori cât de mult mă iubește... atât de mult, încât și-a pus viața în pericol pentru mine.

— Așa e, dragul meu.

— Oh, mamă, de ce nu se trezește? spune el, și vocea i se frânge.

Am fost la un pas s-o pierd.

Christian! Se aud scâncete înfundate. Nu...

Oh... întunericul mă învăluie din nou. Nu...

— A fost nevoie de douăzeci și patru de ani să mă lași să te țin în brațe...

— Știu, mamă... Mă bucur că am stat de vorbă.

— Și eu, dragul meu. Voi fi mereu alături de tine. Nu-mi vine să cred că o să fiu bunică.

Bunico!

Dulcea uitare mă înghite iarăși.

Hm. Barba lui țepoasă îmi zgârie ușor dosul palmei, în timp ce imi strânge degetele.

— Oh, iubito, te rog întoarce-te la mine. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Trezește-te. Mi-e dor de tine. Te iubesc...

Încerc. Încerc. Vreau să-l văd. Dar trupul nu-mi dă ascultare, și iarăși adorm.

Simt o nevoie presantă de a face pipi. Deschid ochii. Mă aflu în mediul curat și steril al unui salon de spital. E întuneric, iar lumina intră în încăpere doar prin geamul de pe ușă. Mă dor capul și pieptul, dar mai presant e faptul că îmi pocnește vezica — trebuie să fac pipi. Îmi încerc membrele. Simt o durere în brațul drept și văd că am o branulă fixată pe partea interioară a articulației cotului. Închid repede ochii, apoi întorc capul — mă bucur că răspunde la comanda mea — și deschid iarăși ochii. Christian doarme în fotoliu, cu capul sprijinit pe mâinile împreunate pe patul meu. Întind mâna, bucurându-mă iarăși că trupul se supune voinței mele, și îmi trec degetele prin părul său catifelat.

Christian tresare, ridicând capul atât de brusc, încât mâna îmi cade la loc pe pat.

— Bună, spun eu cu voce răgușită.

— Oh, Ana, răspunde el ușurat, cu glas sugrumat de emoție.

Mă ia de mână, strângând-o cu putere și lipind-o iarăși de obrazul său cu peri aspri.

— Trebuie să merg la toaletă, șoptesc eu.

Se uită țintă la mine, apoi se încruntă preț de o clipă:

— Bine.

Încerc să mă ridic în capul oaselor.

— Ana, nu te mișca. Am să chem asistenta.

Se ridică în picioare cu un aer alarmat și întinde mâna spre soneria de lângă pat.

— Te rog, șoptesc eu.

Oare de ce mă dor toate?

— Trebuie să mă ridic, adaug eu.

Doamne, ce slăbită sunt.

— Fă măcar o dată ce ți se spune, pufnește el exasperat.

— Chiar trebuie să fac pipi, spun eu cu glas răgușit.

Gura și gâttelejul îmi sunt foarte uscate.

În cele din urmă, o asistentă dă buzna în salon. Are vreo cincizeci de ani, deși părul îi e negru ca smoala, iar în urechi îi atârână niște cercei cu perlă uriași.

— Doamnă Grey, bine ați revenit printre noi. Am să-l anunț pe dr. Bartley că v-ați trezit, spune ea, apropiindu-se de pat. Numele meu e Nora. Știți unde vă aflați?

— Da, la spital. Vreau să fac pipi.

— Aveți un cateter.

Poftim? Vai, ce scârbos. Mă uit cu neliniște la Christian, apoi înapoi la asistentă.

— Vă rog, vreau să mă ridic.

— Doamnă Grey.

— Vă rog.

— Ana, mă admonestează Christian, dar iarăși încerc să mă ridic în capul oaselor.

— Dați-mi voie să vă îndepărtez cateterul. Domnule Grey, sunt sigură că doamna Grey ar vrea să aibă puțină intimitate, se uită ea la Christian, dându-i de înțeles că trebuie să iasă din salon.

— Nu plec nicăieri, se încruntă el la asistentă.

— Christian, te rog, șoptesc eu, întinzând brațul și luându-l de mână.

Christian mă strânge ușor de mână, apoi îmi aruncă o privire exasperată.

— Te rog, îl implor eu.

— Bine! pufnește el și își trece o mână prin păr. Aveți două minute, îi spune el asistentei printre dinți, apoi se apleacă să mă sărute pe frunte și, răsucindu-se pe călcâie, iese din salon.

Două minute mai târziu, Christian dă buzna în salon, în timp ce sora Nora mă ajută să mă dau jos din pat. Sunt îmbrăcată cu o rochie de spital din material subțire. Nu-mi aduc aminte când am fost dezbrăcată.

— O duc eu, spune el, apropiindu-se de noi.

— Domnule Grey, mă descurc, îl mustră asistenta.

Christian se încruntă la ea.

— La naiba, e soția mea. O duc eu, spune el printre dinți, dând la o parte suportul pentru perfuzii.

— Domnule Grey! protestează asistenta.

Dar Christian n-o ia în seamă, se apleacă și mă ridică cu grijă de pe pat. Îmi petrec brațele pe după gâtul lui, iar trupul meu protestează. *Doamne, mă dor toate!* Christian mă conduce la baia salonului, iar sora Nora ne urmează, împingând suportul pentru perfuzii.

— Doamnă Grey, ești prea ușoară, bombăne el dezaprobator când mă așază în picioare.

Abia reușesc să-mi țin echilibrul. Picioarele îmi sunt atât de moi încât ai zice că sunt din gelatină. Christian apasă pe butonul întrepunătorului și, preț de câteva clipe, sunt orbită de neonul care se aprinde pâlpâind și țiuind.

— Așază-te până nu cazi, îmi spune el, fără să-mi dea drumul.
Mă așez cu grijă pe closet.

— Lasă-mă singură, încerc eu să-l îndepărtiez de mine.

— Nu, Ana. Hai, fă pipi.

Vai, ce situație stânjenitoare.

— Nu pot cu tine înăuntru.

— S-ar putea să cazi de pe closet.

— Domnule Grey! intervine asistenta, dar nu o luăm în seamă.

— Te rog, insist eu.

Christian ridică mâinile cu un aer resemnat.

— Bine, aștept afară, cu ușa deschisă.

Face câțiva pași în spate, ieșind din baie, dar rămâne chiar lângă ușa, alături de asistenta furioasă.

— Întoarce-te cu spatele, te rog.

De ce sunt atât de sfoasă cu acest bărbat? Christian dă ochii peste cap, dar se supune. Iar după ce se întoarce, destind sfîcțerile și savurez senzația de eliberare.

Îmi trec în revistă rănilor: mă doare capul, mă doare pieptul, acolo unde m-a lovit Jack, și mă dor coastele de pe partea pe care am căzut. În plus, mi-e sete și foame. *Doamne, mi-e foarte foame.* Termin și sunt recunoscătoare că nu trebuie să mă ridic să mă spăl pe mâini, întrucât chiuveta e foarte aproape de closet. Pur și simplu nu am putere să mă ridic.

— Sunt gata, strig eu, ștergându-mi mâinile pe prosop.

Christian se întoarce cu fața, intră în baie și mă ia iarăși în brațe. Mi-a fost dor de brațele lui. Se oprește și își adâncește fața în părul meu.

— Oh, ce dor mi-a fost de tine, doamnă Grey, șoptește el, apoi, cu asistenta forfotind în jurul lui, mă întinde la loc pe pat și îmi dă drumul din brațe — fără tragere de inimă, din câte îmi pot da seama.

— Dacă ați terminat, domnule Grey, aș vrea să verific starea doamnei Grey, spune asistenta cu un aer supărat.

Christian se îndreaptă de spate.

— Gata, e a dumneavoastră, spune el pe un ton mai liniștit.

Asistenta pufnește, apoi își îndreaptă atenția spre mine.

Exasperant, nu-i așa?

— Cum vă simțiți? mă întreabă sora Nora, iar în glasul ei se descifrează compasiunea, dar și o undă de iritare, care presupun că e îndreptată spre Christian.

— Am dureri și mi-e sete. Foarte sete, șoptesc eu.

— O să vă aduc niște apă după ce vă verific semnele vitale și vă examinează dr. Bartley.

Apoi ia brățara tensiometrului și mi-o fixează în jurul antebrațului. Mă uit cu neliniște la Christian. Are un aer epuizat — ba chiar chinuit —, ca și cum n-ar mai fi dormit de câteva zile. Părul îi e vâlvoi, e nebărbierit de multă vreme, iar cămașa îi e foarte șifonată. Mă încrunt.

— Cum te simți? mă întreabă el fără să ia în seamă asistenta, așezându-se la capătul patului.

— Sunt confuză. Am dureri. Și mi-e foame.

— Ți-e foame? clipește el cu un aer surprins.

Dau din cap.

— Ce vrei să mănânci?

— Orice. O supă.

— Domnule Grey, soția dumneavoastră are nevoie de aprobarea medicului înainte să poată mânca.

Preț de o clipă, Christian se uită la ea cu un aer impasibil, apoi își scoate BlackBerry-ul din buzunarul pantalonilor și formează un număr.

— Ana vrea supă de pui... Bine... Mulțumesc, spune el, apoi închide.

Mă uit la Nora, Christian mijeste ochii la Christian.

— Taylor? întreb eu repede.

Christian încuviințează din cap.

— Presiunea arterială e normală, doamnă Grey. Mă duc să-l chem pe domnul doctor.

Scoate brățara tensiometrului și, fără să mai spună nimic, iese din salon, emanând dezaprobare.

— Cred că ai infuriat-o pe sora Nora.

— Am deseori efectul ăsta asupra femeilor, zâmbește el superior.

Izbucnesc în râs, dar mă opresc imediat, simțind dureri în piept.

— Da, așa e.

— Oh, Ana, cât mă bucur să te aud râzând.

Nora se întoarce cu o carafă de apă. Tăcem amândoi, în timp ce asistenta umple un pahar și mi-l întinde.

— Beți cu înghițituri mici, mă previne ea.

— Da, doamnă, băigui eu și iau o binefăcătoare gură de apă rece.

Oh! Are un gust perfect! Mai iau o gură, iar Christian mă urmărește cu atenție.

— Mia? întreb eu.

— E teafără. Mulțumită ție.

— Chiar o răpiseră?

— Da.

Deci am făcut bine că m-am dus cu banii. Mă cuprinde un sentiment de ușurare. *Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului că e teafără!* Mă încrunt.

— Cum au reușit să pună mâna pe ea?

— Elizabeth Morgan, spune el simplu.

— Nu!

Christian incuviințează din cap:

— A răpit-o pe Mia când ieșea de la sala de fitness.

Mă încrunt, pentru că tot nu reușesc să înțeleg.

— Ana, o să-ți spun toate detaliile mai încolo. Mia se simte bine, dacă ne gândim prin ce a trecut. A fost drogată. Încă e amețită și tulburată, dar, ca prin minune, n-a fost rănită deloc.

Christian încleștează maxilarele.

— Ce ai făcut, spune el, trecându-și o mână prin păr, a fost incredibil de curajos și, în același timp, incredibil de nesăbuit. Ai fi putut să mori.

Ochii lui cenușii au o expresie sumbră și glacială, care îmi dă de înțeles că își stăpânește furia.

— N-am știut ce altceva să fac, șoptesc eu.

— Ai fi putut să-mi spui! răspunde el vehement, încleștând pumnii în poală.

— Mi-a zis că o omoară dacă spun cuiva. Nu-mi puteam asuma un asemenea risc.

Christian închide ochii, iar pe chip i se așterne o mină îngrozită.

— Am murit de o mie de ori începând de joi.

De joi?

— Ce zi e azi?

— Încă un pic și se face sâmbătă, spune el, uitându-se la ceas. Ai fost inconștientă mai bine de douăzeci și patru de ore.

Oh...

— Iar Jack și Elizabeth?

— Sunt arestați. Dar Hyde e aici, în spital, sub pază polițienească. A trebuit să-i scoată glonțul din genunchi, spune el cu amărăciune. Din fericire, nu știu exact în ce parte a spitalului e internat, altminteri probabil l-aș fi omorât cu mâna mea. Fața i se întunecă.

Mama mă-sii! Jack e internat aici?

Mă fac palidă la față. „*Asta e pentru SIP, curvo!*“, îmi răsună în minte vorbele lui. Stomacul gol mi se strânge, lacrimile îmi umezesc ochii și mă trec fiori.

— Hei, spune Christian cu glas plin de grijă, aplecându-se deasupra mea.

Îmi ia paharul din mână și mă cuprinde tandru în brațe.

— Acum ești în siguranță, îmi murmură el la ureche cu glas răgușit.

— Christian, îmi pare atât de rău, șoptesc eu, și lacrimile mi se preling pe obraji.

— Sst, îmi mângâie el părul, iar eu îi plâng la piept.

— Ce ți-am zis la telefon... suspin eu. Nu aveam de gând să te părăsesc.

— Sst. Știu, iubito.

— Da?

Vorbele lui îmi opresc lacrimile.

— Da, mi-am dat seama. În cele din urmă. Sincer, Ana, ce a fost în mintea ta? mă întreabă el pe un ton încordat.

— M-ai luat prin surprindere când am vorbit la bancă, murmur eu în gulerul cămășii lui. Cum ți-a trecut prin cap că aș putea să te părăsesc? Credeam că mă cunoști mai bine de atât. Ți-am spus de nenumărate ori că n-am să te părăsesc.

— Dar după felul îngrozitor în care m-am purtat cu tine..., șoptește el, și abia îi deslușesc vorbele. O scurtă vreme am crezut că te-am pierdut, adaugă el, strângându-mă mai tare în brațe.

— Nu, Christian. Niciodată. Voiam doar să te țin la distanță, ca să nu pun în pericol viața Miei.

Oftează, dar nu-mi dau seama dacă pentru că e furios, exasperat sau rănit.

— Cum ți-ai dat seama că nu vreau să te părăsesc? întreb eu repede, să-l distrag de la gândurile sale.

Îmi dă părul pe după ureche.

— Când m-au sunat de la bancă, tocmai aterizasem în Seattle. Înainte de asta, Sawyer îmi spusese că ți se făcuse rău și că te ducea acasă.

— Deci erai în Portland când te-a sunat Sawyer din mașină?

— Ne pregăteam de decolare. Îmi făceam griji pentru tine, spune el blând.

— Serios?

Se încrunță.

— Bineînțeles că da, spune el, mângâindu-mi buza de jos cu policarul. Știi bine că îmi trăiesc viața făcându-mi griji pentru tine.

Oh, Christian!

— Jack m-a sunat la birou, murmură el. Mi-a cerut să-i duc banii în două ore, ridic eu din umeri. Trebuia să plec, și mi s-a părut că cea mai bună scuză e să spun că mi-e rău.

Gura lui Christian se strânge într-o linie aspră:

— Și i-ai scăpat printre degete lui Sawyer. Și el e supărat pe tine.

— Cum adică, și el?

— Pentru că și eu sunt supărat.

Îi ating șovăielnic fața, mângâindu-i barba cu degetele, iar el închide ochii, plecându-și capul în palma mea.

— Nu fii supărat pe mine, te rog, șoptesc eu.

— Sunt atât de supărat pe tine. Ce ai făcut a fost un monument de nesăbuiță. La limita nebuniei.

— Ți-am zis, n-am știut ce altceva să fac.

— Se pare că nu te preocupă deloc propria siguranță. Iar acum, nu mai e vorba doar de tine, adaugă el pe un ton furios.

Buzele îmi tremură. Se gândește la Punctuleț.

Ușa se deschide, făcându-ne să tresărim, și în salon intră o tânără afro-americană cu halat alb peste o uniformă de spital albastră.

— Bună seara, doamnă Grey. Sunt dr. Bartley.

Apoi începe să mă examineze în detaliu: se uită în ochii mei cu o lanternă, îmi cere să-i ating degetele, apoi să-mi ating vârful nasului, închizând întâi un ochi, apoi pe celălalt, și îmi verifică toate reflexele. Vocea ei e blândă, iar atingerile sale, blânde — felul ei de a fi e nu doar politicos, ci și foarte cald. I se alătură și sora Nora, iar Christian se duce într-un colț al salonului și dă câteva telefoane, în timp ce doctorița și asistenta se ocupă de mine. Mi-e greu să mă concentrez la Nora, la dr. Bartley și la Christian în același timp, dar îl aud vorbind cu tatăl lui, cu mama mea și cu Kate, spunându-le că m-am trezit. În cele din urmă, lasă un mesaj vocal pentru Ray.

Ray. *Oh, la naiba...* Îmi amintesc vag de vorbele lui. A venit și el aici — da, în timp ce eram inconștientă.

Dr. Bartley îmi examinează coastele, degetele ei apăsând cu blândețe, dar ferm.

Mă crispez.

— Coastele sunt doar lovite, nu fisurate sau rupte. Ați fost norocoasă, doamnă Grey.

Mă încrunt. *Norocoasă?* Eu, una, n-aș fi folosit tocmai acest cuvânt. Se încruntă și Christian, șoptindu-mi ceva. Cred că „nesăbuită”, dar nu sunt sigură.

— Am să vă prescriu niște analgezice. Aveți nevoie de ele pentru coaste și pentru durerile de cap pe care îmi închipui că le aveți. Dar totul arată cum trebuie, doamnă Grey. Vă sfătuiesc să dormiți. În funcție de cum o să vă simțiți dimineață, s-ar putea să vă dăm drumul acasă. Dimineață o să vă examineze dr. Singh.

— Mulțumesc.

Se aud ciocănituri în ușă, și în salon intră Taylor cu o cutie de carton neagră, pe care scrie cu litere crem: *Fairmont Olympic*.

Dumnezeule mare!

— Mâncare? spune dr. Bartley cu un aer surprins.

— Doamnei Grey îi e foame, spune Christian. E supă de pui. Doctorița zâmbește.

— Supă poate să mănânce. Dar numai zeama. Nimic greu, spune ea, uitându-se la amândoi cu un aer sever, apoi iese din salon împreună cu sora Nora.

Christian trage lângă mine masa cu rotile, iar Taylor pune cutia pe ea.

— Bine ați revenit, doamnă Grey.

— Bună, Taylor. Mulțumesc.

— Cu multă plăcere, doamnă Grey.

Cred că ar vrea să spună mai multe, dar se abține.

Christian desface cutia, scoțând un termos, un bol de supă, o farfurie, un șervet, o lingură, un coșuleț cu chifle, două recipiente argintii — unu pentru sare, unu pentru piper... *Fairmont Olympic* și-a dat toată silința.

— Excelent, Taylor, spune el.

Stomacul îmi chiorăie — sunt hămesită.

— Mai doriți ceva? întreabă el.

— Nu, mersi, răspunde Christian, expediindu-l.

Taylor încuviințează din cap.

— Mulțumesc, Taylor.

— Dumneavoastră vă mai pot aduce ceva, doamnă Grey?

Arunc o privire spre Christian:

— Doar niște haine curate pentru Christian.

Taylor zâmbește:

— Da, doamnă Grey.

Christian se uită surprins la cămașa lui.

— De câtă vreme o porți? întreb eu.

— De joi-dimineață, spune el cu un zâmbet strâmb.

Taylor iese din salon.

— Și Taylor e foarte supărat pe tine, adaugă Christian pe un ton muștrător, apoi desface capacul termosului și toarnă în bol niște supă de pui cremoasă.

Și Taylor! Dar nu mă gândesc mult la asta, întrucât supa îmi distrage atenția. Miroase delicios și din ea se ridică șuvițe ademenitoare de abur. Iau o lingură, și este exact așa cum îmi doream.

— E bună? mă întreabă Christian, așezându-se iarăși pe pat.

Dau din cap cu entuziasm. Sunt stăpânită de o foame primară. Fac pauze doar ca să mă șterg la gură cu șervetul.

— Povestește-mi ce ai făcut după ce ți-ai dat seama ce se întâmpla de fapt, îi cer eu.

Christian își trece o mână prin păr și clatină din cap:

— Vai, Ana, ce bine îmi pare să te văd mâncând.

— Mi-e foame. Povestește-mi.

Se încruntă:

— Ei bine, după ce m-au sunat cei de la bancă și am crezut că lumea mea se prăbușește...

Nu-și poate ascunde durerea din glas.

Mă opresc din mâncat. *La naiba!*

— Continuă să mănânci, altfel nu-ți mai povestesc, șoptește el pe un ton ferm, încruntându-se la mine.

Așa că imi continui supa. *Bine, bine... Doamne, ce gust bun are.* Privirea i se îmblânzește și, după o clipă, își reia povestirea.

— În fine, la scurtă vreme după ce am terminat de vorbit cu tine, Taylor mi-a adus la cunoștință că Hyde a fost eliberat pe cauciune. Cum, nu știu, pentru că reușiserăm să împiedicăm orice posibilitate de cauciune. Dar asta m-a făcut să mă gândesc mai bine la ce îmi spuseseși la telefon... și mi-am dat seama că ceva era în neregulă.

— N-a fost vorba niciodată de bani, pufnesc eu brusc, simțind un fior de furie în pânțele. Cum ai putut să crezi una ca asta? ridic eu tonul. N-a fost niciodată vorba de banii tăi de căcat!

Dintr-odată, simt dureri în craniu și mă crispez. Preț de o clipă, Christian se uită la mine cu gura căscată, surprins de vehemența mea. Mijește ochii.

— Ai grijă la limbaj, mârâie el. Liniștește-te și mănâncă.

Mă uit la el cu un aer răzvrătit.

— Ana, mă previne el.

— Asta m-a rănit cel mai mult, Christian, șoptesc eu. Aproape la fel de mult ca faptul că te-ai văzut cu femeia aia.

Inspiră adânc, de parcă i-aș fi dat o palmă peste față și, dintr-odată, capătă un aer extenuat. Închizând ochii o clipă, clatină resemnat din cap.

— Știu, oftează el. Și îmi pare rău. Mai mult decât îți închipui, adaugă el, iar în ochi i se citește căința. Mănâncă, te rog. O să se răcească.

Vocea lui e blândă și convingătoare. Fac ce-mi spune, iar el oftează ușurat.

— Continuă, șoptesc eu, mestecând ilicit o bucată de carne de pui.

— Nu știam că Mia a dispărut. Am crezut că Jack te șantaja sau așa ceva. Te-am sunat din nou, dar n-ai răspuns, se încruntă el.

Ți-am lăsat un mesaj, apoi l-am sunat pe Sawyer. Între timp, Taylor se străduia să-ți localizeze mobilul. Știam că era la bancă, așa că am pornit direct într-acolo.

— Nu știu cum de m-a găsit Sawyer. Mi-a localizat și el mobilul?

— Saabul e prevăzut cu un dispozitiv de urmărire. Toate mașinile noastre au un asemenea dispozitiv. Când am ajuns la bancă, deja plecaseși, și te-am urmărit. De ce zâmbești?

— Cred că, în sinea mea, știam că o să mă urmărești.

— Și ce e amuzant în asta? întreabă el.

— Jack îmi ceruse să-mi arunc telefonul. Așa că am șterpelit din birou mobilul lui Whelan — pe al lui l-am aruncat. Pe al meu l-am pus în una dintre gențile sport, ca să poți da de urma banilor tăi.

Christian oftează.

— Banii noștri, Ana, spune el cu glas scăzut. Mănâncă.

Șterg bolul de supă cu o bucată de pâine și o arunc în gură. Pentru prima oară după multă vreme, mă simt sătulă — în ciuda conversației noastre.

— Am terminat.

— Bravo.

Se aud ciocănituri în ușă, iar sora Nora intră din nou în salon, ținând în mână un păhărel de hârtie. Christian îmi ia bolul din față și pune totul la loc în cutie.

— Remediul pentru durere, îmi zâmbește Nora, arătându-mi pastila albă din păhărelul de hârtie.

— Am voie s-o iau dacă sunt însărcinată?

— Da, doamnă Grey. E o pilulă Lortab — n-o să afecteze copilul.

Încuviințez recunoscător din cap. Simt că-mi zvâcnește capul. O înghit cu o gură de apă.

— Ar trebui să vă odihniți, doamnă Grey, îmi spune Nora, apoi se uită la Christian cu un aer sever.

Christian face un semn aprobator.

Nu!

— Pleci? întreb eu, cuprinsă brusc de panică.

Nu pleca — abia am început să vorbim!

— Doamnă Grey, răspunde Christian, dacă îți închipui că am să te scap din priviri măcar o clipă, te înșeli amarnic.

Nora pufnește, dar se apleacă deasupra mea și îmi aranjează pernele în așa fel, încât sunt nevoită să mă întind pe spate.

— Noapte bună, doamnă Grey, îmi spune ea, apoi îi aruncă încă o privire severă lui Christian și pleacă.

După ce închide ușa în urma ei, Christian ridică o sprânceană:

— Cred că sora Nora nu mă inghite.

Stă în picioare lângă pat, cu un aer obosit, și deși mi-aș dori să rămână, știu că ar trebui să-l conving să se ducă acasă.

— Și tu ai nevoie de odihnă, Christian. Du-te acasă. Ești frânt de oboseală.

— Nu te las singură. Am să dorm pe fotoliu.

Mă încrunt la el, apoi mă întorc pe o parte.

— Dormi cu mine.

Se încruntă:

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

— Nu vreau să-ți fac rău din greșeală.

— N-ai să-mi faci rău. Te rog, Christian.

— Ai o perfuzie în mână.

— Christian, te rog.

Se uită la mine, și îmi dau seama că e tentat de propunere.

— Te rog, ridic eu pătura, invitându-l în pat.

— La dracu', mă întind lângă tine, spune el, apoi își dă jos pantofii și șosetele și se bagă cu grijă sub pătură, luându-mă ușor în brațe.

Îmi sprijin capul pe pieptul său, iar el mă sărută pe păr.

— Cred că sora Nora n-o să fie tocmai încântată, șoptește el pe un ton conspirativ.

Chicotesc, dar mă opresc imediat din pricina durerii din piept:

— Nu mă face să râd. Mă doare.

— Oh, dar ador chicotitul tău, răspunde el în șoaptă cu un pic de tristețe în glas. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare foarte, foarte rău.

Mă sărută iarăși pe păr și inspiră adânc, dar nu-mi dau seama pentru ce își cere scuze... pentru că m-a făcut să râd? Sau pentru situația dificilă în care ne aflăm? Îmi așez mâna peste inima lui, iar el își așază ușor mâna peste a mea. Tăcem amândoi preț de o clipă.

— De ce te-ai dus s-o vezi pe femeia aia?

— Oh, Ana, oftează el. Vrei să discutăm despre asta acum? Nu putem s-o lăsăm baltă? Îmi pare rău, bine?

— Trebuie să știu.

— Am să-ți spun mâine, mormăie el iritat. Ah, iar detectivul Clark vrea să vorbească cu tine — mă rog, o simplă formalitate. Iar acum, dormi.

Mă sărută pe păr. Oftez din rărunchi. Trebuie să știu de ce. Măcar spune că regretă. Tot e ceva, încuviințează vocea mea interioară, care se pare că azi e în toane bune. Of, detectivul Clark. Mă înfior la gândul că va trebui să re trăiesc evenimentele de joi pentru el.

— Știm de ce a făcut Jack toate astea?

— Îhî, murmură Christian.

Sunt liniștită de urcușul și coborâșul lent al pieptului său, ce îmi leagănă blând capul, învăluindu-mă în somn pe măsură ce respirația i se domolește. Dar, înainte să adorm, încerc să pun cap la cap fragmentele de conversație pe care le-am auzit în perioada cât am fost la granița conștienței, dar simt că îmi scapă printre degete, rămânând complet inaccesibile, însă chinuindu-mă de la marginea memoriei. Of, e frustrant și extenuant... și...

Sora Nora are buzele ținute și mâinile încrucișate pe piept cu un aer ostil. Duc degetul la gură.

— Vă rog, lăsați-l să doarmă, șoptesc eu, mijind ochii în lumina zorilor.

— Acesta este patul dumneavoastră, nu al dumnealui, șuieră ea pe un ton sever.

— Am dormit mai bine cu el lângă mine, insist eu, sărind în apărarea soțului meu — și chiar așa e.

Christian se mișcă, asistenta și cu mine rămânem nemișcate.

— Nu mă atinge. Gata, s-a terminat. Doar Ana, bâiguie el în somn.

Mă incrunț. Rareori l-am auzit pe Christian vorbind în somn — e drept, poate pentru că doarme mai puțin decât mine. Până acum, nu i-am auzit decât coșmarurile. Brațele lui se înfășoară în jurul meu și mă strâng, iar eu mă crispez.

— Doamnă Grey..., se incrunță Nora.

— Vă rog, o implor eu.

Clatină din cap, se răsucește pe călcâie și pleacă, iar eu mă ghemuiesc iarăși la pieptul lui Christian.

Când mă trezesc, Christian nu mai e în salon. Soarele se revarsă prin ferestre, și abia acum văd cum arată încăperea de fapt. *Am flori!* Nu le-am observat aseară. Sunt mai multe buchete. Mă întreb într-o doară de la cine or fi.

Un ciocănit discret în ușă îmi distrage atenția, iar Carrick vâra capul pe după ușă. Zâmbește radios când vede că sunt trează.

— Pot să intru? întreabă el.

— Sigur.

Intră în salon și se apropie de mine, evaluându-mă cu privirea lui perspicace. E îmbrăcat cu un costum negru — probabil e în timpul programului. Se apleacă și mă sărută pe frunte, luându-mă prin surprindere.

— Pot să iau loc?

Incuvîntez din cap, iar Carrick se așază pe marginea patului și mă ia de mână.

— Draga mea fată curajoasă și nesăbuită, nu știu cum ți-aș putea mulțumi pentru ce ai făcut pentru fica mea. Probabil i-ai salvat viața. Am să-ți fiu dator toată viața.

Vocea îi tremură, copleșită de recunoștință și compasiune.

Oh... Nu știu ce să spun. Îl strâng de mână, dar nu spun nimic.

— Cum te simți?

— Mai bine. Am dureri în continuare, adaug eu cu sinceritate.

— Ți-au dat analgezice?

— Lor... nu mai știu cum.

— Bine. Unde e Christian?

— Nu știu. Când m-am trezit, nu mai era în salon.

— N-o să lipsească mult, sunt sigur. N-a vrut să plece de lângă tine cât ai fost inconștientă.

— Știu.

— E un pic supărat pe tine, pe bună dreptate, de altfel, zâmbește el superior.

Ah, vasăzică de la el a luat Christian zâmbetul ăsta.

— Christian e mereu supărat pe mine.

— Serios? surâde Carrick cu un aer mulțumit, ca și când ar fi un lucru bun, iar surâsul lui e molipsitor.

— Mia cum se simte?

Ochii i se întunecă și surâsul îi dispare de pe buze.

— Se simte mai bine. Și e al naibii de supărată. Cred că furia e reacția firească față de ce i s-a întâmplat.

— E internată aici?

— Nu, e acasă. Nu cred că Grace ar lăsa-o să-i scape din ochi.

— Cunosoc sentimentul.

— Iar tu trebuie să ai mai multă grijă pe viitor, mă dojenește el. Aș vrea să nu te mai expui la riscuri inutile — nici pe tine, nici pe nepotul meu.

Mă înroșesc. Știe!

— Grace s-a uitat pe fișa ta medicală. De la ea am aflat. Felicitări!

— Ăă... mulțumesc.

Se uită la mine cu ochi blânzi, dar se încruntă din pricina expresiei mele.

— Christian o să vină în curând, spune el blând. Acest copil o să fie nemaipomenit pentru el. Dar... mai dă-i niște timp.

Mișc ușor din cap. *Oh... dacă au stat de vorbă.*

— Trebuie să plec. Sunt așteptat la tribunal, zâmbeste el și se ridică de pe pat. Trec pe la tine mai târziu. Grace îi apreciază foarte mult pe dr. Singh și dr. Bartley — sunt medici foarte pricepuți.

Se aplecă și mă sărută încă o dată.

— Vorbesc serios, Ana. N-am să te pot răsplăti niciodată pentru ce ai făcut pentru noi. Mulțumesc.

Mă uit în ochii lui și brusc mă simt copleșită, dar reușesc să-mi stăpânesc lacrimile. Carrick mă mângâie cu tandrețe pe obraz, apoi se răsucește pe călcâie și iese din salon.

Vai de mine. Recunoștința lui m-a emoționat profund. Poate că ar fi momentul să trec peste povestea cu contractul prenupțial. Vocea mea interioară mă aprobă — din nou. Clatin din cap și cobor ușor din pat. Mă bucur să constat că sunt mult mai sigură pe picioare decât ieri. Deși am dormit cu Christian în pat, m-am odihnit bine și simt că mi s-au reîmprospătat puterile. Capul încă îmi zvâcnește, dar e o durere surdă și enervantă, care nu seamănă cu chinul de ieri. Sunt înțepenită și am dureri în tot corpul, dar trebuie să mă spăl — mă simt murdară —, așa că mă duc în baie.

— Ana! strigă Christian.

— Sunt în baie, răspund eu.

Tocmai m-am spălat pe dinți și mă simt mai bine. Nu iau în seamă reflexia din oglindă. *Doamne, ce rău arăt!* Când deschid ușa, Christian stă pe pat, ținând în mâini o tavă cu mâncare. Arată cu totul altfel: e îmbrăcat complet în negru, e bărbierit și spălat, și are un aer odihnit.

— Bună dimineața, doamnă Grey, spune el radios. Ți-am adus micul dejun.

Are un aer tineresc și bine dispus.

Uau! Mă urc iarăși în pat cu un zâmbet larg pe buze. Trage lângă mine măsuța pe rotile și ridică șervetul de pe tavă, dând la iveală micul dejun: fulgi de ovăz cu lapte și fructe deshidratate, clătite cu sirop de arțar, bacon, suc de portocale și ceai Twinings. Îmi lasă gura apă — mi-e foarte foame. Beau sucul de portocale din câteva sorbituri, apoi încep să mănânc fulgii de ovăz. Christian stă pe pat și mă urmărește, zâmbind superior.

— Ce-i? întreb eu cu gura plină.

— Îmi place să te văd mâncând, spune el, dar cred că altul e motivul pentru care zâmbește. Cum te simți?

— Mai bine, murmur eu printre îmbucături.

— Nu te-am văzut niciodată mâncând așa.

Mă uit la el și mi se strânge inima. Trebuie să aducem în discuție micul elefant care se află cu noi în salon:

— Pentru că sunt însărcinată, Christian.

Pufnește, iar buzele i se curbează într-un zâmbet ironic:

— Dacă aș fi știut că ai să mănânci cu atâta poftă după ce te las gravidă, poate că aș fi făcut-o mai devreme.

— Christian Grey! spun eu, rămânând cu gura căscată și punând jos castronul cu fulgi.

— Nu te opri din mâncat, mă dojenește el.

— Christian, trebuie să discutăm despre asta.

— Ce-ar fi de discutat? O să fim părinți, ridică el din umeri, străduindu-se din răspuțeri să pară degajat, dar pe chipul său nu se citește decât frica.

Dând tava la o parte, mă apropii de el și îi cuprind mâinile în ale mele.

— Ești speriat, șoptesc eu. Am înțeles.

Se uită la mine cu un aer impasibil și cu ochi mari, iar mina tinerască de mai devreme îi dispare de pe chip.

— Și eu sunt speriată, e normal, adaug eu tot în șoaptă.

— Oare ce fel de tată o să fiu? întreabă el cu glas scăzut, și abia îi disting vorbele.

— Oh, Christian, îmi înăbuș eu un scâncet. Un tată care își dă toată silința. E tot ce poate face oricare dintre noi.

— Ana, nu știu dacă am să pot...

— Bineînțeles că o să poți. Ești iubitor, amuzant și puternic. Și o să impui limite. Copilului nostru n-o să-i lipsească nimic.

Stă nemișcat, uitându-se la mine cu o mină neîncrezătoare pe chipul său frumos.

— Da, ideal ar fi fost să mai așteptăm, murmur eu. Să avem mai mult timp doar pentru noi doi. Dar o să fim trei și o să creștem împreună. O să fim o familie. Iar copilul tău o să te iubească necondiționat, la fel ca mine.

Ochii mi se umezesc.

— Oh, Ana, șoptește Christian cu neliniște și durere în glas. După ce am vorbit la telefon, am crezut că te-am pierdut. Apoi iarăși am crezut că te-am pierdut, când te-am văzut întinsă în parcare, palidă, rece și leșinată — mi-am văzut cu ochii toate spaimile... Dar iată cât de curajoasă și puternică ești... Reușești să mă încurajezi și pe mine... Și încă mă iubești după tot ce am făcut.

— Da, te iubesc, Christian — cu disperare. Am să te iubesc întotdeauna.

Luându-mi ușor capul în palme, îmi șterge lacrimile cu policarii. Se uită la mine — ochi cenușii ațintiți în ochi albaștri —, și nu văd decât teamă, uimire și iubire.

— Și eu te iubesc, murmură el, apoi mă sărută tandru, ca un bărbat care își adoră soția. Am să mă străduiesc să fiu un tată bun, îmi șoptește el pe buze.

— Ai să te străduiești și ai să reușești. Și să privim lucrurile în față: nu prea ai de ales, pentru că Punctuleț și cu mine n-o să plecăm nicăieri.

— Punctuleț?

— Punctuleț.

Ridică din sprâncene:

— Eu aveam în minte un alt nume — Junior.

- Atunci Junior.
- Dar imi place și Punctuleț, zâmbește el sfios și mă sărută încă o dată.

Capitolul 24

— Oricât aş vrea eu să te sărut toată ziua, ți se răcește micul dejun, îmi șoptește el.

Se uită la mine cu un aer amuzat, dar acum are ochii mai întunecați și mai senzuali. Dumnezeuule mare, iar i s-a schimbat starea. Domnul Meu cel Schimbător.

— Mănâncă, îmi poruncește el cu glas blând.

Înghit în sec ca răspuns la privirea lui arzătoare și mă întind la loc în pat, având grijă să nu-mi smulg perfuzia din mână. Îmi întinde tava în față. Fulgii de ovăz cu lapte s-au răcit, dar clătitele încă sunt calde, întrucât au stat acoperite — ba chiar îmi lasă gura apă.

— Știi, murmur eu printre înghițituri, Punctuleț s-ar putea să fie fată.

Christian își trece o mână prin păr.

— Două femei, ai? spune el alarmat, iar expresia senzuală îi dispare de pe chip.

Mama mă-sii!

— Ai vreo preferință?

— Preferință?

— Băiat sau fată?

Se încruntă.

— Vreau doar să fie sănătos, spune el cu glas scăzut, evident derutat de întrebare. Mănâncă, îmi poruncește el, și știu că încearcă să evite subiectul.

— Mănânc, mănânc... Doamne, stai calm, Grey!

Mă uit precaut la el. Colțurile ochilor îi sunt ridate de grijă. A spus că o să-și dea silința, dar știu că încă e speriat de copil. *Oh, Christian, și eu sunt speriată.* Se așază pe fotoliul de lângă pat, luând în mână un exemplar din *Seattle Times*.

— Iarăși ai apărut în ziare, doamnă Grey, spune el cu amărăciune.

— Iarăși?

— Presa de azi nu face decât să prezinte într-o formă nouă povestea de ieri, dar pare o relatare destul de exactă a faptelor. Vrei s-o citești?

Clatin din cap:

— Mănânc, citește-mi-o tu.

Zâmbește ironic și începe să citească articolul cu voce tare. Reportajul îi descrie pe Jack și Elizabeth ca pe niște Bonnie și Clyde ai zilelor noastre, relatând pe scurt răpirea Miei, implicarea mea în salvarea ei și faptul că Hyde și cu mine suntem internați în același spital. De unde află presa toate detaliile astea? Trebuie s-o întreb pe Kate.

— Te rog, mai citește-mi ceva, îi spun lui Christian după ce termină articolul. Îmi place să te ascult.

Îmi face pe plac și îmi citește un reportaj despre o prosperă afacere cu sendvișuri și un articol despre faptul că Boeing a trebuit să amâne lansarea unui nou model de avion. Christian se încruntă în timp ce citește. Dar, ascultându-i vocea liniștitoare în timp ce mănânc și știind că eu, Punctulețul meu și Mia suntem teferi cu toții,

trăiesc un minunat moment de liniște, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Înțeleg că soțul meu e speriat din pricina copilului, dar nu îmi dau seama de profunzimea fricii lui. Hotărâsc să vorbesc mai mult cu el despre asta. Să văd dacă pot să-l liniștesc. Ce mă uimește e că nu i-au lipsit modelele pozitive de părinți: atât Grace, cât și Carrick sunt părinți exemplari, sau cel puțin așa pare. Poate că relația cu Scorpia Băgăcioasă l-a pervertit atât de mult. Mi-ar plăcea să pot crede asta, dar, de fapt, cred că are legătură cu mama lui naturală — cu toate că nici doamna Robinson nu i-a fost de mare ajutor. Îmi opresc șirul gândurilor, amintindu-mi o conversație purtată în șoaptă. *La naiba!* Se ivește de la periferia memoriei, și îmi dau seama că e din perioadă când eram inconștientă. Christian stând de vorbă cu Grace. Dar amintirea se pierde în negura din mintea mea. *Of, e atât de frustrant.*

Mă întreb dacă o să-mi spună din proprie inițiativă de ce s-a dus să se vadă cu ea sau va trebui să-l trag de limbă. Mă pregătesc să-l întreb, dar se aud ciocănituri în ușă.

Detectivul Clark intră în salon cu un zâmbet reținut, dând de înțeles că regretă deranjul. Și chiar are motive să-i pară rău: când îl văd, inima mi se strânge.

— Domnule Grey, doamnă Grey. Vă întrerup?

— Da, pufnește Christian.

Dar Clark nu-l ia în seamă.

— Îmi pare bine că v-ați trezit, doamnă Grey. Trebuie să vă pun câteva întrebări despre după-amiaza de joi. O simplă formalitate. E un moment potrivit?

— Sigur, băigui eu, cu toate că nu vreau să-mi reamintesc evenimintele de joi.

— Soția mea ar trebui să se odihnească, se zbârlește Christian.

— N-o să dureze mult, domnule Grey. Și în felul ăsta o să scăpați de mine mai repede.

Christian se ridică și îi oferă fotoliul lui Clark, apoi ia loc pe pat, lângă mine, mă ia de mână și mi-o strânge cu un aer liniștitor.

Clark își termină interogatoriul în jumătate de oră. N-am aflat nimic nou, dar i-am povestit evenimentele de joi cu glas scăzut și ezitant, iar Christian s-a albit la față și a făcut grimase la anumite părți.

— Mi-aș dori să fi țintit mai sus, mormăie Christian.

— Doamna Grey ar fi făcut un serviciu femeilor din întreaga lume, incuviințează detectivul.

Ce?

— Vă mulțumesc, doamnă Grey. Asta-i tot deocamdată.

— N-o să-l mai puneți în libertate, nu-i așa?

— Cred că de data asta nu va mai obține eliberarea pe cauciune.

— Știm cine i-a plătit cauciunea? întreabă Christian.

— Nu, domnule Grey. Plata a fost făcută confidențial.

Christian se încruntă, dar cred că are în minte câteva persoane care ar fi putut face asta. Clark se ridică să plece chiar în clipa când intră în cameră dr. Singh și doi rezidenți.

După o examinare amănunțită, dr. Singh decide că pot merge acasă. Christian respiră ușurat.

— Doamnă Grey, va trebui să fiți atentă la înrăutățirea durerilor de cap și la încetșarea vederii. Dacă veți constata vreunul dintre aceste simptome, să veniți imediat la spital.

Incuviețez din cap, încercând să-mi stăpănesc bucuria că mă întorc acasă. Dr. Singh dă să plece, iar Christian o roagă să stea de vorbă cu ea pe coridor, dar lasă ușa întredeschisă. Nu-i aud întrebarea, dar doctorița îi răspunde zâmbind:

— Da, domnule Grey, e în regulă.

Christian surăde și se întoarce în salon cu un aer bucuros.

— Despre ce era vorba?

— Despre sex, răspunde el cu un zâmbet lasciv.

Oh. Mă înroșesc.

— Și?

— Ești numai bună pentru sex, rânjește el.

Oh, Christian!

— Mă doare capul, îi răspund eu tot cu un rânjet.

— Știu. O să fii intangibilă o vreme. Doar am întrebat.

Intangibilă? Mă încrunt, simțind o ușoară undă de dezamăgire.

Nu sunt sigură că vreau să fiu intangibilă.

Sora Nora intră în salon să-mi scoată perfuzia și îi aruncă lui Christian o privire încruntată. E una dintre puținele femei care sunt imune la farmecul lui. Răsuflu ușurată când iese cu suportul pentru perfuzii.

— Mergem acasă? mă întreabă Christian.

— Mai întâi aș vrea să-l văd pe Ray.

— Sigur.

— Știe că sunt însărcinată?

— M-am gândit că vrei să-i spui tu însăși. Nu i-am spus nici mamei tale.

— Mulțumesc, zâmbesc eu, recunoscătoare că nu mi-a furat vestea-trăsnet pe care urmează să le-o dau.

— Mama mea știe, adaugă el. Ți-a văzut fișa medicală. A aflat și tata. În rest, nu mai știe nimeni. Mama a zis că, de obicei, cuplurile așteaptă vreo douăsprezece săptămâni înainte să dea vestea... să fie sigure, îmi explică el, ridicând din umeri.

— Nu cred că sunt pregătită să-i spun lui Ray.

— Trebuie să te previn, e al naibii de supărat. Mi-a zis că ar trebui să-ți dau o bătaie la fund.

Ce? Christian izbucnește în râs când îmi vede expresia îngrozită.

— I-am spus că aș fi mai mult decât încântat să-i fac pe plac.

— Nu pot să cred! protestez eu, deși îmi vine în minte ecoul unei conversații șoptite — da, Ray a fost aici în timp ce eram inconștientă...

Christian îmi face cu ochiul:

— Uite, Taylor ți-a adus niște haine curate. Te ajut să te îmbraci.

După cum m-a prevenit Christian, Ray e furios. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de supărat. În mod înțelept, Christian a hotărât să ne lase singuri. Deși e taciturn de obicei, Ray își umple

salonul cu muștrări la adresa mea, certându-mă pentru comportamentul iresponsabil. Iarăși am doisprezece ani.

Oh, tată, te rog să te liniștești. Supărarea nu-ți face bine la presiunea arterială.

— Și a trebuit să suport și reproșurile maică-tii, mormăie el, dând din mâini cu un aer exasperat.

— Tată, îmi pare rău.

— Și bietul Christian! Nu l-am văzut niciodată așa. Povestea asta l-a îmbătrânit. Amândoi am îmbătrânit câțiva ani în ultimele două zile.

— Ray, îmi pare rău.

— Maică-ta așteaptă s-o suni, adaugă el pe un ton mai liniștit.

Îl sărut pe obraz și, în cele din urmă, își încheie tirada.

— Am s-o sun. Îmi pare foarte rău. Dar mersi că m-ai învățat să trag.

Se uită la mine cu o mândrie paternă prost camuflată.

— Mă bucur că ai țintă bună, spune el cu un aer posac. Iar acum, du-te acasă și odihnește-te.

— Arăți bine, tată, încerc eu să schimb subiectul.

— Iar tu ești palidă.

Frica lui iese brusc la iveală. Chipul său capătă expresia pe care o avea Christian aseară.

— Mă simt bine, spun eu, luându-l de mână. Promit că n-am să mai fac niciodată așa ceva.

Mă strânge de mână și mă ia în brațe.

— Dacă ai fi pățit ceva..., șoptește el cu glas răgușit, și ochii i se umezesc.

Nu sunt obișnuit ca tatăl meu vitreg să-și arate emoțiile.

— Tată, n-am pățit nimic. Nimic care să nu poată fi vindecat cu un duș fierbinte.

Ieșim pe ușa din spate a spitalului, ca să evităm paparazzii adunați la intrarea din față, iar Taylor ne conduce la SUV.

Urcăm în mașină, iar Christian nu spune nimic, în timp ce Sawyer pornește spre casă. Evit privirea lui Sawyer care se uită la mine în retrovizor — mi-e jenă că l-am lăsat cu buza umflată în holul băncii. O sun pe mama, care plânge încontinuu. Mare parte din drumul spre casă mă străduiesc s-o liniștesc, iar în cele din urmă reușesc, promițându-i că îi vom face o vizită în curând. Cât timp stau de vorbă cu ea, Christian mă ține de mână, mângâindu-mi degetele cu policarul. E agitat... ceva nu-i dă pace.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu când reușesc să scap de mama.

— Welch vrea să mă vadă.

— Welch? De ce?

— A aflat ceva despre nenorocitu' ăla de Hyde, răspunde el cu dispreț, și simt un fior rece pe șira spinării. N-a vrut să-mi spună la telefon despre ce-i vorba.

— Oh.

— Se întoarce în după-amiaza asta de la Detroit.

— Crezi că a descoperit o legătură?

Christian aprobă printr-o mișcare a capului.

— Ce crezi că ar putea fi?

— Habar n-am, se încruntă el cu un aer nedumerit.

Taylor intră în garajul de la Escala și oprește lângă lift, așteptând să coborâm, apoi se duce să parcheze. În garaj suntem feriți de fotografii care așteaptă la intrarea în clădire. Christian mă ajută să cobor din mașină și, ținându-mă pe după mijloc, mă conduce la lift.

— Îți pare bine că te întorci acasă?

— Da, șoptesc eu.

Dar când intru în cabina familiară a liftului, mă copleșește brusc gravitatea întâmplărilor prin care am trecut, și încep să tremur.

— Hei..., murmură Christian, luându-mă în brațe. Ești acasă. Ești în siguranță, spune el și mă sărută pe păr.

— Oh, Christian.

Un zăgaz pe care nici nu-l bănuiam se rupe în adâncul meu și izbucnesc în plâns.

— Sst..., șoptește Christian, lipindu-mi capul de pieptul lui.

Dar e prea târziu. Plâng în hohote cu fruntea sprijinită de tricoul lui, amintindu-mi loviturile lui Jack — „Asta e pentru SIP, curvo!” —, cum i-am spus lui Christian că îl părăsesc — „Mă părăsești?” — și frica mea paralizantă: frica pentru Mia, pentru mine și pentru Punctuleț.

Când se deschid ușile liftului, Christian mă ia în brațe ca pe un copil și iese în holul de la intrare. Îmi petrec brațele în jurul gâtului său plângând liniștit.

Mă duce în baia noastră și mă așază cu grijă pe scaun.

— Baie? mă întreabă el.

Clatin din cap. Nu... nu... nu ca pe Leila.

— Duș?

Vocea lui e plină de îngrijorare.

Încuvîntez din cap printre lacrimi. Vreau să dau jos murdăria strânsă în ultimele zile, să spăl amintirea loviturilor lui Jack. „Curvă parvenită!” Hohotesc în palme, în timp ce zgomotul dușului umple baia.

— Hei, susură Christian și, ingenunchind în fața mea, îmi depărtează palmele de pe obrajii brăzdați de lacrimi și îmi cuprinde fața în mâini.

Mă uit în ochii lui, clipind ca să îndepărtiez lacrimile care îmi încețoșează privirea.

— Ești în siguranță. Amândoi sunteți în siguranță, șoptește el. Punctuleț și cu mine. Ochii mi se umezesc din nou.

— Oprește-te. Nu suport să te văd plângând, spune el cu glas răgușit.

Policarii săi îmi șterg obrajii, dar lacrimile nu conținesc.

— Îmi pare rău, Christian. Îmi pare rău pentru tot. Pentru că te-am îngrijorat, pentru că am pus totul în pericol... pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Șss, iubito, mă sărută el pe frunte. Îmi pare rău. Pentru tangou e nevoie de doi, Ana, adaugă el cu un zâmbet strâmb. Mă rog, așa

spune mama tot timpul. Și eu am spus și am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Ochii lui cenușii au o expresie tristă și spăsită.

— Hai să te dezbrăcăm, spune el cu glas blând.

Mă șterg la nas cu dosul palmei, iar el mă sărută încă o dată pe frunte.

Apoi mă dezbracă repede, trăgându-mi cu grijă tricoul peste cap. Dar nu mă mai doare capul așa de tare. Ducându-mă la duș, își dă jos hainele într-un timp record, apoi vine lângă mine, sub ploaia de apă fierbinte. Mă ia în brațe și mă ține lipită de el o vreme îndelungată, în timp ce apa se revarsă liniștitor peste noi.

Eu plâng la pieptul său, iar el mă sărută din când în când pe păr și mă leagănă ușor sub apa caldă. Îi simt pielea pe pielea mea și părul de pe piept pe obraz... bărbatul pe care îl iubesc... acest bărbat frumos și neîncrezător în forțele proprii, pe care aș fi putut să-l pierd din pricina nesăbuiinței mele. E un gând dureros, care îmi dă fiori, dar sunt recunoscătoare că încă e alături de mine, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Are să-mi dea câteva explicații, dar acum nu vreau decât să mă bucur de brațele sale protectoare și liniștitoare în jurul meu. Și îmi dau seama că explicațiile trebuie să mi le dea din proprie inițiativă. Nu pot să-l forțez — inițiativa trebuie să fie a lui. Nu vreau să mă transform într-o soție cicălitoare, care încearcă să smulgă mărturisiri cu cleștele de la soțul ei. Ar fi epuizant. Știu că mă iubește. Știu că mă iubește mai mult decât a iubit vreodată pe altcineva, și pentru moment, asta e suficient. E un gând eliberator. Mă opresc din plâns și fac un pas în spate.

— Te simți mai bine? mă întreabă el.

Dau aprobator din cap.

— Bine. Acum, dă-mi voie să mă uit la tine, spune el și, preț de o clipă, nu-mi dau seama la ce se referă.

Dar Christian mă ia de mână și îmi examinează brațul pe care am căzut când m-a lovit Jack. Am vânătăi pe umăr și zgârieturi pe

cot și pe încheietura mâinii. Le sărută pe fiecare în parte, apoi ia de pe policioară un burete moale și gelul de duș, iar mirosul familiar de iasomie îmi umple nările.

— Întoarce-te, spune el și începe să-mi spele cu grijă brațul rănit, apoi gâtul, umerii, spatele și celălalt umăr.

Mă întoarce cu umărul spre el și își plimbă degetele lungi pe coastele mele, iar când ajunge la vânătaia de pe șold, mă crispez. Privirea i se întunecă, iar buzele i se strâng, oftând printre dinți cu furie.

— Nu mă doare, murmur eu, încercând să-l liniștesc.

Mă fixează cu ochii lui scăpărători.

— Aș vrea să-l omor. Aproape am făcut-o, șoptește el criptic.

Mă încrunt, iar expresia lui sumbră îmi dă fiori. Mai pune niște gel de duș pe burete și, cu o tandrețe înduioșătoare, îmi spală coastele și fesele, apoi picioarele, așezându-se în genunchi. Face o pauză să se uite cu atenție la genunchi, mângâindu-mi vânătaia cu buzele, apoi continuă să-mi spele gambele și picioarele. Întind mâna și îl mângâi pe cap, trecându-mi degetele prin părul lui. Se ridică în picioare și își plimbă degetele pe vânătaia de pe coaste.

— Oh, iubito, oftează el cu durere în glas, iar pe chip i se așterne o mină furioasă.

— Mă simt bine, spun eu, trăgându-i capul spre mine și sărutându-l pe gură.

Ezită să-mi răspundă la sărut, dar când limba mea se întâlnește cu a lui, trupul i se lipește de al meu.

— Nu, îmi șoptește el după o clipă, dându-se în spate. Hai să te spălăm.

Are o mină sobră. *La naiba...* Vorbește serios. Țugui buzele, iar atmosfera dintre noi se înseninează într-o clipă. Surâde și mă sărută scurt.

— Te spălăm, accentuează el. Nu te murdărim.

— Îmi place să fiu murdară...

— Și mie, doamnă Grey. Dar nu aici, nu acum.

la șamponul și, înainte să-l pot convinge să facem altceva, începe să-mi spele părul.

Și mie îmi place să fiu curată. Mă simt revigorată și nu știu dacă e de la duș, de la plâns sau de la hotărârea de a nu-l mai trage de limbă. Mă înfășoară într-un prosop mare, apoi își leagă unul în jurul șoldurilor, în timp ce eu îmi șterg părul cu mișcări precaute. Încă mă doare capul, dar e o durere surdă și persistentă, ușor de suportat. Am niște analgezice de la dr. Singh, dar mi-a zis să nu le iau decât dacă am mare nevoie de ele.

În timp ce îmi șterg părul, mă gândesc la Elizabeth.

— Tot nu înțeleg cum de s-a înhăitat Elizabeth cu Jack.

— Eu înțeleg, murmură Christian pe un ton sumbru.

Deci știe. Mă încrunt la el, dar când îi văd trupul, mintea îmi zboară în altă parte. Christian își șterge părul cu un prosop, iar pieptul și umerii încă îi sunt presărați cu picături de apă ce strălucesc în lumina becurilor cu halogen. Face o pauză și zâmbește.

— Admiri priveliștea?

— Cum ți-ai dat seama? întreb eu, încercând să ignor faptul că am fost prinsă holbându-mă la soțul meu.

— Că admirî priveliștea? mă tachinează el.

— Nu, îl dojenesc eu. De unde știi ce motive a avut Elizabeth.

— Mi-a sugerat detectivul Clark.

Mă uit la el cu o mină întrebătoare și îmi vine în minte o altă amintire vagă din perioada cât am fost inconștientă. Clark era în salon. Mi-aș dori să-mi pot aminti ce a spus atunci.

— Hyde avea înregistrări video. Cu toate asistentele lui. Pe mai multe stick-uri USB.

Ce? Mă încrunt, simțind că mi se strânge pielea pe frunte.

— Înregistrări în care i-o trage lui Elizabeth și tuturor asistentelor lui.

Oh!

— Exact. Material pentru șantaj. Îi place sexul brutal, se încruntă Christian, iar pe chip i se așterne o expresie dezorientată, care apoi face loc dezgustului.

Se face palid la față, dezgustul său transformându-se în dispreț față de sine. Bineînțeles, și lui Christian îi place sexul brutal.

— Nu te gândești la asta.

Vorbele mi se desprind de pe buze înainte să le pot opri, iar Christian se încruntă.

— La ce să nu mă gândesc? întreabă el, rămânând nemișcat și uitându-se la mine cu neliniște.

— Nu semeni deloc cu el.

Expresia ochilor lui se înăsprește, dar nu spune nimic, confirmându-mi că exact la asta se gândea.

— Nu semeni cu el, repet eu pe un ton ferm.

— Suntem făcuți din același aluat.

— Ba nu, ripostez eu, deși înțeleg de ce ar putea crede asta.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus când zburam spre Aspen: *Tatăl lui a murit în urma unei bătăi într-un bar, iar mama și-a înecat amarul în băutură. Hyde a fost în mai multe orfeline... și a intrat în tot felul de necazuri. Mai ales pentru că fura mașini. A stat o vreme la școala de corecție.*

— Amândoi aveți un trecut zbuciumat și amândoi v-ați născut la Detroit. Asta-i tot, Christian, spun eu, sprijinind mâinile în șold, cu pumnii încheiați.

— Ana, încrederea ta în mine e emoționantă, mai ales în lumina ultimelor zile. O să aflăm mai multe când o să vină Welch, încheie el, expediind subiectul.

— Christian...

Dar mă oprește cu o sărutare.

— Ajunge, șoptește el, și îmi amintesc hotărârea de a nu-l mai trage de limbă.

— Și nu te bosumfla, adaugă el. Vino, lasă-mă să-ți usuc părul.

Și îmi dau seama că e un subiect închis.

După ce mă îmbrac cu un tricou și niște pantaloni de trening, mă așez între picioarele lui Christian, iar el îmi usucă părul.

— Detectivul Clark ți-a mai zis ceva cât am fost inconștientă?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Am auzit câteva dintre conversațiile tale.

Peria mi se oprește în păr.

— Serios? întreabă el pe un ton dezinvolt.

— Da. Pe cele cu Ray, cu tatăl tău, cu detectivul Clark... cu mama ta.

— Și cu Kate?

— A venit și Kate?

— Da, ți-a făcut o scurtă vizită. Și ea e supărată pe tine.

Mă răsucesc în poala lui.

— Termină cu porcăria asta — *toată lumea e supărată pe Ana!*

— Țsta e adevărul, răspunde el, uimit de izbucnirea mea.

— Da, am fost nesăbuită, dar sora ta era în pericol.

Chipul i se innegurează.

— Da, așa este.

Oprește uscătorul de păr și îl pune pe pat, apoi mă apucă de bărbie.

— Mulțumesc, spune el, luându-mă prin surprindere. Dar gata cu nesăbuița. Pentru că data viitoare, am să-ți trag o bătaie la fund de o să vezi stele verzi.

Rămân cu gura căscată.

— N-ai face una ca asta!

— Ba da, spune el serios.

Sfinte Sisoie! Al naibii de serios.

— Am permisiune de la taică-tu, rânjește el.

Mă tachinează. Sau nu? Mă năpustesc asupra lui, dar se răsucesc în așa fel încât cad pe pat, în brațele lui. Când aterizez, simt o durere ascuțită în coaste și mă crispez.

Christian se albește la față.

— Fii cuminte! mă dojenește el, infuriindu-se preț de o clipă.

— Scuze, băigui eu, mângâindu-l pe obraz.

Îmi mângâie palma cu nasul, apoi o sărută tandru.

— Zău, Ana, chiar nu te îngrijești deloc de siguranța ta.

Ridică marginea tricoului, așezându-și mâna pe pântecul meu, și mi se taie respirația.

— Acum, nu mai e vorba doar de tine, șoptește el, plimbându-și degetele de-a lungul beteliei pantalonilor de trening.

Dorința fierbinte îmi explodează în vene. Gem ușor și Christian se încordează, oprindu-și degetele și uitându-se în ochii mei. Ridică mâna și îmi dă o șuviță pe după ureche.

— Nu, șoptește el.

Ce?

— Nu te uita așa la mine. Ți-am văzut vânătăile. Și răspunsul e nu, spune el ferm și mă sărută pe frunte.

— Christian, mă tânguiesc eu, zvârcolindu-mă.

— Nu. Hai la culcare.

Se ridică în picioare.

— La culcare?

— Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de tine.

Închide ochii și clatină din cap, ca și cum ar face un mare efort de voință. Când îi redeschide, în ochi i se citește o hotărâre fermă.

— Fă ce ți se spune, Ana.

Sunt tentată să-mi dau jos hainele, dar îmi amintesc de vânătăi și îmi dau seama că nu așa am să-l fac să se răzgândească. În cele din urmă, încuviințez din cap.

— Bine, spun eu, țuguind exagerat buzele.

Christian surâde amuzat:

— O să-ți aduc ceva de mâncare.

— Te duci să gătești?! exclam eu, iar el râde.

— Mă duc să-ți încălzesc ceva. A gătit doamna Jones.

— Christian, îmi încălzesc singură. Mă simt bine. Mai adineauri voiam să facem sex, așa că pot să merg.

Mă ridic cu greutate, încercând să-mi ascund grimasa pricinuită de coastele umflate.

— În pat! îmi poruncește el cu ochi scăpărători, făcându-mi semn spre pernă.

— Hai și tu, murmur eu, dorindu-mi să fi fost îmbrăcată cu ceva un pic mai tentant decât pantaloni de trening și un tricou.

— Ana, la culcare. Acum.

Mă încrunt la el, apoi mă ridic în capul oaselor, îmi dau jos pantalonii și îi arunc nepăsător pe podea, uitându-mă la el cu un aer încruntat. Christian zâmbește discret și ridică pătura de pe pat.

— Ai auzit ce-a zis dr. Singh. Trebuie să te odihnești, spune el cu glas mai blând.

Mă bag în pat și pun mâinile în sân cu un aer nemulțumit.

— Așteaptă-mă aici, spune el amuzat.

Mă încrunt și mai tare.

Tocana cu pui a doamnei Jones e, fără îndoială, una dintre mâncărurile mele preferate. Christian mănâncă împreună cu mine, stând turcește în mijlocul patului.

— A fost foarte bine încălzită, zâmbesc eu superior, iar el surâde. Sunt sătulă și somnoroasă. Oare ăsta era planul lui?

— Arăți obosită, spune el, luându-mi tava.

— Chiar sunt.

— Bine. Atunci dormi, mă sărută el. Eu mai am niște treabă. O să lucrez aici, dacă n-ai nimic împotriva.

Încuviințez din cap, luptând fără succes cu pleoapele mele îngreunate. Habar n-aveam că tocănița de pui poate să fie atât de epuizantă.

Când mă trezesc, e deja seară. Lumina palidă a amurgului inundă camera. Christian stă pe fotoliu, uitându-se la mine, iar ochii săi cenușii scânteiază în semiîntuneric. Ține în mână niște hârtii și e palid la față.

Sfinte Sisoe!

— Ce s-a întâmplat? întreb eu imediat, ridicându-mă în capul oaselor fără să iau în seamă durerile de coaste.

— Welch tocmai a plecat.

La naiba!

— Și?

— Am trăit cu nenorocitu' ăla, șoptește el.

— Ai trăit cu el? Cu Jack?

Încuviințează din cap cu ochi mari.

— Sunteți rude?

— Nu, slavă Domnului!

Mă ridic în capul oaselor și dau pătura la o parte, invitându-l lângă mine și, spre surprinderea mea, nu ezită. Își dă jos pantofii și se vâără lângă mine. Mă cuprinde cu un braț, apoi se ghemuiește și își așază capul în poala mea. Sunt uluită. *Ce înseamnă asta?*

— Nu înțeleg, murmur eu, trecându-mi degetele prin părul lui și uitându-mă la el.

Christian închide ochii, iar fruntea i se încruntă, ca și când ar încerca să-și aducă aminte.

— După ce am fost descoperit în casa prostituatei narcomane, am fost dat în grija autorităților din Michigan înainte să fiu înfiat de Carrick și Grace. O vreme, am fost încredințat unei familii, dar nu țin minte nimic din perioada aia.

Sunt derutată. Christian a fost încredințat unei familii? E o noutate pentru amândoi.

— Cât timp? șoptesc eu.

— Vreo două luni. Nu-mi aduc aminte.

— Ai discutat despre asta cu Carrick și Grace?

— Nu.

— Poate că ar fi bine. Te-ar putea ajuta să umpli spațiile goale din memoria ta.

Mă strânge în brațe.

— Poftim, spune el, întinzându-mi hârtiile pe care le ține în mână și care se dovedesc a fi două fotografii.

Le iau și aprind veioza de pe noptieră să le pot examina în detaliu. Prima înfățișează o casă dărăpănată cu ușa de la intrare de culoare galbenă și cu o fereastră triumghiulară în pod, între cele două ape ale acoperișului. Are o verandă și o mică grădină în față. E o casă banală.

Cea de-a doua fotografie înfățișează o familie. La prima vedere, e o familie obișnuită de muncitori: un bărbat cu soția lui, probabil, și copiii lor. Cei doi adulți sunt îmbrăcați cu tricouri demodate și spălăcite. Au cam patruzeci de ani. Femeia are păr blond, prins la spate, iar bărbatul e tuns foarte scurt, și amândoi surâd călduros spre obiectiv. Bărbatul are o mână petrecută pe după umerii unei adolescente bosumflate. Mă uit cu atenție la ceilalți copii: doi băieți — gemeni identici de vreo doisprezece ani — cu păr blond deschis care zâmbesc spre aparat; mai e un băiat — e mai mic, are păr roșcat și stă încruntat; iar în spatele lor se ascunde un băiețel cu păr roșcat și ochi cenușii — are ochii mari și e speriat, poartă haine neasortate și ține în mână o păturică murdară.

La naiba!

— Țta ești tu, șoptesc eu, simțind că mi se pune un nod în gât.

Știu că avea patru ani când i-a murit mama. Dar băiețelul din fotografie pare mult mai mic. Probabil suferea de subnutriție. Îmi înăbuș un scâncet, și ochii mi se umplu de lacrimi. *Vai, dragul meu Cincizeci de Vicii.*

Christian încuviințează din cap:

— Da, sunt eu.

— Welch ți-a adus fotografiile astea?

— Da. Nu-mi amintesc nimic din toate astea, spune el cu o voce stinsă și liniștită.

— Nu ții minte să fi fost încredințat unei familii? De ce ai ține minte? Christian, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Asta te îngrijorează?

— Îmi amintesc alte lucruri, de dinainte și de după ce am trăit cu familia asta. Țin minte când i-am cunoscut pe Grace și Carrick,

de exemplu. Dar nimic din perioada aceea... e ca și cum ar fi fost ștearsă cu buretele.

Inima mi se strânge și încep să înțeleg. Dragul meu maniac al controlului vrea ca totul să fie la locul său, iar acum a aflat că îi lipsește o bucățică din puzzle.

— E și Jack în fotografia asta?

— Da, e băiatul mai în vârstă.

Christian încă are ochii închiși, ținându-se de mine ca și cum aș fi o barcă de salvare. Îmi trec degetele prin părul lui și mă uit la celălalt băiat din fotografie, care privește în obiectiv cu un aer încruntat, arogant și provocator. Îmi dau seama că e Jack. Dar e doar un copil, un băiețel de opt-nouă ani care își ascunde frica în spatele ostilității. Îmi aduc aminte ceva.

— Când m-a sunat să-mi spună că o are pe Mia, Jack mi-a zis și că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut fi el în locul tău.

Christian se înfioară:

— Nenorocitu' naibii!

— Cred că a făcut toate astea pentru că Grace și Carrick te-au adoptat pe tine, nu pe el?

— Cine știe? spune el cu amărăciune. Mă doare în cur de el.

— Poate că, atunci când m-am dus la interviu, știa că mă vedeam cu tine. Poate că tot timpul a avut în minte să mă seducă.

Simt că mi se ridică fierea în gâtleej.

— Nu cred, murmură Christian, deschizând ochii. Căutările lui în legătură cu familia mea au început abia la vreo săptămână după ce ai început să lucrezi la SIP. Barney a aflat data exactă. Și, Ana, le-a futut pe toate asistentele lui și le-a filmat.

Christian închide din nou ochii și mă strânge în brațe cu putere. Stăpânindu-mi tremurul, încerc să-mi aduc aminte conversațiile pe care le-am avut cu Hyde când am început să lucrez la SIP. În adâncul meu, știam că o să-mi aducă necazuri, dar nu mi-am luat în seamă instinctele. Christian are dreptate, nu mă îngrijesc deloc de siguranța mea. Îmi aduc aminte de cearta noastră în legătură cu plecarea

mea la New York împreună cu Jack. Doamne, aş fi putut ajunge pe o casetă sexuală sordidă. Mi se face greaţă când mă gândesc. Şi dintr-odată îmi amintesc de fotografiile pe care le făcea Christian supuselor sale.

La naiba. „*Suntem făcuţi din acelaşi aluat.*” Ba nu, Christian, nu e adevărat, nu semeni deloc cu el. Încă e ghemuit în jurul meu ca un băieţel.

— Christian, cred că ar trebui să stai de vorbă cu Grace şi Carrick.

Nu vreau să-l mişc, aşa că mă răsucesc uşor şi mă întind pe pat, privindu-l în ochi.

Privirea lui cenuşie e dezorientată, amintindu-mi de băieţelul din fotografie.

— Dă-mi voie să-i sun, şoptesc eu, dar el clatină din cap. Te rog, îl implor eu.

Christian se uită ţintă la mine, iar ochii săi au o expresie chinuită şi nesigură. Pare să se gândească la cererea mea. *Oh, Christian, te rog!*

— Am să-i sun, şopteşte el.

— Bine. Putem să mergem la ei împreună sau poţi să te duci singur — cum vrei tu.

— Nu, or să vină ei pe la noi.

— De ce?

— Nu vreau să ieşi din casă.

— Christian, pot să fac o plimbare cu maşina.

— Nu, răspunde el pe un ton ferm, dar pe chip i se aşterne un zâmbet ironic. Oricum, e sâmbătă seara, probabil că sunt plecaţi la un dineu.

— Sună-i. E limpede că te-a tulburat ce ai aflat. Ar putea să-ţi dea nişte lămuriri.

Mă uit la ceasul deşteptător. E aproape şapte seara.

Christian mă priveşte cu un aer impasibil.

— Bine, spune el, ca şi când i-aş fi lansat o provocare.

Ridicându-se în capul oaselor, pune mâna pe telefonul de pe noptieră.

Îl cuprind cu brațul pe după mijloc și îmi sprijin capul de pieptul său, iar el formează numărul.

— Tată? spune el, surprins că tatăl său i-a răspuns. Ana se simte bine. Suntem acasă. Welch tocmai a plecat de la noi. A aflat legătura mea cu Jack... familia din Detroit căreia i-am fost încredințați... Nu-mi aduc aminte nimic din perioada aia.

Christian rostește ultima propoziție atât de încet, încât abia îi deslușesc vorbele. Îl îmbrățișez, iar el mă strânge pe după umeri.

— Da... Vii?... Excelent! spune el, apoi închide. Sunt pe drum, îmi explică el cu un aer surprins, și îmi dau seama că probabil nu le-a cerut niciodată ajutorul.

— Ce bine. Ar trebui să mă îmbrac.

Brațul lui Christian se strânge în jurul meu:

— Nu pleca.

— Bine.

Mă ghemuiesc la pieptul său, uimită de cât de multe mi-a spus despre el — din proprie inițiativă.

Christian și cu mine îi întâmpinăm în pragul livingului, iar Grace mă ia ușor în brațe.

— Ana, Ana, draga mea Ana, șoptește ea. I-ai salvat pe doi dintre copiii mei. Cum aș putea să te răsplătesc?

Mă înroșesc, emoționată și, în același timp, stânjenită de vorbele ei. Carrick mă îmbrățișează și el, sărutându-mă pe frunte.

Apoi mă înhață Mia, strivindu-mi coastele. Mă crispez și icnesc, dar nu-și dă seama.

— Mulțumesc că m-ai scăpat de nenorociții ăia.

Christian se încruntă la ea:

— Mia! Ai grijă! O doare.

— Oh! Scuze!

— Nu-i nimic, murmur eu, răsuflând ușurată după ce îmi dă drumul.

Arată bine. E îmbrăcată impecabil: cu blugi negri strâmți și o bluză roz cu jabou. Îmi pare bine că m-am îmbrăcat cu o rochie largă și pantofi fără toc — arăt rezonabil.

Năpustindu-se asupra lui Christian, Mia îl cuprinde pe după mijloc.

Apoi, fără să scoată un cuvânt, îi întinde fotografia lui Grace, iar ea icnește și, recunoscându-l imediat pe Christian, duce mâna la gură să-și stăpânească emoția. Carrick o cuprinde pe după umeri, uitându-se și el la fotografie.

— Oh, dragul meu, șoptește Grace, mângâind obrazul lui Christian.

Apare și Taylor:

— Domnule Grey, au sosit domnișoara Kavanagh, fratele dumneaei și fratele dumneavoastră.

Christian se încruntă.

— Mulțumesc, Taylor, bâiguie el uimit.

— L-am sunat pe Elliot și i-am spus că venim pe la voi, surâde Mia. E o petrecere de bun-venit.

Îi arunc o privire înțelegătoare bietului meu soț, în timp ce Grace și Carrick se încruntă la Mia cu un aer exasperat.

— Ar fi bine să pregătim ceva de mâncat, spun eu. Mia, îmi dai o mână de ajutor?

— Cu mare plăcere.

O conduc spre bucătărie, iar Christian își conduce părinții în biroul lui.

Kate e copleșită de o furie îndreptată spre mine și Christian, dar mai ales spre Jack și Elizabeth.

— Ce-a fost în capul tău, Ana? mă întreabă pe un ton ridicat în bucătărie, făcându-i pe toți cei din living să-și întoarcă privirea spre noi.

— Kate, te rog! Toată lumea mi-a făcut morală pe tema asta! pufnesc eu.

Se încruntă la mine și, preț de o clipă, îmi închipui că urmează o lecție marcă înregistrată Katherine Kavanagh despre cum să nu te lași pradă răpitorilor, dar în schimb, prietena mea mă ia în brațe.

— Doamne, uneori am impresia că n-ai deloc minte, Steele, șoptește ea.

Mă sărută pe obraz cu lacrimi în ochi. *Kate!*

— Dacă ai ști câte griji mi-am făcut pentru tine, adaugă ea.

— Nu plânge, că încep și eu.

Îmi dă drumul și își șterge lacrimile cu un aer stânjenit, apoi inspiră adânc, recăpătându-și cumpătul.

— Să trecem și la lucruri pozitive, continuă ea. Am stabilit când facem nunta. La anul, în mai. Și bineînțeles că vreau să-mi fii domnișoară de onoare.

— Oh... Kate... Uau! Felicitări!

La naiba... Punctuleț... Junior!

— Ce-i? mă întreabă ea, interpretându-mi greșit expresia.

— Ăă... mă bucur grozav pentru tine. În sfârșit, o veste bună.

O strâng în brațe. La naiba, la naiba, *la naiba!* Când o să se nască Punctuleț? Calculez data în minte. Dr. Greene mi-a zis că sunt în săptămâna a patra sau a cincea. Deci cândva în mai? *La naiba!*

Elliot îmi întinde un pahar de șampanie.

Mama mă-sii!

Christian iese din birou palid la față și se întoarce în living cu părinții săi. Face ochii mari când vede paharul din mâna mea.

— Kate, o salută el rece pe prietena mea.

— Christian, îi răspunde ea la fel de rece.

Oftez.

— Nu uita că iei medicamente, doamnă Grey, spune el, uitându-se la paharul din mâna mea.

Mijesc ochii. *La naiba! Am chef să beau ceva.* Cu zâmbetul pe buze, Grace vine în bucătărie, luând un pahar din mâna lui Elliot.

— O gură n-are cum să dăuneze, șoptește ea, făcându-mi conspirativ cu ochiul, și dă noroc cu mine.

Christian se încruntă la amândouă, dar Elliot îi distrage atenția, povestindu-i despre ultimul meci dintre Mariners și Rangers.

Carrick ni se alătură în bucătărie, luându-ne pe după mijloc pe amândouă, iar Grace îl sărută pe obraz, apoi merge să ia loc pe canapea, alături de Mia.

— Cum se simte? îl întreb eu pe Carrick cu glas scăzut, uitându-ne amândoi din bucătărie la familia așezată comod pe canapea.

Observ cu surprindere că Mia și Ethan se țin de mână.

— E tulburat, murmură Carrick pe un ton serios, iar fruntea i se încruntă. Ține minte multe lucruri de pe vremea când trăia cu mama lui naturală — multe lucruri pe care mi-aș dori să le fi uitat. Dar despre perioada cât a fost încredințat la familia din Detroit...

Face o pauză, apoi continuă:

— Sper că i-am fost de ajutor. Mă bucur că ne-a sunat. Mi-a zis că tu l-ai sfătuit.

Privirea lui Carrick se înseninează, iar eu ridic din umeri și iau o gură de șampanie.

— Ești o femeie foarte potrivită pentru el. Nu ascultă pe nimeni altcineva.

Mă încrunt. Nu cred că e adevărat. Îmi răsare în minte spectrul sumbru al Scorpiei Băgăcioase. În plus, Christian vorbește și cu Grace. L-am auzit. Iarăși mă simt frustrată preț de o clipă, încercând să-mi amintesc conversația lor din perioada cât eram inconștientă — dar nu reușesc nici de data asta.

— Vino să ieși loc, Ana. Pari obosită. Sunt sigur că nu ne așteptai în seara asta.

— Mă bucur să vă văd pe toți, spun eu zâmbind.

Pentru că e adevărat — e minunat! Sunt un copil singur la părinți care a intrat într-o familie mare și sociabilă, și îmi place grozav. Mă ghemuiesc lângă Christian.

— Doar o gură, șuieră el și îmi ia paharul din mână.

— Da, Sire! flutur eu din gene, dezarmându-l complet.
Își petrece brațul pe după umerii mei și revine la conversația despre baseball cu Ethan.

— Părinții mei cred că faci minuni, mormăie Christian, dându-și jos tricoul.

Sunt ghemuită în pat și urmăresc numărul de striptease.

— Dar tu știi că nu-i așa, pufnesc eu ironic.

— Ah, nu știi, își dă el jos blugii.

— Te-au ajutat să-ți umpli golurile din memorie?

— Pe unele dintre ele, da. Am locuit la familia Collier două luni, cât timp mama și tata au așteptat să fie întocmite actele. Deja îl înfi-aseră pe Elliot, deci erau eligibili pentru adopție, dar legea prevede o perioadă de așteptare — autoritățile voiau să vadă dacă nu cumva apărea vreo rudă care să mă revendice.

— Ce părere ai despre asta? șoptesc eu.

Se încruntă.

— Despre faptul că n-am nicio rudă în viață? Mă doare în cur. Dacă ar fi fost și rudele la fel ca prostituata narcomană..., spune el, clătinând din cap cu dezgust.

Oh, Christian! Erai copil și îți iubeai mama.

Își ia pe el pantalonii de pijama, urcă în pat și mă ia cu grijă în brațe.

— Încep să-mi aduc aminte perioada aia. Îmi aduc aminte mâncarea de acolo. Doamna Collier se pricepea la gătit. Și măcar acum știm ce avea nenorocitu' ăla cu familia mea, adaugă el, trecându-și mâna prin păr. La dracu'! spune el brusc, întorcându-se cu fața la mine și uitându-se în ochii mei.

— Ce-i?

— Acum se leagă lucrurile! exclamă el cu un aer edificat.

— La ce te referi?

— Puișor! Doamna Collier îmi spunea Puișor.

Mă încrunt.

— Și cum adică se leagă lucrurile?

— Biletul, spune el, uitându-se la mine. Biletul de răscumpărare pe care mi l-a trimis nenorocitu' suna cam așa: „Știi cine sunt? Pentru că eu știu cine ești, Puișor“.

Eu n-am impresia că lucrurile s-ar lega.

— E dintr-o carte pentru copii. Doamne! Era în casă la familia Collier. Se numea... „Tu ești mama mea?“. Uau! exclamă el cu ochi mari. Îmi plăcea grozav cartea aia.

Oh, știu cartea. Inima îmi tresare — *Domnul meu Învechit în Rele!*

— Doamna Collier îmi citea din ea.

Nu știu ce să spun.

— Dumnezeuule mare! Deci știa... nenorocitu' știa.

— O să-i spui detectivului?

— Da, sigur. Cine știe ce o să descopere detectivul Clark pe baza acestui detaliu, spune el, apoi clatină din cap, ca și cum ar încerca să-și limpezească mintea. Oricum, mulțumesc pentru seara asta.

Uau! Schimbare de direcție.

— Pentru ce?

— Pentru că ai pregătit ceva de mâncare pentru ai mei într-un timp atât de scurt.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci Mie și doamnei Jones. Ține cămăra bine aprovizionată.

Clatină din cap ca și când ar fi exasperat. De mine? De ce?

— Cum te simți, doamnă Grey?

— Bine. Tu cum te simți?

— Bine, se încruntă el, neînțelegându-mi preocuparea.

Oh... păi atunci... Îmi plimb degetele pe pântecul lui, până la dâra de păr ce i se înalță dinspre pubis.

Izbucnește în râs și mă apucă de mână:

— Oh, nu. Să nu-ți vină vreo idee.

Mă bosumflu, iar el oftează.

— Ana, Ana, Ana, ce mă fac eu cu tine? mă sărută el pe păr.

— Chiar am o idee, mă zvârcolesc eu sub el, dar mă crispez imediat din pricina durerii ce radiază dinspre coastele învinețite.

— Iubito, ai avut o zi încărcată. În plus, am o poveste de adormit copiii pentru tine.

Oh?

— Ai vrut să știi...

Se oprește, închide ochii și înghite în sec. Simt că mi se zbârlește părul. *La naiba!*

Începe cu glas blând:

— Imaginează-ți un adolescent care încearcă să câștige niște bani ca să-și poată susține în secret obiceiul de a bea.

Se întoarce pe o parte, cu fața spre mine și se uită în ochii mei.

— Într-o bună zi, eram în curtea din spate a familiei Lincoln, strângând molozul și gunoaiele din anexa pe care doamna Lincoln tocmai o adăugase casei lor...

Dumnezeule mare... a hotărât să-mi povestească.

Capitolul 25

Abia mai pot să respir. Oare vreau să aud ce are de spus? Christian închide ochii și înghite în sec. Când îi deschide din nou, sunt strălucitori, dar stânjeniți, plini de amintiri tulburătoare.

— Era o zi fierbinte de vară. Munceam din greu.

Pufnește și clatină din cap, brusc amuzat.

— Era o muncă epuizantă să car toate gunoaiele alea. Lucram singur, iar Ele... doamna Robinson a apărut ca din senin și mi-a adus niște limonadă. Am schimbat câteva vorbe, iar eu am făcut o remarcă ironică... și ea mi-a dat o palmă. M-a lovit cu multă putere.

În mod inconștient, duce mâna la față și își mângâie obrazul, iar ochii i se întunecă. *Dumnezeule mare!*

— Dar apoi m-a sărutat. Iar când a terminat, mi-a dat iarăși o palmă.

Christian clipește, părând în continuare derutat, chiar și după atâta timp.

— Nu mai fusesem sărutat așa niciodată. Nici lovit în felul ăla.

Oh. Deci s-a dat la el. La un puști.

— Vrei să continui? întreabă Christian.

Da... Nu.

— Numai dacă vrei să-mi povestești, spun eu cu glas scăzut, mințindu-l în față și simțind că mi se învâрте capul.

— Încerc să te ajut să înțelegi.

Încuviințez din cap într-un mod care sper că e încurajator, deși îmi inchipui că arăt ca o statuie — nemișcată, șocată și cu ochii mari.

Se încruntă și se uită cu atenție la mine, încercând să-mi ghicească starea. Apoi se întoarce pe spate și își ațintește privirea în tavan.

— Bineînțeles că în clipa aia eram derutat și furios și al naibii de excitat. Când o femeie mai în vârstă și foarte sexy se dă la tine...

Clatină din cap, ca și cum nici acum nu-i vine să creadă.

Sexy? Mi se face greață.

— Apoi s-a întors în casă, lăsându-mă singur în curtea din spate. S-a purtat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Eram complet debusolat. Așa că mi-am continuat lucrul, cărând moloz și alte resturi într-o ladă de gunoi. În seara aia, când am plecat, mi-a cerut să vin și a doua zi. N-a scos o vorbă despre ce s-a întâmplat. Așa că a doua zi m-am dus iar. Abia așteptam s-o revăd, șoptește el, ca și cum ar fi o mărturisire întunecată — sincer, chiar așa este.

— Nu m-a atins când m-a sărutat, murmură el, întorcând capul și uitându-se în ochii mei. Trebuie să înțelegi... viața mea era un adevărat inspir adânc. Eram o erecție ambulantă, aveam cincisprezece ani, eram înalt pentru vârsta mea, iar hormonii îmi urlau în vene. Fetele de la școală...

Se oprește, dar am înțeles imaginea de ansamblu: un adolescent speriat și singuratic, dar atrăgător. Mi se strânge inima.

— Eram furios, al dracului de furios pe toată lumea, pe mine, pe părinții mei. Nu aveam prieteni. Terapeutul meu de atunci era un mare dobitoc. Iar ai mei mă țineau din scurt — nu mă înțelegeau.

Își ațintește iarăși privirea în tavan și își trece o mână prin păr. Mi-aș dori să-i mângâi și eu părul, dar rămân nemișcată.

— Nu suportam să mă atingă nimeni. Pur și simplu nu suportam pe nimeni în apropierea mea. Mă băteam des... Doamne, ce mă mai băteam! Am avut parte de niște încăierări îngrozitoare. Am fost exmatriculat din două școli. Dar era un mod de a mă elibera de presiune. Era singura formă de contact fizic pe care o toleram.

Se oprește din nou.

— Mă rog, ai înțeles ideea. Iar când m-a sărutat, doar mi-a luat fața în mâini. În rest, nu m-a atins.

Vorbește cu glas atât de scăzut, încât abia îi aud vorbele.

Probabil că doamna Robinson știa. Poate aflase de la Grace. *Oh, bietul meu Cincizeci de Vicii*. Sunt nevoită să-mi împreunez mâinile sub pernă și să-mi așez capul pe ea ca să-mi controlez impulsul de a-l lua în brațe.

— Ei bine, a doua zi, m-am dus iarăși acasă la ea, fără să știu la ce să mă aștept. Te scutesc de detaliile șocante, dar au urmat lucruri asemănătoare. Și astfel a început relația noastră.

La dracu', e dureros să ascult toate astea.

Se întoarce iarăși pe o parte, uitându-se la mine.

— Și știi ceva, Ana? Lumea mea s-a limpezit. Totul a devenit mai clar. Era exact ce-mi trebuia. Pentru mine, ea era o gură de aer proaspăt. Lua decizii, mă elibera de toți demonii mei, lăsându-mă să respir.

Mama mă-sii!

— Și chiar după ce s-a terminat, lumea mea era în continuare limpede mulțumită ei. Și a rămas așa până te-am întâlnit pe tine.

Ce naiba să zic la asta? Îmi dă o șuviță pe după ureche cu un gest șovăielnic.

— Mi-ai întors lumea pe dos, spune el, închizând ochii, iar când îi redeschide, are o expresie foarte sinceră. Lumea mea era ordonată, calmă și controlată, apoi ai apărut în viața mea cu gura ta mare, cu

inocența, frumusețea și îndrăzneala ta calmă... și tot ce se întâmplase înainte de tine mi s-a părut plicticos, superficial, mediocru... nu mai însemna nimic pentru mine.

Vai de mine!

— M-am îndrăgostit, șoptește el.

Mi se taie respirația, iar el îmi mângâie obrazul.

— Și eu, șoptesc eu.

Expresia ochilor lui se îmblânzește.

— Știu, murmură el.

— Serios?

— Da.

Aleluia! Îi zâmbesc sfios.

— În sfârșit, șoptesc eu.

Dă încet din cap.

— Și totul s-a schimbat pentru mine. Când eram mai tânăr, Elena era centrul lumii mele. Aș fi făcut orice pentru ea. Iar ea a făcut multe pentru mine. M-a ajutat să scap de băutură și să fiu sângeros la școală... Mi-a oferit un mecanism de adaptare pe care nu-l aveam înainte și mi-a permis să experimentez lucruri pe care nu-mi închipuiam că aș putea să le fac.

— Ai lăsat-o să te atingă, șoptesc eu.

Își mișcă ușor capul.

— Într-un mod nu tocmai adecvat.

Mă încrunt, întrebându-mă la ce se referă.

Ezită când îmi vede reacția.

Spune-mi! îl îndemn eu în mintea mea.

— Când crești cu o imagine de sine complet negativă, crezând că ești un fel de rebut, un sălbatic imposibil de iubit, crezi că meriți să fi bătut.

Christian... nu ești nimic din toate astea.

Face o pauză și își trece o mână prin păr:

— Ana, e mult mai ușor să înduri durerea fizică decât suferința interioară...

E o nouă confesiune din partea lui.

Oh.

— A reușit să-mi canalizeze furia, continuă el, iar buzele i se strâng într-o expresie aspră. Mai ales spre mine însumi — acum îmi dau seama. Dr. Flynn mi-a tot vorbit despre asta. Dar abia de curând am înțeles adevărata natură a relației noastre — atunci, de ziua mea.

Mă trec fiori, amintindu-mi cum s-au sfâșiat din vorbe Christian și Elena în ziua aceea.

— Ea avea nevoie de relația noastră pentru sex și pentru a-și exercita controlul asupra cuiva. Era o femeie singură care își găsea un fel de alinare cu băiatul ei de jucărie.

— Dar și ție îți place controlul, șoptesc eu.

— Da, așa e. O să-mi placă întotdeauna, Ana. Am renunțat la control pentru o scurtă perioadă. Am lăsat pe cineva să ia toate deciziile pentru mine. Pentru că eu n-o puteam face — nu eram în stare. Dar prin supunerea față de ea, m-am găsit pe mine însumi și am găsit puterea de a prelua controlul asupra vieții mele... am reușit să preiau controlul și să încep să iau decizii.

— Ai devenit un dominator?

— Da.

— A fost decizia ta?

— Da.

— Și renunțarea la Harvard?

— Da, și a fost cea mai bună decizie pe care am făcut-o vreodată.

Până să te întâlnesc pe tine.

— Pe mine?

— Da, răspunde el, iar buzele i se curbează într-un zâmbet blând. Cea mai bună pe care am luat-o în viața mea a fost să mă căsătoresc cu tine.

Vai de mine.

— Nu că ți-ai înființat propria ta companie?

Clatină din cap.

— Nu că ai învățat să zbori?

Clatină iarăși din cap.

— Tu ai fost cea mai bună decizie, șoptește el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Iar ea știa.

Mă încrunt:

— Ce știa?

— Că eram îndrăgostit lulea de tine. M-a încurajat să vin în Georgia să te văd, și mă bucur că a făcut-o. S-a gândit că o să te sperii și o să mă părăsești. Ceea ce ai și făcut.

Mă albesc la față. Aș prefera să nu mă gândesc la asta.

— Credea că am nevoie de toate practicile pe care le presupunea stilul meu de viață.

— Cel de dominator? șoptesc eu.

Încuviințează din cap.

— Era un stil care îmi permitea să țin pe toată lumea la distanță, care mă ajuta să dețin controlul și mă menținea detașat — sau cel puțin așa credeam. Sunt sigur că ți-ai dat seama de ce, adaugă el pe un ton blând.

— Din pricina mamei tale naturale?

— Nu voiam să fiu rănit din nou. După care m-ai părăsit, șoptește el, și abia îi disting vorbele. Am fost terminat.

Oh, nu.

— Am evitat intimitatea atât de mult, încât nici nu mai știu cum se face.

— Te descurci bine, murmur eu.

Îi mângâi buzele cu arătătorul, iar el mi-l sărută. *Uite, stai de vorbă cu mine.*

— Îți lipsește?

— Ce anume?

— Acel stil de viață.

— Da.

Oh!

— Dar numai în măsura în care îmi lipsește controlul pe care mi-l oferea. Și, sincer vorbind, planul tău nesăbuit — se oprește —,

care a salvat-o pe sora mea...., adaugă el în șoaptă, pe un ton plin de ușurare, uimire și neîncredere.... m-a ajutat să înțeleg.

— Ce anume?

— Că mă iubești.

Mă încrunt:

— Serios?

— Da. Pentru că ai riscat atât de mult... pentru mine, pentru familia mea.

Mă încrunt și mai tare, iar Christian ridică mâna și își plimbă degetul pe fruntea mea, chiar deasupra nasului.

— Când te încrunți, faci un „V” aici, murmură el. Îmi place să-l sărut... Uneori mă port atât de urât, și totuși, încă ești alături de mine.

— De ce ești atât de surprins că încă sunt alături de tine? Ți-am spus că nu te voi părăsi.

— Din pricina felului în care m-am purtat când mi-ai spus că ești însărcinată, spune el, coborându-și degetul pe obrazul meu. Aveai dreptate. Sunt un adolescent.

La naiba... chiar am zis asta. Vocea mea interioară se încruntă la mine. *Și psihiatrul lui a zis asta.*

— Christian, ți-am spus niște lucruri îngrozitoare.

Dar el își așază arătătorul pe buzele mele.

— Sst, meritam să le aud. În plus, asta e povestea mea, adaugă el, întinzându-se iarăși pe spate.

— Când mi-ai spus că ești însărcinată...

Face o pauză.

— Credeam că o să fim doar noi doi o vreme. Mă gândisem la copii, însă doar în mod abstract. Aveam ideea vagă că, într-o bună zi, o să facem un copil.

Doar unu? Nu... nu un copil singur la părinți. Nu unul ca mine. Dar poate că nu e cel mai potrivit moment să deschid acest subiect.

— Încă ești atât de tânără, și știu că, în adâncul tău, ești o femeie ambițioasă.

Eu? Ambițioasă?

— Ei bine, am simțit că mi-ai tras covorul de sub picioare. Doamne, a fost o veste atât de neașteptată. Când te-am întrebat ce s-a întâmplat, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ești însărcinată, spune el și oftează. Eram atât de supărat. Pe tine. Pe mine. Pe toată lumea. Am fost copleșit de sentimentul că totul îmi scapă de sub control. Trebuia să ies din casă. M-am dus să-l văd pe Flynn, dar era la o ședință cu părinții.

Christian face o pauză și ridică o sprânceană.

— Ironia sorții, șoptesc eu, iar Christian zâmbeste aprobator.

— Așa că am mers pe jos o bună bucată de timp, iar în cele din urmă... m-am trezit în fața salonului. Elena tocmai pleca. A fost surprinsă când m-a văzut. Și adevărul e că și eu eram surprins că ajunseseam acolo. Și-a dat seama că eram supărat și m-a întrebat dacă vreau să beau ceva.

Mama mă-sii! Am ajuns la partea cea mai delicată. Pulsul mi se dublează. *Chiar vreau să aflu?* Vocea mea interioară se încruntă la mine, avertizându-mă cu o sprânceană ridicată.

— Ne-am dus la un bar liniștit și am băut o sticlă de vin. Și-a cerut scuze pentru felul cum s-a purtat ultima oară când s-a văzut cu noi. O doare că mama nu vrea să mai aibă de-a face cu ea — asta i-a restrâns cercul social —, dar înțelege situația. Am vorbit despre afaceri, care merg bine, în ciuda recesiunii... I-am spus că vrei copii.

Mă încrunt:

— Am crezut că i-ai spus că sunt însărcinată.

Se uită la mine cu un aer sincer:

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu mi-ai zis asta?

Ridică din umeri:

— N-am avut când.

— Ba ai avut.

— A doua zi dimineată, nu te-am găsit, Ana. Iar când am dat de tine, erai atât de supărată pe mine...

Oh, așa e!

— Da, eram.

— În fine, la un moment dat — când ajunsesem la jumătatea celei de-a doua sticle de vin —, s-a aplecat spre mine și m-a atins. Am înlemnit, șoptește el, acoperindu-și ochii cu brațul.

Simt mâncărimi pe pielea capului. *Ce o fi însemnând asta?*

— A văzut că m-am retras. Ceea ce ne-a șocat pe amândoi, spune el cu glas scăzut — prea scăzut.

Christian, uită-te la mine! Îl trag ușor de braț, iar el îl coboară și întoarce capul spre mine, uitându-se în ochii mei. La naiba! E palid la față și are ochii larg deschiși.

— Ce? șoptesc eu.

Se încruntă și înghite în sec.

Oh... Ce nu-mi spune? Oare vreau să știu?

— S-a dat la mine, spune el, și îmi dau seama că e șocat.

Îmi fuge tot aerul din plămâni. Simt că mă sufoc și am impresia că inima mi-a stat în loc. *Scorpia aia nenorocită!*

— A fost o clipă suspendată în timp. Mi-a văzut expresia și a înțeles că a întrecut măsura. Am spus... nu. Nu m-am mai gândit la ea în felul ăsta de ani de zile, și în plus — înghite în sec —, te iubesc. I-am spus că îmi iubesc soția.

Mă uit în ochii lui. Nu știu ce să spun.

— S-a retras imediat. Și-a cerut iarăși scuze și s-a prefăcut că a fost o glumă. Mi-a spus că se simte bine cu Isaac, că îi place ce face și că nu ne poartă pică nici mie, nici ție. Că îi lipsește prietenia cu mine, dar că înțelege foarte bine că acum tu ești centrul vieții mele. Că atingerea ei a fost caraghioasă, dat fiind ce s-a întâmplat ultima oară când am fost toți trei în aceeași cameră. Am fost într-un totu de acord cu ea. Apoi ne-am luat adio. I-am spus că n-am să mă mai văd niciodată cu ea, după care a plecat.

Înghit în sec, iar inima mi se strânge de frică.

— V-ați sărutat?

— Nu! pufnește el. N-aș fi suportat să fiu atât de aproape de ea.

Oh. Bine.

— Mă simțeam îngrozitor. Voiam să mă întorc acasă la tine. Dar... știam că mă purtasem urât. Am rămas în bar să termin sticla, apoi am dat-o pe whisky. În timp ce beam, mi-am amintit ce mi-ai spus tu odată: „Dacă ar fi fost vorba de fiul tău, cum te-ai fi simțit?”. Și am început să mă gândesc la Junior și la felul cum am început relația cu Elena. Și m-am simțit... stânjenit. Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Îmi răsare în minte o amintire... o conversație șoptită din perioada cât am fost inconștientă... vocea lui Christian: „*Dar întâlnirea cu Elena m-a ajutat să-mi schimb părerea despre relația mea cu ea... După ce am aflat că Ana e însărcinată... pentru prima oară, am simțit că... ce am făcut cu Elena... a fost greșit*“. Vorbea cu Grace.

— Asta-i tot?

— În linii mari, da.

— Oh.

— Oh?

— S-a terminat?

— Da. S-a terminat din clipa când te-am văzut prima oară. În sfârșit, am înțeles lucrul ăsta în noaptea aia — și a înțeles și ea.

— Îmi pare rău, bâigui eu.

Se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost atât de furioasă a doua zi.

Christian pufnește.

— Iubito, îți înțeleg furia.

Face o pauză, apoi continuă.

— Știi, Ana, te vreau numai pentru mine. Nu vreau să te împart. N-am mai avut niciodată ce am cu tine. Vreau să fiu centrul universului tău, cel puțin pentru o vreme.

Oh, Christian.

— Ești centrul universului meu. Asta nu se va schimba.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet înțelegător, trist și resemnat.

— Ana, șoptește el. Pur și simplu nu e adevărat.

Mi se umezesc ochii.

— Cum ar putea fi? murmură el.

Oh, nu.

— La naiba. Nu plânge, Ana. Te rog, nu plânge.

Îmi mângâie fața.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Buza de jos îmi tremură, iar el mi-o mângâie cu policarul, încercând să mă liniștească.

— Nu, Ana. Să nu-ți pară rău. O să mai ai pe cineva pe care să-l iubești. Și ai dreptate. Așa trebuie să fie.

— Punctuleț o să te iubească și pe tine. O să fii centrul lumii pentru Punctuleț... Junior, șoptesc eu. Copiii își iubesc părinții în mod necondiționat, Christian. Așa vin pe lume — programați să iubească. Toți copiii... chiar și tu ai venit la fel. Adu-ți aminte de cartea pentru copii care îți plăcea când erai mic. Încă o voiai pe mama ta. O iubeai.

Se incrunță, apoi își retrage mâna, strânge pumnul și îl duce la bărbie.

— Nu, șoptește el.

— Ba da, o iubeai, spune el, iar acum lacrimile mi se preling nestingherite pe obraji. Bineînțeles că o iubeai. Nu aveai de ales. De aceea ești atât de rănit.

Se uită la mine cu un aer indurerat.

— De aceea ești capabil să mă iubești pe mine, murmur eu. Iart-o. Și ea a trebuit să facă față multor suferințe. A fost o mamă neglijentă, dar ai iubit-o.

Se uită la mine fără să spună nimic, cu ochi băntuiți de amintiri pe care nici măcar nu le pot bănuî.

Oh, te rog, continuă să vorbești.

— Obişnuiam s-o pieptăn, spune el în cele din urmă. Era frumoasă.

— E suficient să mă uit la tine ca să-mi dau seama.

— Era o mamă neglijentă, șoptește el, și abia îi pot distinge vorbele.

Apoi închide ochii.

— Mi-e teamă că am să fiu un tată neglijent, murmură el.

Îi mângâi chipul frumos. *Oh, dragul meu Cincizeci de Umbre.*

— Christian, îți închipui vreo clipă că te-aș lăsa să fii un tată neglijent?

Deschide ochii și se uită la mine câteva clipe, care îmi par o eternitate. Zâmbește, iar pe chip i se așterne lent un aer ușurat.

— Nu, nu cred că m-ai lăsa.

Îmi mângâie fața cu dosul degetelor, uitându-se la mine cu un aer surprins.

— Doamne, ce puternică ești, doamnă Grey. Te iubesc atât de mult, spune el și mă sărută pe frunte. Nu știam că pot iubi așa.

— Oh, Christian, șoptesc eu, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

— Ei bine, așa se termină povestea mea.

— Și ce poveste...

Zâmbește cu un aer trist, dar cred că se simte ușurat.

— Te mai doare capul?

— Capul?

De fapt, mai are un pic și explodează după tot ce mi-ai spus!

— Da, te mai doare?

— Nu.

— Mă bucur. Iar acum, ar fi bine să dormi.

Să dorm? Cum aș putea să dorm după toate astea?

— Dormi, spune el pe un ton sever.

Țugui buzele:

— Mai am o întrebare.

— Da? Ce vrei să știi? se uită el la mine cu un aer precaut.

— De ce ai devenit brusc atât de... disponibil? Că nu-mi vine în minte un cuvânt mai bun.

Se încruntă.

— Îmi spui toate astea, îi explic eu, deși de obicei a scoate informații de la tine e o încercare atât de dificilă și chinuitoare.

— Serious?

— Știi că e așa.

— De ce sunt disponibil? Nu știu. Poate că te-am văzut aproape moartă pe beton. Sau poate pentru că urmează să fiu tată. Nu-mi dau seama. Mi-ai spus că vrei să știi, și n-aș vrea ca Elena să stea între noi. Nu are cum. Face parte din trecut, ți-am spus asta de atâtea ori.

— Dacă nu s-ar fi dat la tine... ați fi rămas prieteni?

— Ai spus că mai ai doar o întrebare.

— Scuze. Nu trebuie să-mi spui, mă înroșesc eu. Deja mi-ai spus din proprie inițiativă mai mult decât mă așteptam.

Privirea i se îmblânzește.

— Nu, spune el, nu cred că am fi rămas prieteni, dar după episodul petrecut la ziua mea, am rămas cu sentimentul că am lăsat ceva nelămurit. A întrecut măsura, și am terminat-o cu ea. Te rog să mă crezi. N-am de gând s-o mai văd niciodată. Mi-ai spus că pentru tine e o limită dură. Înțeleg foarte bine asta, adaugă el calm, cu un aer sincer.

Bine. Am să abandonez acest subiect. Vocea mea interioară se tolănește pe fotoliu. *În sfârșit!*

— Noapte bună, Christian. Mulțumesc pentru povestea ta edificatoare.

Mă apropii să-l sărut, și buzele ni se ating scurt, iar el se retrage când încerc să-l sărut mai pasional.

— Nu face asta, șoptește el. Îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine.

— Atunci fă-o.

— Nu, ai nevoie de odihnă, și e târziu. Dormi.

Stinge veioza de pe noptieră, cufundându-ne în întuneric.

— Te iubesc necondiționat, Christian, murmur eu, ghemuindu-mă lângă el.

— Știi, șoptește el, și îi simt zâmbetul sfios.

Mă trezesc tresărind. Lumina inundă dormitorul, iar Christian nu e în pat. Mă uit la ceas și văd că e opt fără douăzeci și cinci. Inspir adânc și mă crispez din pricina durerilor de coaste, care nu mai sunt la fel de intense ca ieri. Cred că aş putea să mă duc la serviciu. *La serviciu — da. Vreau să merg la serviciu.*

E luni, și mi-am petrecut toată ziua de ieri în pat. Christian nu m-a lăsat să ies din casă decât ca să-i fac o scurtă vizită lui Ray. Sincer, încă e un mare maniac al controlului. Zâmbesc drăgăstos. *Maniacul meu.* A fost atent, iubitor și vorbăreț... și n-a pus mâna pe mine de când m-am întors acasă. Mă încrunt. Va trebui să fac ceva în legătură cu asta. Nu mă mai doare capul, durerile de coaste s-au diminuat — deși trebuie să râd în continuare cu multă grijă —, dar mă simt frustrată. Cred că e cea mai lungă perioadă fără sex de când... ei bine, de când am făcut dragoste prima oară.

Cred că amândoi ne-am recăpătat echilibrul. Christian e mult mai relaxat; lungă lui poveste pare să fi îngropat definitiv niște stafii — pentru el și pentru mine. O să vedem.

Fac duș repede și, după ce mă șterg, mă uit cu grijă în șifonier. Vreau niște haine sexy. Ceva care l-ar putea îndemna pe Christian să treacă la acțiune. Cine ar fi crezut că un bărbat insatiable ca el poate să se controleze atât de bine? Nu vreau să mă gândesc la cum anume și-a dobândit acest control asupra propriului corp. Din noaptea când mi-a făcut mărturisiri, n-am mai vorbit niciodată despre Scorpia Băgăcioasă. Și sper să nu mai vorbim niciodată. Pentru mine, e ca și când nici n-ar exista.

Aleg o fustă neagră aproape indecent de scurtă și o bluza albă cu jabou. Îmi iau niște ciorapi până la jumătatea coapsei, cu margine de dantelă, și pantofii cu toc înalt marca Louboutin. Puțin rimel și gloss de buze pentru un aer natural și, după ce mă pieptăn zdravăn, îmi las părul desfăcut. Da. Ar trebui să fie suficient.

Christian mănâncă la barul pentru micul dejun. Când mă vede, furculița cu omletă se oprește în aer. Se încruntă.

— Bună dimineața, doamnă Grey. Pleci undeva?

— La serviciu, zâmbesc eu galeș.

— Nu cred, pufnește Christian cu ironie și amuzament. Dr. Singh a zis să-ți iei o săptămână liberă.

— Christian, n-am de gând să-mi petrec ziua singură, lenevind în pat. Aș putea foarte bine să merg la serviciu. Bună dimineața, Gail.

— Doamnă Grey, îmi răspunde doamna Jones, încercând să-și ascundă zâmbetul. Vreți să vă pregătesc ceva?

— Vă rog.

— Granola?

— Aș prefera niște ouă jumări cu pâine de secară prăjită.

Doamna Jones zâmbește, iar Christian își ia un aer surprins.

— Am înțeles, doamnă Grey, spune doamna Jones.

— Ana, n-o să te duci la serviciu.

— Dar...

— Nu, e simplu. Nu mă contrazice, spune Christian pe un ton ferm.

Mă încrunt la el, și abia acum observ că e îmbrăcat cu aceiași pantaloni de pijama și același tricou în care a dormit.

— Tu te duci la serviciu? întreb eu.

— Nu.

Oare am înnebunit?

— E luni, nu?

Christian zâmbește:

— Da, ultima oară când am verificat, era luni.

Mijesc ochii:

— Tragi chiulul?

— Nu vreau să te las singură acasă, nu care cumva să mă trezesc că iarăși ai intrat în bucluc. Iar dr. Singh a zis că o să te poți întoarce la serviciu după o săptămână, îți amintești?

Mă așez pe un taburet, lângă el, și îmi ridic un pic fusta. Doamna Jones îmi așază în față o ceașcă cu ceai.

— Arăți bine, spune Christian, iar eu pun picior peste picior.
Foarte bine. Mai ales aici.

Își plimbă degetul pe pielea de deasupra ciorapului, iar pulsul mi se accelerează.

— Fusta asta e foarte scurtă, murmură el pe un ton vag dezapro-
bator, în timp ce își urmărește degetul cu ochii.

— Da? Nu mi-am dat seama.

Christian se uită în ochii mei, cu buzele arcuite într-un zâmbet
amuzat și, totodată, exasperat.

— Zău, doamnă Grey?

Mă înroșesc.

— Nu cred că ținuta asta e potrivită pentru serviciu, murmură
el.

— Ei bine, din moment ce nu mă duc la serviciu, observația ta
e irelevantă.

— Irelevantă?

— Irelevantă, șoptesc eu.

Christian zâmbește din nou și continuă să își mănânce omleta.

— Am o idee mai bună.

— Serios?

Se uită la mine pe sub genele sale lungi, iar ochii săi cenușii se
întunecă. Inspir adânc. *Vai de mine! Era și timpul.*

— Am putea merge la casa noastră, să vedem ce progrese a făcut
Elliot.

Ce? Ah! Mă tachinează! Îmi amintesc vag că trebuia să facem
asta înainte ca Ray să aibă accidentul.

— Mi-ar plăcea.

— Bine, rânjește el.

— N-ai de lucru?

— Nu. Ros s-a întors din Taiwan. Unde totul a mers excelent.
Azi, totul e bine.

— Am crezut că tu trebuia să mergi în Taiwan.

Pufnește încă o dată:

— Ana, erai în spital.

— Oh...

— Da, *oh*... Așa că azi o să-mi petrec timpul cu soția mea, spune el luând o gură de cafea cu un plescăit.

— Timp cu soția ta? întreb eu, fără să-mi pot ascunde speranța din glas.

Doamna Jones îmi așază în față ouăle jumări, tot cu un zâmbet prost camuflat.

Christian surâde, încuviințând din cap:

— Timp cu soția mea.

Mi-e prea foame ca să mai flirtez cu soțul meu.

— Mă bucur să te văd mâncând, murmură el, apoi se ridică și mă sărută pe păr. Mă duc să fac duș.

— Ăă... pot să vin să te frec pe spate? mormăi eu cu gura plină de ouă și pâine prăjită.

— Nu. Mănâncă.

Plecând de lângă bar, își trage tricoul peste cap. Mă delectez cu priveliștea spatelui și a umerilor lui sculpturali, privindu-l cum străbate livingul cu pași lenți. Mă opresc din mestecat. Oare o face înadins? *De ce?*

Suntem în mașină, iar Christian conduce relaxat spre nord. Tocmai i-am lăsat pe Ray și domnul Rodriguez să se uite la un meci de fotbal pe noul televizor cu ecran plat, pe care bănuiesc că l-a cumpărat Christian pentru salonul lui Ray.

Christian a fost foarte liniștit de când am avut „conversația”. E ca și cum i s-ar fi luat o greutate de pe suflet. Stafia doamnei Robinson nu mai planează așa de amenințător deasupra noastră, poate pentru că am hotărât să nu mă mai gândesc la ea — sau pentru că el a hotărât s-o lase în urmă, nu știu. Dar acum mă simt mai apropiată ca niciodată de el. Poate pentru că, în cele din urmă, a început să aibă încredere în mine. Sper să continue tot așa. În plus, a început să accepte ideea că vom avea un copil. Încă nu s-a dus să cumpere pătuț, dar am mari speranțe.

Întorc capul spre el, sorbindu-l din priviri. Are un aer relaxat și... sexy — părul dezordonat, ochelari Ray-Ban, haina cu dungi fine, cămașă de in și blugi.

Îmi aruncă și el o privire, apoi mă mângâie tandru pe picior.

— Mă bucur că nu te-ai schimbat.

E drept că mi-am pus o geacă de blugi și m-am încălțat cu pantofi fără tocuri, dar încă sunt îmbrăcată cu fusta scurtă. Palma lui întârzie pe genunchiul meu, iar eu îmi așez mâna peste a lui.

— Ai de gând să continui să mă tachinezi?

— Poate? zâmbește Christian.

— De ce?

— Pentru că pot, zâmbește el cu obișnuitul lui aer adolescentin.

— Pot să joc și eu jocul ăsta, șoptesc eu.

Degetele i se urcă ațățător pe coapsa mea.

— Dă-i drumul, doamnă Grey, spune el, iar zâmbetul i se lărgeste.

Îl apuc de mână și i-o așez pe genunchiul lui.

— Ei bine, poți să-ți păstrezi mâinile pentru tine însuși.

Zâmbește superior:

— Cum dorești, doamnă Grey.

La naiba! Jocul ăsta o să se întoarcă împotriva mea.

Christian virează pe aleea ce duce la noua noastră casă. Oprește lângă tastatura sistemului de securitate și introduce codul, iar porțile metalice frumos ornamentate se deschid ușor. Mergem în viteză pe strada mărginită de copaci în al căror frunziș se amestecă verdele, galbenul și arămiul. Iarba înaltă de pe pajiște a căpătat o culoare aurie, dar încă se mai văd din loc în loc flori sălbatice de culoare galbenă. E o zi minunată. Soarele strălucește, iar briza sărată dinspre Puget Sound se amestecă cu mirosul toamnei ce urmează să vină. E un loc atât de liniștit și frumos. Și când mă gândesc că o să locuim aici...

Aleea cotește, și casa ne apare în fața ochilor. Lângă ea sunt parcate câteva camioane mari, pe care scrie: GREY CONSTRUCTION. Casa e înconjurată de schele, iar câțiva muncitori cu căști de protecție lucrează pe acoperiș.

Christian trage în fața porticului și oprește motorul. Îi simt încântarea.

— Hai să-l căutăm pe Elliot.

— E aici?

— Așa sper. Îl plătesc destul de mult.

Pufnesc, iar Christian zâmbește, apoi coborâm din mașină.

— Noroc, frate! strigă Elliot de undeva, și amândoi ne uităm în jur. Aici, sus!

Elliot e pe acoperiș. Ne face cu mâna, zâmbind radios.

— Era și timpul să treceți pe aici. Rămâneți acolo. Cobor imediat.

Mă uit la Christian, Christian ridică din umeri. Câteva minute mai târziu, Elliot apare la ușa din față.

— Salut, frate! dă el mâna cu Christian. Și tu cum te mai simți, domniță? mă ia el în brațe și mă învâрте prin aer.

— Mai bine, mulțumesc, chicotesc eu cu respirația tăiată, simțind dureri în coaste.

Christian se încruntă la el, dar Elliot nu-l ia în seamă.

— Hai să mergem la baracă. O să aveți nevoie de așa ceva, spune el, lovindu-și ușor casca de protecție.

N-a mai rămas decât scheletul casei. Podelele sunt acoperite cu un material gros care seamănă cu pânza de sac, iar unii dintre pereții vechi au fost înlocuiți. Elliot ne conduce prin casă, explicându-ne lucrările de renovare, în timp ce muncitorii — între care și câteva femei — muncesc peste tot în jurul nostru. Mă bucur să văd că scara de piatră cu balustrada ei din fier forjat a rămas la locul ei, fiind complet acoperită cu huse împotriva prafului.

În living, peretele din spate a fost dărâmat pentru a face loc celui de sticlă conceput de Gia, iar muncitorii au început să lucreze și la terasă. În ciuda dezordinii, priveliștea încă e minunată. Noile planuri respectă șarmul vechii case... Gia a făcut o treabă bună. Elliot ne explică totul cu răbdare și ne dă date estimative pentru încheierea fiecărei etape. Speră să ne putem muta aici până la Crăciun, deși lui Christian i se pare o estimare optimistă.

Dumnezeule mare — să fac Crăciunul într-o casă ce dă spre Puget Sound. Abia aștept! Simt cum înflorește entuziasmul în adâncul meu. Îmi imaginez cum va fi să împodobim un brad uriaș, în timp ce un băiețel cu păr arămiu se uită fascinat la el.

Elliot încheie turul în bucătărie.

— Acum, vă las să vă plimbați în voie, dar aveți grijă, ne avertizează el, sunteți pe un șantier.

— Bineînțeles. Mersi, Elliot, murmură Christian, luându-mă de mână. Ți place? mă întreabă el, după ce rămânem singuri.

Mă uit la carcasa acestei încăperi și mă întreb unde o să atârnăm tablourile cu ardei pe care le-am cumpărat din Franța.

— Foarte mult. Ție?

— Idem, zâmbește el.

— Ce bine. Mă gândesc să atârnăm aici tablourile cu ardei.

Christian încuviințează din cap:

— Și vreau să atârnăm în casa asta și fotografiile pe care ți le-a făcut José. Trebuie să hotărâști unde le punem.

Mă înroșesc:

— Într-un loc unde să nu le văd des.

— Ei, de ce spui asta? mă dojenește el, mângâindu-mi buza de jos cu policarul. Sunt pozele mele preferate. Îmi place grozav cea din biroul meu.

— Habar n-am de ce, murmur eu, sărutându-i vârful degetului.

— Există și lucruri mai nasoale decât să mă uit toată ziua la chipul tău frumos și zâmbitor. Ți-e foame? mă întreabă el.

— La ce fel de foame te referi? șoptesc eu.

Christian zâmbește superior, iar ochii i se întunecă.

Speranța și dorința îmi inundă venele.

— Te întreb dacă vrei să mănânci, doamnă Grey, spune el și mă sărută scurt pe buze.

Mă bosumflu în glumă și oftez.

— Da, de câteva zile, mi-e tot timpul foame.

— Am putea merge toți trei la un picnic.

— Tustrei? Mai vine cineva cu noi?

Christian înclină capul într-o parte:

— Peste șapte, opt luni.

Ah... Punctuleț. Zâmbesc prosteste.

— M-am gândit că poate vrei să mănânci în aer liber.

— Pe pajiște? întreb eu.

Aprobă din cap.

— Sigur, surăd eu.

— Casa asta va fi un loc minunat pentru crescut copii, murmură el, uitându-se în ochii mei.

O familie! Mai mult de un copil? Să deschid subiectul acum?

Își așază palma pe pântecul meu. *Dumnezeule mare!* Îmi țin respirația și imi pun mâna peste a lui.

— E greu de crezut, șoptește el, și prima oară descifrez o undă de uimire în glasul lui.

— Știu. Ah, uite, am dovada. O poză.

— Serios? Primul lui zâmbet?

Scot din portofel ecografia lui Punctuleț.

— Vezi?

Christian se uită la ea cu atenție preț de câteva secunde.

— Oh... Punctuleț. Da, văd, spune el cu un aer distrat și uimit.

— Copilul tău, șoptesc eu.

— Copilul nostru, răspunde el.

— Primul dintr-un șir mai lung.

— Cum adică? întreabă el cu o expresie alarmată în ochi.

— Aș vrea cel puțin doi.

— Doi? repetă el. N-am putea să-i luăm pe rând?

Zâmbesc:

— Sigur.

Apoi ieșim din casă, în căldura după-amiezii de toamnă.

— Când o să le spui părinților tăi? mă întreabă el.

— În curând, murmur eu. Lui Ray am vrut să-i spun azi-dimineață, dar era domnul Rodriguez acolo, ridic eu din umeri.

Christian încuviințează din cap și deschide portbagajul R8-ului. În el se află un coș de picnic din nuiele împletite și pătura în carouri pe care am cumpărat-o de la Londra.

— Vino, spune el.

Coșul și pătura le ține într-o mână, iar cu cealaltă mă ia de mână, și pornim împreună pe pajiște.

— Sigur, Ros, dă-i drumul.

Christian închide telefonul. E al treilea apel pe care l-a primit în timpul picnicului. Și-a scos pantofii și șosetele, iar acum se uită la mine cu brațele sprijinite pe genunchi. Haina lui e așezată pe a mea, și amândoi ne încălzim la soare. Stau lângă el, întinsă pe pătura de picnic, și suntem înconjurați de iarbă înaltă și aurie, departe de zgomotul lucrărilor de renovare și ascunși de ochii curioși ai muncitorilor. Suntem într-un rai bucolic. Îmi dă încă o căpșună, iar eu o mestec cu un aer recunoscător, uitându-mă în ochii lui din ce în ce mai întunecați.

— E bună? șoptește el.

— Foarte.

— Te-ai săturat?

— De căpșune, da.

Christian surâde, iar ochii îi scapără periculos.

— Doamna Jones ne-a pregătit un excelent coș de picnic, spune el.

— Așa e, șoptesc eu.

Schimbându-și brusc poziția, se întinde pe pătură, sprijinindu-și capul pe pântecul meu. Închide ochii cu un aer mulțumit, iar eu îmi adâncesc degetele în părul lui.

OŃtează din rărunchi, apoi se încruntă și se uită la numărul de pe ecranul BlackBerry-ului său, care iarăși bâzâie. Dă ochii peste cap și răspunde.

— Welch, il salută el, încordându-se dintr-odată.

Ascultă vreo două secunde, apoi sare în capul oaselor.

— Douăzeci și patru din douăzeci și patru... Mersi, șuieră el printre dinți.

Starea i se schimbă instantaneu. Soțul care mă tachina și flirta cu mine a dispărut și a fost înlocuit de un stăpân al universului rece și calculat. Mijește ochii preț de o clipă, uitându-se la mine cu un zâmbet rece. Simt un fior pe șira spinării, iar el pune iarăși mâna pe mobil și formează un număr, apăsând tasta rapidă care îi este asociată.

— Ros, câte acțiuni avem la Lincoln Timber? se ridică el în genunchi.

Mă trec fiorii. *Oh, nu, ce s-o fi întâmplat?*

— Transferă acțiunile la GEH, apoi concediază comitetul director... exceptându-l pe CEO... mă doare în cur... am auzit ce ai spus, dar fâ ce ți-am cerut... mulțumesc... ține-mă la curent.

Închide și, preț de o clipă, se uită impasibil la mine. Mama mă-sii! E furios.

— Ce s-a întâmplat?

— Linc, murmură el.

— Linc? Fostul soț al Elenei?

— Exact. El e cel care i-a plătit cauciunea lui Hyde.

Mă uit la el cu gura căscată. Buzele lui sunt strânse într-o expresie aspră.

— Ei bine, a fost un idiot, murmur eu cu un aer uluit. Pentru că Hyde a comis alte infracțiuni cât a fost eliberat pe cauciune.

Christian mijește ochii și zâmbește ironic:

— Bună observație, doamnă Grey.

— Și ce-ai făcut mai adineauri? mă ridic în genunchi cu fața la el.

— I-am plătit-o.

Oh!

— Ăă... destul de impulsiv din partea ta, murmur eu.

— Sunt un tip căruia îi place să acționeze pe moment.

— Știu asta.

Mijește ochii și strânge din buze.

— Aveam planul ăsta în minte de mai multă vreme, spune el
sec.

Mă încrunt:

— De ce?

Face o pauză, părând să cântărească ceva în minte, apoi inspiră
adânc.

— Cu ceva timp în urmă, când aveam douăzeci și unu de ani, Linc și-a bătut crunt soția. I-a rupt mandibula, mâna stângă și patru coaste, pentru că și-o trăgea cu mine, spune el cu o expresie rece în ochi. Iar acum am aflat că a plătit cauțiunea unui individ care a încercat să mă omoare, care mi-a răpit sora și i-a fisurat craniul soției mele. M-am săturat. Cred că a sosit timpul să i-o plătesc.

Mă albesc la față. *Sfinte Sisoe!*

— Bună observație, domnule Grey, șoptesc eu.

— Ana, așa sunt eu. De obicei, nu sunt motivat de răzbunare, dar nu-l pot lăsa să scape nepedepsit pentru asta. Ce i-a făcut Elenei... mă rog, ar fi trebuit să-l dea în judecată, dar n-a făcut-o. Decizia a fost a ei. Dar cu Hyde, a întrecut măsura. Linc și-a făcut un scop din a pricinui neplăceri familiei mele. Am să-l strivesc, am să-i sfărâm compania chiar sub nasul lui și am să-i vând bucățile celui care oferă mai mult. Am să-l duc la faliment.

Oh...

— În plus, zâmbește el superior, o să scoatem bani buni din afacerea asta.

Mă uit în ochii lui scăpărători, care dintr-odată se împlânzesc.

— N-am vrut să te sperii, șoptește el.

— Nu m-ai speriat, mint eu.

Ridică o sprânceană cu un aer amuzat.

— Doar m-ai luat prin surprindere, șoptesc eu, apoi înghit în sec — Christian chiar e înspăimântător uneori.

Își atinge ușor buzele de ale mele.

— Aș face orice să mă asigur că ești în siguranță. Că familia mea e în siguranță. Că micuțul nostru e în siguranță, murmură el, mângâindu-mă ușor pe pânțele.

Oh... Mi se taie respirația. Christian se uită la mine cu ochi întunecați. Inspir adânc, cu buzele întredeschise și, cu o mișcare lentă, îmi mângâie vulva cu vârful degetelor.

Uau! Dorința îmi explodează în vene ca un dispozitiv incendiar. Îi cuprind capul în palme, adâncindu-mi degetele în părul lui și îi trag gura spre mine. Christian icnește, surprins de asaltul meu, lăsându-mi limba să i se adâncească în gură. Geme și îmi răspunde la sărut, cu limba și buzele flămânde după mine, și câteva clipe ne devorăm unul pe celălalt, pierzându-ne în vâlmășagul de buze, limbi, respirații și senzații delicioase, redescoperindu-ne unul pe celălalt.

Vai, cât îl doresc! A trecut prea mult timp. Îl vreau aici, acum, în aer liber, pe pajiștea noastră.

— Ana, șoptește el ca în transă.

Mâna îi alunecă pe spatele meu, până la betelia fustei, iar eu, cu degete febrile, mă străduiesc să-i deschii cămașa.

— Ana... oprește-te.

Se retrage cu maxilarele strânse și mă apucă de mâini.

— Nu, șoptesc eu, mușcându-l ușor de buză. Nu, murmur eu din nou, uitându-mă la el, iar în cele din urmă îi dau drumul. Te vreau.

Inspiră adânc. Stă în cumpănă, iar indecizia i se citește limpede în ochi.

— Te rog, am nevoie de tine, îl implor eu cu fiecare fărâmbă a ființei mele.

Doar facem asta atât de bine.

Geme cu un aer înfrânt și își apropie gura de a mea, iar eu îmi lăpesc buzele de ale lui. Cu o mână îmi ține capul, iar pe cealaltă și-o coboară spre talia mea, apoi mă întinde pe spate și se întinde lângă mine, fără să-și dezlipească o clipă gura de a mea.

Se îndreaptă de spate și se uită în ochii mei:

— Ești atât de frumoasă, doamnă Grey.

Îi mângâi chipul minunat:

— Și tu, domnule Grey. Și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Se încrunță, iar degetele mele îi mângâie ridurile de pe frunte.

— Nu te încrunta. Ești frumos chiar și atunci când te superi, șoptesc eu.

Geme încă o dată, iar gura lui o înhață pe a mea, apăsându-mă în iarba moale de sub pătură.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește el, mușcându-mă ușor de mandibulă, și simt că îmi tresaltă inima.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Christian.

Îmi încleștez o mână în părul lui, iar cu cealaltă îl apuc de umăr.

Buzele sale îmi coboară pe gât, presărându-mi sărutări tandre, iar degetele lui îmi desfac cu îndemânare fiecare nasture. Dându-mi bluza la o parte, îmi sărută partea de sus a sânilor. Geme cu încântare în adâncul gâtului, iar zgomotul îmi vibrează până în adâncul pântecelui.

— Ți se schimbă trupul, șoptește el, mângâindu-mi sfârcul prin sutien până când se întărește. Îmi place, adaugă el.

Îl urmăresc plimbându-și ațățător limba pe sân, pe lângă marginea sutienului. În cele din urmă, prinde cu dinții cupa sutienului și o trage în jos, eliberându-mi sânul și mângâindu-l cu nasul. Atingerea lui și briza blândă de toamnă îmi întăresc sfârcul și mai tare, iar Christian îl cuprinde între buze, sugându-l cu putere.

— Ah! gem eu, inspirând adânc și crispându-mă din pricina durerii ce radiază dinspre coastele învinețite.

— Ana! exclamă Christian și se încruntă la mine cu un aer îngrijorat. Vezi, despre asta e vorba, mă dojenește el. Despre lipsa ta de grijă față de tine însăși. Nu vreau să-ți fac rău.

— Nu... nu te opri, scâncesc eu, iar el se uită în ochii mei, luptând cu ispita. Te rog.

— Uite așa, spune el, schimbându-și brusc poziția, astfel încât acum stau călare pe el, cu fusta scurtă strânsă în jurul coapselor.

Christian își așază mâinile pe pielea mea, deasupra ciorapilor.

— Gata, e mai bine așa. Și mă pot bucura de priveliște.

Întinde mâna și își vâra arătătorul în cealaltă cupă a sutienului, eliberându-mi sânul. Îmi apucă amândoi sânii, iar eu dau capul pe spate, împingându-mi sânii în mâinile lui primitoare și îndemnătice. Mă trage ușor de sfârcuri și le răsucește între degete până când gem, apoi se ridică și își apropie fața de a mea, ațintindu-și ochii lacomi în ai mei. Mă sărută, continuând să-mi răsucească sfârcurile. Îi desfac primii doi nasturi de la cămașă cu mișcări febrile și sunt copleșită de senzații — vreau să-l sărut peste tot, să-l dezbrac, să fac dragoste cu el chiar acum.

— Hei..., murmură el, apoi mă apucă ușor de cap și mă trage în spate cu ochi întunecați și plini de promisiuni senzuale. Nu-i nicio grabă. Ia-o ușor. Vreau să te savurez.

— Christian, a trecut atât de mult timp, șoptesc eu cu respirația întretăiată.

— Ușor, murmură el — și e o poruncă —, apoi mă sărută pe colțul drept al gurii. Ușor, repetă el, sărutându-mă pe colțul stâng al gurii.

Mă mușcă ușor de buza de jos:

— S-o luăm ușor.

Își înfige degetele în părul meu, ținându-mă nemișcată, în timp ce limba lui îmi invadează gura, căutând, savurând, liniștindu-mă... ațâțându-mă. Vai, ce bine sărută bărbatul meu.

Îi mângâi fața, degetele mele coborându-i șovăielnic până la bărbie, apoi pe gât, și revin la nasturii cămășii, desfăcându-i pe

indelete, în timp ce el continuă să mă sărute. Îi dau încet cămașa la o parte, plimbându-mi degetele pe claviculele sale, pe pielea lui caldă și catifelată. Îl împing ușor, întinzându-l la loc pe pătură, apoi mă îndrept de spate și mă uit la el, simțind sub mine mădularul lui erect. *Hm*. Îmi plimb degetele pe buzele sale, apoi pe mandibula și gâtul lui, trecând peste mărunții lui Adam și ajungând la adâncitura dintre clavicule. *Frumosul meu bărbat*. Mă aplec și presar cu sărutări drumul degetelor mele. Îi mușc ușor maxilarul și îl sărut pe gât, iar Christian închide ochii.

— Ah! geme el și dă capul pe spate, cu buzele întredeschise într-o expresie plină de venerație mută, oferindu-mi un acces mai ușor la gâtul lui.

Excitat și fascinat, Christian e o priveliște minunată... și excitantă.

Limba îmi coboară pe sternul lui, răsucindu-se în părul de pe piept. *Hm*. Are gust bun. Și un miros plăcut. Amețitor. Îi sărut pe rând două dintre cicatricile sale rotunde, iar el mă apucă de șolduri. Îmi sprijin palmele pe pieptul lui și îmi ațintesc privirea în ochii săi. Respiră precipitat.

— Vrei s-o facem? Aici? șoptește el cu ochii umbriți de un amestec de iubire și dorință.

— Da, murmur eu, iar buzele și limba mea coboară spre sfârcul său.

Îl sug și îl răsucesc ușor între dinți.

— Oh, Ana, șoptește el.

Mă ia pe după talie și mă ridică, apoi își desface nasturele și fermoarul de la blugi, eliberându-și mădularul. Mă așez iarăși pe el, savurând senzația mădularului tare și fierbinte sub mine. Christian își ridică mâinile pe coapsele mele, oprindu-se acolo unde se termină ciorapii, iar degetele lui descriu mici cercuri pe dantela lor, astfel încât vârfurile policarilor săi mă ating... acolo unde vreau să fiu atinsă. Gem.

— Sper că nu ții la chiloții ăștia, murmură el cu ochi scăpărând de dorință.

Degetele lui mi se plimbă pe pânțele, de-a lungul elasticului, apoi se vâra în chiloți, așărându-mă, și, în cele din urmă, îi apucă ferm și își înfige degetele mari în materialul delicat, care se rupe. Palmele lui mi se lipesc iarăși de coapse, iar cu degetele îmi mângâie din nou vulva. Ridică ușor coapsele, astfel încât mădularul său se atinge de mine.

— Simt cât de umedă ești, spune el cu glas senzual și se ridică brusc de pe pătură, cuprinzându-mă iarăși pe după mijloc.

Suntem față în față.

— O s-o luăm ușor, doamnă Grey, șoptește el, frecându-și nasul de al meu. Vreau să te simt pe indelete.

Mă ridică și — cu o lentoare frustrantă și, în același timp, minunată — mă coboară pe mădularul său. Simt cum se adâncește în mine fiecare centimetru sublim.

— Ah... gem eu incoerent, apucându-l de brațe.

Încerc să mă ridic, să mă frec de el, dar mă ține nemișcată.

— Vreau să intru tot, șoptește el, ridicându-și pelvisul și împingându-se în mine până la capăt.

Dau capul pe spate și scot un strigăt — de plăcere pură.

— Vreau să te aud, murmură el. Nu, nu te mișca, simte-mă.

Deschid ochii, cu buzele înghețate într-un *ah!* mă uit, iar el mă țintuiește cu privirea — ochi cenușii, întunecați și senzuali în ochi albaștri și fascinați. Își coboară ușor coapsele, dar nu-mi dă voie să mă mișc.

Gem, iar el mă sărută pe gât.

— E locul meu preferat — în adâncul tău, îmi șoptește el pe piele.

— Te rog, mișcă-te, îl implor eu.

— Ușor, doamnă Grey.

Ridică iarăși coapsele, și plăcerea îmi inundă venele. Îi cuprind fața în palme și îl sărut, devorându-l.

— Iubește-mă, Christian. Te rog.

Își plimbă dinții pe maxilarul meu, până la ureche.

— Acum, șoptește el, ridicându-mă și coborându-mă.

Zeita mea intimă se dezlănțuie. Îl împing pe pătură și încep să mă mișc, savurând senzația mădularului în adâncul meu... călărindu-l... călărindu-l cu putere. Ținându-mă pe după mijloc, Christian își potrivește ritmul cu al meu. Mi-a fost dor de asta... prezența lui amețitoare sub mine, înăuntrul meu... soarele gâdilându-mi spatele, briza blândă și mirosul dulce al toamnei. E un amestec minunat de senzații: atingeri, gusturi, mirosuri și priveliștea iubitului meu soț sub mine.

— Oh, Ana, geme el, închizând ochii, cu capul pe spate și gura deschisă.

Ah... ador asta! și simt cum sporește excitația din pânțele. Christian coboară mâinile pe coapsele mele, iar policarii săi îmi ating ușor vulva, și explodez în jurul lui iar și iar și iar și iar... Mă prăbușesc pe pieptul său, apoi geme și el, dându-și drumul și strigându-mi numele cu dragoste și bucurie.

Mă strânge la piept, legănându-mi ușor capul. Hm. Închizând ochii, savurez strânsoarea brațelor sale. Am o mână pe pieptul lui și simt cum i se domolesc bătăile inimii. Îl sărut și îl mângâi cu nasul, minunându-mă că, în urmă cu puțină vreme, nu m-ar fi lăsat să fac asta.

— Te simți mai bine? șoptește el.

Ridic capul și văd că are un zâmbet larg pe buze.

— Mult mai bine. Tu? îl întreb eu cu un zâmbet la fel de larg.

— Mi-a fost dor de tine, doamnă Grey.

Redevine serios preț de o clipă.

— Și mie.

— Gata cu actele de eroism, da?

— Gata, promit eu.

— Ar trebui să vorbești întotdeauna cu mine, șoptește el.

— Da, chiar, să revenim la tine, Grey...

Zâmbește superior:

— Bună observație. Am să mă străduiesc mai mult, spune el, sărutându-mă pe păr.

— Cred că o să fim fericiți aici, șoptesc eu, închizând iarăși ochii.

— Da. Tu, eu și... Punctuleț. Chiar, cum te mai simți?

— Bine. Relaxată. Fericită.

— Mă bucur.

— Tu?

— La fel ca tine, murmură el.

Mă uit în ochii lui, încercând să-i descifrez expresia.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Știi, ești foarte autoritar când facem sex.

— Te plângi?

— Nu. Dar mă gândesc... ai zis că-ți lipsește fostul tău mod de viață.

Rămâne nemișcat, uitându-se țintă la mine.

— Uneori, șoptește el.

Oh.

— Ei bine, va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta, murmur eu și îl sărut ușor pe buze, încolăcindu-mă în jurul lui ca un cârcel de viță.

Îmi vin în minte imagini cu noi doi în camera de joacă: Tallis, masa, legată de cruce, încătușată pe pat... îmi plac futaiurile lui perverse — futaiurile noastre perverse. Da. Pot să fac așa ceva. Pot să fac asta pentru el, cu el. *Pot să fac asta pentru mine.* Mă trec fiori când îmi aduc aminte de cravașă.

— Și mie îmi place să mă joc, murmur eu, uitându-mă la el, și sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Știi, chiar aș vrea să-ți testez limitele.

— Ce limite?

— Limitele plăcerii.

— Oh, cred că mi-ar plăcea asta.

Zeița mea intimă leșină.

— Ei bine, poate când ajungem acasă, șoptește el, lăsând această promisiune să plutească între noi.

Îl mângâi iarăși cu nasul. Îl iubesc atât de mult.

Au trecut două zile de la picnic. Două zile de la promisiunea lui: *Ei bine, poate când ajungem acasă.* Dar Christian încă se poartă cu mine ca și cum aș fi de sticlă. Tot nu mă lasă la serviciu, așa că am lucrat de acasă. Pun pe birou teancul de scrisori de la scriitori și oftez. Christian și cu mine n-am mai fost în camera de joacă de când am folosit cuvântul de siguranță. Și mi-a zis că îi lipsește. Ei bine, și mie... mai ales acum, că vrea să-mi exploreze limitele. Mă înroșesc, gândindu-mă ce ar putea să însemne asta. Mă uit la masa de biliard.... Da, abia aștept să-mi explorez limitele.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o muzică delicată ce umple apartamentul. Christian cântă la pian — nu e una dintre obișnuitele sale tânguiri muzicale, ci o piesă plăcută, plină de speranță — una pe care o recunosc, dar pe care nu l-am auzit niciodată cântând-o.

Mă apropiu în vârful picioarelor de intrarea în living și mă uit la Christian stând la pian. Soarele e la apus. Cerul e de un roz opulent, iar lumina se reflectă în părul lui arămiu și strălucitor. E amuțitor de frumos. Se concentrează asupra piesei, fără să-și dea seama de prezența mea. A fost atât de deschis în ultimele zile, atât de atent cu mine — mi-a oferit detalii despre zilele lui de lucru, despre gândurile și planurile lui. E ca și cum ar fi spart un baraj și ar fi început să vorbească.

Știu că, peste câteva minute, va veni să vadă ce fac, ceea ce îmi dă o idee. Cuprinsă de entuziasm, plec în grabă, sperând că nu m-a observat, și dau fuga în dormitorul nostru, dezbrăcându-mă din mers, până rămân doar în chiloții albaștri de dantelă. Îmi iau repede pe mine un maiou albastru pal — o să-mi ascundă vânătaia. Intrând în șifonier, scot din sertar blugii spălăciți ai lui Christian — blugii pentru camera de joacă, blugii mei preferați. Îmi iau BlackBerry-ul de pe noptieră, împățuresc blugii cu grijă și mă așez în genunchi lângă ușa dormitorului. Ușa este deschisă, iar dinspre living se aud acordurile unei alte piese, una pe care n-o știu. Dar e tot una optimistă — e minunată. Îi scriu repede un e-mail.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Plăcerea soțului meu
Data: 21 septembrie 2011, 20:45
Către: Christian Grey

Sir,
Aștept instrucțiunile tale.

A ta pentru totdeauna,
Dn. G x

Și îl trimit.

Câteva clipe mai târziu, muzica se oprește brusc. Inima îmi tresare și începe să bată cu putere. Aștept și iar aștept, iar în cele din urmă, BlackBerry-ul meu bâzâie.

De la: Christian Grey
Subiect: Plăcerea soțului meu <--- ador titlul ăsta, iubito
Data: 21 septembrie 2011, 20:48
Către: Anastasia Grey

Dn. G,
Sunt curios. Încep să te caut.
Pregătește-te!

Christian Grey
CEO nerăbdător, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pregătește-te! Inima îmi bate cu putere, și încep să număr. Treizeci și șapte de secunde mai târziu, ușa se deschide. Mă uit la picioarele lui goale, care se opresc în prag. *Hm.* Nu spune nimic. Nu spune nimic o eternitate. *La naiba!* Îmi suprim impulsul de a mă uita la el și rămân cu privirea în pământ.

În cele din urmă, se apleacă și ia blugii de jos. Rămâne tăcut și intră în șifonier, în timp ce eu rămân nemișcată ca o stană de piatră. *Vai de mine... începe.* Inima îmi duduie în piept, și savurez valul de adrenalină care îmi inundă trupul. Mă trec fiori, simțind cum se acumulează excitația. Oare ce o să-mi facă? Câteva clipe mai târziu, se întoarce îmbrăcat cu blugii.

— Deci vrei să te joci? murmură el.

— Da.

Nu spune nimic, și îndrăznesc să-i arunc o privire... îi văd blugii tociți, coapsele acoperite și după o clipă, umflătura de sub fermoar, nasturele deschis al beteliei, dâra de păr ce i se ridică din pantaloni, buricul, abdomenul dăltuit, părul de pe piept, ochii cenușii și scântei-tori, capul dat într-o parte. Ridică o sprânceană. *Sfinte Sisoe!*

— Da ce? șoptește el.

Oh.

— Da, Sire.

Ochii i se îmblânzesc.

— Bravo, murmură el, mângâindu-mă pe cap. Iar acum, cred că ar fi bine să te ducem la etaj, adaugă el.

Simt că mi se lichefiază măruntaiele, iar pântecul mi se contractă într-un mod delicios, care îmi e atât de familiar.

Mă ia de mână și mă conduce prin apartament, apoi pe scări. Când ajungem în fața ușii de la camera de joacă, se oprește, se apleacă și mă sărută tandru, după care mă apucă tare de păr.

— Ești o mare manipuloare, să știi, îmi șoptește el pe buze.

— Ce?

Nu înțeleg la ce se referă.

— Nu-i nimic. Pot să trăiesc cu asta, murmură el amuzat, apoi își plimbă nasul pe mandibula mea și îmi mușcă ușor urechea. Când intrăm, să îngenunchezi, așa cum ți-am arătat.

— Da... Sire.

Se uită la mine cu ochi plini de dragoste, fascinație și gânduri perverse.

Doamne... Viața n-o să fie niciodată plicticoasă alături de Christian, și o să trăiesc cu el multă vreme de acum încolo. Îl iubesc pe acest bărbat: soțul meu, iubitul meu, tatăl copilului meu, dominatorul meu uneori... Domnul meu Învechit în Rele.

Epilog

Casa cea Mare, mai 2014

Stau întinsă pe pătura de picnic în carouri și mă uit la cerul albastru și limpede al verii, câmpul vizual fiindu-mi încadrat de iarbă înaltă și flori de câmp. Arșița după-amiezii îmi încălzește pielea, oasele și pântecul. Sunt relaxată și îmi simt trupul foarte moale. E foarte confortabil. Ba nu... e minunat. Savurez momentul — un moment de pace, de pură desfătare. Ar trebui să mă simt vinovată pentru această bucurie, pentru acest sentiment de satisfacție — dar nu mă simt deloc vinovată. Viața aici și acum e frumoasă, și am învățat s-o apreciez și să trăiesc în prezent, la fel ca soțul meu. Zâmbesc și mă trec fiori, amintindu-mi ultima noapte delicioasă pe care am petrecut-o la Escala...

Șuvițele cnutului îmi mângâie pântecul umflat într-un ritm chinuitor de dulce.

— Mai vrei, Ana? îmi șoptește Christian la ureche.

— Oh, te rog, îl implor eu, trăgând de legăturile mâinilor.

Sunt legată la ochi și atârnată de grilajul din camera de joacă.
Lăsturea delicioasă a cnutului îmi pișcă fesele.

— Te rog și mai cum?

— Te rog, Sire.

Christian își așază palma pe pielea mea înroșită și mă mângâie ușor.

— Gata, gata, gata, șoptește el, apoi coboară mâna și își vără degetele în mine.

Gem.

— Doamnă Grey, murmură el, mușcându-mă de lobul urechii.
Ești atât de umedă.

Degetele lui intră și ies din mine, atingându-mi iar și iar punctul
duce dinăuntru. Cnutul cade zgomotos pe podea, iar mâna lui îmi
alunecă pe pânțele, urcând până la sâni. Mă încordez — sunt foarte
sensibili.

— Sst, spune Christian, cuprinzând unul în palmă și mângâin-
du-mi ușor sfârcul.

— Ah!

Degetele sale sunt tandre și ațățătoare, iar plăcerea se revarsă
dinspre sân spre adâncul pântecelui meu. Dau capul pe spate, împin-
gându-mi sfârcul în palma lui, și gem încă o dată.

— Îmi place să te aud, șoptește Christian.

Îi simt mădularul erect pe coapsă, nasturii prohabului său
apăsându-mi carnea, în timp ce degetele lui își continuă asaltul neîn-
duplecat: înăuntru, afară, înăuntru, afară — într-un ritm constant.

— Vrei să termini așa? mă întreabă el.

— Nu.

Degetele sale se opresc.

— Serios, doamnă Grey? Tu hotărăști?

Îmi strânge sfârcul între degete.

— Nu... Nu, Sire.

— Așa e mai bine.

— Ah, te rog, îl implor eu.

— Ce vrei, Anastasia?

— Pe tine. Întotdeauna.

Christian inspiră adânc.

— Cu totul, adaug eu cu respirația tăiată.

Își scoate degetele din mine, mă întoarce cu fața spre el și îmi desface legătura de la ochi. Mă uit clipind în ochii săi scăpărători și întunecați. Arătătorul lui îmi mângâie buza de jos, apoi și-l vără în gura mea, odată cu mijlociul, dându-mi să gust umezeala sărată a excitației mele.

— Suge..., șoptește el, iar eu îmi răsucesc limba în jurul degetelor sale.

Hm... chiar și eu am gust bun pe degetele lui.

Măinile sale mi se ridică pe brațe, până la cătușele de la încheieturi, și mi le desfac. Mă întoarce cu fața la perete și mă trage ușor de coadă, luându-mă în brațe. Îmi răsucește capul într-o parte, mângâindu-mi gâtul cu buzele, până la lobul urechii, ținându-mă lipită de el.

— Vreau să intru în gura ta, spune el cu glas catifelat și seducător.

Trupul meu excitat se încordează și simt o plăcere dulce și intensă în adâncul pântecelui. Gem și mă întorc cu fața spre el, luându-i capul în palme și sărutându-l apăsător — limba mea îi invadează gura, gustându-l și savurându-l. Geme și el, își așază palmele pe fesele mele și mă trage spre el, dar nu mi se atinge de el decât pântecul rotund. Îi mușcă ușor mandibula, presărându-i sărutări pe gât, și îmi cobor palmele pe blugii săi. Christian înclină capul într-o parte, expunându-și o parte mai mare din gât, iar eu îmi cobor limba până în părul de pe pieptul său.

— Ah!

Trag de betelia blugilor, desfăcându-i nasturele, și îngenunchez în fața lui, iar el mă apucă de umeri.

Mă uit la el pe sub gene, iar el mă fixează cu privirea. Ochii îi sunt întunecați și buzele întredeschise. Îi scot mădularul și îl iau în

gură, iar el inspiră adânc. Îmi place grozav să fac asta. Să-l văd lăsându-se în voia mea, să-i ascult respirația precipitată și gemetele, în timp ce se adâncește în gâtul meu. Închid ochii și sug adânc, savurându-i gustul și icnetele.

Mă apucă de cap, imobilizându-mă, iar eu îmi acopăr dinții cu buzele, adâncindu-mi și mai mult mădularul în gură.

— Deschide ochii și uită-te la mine, îmi poruncește el în șoaptă.

Îmi ațintesc privirea în ochii lui scăpărători, iar el ridică soldurile și îmi umple gura până în fundul gâtlejului, apoi se retrage repede. Se adâncește iarăși în mine, iar eu îi iau mădularul în mână.

— Nu mă atinge, altfel am să te leg din nou. Nu vreau decât gura ta, murmură el.

Vai de mine. *Deci așa?* Îmi duc mâinile la spate și mă uit inocent la el, cu gura plină.

— Așa, iubito, surâde el cu glas răgușit, apoi se dă în spate și, ținându-mă cu blândețe, dar ferm, se adâncește iarăși în mine. Ai o gură numai bună de futut, doamnă Grey.

Închide ochii și intră în mine, iar eu îl strâng între buze, răsucindu-mi limba în jurul lui. Mă retrag, apoi îl iau și mai mult în gură, iar și iar și iar, ascultând aerul care îi șuieră printre dinți.

— Ah! Oprește-te, spune el și iese din mine, lăsându-mă să tânjesc după el.

Mă apucă de umeri și mă ridică în picioare. Apucându-mă de coadă, mă sărută apăsător, asaltându-mă cu limba lui lacomă și, în același timp, generoasă. Brusc, îmi dă drumul, mă ia în brațe și mă duce spre patul cu patru stâlpi. Mă așază ușor pe saltea, cu fundul pe marginea patului.

— Strânge-mi mijlocul între picioare, îmi poruncește el.

Fac ce-mi cere și îl trag spre mine, iar el se apleacă, îmi cuprinde capul în palme și, rămânând în picioare, se adâncește foarte lent în mine.

Oh, ce bine e. Închid ochii și îi savurez posedarea lentă.

— E bine? mă întreabă el pe un ton preocupat.

— Oh, Doamne! Da, Christian. Te rog.

Îmi strâng picioarele în jurul lui, iar el geme. Îl apuc de brațe, iar el începe să-și miște ușor șoldurile.

— Christian, te rog. Mai tare — n-o să mă sparg.

Geme și începe să se miște cu adevărat, opintindu-se în mine iar și iar. Vai, e divin!

— Așa! gem eu, strângându-l și mai tare între picioare, pe măsură ce mă apropii de punctul culminant...

Geme iarăși, adâncindu-se în mine cu putere... Sunt atât de aproape...

Oh, te rog. Nu te opri.

— Hai, Ana, șoptește el printre dinți, și explodez în jurul lui, răvășită de undele orgasmului.

Îi strig numele, iar Christian rămâne nemișcat și geme zgomotos, dându-și drumul în mine.

— Ana! strigă el.

Christian e întins lângă mine, mângâindu-mă pe pânțele cu degetele sale lungi rășchirate.

— Cum se simte fiica mea?

— Dansează, râd eu.

— Dansează? Oh, da! Uau! O simt, zâmbește el, în timp ce Punctuleț Doi se mișcă înăuntrul meu.

— Cred că deja îi place sexul, șoptesc eu.

Christian se încruntă.

— Serious? spune el pe un ton sec, apoi își lipește buzele de pânțele mele. N-o să ai parte de așa ceva decât după treizeci de ani, domnișoară.

Chicotesc:

— Oh, Christian, ce ipocrit ești.

— Nu, sunt un tată grijuliu, se uită el la mine, iar fruntea încruntată îi trădează îngrijorarea.

— Ești un tată minunat, exact cum mă așteptam, îi mângâi eu fața frumoasă, iar el îmi zâmbește sfios.

— Îmi place pântecele tău, murmură el, mângâindu-l și sărutându-l. Acum ești mai multă.

Mă bosumflu.

— Nu-mi place să fiu mai multă.

— E minunat când îți dai drumul.

— Christian!

— Și abia aștept să simt iarăși gustul laptelui tău.

— Christian! Ești atât de pervers...

Se ridică brusc și mă sărută apăsător, punând un picior peste ale mele și ridicându-mi mâinile deasupra capului.

— Îți plac futaiurile perverse, șoptește el, frecându-și nasul de al meu.

Surâd, molipsită de zâmbetul lui indecent.

— Da, îmi plac futaiurile perverse. Și te iubesc. Foarte mult.

*

Deschid ochii brusc, trezită de un țipăt de bucurie al fiului meu și, cu toate că nu-i pot vedea nici pe el, nici pe Christian, pe buze mi se așterne un zâmbet caraghios de bucurie. Ted s-a trezit din somn și se zbenguie undeva în apropiere. Rămân nemișcată, minunându-mă în continuare de disponibilitatea lui Christian de a se juca. Răbdarea lui cu Teddy e extraordinară. E mult mai răbdător decât cu mine. E normal să fie așa. Și băiețelul meu frumos, odorul părinților săi, nu cunoaște frica. Pe de altă parte, Christian încă e prea protector — cu amândoi. Dragul, schimbătorul și autoritarul meu Cincizeci de Vicii.

— Hai s-o căutăm pe mami. E undeva pe pajiște.

Ted îi răspunde, dar nu înțeleg ce, iar Christian râde din toată inima. E un râs minunat, plin de bucurie paternă. Nu mă pot abține. Mă ridic în coate să-i spionez din ascunzătoarea mea.

Christian îl învârt pe Ted prin aer, făcându-l să țipe iarăși. După câteva clipe, se oprește și îl aruncă deasupra capului — mi se taie respirația —, apoi îl prinde în brațe. Ted strigă de bucurie, iar eu oftez ușurată. Oh, băiețelul meu, dragul meu băiețel — mereu plin de energie.

— Din nou, tati! strigă el.

Christian îi face pe plac, și iarăși mi se pune un nod în gât când îl aruncă în aer și îl prinde în brațe. Sărută părul arămiu al lui Ted și îl sărută pe obraz, apoi îl gădilă fără milă preț de câteva clipe. Ted râde în hohote, zvârcolindu-se și împingându-se în pieptul lui, vrând să scape din brațele lui. În cele din urmă, Christian îl pune jos zâmbind.

— Hai s-o căutăm pe mami. Se ascunde în iarbă.

Ted surâde radios, bucurându-se de joc, și se uită în jurul său. Apucându-l pe Christian de mână, îi arată un alt loc decât cel unde mă aflu, ceea ce mă face să chicotesc. Mă întind repede pe pătură, savurând acest joc.

— Ted, am auzit-o pe mami. Ai auzit-o și tu?

— Mami!

Auzindu-i tonul, chicotesc și pufnesc în același timp. Doamne, seamănă atât de mult cu tatăl lui, deși n-are decât doi ani.

— Teddy! îi răspund eu, uitându-mă la cer cu un surâs caraghios pe buze.

— Mami!

După câteva clipe, le aud pașii apropiindu-se de mine, iar în cele din urmă, apar lângă mine din iarba înaltă — mai întâi Ted, apoi Christian.

— Mami! strigă Ted, ca și cum ar fi descoperit comoara pierdută din *Sierra Madre*²³, și sare pe mine.

— Hei, dragul meu! îl strâng eu la piept, sărutându-l pe obrazul bucălat.

23 Aluzie la filmul *Comoara din Sierra Madre*, regizat de John Huston în 1948, care îl are în rolul principal pe Humphrey Bogart. (N.t.)

Chicotește, sărutându-mă și el, apoi se smulge din brațele mele.

— Bună, mami, îmi zâmbește Christian.

— Bună, tati, surăd eu, iar el îl ia pe Ted în brațe și se așază lângă mine, cu fiul nostru în poală.

— Ai grijă cu mami, îl dojenește el pe Teddy, iar eu zâmbesc — nu-mi scapă ironia situației.

Christian își scoate din buzunar BlackBerry-ul și i-l dă lui Ted, ceea ce probabil o să ne ofere câteva minute de liniște — cel mult cinci. Teddy îl studiază cu fruntea încruntată. Are un aer foarte serios, iar ochii lui albaștri sunt foarte concentrați, la fel ca ai tatălui său când își citește e-mailurile. Christian îi mângâie părul cu nasul, și inima mi se umflă de bucurie când îi văd. Două boabe de fasole într-o păstaie: fiul meu stă liniștit — pentru câteva clipe, cel puțin — în poala soțului meu. Bărbații mei preferați din întreaga lume.

Bineînțeles, Ted e cel mai frumos și mai talentat copil de pe planetă, dar sunt mama lui, deci e normal să gândesc așa. Iar Christian este... ei bine, este el însuși. Cu blugi și tricou alb, arată la fel de sexy ca de obicei. Ce am făcut ca să câștig un asemenea premiu?

— Arăți bine, doamnă Grey.

— Și tu, domnule Grey.

— Nu-i așa că mami e frumoasă? îi șoptește el la ureche lui Ted, dar fiul nostru îl dă la o parte, fiind mai interesat de BlackBerry-ul lui tati.

— Nu poți să-l scoți din ale lui, chicotesc eu.

— Știu, zâmbește Christian și îl sărută pe păr. Nu-mi vine să cred că mâine o să facă doi ani, spune el pe un ton melancolic, apoi întinde mâna și își lipește palma de pânțelele meu. Hai să facem mulți copii, spune el.

— Cel puțin încă unu, zâmbesc eu, iar el îmi mângâie abdomenul umflat.

— Cum se mai simte fiica mea?

— Bine. Cred că doarme.

— Bună ziua, domnule Grey. Bună, Ana.

Amândoi ne întoarcem și o vedem apărând din iarba înaltă pe Sophie, fiica de zece ani a lui Taylor.

— Sopiaaa! țipă Ted încântat, apoi sare din poala lui Christian, lăsând BlackBerry-ul deoparte.

— Am primit două înghețate de la Gail, spune Sophie. Pot să-i dau una lui Ted?

— Sigur, spun eu.

Vai de mine, o să se murdărească de sus până jos.

— Ghețată! întinde Ted mâna, iar Sophie îi dă o înghețată pe băț — deja a început să se scurgă.

— Dă-o la mama să vadă cum e, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Îi iau înghețata din mână și o bag repede în gură, lingând stratul topit de pe ea. Hm... afine — rece și delicioasă.

— A mea! protestează Ted cu indignare în glas.

— Poftim.

Îi înapoiez înghețata, care acum pare să se scurgă mai puțin, iar el o bagă direct în gură și zâmbește.

— Pot să-l iau pe Ted la o plimbare? întreabă Sophie.

— Sigur.

— Nu vă îndepărtați prea mult.

— Nu, domnule Grey, spune Sophie cu o expresie serioasă în ochii ei mari și căprui.

Cred că îi e un pic teamă de Christian. Întinde mâna, iar Teddy i-o ia cu dragă inimă, apoi pleacă împreună prin iarba înaltă, iar Christian îi urmărește cu privirea.

— Christian, n-or să pățească nimic. Ce li s-ar putea întâmpla aici?

Se încruntă la mine preț de o clipă, iar eu mă așez în poala lui.

— În plus, continui eu, Ted e înnebunit după Sophie.

Christian zâmbește și îmi mângâie părul cu nasul:

— Sophie e o fată încântătoare.

— Așa e. Și foarte frumoasă. Un înger blond.

Christian rămâne nemișcat și își lipește mâinile de pânțelele meu.

— Fată, ai? spune el cu o undă de nerăbdare în glas, iar eu îl cuprind pe după gât.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu fiica ta în următoarele trei luni. E în siguranță la mine în burtă. Da?

Mă sărută după ureche și îmi apucă între dinți marginea lobului.

— Cum spui tu, doamnă Grey, murmură el, apoi îmi mușcă lobul. Icnesc.

— Mi-a plăcut noaptea trecută, spune el. Ar trebui să facem asta mai des.

— Și mie.

— Și chiar am putea, dacă n-ai mai lucra...

Dau ochii peste cap, iar el mă cuprinde în brațe și îmi surâde pe pielea gâtului.

— Dai ochii peste cap, doamnă Grey?

Amenințarea lui implicită și senzuală îmi dă fiori, dar, întrucât suntem în mijlocul pajiștii, cu copiii în prejmă, nu-i iau în seamă invitația.

— Grey Publishing are un autor în topul bestsellerurilor din *New York Times*: vânzările lui Boyce Fox sunt fenomenale. În plus, departamentul de cărți electronice a explodat, și, în sfârșit, am în jurul meu echipa pe care mi-o doresc.

— Și faci bani pe criza asta, adaugă Christian cu mândrie în glas. Da... îmi place să te văd desculță și însărcinată în bucătăria mea.

Mă dau în spate, să-i văd față, iar el se uită la mine cu ochi luminoși.

— Și mie îmi place asta, murmur eu, iar el mă sărută, fără să-și ia mâinile de pe pânțelele meu.

Văzând că e în toane bune, hotărâsc să abordez un subiect delicat:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Rămâne nemișcat.

— Ana, răspunsul e nu.

— Dar Ella e un nume atât de frumos.

— N-am de gând să-mi botez fiica după mama mea. Nu. Punct.

— Ești sigur?

— Da, spune el și, luându-mă de bărbie, se uită în ochii mei, emanând exasperare. Ana, renunță. Nu vreau ca fiica mea să fie pângărită de trecutul meu.

— Bine. Îmi pare rău.

La naiba... nu vreau să-l supăr.

— Așa e mai bine. Nu mai încerca să rezolvi problema asta, mormăie el. M-ai făcut să recunosc că am iubit-o, m-ai târât la mormântul ei. Ajunge.

Oh, nu. Mă răsucesc și îl încalec, luându-i capul în palme.

— Îmi pare rău. Zău. Nu te supăra pe mine, te rog.

Îl sărut pe buze, apoi pe colțul gurii. După o clipă, îmi face semn cu mâna spre celălalt colț, iar eu zâmbesc și îl sărut. Îmi face semn și spre nas. Îl sărut acolo. Christian zâmbește și își așază mâinile pe fundul meu.

— Oh, doamnă Grey, ce mă fac eu cu tine?

— Sunt sigură că o să-ți vină o idee, murmur eu.

Surâde și, răsucindu-se brusc, mă întinde pe pătură.

— Ce-ai zice dacă aş pune-o în practică acum? șoptește el cu un zâmbet lasciv.

— Christian! rămân eu cu gura căscată.

Brusc, strigătul ascuțit al lui Ted. Christian sare în picioare cu ușurința elegantă a unei pantere și o ia la fugă spre locul de unde s-a auzit țipătul. Pornesc în urma lui cu pas molcom. În sinea mea, nu sunt la fel de îngrijorată precum Christian — n-a fost un țipăt care să mă facă să urc scările câte două odată să văd ce s-a întâmplat.

Christian îl ia în brațe pe Ted. Băiețelul nostru plânge neconsolat și face semn cu mâna în jos, spre locul unde zace înghețata lui, topindu-se în iarbă.

— A scăpat-o, spune trist Sophie. Aș fi putut să i-o dau pe a mea, dar am terminat-o.

— Oh, Sophie. Nu-ți face griji, draga mea, o mângâi eu pe păr.

— Mami! plânge Ted, întinzând mâinile spre mine.

Fără tragere de inimă, Christian mi-l dă mie să-l țin în brațe.

— Gata, gata, îl liniștesc eu.

— Ghețata, scâncește el.

— Știu, dragul meu. O să merg la doamna Taylor și o să luăm alta.

Îl sărut pe păr... vai, ce frumos miroase. Miroase a băiețelul meu.

— Ghețata, se smiorcăie el, iar eu îl iau de mână și îi sărut degetele lipicioase.

— Simt gustul înghețatei pe degete.

Ted se oprește din plâns și se uită la mână.

— Bagă degetele în gură.

Îmi dă ascultare.

— Ghețată! exclamă el.

— Da, înghețată.

Zâmbește. Băiețelul meu schimbător — la fel ca tatăl lui. Mă rog, măcar are o scuză: abia împlinește doi ani.

— Mergem la doamna Taylor?

Ted încuviințează din cap, cu zâmbetul său frumos de copil.

— Îl lași pe tati să te ducă în brațe?

Clatină din cap și își petrece brațele pe după gâtul meu, strângându-mă cu putere și lipindu-și fața de gâtul meu.

— Cred că și tati vrea să guste înghețata, îi șoptesc eu la urechiușă.

Ted se încruntă la mine, apoi se uită la mâna lui și i-o întinde lui Christian, Christian zâmbește și își vâcă în gură degetele lui Ted.

— Hm... gustos.

Ted chicotește și întinde mâinile spre Christian, dând de înțeles că vrea să-l țină în brațe tatăl lui. Christian îmi zâmbește și îl ia pe Ted de la mine, ținându-l cu o mână pe coapsă.

— Sophie, unde e Gail?

— Era în casa cea mare.

Mă uit la Christian. Zâmbetul lui a devenit dulce-amar, și mă întreb la ce se gândește.

— Ești așa de bună cu el, murmură el.

— Cu micuțul ăsta? îl ciufulesc eu pe Ted. Da, pentru că știu cum sunteți de fapt voi, bărbații Grey.

Izbucnește în râs:

— Așa e, doamnă Grey.

Teddy se zvârcolește — acum, micul meu încăpățânat vrea să meargă pe jos. Îl iau de o mână, iar Christian de cealaltă, și pornim spre casă, legănându-l între noi tot drumul, în timp ce Sophie merge cu pas săltat în fața noastră.

Îi fac cu mâna lui Taylor, care, în una dintre puținele lui zile libere, stă în fața garajului, îmbrăcat în blugi și un maiou, meșterind la o motocicletă veche.

*

Mă opresc lângă ușa de la camera lui Ted și îl ascult pe Christian citindu-i o poveste.

— *Eu sunt Lorax-ul! Vorbesc în numele copacilor...*²⁴

Arunc o privire înăuntru și văd că Teddy a adormit, dar Christian continuă să-i citească. Când deschid ușa, ridică ușor capul și închide cartea. Duce un deget la buze și pornește sistemul de supraveghere de lângă pătuț. Îi aranjează pătura și îl mângâie pe obraz, apoi se ridică și se apropie de mine în vârful picioarelor, fără să facă un zgomot. Abia mă abțin să nu chicotesc.

Când ajunge pe hol, mă ia în brațe.

— Doamne, îl iubesc, dar mă simt ușurat când adoarme, îmi șoptește el pe buze.

24 Dr. Seuss, *The Lorax*, Random House, New York, 1971. (N.red.).

— Sunt întru totul de acord cu tine.

Se uită la mine cu ochi blânzi.

— Nu-mi vine să cred că e cu noi de doi ani.

— Știu.

Îl sărut și, preț de o clipă, mă întorc în timp la ziua în care s-a născut Teddy: cezariana de urgență, neliniștea paralizantă a lui Christian, calmul imperturbabil al doctoriței Greene, în timp ce Punctuleț era la ananghie. Mă trec fiori când îmi amintesc.

*

— Doamnă Grey, sunteți în travaliu de cincisprezece ore. Contracțiile dumneavoastră s-au încetinit, deși v-am administrat Pitocin. Trebuie să facem o cezariană — copilul are de suferit, îmi explică dr. Greene pe un ton ferm.

— Era și timpul, ce dracu'! mormăie Christian alături de ea, dar dr. Greene nu-l ia în seamă.

— Christian, stai liniștit, îl strâng eu de mână.

Vocea mea e slabă și totul e încețoșat — pereții, aparatele, oamenii în halate verzi... Nu vreau decât să dorm. Dar mai întâi am ceva important de făcut... Oh, da...

— Voiam să-l nasc în mod natural...

— Doamnă Grey, vă rog! Cezariană.

— Te rog, Ana, mă imploră Christian.

— Și apoi o să pot dormi?

— Da, iubito, da, răspunde Christian — vorbele lui sunt ca un scâncet — și mă sărută pe frunte.

— Vreau să-l văd pe Punctuleț.

— Ai să-l vezi.

— Bine, șoptește el.

— În sfârșit, mormăie dr. Greene. Fă-mi legătura cu anestezistul, îi spune ea unei asistente. Dr. Miller, pregătește-te de o cezariană, îi spune ea anestezistului. Doamnă Grey, o să vă mutăm în blocul operator.

— Mă mutați? întrebăm deodată Christian și cu mine.

— Da. Acum.

Și brusc începem să ne mișcăm — repede —, iar luminile de pe tavan se contopesc într-o bandă lungă și strălucitoare în timp ce sunt purtată pe coridor.

— Domnule Grey, va trebui să vă schimbați în uniformă de spital.

— Ce? întreabă el.

— Acum, domnule Grey.

Christian mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul.

— Christian, strig eu cuprinsă de panică.

Trecem prin alte două uși, iar după o clipă, o asistentă îmi așază un mic paravan pe piept. Ușa se deschide și se închide, și e atât de multă lume în încăpere. E atât de zgomotos... vreau acasă.

— Christian? mă uit eu în jur, căutând chipul soțului meu.

— Se întoarce imediat, doamnă Grey.

Câteva clipe mai târziu, apare lângă mine în uniformă de spital albastră și îl iau de mână.

— Mi-e frică, șoptesc eu.

— Nu, iubito, nu. Sunt aici. Să nu-ți fie frică. Ana mea e puternică.

Mă sărută pe frunte și îmi dau seama din tonul lui că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul e în regulă. Iubito, ești epuizată, asta-i tot, spune el, dar în ochi i se citește spaima.

— Doamnă Grey, a sosit anestezistul. O să vă facă o anestezie epidurală, apoi o să începem.

— Are o nouă contracție.

Pântecele mi se încordează ca și cum ar fi strâns de o bandă de oțel. La dracu'! O îndur și pe aceasta, strivind mâna lui Christian. E o

durere epuizantă. Mă simt atât de obosită. Simt cum mi se împrăştie anestezicul în corp... în jos, spre picioare. Mă concentrez asupra feţei lui Christian. La cuta dintre sprâncenele lui. E încordat. Şi îngrijorat. *De ce o fi îngrijorat?*

— Simţiţi, doamnă Grey? mă întreabă vocea doctoriţei Greene din spatele paravanului de pe piept.

— Ce să simt?

— Nu simţiţi nimic.

— Nu.

— Bine. Dr. Miller, să începem.

— Te descurci bine, Ana.

Christian e palid la faţă şi are sudoare pe frunte. E speriat. *Nu fi speriat, Christian. Nu fi speriat.*

— Te iubesc, şoptesc eu.

— Oh, Ana, suspină el. Şi eu te iubesc — atât de mult.

Simt o smulgere ciudată în adâncul meu. E prima oară când simt aşa ceva. Christian aruncă o privire dincolo de micul paravan şi se albeşte la faţă, dar se uită în continuare fascinat.

— Ce s-a întâmplat?

— Sucţie! Gata....

Dintr-odată, se aude un plâns ascuţit şi furios.

— Aveţi băiat, doamnă Grey. Scorul Apgar? întreabă ea pe cineva din sală.

— Nouă, i se răspunde.

— Pot să-l văd? suspin eu.

Christian dispare din câmpul meu vizual şi, după câteva clipe, reapare ţinându-l în braţe pe fiul meu, care e înfăşurat într-o pătură albastră. Are faţa roz şi e acoperit cu mucus alb şi cheaguri de sânge. Copilul meu. Punctuleţul meu... Theodore Raymond Grey.

Mă uit la Christian şi văd că are lacrimi în ochi.

— Iată-l pe fiul tău, doamnă Grey, şopteşte el cu glas încordat şi răguşit.

— Fiul nostru, şoptesc eu. Ce frumos e!

— Așa e, spune el și așterne o sărutare pe fruntea frumosului nostru băiat, chiar sub un smoc de păr negru.

Theodore Raymond Grey nu-și dă seama ce se întâmplă. Plânsul de mai devreme a încetat, iar acum doarme cu ochii închiși. E cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată. Atât de frumoasă, încât încep să plâng.

— Mulțumesc, Ana, șoptește Christian.

Și el are lacrimi în ochi.

*

— Ce-i? mă întreabă Christian, ridicându-mi bărbia.

— Mi-am amintit de nașterea lui Ted.

Christian se face palid la față și îmi cuprind pânțelele cu palmele.

— Nu vreau să trec încă o dată prin asta. De data asta, o să alegem cezariana de la început.

— Christian, eu...

— Nu, Ana. Data trecută, ai fost la un pas de moarte. Nu.

— N-am fost la un pas de moarte.

— Am spus nu, spune el pe un ton ferm, și îmi dau seama că nu are rost să-l contrazic, dar apoi se uită în ochii mei, și privirea i se îmblânzește. Îmi place cum sună Phoebe, șoptește el, mângâindu-mi nasul cu al său.

— Phoebe Grey? Phoebe... Da. Și mie îmi place, zâmbesc eu.

— Bine. Iar acum, vreau să pregătesc cadoul pentru Ted.

Mă ia de mână și coborâm la parter. E foarte nerăbdător — a așteptat toată ziua clipa asta.

— Crezi că o să-i placă? se uită la mine cu un aer neliniștit.

— Foarte mult. Preț de două minute. Christian, are doar doi ani.

Christian a terminat de montat trenulețul de lemn pe care i l-a cumpărat lui Teddy. I-a cerut lui Barney să modifice două dintre

motorășele trenulețului în așa fel încât să funcționeze cu energie solară, la fel ca elicopterul pe care i l-am făcut lui Christian cadou acum câțiva ani. Christian abia așteaptă' să răsară soarele — pentru că vrea să se joace și el cu trenulețul, cred. Șinele acoperă mare parte din podeaua de piatră a verandei.

Măine o să dăm o petrecere de familie de ziua lui Ted. Or să vină Ray, José și toată familia Grey, inclusiv Ava, verișoara lui Ted — fika de două luni a lui Kate și Elliot. Abia aștept să stau de vorbă cu Kate și să văd cum s-a adaptat la rolul de mamă.

Mă uit în zare, la soarele care apune în spatele Peninsulei Olimpice. Casa este exact așa cum mi-a promis Christian, iar priveliștea mă încântă la fel ca prima oară când am venit aici. Pur și simplu îmi taie respirația: apus de soare peste Puget Sound. Christian mă ia în brațe.

— O priveliște minunată.

— Așa e, răspunde Christian, și mă întorc cu fața spre el.

Se uită în ochii mei și îmi așterne o sărutare tandră pe buze.

— E o priveliște foarte frumoasă, murmură el. Preferata mea.

— E căminul nostru.

Zâmbește și mă sărută din nou:

— Te iubesc, doamnă Grey.

— Și eu te iubesc, Christian. Pentru totdeauna.

**Nota
autoarei**

Știu că în ziua de azi nu poți să intri într-o bancă americană și să retragi cinci milioane de dolari. Iată conversația pe care Ana nu a auzit-o:

— Troy Whelan.

— Christian Grey la telefon. Am vorbit cu soția mea. Dă-i banii. Orice sumă vrea.

— Domnule Grey, nu pot...

— Transformă în lichidități cinci milioane din capitalurile mele. Ia din următoarele firme: Georges, PKC, Atlantis Corps, Ferris și Umatic. Un milion din fiecare.

— Domnule Grey, e ceva foarte neobișnuit. Trebuie să mă consult cu domnul Forlines.

— Joc golf cu el săptămâna viitoare, adaug eu. Fă ce ți-am zis, Whelan, ce dracu'! Găsește o cale, altminteri închid conturile și mut tranzacțiile GEH la altă bancă. Ai înțeles?

Whelan tace.

Și o să ne ocupăm de hărțogărire mai încolo, continui eu pe
un ton mai impactant

— Da, domnule Grev

Materiale suplimentare

Primul Crăciun al lui
Cincizeci de Umbre

Puloverul e aspru și miroase a nou. Totul e nou. Am o nouă mămică. E doctoriță. Are un stetoscop pe care mi-l vâr în urechi și îmi aud inima. E bună și zâmbitoare. Zâmbește tot timpul. Are dinți mici și albi.

— Mă ajuți să împodobesc bradul, Christian?

În încăperea cu canapele mari se află un brad înalt. Am mai văzut brazi înainte. Dar numai în povești. Nu într-o cameră, lângă canapele. Noua mea casă are multe canapele. Nu doar una. Nu doar una maro și lipicioasă.

— Uite.

Noua mea mamă îmi arată o cutie plină cu globuri de Crăciun. Multe globuri strălucitoare.

— Sunt ornamente pentru brad.

Or-na-men-te. Or-na-men-te. Repet cuvântul în minte. Or-na-men-te.

— Iar astea..., continuă ea, scoțând un șirag lung cu floricele pe el. Astea sunt beculețe. Întâi punem beculețele în brad, apoi îl împodobim.

Îmi pune mâna pe creștetul capului. Rămân nemișcat. Dar îmi place să-i simt degetele în păr. Îmi place să fiu lângă noua mămică. Miroase frumos. A curat. Și nu mă atinge decât pe păr.

— Mamă! strigă cineva.

E Lelliot. E mare și gălăgios. Foarte gălăgios. Vorbește tot timpul. Eu nu vorbesc deloc. Nu am cuvinte. Am cuvinte doar în minte.

— Elliot, dragul meu, suntem în living.

Dă buzna în cameră. A fost la școală. Are în mână un desen. Un desen pe care l-a făcut pentru noua mea mămică. E și mămica lui Lelliot. Mami se așază în genunchi în fața lui, îl ia în brațe și se uită la desen. E o casă cu o mămică, un tătic, un Lelliot și un Christian. Christian e foarte mic în desenul lui Lelliot. Lelliot e mare. Are un zâmbet larg, iar Christian un chip trist.

Vine și tati. Se apropie de mami. Îmi strâng păturica în mâini. O sărută pe Noua Mămică, și Noua Mămică nu se teme. Zâmbește. Îl sărută și ea. Strâng iarăși păturica.

— Bună, Christian.

Tati are o voce puternică și blândă. Îmi place vocea lui. Nu vorbește niciodată tare. Nu țipă niciodată. Nu țipă ca... Îmi citește cărți când mă bag la culcare. Îmi citește despre o pisică și o pălărie și ouă verzi și șuncă. N-am văzut niciodată ouă verzi. Tati se apleacă și se face mic.

— Ce ai făcut azi?

Îi arăt bradul.

— Ai cumpărat un brad? Un brad de Crăciun?

Spun da dând din cap.

— E un brad frumos. Tu și mami ați ales foarte bine. E o treabă importantă să alegi bine bradul.

Mă mângâie și el pe cap, iar eu rămân nemișcat și îmi strâng cu putere păturica. Tati nu-mi face rău.

— Tati, ia uite ce am desenat!

Lelliot e supărat când tati vorbește cu mine. Lelliot e supărat pe mine. Îl lovesc pe Lelliot când e supărat pe mine. Noua Mămică se

supără pe mine când fac asta. Lelliot nu mă lovește. Lui Lelliot îi e frică de mine.

Luminile din brad sunt frumoase.

— Dă-mi voie să-ți arăt. Cârligul se bagă prin urechea globului, apoi îl poți agăța în copac.

Mami pune or-na... or-na-men-tul în brad.

— Încearcă și tu cu acest clopoțel.

Clopoțelul sună. Îl scutur. E un sunet vesel. Îl scutur iarăși. Mami zâmbește. Un zâmbet larg. Un zâmbet special pentru mine.

— Ți place clopoțelul, Christian?

Spun da dând din cap și scutur iarăși clopoțelul, care scoate un clinchet vesel.

— Ai un zâmbet minunat, dragul meu.

Mami clipește și se șterge la ochi cu mâna. Mă mângâie pe păr.

— Îmi place să te văd zâmbind.

Mâna ei îmi coboară pe umăr. Nu. Mă dau în spate și îmi strâng păturica. Mami e tristă, apoi bucuroasă. Mă mângâie pe păr.

— Punem clopoțelul în copac?

Capul meu spune da.

— Christian, trebuie să-mi spui când ți-e foame. Poți să faci asta. Poți s-o iei pe mami de mână, să o duci în bucătărie și să-i faci semn cu mâna.

Întinde spre mine degetul ei lung. Unghia ei e lucioasă și roz. E o unghie frumoasă. Dar nu-mi dau seama dacă noua mea mămică e supărată pe mine sau nu. Am mâncat tot la masa de seară. Macaroane cu brânză. Au fost bune.

— Nu vreau să-ți fie foame, dragul meu. Ai înțeles? Vrei niște înghețată?

Capul meu spune *da*! Mami îmi zâmbește. Îmi plac zâmbetele ei. Sunt mai bune decât macaroanele cu brânză.

Bradul e frumos. Mă uit la el și îmi strâng păturica în mâini. Luminile clipesc și sunt de diferite culori, iar or-na-men-te-le sunt și ele de diferite culori. Îmi plac cele albastre. Iar în vârful bradului e o stea mare. Tati l-a ridicat în brațe pe Lelliot, și Lelliot a pus steaua în vârf. Lui Lelliot îi place să pună steaua în vârf. Și eu vreau să pun steaua în brad... dar nu vreau să mă ridice tati în brațe. Nu vreau să mă ia în brațe. Steaua e strălucitoare.

Lângă brad e pianul. Noua mea mămică mă lasă să ating bucățile negre și albe ale pianului. Negre și albe. Îmi plac sunetele albe. Sunetul negru e greșit. Dar îmi place și sunetul negru. Trec de la alb la negru. De la alb la negru. De la negru la alb. Alb, alb, alb, alb. Negru, negru, negru, negru. Îmi place cum sună. Îmi place mult cum sună.

— Vrei să cânt pentru tine, Christian?

Noua mea mămică ia loc. Atinge bucățile negre și albe, și se aude o melodie. Apasă pedalele de sub pian. Uneori e zgomotos, alteori e liniștit. Cântecele e vesel. Și lui Lelliot îi place când ne cântă mami. Mami cântă despre o rățușcă urâtă. Mami măcăne amuzant. Lelliot măcăne și el, apoi ridică mâinile și dă din ele ca și când ar fi o pasăre. Lelliot e amuzant.

Mami râde. Lelliot râde. Râd și eu.

— Ți place cântecele, Christian? mă întreabă mami, și chipul ei iarăși e vesel și trist.

Am un cio-rap. E roșu și are pe el un bărbat cu căciulă roșie și o barbă mare și albă. E Moș Crăciun. Moș Crăciun aduce cadouri. Am văzut poze cu Moș Crăciun. Dar până acum Moș Crăciun nu mi-a adus niciodată cadouri. Eram obraznic. Moș Crăciun nu le aduce cadouri copiilor obraznici. Acum sunt cuminte. Noua mea mămică spune că sunt cuminte, foarte cuminte. Noua mea mămică nu știe. Nu trebuie să-i spun niciodată... dar sunt obraznic. Nu vreau ca noua mea mămică să afle.

Tati agață cio-ra-pul deasupra șemineului. Și Lelliot are un cio-rap. Lelliot știe să citească cuvântul de pe cio-rapul lui. Cuvântul e: Lelliot. Și pe cio-ra-pul meu e un cuvânt. Christian. Noua mămică mi-l citește pe litere: C-H-R-I-S-T-I-A-N.

Mami stă pe patul meu. Îmi citește o poveste. Îmi țin păturica în mâini. Am o cameră mare. Uneori, camera e întunecată și visez urât. Vise urâte despre ce s-a întâmplat înainte. Noua mea mămică vine lângă mine când visez urât. Se întinde lângă mine și îmi cântă în șoaptă, și mă ia somnul. Are un miros nou și plăcut. Noua mea mamă nu e rece. Nu ca... nu ca... Iar visele mele urâte dispar când doarme lângă mine.

A venit Moș Crăciun. Moș Crăciun nu știe că am fost obraznic. Mă bucur că nu știe. Am un trenuleț, un avion, un elicopter și o mașină. Elicopterul meu zboară. Elicopterul meu e albastru. Zboară în jurul bradului. Zboară deasupra pianului și aterizează pe bucățile albe. Zboară deasupra mămicii și zboară deasupra lui tăticu și zboară deasupra lui Lelliot, care se joacă cu niște cărămizi Lego. Elicopterul zboară prin casă, prin sufragerie, prin bucătărie. Zboară pe lângă ușa de la biroul lui tati, apoi la etaj, în dormitorul meu, în dormitorul lui Lelliot, în dormitorul lui tăticu și mămica. Zboară prin casă, pentru că e casa mea. Casa în care trăiesc.

Faceți cunoștință cu Cincizeci de Umbre

Luni, 9 mai 2011

— Măine, mormăi eu, expediindu-l pe Claude Bastille, care stă în pragul biroului meu.

— Golf săptămâna asta, Grey? zâmbeste Bastille cu un pic de aroganță, știind că are asigurată victoria pe terenul de golf.

Se răsuțește pe călcăie și pleacă, iar eu mă încrunt în urma lui. Vorbele lui de despărțire mi-au pus sare pe rană, pentru că, în ciuda eforturilor eroice pe care le-am făcut la sală azi-dimineață, antrenorul meu personal tot a reușit să mă bată. Bastille e singurul care mă poate bate, iar acum vrea să-mi administreze o înfrângere și pe terenul de golf. Detest sportul ăsta, dar se fac atât de multe afaceri pe terenurile de golf, încât trebuie să-i îndur lecțiile... și, cu toate că nu-mi place s-o recunosc, Bastille chiar reușește să-mi amelioreze tehnica.

Mă uit spre zgârie-norii din Seattle și simt cum mi se strecoară în suflet obișnuitul plictis. Am o stare la fel de anostă și de mohorâtă precum vremea de afară. Zilele mi se succed fără nicio deosebire între ele, și am nevoie de o distracție. Am lucrat tot weekendul, iar acum n-am stare în biroul meu. N-ar trebui să mă simt așa — nu după câteva trânte cu Bastille —, dar așa mă simt.

Mă încrunt. Adevărul e că singurul lucru care a reușit să-mi captiveze interesul în ultima vreme a fost decizia de a trimite două vase comerciale cu marfă în Sudan. Apropo — Ros trebuia să vină deja cu datele contabile și detaliile logistice. *De ce naiba întârzie?* Cu gând să aflu unde e, pun mâna pe telefon și, înainte să sun, arunc o privire spre agendă.

Fir-ar să fie! Va trebui să îndur un interviu cu insistenta domnișoară Kavanagh pentru revista studentescă a Universității Washington. *De ce dracu' oi fi acceptat?* Urăsc interviurile — întrebări

insipide de la idioți insipizi și prost informați. Îmi bâzâie telefonul — e Andrea.

— Da, pufnesc eu, ca și cum ea ar fi de vină.

— Domnule Grey, a venit să vă vadă domnișoara Anastasia Steele

— Steele? O așteptam pe Katherine Kavanagh.

— A venit domnișoara Anastasia Steele, domnule Grey.

Mă încrunt. Urâsc neprevăzutul.

— Invit-o în birou, bombăn eu, dându-mi seama că am tonul unui adolescent bosumflat, dar puțin îmi pasă.

Vasăzică așa... domnișoara Katherine Kavanagh nu e disponibilă. Il cunosc pe taică-su. Am făcut afaceri cu el — e proprietarul companiei Kavanagh Media. Pare un om de afaceri perspicace și un om rațional. Acest interviu e o favoare pentru el — una de care am să profit când se va ivi momentul. Și trebuie să recunosc că eram vag curios în legătură cu fiica lui, voiam să văd dacă așchia a sărit departe de trunchi.

Aud gălăgie după ușa și mă ridic în picioare chiar în clipa când un vârtej alcătuit din păr castaniu și lung, mâini albe și ghetе mari dă buzna în biroul meu, împiedicându-se de prag. Dau ochii peste cap, îmi suprim enervarea instinctivă în fața unei asemenea stângăcii și dau fuga spre fata care a căzut în patru labe pe podea. O apuc pe după umerii slabi și o ajut să se ridice.

Ochii ei limpezi și stânjeniți, de un albastru deschis, se întâlnesc cu ai mei și mă țintuiesc locului. Au o culoare extraordinară — un azuriu neprihănit — și, preț de o clipă îngrozitoare, mă gândesc că poate citi în mine ca într-o carte deschisă. Mă simt... expus. E un gând care mă intimidează. Are o față mică și plăcută, iar obrajii i s-au colorat într-un roz inocent. Mă întreb într-o doară dacă are toată pielea așa — perfectă — și cum ar arăta înroșită de mușcătura unei nuiete. *La dracu'!* Îmi întrerup gândurile năvălăse, alarmat de direcția în care au luat-o. *Ce dracu' ai în cap, Grey? Fata asta e mult prea tânără.* Se uită la mine cu gura căscată, și aproape că dau iarăși ochii peste cap. *Mda, drăguță, nu-i decât o față, iar frumusețea mea e*

superficială. Vreau să alung această privire sinceră și admirativă din ochii ei mari și albaștri.

Să înceapă spectacolul, Grey. Hai să ne distrăm un pic.

— Domnișoara Kavanagh? Sunt Christian Grey. Vă e bine? Vreți să luați loc?

Iarăși se imbușorează. Simțind iarăși că stăpânesc situația, o studiez cu atenție. E foarte atrăgătoare, în felul ei stângaci — suplă, cu pielea albă și cu o coamă de culoarea mahonului, pe care elasticul abia i-o poate ține în frâu. O brunetă. Mda, e atrăgătoare. Întind mâna, iar ea băiguie începutul unei scuze stânjenite și dă mâna cu mine. E o mână micuță, cu pielea rece și catifelată, dar strânsoarea ei e surprinzător de fermă.

— Domnișoara Kavanagh este bolnavă, așa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

Vorbește încet, cu o muzicalitate ezitantă, și clipește neregulat, fluturându-și genele lungi peste ochii ei mari și albaștri.

Incapabil să-mi suprim amuzamentul din glas, pricinuit de intrarea ei nu tocmai elegantă în biroul meu, o întreb cum o cheamă.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză cu Kate, ăă... Katherine... ăă... domnișoara Katherine Kavanagh, la WSU Vancouver.

Vasăzică o tipă emoționată, rușinoasă și literată, ai? Așa o recomandă și ținuta: e îmbrăcată oribil, ascunzându-și trupul firav sub un pulover inform și o fustă evazată de culoare maro. *Doamne, n-are niciun pic de gust vestimentar?* Se uită cu un aer stânjenit prin biroul meu — oriunde, numai la mine nu, observ eu cu o ironie amuzată.

Cum poate fata asta să fie jurnalistă? N-are pic de încredere în sine. E șarmant de agitată, sfioasă, blândă... supusă. Clatin din cap, uimit de direcția gândurilor mele inadecvate. Mormăind o platitudine, o invit să ia loc, apoi observ că se uită cu interes la tablourile din birou. Înainte să mă pot opri, mă trezesc dându-i explicații:

— E un artist local. Trouton.

— Sunt minunate. Ordinarul transformat în extraordinar, spune ea pe un ton visător, copleșită de frumusețea rafinată a tablourilor mele. Are un profil delicat — vârful nasului ușor ridicat în sus, buze cărnoase și moi —, iar vorbele ei au reușit să exprime exact sentimentele mele. „Ordinarul ridicat la rang de extraordinar.” () observație perspicace. Domnișoara Steele e inteligentă.

Mormăi aprobator, și roșeața iarăși îi cuprinde ușor obrajii. Iau loc în fața ei și încerc să-mi stăpânesc gândurile.

Scoate din geanta ei uriașă o foaie șifonată și un reportofon cu minidisc. Un reportofon cu minidisc? *N-au dispărut odată cu casetele VHS?* Doamne, ce neîndemânică e — scapă de două ori aparatul pe masa mea Bauhaus. E limpede că e prima oară când face asta, dar, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, mi se pare amuzantă. De obicei, genul ăsta de stângăcie agitată mă scoate din sărite, dar acum îmi ascund zâmbetul sub degetul arătător și îmi stăpânesc impulsul de a-i arăta cum să-l pornească.

Pe măsură ce devine din ce în ce mai agitată, îmi trece prin minte că aș putea să-i rafinez abilitățile motorii cu ajutorul unei cravașe. Folosită cu îndemânare, cravașa poate cuminți chiar și cele mai nărvașe persoane. E un gând care mă face să mă răsucesc în scaun. Se uită la mine și își mușcă buza de jos. *La dracu'!* Cum de nu i-am remarcat gura cărnoasă până acum?

— Scuze, nu-s obișnuită cu asta.

Îmi dau seama, dragă, îmi spun ironic în sinea mea, dar în clipa asta mi se rupe, pentru că nu-mi pot lua ochii de la gura ta.

— Relaxează-te, domnișoară Steele.

Iarăși am nevoie de o clipă să-mi stăpânesc gândurile năbădăioase. *Grey... încetează, acum!*

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile? mă întreabă ea cu un aer candid, plin de speranță.

Îmi vine să râd. Nu pot să cred.

— După ce te-ai chinuit atât să pregătești reportofonul, te-ai gândit să mă întrebi?

Clipește și face ochii mari, derutată preț de o clipă, iar eu simt înepătura nefamiliară a vinovăției. *Nu fi porc, Grey.*

— Nu, nu mă deranjează, mormăi eu, întrucât nu vreau să fiu responsabil de expresia de pe chipul ei.

— V-a explicat Kate, adică domnișoara Katherine Kavanagh, pentru ce este interviul?

— Da. Va apărea în ziarul studentesc, în numărul dedicat absolvirii, pentru că anul acesta eu o să înmănez diplomele absolvenților.

De ce dracu' oi fi acceptat chestia asta, habar n-am. Sam de la departamentul de relații publice mi-a spus că e o onoare și că departamentul de științele mediului din Vancouver are nevoie de publicitate pentru a atrage fonduri suplimentare, cu care să completeze subvenția acordată de mine.

Domnișoara Steele clipește și se uită la mine cu ochii ei mari și albaștri, ca și cum vorbele mele i-ar fi pricinuit o surpriză, și la dracu' — are un aer dezaprobativ! Nu s-a informat deloc înainte de interviu? Ar fi trebuit să știe asta. Mă dezumflu dintr-odată. E... neplăcut — nu la așa ceva mă aștept de la un om cărui îi acord o parte din timpul meu.

— Bun. Aș avea câteva întrebări, domnule Grey.

Își dă o șuviță pe după ureche, distrăgându-mi atenția de la iritarea mea.

— Mă gândeam eu, bombăn sec.

Hai s-o facem să se simtă stânjenită. Și ea chiar se sucește cu un aer stânjenit, apoi își vine în fire, se îndreaptă și își dă umerii mici în spate. Se apleacă în față, pornește reportofonul și se uită cu un aer încruntat la însemnările ei de pe foaia mototolită.

— Sunteți foarte tânăr ca să fi ridicat un asemenea imperiu. Cărui fapt vă datorați succesul?

Doamne! Nu poate mai bine de atât? Ce întrebare banală. Niciun grăunte de originalitate. Dezamăgitor. Debitez obișnuitul răspuns despre faptul că am o echipă alcătuită din americani excepționali. Oameni în care am încredere — atât cât pot avea încredere

in oameni — și pe care li plătesc bine etc. Dar, domnișoară Steele, adevărul e că sunt un geniu în domeniul meu. Pentru mine, e floare la ureche. Cumpăr companii prost conduse, aflate la ananghie, și le pun la punct, iar dacă sunt complet compromise, le iau capitalul și le vând celui care oferă mai mult. Trebuie doar să știi diferența dintre cele două situații — și, de fiecare dată, ai nevoie de oameni pricepuți pe care să-i pui în funcțiile de conducere. Ca să reușești în afaceri, ai nevoie de oameni pregătiți, iar eu evaluez oamenii mai bine decât multă lume.

— Poate sunteți doar norocos? spune ea pe un ton calm.

Norocos? Sunt că mă enervez. Norocos? Nu-i vorba de noroc, domnișoară Steele. Pare o tânără modestă și cuminte, dar ce-i cu întrebarea asta? Nimeni nu m-a întrebat vreodată dacă sunt norocos. Trebuie să muncești mult, să-ți faci o echipă, să o supraveghezi îndeaproape, să o pui la indoială, dacă e nevoie, iar dacă nu se ridică la înălțime, o dai afară fără milă. *Asta fac și o fac bine. N-are nicio legătură cu norocul!* Făcând paradă de erudiția mea, citez vorbele unui industrial american pe care îl apreciez foarte mult.

— Păreți a fi un maniac al controlului, spune ea și pare foarte serioasă.

Poate că ochii ei candidi chiar pot citi în mine ca într-o carte deschisă. Sunt personificarea controlului.

Mă încrunt la ea:

— Oh, exercit controlul asupra tuturor lucrurilor, domnișoară Steele.

Și ai vrea să-l exercit și asupra ta, chiar aici și acum.

Ochii i se măresc. Îmbujorarea atrăgătoare îi acoperă iarăși fața, și iarăși își mușcă buza de jos. Îmi continui răspunsul, încercând să-mi iau atenția de la gura ei.

— În plus, poți să dobândești o putere imensă dacă te asiguri pe tine însuși, în reveriile tale secrete, că ai fost născut ca să controlezi lucrurile.

— Aveți senzația că dețineți o putere imensă? mă întreabă ea cu voce calmă și liniștitoare, dar își încruntă ușor fruntea delicată, iar în ochii ei se citește dezaprobare.

Devin și mai iritat. Oare încearcă să mă enerveze în mod deliberat? Ce mă calcă pe nervi? Întrebările ei, atitudinea ei sau faptul că mi se pare atrăgătoare?

— Am peste patruzeci de mii de angajați, domnișoară Steele. Asta îmi dă un anumit sentiment de responsabilitate — putere, dacă vrei. Dacă ar fi să decid că nu mai sunt interesat de afacerea de telecomunicații și aș vinde-o, după cel mult o lună, douăzeci de mii de oameni ar avea dificultăți cu achitarea creditelor ipotecare.

Răspunsul meu o lasă cu gura căscată. Așa e mai bine. *Acum ai înțeles, domnișoară Steele?* Simt că îmi recapăt echilibrul.

— Nu aveți un consiliu de conducere în fața căruia să dați socoteală?

— Sunt proprietarul companiei. Nu am de dat socoteală niciunui consiliu, răspund eu tăios.

Ar trebui să știe asta. Ridic o sprânceană cu un aer muștrător.

— În afară de munca dumneavoastră, vă mai interesează și altceva? continuă ea în grabă, interpretându-mi corect reacția.

Știe că sunt enervat și nu-mi dau seama de ce, dar asta îmi face mare plăcere.

— Mă interesează diverse lucruri, domnișoară Steele. Foarte diverse, zâmbesc eu.

Îmi trec prin minte imagini cu ea în tot felul de poziții în camera mea de joacă: încătușată pe cruce, legată de mâini și de picioare pe pat, întinsă pe băncuța pentru biciuit. *La dracu'! De unde vin toate astea?* Și iarăși apare îmbujorarea. E un fel de mecanism de apărare. *Calmează-te, Grey.*

— Dar dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez? surâd eu — vorbele astea sună ciudat în gura ei.

În plus, de unde să fac rost de timp să mă relaxez? Habar n-are câte companii conduc? Dar se uită la mine cu ochii ei albaștri și candizi, și, spre surprinderea mea, mă trezesc gândindu-mă la întrebarea ei. Cum mă relaxez? Navighez, pilotez, fut... pun la încercare limitele unor brunete micuțe ca ea și le disciplinez... E un gând care mă face să mă răsucesc în scaun, dar îi răspund calm, omițând cele două hobby-uri preferate.

— Investiți în industrie. De ce tocmai în acest domeniu?

Întrebarea ei mă aduce brusc în prezent.

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să știu cum funcționează lucrurile: ce le pune în mișcare, cum să le construiesc și să le dezassemblez. Și iubesc navele. Ce-aș mai putea spune?

Navele mele transportă alimente în întreaga lume — duc mărfuri de la cei care au la cei care nu au. Cum să nu-ți placă asta?

— Acum mi s-a părut că a vorbit inima dumneavoastră, nu logica și statistica.

Inimă? Eu și inima! Nu, draga mea. Inima mea a fost mutilată cu mult timp în urmă, iar acum e de nerecunoscut.

— Posibil. Deși există oameni care ar spune că nu am inimă.

— De ce ar spune una ca asta?

— Pentru că mă cunosc bine, zâmbesc eu ironic.

De fapt, nimeni nu mă cunoaște atât de bine — în afară de Elena, poate. Mă întreb ce ar zice de micuța domnișoară Steele. Fata asta e un ghem de contradicții: sfioasă, neliniștită, deșteaptă și al naibii de excitată. *Gata, recunosc. E o bucățică tentantă.*

Îmi pune următoarea întrebare în mod mecanic:

— Prietenii dumneavoastră ar spune că sunteți ușor de cunoscut?

— Sunt o persoană foarte discretă, domnișoară Steele. Mă străduiesc din răspuțeri să-mi protejez intimitatea. Nu dau interviuri prea des...

Făcând ceea ce fac, ducând viața pe care o duc, am nevoie de intimitate.

— De ce ați acceptat să-l acordați pe ăsta?

— Pentru că sunt un binefăcător al universității și, pe cât se pare, n-am reușit să scap de insistențele domnișoarei Kavanagh. Ne-a bătut la cap și pe mine, și pe angajații mei de la PR, și admir genul ăsta de tenacitate.

Dar mă bucur că ai venit tu în locul ei.

— Investiți, de asemenea, în tehnologiile agricole. De ce sunteți interesat de acest domeniu?

— Nu putem să mâncăm bani, domnișoară Steele, și pe această planetă sunt prea mulți oameni care nu au ce să mănânce, răspund eu, uitându-mă țintă în ochii ei, cu o mină indescifrabilă.

— Sună foarte filantropic. E un lucru care vă pasionează? Să-i hrăniți pe cei sărmani?

Se uită la mine cu un aer curios, ca și cum aș fi o enigmă pe care caută s-o dezlege, dar nu vreau ca ochii ei mari și albaștri să privească în adâncul sufletului meu întunecat. Nu vreau să discut acest subiect. Niciodată.

— E o afacere profitabilă, ridic din umeri, prefăcându-mă plictisit, și îmi imaginez cum ar fi să-i fut gura aia mare, încercând să-mi distrag atenția de la gândurile despre cei care suferă de foame.

Da, e o gură care are nevoie de antrenament. Acum, gândul ăsta mi se pare atrăgător, și mi-o imaginez stând în genunchi în fața mea.

— Aveți o filozofie? Dacă da, care este ea? mă întreabă ea mecanic.

— Nu am o filozofie ca atare. Poate un principiu călăuzitor — cel enunțat de Carnegie: „Un om care dobândește capacitatea de a intra în deplina posesie a propriei sale minți poate să intre în posesia oricărui alt lucru pe care este îndreptățit să-l posedă“. Sunt un tip aparte, foarte motivat. Îmi place să exercit control: asupra mea și asupra celor din jurul meu.

— Deci, vreți să posedați lucruri? mă întreabă ea cu ochi mari.

Da, dragă. Pe tine, de exemplu.

— Vreau să merit să le posed, dar da, în esență, asta vreau.

— Vorbiți ca un cumpărător final, spune ea cu o undă de dezaprobare în glas, ceea ce iarăși mă calcă pe nervi. Vorbește ca un copil de bani gata, care a avut mereu tot ce și-a dorit, dar, uitându-mă mai cu atenție la hainele ei — sunt cumpărate de la Walmart sau poate de la Old Navy —, îmi dau seama că nu e așa. N-a crescut într-o familie înstărită.

Aș putea avea grijă de tine.

Uau, de unde dracu' a ieșit asta? Deși, dacă mă gândesc bine, chiar am nevoie de o nouă supusă. Cât a trecut de când m-am despărțit de Susannah? Două luni? Și iată-mă salivând după bruneta asta mititică. Încerc să zâmbesc și îi dau dreptate. Nu-i nimic în neregulă cu consumul — la urma urmelor, consumul este cel care ține în picioare ce a mai rămas din economia americană.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că a influențat acest lucru felul în care sunteți acum?

Ce legătură are asta cu prețul petrolului? Mă încrunt la ea. Ce întrebare ridicolă! Dacă aș fi rămas cu prostituata narcomană, probabil că aș fi fost mort de mult. Evit întrebarea cu un nonrăspuns, încercând să-mi păstrez calmul, dar tipa insistă, cerându-mi să-i spun la ce vârstă am fost adoptat. *Închide-i gura, Grey!*

— Asta nu e o informație cu caracter public, domnișoară Steele, răspund eu pe un ton glacial.

Ar trebui să știe chestia asta. Acum are un aer spăsit. Ce bine.

— De dragul muncii, a trebuit să vă sacrificați viața de familie.

— Asta nu e o întrebare, ripostez eu.

Se înroșește din nou și își mușcă buza aia blestemată, dar e suficient de cuviincioasă cât să-și ceară scuze.

— Ați fost nevoit să vă sacrificați viața de familie din cauza muncii dumneavoastră?

Ce treabă am eu cu familia?

— Am o familie. Am un frate, o soră, și doi părinți iubitori. Nu mă interesează să-mi lărgesc familia mai mult de-atât.

— Sunteți gay, domnule Grey?

Ce pizda mă-sii! Nu pot să *cred* că mi-a pus întrebarea asta! E întrebarea pe care, spre amuzamentul meu, familia mea nu îndrăznește să mi-o pună. *Dar cum își permite?* Trebuie să fac eforturi să-mi suprim pornirile: îmi vine s-o smulg de pe scaun, s-o pun pe genunchi și s-o bat zdravăn la fund, apoi s-o fut pe birou, cu mâinile legate strâns la spate. Ar fi un bun răspuns la întrebarea ei. Cât de enervantă e femeia asta! Inspir adânc să mă liniștesc. Pare foarte stânjenită de propria ei întrebare, ceea ce îmi produce o încântare vindicativă.

— Nu, Anastasia, nu sunt, ridic eu din sprâncene, dar îmi păstrez o mină impasibilă.

Anastasia. E un nume frumos. Îmi plac mișcările limbii când îl pronunț.

— Îmi cer scuze. E... ăă, scris aici, spune ea și își dă părul pe după ureche cu un gest nervos.

Cum, nu știe propriile ei întrebări? Sau poate că nu-s ale ei. O întreb și se face palidă la față. La naiba, chiar e foarte atrăgătoare — într-un mod discret. Ba chiar aş spune că e frumoasă.

— Ăă... nu. Kate — domnișoara Kavanagh — ea a formulat întrebările.

— Sunteți colege de redacție la ziar?

— Nu, e colega mea de cameră.

Nu-i de mirare că nu știe pe ce lume se află. Mă scarpin în bărbie, întrebându-mă dacă să-i fac sarcina foarte, foarte dificilă.

— Te-ai oferit tu să faci acest interviu? întreb eu și sunt răsplătit cu un aer supus: ochi mari, neliniștiți de reacția mea.

Îmi place efectul pe care îl am asupra ei.

— N-am avut încotro. Nu se simte bine, spune ea cu glas firav.

— Asta explică multe.

Ciocăne cineva și de după ușă apare Andrea.

— Domnule Grey, scuzați-mă că vă întrerup, dar aveți programată următoarea întâlnire în două minute.

— Încă n-am terminat, Andrea. Te rog să anulezi următoarea întâlnire.

Andrea ezită, uitându-se la mine cu gura căscată, iar eu mă uit țintă în ochii ei. *Afară! Acum! Sunt ocupat cu micuța domnișoară Steele.* Andrea se face roșie ca racul, dar își vine în fire imediat.

— Am înțeles, domnule Grey, spune ea și, răsucindu-se pe călcâie, ne lasă singuri.

Îmi întorc atenția înapoi la fâptura captivantă și frustrantă din fața mea.

— Unde rămăseserăm, domnișoară Steele?

— Vă rog, nu vreau să vă stric programul.

Oh, nu, draga mea. Acum e rândul meu. Vreau să știu dacă se ascunde vreun secret în spatele acestor frumoși ochi albaștri.

— Aș dori să aflu și eu niște lucruri despre tine. Așa mi se pare corect.

Mă las pe spetează și duc degetele la buze, iar ea aruncă o privire spre gura mea și înghite în sec. *Oh, da, același efect ca de obicei.* Și e plăcut să-mi dau seama că nu e complet imună la farmecul meu.

— Nu sunt multe de aflat, spune ea, înroșindu-se din nou.

O intimidez. *Bine.*

— Ce planuri ai după absolvire?

Ridică din umeri.

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Vreau doar să trec de examenele finale.

— Compania noastră are un excelent program pentru proaspeții absolvenți.

Pizda mă-sii! Ce mi-o fi venit să spun asta? Încalc o regulă de aur: niciodată să nu ți-o tragi cu o angajată. *Dar, Grey, nu i-o tragi acestei tipe!* Are un aer surprins și iarăși își adâncește dinții în buza de jos. *De ce e atât de excitant gestul ăsta?*

— Oh, am să țin minte, bâiguie ea. Deși nu sunt sigură că mi-aș găsi locul aici.

De ce naiba? Ce are compania mea?

— De ce spui asta? întreb eu.

— E evident, nu?

— Pentru mine, nu. Sunt uimit de răspunsul ei.

Iarăși se agită și duce mâna la reportofon. *Căcat! Pleacă!* Îmi recapitulez mental programul pentru după-amiaza asta și îmi dau seama că nu am nicio treabă care să nu suporte amânare.

— Vrei să-ți arăt sediul?

— Îmi închipui că sunteți extrem de ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Te întorci la Vancouver cu mașina? întreb eu, uitându-mă pe fereastră.

E un drum lung, și plouă. La dracu'! Nu e bine să conducă pe o vreme ca asta, dar n-o pot împiedica. E un gând care mă irită.

— Păi, te-aș ruga să conduci cu grijă, spun eu pe un ton mai aspru decât intenționam.

Își face de lucru cu reportofonul. Vrea să iasă din biroul meu și nu-mi dau seama de ce, dar nu vreau s-o las să plece.

— Ai aflat tot ce voiai? adaug eu, făcând o încercare evidentă de a-i prelungi șederea.

— Da, domnule Grey, spune ea calm.

Răspunsul ei mă dă pe spate — sonoritatea acestor vorbe care ies din gura ei mare — și preț de o clipă îmi imaginez cum ar fi să am gura asta la dispoziția mea.

— Vă mulțumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Steele, răspund eu — și e adevărat, pentru că de mult n-am mai fost atât de fascinat de cineva, ceea ce mă tulbură.

Se ridică în picioare, iar eu îi întind mâna, dornic s-o ating.

— Pe data viitoare, domnișoară Steele, spun eu cu glas scăzut, iar ea își așază mâna mică în a mea.

Da, vreau s-o biciuiesc și s-o fut pe fata asta în camera de joacă. S-o leg și s-o fac să mă dorească... să aibă nevoie de mine, să aibă încredere în mine. Înghite în sec. N-o să se întâmple, Grey.

— Domnule Grey, mă salută ea din cap, retrăgându-și mâna repede... prea repede.

La dracu', n-o pot lăsa să plece așa. E limpede că abia așteaptă să plece. În timp ce o conduc, mă lovesc simultan iritarea și inspirația.

— Vreau să mă asigur că ieșiți teafără pe ușă.

— Foarte înțelept din partea dumneavoastră, domnule Grey, ripostează ea.

Vasăzică domnișoara Steele poate să și muște! Iese din birou, iar eu o urmez zâmbind. Andrea și Olivia se uită la mine cu un aer șocat. *Mda, conduc fata până la ieșire.*

— Ai vreo haină? întreb eu.

— Da.

Mă încrunt la Olivia, care zâmbește prosteste. Stagiara sare imediat de pe scaun și aduce o haină bleumarin. O iau și mă încrunt la ea, sugerându-i să ia loc. Doamne, ce enervantă e această Olivia! Tot timpul stă pe lângă mine.

Hm. Haina chiar e de la Walmart. Domnișoara Anastasia Steele ar trebui să fie mai bine îmbrăcată. Îi țin haina și, când i-o așez pe umerii slăbuți, îi ating pielea de la baza gâtului. Simțind contactul, rămâne nemișcată și se face palidă la față. *Da!* Chiar e impresionată de mine. Ceea ce îmi produce o mare plăcere. Când ajunge lângă lift, apăs pe buton, iar ea se agită lângă mine.

Oh, aș putea să te scap de agitația asta, draga mea.

Ușile se deschid, iar ea urcă repede în cabină și se întoarce cu fața spre mine.

— Anastasia, murmur eu în chip de rămas-bun.

— Christian, șoptește ea.

Ușile se închid, iar numele meu rămâne suspendat în aer — ciudat, nefamiliar și al naibii de sexy.

Măi să fie! Ce-a fost asta?

Trebuie să aflu mai multe despre fata asta.

— Andrea, spun eu aspru în drum spre birou, fă-mi legătura cu Welch — acum.

Iau loc pe scaun și, cât aștept telefonul, mă uit la tablourile de pe pereți, amintindu-mi vorbele domnișoarei Steele: „*Ordinarul*

transformat în extraordinar“. Ar fi putut foarte bine să se descrie pe sine cu aceste cuvinte.

Îmi bâzâie telefonul.

— Domnul Welch așteaptă la telefon, spune Andrea.

— Fă-mi legătura cu el.

— Da, domnule Grey.

— Welch, am nevoie de informații despre cineva.

Sâmbătă, 14 mai 2011

Anastasia Rose Steele

Data nașterii: 10 septembrie 1989, Montesano,
Washington

Adresă: Strada Sawyer Green nr. 1114, ap. 7, Haven
Heights, Vancouver, Washington, 98888

Nr. mobil: 360 959 4352

Nr. asigurări sociale: 987-65-4320

Date bancare: Wells Fargo Bank, Vancouver,
Washington, 98888

Nr. cont: 309361

Sold: 683,16 \$

Ocupație: studentă
Facultatea de Arte Liberale, WSU,
Vancouver

Specializare princ. literatură engleză

Media generală: 10

Educație anterioară: Liceul Montesano

Scor SAT²⁵: 2150

Service: Magazinul de feronerie Clayton's.
NW Vancouver Drive, Portland, Oregon
(jumătate de normă)

Tată: Franklin A. Lambert

Data nașterii: 1 septembrie 1909; decedat: 11 septembrie
1989

Mama: Carla May Wilks Adams
căsătorită cu Frank Lambert: 1 martie
1989 — 11 septembrie 1989 (rămasă văduvă)

²⁵ În Statele Unite, scorul SAT este criterium de admitere la facultate, similar bacalaureatului de la noi. (N.E.)

căsătorită cu Raymond Steele: șase iunie
1990 — doisprezece iulie 2006 (divorț)
căsătorită cu Stephen M. Morton:
șaisprezece august 2005 — 31 ianuarie 2007
(divorț)
căsătorită cu Robin (Bob) Adams: 6 aprilie
2009

Afilieră politică: necunoscută

Afilieră religioasă: necunoscută

Orientare sexuală: necunoscută

Relații amoroase: nu se cunoaște niciuna până în prezent

Mă uit pe acest raport pentru a suta oară de când l-am primit acum două zile, încercând să-mi fac o idee în legătură cu enigmatică domnișoară Anastasia Rose Steele. Nu mi-o pot scoate din cap pe femeia asta, ceea ce începe să mă enerveze. În ultima săptămână, în timpul unor ședințe extrem de plicticoase, m-am trezit derulându-mi în minte interviul cu ea. Degetele sale neîndemânatic pe reportofon, felul în care își dădea părul pe după ureche, mușcatul buzei. *Da*. Mușcatul buzei mă seduce de fiecare dată.

Iar acum, iată-mă parcat în față la Clayton's, modestul magazin de feronerie de la marginea Portlandului în care lucrează Anastasia Steele.

Ești un prost, Grey. Ce cauți în locul ăsta?

Știam că o să ajung aici. Toată săptămâna... știam că trebuie să o văd încă o dată. Am știut-o din clipa în care mi-a rostit numele în lift și a dispărut în cotloanele sediului meu. Am încercat să rezist. Am așteptat cinci zile — cinci zile nenorocite! — să văd dacă pot s-o uit. *Și nu-mi stă în fire să aștept. Nu suport să aștept... în nicio împrejurare*. N-am urmărit nicio femeie până acum. Femeile pe care le-am avut știau foarte bine ce așteptam de la ele. Acum, temerea mea este că domnișoara Steele e prea tânără și s-ar putea să nu fie interesată de ce am eu de oferit... cine știe... Oare ar fi o bună supusă? Clatin

din cap. Nu pot afla decât într-un singur mod. ... așa că iată-mă stând ca un imbecil într-o parcare de la periferie, într-o zonă jalnică a Portlandului.

Informațiile pe care le-am aflat despre ea nu sugerează nimic remarcabil — cu excepția ultimei rubrici, care mi-a rămas întipărită în minte. E motivul pentru care am venit aici. *De ce n-ai avut niciun iubit, domnișoară Steele?* Orientare sexuală necunoscută — poate e lesbiană. Puținesc, pentru că mi se pare puțin probabil. Îmi amintesc întrebarea pe care mi-a pus-o în timpul interviului, stângeneala ei evidentă, felul în care i s-a colorat fața în roz pal... *La dracu'!* De când am cunoscut-o am tot suferit din pricina acestor gânduri caraghioase.

De unde te afli aici?

Abia aștept să-o văd din nou — ochii ei albaștri m-au urmărit până și în vise. Lui Flynn nu i-am spus nimic despre ea, și îmi pare bine, pentru că acum mă port ca un hărțuitor. Poate că ar trebui să-i spun. Dau ochii peste cap — nu vreau să mă bată la cap cu ultima lui porcărie terapeutică orientată spre soluție. Pur și simplu am nevoie de o distracție — iar în clipa asta, singura distracție pe care mi-o doresc lucrează ca vânzătoare într-un magazin de feronerie.

Ai făcut asta drum. Hai să vedem dacă micuța domnișoară Steele e la fel de atrăgătoare pe cât îți amintești. Să începă spectacolul, Grey! Cobor din mașină și traversez parcare până la intrarea în magazin. Când intru, se aude nota monotonă a unei sonerii electronice.

Magazinul e mult mai mare decât pare de afară și, cu toate că e ora prânzului, magazinul e liniștit pentru o zi de duminică. Sunt multe standuri cu porcăriile pe care te aștepti să le găsești într-un astfel de loc. Am uitat de posibilitățile pe care mi le poate oferi un asemenea magazin. De obicei, îmi fac cumpărăturile online, dar dacă tot sunt aici, poate n-ar fi rău să mă aprovizionez cu câte ceva... Bandă cu arici, inele pentru chei — mda. Am să-o găsesc pe minunata domnișoară Steele și am să mă distrez un pic.

Am nevoie de doar trei secunde să dau de ea. E aplecată deasupra birghetei, uitându-se cu atenție la ecranul unui computer și, în același

timp, luându-și prânzul — un sendviș. Cu un aer nonșalant, își șterge o firimitură de la gură și o vără în gură, sugându-și degetul. Mădularul îmi zvâcnește în pantaloni. *Ce pizda mă-sii! Parcă aș avea paispe ani!* Reacția mea e al naibii de iritantă. Poate că acest răspuns adolescentin o să dispară dacă o leg, o fut și o biciuiesc... nu neapărat în ordinea asta. Mda, de asta am nevoie.

E foarte absorbită de ceea ce face, așa că am ocazia s-o studiez pe indelete. Lăsând la o parte gândurile perverse, e o tipă atrăgătoare — foarte atrăgătoare. E așa cum o țineam minte.

După câteva clipe, ridică privirea și rămâne nemișcată, ținându-mă cu ochii ei inteligenți și perspicace, de un albastru minunat, ce par să citească în mine ca într-o carte deschisă. Pur și simplu se holbează la mine cu gura căscată — șocată, cred — și nu-mi dau seama dacă e o reacție bună sau nu.

— Domnișoară Steele. Ce surpriză plăcută.

— Domnule Grey, șoptește ea cu glas șovăielnic.

Ah, deci e emoționată — reacție bună.

— Eram prin zonă. Trebuie să cumpăr niște lucruri. E o plăcere să te văd din nou, domnișoară Steele.

O mare plăcere. E îmbrăcată cu blugi și un tricou mulat, nu în porcăriile informe pe care le purta când a venit să-mi ia interviul. Are picioare lungi, talie subțire și sâni perfecți. Continuă să se uite la mine cu gura căscată, și sunt nevoit să-mi înfrâng impulsul de a întinde mâna să-i ridic mandibula. *Am zburat de la Seattle numai ca să te văd pe tine și, la cum arăți în clipa asta, aș zice că a meritat efortul.*

— Ana. Numele meu e Ana. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Grey?

Inspiră adânc, își îndreaptă umerii, așa cum a făcut și la interviu, și afișează un zâmbet fals — zâmbetul rezervat pentru clienți, sunt sigur.

Să încep jocul, domnișoară Steele.

— Aș avea nevoie de câteva lucruri. Să începem cu bride de prindere.

Întredeschide buzele și inspiră adânc.

Ai fi surprinsă dacă ai afla ce pot face cu câteva bride, domnișoară Steele.

— Avem de lungimi diferite. Să vă arăt?

— Te rog. După dumneata, domnișoară Steele.

Iese din spatele tejghelei și îmi face semn spre unul dintre culoarele ce despart standurile. E încălțată cu teniși. Mă întreb într-o doară cum ar arăta cu niște tocuri foarte înalte. Marca Louboutin... doar Louboutin.

— Sunt la articolele electrice, pe culoarul opt.

Vocea îi tremură și se înroșește... iarăși.

Chiar e intimidată de mine. Speranța îmi înflorește în piept. Deci nu e lesbiană. Zâmbesc ironic.

— După dumneata, murmur eu și întind mâna, invitând-o să mă conducă.

Lăsând-o să o ia înainte, am ocazia să-i admir fundul fantastic. Chiar e o tipă pe cinste: plăcută, politicoasă și frumoasă, cu toate trăsăturile fizice pe care le apreciez la o supusă. Dar întrebarea de un milion de dolari este: oare poate să fie o supusă? Probabil că nu știe nimic despre acest stil de viață — stilul meu de viață —, dar îmi doresc foarte mult să o familiarizez cu el. *Te pripești, Grey.*

— Ați venit în Portland cu afaceri? mă întreabă ea, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Vorbește tare, mimând o atitudine indiferentă. Îmi vine să râd, ceea ce e îmbucurător — femeile mă fac să râd rareori.

— Eram în vizită la divizia agricolă a WSU, care își are sediul în Vancouver.

E o minciună. *Adevărul e că am venit să te văd pe tine, domnișoară Steele.*

Se înroșește, iar eu mă simt ca dracu'.

— În prezent, le finanțez niște cercetări cu privire la rotația culturilor și știința solului.

Măcar aici n-am mințit.

— Toate astea fac parte din planul cu hrănirea planetei? întreabă ea cu un ușor zâmbet.

— Ceva de genul ăsta, murmur eu.

Cumva își râde de mine? Ce mi-ar plăcea s-o opresc, dacă într-adevăr asta face. Dar cum să încep? Poate cu o cină, nu cu un interviu obișnuit... ar fi o noutate pentru mine — să scot la cină o potențială supusă.

Ajungem la standul cu bride, care sunt așezate pe lungimi și culori. Îmi plimb degetele pe pachete cu un aer absent. *Aș putea s-o invit la cină pur și simplu.* Ca și cum ar fi o întâlnire? Oare ar accepta? Mă uit la ea, văd că își privește degetele împreunate. Nu mă poate privi în față... *Promițător.* Aleg bridele cele mai lungi — sunt mai flexibile: poți să prinzi cu ele ambele glezne sau ambele încheieturi ale mâinilor.

— Astea sunt bune, murmur eu, iar ea se înroșește din nou.

— Mai doriți ceva? întreabă ea repede — fie e foarte amabilă, fie vrea să scape de mine, nu-mi dau seama.

— Aș vrea și niște scotch de hârtie.

— Faceți renovări în casă?

Îmi vine să pufnesc, dar mă abțin:

— Nu, nu fac renovări.

N-am mai ținut o bidinea în mână de multă vreme. E un gând care mă face să zâmbesc — am oameni care se ocupă de porcăriile astea.

— Pe aici, murmură ea cu un aer stânjenit. Scotch-ul e pe culoarul pentru decorațiuni.

Haide, Grey. N-ai mult timp la dispoziție. Fă conversație cu ea.

— Lucrezi de mult aici?

Bineînțeles că deja știu răspunsul — spre deosebire de alții, eu fac cercetări. Se înroșește din nou. Doamne, ce sfoasă e fata asta. *N-am nicio șansă cu ea!* Se răsucesce pe călcâie și pornește spre culoarul deasupra căruia scrie: DECORAȚIUNI. O urmez cu dragă inimă. *La dracu', parcă aș fi un cățeluș.*

— De patru ani, băiguie ea când ajungem la standul cu scotch-uri.

Se apleacă și îmi arată două role de lățimi diferite.

— Am s-o iau pe asta, spun eu.

Scotch-ul mai lat e mult mai bun când vine vorba să acopere gura cuiva. Când îmi întinde rola, vârfurile degetelor ni se ating preț de o clipă. Simt un fior în pânțece. *Pizda mă-sii!*

Se face palidă la față.

— Altceva? întreabă ea cu glas scăzut și răgușit.

Doamne, am asupra ei același efect pe care îl are ea asupra mea. *Poate că...*

— Niște sfoară, cred.

— Pe aici, spune ea și o ia înainte pe culoar, dându-mi o nouă ocazie să-i apreciez fundul minunat.

— Ce fel de sfoară căutați? Avem din fibre sintetice sau naturale... împletită... din sârmă...

La dracu'! Încetează! îmi spun în sinea mea, încercând să-mi alung din minte imaginea acestei tipe atârinate de tavanul camerei de joacă.

— O să iau cinci metri de frânghie din fibre naturale, te rog.

Degetele îi tremură ușor, dar îmi măsoară cu precizie cinci metri de sfoară. Scoate un cutter din buzunarul drept și taie sfoara cu un gest rapid, o înfășoară cu grijă și o leagă cu un nod. *Impresionant.*

— Ai fost la cercetași când erai mică?

— Nu mă pasionează activitățile organizate în grup, domnule Grey.

— Dar ce te pasionează, Anastasia?

Mă uit ținută în ochii ei, iar irisurile ei se dilată sub privirea mea. *Da!*

— Cărțile, șoptește ea.

— Ce fel de cărți?

— Oh, știți, cărți obișnuite. Clasice. Mai ales, literatură britanică.

Literatură britanică? Brontë și Austen, pun pariu. Numai romantici plini de floricele și inimioare. La dracu'! Asta nu-i bine.

— Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu știu. Îmi mai recomanzi ceva? întreb eu, dornic să-i văd reacția.

— Faceți singur lucrările? spune ea cu un aer surprins.

Îmi vine să izbucnesc în hohote de râs. *Oh, draga mea, nu pun eu mâna când vine vorba de reparații prin casă.* Încuviințez din cap, stăpânindu-mi amuzamentul, iar ea mă măsoară din priviri. Uau, mă evaluează! *Măi să fie!*

— O salopetă, răspunde ea în cele din urmă.

E cel mai surprinzător lucru pe care l-am auzit din gura ei mare și atrăgătoare, după ce m-a întrebat dacă sunt gay.

— Doar nu vreți să vă distrugeți îmbrăcămintea, spune ea, făcând semn cu mâna spre blugii mei, și iarăși e stânjenită.

Nu mă pot abține:

— Păi, nu mai bine îi dau jos?

— Ăă... bâiguie ea.

Se face roșie ca sfecla și coboară privirea.

— O să-mi iau o salopetă. Doamne ferește să-mi stric vreun obiect de îmbrăcăminte, murmur eu ca s-o scot din încurcătură.

Fără să scoată o vorbă, se răsucește pe călcâie și pornește cu pas grăbit pe culoar, iar eu mă țin iarăși după fundul ei atrăgător.

— Mai aveți nevoie de ceva? mă întreabă ea cu respirația tăiată, întinzându-mi o salopetă.

Încă e stânjenită — e roșie la față și stă cu ochii în pământ. Doamne, cât mă excită!

— Cum merge lucrul la articol? o întreb eu, în speranța că o să se relaxeze un pic.

Ridică privirea și afișează un zâmbet scurt, părând ușurată.

— Nu eu îl scriu, ci Katherine. Domnișoara Kavanagh. Colega mea de cameră, ea e scriitoarea. E foarte mulțumită de el. Este

redactorul-șef al ziarului și a fost distrusă că n-a putut să realizeze interviul ea însăși.

E cea mai lungă frază pe care mi-a adresat-o de când ne cunoaștem — și a vorbit despre altcineva, nu despre ea. *Interesant.*

Înainte să pot spune ceva, adaugă:

— Singura ei problemă e că nu are nicio poză originală cu dumneavoastră.

Vasăzică tenacea domnișoară Kavanagh vrea fotografii publicitare, ai? N-am niciun motiv să refuz. În felul ăsta, o să petrec mai mult timp cu adorabila domnișoară Steele.

— Ce fel de fotografii vrea?

Se uită la mine preț de o clipă, apoi clatină din cap.

— Păi, mâine o să fiu tot aici. Și o să știu ce poze vrea...

Aș putea rămâne în Portland. Să lucrez de la hotel. Poate îmi iau o cameră la Heathman. Îi cer lui Taylor să vină încoace, să-mi aducă laptopul și niște haine. Sau îl rog pe Elliot — dacă nu cumva e ocupat să și-o tragă cu cineva, — ocupația lui de bază în weekend.

— Dar ați fi dispus să veniți la o ședință foto? întreabă ea, nepunându-și ascunde uimirea.

Încuviințez scurt din cap. *Ai fi surprinsă dacă ai afla ce sunt dispus să fac numai ca să fiu cu tine, domnișoară Steele... de fapt, chiar și eu sunt surprins.*

— Kate va fi încântată... dacă reușim să găsim un fotograf.

Zâmbește, iar fața i se luminează ca o dimineată de vară. Doamne, fata asta îmi taie respirația!

— Dă-mi de știre cum rămâne pentru mâine, spun eu, scoțând o carte de vizită din portofel. Uite cartea mea de vizită. Am trecut acolo numărul de mobil. Va trebui să suni înainte de zece dimineăta.

Iar dacă nu mă sună, mă întorc la Seattle și las baltă aventura asta caraghioasă — e o perspectivă care mă întristează.

— Bine, spune ea, continuând să zâmbească.

— Ana!

Ne întoarcem amândoi și vedem la capătul culoarului un tânăr îmbrăcat cu haine de zi scumpe. Se uită la Anastasia Steele cu un zâmbet până la urechi. *Cine dracu' e fraieru' ăsta?*

— Ăă, scuzați-mă o clipă, domnule Grey.

Se apropie de el, iar nenorocitu' o strânge cu putere în brațe. Îmi îngheață sângele în vene. E un răspuns primar. *Ia-ți dracului labele de pe ea!* Încleștez pumnii, dar mă liniștesc un pic văzând că ea nu face nici cel mai vag gest să-i răspundă la îmbrățișare.

Încep o conversație în șoaptă. *Căcat! Poate că informațiile lui Welch sunt false.* Poate că tipul ăsta e iubitul ei. Pare de o seamă cu ea, și nu-și poate lua ochișorii lacomi de la ea. Tipul se dezlipește de ea și o privește cu atenție, rămânând cu brațul sprijinit pe umărul ei. Pare un gest relaxat, dar știu că, de fapt, își afirmă drepturile și îmi cere să mă dau la o parte. Anastasia pare stânjenită, trecând de pe un picior pe altul.

Căcat! Ar trebui să plec. Apoi ea îi spune ceva și se depărtează de el, atingându-i brațul, nu mâna. E limpede că nu sunt apropiați. *Ce bine.*

— Ăă, Paul, dânsul e Christian Grey. Domnule Grey, el e Paul Clayton. Fratele lui e proprietarul magazinului, îmi explică ea, aruncându-mi o privire ciudată, pe care n-o înțeleg. Îl cunosc pe Paul de când am început să lucrez aici, deși nu ne vedem așa de des. S-a întors de la Princeton, unde studiază managementul afacerilor.

Deci fratele șefului, nu iubitul ei. Mă simt surprinzător de ușurat, ceea ce mă face să mă încrunt. *Femeia asta chiar mi-a intrat sub piele.*

— Domnule Clayton, îl salut eu, adoptând în mod intenționat un ton rece.

— Domnule Grey, spune el, strângându-mi ușor mâna.

— *Căcat, are palma umedă!* Doar nu sunteți *acel* Christian Grey! De la Grey Enterprise Holdings?

Într-o clipă, devine din posesiv servil.

Da, chiar eu sunt, fraiere!

— Uau... vă pot ajuta cu ceva din magazinul nostru?

— Anastasia s-a ocupat deja de mine, domnule Clayton. A fost foarte amabilă.

Iar acum, cură-te!

— Foarte bine, răspunde Paul. Vorbim mai târziu, Ana.

— Sigur, Paul, spune ea, iar individul ne lasă singuri — slavă Domnului!

Îl urmăresc cu privirea ducându-se spre partea din spate a magazinului.

— Mai doriți ceva, domnule Grey?

— Nu, atât, mormăi eu.

La dracu'! Nu mai am timp — și încă n-am aflat dacă am s-o mai văd. Trebuie să aflu dacă există vreo posibilitate ca ea să ia în calcul ce am eu în minte. Cum aş putea s-o întreb? Oare sunt pregătit să-mi iau o nouă supusă, una care nu știe nimic? La naiba! O să aibă nevoie de o pregătire intensă. Gem în sinea mea, gândindu-mă la toate posibilitățile interesante pe care mi le oferă această situație... al naibii să fiu, eforturile de a o convinge vor fi jumătate din plăcere. Dar oare o să fie interesată? Sau am înțeles totul greșit?

Se întoarce în spatele teșghelei și îmi introduce cumpărăturile în calculator, fără să-mi arunce vreo privire. *Uită-te la mine, ce naiba!* Vreau să-i văd încă o dată minunații ochi albaștri, să-mi dau seama ce e în mintea ei.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Patruzeci și trei de dolari, vă rog.

Asta-i tot?

— Doriți o sacoșă? mă întreabă ea, adoptând o atitudine de vânzător profesionist, iar eu îi întind cardul Amex.

— Te rog, Anastasia, răspund eu, și numele ei — un nume frumos pentru o fată frumoasă — mi se desprinde ușor de pe buze.

Îmi impachetează repede cumpărăturile și le pune în sacoșă. Gata. Trebuie să plec.

— Mă suni dacă vrei să vin la ședința foto?

Încuviințează din cap și îmi înapoiază cardul.

— Bine. Pe mâine, poate.

Nu pot să plec pur și simplu. Trebuie să-i dau de înțeles că mă interesează.

— Încă ceva, Anastasia. Mă bucur că domnișoara Kavanagh n-a putut veni să-mi ia interviul.

Savurându-i expresia uluită, îmi pun sacoșa pe umăr și ies din magazin.

Da, în ciuda rațiunii, o vreau. Acum, trebuie să aștept... să aștept... iarăși.

Asta e tot... deocamdată.

Vă mulțumesc din suflet că mi-ați citit cartea.

E L James

Încuviințează din cap și îmi înapoiază cardul.

— Bine. Pe mâine, poate.

Nu pot să plec pur și simplu. Trebuie să-i dau de înțeles că mă interesează.

— Încă ceva, Anastasia. Mă bucur că domnișoara Kavanagh n-a putut veni să-mi ia interviul.

Savurându-i expresia uluită, îmi pun sacoșa pe umăr și ies din magazin.

Da, în ciuda rațiunii, o vreau. Acum, trebuie să aștept... să aștept... iarăși.

Asta e tot... deocamdată.

Vă mulțumesc din suflet că mi-ați citit cartea.

E L James